

Autobus

Čtvrtá říše

(Vergeltungswaffe-5)

Václav Semerád

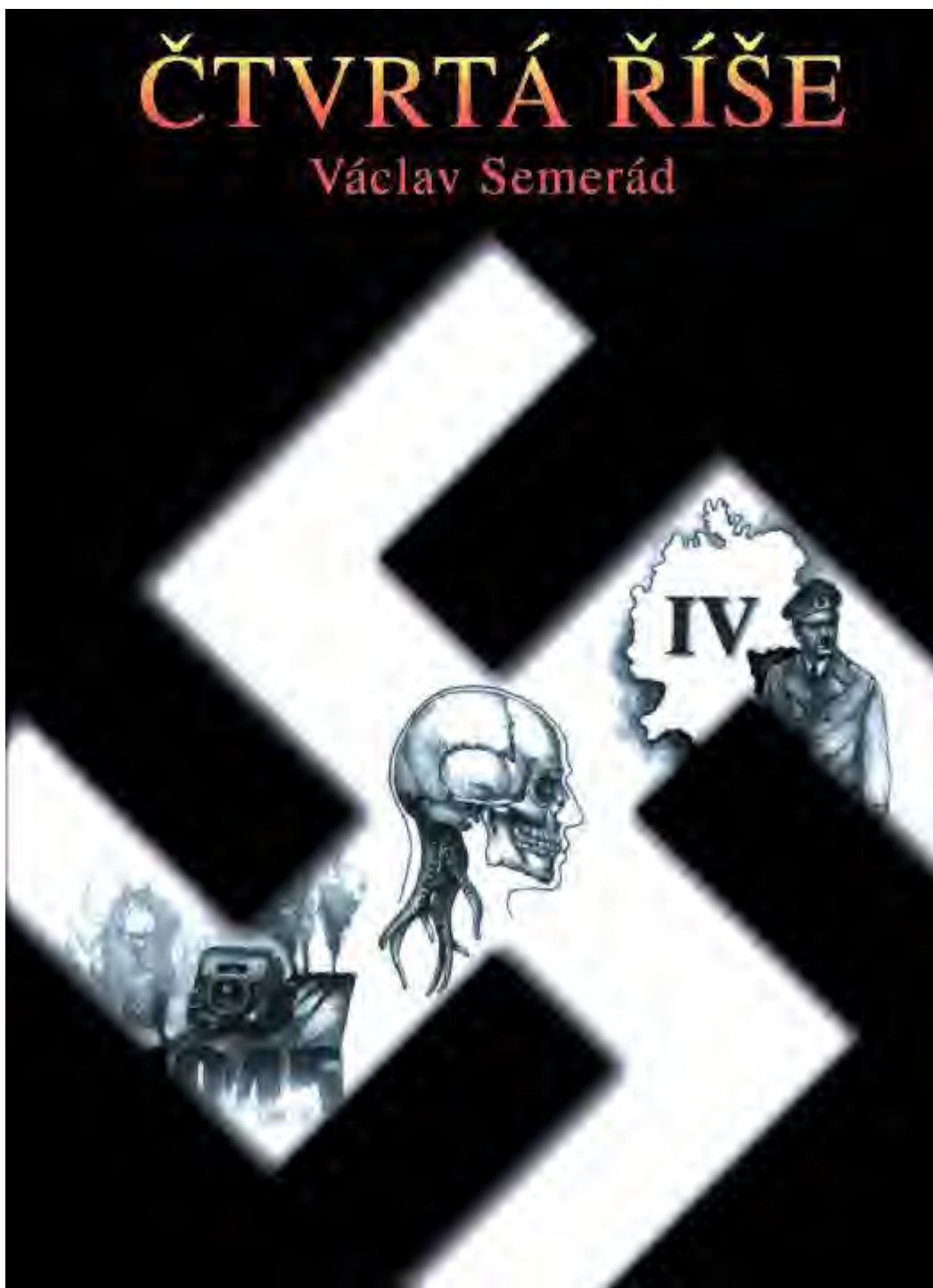
Autobus
2002

Copyright © Václav Semerád, 1997
Illustrations © Jiří Stárek, 2002

ISBN: 80-903146-0-0

ČTVRTÁ ŘÍŠE

Václav Semerád

Reichstag 20. dubna 1945

(Prolog)

Nenápadný německý *záračný lidový vůz* DKW se třemi muži kličkoval ulicemi pobořeného Berlína. Na každém rohu je zastavovali strážníci, ale všude jim stačilo ukázat jedno lejstro, aby hlídky sevakly podpatky a pustily vůz dál.

O krátkou přestávku se jim náhle postaral nečekaný nálet pěti amerických bombardérů, létajících pevností B-17 s nevelkým stíhacím doprovodem. Bez nejmenších problémů, nevšímaje si protiletectvé palby, svrhly desítky těžkých bomb na nádraží Tempelhof. Země se znatelně otřásala až tady a z nádraží se hned začal valit černý dým.

Šedivé auto po dobu náletu zajelo do dvora velikého rozbitého hostince, jak nařídili dva hlídkující vojáci. Oba byli z Volksšturmu, oba dědulové, kteří by nejspíš dělali ostudu německé branné moci už v první světové válce. Jeden z nich dobrácky prohodil, že není dobré provokovat spojenecké letce. To byla pravda. Bombardéry měly asi na starosti důležitější cíle, ale některý z doprovodných stíhačů by mohl po osamělém autu vypálit krátkou dávku, kdyby je viděl v pohybu. Spojenečtí letci si prý stěžovali, že v Německu není co bombardovat a pohled na německá města to jen potvrzoval. Ani Luftwaffe je dnes nezaměstnávala, ačkoliv se teď na obou stranách fronty hodně mluvilo o nových turbínových stíhačkách Messerschmidt 262, které dokázaly dohonit bombardovací svaz, salvou velice účinných neřízených raket sestřelit dvě až tři létající pevnosti B-17 nebo Mitchelly Maraudery a hladce uniknout i nejrychlejším spojeneckým Mustangům. Byla to asi vynikající letadla, ale bylo jich málo. Německá říše byla v agónii a žádná ***zázračná zbraň*** nemohla prohranou válku zachránit.

Z auta vystoupili všichni tři a protahovali se, jako by nedaleko odtud nepadala smrt. Jeden byl hubený, oblečený do uniformy **SS**, další dva měli na sobě civilní neurčitě šedivé pláště. Jednomu z něj dole vyčuhovaly bílé kalhoty lékaře, druhý měl nohavice šedivé. Oba civilové měli na hlavě šedivé klobouky a na očích brýle, ale jeden rozdíl byl mezi nimi zřetelný na první pohled. Obličej lékaře, byl-li to opravdu lékař, byl pěkně kulatoučký, kdežto jeho kolega měl přímo ukázkovou protáhlou nordickou hlavu.

»Zase se strefili, potvory,« odplivl si ten se šedivými kalhotami a úzkým obličejem.

»No jo, to hoří benzín,« utrousil netečně hlídkující voják.

»Kdoví, možná poslední benzín v Berlíně,« přidal se civilista.

»Ani ne. Pořád je na co jezdit,« vrtěl netečně hlavou voják.

»Optimismu mi to nějak nepřidalo,« zasmál se dost sarkasticky civilista. »Rusové jsou kousek odtud, Angloameričani taky.«

»Věříme Vůdci,« pokrčil odevzdaně rameny voják.

»Pane, takové řeči jsou nebezpečné!« zamračil se na civilistu druhý hlídkující voják. »Dnes po ránu jsme dva takové střileli!«

»Správně!« přitakal řidič v uniformě **SS**. »Věříme Vůdci.«

»I když už nemáme žádné zázračné Zbraně Odplaty?« usmál se nakysle civilista.

Věděli to všichni. Odpalovací zařízení Vergeltungswaffe padla do rukou spojencům. Válka zuřila pouze na území Velkého Německa, nebylo možné posílat smrt na Londýn a jiná anglická města. Německá letadla se nad Anglii neodvažovala už dávno a i tady byla ve vzduchu vidět čím dál řidčeji.

»Pane, budu asi nucen o vašich názorech podat hlášení,« řekl zamračeně esesman.

»Zajisté,« přikývl civilista. »Podejte. Řekl bych ale, že my morálku vojska nepozvedneme ani nepoškodíme. Zdá se mi dokonce, že už na tom nesejde.«

»Pánové, nálet skončil. Pojedeme, ne?« navrhl místo odpovědi esesman.

Ačkoliv měl uniformu **SS**, byl to pouhý řidič a jeho vyhrůžka o povinném hlášení nebyla nic než alibistické prohlášení nesouhlasu. Nemohl si zkrátka dovolit k takovým řečem mlčet.

»Já vím. Vůdce čeká!« řekl otráveně civilista a vsoukal se do auta. Jeho nemluvný kamarád nasedl za ním a z druhé strany se do auta nacpal řidič.

DKW pomalu vycouvalo na ulici, zpola zatarasenou troskami.

Hlídkující vojáci pozdravili árijským pozdravem, ale pak se lhostejně otočili. Po ulici se blížila smutná skupinka. Německá matka s kočárkem a s dalším malým, dvouletým dítětem. Drželo se kočárku, občas se zakymácelo, jak nesledovalo cestu a šláplo na kus malty.

Šedivé auto projelo několika dalšími stejně rozbitými ulicemi a zastavilo v nevlídné, úzké uličce. Okamžitě k němu přiběhli úplně jiní vojáci. Tihle byli všichni od **SS**, byli to dobře živení, statní chlapi. Neměli staré otlučené pušky, ale zbrusu nové dokonalé automaty. Elita měla vždycky, dokonce i teď na konci války všechno, co potřebovala. K zastavení Rusů i Američanů to ale nestačilo.

»Vaše papíry!« vyštěkl na ně poddůstojník **SS**.

Řidič mu podal lejtstro. **SS**man si je prohlížel pečlivě, pečlivěji než všechny dosavadní hlídky. Pak je opět vrátil šoferovi.

»V pořádku. Vystupte, jste u cíle. Vchod je nedaleko, sklepem tohoto domu,« informoval oba muže esesman.

»Nejsem tu poprvé, i když se přiznám, v Berlíně se čím dál hůř vyznávám,« ubezpečil ho suše civilista s protáhlým obličejem, sotva se všichni tři beze spěchu vysoukali z těsné karosérie malé DKW.

Pohled na vybombardovanou ulici mu sice dával zapravdu, ale **SS**-man neměl pro vtipy smysl.

»Tudy, prosím,« ukázal na vchod do domu. »Je to jen nouzový východ, pozor na hlavu. Občas tam překáží všelijaké trubky.«

Podzemní chodba byla úzká a klikatá, na několika místech přehrazená pancéřovými dveřmi s hlídači většinou od **SS**. Prostory byly osvětlené velice úsporně, někde jen holými žárovkami, visícími na přírodních drátech.

Několikeré točité schody, vedoucí dolů. Museli být už hluboko pod úrovní Sprévy.

»Ještě že vám funguje aspoň elektřina,« zaúpěl lékař, když se asi po třetí udeřil do hlavy.

»Reichstag musí vydržet i dva měsíce obléhání,« odušil hrdě **SS**-man, který je vedl do hlubin.

»Až se sem Rusové dostanou, padne Reichstag za pár hodin,« udrtil mezi zuby civilista s protáhlým obličejem.

»To se přece neříká, herr Norden!« obrátil se na něho vyčítavě **SS**-man, ale na víc si netroufl.

»Neříká, ale je to pravda,« odušil káraný suše.

SS-man se na něho jen podíval, ale pokrčil rameny. Že to byla pravda? Jistě, ale ta se v Německu už hodně dlouho nesměla říkat beztrestně. Norden zřejmě patřil mezi vyvolené, kterým to procházelo, jiné by za stejná slova čekala popravčí četa.

Konečně se chodba rozšířila. Po obou stranách byla vidět řada těžkých kovových dveří. Kdyby některá velká bomba pronikla až sem, neměla by zahubit všechny naráz - další pěkná iluze.

»Vůdce vás očekává, Herr Norden.«

Pobočník v uniformě majora jim otevřel pancéřové dveře. Za nimi byl velký sál, plný stolů a rozložených map.

»Mein Führer, herr Norden se dostavil na váš rozkaz,« ohlásil příchozího řízně.

»No konečně!« vrhl se příchozímu do náruče muž, který kdysi požadoval na deset let Německo a teď už jen na posledních mapách zdrceně sledoval nezadržitelný postup Rusů a Angloameričanů.

»Tak co, Erneste? Jak si stojíš? Povídej, co je nového?« plácal Vůdce příchozího familiárně po zádech. »Je nejvyšší čas, ode mě už toho moc nedostaneš.«

»Není třeba, Ádo!« opáčil Norden. »Můžeš mi gratulovat, snad je ještě k čemu. Pozdě, ale přece.«

»Neříkej!« vykřikl Adolf Hitler. »Vážně máš zbraň odplaty?«

»Na zbraň odplaty je už pozdě,« odtušil Norden. »Nevylučoval bych ji později, ale teď mám něco lepšího. Dohoda je uzavřená. Může to být záchrana pro germánskou rasu, přinejmenším pro elitu - pro nás. Vzpamatujeme se a získáme čas i prostředky pro triumfální návrat.«

»Meine damen und herren!« vykřikl Hitler. »Opusťte ihned na okamžik tento sál!«

Vojáci i několik vojáků se okamžitě disciplinovaně otočilo k východům a místnost se vyprázdnila. Hitler s oběma příchozími, na které se tento rozkaz nevztahoval, osaměl...

Události následujících dnů byly později, jak se zdá, dostatečně popsány. Hitlerovo mrtvé a ohořelé tělo i tělo jeho novomanželky Evy Braunové Rusové našli a identifikovali. Hlavní představitelé Třetí říše stanuli před Norimberským soudem, odkud někteří z nich odešli přímo pod šibenici, jiní byli odsouzeni k těžkým trestům vězení. Německo si vítězové rozdělili na čtyři okupační zóny. Tři z nich se brzy spojily, na čtvrtou si ale musely desítky let počkat, neboť byla zdánlivě *na věčné časy* pevně připojena k mohutnému seskupení Varšavské smlouvy.

V nepředstavitelných zmatcích, spojených spádem Německa, kdy skupinky vojáků i civilistů zoufale prchaly před frontami, odkud beztak nebylo úniku, nebyl čas sledovat osudy jednotlivých utečenců, ať vojáků nebo civilistů.

Poslední příkaz, tvrdošíjně zapíraný všemi, kdo byli na této cestě zajati, svědčil o nesmírném strachu Němců z tvrdé odplaty Rusů. Skupiny vyhladovělých vojáků i civilistů prchaly do zóny obsazené Američany. Mnoho těchto uprchlíků zajala Americká armáda, jinde, jako v Čechách, se jim do cesty postavili místní obyvatelé. Nikdo ale vítězům neprozradil skutečný cíl těchto kolon.

Dokonce ani ti, kdo o utajovaném cíli věděli více, nepodlehli panice a mlčeli. Mlčeli, i když sami s konečnou platností pochopili, že se tento cíl pro ně samotné změnil v nedostižnou fata morganu.

Obrovská exploze muničního skladu na kraji Alpské pevnosti byla jasně slyšet až v Augsburgu, Mnichově a dokonce i v Salcburku. Vzdálený dunivý výbuch málokoho zaujal. Němci i jejich protivníci už byli z předchozích bojů a z ničivých náletů příliš otupělí, než aby jedné vzdálené explozi věnovali vůbec nějakou pozornost.

Jen několik desítek vyšších velitelů, zodpovědných za přesun zbytků svých jednotek i civilních kolon, vytáhlo po tomto vzdáleném výbuchu poslední písemné rozkazy, znovu a podrobně si je přečetlo - a pečlivě je spálilo. Pak se přestali skrývat a při nejbližší příležitosti se bez odporu vzdali na milost a nemilost překvapeným vojákům US armády. Dobře věděli, že další odpor už nikomu neprospěje.

Američané se k zajatcům zachovali korektně, bez zbytečných emocí. Zajatci na protilehlé části fronty dopadli nepoměrně hůř, ale na výsledku války to nemohlo nic změnit. Válka v Evropě skončila.

Germán

Vysoký, pronikavý zvuk leteckého motoru byl náhle umlčen zlověstným praskáním dřeva. V lese asi sto metrů přede mnou vzplál modrý plamen, ale hned zase zhasl. Na měkkou lesní půdu postupně dopadlo několik těžkých předmětů. Pak vše utichlo.

V první chvíli jsem zabrzdil a seskočil s kola, ale hned jsem na kolo opět naskočil a rozjel se tím směrem. Navzdory počínajícímu šeru bylo ještě vidět. Stranou od lesní cesty jsem na zemi zpozoroval několik uražených korun stromů a velké deskovité předměty. Pochopil jsem, že to jsou křídla a že přede mnou v lese leží - zřícené letadlo.

Z trosek se ozvalo slyšitelné sténání.

Byl tam pilot, jistě zraněný. Zarazil jsem se, nebyl jsem si jistý, zda mu dokážu pomoci. Zoufale jsem si začal v hlavě vybavovat pravidla první pomoci, zatímco jsem tlačil kolo do nevysokého kopečku a vyhýbal se přitom ostružinám.

»Hilfe!« ozvalo se pár kroků přede mnou.

Trup letadla byl přelomený vejpůl, utržený motor ležel daleko stranou, ale muž ve zborcené kabině byl naživu.

»Moment, hned jsem u vás,« ujistil jsem ho.

»Šprechn zí doječ?« ozvalo se z trosek.

»Du jú spík ingliš?« odpověděl jsem mu ihned protiotázkou.

»Nicht engliš,« odpověděl pilot. »Neumět česky?«

»Tím jste měl začít,« odpověděl jsem mu ulehčeně.

»My tady v Česku?«

»Ano, a dost daleko od Německa!« ujistil jsem ho.

A byl jsem doma. Germán zabloudil a rozbil letadlo. Hlavně že zůstal naživu.

»Pomoc mi ven!« požádal zkroušeně.

Nebylo to těžké. Jakmile jsem vylomil rozbitá boční dvířka, Němec mi přímo vypadl do náruče.

»Krucifix!« zaklel, když se pokusil postavit, ale noha ho neunesla. I tak jsem si oddychl. Kdyby to byla jen zlomená noha, dopadl by celkem dobře, napadlo mě. Jen aby neměl vnitřní zranění!

Posadil jsem ho aspoň na svůj kabát, který jsem hodil na zem složený do balíčku.

»Nevíte, kde je tady nějaké město?« zeptal se mě sklesle.

»Nejbliž jsou Pardubice,« ujistil jsem ho.

»Ja, ja, Pardubitz. Donrvetr.«

»Kam jste vlastně letěl?« zeptal jsem se ho.

»Jen tak, na obhled krajiny,« odpověděl vyhýbavě.

»Ale to jste pěkně daleko od domova,« oznamoval jsem mu.

»Ja, ja, vím. Pardubitz - fír hundrt kilometr.«

»No, měl jste vlastně štěstí,« odlehčilo se mi.

Až na nešťastnou nohu vypadal docela v pořádku. Uvažoval jsem, že ho vezmu na rám kola a dovezu ho kléka ři. S letadlem mu nepomohu, to bude později jeho starost.

»Bite šén,« začal, než jsem mu to mohl navrhnout.

»Prosím?«

»Prosim vás, kde jsou tady Rusové?«

Tím mě trochu zarazil.

»Kde by byli? V Rusku!«

»A tady, v Česku, už nejsou?«

»Už ne,« ujistil jsem ho. To snad ví každý, že odtáhli!

»A - Amerikányše?«

»V Americe, kde by byli,« usmál jsem se. »Možná tu bude pár turistů, ale spíš v Praze.«

»Gút,« oddychl si.

»Nechcete si zavolat německou ambasádu?« přešel jsem raději do věcného tónu.

»Dojče ambasáde?« podíval se na mě divně. »Nein.«

Tím mě ovšem trochu udivil.

»Co chcete dělat?« zeptal jsem se ho. »Odvezl bych vás aspoň za doktorem, chcete?«

»Danke šén,« odušil. »To neny tšéba. To nic nejni.«

Ztěžka se vztyčil a obrátil se zpět ke kabině letadla. Chvíli se v ní štrachal, pak se ztěžka převalil zpět na můj kabát. V ruce držel zelenou krabici s červeným křížem. Jestli mu postačí malá lékárnička, byl by na tom dobře, uvažoval jsem. Pomohl jsem mu sundat botu, aby si mohl ovinout zmodralý kotník obinadlem. Stáhl si to pevně, ale do vysoké boty se nevešel. Nicméně si věděl rady. Vytáhl nůž, horní část boty odřízl, udělal si z ní polobotku a tu pak docela snadno obul.

»Škoda boty,« podotkl jsem upřímně.

»Žádná škóda,« mávl rukou. »Bota je bota, noha je mnohem důležitější.«

Vlastně - měl pravdu. Co je to rozřezaná bota vedle rozbitého letadla? To se nedalo srovnávat. A už vůbec ne s životem, o který mohl při havárii docela snadno přijít.

Pak se pokusil postavit, ale opět si ztěžka sedl.

»Donrvetr,« zaklel upřímně. »Asi vás budu muset prósit...«

»Odvezu vás na kole, chcete?« nabídl jsem mu.

»Nemít tento... oheň?« zavrtěl hlavou.

»Chcete si zakouřit?« zeptal jsem se ho. »To ale máte smůlu, nekouřím a nemám ani cigarety, ani oheň.«

»Já taky ne,« přiznal. »Akorát tady tu bestii zapálit.«

Ukázal přitom na vrak letadla. V první chvíli mě ta upřímnost rozesmála. Pak jsem trochu zvažněl.

»Nic se zapalovat nebude,« odmítl jsem. »Je sucho, oheň by byl v lese nebezpečný.«

»Ja, ja, vím,« odušil mrzutě.

Po chvíli se opět namáhavě zvedl a štrachal se ke svému stroji. Opět se ponořil horní částí těla do pokroucené kabiny a vytáhl odtud malé tranzistorové rádio. Chvíli si je tiskl k uchu, pak si ulehčeně povzdychl.

»Ja, ja gút. Prosim, neležet tu někde taková... sešit?«

To si nevybral dobře, večerní šero mezitím zhoustlo, nebylo vidět dál než na pár kroků. Nicméně jsem mu chtěl pomoci, proto jsem obešel vrak letadla kolem dokola.

Skoro jsem přitom vrazil do uražené směrovky. Ležela na zemi a skvěl se na ní - nádherný hákový kříž. Podíval jsem se pozorněji. Také na ulomeném křídle, podepřeném silným kmenem borovice, byl vidět německý válečný kříž. Napadlo mě, že ten Němec létá na replice válečné ho letadla, ale zabloudil a asi se přede mnou stydí. Není divu, my v Čechách jsme na háknkrajce pořád hákliví. Ačkoliv - na opravdu věrných replikách bych to z důvodů autentičnosti snesl. Co je to za letadlo? Poměrně malé, křídlo nad kabinou... Nejbliž by byl podle mě kurýrní Fieseler - Storch, ale u těch trosek jsem si nebyl jistý. Jako kluk jsem se o letadla zajímal, ale na odborníka jsem se necítil.

Obešel jsem celé letadlo, ale žádný sešit nikde neležel. Němec seděl na mém kabátě a kupodivu, nějaký velký sešit už držel v ruce. Našel jej nejspíš sám v kabině svého vraku.

»Ty, rozumět mapa?« obrátil se na mne.

»Trochu,« připustil jsem.

»Tady jsou Pardubitz. Kde jsme my?«

Podal mi sešit. Místo čistých stránek v něm byly mapové listy a otevřená byl dokonce správně u Pardubic. Ale Germán musel mít opravdu hodně staré vydání. Lesík, kde jsme stáli, jsem ještě poznal, ale velikánské sídliště za ním na mapě chybělo.

»Tady jsme,« ukazoval jsem mu. »Ale vaše mapa je moc stará a hodně věcí tu chybí.«

»Ja, ja, vím,« odušil. »Tady to pole je?«

Ukázal mi přímo na nově postavené sídliště.

»Ne, tady je město. Pardubice.«

»A co je tohle?« ukázal mi na starou část města.

»Taky Pardubice, ale tady kolem jsou všude nové domy.«

»Aj aj, křucifix. A tady pole je?«

»Nejbližší pole je tady, na druhou stranu,« ukázal jsem mu to rovnou na jeho mapě, abychom se nezdržovali všemi novými sídlišti.

»Donrvetr, s tolika změnami asi Dvojka nepočítal. Prosim vás, nesvezl byste mě tam na vašem bicyklu? Nebo mi ten bicykl pučit?«

Nechtělo se mi cokoliiv neznámému Germánovi půjčovat, ale nebylo mi proti mysli zavést ho tam sám. Lidi si přece mají pomáhat.

»Co chcete na tom poli?« zeptal jsem se ho.

»Kolega tam pro mě přiletět. Tady mám maják,« ukázal mi svůj tranzistorák. Nebyl to zřejmě tranzistorák, ale mobilní telefon. Vtom šeru jsem si ani nevšiml, že na něm chyběla čísla...

Naskočil jsem na kolo a ukázal mu, jak nasednout na rám. Pak jsem řádně šlápl do pedálů. V první chvíli nám pomohlo, že jsme se rozjížděli z nevysokého kopečku, ale pak jsem musel šlapat a Němec rozhodně nebyl žádná subtilní dívka. Na okamžik jsem se usmál. Na tomhle rámu seděla naposledy moje žena Evička - a to už jsme byli svoji a břicho se jí tenkrát nádherně kulatilo.

Vyjeli jsme z lesa. Obilné pole bylo sklizené, ale nezorané. Němec mě na jeho okraji zastavil.

»Počkat tady se mnou, bite šén,« požádal mě zdvořile.

»Budete tu čekat na kolegu?« zeptal jsem se ho.

»Ja - a vy se mnou. Bude to velmi zajímavé.«

»Neměl bych raději odjet ohlásit havárii letadla na policii?«

»Kaine policaj!« namítl Němec. »Tam se dívejte! To jste eště nikdy neviděl!« ukázal mi prstem vzhůru. »Málo lidu tohle vidět!«

V té chvíli se obloha nad námi rozsvítila blankytně modrým světlem a při pohledu vzhůru jsem oněměl.

Nad hlavami nám visel obrovský modrý prstenec o průměru dvaceti metrů. Znenadání se zvedl podivný vítr, ozvala se hromová rána a pokračovala ostrým vrčením leteckého motoru. Z té výšky přímo na nás pikovalo malé letadlo, ne Storch, ale mnohem rychlejší stíhačka. Nízko nad zemí vybrala, provedla bravurní akrobatický obrat a ihned nasadila na přistání. Zastavila dvacet metrů od nás a s běžícím motorem zůstala stát. Německé válečné kříže měla na křídlech také.

»Bicykl nechat tady a jdeme. Lós!«

Obrátil jsem se k Němci. Jeho tón se mi nelíbil, ale co se mi líbilo ještě méně, byla pistole, kterou mi mířil - někam do žaludku.

»Mašíren marš!« poručil mi.

Strčili mě dozadu do kabiny. Letadlo pak odstartovalo, prudce vystoupalo do výšky a potom náhle otočilo nos dolů. Opět jsem spatřil modravý prstenec o průměru nejméně dvaceti metrů, tentokrát zblízka. Letadlo jím prolétlo, pak vybralo pád a stejně bravurně dosedlo na jasně osvětlenou betonovou plochu - zřejmě Pardubického letiště. To jsme tedy daleko neletěli!

Vytáhli mě z kabiny a dva vojáci v německých uniformách s přílbami na mě namířili automaty. Stál jsem tam a neodvažoval se pohnout. S těmi mašinkvěry nebyly žerty! Nevypadaly jako historické repliky. Anebo byly tak věrné, že by se z nich asi dalo střílet i ostrými. A věřte jim, že tam žádné »včeličky« nemají!

Hned po našem přistání světla kolem ranveje zhasla, ale dokud svítila, nemohl jsem si nepovšimnout vyrovnané řady štíhlých letadel, nastříkaných maskovacími barvami. Okamžitě jsem je poznal, jedno takové si dnes poklidně pózuje v hale Národního technického musea v Praze. Messerschmidt ME-262 Schwalbe, německý tryskový stíhací letoun z konce druhé světové války. Dnes se takovou vzácností každé muzeum chlubit nemůže, tady jich ale stály - snad stovky!

Nechápal jsem to. Co dělají na Pardubickém letišti Němci? Jak se sem dostali a kdo jim dovolil obsadit letiště tolika svými letadly?

Ještě horší byly jejich zbraně. Stál jsem ve tmě, osvětlován baterkou jednoho z hlídačů. Už jsem je v šeru ani neviděl, ale tušil jsem, že na mě míří. Příjemné to rozhodně nebylo. Uvažoval jsem, co je to za spolek. Asi nějaký tajný fašistický. Už dávno nemají váhu, ale podceňovat je nesmím, zejména když mají až příliš skutečné zbraně.

Až po půl hodině se k nám přiblížili dva jiní vojáci.

»Jdeme,« chopili se mě.

»Můžete mi laskavě nějak vysvětlit, pánové...« začal jsem, ale nenechali mě domluvit.

»Mlčet!« okřikl mě chlap se strašným německým přízvukem.

»V civilizovaných zemích bývá zvykem oznámit zatčenému důvod zatčení,« nedal jsem se.

»Her Gott, mlčíš?«

Páni, to byla rána! Div mě to nesložilo k zemi. Nebyl to úder pěstí, ale nějakým tvrdým předmětem, pažbou pušky nebo samopalů. Rameno jsem měl rázem v jednom ohni a pochopil jsem, že s nimi nebude řeč. To je u fanatiků běžné. A tihle fanaticky vypadali.

Odvedli mě do nízkého dřevěného baráku. Hned za dveřmi bylo dost světla, vycházejícího z elektrické lampy. Přimo proti sobě jsem spatřil veliký plakát a na něm - portrét Adolfa Hitlera v životní velikosti. A bylo mi to jasné. Původní odhad, že jde o tajný fašistický spolek, byl zřejmě správný. To nevypadalo zdravě. Fanatici se musejí skrývat a mohlo by se stát, že budou chtít zamést stopy - i se mnou.

Zavedli mě do menší místnosti a nařídili mi postavit se čelem ke stěně. Naštěstí jsem si vzpomněl na vyprávění svého známého Edy, bývalého anglického válečného letce. Ve sdílnější náladě nám klukům vyprávěl své příhody z války, zejména jak jeho wellington sestřelili nad Holandskem Němci a on si užil své v zajateckém táboře.

»Němcům nesměl člověk ukázat strach,« říkal nám. »Kdo se choval suverénně a oháněl se neustále ženevskými konvencemi, toho ty bestie nechaly na pokoji. Tím víc si smlsly na těch, kdo se jich báli.«

Jakmile se můj hlídač, docela mladý hoch, na okamžik otočil, posadil jsem se drze na nejbližší židli.

»Štéhn, štéhn!« rozčilil se vojáček, jakmile mě spatřil sedět.

»Du jú spík ingliš?« optal jsem se ho, ale zůstal sedět.

»Hende hóch!« namířil na mě kvér.

Poslušně jsem zvedl ruce, ale zůstal sedět. Rozhodl jsem se, že na německé povely prostě nebudu slyšet.

Okamžitě vrazil do místnosti starší chlap v černějším mundúru s hranatými písmeny **SS** na klopách.

»Tady ne sedět! Stát!« začal mi vysvětlovat lámanou češtinou.

»Ženevské konvence vám nic neříkají?« požíval jsem se na něho co nejužší, jako na pitomečka.

»Ženevské konvence nic nepovídají o sedění v sesle.«

»Požadují slušné zacházení se zajatci. Ke slušnému zacházení nepatří stát čelem ke zdi jako loť.«

»Vy né sajatec. Kde máte uniforma? A vojenský průkaz?«

»Vždyť jste nás přepadli bez vyhlášení války!« zaútočil jsem na něho. »Mobilizace ani nebyla vyhlášena, jak mám mít uniformu?«

»Vy šádná sajatec! Čech z Protektorát pod ochranou Německé Rajch, podle našich sákonů - bandita!«

»Protektorát? To už hodně dávno neplatí. Patřím pod ochranu České republiky. A té jste, pokud vím, válku nevyhlásili.«

»Čechiše republik? Vy jste si už zase udělali Čechoslovakaj?«

»Ne, jenom Čechy. Slovensko je samostatné.«

»Á - Slováci zůstali Německé Rajch věrní?«

»Ale kdepak,« mávl jsem rukou. »Po válce se rádi připojili k Čechám, ale nakonec se přece jen odtrhli. Mají teď vlastní stát, až na to, že k tomu nepotřebovali ani Německo, ani nikoho jiného. To je v pořádku. Ani my Češi žádné protektory nepotřebujeme.«

Zůstal chvíli jako tumpachový, ale brzy se vzpamatoval.

»Á, Čechaj! S váma byly dycky potíže!«

»Mimochodem, vůbec nechápu, co tady vyvádíte,« pokračoval jsem. »S Německem přece máme slušné sousedské vztahy.«

»Nechápat?« ušklíbl se. »To brzo pochopit. Tady je totiž území **Čtvrté** Německé Rajch.«

A obzvláštní důraz kladl na číslovku »Čtvrté«.

»Hrajete si jako malí,« zavrčel jsem znechuceně.

»My si nehrajeme,« odsekl a nasupeně odešel z místnosti. Nechal mě naštěstí sedět na židli. Zaznamenal jsem to hned jako plus a v duchu jsem za to Edovi vřele děkoval. Nebýt ramena, které mě silně bolelo, dalo by se to i vydržet. Ale včas mě něco napadlo.

Vstal jsem. Vojáček na mě ihned zvedl hlaveň kvěru, ale toho jsem si už skoro nevšímal.

»Zavolejte doktora!« řekl jsem mu.

Stál jako socha a jen na mě mířil.

»Doktora!« rozkřikl jsem se na něho.

Slovo »doktor« vojáček určitě znal, jenže nevěděl, co má se mnou dělat. Naštěstí, jak jsem tušil, zareagoval někdo za stěnou. Za okamžik vstoupil dovnitř jiný starší chlap.

»Ich bin doktor,« prohlásil.

Bez dalšího slova jsem sundal kabát i košili a nastavil mu před oči rameno. Doktor se mi na ně chvíli díval, potom se odvrátil, něco zavrčel a beze slova vyšel z místnosti.

»Co říkáte?« volal jsem marně za ním.

Neodpověděl. Po chvíli se vrátil s kusem namočeného plátka. Naznačil, abych si to sám podržel na rameni a opět odešel.

»Saláti ty Čechaj - nic nevydrží...« zavrčel - česky.

Hled'me! Takže i doktor umí aspoň pár slov česky, ale nedává to najevo. Z jeho pohrdavého tónu jsem pochopil, že nás nemá příliš v lásce. Pomohl mi sice, ale nic moc. No což, mělo by mi stačit, že nestojím čelem ke stěně jako lotr.

Za chvíli to zřejmě nevydrželi oni. Přišel starší pán v černé uniformě se znaky **SS**, a odvedl si mě vedle. Ani neprotestoval, když jsem se okamžitě posadil na první volnou židli. Naopak se mi zdálo, že s tím tak nějak počítá.

»Tak vy žíkat, že ste občan Česká republik,« začal dobrácky. »Ale my žádná Česká republik neuznáváme.«

»Jak to?« vyskočil jsem. »Máme přece smlouvy.«

»Smlouvy jsou s Protektorát Běmen und Méren.«

»Ty přece už dávno neplatí. Já mám na mysli nové smlouvy, mezi Českou republikou a Německem.«

»O těch zase nic nevíme my.«

»Poslyšte, pánové,« začal jsem našťavaně, »na co si tu hrajete? Kdo vlastně jste? Vážně chcete, abych si na vás stěžoval u ambasády Bundesrepublik Dojčland?«

»Poslyš, ty Čech, ty vůbec nevěděš, kde jsi? Tady nejní žádná Bundesrepublik Dojčland, tady Čtvrtá Dojčes Rajch.«

»Lituji, ale to zase neznám já.«

»Ty si to ještě neuvědomovat, co? Tady vůbec nejní Erde, jak se to česky... zeměkoule. Tady je úplně jiný kosmos. My naše světy jen tak na moment... propojit.«

Kdyby mi dal facku, zajiskřilo by se mi v očích víc, ale tohle bylo taky silné kafe. Jen jsem nasucho polkl. Vzpomněl jsem si na modrý prstenec, kterým jsme proletěli. Začalo to být vážně zajímavé. Propojení světů na dálku pomocí modrého prstence? Mimoprostorová červí díra do cizího vesmíru? Neuvěřitelné! To by byl přece triumf vědy nad prostorem, o jakém se nám ani nezdá! A Němci to dovedou propojovat podle potřeby? Úžasné, obdivuhodné! Až na to, že si hrají na pokračovatele Třetí Říše. To mi bylo sympatické o poznání méně.

»Zajímavé,« odušil jsem zaraženě. »Ale co vy tady?«

»Kulit oči, co?« triumfoval Germán. »Vejrát. My kolonizovat Čtvrtá Dojčes Rajch od roku jeden tisíc, devět set pětáctýřicet.«

Pochopitelně to se mnou zamávalo. V první chvíli jsem si vážně myslel, že se jedná o klub prehistorie Německa nebo něco na ten způsob, ale tohle bylo mnohem vážnější. Odlišný svět, kolonie někdy od roku pětáctýřicet - to by mohli být i autentičtí fašouni. Vypadalo to pravděpodobně - velice nepříjemně pravděpodobně. Jestli je tomu tak, byl bych v pěkné kaši...

Ačkoliv - kdoví? V kaši jsem byl, to už mi bylo jasné, jen jsem ještě netušil, jak je hustá. Rozhodl jsem se ale trvat na svém, vlastně mi nic jiného nezbývalo. Na jejich hru jsem přistoupit nesměl.

»A co má být?« opáčil jsem suše. »Česká republika ve válce se Čtvrtou říší není a zadržování cizinců nemá právní podklad.«

»Tady není zeměkoule!« namítl na to klidně esesman. »Tady platí naše zákony - těžba zákony o špionáž!«

»To je možná zajímavé, ale jakápak špionáž? Podle konvencí jsem občan České republiky. Nejsem tu přece dobrovolně a vzhledem k vašemu únosu, který nepopřete, jsem mimo podezření ze špionáže.«

»Naše zákony nic nepovídá o dobrovolnosti. My máme sílu!«

»To je fakt,« připustil jsem nepříteli ochotně. »Zákony kanibalů také s nějakou dobrovolností nepočítají.«

»Moment!« vyskočil esesman. »Tady ne kanibalové! Zákony Dojčes Rajch vycházet ze zákony Tžeti Rajch a je v nich naše tradice, naše německá kultura.«

»O kultuře bych na vašem místě nemluvil. Kultura v Německu dostala pořádně na frak. Pokud máte podobné zákony jako Třetí říše, pak potěš pámbů.«

Esesman se naježil.

»Co nám může nějaký Čech vykládat o kultura!«

»Vy to nevíte? Němci dnes jezdí za kulturou do Čech! Každou chvíli jsou v Praze na nějakém kulturním podniku!«

»Němci z té Bundesrepublik? To ale nejsme my. My bychom se tak nesnížili!«

»Ovšem. Vy jste raději zůstali u těch kanibalů.«

Nadechl se.

»To je urážka Velkoněmeckého národa!«

»To není urážka!« nadechl jsem se také. »Německého národa si vážíme, je to dnes kulturní a demokratický národ. Až na výjimky, jako jste vy. Obávám se, že slušní Němci se za vás budou stydět, až se o vás dovědí.«

»O takové my nestojíme,« odsekl.

»Jenže takových jsou milióny. Zatímco vás, co si hrajete na nějakou Říši, je sotva pár set.«

»Omyl,« ušklíbl se. »Čtvrtá Rajch má víc než milión lidu.«

Z mlhy kolem mě začínala vyvstávat kontura něčeho, co se mi ale vůbec nelíbilo. Průlet do jiného světa bych asi spolkl s nadšením. Miliónová rezervace fašistů, vyzbrojená a zřejmě připravená na válku, už tak povzbuzující nebyla. Ale musel jsem blufovat dál.

»No dobře, milión není moc, Čechů je desetkrát víc. Němce v Bundesrepublice ani nepočítám.«

»Ti se k nám přidat.«

»Obávám se, že vás právě tihle Němci nejvíc vytahají za uši. Určitě nebudou rádi, že jim kazíte *image*.«

»Imič?« zarazil se. »Was ist das?«

»Aha - pardon, tohle slovo nejspíš neznáte. Jak bych vám to... prostě, Němci jsou dnes - a plným právem - pyšní na demokratickou společnost a nejsou rádi, když jim někdo připomíná zločiny Třetí říše. Z vás asi moc nadšení nebudou.«

»Až začneme vítězit, přidají se. Krev je krev.«

»Vy si opravdu myslíte, že vyhraje? Že na nás zase pošlete Messerschmidty? Snad ne ty Schwalbe, co stojí venku na letišti?«

»Jawohl. Nejlepší letadla v dějinách. Pšíde den!«

»Jedno takové máme v Praze v muzeu. Ale jestli nemáte nic lepšího, budou proti nim stačit i české školní Albatrosy. Můžete s nimi možná nadělat trochu škody, ale jestli si vážně myslíte, že jsou nejlepší na světě, budete velice nepříjemně překvapeni.«

»Naše Schwalbe jsou dneska modernější, dosahují rychlosti zvuku. Kromě toho máme tajné zbraně,« uklouzlo mu.

Zmínka o tajných zbraních mě zarazila. Že by se jim podařilo, co Hitler nestihl, a vyrobili atomovou bombu? To bude horší, zejména když ovládají propusti mezi světy. Ale rozhodl jsem se nevzdat.

»Americké i ruské stíhačky jsou třiapůlkrát rychlejší, nemáte proti nim nejmenší šanci. Tajné zbraně mají i Rusové a Američané. Kdybyste byli soustředěni v jednom městě, jedna bomba by na vás úplně stačila.«

»Takové zbraně že mají? A jak to, že o nich víte? Neměly by být tajné?« trochu se zarazil.

»Nejsou tajné. Víme o nich od doby, kdy s nimi Američané na hlavu porazili Japonsko.«

»Zajímavé. Japonsko - poražené...? A tajnými zbraněmi?«

»V Japonsku Američané použili dvě bomby, pak se japonský císař vzdal. Bylo to na konci roku 1945 a válka tím skončila. Japonsko je dnes taky demokratické.«

»Japonský kaiser - vzdal?« koukal na mě vyděšeně - asi jako já na něho, když mi prve oznámil, že se nacházíme v jiném vesmíru. »O tom my nevědět. My tady od apríla.«

Kapitulaci Japonců si nejspíš neuměl představit. Pokud si je pamatoval jako národ kamikaze, nedivil jsem se.

»Vy si asi myslíte, že se ještě někdy vrátíte!« pokračoval jsem v ofenzivě. »To asi budete hodně zklamaní. Největší zklamání by vám připravily německé stíhačky, až by sestřelovaly vaše letadla. Jsem si jistý, že by se proti vám Bundeswehr postavil.«

»Das ist nycht méglich!« vybuchl nakvašeně esesák. »To by byla ta nejčernější zrada vlastní krve!«

»V našem světě se to bere jinak než jak jste byli zvyklí. Když bude zapotřebí, všechny demokratické země se spojí proti tomu, kdo se jim postaví. A tomu pak bude běda.«

»Ale to znamená, že jsou na Zemi země ne-demokratické?« podíval se na mě s jiskřičkou naděje v očích.

»Jsou,« připustil jsem. »Čína, Irák, Libye. A ještě pár dalších.«

»Proč je nezlikvidujete, když jste tak silní?« podíval se na mě podezřívavě.

»Protože v tom jsou demokratické země v nevýhodě. Smíme se bránit, ale ne vyvolat válku. To by byl konec demokracie. Dokud si ty země válku nezačnou, nemáme důvod proti nim zbraně použít.«

»A když si začnou?«

»Potom by dostaly řádně na pamětnou. Jenže ony to dobře vědí, takže si raději nezačínají.«

»Zlikvidovali jste jich už víc? Těmi bombami?«

»Bomby nikdo nepoužil od roku 1945. Na všechny rušitele míru dnes stačí obyčejná letadla. Ta všechno rozhodují.«

»A co pancr vozy?«

»Ty se používají proti demonstracím, asi jako koně. Ve válce by to byly nádherné cíle pro samonaváděcí střely. Víte, to jsou střely, kterým se ukáže cíl a střela jde za ním. Cíl uhne, střela jde za ním dál. Tanky proti ní nemají obranu.«

»Střela sama vidí cíl? A vy takové tajemství klidně...«

»Ano, střela má umělé oči a vidí i ve tmě nebo v mlze,« opáčil jsem. »To není žádné tajemství, zná to kdekdo. Opravdová tajemství vám nikdy neřeknu.«

»Jen si nemyslete!« nasupil se. »Máme metody...«

»Neřeknu vám nic, protože opravdová tajemství ani neznám,« usadil jsem ho hned. »Tajemství u nás znají jedině odborníci a to já nejsem. Já vám řeknu jen to, co je všeobecně známé. I když - jak se mi zdá - pro vás může být novinka všechno.«

»Ja,« povzdychl si esesák. »Dlouho jsme neměli kontakt.«

Vyslech se navzdory mému očekávání nesl málem v pohodě, bez řevu a násilí, jako kdyby proti mě neseděl esesák. Věděl jsem, že tato zdvořilá slupka může, jako u StB, náhle bez varování zmizet, ale zatím byl vlídný a nešlo o tajnosti, proto jsem mu vysvětloval bez obalu, jak bylo Německo po prohrané válce rozdělené k převychování, ale dnes je zase spojené. On mě zato ujišťoval, že nemají v úmyslu vést křížovou výpravu proti Čechům, ale upřímně řečeno, nevěřil jsem mu ani slovo. Všechno kolem nás svědčilo o opaku.

»Dlouho jsme neměli spojení s fátřlandem,« vysvětloval mi.

»Vypadáte na to,« přitakal jsem mu.

»Měli jsme veliké problémy s elektrickou. Ve fátrland pro nás do konce války běžely elektrárny v Alpách. Tady jsme měli pár dýzlů, ale došla nám nafta a jinou jsme nenašli.«

»Tady nafta není?« podivil jsem se. »Na co tedy létáte?«

»Přírodní podzemní vůbec,« přikývl. »Pěstujeme si hitlernaftu, zdejší olejnaté plody, stačí je lisovat a destilovat. V tomhle světě je víc takových rostlin, ani v Afrika nejsou. Některé byly dobré, jiné ne. Dlouho jsme museli bojovat se zvířaty. Nakonec jsme některé druhy úplně postšílet - a je pokoj.«

To se mi taky moc nelíbilo. U nás se nepovažuje za správné vyhubit některé živočišné druhy. Zvláště kdyby šlo o úplně cizí svět.

Další řeč jsme vedli o Německu na Zemi. Něco jsem o něm věděl, něco ne. Němčoura zarmoutilo, že nevím nic podrobného o jeho rodném Mnichově.

»Poslyšte, nebylo by pro vás výhodnější vrátit se pod ochranu Bundesrepublik Dojčland? Samozřejmě, pokud tady nemáte válečné zločince, ti by to měli doma horší.«

»Fšéchno z války je dávno to... promlčené.«

»Aha - to ale nevíte, že válečné zločiny promlčitelné nejsou. Na tom se dohodly všechny státy světa.«

Že mi huba neupadla! Jestli jsem jim měl něco zamlčet, bylo to právě tohle! Což jsem netušil, že tady mohou být - ti nejhorší?

»Jaké válečné zločiny?« zajímal se esesman.

»Zabíjení civilistů, zajatců... žen a dětí...«

»Když je válka, jsou nutně i mrtví. Angloameričané taky házet bomby na německé civily.«

»To je něco jiného. Ve válečných akcích se takové věci stávají. Němci ale dávali civilisty do koncentračních táborů a tam je zabíjeli. To už není válečná akce, ale zločin.«

»My tady nemáme ani jeden koncentracionslágr.«

»Tím lépe pro vás. Ale vaši soukmenovci na Zemi je měli.«

»Ale na převýchovu!« zpěčoval se. »Ne zabíjet. Musel bych o tom něco vědět!«

»Ty nejhorší barbarské zločiny jste nedělali veřejně,« souhlasil jsem. »Ale dělali jste je a po prohrané válce se na to přišlo. Měli jste desítky koncentračních táborů a vraždili jste lidi po milionech. Proto se všechny země dohodly, že tyhle zločiny nebudou nikdy promlčené. Neříká vám nic ani jméno Lidice?«

»Myslíte tu vesnici v Čechách? Co byla srovnaná se zemí za atentát na Heydricha?«

»No vida, že o tom víte!«

»Ale to byla odvetná akce za barbarský teroristický atentát, to musí každý civilizovaný člověk pochopit! Oni pomáhat atentátník, za to musí být trest, ne?Odveta za zločin je legitimní!«

Zřejmě nechápal, co mám proti německé spravedlnosti.

»Jenomže ti v Lidicích neměli s anglickými parašutisty vůbec nic společného a vaši soukmenovci je zabili bez soudu. Takže to byl válečný zločin a dodnes není promlčený!«

Napadlo mě, kolik takových vesnic bylo od té doby ve světě vyvražděných a kolik úplně stejných zločinů zůstalo nepotrestaných? Na trestání těch pravých se národy málokdy shodly...

»Já tam byl,« řekl esesman trochu tišeji. »Taky stšílet. Ale my tam dostali roskas a o tom se nediskutuje.«

»Vy že jste byl v Lidicích?« díval jsem se na něho udiveně.

»Ja,« přikývl. »Taky sem tam stšílet ty chlapy. Potom jsme do domů dávali donarit a bum! Domy do luftu!«

Nevycházel jsem z údivu.

»Člověče, ale to by vám muselo být trochu víc let! Od té doby přece uplynulo hodně vody!«

»Ach, ja,« přikývl mi s úsměvem. »To dělá zdejší vesmír. Má úžasnou vlastnost, stárne se tady pomaleji. Letos mi bude devadesát a vypadám na čtyřicet. Tak je to tady se všemi.«

Tohle ale byla informace, na kterou jsem potřeboval víc času, než ji vůbec pochopím - natož přijmu.

»Devadesát let? Člověče, na to opravdu nevypadáte! To by... to bych se tady nakonec mohl setkat - snad i s Hitlerem!«

»Jawohl,« kývl esesman. »Setkáte se s ním velice brzy. Slyšel jsem, že Vůdce chce co nejdřív vidět člověka ze starého světa.«

Zůstal jsem chvíli civět. To byl největší ze všech kalibrů, které na mě za tu chvíli dopadly.

»Adolfa Hitlera přece našli mrtvého a spáleného!« Myslím, že jsem samým překvapením koktal. Nebylo divu.

»To byl nějaký untermensch. Nechali tam fýrerova doktora, aby to Rusům potvrdil, ale náš milovaný Fýrer zatím s námi odešel do nového světa. Těší se tady trvalému zdraví a všichni mu pšejem hodně elán do další stovky jár jeho života. Princ Friedrich Hitler, jeho syn, po něm vezme vládu asi až v dalším století.«

»Princ?« nevycházel jsem z údivu.

»Ja,« přikývl esesák. »Našli se i tady takoví, co chtěli zavádět demokracii. Takže jsme všichni rozhodli obnovit monarchii a prvním kaiserem zvolili našeho fýrera. Máme tedy dědičný kaiser Adolf Hitler První, ale pořád mu tady žíkáme náš milovaný Fýrer. Určitě je sám uvidíte. Fýrera, kaiserin Evu, jejich děti prince Friedricha a princeznu Susi, miláčka našeho národa.«

Bylo to překvapivé, ale - Hitlera zřejmě demokraticky zvolili císařem - takhle demokraticky přece nebyl zvolený poprvé.

Mezitím mi přinesli večeři na obrovském hlubokém talíři. Jak je v Německu zvykem, eintopf. Další talíř dostal esesák. Zdvořile jsme si navzájem popřáli dobré chuti a oba se do toho pustili. Po večeři mě esesák odvedl téměř přátelsky vedle. Stála tu ustlaná postel, stoleček a židle, v koutě umyvadlo na jednoduché konstrukci z železných prutů, pod ním kbelík.

»Tady se vyspěte,« ukázal mi esesman.

Zavřel za mnou těžké kovové dveře a zvenčí v nich otočil klíčem. Až teď jsem si všiml, že na nich zevnitř chybí klika. Byl jsem - ve vězení. I když ve slušnějším, než jsem si u fašistů představoval.

Hitler

Po ránu mě vzbudili k snídani. Servírovali divnou oranžovou kávu, aspoň to tak chutnalo, spolu s kusem koláče. Uvědomoval jsem si, že jsou to produkty pocházející z jiného světa, ale kromě nezvyklé barvy kávy to na nich nebylo znát. Káva chutnala jako káva, štrůdl byl očividně z jablek. Že tu jablka neznají, dozvěděl jsem se až později, ale mělo mě to napadnout a bylo to logické - jiný svět, jiné rostliny.

»Poletíme do Nového Berlína,« oznámil mi esesák po snídani.

Vyvedli mě z baráku na letiště. Vedle mě krácel esesák, můj známý ze včerejšího večera, za námi hlučně v okovaných holínkách pochodovali dva strážní. Na letištní ploše stály pečlivě vyrovnané tryskové stíhačky Schwalbe, ale teď byla za nimi vidět další řada mnohem větších čtyřmotorových, také tryskových letadel. Prve jsem si jich ve tmě nevšiml.

»Ta letadla vzadu neznám,« podotkl jsem a ukázal na ně.

»Bombardéry Junkers 1024 - Siegfried,« odušil hrdě esesák. »Ty znát nemůžete, vymysleli jsme je až tady. Dosahují také rychlosti zvuku a unesou až osm tun bomb. Je to naše největší síla!«

»Americké bombardéry unesou víc a létají rychleji než zvuk,« musel jsem ho trochu uzemnit, aby se nevytáhnul. Ale včas jsem si uvědomil, že na něho dojem neudělám, když ovládají - co já vím, něco jako nadprostor?

Letoun na kraji rozjezdové plochy nepřipomínal nic, co jsem věděl o německých vojenských letadlech. Bylo to malé dvoumotorové vrtulové sportovní letadlo, jakých dnes i u nás létají tisíce. Vývoj tu šel zřejmě dál, možná odlišnou cestou. Před letadlem na nás čekal pilot.

»Prosím,« pokynul mi esesák zdvořile.

Kabina byla mnohem prostornější, než se mi zdálo. Dosedl jsem na měkké sedadlo, vedle mě se posadil esesák. Další dvě sedadla zůstala prázdná a kabina pilota byla úplně oddělená. Jakmile za námi zabouchly dveře, ozval se kňouravý zvuk elektromotoru, zpočátku v nízkých otáčkách, pak čím dál vyšších, jako kdyby elektromotor cosi roztáčel. Náhle zaškytal jeden motor a hned nato druhý. Krátce poté se letoun pohnul a rozběhl přímo vpřed. Za okamžik už jsme se vznášeli nad městem, rozlohou nepříliš velkým, ale s nádherně bílými domy

Let netrval dlouho. Po půlhodině jsme se zvolna potopili do mraků, takže jsem okénkem z tohoto světa neviděl nic než mlhu. Ani jsem si neuvědomil, že jsme přitom překročili rovník, ale bylo tomu tak - Nový Berlín se nacházel na jižní polokouli.

Rovněž letiště Nový Berlín mělo betonovou přistávací plochu, ale celkově bylo menší než Ruzyně. Žádnou odbavovací halou jsme neprocházeli. Čekalo tady na nás šedivé auto starodávných tvarů, s uniformovaným řidičem a dalším vojákem, ozbrojeným nebezpečně vyhlížejícím samopalem. Vypadalo to, že mě chtějí pečlivě strážit. Řekl jsem s úšklebkem esesákovi, že si uvědomuji, jak nesmyslný by byl v této situaci pokus o útěk, takže ty strážce postrádají smysl.

»Ja, ja, chápu vás. Je to tak. Ale - roskas je roskas.«

Tím diskuse jakožto bezpředmětná skončila. Ten argument byl prostě neprůstředný. Vzpomněl jsem si - nevím proč - na nápisy na historických anglických lodních dělech od Trafalgaru z doby admirála Nelsona: **Poslední argument krále.**

Vyrazili jsme po široké, ale prázdné betonové silnici mezi poli, plnými podivných fialových rostlin. Auto bylo pohodlné. Seděl jsem vzadu, vpředu byl řidič a strážný, vedle mě seděl esesák.

Zeptal jsem se ho, co je to za rostliny.

»Jak bych to...« uvažoval esesák. »To jsou *kýferle*, dávají nám krychlová olejnatá zrna, ze kterých lisujeme máslo. Navíc se z nich dělají léky, ale to znají jen odborníci.«

Brzy se objevily první vilky a za chvíli už jsme projížděli normálními městskými ulicemi. Bylo tu čistě upraveno, lidé na ulicích vypadali spokojeně a klidně. Bylo mezi nimi hodně vojáků v tradičně šedých německých uniformách, ale většina civilistů byla oblečená do lesklých oděvů nápadných světlých barev. Civilové tvořili s vojáky veliký kontrast. Bylo tu méně žen, vždy velice nápadně oblečených. Když zelená, tak hodně jedovatá, když modrá, pak blankyt.

Zastavili jsme na velikém náměstí. Uprostřed stála obrovská socha ze šedého kamene. Z dálky mi připomínala Lenina, až bych se chtěl divit, co ten tady dělá... ale bylo to jen krátké spojení v mé hlavě, tohle byl přece fýrer Adolf Hitler v nadživotní velikosti, deset metrů vysoký, s rukou šikmo vzhůru v árijském pozdravu.

»Viktóriaplac,« oznamoval mi hrdě esesák.

Auto zajelo do průjezdu honosné budovy a zůstalo tam stát na nevlídně šedivém nádvoří. Už na nás čekali. Vystoupili jsme a přišel k nám další voják, podle výložku vyšší šarže. S mým dosavadním průvodcem si vyměnili strohý pozdrav a pak mi o poznání nevlídněji pokynul, abych ho následoval.

»Tak se tu mějte!« rozloučil jsem se s prvním esesákem, když mi bylo jasné, že dál s námi nepůjde.

»Auf vídrzén!« popřál mi.

Teprve když jsme vstoupili do vysokánské chodby a veliké dřevěné dveře se za námi zavřely, uvědomil jsem si, že jsem se ho ani nezeptal na jméno. On se ostatně na moje také neptal. Rozešli jsme se, aniž bychom se trochu poznali.

A už vůbec jsem netušil, že on - žádné jméno nemá!

Nechali mě stát v nevlídném předpokojí. Nebylo tu nic, nač by si člověk mohl sednout. Na obou koncích stály stojany s vějířem rudých vlajek. Takové byly donedávna i u našich vojenských útvarů, jen na těch zdejších byly místo hvězd bílé terče s černými hákovými kříži. Veliká místnost byla jinak prázdná.

Asi po čtvrt hodině si pro mě přišel malý obtloustlý mužiček s brýlemi na kulatém obličejí. Husté hnědé vlasy jako by mu nepatřily, spíš bych čekal pleš. Oblečený byl do jásavě rudého saka s lesklými, světle zelenými kalhotami - něco tak jedovatě řvavého se jen tak nevidí. Doprovázel ho voják v modravé uniformě.

»Tak vy jste ten Čech z naší staré dobré Země?« prohlížel si mě s netajenou zvědavostí. Česky uměl podstatně lépe než esesák před ním. Představil jsem se a hned jsem se ho zeptal na jméno.

»Ach tak, **náme...** No, kdysi jsem se taky nějak jmenoval. Ted' jsem číslo tři tisíce osm set dvacet pět. Velice nízké číslo, však patřím ke starousedlíkům. Jméno si tu obvykle zkracujeme na dvě poslední cifry, takže jsem Pětadvacítka. Když se někde sejdou lidé se stejným koncovým dvojčísletem, přidávají se k odlišení další cifry odzadu.«

Jeho kulatý obrýlený obličej zářil úsměvem.

»My také používáme čísla, pro hromadné zpracování dat je to pohodlnější. Ale jména jsou jména. Já se jmenuji Ota Vávra.«

»Když vám to pomůže - kdysi jsem se jmenoval Karl. Ale to je dnes vedlejší. Musím vás připravit k audienci. Žádnou zbraň u sebe, doufám, nemáte!«

»Kde bych k ní přišel?« pokrčil jsem rameny.

Přesto pokynul rukou a voják mě zručně prošacoval. Bylo to zbytečné, ale oba dva se tvářili, že jde o naprosto nezbytnou součást vstupního ceremoniálu.

»Musím vás hned upozornit, že při audienci u císaře nemůžete mluvit, jak se vám zachce. U císaře se mlčí. Každý se snaží co nejlépe odpovídat na fýrerovy dotazy, ale zbytečně to nerozvádí. Doufám, že to chápete, je to i ve vašem zájmu.«

»Nechápu,« odpověděl jsem přímo. »U nás to není zvykem.«

Myslím, že jsem ho tím dokonale vyvedl z míry. Chvilí se na mě koukal jako na dvojhlavé tele.

»Vy klidně mluvíte na vašeho - co to tam vlastně máte?«

»Jako nejvyššího představitele máme presidenta.«

»A vy na něho mluvíte jen tak? Vám nevadí, že tím svého... presidenta... okrádáte o jeho drahocenný čas?«

»Samozřejmě,« přikývl jsem. »Proč bychom nemluvili, když ho volíme? Chce-li s námi mluvit, jistě na nás čas má. Kdyby s námi mluvit nechtěl, odejde.«

»Ale tady to není zvykem,« zachmuřil se.

»To je možné,« připustil jsem. »Já jsem občan České republiky a ne příslušník Čtvrté Říše. Takže mi vaše manýry nic neříkají.«

»Ja - ale na návštěvě je slušné dodržovat mravy země, kde jste hostem,« domlouval mi.

»Mám snad podle vás u lidojedů strpět, aby mě podle jejich mravů snědli?«

»Tady snad nejste u lidojedů!« usmál se pobaveně.

»To doufám. Ale jako host se tu necítím. Nepřicestoval jsem k vám dobrovolně, to snad víte.«

»Na tom nezáleží. Tady je zvykem, že hovoří pouze císař. Fýrer vás chce vidět, ne slyšet. Buď budete potichu dobrovolně, nebo vám zalepíme ústa. Vyberte si.«

Myslel to zřejmě vážně.

»Umí fýrer česky?« zeptal jsem se ho místo odpovědi.

»Samozřejmě ne,« odušil Karl. »Proto tam půjdu s vámi jako tlumočník. Tvrдили, že neumíte německy, což vážně nechápu. Za mých mladých let všichni Češi německy uměli. Vždyť je to vaše povinnost! Mein Gott, vy jste ale klesli, jen jsme byli pár let pryč!«

»Časy se hodně změnily,« pokrčil jsem rameny. »Ve světě se dnes mluví anglicky. Mohl bych na vás mluvit anglicky nebo rusky, tyhle jazyky umím, ale to by vám asi nepomohlo.«

»Pár našich tyhle řeči taky umí,« přikývl Karl. »Ale máme dost Němců, co ještě umíme česky. Jako třeba já. Pěstujeme si tyhle řeči po celou dobu. Jednou přijde den, kdy se vrátíme.«

»To už jsem slyšel,« ušklíbl jsem se. »Chystáte se znovu dobýt náš svět pomocí tanků a letadel jako Schwalbe a Siegfried.«

»Vy tomu nevěříte?« podíval se na mě tázavě.

»Nevěřím,« zavrtěl jsem hlavou. »Myslím si, že by pro vás bylo lepší vrátit se do Bundesrepublik Dojčland a na ovládnutí světa definitivně zapomenout.«

»O tom se pochopitelně bavit nebudeme,« ut'al toto téma.

»A o čem se budeme bavit?« zeptal jsem se ho.

»To já nevím. Co se našemu Fýrerovi zachce. A to já ani vy nemůžeme vědět předem.«

»Náš president s lidmi tímto způsobem nejedná. Proč bych se měl tady chovat jako ovce?«

»Na téhle audienci může záležet váš život! Buď to budete přijat jako rovnoprávný člen Říše, nebo...«

»Nebo zůstanu podle ženevských konvencí zajatcem. Nemám zájem stát se poslušným členem Říše, vyberu si asi to druhé.«

»Ženevské konvence neuznáváme. Druhá možnost bude, že se ocitnete v kleci jako v zoologické zahradě. Anebo před popravčí četou za špionáž. Rozmyslete si to dobře.«

Němčour zřejmě nasadil silnější kalibry přesvědčování, ale ve mně tím probudil vzdor. Eda nám vždycky tvrdil, že je nutné chovat se suverénně, jinak je z člověka v jejich rukou za chvíli bezmocná onuce. Byl to prý vždycky souboj nervů, ale dal se vyhrát, i když na člověka mířili kvérem.

»Nejsem Říšský Němec, ale občan České republiky a nemám nejmenší důvod svou příslušnost měnit. Ostatně, není ani ve vašem zájmu přijímat mě za člena Říše. Německy neumím a vaše ideály jsou mi naprosto cizí.«

»Lepší by bylo, kdybyste se k nám dal dobrovolně,« chmuřil se Karl. »Jako Čech nemáte žádnou budoucnost.«

»Pokud mě opravdu uvězníte v nějaké kleci, porušíte ženevské konvence a upozornuji vás, že válečné zločiny jsou všemi mocnostmi světa považovány za nepromlčitelné a stíhány,« dokončil jsem.

»Tady není váš svět. Naštěstí.«

»Bohužel. Ale vy si tím můžete sami ztížit cestu zpátky. Dosud takovou možnost máte. Máte v našem světě soukmenovce, jistě by vás rádi podpořili - pokud se budete chovat civilizovaně.«

»Vy nás nepovažujete za civilizované?« ušklíbl se.

»Ovšemže ano,« opáčil jsem. »Vždyť říkám, že byste mohli se svými krajany navázat styky. Ale máte také zbytky necivilizovaného chování, jaké se dnes v našem světě netrpí. Pojem civilizace se od vaší doby poněkud změnil.«

»Nebylo by divné, aby zrovna Čech vysvětloval Němcům, co je to civilizované chování?«

»Proč ne, když vy barbari nemáte o civilizovaném chování správnou představu?«

»Jak vidím, neshodneme se. Vaše škoda. Já mám příkaz vás doprovodit a tlumočit, nic víc.«

Mračil se, až mu na čele naskakovaly vrásky.

»Na tom jediném se ale shodneme,« usmál jsem se. »Můžete mi vaše zvyky vysvětlovat, já je nemusím přijmout. Co je proti lidské důstojnosti, to prostě nepřijmu. My jsme teď na to hodně citliví.«

»Uvědomujete si snad, že máme prostředky donutit každého udělat, co chceme my?«

»Uvědomuju. Vy si uvědomte, že používání prostředků proti lidské důstojnosti je těžký zločin, který se nikdy nepromlčí. Právě vaši krajané Němci měli po válce nebetýčné problémy, jak své prohřešky z období Třetí Říše odčinit. Naštěstí nové zákony neměly zpětnou platnost, takže mohli být tenkrát souzeni jen podle německých zákonů, a spousta zvěrstev jim prošla. Mezitím se ale zákony změnilly a vy už byste byli souzeni podle těch nových.«

»K tomu by byla potřeba maličkost - dostat nás před soud.«

»Teď se pro změnu chováte jako svého času Angličané, když si mysleli, že jejich ostrov je tou nejlepším obranou proti celému světu. Právě vy Němci jste jim přece rychle a důkladně ukázali, jak je tomu doopravdy. *Splendid isolation* byla nebezpečná iluze. Vy si myslíte, kdovíjak jste ve svém vesmíru izolováni. Až se tady objeví letadla Spojených Národů, budete se určitě divit.«

»To by musel někdo tajemství našeho vesmíru objevit.«

»Proč ne? Za války jste se snažili objevit tajemství atomové bomby, naštěstí se vám to nepodařilo. Američané na tom pracovali také a jim se to povedlo.«

»Už jsem slyšel. Neuvěřitelné, kapitulace Japonska v několika dnech. Ale i my máme bomby, schopné naráz zničit celé město.«

Samozřejmě byl už informován o všem, co jsem dosud řekl. Informace tu fungovaly dobře.

»Nehodlám o tom pochybovat. Měli jste na to dost času a klid. Jenomže vývoj se ani v našem světě nezastavil.«

Tady jsem se včas zarazil. Je opravdu důvod ke chlubení, že se naši kosmonauté dostali nejdál na Měsíc? A že i na Marsu jezdí malý rádiem řízený automobil s televizní kamerou? Tím chci dělat dojem na tvůrce nadprostorových propustí? Neměl bych včas přibrzdit?

»Zajímavé. Škoda, že na vaše vyprávění nemáme čas. Vůdce nás čeká. Ale jak říkám, nebude pro vás dobré dát mu najevo odpor.«

»To až podle toho, co bude říkat on,« odtušil jsem.

Nebyl jsem si ale tak jistý, zda dokážu Édovu drzost zachovat i před Hitlerem. Přece jen - ty popravy čtyř byly za Hitlera po čertech skutečné a v dobách Heydrichiády postřílely Čechů víc než dost!

Vstoupili jsme, já a můj tlumočník, do velkého světlého sálu, nádherně osvětleného velkým oknem plným barevných sklíček. Stál tu trůn jako v pohádce, jen Adolf Hitler nikde. Nečekali jsme ale dlouho.

Hitler se za ta léta moc nezměnil. Typická patka, černý knírek, obvyklé okrově žluté sako a hnědé kalhoty. Možná mu přibýly vrásky, ale na svůj věk více než sto let vypadal velice svěže, nehádal bych mu ani polovinu. Přišel rázným krokem a pohled na mě ho zjevně potěšil. Cosi řekl, ale nebyla to otázka pro mne, takže jeho slova tlumočník ani neuznal za vhodné k přeložení. Odpověděl za mě krátce a úsečně sám a pak disciplinovaně umkl v očekávání další otázky.

Pak jsem se dočkal i já.

»Jak se vám líbila Čtvrtá Říše?« obrátil se Hitler na mě.

Karl to samozřejmě rychle a úslužně přeložil.

»Kdybych měl Čtvrtou říši posuzovat podle toho, co jsem zní viděl, nebylo by to k ní spravedlivé,« odtušil jsem.

Karl chvíli váhal, než začal překládat.

»Proč by to nebylo spravedlivé?« zněla pobavená otázka.

»Protože jsem ze Čtvrté říše viděl jedno vojenské letiště, pak vězení a kancelář SS. Určitě tady musí být i příjemnější místa.«

Karl to překládal vysloveně opatrným tónem, ale Hitler se jen hlasitě rozesmál.

»Nedivím se, že se vám Čtvrtá Říše nezamlouvala,« souhlasil. »Budete mít příležitost seznámit se s lepšími stránkami našeho světa. Teď jste tady trochu jako kuriozita. Člověka ze starého světa jsme už dlouho neviděli. Ale slyšel jsem, že jste pochyboval o naší vojenské síle. Jste snad odborník na vojenské otázky?«

»Nejsem,« přiznal jsem. »O vojenských věcech znám jen to, co většina lidí. Zajímá mě se o to, možná o tom vím více než průměrný občan, ale za vojenského odborníka se nepovažuji.«

»Nevadí, necháme to na starost jiným. V jakém oboru jste byl odborníkem - pokud vůbec v něčem?«

»Rozumím počítačům,« řekl jsem.

»Mechaniků máme dost,« opáčil Hitler. »Ale mohl byste se tu uchytit. Koneckonců, šikovných mechaniků je vždycky potřeba.«

»Nejsem mechanik,« podotkl jsem. »U nás nejsou počítače mechanickou, ale elektronickou záležitostí.«

»Nevadí,« řekl Hitler velkoryse. »I elektřina má u nás před sebou velkou budoucnost.«

»Říkal jsem elektronika, ne elektřina,« upřesnil jsem. »V tom je trochu rozdíl.«

»Jak to tedy mám přeložit?« zarazil se Karl.

»Naši Němci tomu říkají Kybernetik, anebo česky - robotika. Je to nový obor, asi jste na nic takového zatím nepřišli.«

Karl to chvíli váhavě překládal.

»O čem ten obor pojednává?« zajímal se Hitler.

»O umělé inteligenci strojů,« odpověděl jsem mu.

»Myslíte, že stroje dosáhnou výšin lidského ducha? To je přece absurdní! Lidský génius je nezměrný a tyto oblasti zůstanou navždy doménou člověka. Není možné, aby tak vrcholné projevy inteligence jako strategie a šachy překonal stroj.«

»Poslední turnaj nejlepšího šachisty světa se strojem skončil porážkou člověka,« ujistil jsem ho. »Šachy dnes vyhrávají stroje. A co se týče kybernetické strategie, tady vám asi nic

neřeknu, ten obor bude nejspíš tajný. Ale stroje v některých směrech předstihují schopnosti lidí. Ne všude, ale v mnoha oborech člověk nemůže se stroji soutěžit. V některých továrnách pracují celé robotizované linky a člověk tam jen dohlíží. Jsou obory, kde už člověk vůbec nic nedokáže.«

»Zajímavé. Dá se toho využít i ve vojenství?«

»Jistě, právě ve vojenství je toho často používáno. Například samonaváděcí střely. Ukažte jim cíl a nařídte jim, aby jej zničily. To většinou stačí. Jdou za cílem jako chrti, vyhnou se i překážkám.«

»Proti všemu lze nalézt obranu,« zavrčel.

»Pokud si takové střely včas všimnete, můžete ji určit jako cíl protistřele. Potom může rozhodovat, která ze stran má těch střel víc.«

»A když je takové střele protivníkem pilot - člověk?«

Bylo vidět, že to Hitlera velice zajímá.

»Člověk je pomalý a nedokáže včas reagovat, ať řídí pomalou loď, nebo nejrychlejší letadlo. Letecké souboje rozhodují především samonaváděcí střely.«

Neměl jsem pravdu, ale upřímně jsem si to myslel a bohužel jsem nebyl sám.

»Ale jak jsem slyšel, námořní bitevní lodě znáte?«

»Známe, ale v současné době jsou na ústupu. Unesou hodně, ale jsou veliké a jako terč příliš snadné. Představte si vzdušné torpédo, které znenadání přiletí z boku rychlostí větší než zvuk. Letí metr nad vlnami, takže si ho málokdo všimne a pak už je pozdě. Namíří si to do nejcitlivějšího místa, prorazí bok pod čarou ponoru a tam exploduje - tohle při zkouškách poslalo ke dnu každou, i nejtěžší loď.«

»A vy se tím zabýváte?«

»Ovšemže ne, zabývám se jen civilním použitím. O vojenské stránce vím to, co proběhlo odborným tiskem. Možná toho znám více než průměrný občan, ale odborníkem v tom nejsem.«

»Škoda. Ale je dobře, že jsme byli varováni.«

»Slyšel jsem, že máte v plánu ovládnout náš svět. Kdybych byl vyzván o radu, řekl bych vám, nechte tyhle plány být. Můžete na Zemi způsobit škody, bomby jsou nevybíravé a mohou zabít bez ohledu na pokrok na naší straně, ale asi byste skončili špatně. Samonaváděcí střely se dokáží orientovat i v neznámém terénu a vyhledávají si cíle samostatně. Kdyby k vám jediná pronikla - třeba vaší vlastní propustí - s příkazem zničit Nový Berlín, smetla by vás.«

Kašlal jsem tím na jejich ceremonii a navzdory varování jsem začal bez dotazu. Karl tím byl vyveden z míry, ale Hitler mu pokynul a on to rychle přeložil.

»Máte přílišnou důvěru ve své zbraně!« změřil si mě přísně. »Takové střely musí být velmi složité a drahé. Kolik jich můžete mít?«

»Počty neznám - vím jen, že se pohybují kolem tisíců. Střely s plochou dráhou letu mají značný dolet i manévrovatelnost. Jejich řídicí počítače jsou složité, ale programy mají trvale připravené, cíl se jim dá určit během minuty a nejsou nikdy unavené. Navíc nemusí nést klasickou výbušninu, ale termonukleární nebo neutronové hlavice. Jedna rána - jedno město. Existují prý ještě větší bomby. Jedna rána - půl kontinentu.«

»To by ovšem byly děsivé zbraně.«

»To **jsou** děsivé zbraně. Snad proto se u nás už dlouho nenašel stát, který by začal válku. Každý ví, že špatně dopadne. Problémy jsou dnes s menšími bandity. Takovými, kteří jsou ochotni uprostřed davu odpálit výbušninu i na vlastním těle, jen aby zabili co nejvíce lidí.«

»Obětovat se za ideál? To je přece vznešené!«

»I kdyby nějaký měli, je to nepřipustné. Na konci války stavěli Japonci malá letadla na jedno použití. Pilot naletěl do americké lodě, sám zahynul, ale ty přesné nálety působily Američanům velké ztráty. Dnes totéž dělají samonaváděcí střely. Jsou jen rychlejší a nemají pud

sebezáchovy. Navíc je tu otázka atomových zbraní. Po zničení dvou velkých měst pochopil císař Hirohito beznadějný stav Japonska a sám nařídil svým vojákům, aby se vzdali.«

»Už mě o tom informovali. Která města vlastně Američané tenkrát zničili?«

»Hirošimu a Nagasaki.«

»Proč ne Tokio?« podíval se na mě udiveně. »Tam je víc lidí!«

»Kdyby zničili Tokio, zahynul by císař Hirohito a kdo by se pak vzdal? Američané nakonec nechali Hirohita císařem a nevzali mu ani vládu. Dnes je Japonsko opět mocná země, která ovšem pochopila, že vojenské výboje nevedou k cíli.«

»A Hirohito - ještě panuje?«

»Hirohito už zemřel. Japonci ho do smrti zbožňovali, že tehdy tu nesmyslnou válku vzdal.«

»A kdo dnes panuje v Japonsku?«

»Japonsko je dnes demokratická země. Vládne tam parlament a vláda. Císař zastupuje Japonsko jen po oficiální stránce, skoro jako anglická královna, která také do vlády nezasahuje. Dnes už králové a císařové ve světě své země nanejvýš reprezentují.«

»Tady je to našťestí jiné. Silný stát potřebuje i silnou a tvrdou ruku vůdce, aby předešel anarchii.«

»Nejste sám, kdo to tvrdí. Ale u nás se spíše soudí, že anarchie se dá zvládnout bez tvrdé ruky, důsledností v dodržování zákonů.«

»Až budu chtít rady, řeknu si o ně,« odfrkl si Hitler.

Pak se otočil a bez rozloučení odešel. Audience skončila.

Tušil jsem, že se s tím nenáviděným, ale i uctívaným mužem ještě setkám, snad i vícrát. Ale nemínil jsem před ním poklonkovat. Ani teď, ani později. Na otevřený odpor jsem nepomýšlel, musel jsem se řídit nejen citem, ale i rozumem. Otázka je, kam smí člověk ještě ustoupit, aby zůstal člověkem.

»Gratuluji,« řekl mi Karl kysele, jakmile jsme osaměli. »Říkat někdo jiný to co vy, šel by rovnou před popravčí četu.«

»To byste byli větší barbaři, než jsem čekal,« podotkl jsem. »V Čechách trest smrti nemáme. Jsou ještě státy, kde se popravuje, ale my to chápeme jako barbarství. Dvojnásobné, je-li to za pouhý názor.«

»Barbaři - my, Němci?« zaškaredil se. »Nepovídejte!«

»Trest smrti je přece jasný příznak barbarů!«

»Nepředstavitelné. A co vlastně děláte s těžkými zločinci nebo s vrahy, když je nevěšíte ani nestřelíte? To je přece správné!«

»Řeknu vám příklad. Rusy považujeme za barbary, neboť také zločince popravují. Nedávno popravili člověka, který krutě zavraždil více než dvacítku dětí, většinou školaček.«

»Takového přece nemůžete omlouvat! Co jiného si zasloužil než kulku nebo dokonce oprátku?«

»Po roce se zjistilo, že popravili nevinného. Skutečný vrah byl chytřejší než policie a obrátil podezření proti sousedovi. Popravili je nakonec oba, ale prvního neprávem. Jak říkám, barbaři! Kdyby místo poprav zločince zavírali na doživotí, mohli toho nevinného pustit.«

»My proto máme lhůtu sto dní mezi rozsudkem a popravou. To německé soudy vyžadují.« řekl vítězoslavně.

»Takže byste toho nevinného popravili také, přišlo se na to až po roce. Není lepší vraha zavřít, než po roce zjistit, že jste zavraždili nevinného? Ani soudy, ani policie přece nejsou neomylné.«

»No, pravda, justiční omyly se stávají,« připustil.

»Ale jen u barbarů to má nenapravitelné následky, pane Karl. Jen u barbarů. A také jen barbaři popravují lidi za pouhý názor. To se dnes v opravdu civilizovaných zemích neděje.«

»I když je ten názor nebezpečný a přinese někomu smrt?«

»Názor sám nikomu smrt nepřináší. Teprve násilí je zločin, za který se má trestat. Názor se smí trestat jen když k násilí vyzývá a když tím násilí vznikne, nebo když to někdo aspoň skutečně připravuje. Ale ani to se nemá trestat smrtí. Doživotní vězení je lepší.«

»Ale někdy není možné zavírat na doživotí. Třeba když nějaký zločinec začne střílet do davu. U nás by nejbližší policista nebo voják použil zbraň a zastřelil ho dříve než ten blázen postřílí nevinné. Podle vás snad má jen přihlížet?«

»To je něco jiného! Život vraha má mít menší cenu než život nevinných obětí a když je nebezpečí z prodlení, policista střílet smí, zejména když tím zachrání jiné. Ale trest smrti vykonaný až když je zločinec bezmocný, to je těžké selhání státní moci. Je to přiznání, že stát neumí nic lepšího. Žít zločince po celý zbytek života ve vězení je asi dražší než pár kulek, ale obětovat životy nevinných, jen aby se ušetřilo pár tisíc marek, to je příliš kruté.«

»Myslete si o tom co chcete - tady jste na území Čtvrté Říše a musíte se řídit našimi zákony!« vybafl na mě zarputile.

»A bylo by tomu tak, kdybych tu byl dobrovolně. Jenže jsem k vám byl zavlčen a podle mezinárodního práva...«

»Na vaše mezinárodní právo vám víte co? Kašleme! Budete dodržovat naše zákony. Jinak -« a naznačil rukou oprátku.

»Budu dodržovat, co je napsáno v ženevských dohodách. Vy jste je, pokud vím, také podepsali. Mám právo neuznávat zákony, které jsou v přímém rozporu s obecně uznávanými zásadami. Mezi našimi zeměmi nebyla vyhlášena válka, takže mě tu zadržujete protiprávně. Porušování ženevských konvencí je nepromlčitelný zločin.«

»To by nás nejprve musel někdo žalovat. A mezi našimi světy neexistuje žádné spojení než to, které ovládáme my!«

V tom měl sice pravdu a byl to jeho trumf, ale Edův princip mi nedovoloval přistoupit na žádné vydírání. Proč to nepřiznat - do této chvíle se mi to vyplácelo. Zlatý Eda, kdyby tušil, jak mi pomohl!

»Abyste se jednoho dne nedivili,« pokrčil jsem rameny. »Vy se asi spoléháte, že vaše věda náš svět předstihla. Neuvědomujete si, že tomu může být i naopak. Já sice nevím o výzkumech, které by vedly k objevení propustí jako jsou ty vaše, ale to neznamená, že se takové výzkumy u nás nekonají. Možná jsou tajné, jako vždy, když by mohly být zneužity. O něčem podobném vašim propustem se ve vědeckých kruzích u nás přinejmenším uvažuje. Můžete to odhadnout už podle toho, že mě to zas tak moc nepřekvapilo.«

Karl se na mě podíval zle, ale pak se opanoval, otočil a beze slova mi pokynul, abych ho následoval.

Z Hitlerovy rodiny jsem viděl jen Führera samotného. Madam ani jeho děti jsem okem nezahlédl. Snad někdy příště... A kdyby ne, žádná škoda, pomyslel jsem si.

Zajatec - nebo host?

Ubytovali mě v moderním hotelu *Rote Fahne*. Jak jsem mohl posoudit, kromě mě byli hosty docela normální civilisté. Zavedli mě do apartmá, pak jsem šel s Karlem do restaurace na špekové knedlíky se zelím. Tvářily se pozemsky a velice mi chutnaly.

»Šmakovalo, co?« nezdržel se Karl, když jsme dojídali.

»Česká a německá kuchyně mají hodně společného,« potvrdil jsem mu beze stopy nepřátelství. »Tohle jíme i my v Čechách.«

»Až na to, že tady zelí neroste na zemi, ale na keřících,« ujistil mě Karl. »A vsadím se, že vůbec nic nevíte o rostlinách, které my tady nazýváme Speckstrauch. To slovo určitě v češtině nemáte. Mohli byste si je nazvat *špekovníky*.«

»To bych ani ve snu neřekl,« podíval jsem se zaraženě na svůj prázdný talíř.

»Rostlinný špek i rostlinné maso jsou zdravější než pozemské potraviny stejné chuti,« ujišťoval mě Karl. »Určitě mají vliv na to, jak svěže se tady všichni cítíme.«

Po obědě se odešel poradit s autoritami. Objevil se až večer.

»Půjdeme vám vybrat nějaké oblečení,« řekl mi. »O peníze se nestarejte, fýrer věnoval pro vaši potřebu více marek, než byste mohl doufat. Mám vám ukázat, co v tomto světě německý národ dokázal. Možná je to Vůdcova odměna za to, že jste nám ochotně vysvětloval pokrok na naší rodné Zemi, možná má s vámi jiné plány. Važte si toho! Já to pro vás chápu jako životní šanci.«

Aha, napadlo mě. Pokus, zdali se k nim nakonec nepřidám? To se ale načekají, pomyslel jsem si. Ale nedokázal jsem se v této chvíli donutit k přímému a čestnému odmítnutí. Zvědavost byla silnější a možnost poznat cizí svět příliš lákavá.

Sešli jsme dolů na ulici. Brzy jsme našli krejčovský salón, kde se mě s velikou ochotou ujali a ve chvílce mě vystrojili jako zdejšího. Džíny a krátký kabát jsem si nechal zabalit a poslat zpět do hotelu. Nemínil jsem se s nimi rozloučit. Už proto, že světlemodré kalhoty zdejší výroby se mi nezdály tak pevné. Ale to mohl být špatný dojem, tady tak chodili všichni. Kabát se leskl tmavomodrou barvou a celek se mi nezdál nápadný, aspoň ne tak, jako u Karla.

»Nechápu vaše štěstí,« opakoval Karl. »Říkal jsem si, že jste po audienci u fýrera skončil, namísto toho se fýrer zachoval nebývale velkoryse. Máte zkrátka neuvěřitelné štěstí!«

»To záleží na tom, co má se mnou za lubem,« podotkl jsem.

Něco za tím vzít mohlo, ale nenapadlo mě co. Že by Vůdce zajímaly moje řeči, ačkoliv jsem je zaměřil na zastrašení? Čeká, že se podřeknu víc o tajných zbraních? To se ovšem načeká!

V jednom jsem si nevymýšlel. O tajných zbraních jsem toho moc nevěděl. Někdy je to tak lepší.

»Vůdce rozhodl, že se u nás máte rozhlédnout,« opakoval mi. »Věnoval vám fond, abyste se tu cítil jako bohatý turista. Máte volnost v rámci celé Čtvrté Říše, bez strážného doprovodu - vzhledem k tomu, že beztak nemáte kam utíkat. My Němci ze Sudet bychom se k vám chovali uměřeněji, ale Vůdce rozhodl - a já to kritizovat nemíním.«

»Možná bych více uvítal, kdybych se mohl svobodně vrátit domů,« podotkl jsem.

»To není jednoduché,« zavrtěl hlavou Karl. »Spojení starého a nového světa nelze uskutečnit kdykoliv. Dlouhá léta to prostě nešlo. Kdoví, kdy nastane další příležitost. Třeba za deset - dvacet let.«

Tím mi sebral hodně elánu. Mám doma přece rodinu, známé, práci - a nedobrovolný pobyt v jiném vesmíru může být pěknou čarou přes rozpočet. Zůstal tam po mě bicykl a trosky letadla s hitlerovskými emblémy. Co z toho asi policie zjistí? Nejvíce mi dělala starosti Evička a naši dva kluci.

»Pořád ještě máte naději se vrátit,« utěšoval mě Karl. »Mohlo to dopadnout hůř.«

Zeptal jsem se ho, co by dělal na mém místě on.

»Já přece budu dělat totéž co vy,« ujistil mě. »Jsem vám pořád k dispozici jako tlumočník a průvodce. Můžete se jít podívat kamkoli, kromě tajných fabrik a vojenských prostor, ale to je nepatrné omezení. Tam bych se ostatně nedostal ani já.«

Požádal jsem ho tedy o mapy nového světa. Prozatím bych se chtěl podívat po Novém Berlíně.

Vyšli jsme si tedy spolu do ulic. Nový Berlín byl tak jako jeho vzor rozložen v rovině na březích řeky Nové Sprévy. Procházeli jsme ulicemi, ze zvědavosti vstoupili i do několika obchodů.

Všude tady byl klid a pořádek, lidé vypadali spokojeně. Vadilo mi jen, že jsem jim nerozuměl.

»Rád bych se naučil německy,« obrátil jsem se po chvíli na Karla. »Nedala by se tu sehnat nějaká učebnice němčiny?«

Očividně ho to velice potěšilo.

»Však se taky divím, že dosud naši řeč neumíte,« usmíval se. »Rád vám budu i učitelem. Učil jsem přece před válkou na německém gymnáziu v Praze. Můžete se na mě spolehnout. Jinak to ani nepůjde, protože učebnici němčiny tady neseženete.«

»V Německu že neseženu - učebnici němčiny?« podíval jsem se na něho pro změnu udiveně já.

»Pro koho by je vydávali?« opáčil s úsměvem Karl. »Cizince tady nenajdete a slabikáře pro děti nejsou tak dobrou učebnicí, jak by bylo třeba. Tady se německy každý naučí buď v Domech Hitlerjugend, nebo v nouzi od rodičů, ve školách se už jen pilují znalosti německé gramatiky a speciální slova.«

Měl vlastně pravdu a mohlo mě to napadnout. S cizinci se tady zřejmě už dlouho nepočítalo. Byl jsem tudíž odkázán jen na něho.

»Jistě chápete výhodu znát nějaký světový jazyk,« domlouval mi nadšeně, když jsem hned neodpovídal.

»Ze světových jazyků umím ty nejdůležitější, ale jsou mi na nic, když je neovládáte vy,« nedalo mi to a musel jsem jeho nadšení trochu zchladit.

»Jak to myslíte?« zarazil se nechápavě.

»Ovládám přece dva nejdůležitější světové jazyky, angličtinu a ruštinu. Španělštinu a čínštinu jsem zatím ještě nepotřeboval.«

»A co němčina? Německo je přece nejbližším sousedem vás, Čechů! Němčina snad není světový jazyk?«

»Není,« odpálil jsem ho beze stopy soucitu. »Němci se u nás učí anglicky a rusky a tak se s nimi domlouváme. Německy se mluví jen v Německu, Rakousku a částečně ve Švýcarsku, ale to je malá část Evropy. Zato vy tady neznáte ani nejdůležitější světové jazyky!«

To jsem mu to dal! To byla rána jeho německé pýše! Chvilí na mě zíral jako na posla katastrofických zpráv. Pak se zachmuřil a dodal:

»Svět je celý převrácený! Němčina není světový jazyk, ruština ano! A dokonce čínština! Kam jste se to jenom dostali? Je vidět, že je nejvyšší čas, aby se němčina stala jediným správným jazykem nejen tady, ale i ve starém světě!«

A tím mě okamžitě převedl do obrany.

Hleďme, tohle přece už je svět, kde se mluví pouze německy. Měl bych si to dobře prohlédnout. Ale - tady jsou jen Němci, mají celý svět čistě pro sebe a žádné *méněcenné rasy* jim tu nepřekážejí. Milion lidí na celou planetu, to se jim tu žije! V našem starém světě je všude

přeplněno, konflikty jsou na denním pořádku... Oni to tu mají mnohem jednodušší... Ale - když se jim tu vede krásně, proč se snaží o návrat, zejména když vědí, že to nebude jednoduché? Je to jediné touha po vlasti, co je vedlo k nešťastné myšlence postavit série bombardérů, aby si právo na návrat - vybombardovali?

Neřekl jsem nic a zamířil do nejbližšího knihkupectví. Když jsem ale Karlovi řekl, že potřebuji atlas, hned mě vyvedl zpět na ulici.

»Ten v prodejnách knih nenajdete,« ujistil mě. »Atlasy můžete koupit jediné ve skladech se školními potřebami v jižní části Berlína. Ale - nechtěl byste vyslechnout dobrou radu?«

»Sem s ní,« nevzpíral jsem se jí.

»Fond pro váš pobyt je neobyčejně velkorysý. Navrhl bych vám zakoupit menší lidový automobil. Kromě jiného jsem dobrý šofér a mohl bych vás dovézt, kamkoliv budete potřebovat. Až uvidíte, co všechno jsme tu dokázali, budete se na nás dívat úplně jinak.«

Rozhodl jsem se rychle. Až odtud budu odcházet, vezmu si své původní šaty a odejdu v nich, ale teď je to jejich vůle - budiž.

Nejprve jsme se zastavili v nedalekém hodinářství. Karl mi koupil hodinky. Pokusil jsem se namítnout, že mám hodinky mnohem lepší, ale Karl mi to snadno vyvrátil upozorněním, že den tady netrvá stejně dlouho jako na Zemi a pozemské hodinky se mi tady za pár dní rozejdou k nepotřebě. Kapituloval jsem a nechal si vnutit vodotěsné Zeissky. Pak mě ochotně zavedl k nedalekému obchodu s automobily a nabídl mi radu, který vůz si vybrat.

Neočekával jsem, že v přepychovém obchodě bude jen jedna značka - Mercedes. Naopak jsem správně očekával, že auta budou jiná než jaká známe u nás. Zdejší mercedesy byly dlouhé, štíhlého tvaru, motor měly vysunutý vpředu, vzadu byla neveliká kabina. Pohodlné byly, ale se škodovkou bych je neměnil. Druhé, co se mi nelíbilo, bylo zbarvení. Nebyl tu prostě žádný výběr. Kdysi se říkalo o autech Ford, že je můžete dostat v jakékoliv barvě, pokud si přejete černou. Tady to bylo ještě horší. Všechna auta byla namalována maskovacím nátěrem, nepravidelnými zelenými, hnědými a šedými skvrnami. Na ulicích Berlína jsem sice viděl i jinak zbarvená auta, ale jejich majitelé si je mohli nechat přebarvit. Konec konců na barvě nesejde. Vybral bych si malý kabriolet, už proto, že byl ze všech modelů nejlevnější.

»Model *Wenigkeit* je hezký, ale je vhodný jen pro ježdění po městě,« ujišťoval mě Karl. »Na cesty potřebujete pevnější karosérii.«

Doporučil mi větší typ *Tiger* s masivní karosérií, se dvěma nápravami vzadu, pohonem na všechna kola, kufrem, přístupným po odklopení zadních sedadel a hlavně, na což mě Karl upozorňoval, s dvojitými okny. Zvenčí se jim přes skla vysouvala pancéřová deska s úzkými průzory.

»Tiger, to byly kdysi naše skvělé německé tanky - dnes máme pochopitelně lepší, ale i tohle auto dělá svému jménu čest. Ve městě se pancíře nechávají spuštěné, ale na cestách venku se vysunou a jedete v pancéř-autě.«

»K čemu to?« zpozorněl jsem.

»V lesích jsou drzé opice,« mávl rukou. »Házejí na naše auta kamení. Místo rukou mají chapadla, takže je nazýváme Kopffüssler, jak bych to česky... hlavonožci. Setkání s nimi není příjemné. Mají větší sílu než my, mohou chapadly rozbít skla, člověka vytáhnout ven a sežrat. Jsou sice vzácné, ale na cestách je bytelnější auto nutností.«

»To mi ještě nikdo neřekl,« podotkl jsem trochu zaraženě.

»Sto kilometrů kolem Berlína nic takového nenajdete, ale až budete cestovat dál - a to jistě budete - bude lépe počítat s tím už teď.«

Poděkoval jsem mu. Karl zaplatil šekem. Na malé nákupy měl peníze, na větší šekovou knížku, což bylo asi rozumné.

V prodejně nám hned natankovali nádrž - bylo to zahrnuto v ceně. Karl sedl na místo řidiče a já vedle něho. Poněkud mě udivilo, že auto nemá klíčky ani ve dveřích, ani v zapalování.

»To je tady zbytečné,« usmál se Karl. »V Novém Německu se nekrade, nemáme tu zloděje. Jakmile máte auto zaknihováno, nikdo vám je neukradne. Jen zpočátku se tu trochu kradlo, dostalo se sem pár lidí se zlodějskými sklony, ale tady je za krádež kulka. Po několika popravách si to zloději rozmysleli a dnes už to nikoho ani nenapadne. Nechci vám moc sahat do svědomí, doufám, že tuhle vadu nemáte, ale pokud ano, rychle na ni zapomeňte. Najdete-li na zemi peněženku, odevzdejte ji na nejbližším polizeiamtu, jak by to udělal každý. I když je nás teprve milión, zloděj se zde nikam neschová.«

Pravda. Totalitní režimy mají menší problémy s kriminalitou. Kdo by riskoval kulku pro pár marek? Nechal jsem si pro sebe, že se jako národ chystají ve velkém drancovat starý svět. Čím se budou lišit od obyčejných lupičů? Snad jen v rozměrech!

Ujišťoval jsem Karla, že řídit umím, ale zviklal mě, že on prý také velice rád řídí a já se v neznámém městě nevyznám.

»Vy nemáte auto?« zeptal jsem se ho.

»Předloni jsem měl havárii,« vysvětloval mi. »Naštěstí jsem ji nezavinil - to bych dnes neměl ani vůdčí list. To druhé auto ale patřilo Wehrmachtu, takže si po celé tři roky nesmím nové auto koupit.«

»I když to zavinil řidič Wehrmachtu?« divil jsem se.

»Vždyť říkám, to mě zachránilo. Jinak bych dopadl mnohem hůř. Wehrmacht má vždycky přednost. Měl jsem štěstí, že jsem stál na kraji silnice s poruchou a uhnout jsem ani nemohl.«

»Fí ha!« zmohl jsem se jen na tento druh údivu. Trest za chybu někoho jiného se mi nezdál spravedlivý. Karl se přitom tvářil, jako by byl rád, že to nedopadlo hůř.

»Poslyšte, nevím, jaké máte na staré Zemi zákony o jízdě na silnicích, ale počítám s tím, že se budete muset naučit ty naše, dřív než budete moci řídit. Tady se například jezdí zásadně vpravo.«

»To u nás taky,« podotkl jsem.

»Ale před válkou se v Praze jezdilo vlevo,« namítl. »Na to se dobře pamatuji.«

»Mohli byste si pamatovat, že nám Hitler hned zkraje zavedl jízdu vpravo,« řekl jsem. »Po válce nebylo rozumné vracet to zpátky, zejména když celá Evropa i Američané dnes jezdí vpravo.«

»Jezdí vůbec někdo vlevo?« zajímal se.

»Angličané. Ale to víte, u nich je to tradice.«

»Ovšem, pamatuji se. *God save the king*, jízda vlevo, deštníky a cylindry, to bývala vždycky ta starodávná plutokratická Engeland, bohatá koloniální velmoc. Těm se to žilo!«

»Anglie přišla po válce o všechny kolonie,« pousmál jsem se. »Vy jste jí je vyčítali - a už to taky padlo.«

»Ale, to je zajímavé! Kdo jim je sebral? Američané?«

»Nikdo. Angličané prostě odtáhli a předali vládu místním lidem. V Indii teď vládnou Indové, v Africe Afričané...«

»To je divné. Takže by dnes mohlo Německo tyhle kolonie získat, když jsou volné?«

»To těžko,« zavrtěl jsem hlavou. »Žádné kolonie nejsou volné. Bývalé kolonie se mezitím naučily vládnout si samy.«

»Prosím vás, cožpak to mohou umět?«

»Některým to jde lépe, jiným špatně. Ale nenechají si do toho mluvit a dělají to samy.«

»To se ještě uvidí!« podotkl.

Auto pozvolna zastavilo. Vystoupili jsme před obchodem se školními potřebami. Karl koupil zeměpisný atlas a šli jsme naproti do kavárny, abych si jej mohl v klidu prohlédnout.

Jako u nás i zdejší atlas začínal polokoulemi. Na tomto světě bylo také více moří než pevniny, ale to bylo všechno, čím se Zemi podobal. Pevniny byly úplně jinak. Na Zemi se dá rozeznat převažující severojižní směr pevnin i oceánů. Tady byla hlavní pevnina podél rovníkové oblasti, na obou pólech byly dvě menší a dva oceány tvořily pásy zhruba v zeměpisné výšce Evropy. Velká pevnina nebyla kolem dokola, ale v jednom místě byla rozdrobená do řetězce ostrovů, takže Severní a Jižní oceán tu byly spojené mnoha průlivy.

Severní a jižní pevnina byly nazvané jako na Zemi Arktis a Antarktis. Byly studené, bez života. Třetí pevnina, Deutschland, byla podle správního hlediska rozdělena do čtyř částí: popořadě Bavorsko, Rheinland, Prusko, Sasko a skupina samostatných ostrovů nazvaných Fríské. Jednotlivá města byla pochopitelně mnohem menší než jejich vzory u nás. Největší byl Berlín s devadesáti tisíci obyvateli. Na mapě bylo měst víc, ale žádné nemělo více než osmdesát tisíc lidí. Podoba s původními městy vždy končila jménem. Nové Lipsko se nacházelo v horách, zatímco původní Lipsko leží v rovině. Berlín se rozkládal poblíž Jižního oceánu, Hamburk na břehu Severního. Nesrovnalosti by mohly pokračovat dál, ale bylo by drzé hledat křečovitě podobnosti starého Německem s novým. Povšiml jsem si, že všechna města byla soustředěna v nevelké oblasti Bavorska. V ostatních částech obrovské pevniny bylo sotva pár malých osad.

»Tomu se dá říkat Gross Deutschland!« komentoval můj obdiv Karl. »Tady se konečně naplnila píseň: ***Dnes nám patří Evropa a zítra celý svět!*** Pravda, o Evropu jsme přišli, ale máme za ni jiný svět.«

»No vidíte - nakonec máte, co jste chtěli. A bez boje.«

»Závidíš nám?« podíval se na mě pobaveně.

»Ani ne,« zavrtěl jsem hlavou. »Jistě jste se tu museli snažit, než jste tady všechno osídlili. Hlavně aby se vám tu líbilo!«

»Když my pořád ještě vzpomínáme na starou vlast,« zasníl se Karl a usrkl ze lžičky oranžové hořké kafe. »Mladí, co se tu narodili, si slávu staré vlasti neumí ani představit, my starší pořád vzpomínáme. Rád bych třeba věděl, jak se daří mým kamarádům v Rajchenbergu? To byste mi možná mohl povědět, jste přece Čech?«

»Pravda - ale zapomněl jste, že se na Zemi stárne rychleji než tady. Vaši vrstevníci jsou nejspíš dávno po smrti. A v Německu se moc nevyznám. Zním sotva větší města, ne kdejakou vesnici.«

»Pravda. Budou tam nejspíš jejich děti a možná už vnuci. Ale Rajchenberg byste znát měl, je přeci v Čechách! Vlastně, vy ho budete znát spíš jako Liberec.«

Málem jsem se zakuckal kávou.

»Liberec? Liberec je přece české město!«

»Ale s německou většinou!«

»No jo, vy to nevíte, ale po prohrané válce byli z Čech všichni Němci vystěhováni - od té doby je v Čechách klid a mír,« oznámil jsem mu, co asi opravdu vědět nemohl.

»Snad jste je - nevyhnali?« podíval se na mě zle.

»Ano. S požehnáním vítězných velmocí. V Čechách jsou dnes Němci vítáni jen jako turisté. Na to si budete muset zvyknout.«

»Vyhnat celý národ? To muselo být hrozné!« zděsil se.

»Ve válce se děly spousty mnohem horších věcí,« pokrčil jsem rameny. »Vy jste zase vyvraždili šest miliónů Židů. To bylo mnohem horší než pouhé vyhnání. Dělalí jste to tajně a přišlo se na to až po válce. Ale vy jste přece žil v Praze, musíte se pamatovat na vyvraždění

Lidice a na popravy tisíců Čechů. Po tom, co jste vy Němci v Čechách vyváděli, byste se neměl tak divit.«

»Lidice, ano, vím o tom. Bylo to za napomáhání anglickým banditům, co nám zabili Heydricha. A takový to byl elegantní, krásný a vzdělaný muž, sportovec rytířského ducha!«

»Ten váš rytířský duch plánoval úplné vyvraždění Čechů, po válce se našly jeho zápisky. A co horšího, nikdo z Lidic anglickým parašutistům nepomáhal. Ze statisíců popravených Čechů přece nikdo Heydricha nezabil. Dokonce o tom málo lidí vědělo. To hromadné vraždění byl zločin, nic více.«

»Ale schvalovali to. Vám Čechům se nedalo nikdy věřit.«

»A jsme zase u toho! Trest smrti za pouhý názor. Tím jste si vy Němci vysloužili titul největších bestii v dějinách lidstva. Ti co zůstali, dnes žijí s tímto cejchem a nemají to jednoduché.«

»Neslýchané! Ale chápu to. Vítězové si vždycky diktovali své podmínky a vy Češi jste si přitom samozřejmě také přihřáli polívčičku. Ale už brzy přijde den odplaty a s ním se do našeho starého světa vrátí naše, Německá spravedlnost!«

Neměl jsem už sílu se s ním pořád hádat. Prostě to považoval za křivdu na německém národu a všechno co dělali Němci bylo podle něho spravedlivé. Vrátili jsme se raději do hotelu. Cestou jsem měl přání co nejdříve se podívat po tomto světě. Karl souhlasil, ale navrhl mi, že nakoupí potřebné vybavení. Nechal jsem mu volnou ruku, jistě věděl lépe než já, co je ve zdejším světě užitečnější.

Zanechal mě v kavárně na střeše hotelu. Hotel Rote Fahne měl k mrakodrapům daleko, ale v Novém Berlíně byl jednou z nejvyšších staveb a z jeho střechy byl nádherný výhled na město. Berlín nebyl tak do výšky jako jeho pozemský předek. Většina domů měla jen tři patra, pětipatrové budovy byly vzácné. Střed města tvořily pravoúhlé ulice, jediné větší náměstí bylo Viktóriaplac s dominující Hitlerovou sochou a budovou Reichstagu, postavenou údajně jako repliku originálního. Čím dál od středu města, tím bylo víc zeleně, skrz kterou prosvítaly stříbrné oplechované střechy vilek. Na severu a na východě byly vidět rozsáhlé tovární haly. Rozložil jsem si na široké kamenné zábradlí atlas rozevřený na plánu Berlína, abych si mohl všechny ty objekty určit. Na severu se nacházely haly letecké firmy Messerschmidt, na východě se rozprostíraly strojírný Krupp, matné šedivé kolony na jihu patřily podniku Hydrierwerke Speer.

Nad námi za tu chvíli přelétlo několik letadel. Většinou malá dopravní, ale jednou nad městem přeletěla dvoumotorová trysková stíhačka Schwalbe. Jinak tu byl klid a nedoléhal sem ani pouliční hluk, ačkoliv se dole na ulicích neustále proplétala auta.

Číšník ke mě několikrát optal, co si budu ještě přát. Nezdálo se mu, že tu sedím už hodinu při jedné kávě. Nakonec mu došlo, že mě zajímá opravdu jen výhled. Odkvačil a přinesl mi veliký dalekohled Zeiss, abych si mohl Berlín pořádně prohlédnout. Poděkoval jsem mu. Byl očividně nadšený, že se mu beze slov podařilo uhodnout mé přání.

»Schön Stadt,« sděloval jsem číšníkovi svůj dojem, když jsem mu vracel dalekohled.

»Ja, ja, schön und wohlhabend,« přitakal. Tím převýšil moji dosavadní německou slovní zásobu a nezbylo mi než zalitovat, že jsem v mládí nebyl pilnější a nenaučil se německy. Musím to co nejdřív dohnat - světové jazyky jsou mi tady nanic.

Vrátil jsem se raději do hotelového pokoje.

Na stolku u postele jsem objevil radiopřijímač. Potěšilo mě to. Zapnul jsem jej. Měl ale jen jeden vlnový rozsah a když jsem protočil knoflíkem stupnici od jednoho konce na druhý, zjistil jsem, že jsou slyšitelné jen tři jakž takž hlasité stanice. Dvě z nich vysílaly zprávy, přesněji mluvené slovo, kterému jsem bohužel nerozuměl, třetí hudbu. Byl to druh hudby, co se u nás vysílá, aby se podbarvilo něco z dob okupace Hitlerem. Vojenský rytmus, bubny, flétny. Chvíli

jsem to poslouchal, ale upřímně - nic moc. Mozart či Johann Sebastian Bach by mi udělali větší radost. Němci mají přece hudbu mnohem lepší!

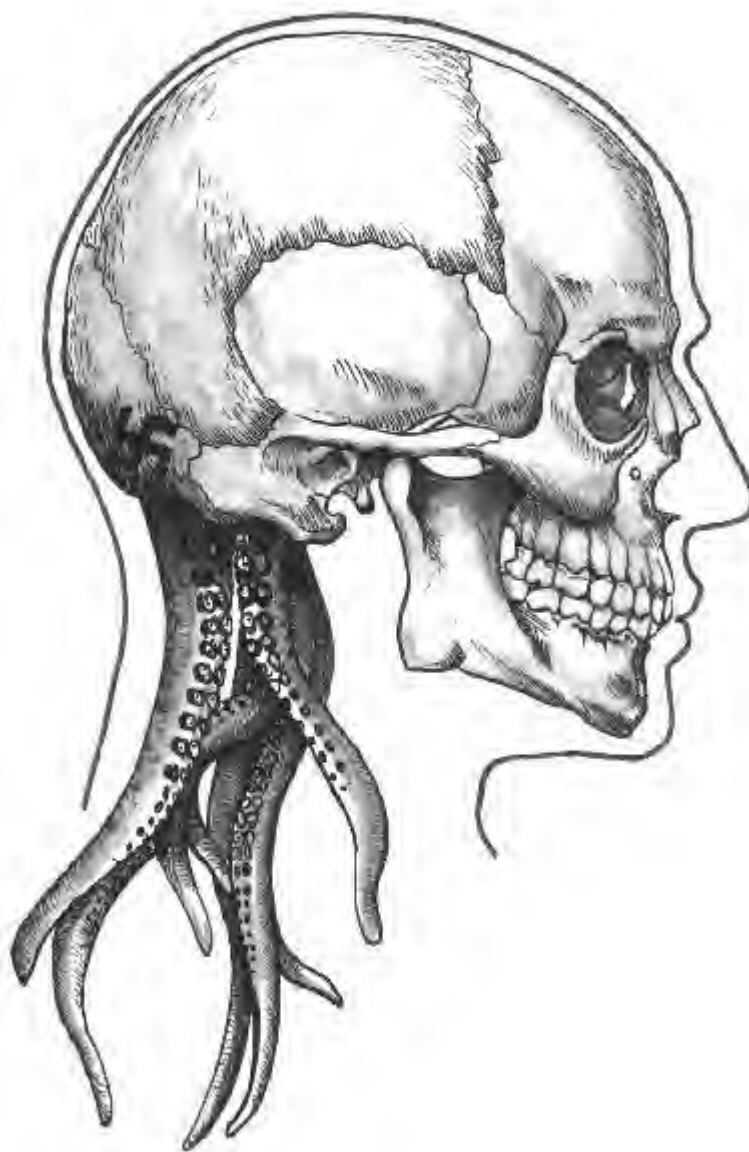
Teprve potom mě napadlo, že je to divné rádio. Elektronky by se musely chvíli nažhřívovat, tohle naskočilo ihned. Jako s tranzistory, na které se u nás přišlo až po válce. Aby tak nakonec znali i tranzistory a počítače! Já jim tady vykládám o střelách, které se samy navádějí na cíl, abych je odradil od válečných choutek, ne abych jim poradil směr dalších výzkumů! Neměl bych si dávat větší pozor na to, co říkám?

Konečně přišel Karl. Přinesl veliký ranec, přímo hýřil dobrou náladou a optimismem. Nakoupil všechno, co bylo potřeba na cestu. Zásoby potravin, pevnější oblečení, vaříč a hromadu drobností. Mimo jiné mi padl do oka samopal, dva opasky s pistolí Parabellum a několik velkých krabic nábojů, jak je přede mnou vyložil na podlahu.

»K čemu to bude?« ukázal jsem na ně zamračeně.

»Tady je váš zbrojní pas,« podával mi knížečku. »Vůdce vám dává důvěru vlastnit zbraň, ačkoliv nejste příslušníkem Německých branných sil, ani jste jím nebyl. Umíte s tím snad zacházet, ne?«

»Tenhle typ jsem nikdy neměl v ruce, ale s takovými hračkami je celkem snadné se naučit.«

»Nejde o to umět s tím zacházet,« opravil mě Karl. »Znalost zbraní je v pralesích nutnost, přesná muška někdy znamená přežít.«

Nehádal jsem se s ním. Byl pro mě ve znalostech místních poměrů autoritou. Kdybych se měl vypravit do tropů někde na Zemi, asi bych se také svěřil do ochrany někoho z místních. Když vás někdo přátelsky upozorní, že v pralese řádí tygr lidožrout, necháte si vnutit pušku i kdybyste byl přesvědčený pacifista. Každá dobrá rada je na neznámé planetě k nezaplacení. Jakže to Karl říkal? Zdejší bestie prý dokáží člověka vytáhnout z auta a sežrat... Bezpečnostní pravidla jsou

často vykoupena lidskými životy a proto by je měl člověk respektovat. Kolik lidí na neznalost zdejších nebezpečí doplatilo, než proti tomu ostatní našli obranu?

Dohodli jsme se, že vyrazíme ráno. Karl mi popřál dobrou noc a odešel. Zůstal jsem v hotelovém pokoji sám. Ještě jsem poslouchal pištivé marše, ale pak jsem vypnul rádio.

Moje druhá noc na neznámé planetě! Byl bych si to někdy ve snu pomyslel? Ale byl jsem tady a byla to skutečnost. Za otevřeným oknem se tlumeně ozýval noční ruch Berlína a po chvíli mi dokonce do pokoje vletěl motýl - či spíš můra. Měl šedivá křídla a dlouhé nohy jako saranče. Chvilí se mi promenoval po stole, pak se zvedl a odfrčel.

Nepozemský život...

Jako kluk jsem chtěl být kosmonautem, v jistém věku to bývá obvyklé. Ale představoval jsem si to jako cestu pustým vesmírem na palubě obrovské ocelové lodi, poháněné raketovými motory. Pak mělo následovat nebezpečné přistání na planetě, rozhovory se zelenými bytostmi (proč se vlastně uvádí vždycky jen tahle barva?) a na závěr triumfální návrat domů.

Jsem tedy na cizí planetě - bez obrovské lodi, sám a s holýma rukama. Místní zelení mužičkové se nekonají, žádní tu nejsou. Jsou tu jen lidé ze Země, se kterými by měla být domluva snadnější - kdyby to nebyli fašisti. Pod hotelem na náměstí stojí obrovská socha Adolfa Hitlera. To potom člověku zhořkne v puse i sladký koláč. Jak je to dávno, co jsme se rozloučili s jinými podobnými sochami?

Podíval jsem se na hvězdy. Nečekal jsem, že poznám známá souhvězdí, ale byla tu. Orion, Býk, Blíženci. Nespatřil jsem Velký vůz s Polárkou, zato jsem poznal Jižní kříž - ovšem, jsem přece na jižní polokouli. Aspoň ta souhvězdí že byla úplně stejná jako na Zemi...

Úplně stejná...

Kdybich si, já osel, včas uvědomil, co to znamená!

Stuttgart

Ráno jsme se sešli v hotelové restauraci, Karl mě tam čekal. Zajímal jsem se, zda bych si nemohl dát do úschovy své věci, ale Karl mě ujistil, že pokoj v hotelu Rote Fahne mám rezervovaný na celou dobu pobytu v Novém Německu. Zdálo se mi to zbytečné. Věci jsem si bral s sebou, kufr mercedesu byl dost veliký.

Vyrazili jsme, jakmile jsme do auta uložili věci. Podle mého přání jsme se projeli cik-cak ulicemi Berlína a potom Karl zabočil na autostrádu severním směrem na Stuttgart, náš nejbližší cíl.

Motor šel jako hodinky a Tiger se řítíl po čtyřproudé dálnici s dychtivostí dostihového koně. Potkávali jsme poměrně málo vozidel, navíc to byly jen vojenské nákladní automobily. Protisměr odděloval zelený pás a Karl měl silnici zcela pro sebe. Ani našim směrem jsme žádné auto nespatri, pokud nepočítám, že jsme předjeli kolonu dvaceti tanků, naštěstí stojících. Karl trochu znejistěl, a když jsme je měli během několika vteřin za sebou, vysloveně si oddychl.

»U těch nikdo neví, co se může stát,« podotkl. »Když tam sedí zkušený vůdci, je to dobré, ale nováčkům je lépe se vyhnout.«

Přidal plyn a ručička tachometru se brzy opět vyšplhala na sto čtyřicet kilometrů v hodině.

Kolem jedné hodiny po poledni se objevil motorest. Karl zajel na parkoviště obehnané vysokou betonovou zdí a šli jsme na oběd. Motorest měl betonovou kupoli, místo oken úzké střílny a celkově ve mně budil pochmurný dojem. Příliš se podobal pevnosti. Zmínil jsem se o tom Karlovi.

»Je to vskutku pevnost - z doby, kdy jsme dobývali nejbližší okolí,« vysvětloval, jakmile jsme se usadili pod masivní klenbou nad velikými porcemi guláše. Jedli jsme jako vždy s chutí. Nenapadlo mě, že guláš - a vlastně všechna masitá jídla v Novém Německu - nikdy žádné maso neviděl, jak mi Karl u jídla sdělil. Byl rád, když mě mohl něčím ohromit - a tohle byla jedna ze zajímavých informací.

»Tenkrát jsme sem nedostali žádná zvířata, jen nějaké zásoby pro nejnужnější dobu. Naštěstí nám místní rostliny všechno nahradily. Maso, máslo, mléko, špek - všechno je tady čistě rostlinného původu. Zvykli jsme si na to - jak jinak. Doktoři tvrdí, že je to zdravější.«

»Muselo být zajímavé prozkoumávat úplně neznámý svět!«

»Zajímavé - možná. Ale nebylo to bez nebezpečí. Bloudily tu celé smečky dravých **grosswolfů**, oblud velkých jako slon. Dokázaly převrátit automobil jako hračku. Mnoho lidí sežraly, než jsme přišli na to, že musíme jezdit jen v pancéřových vozech.«

»A dnes?«

»Grosswolfy jsme naštěstí úplně vyhubili. Ty bestie si byly tak jisté svou fyzickou převahou, že se ani nenaučily před námi schovávat. Menší bestie jsou paradoxně nebezpečnější, protože pochopily, že je člověk silnější. Přepadávají nás jen když jsou si jisté, například když někdo opustí vozidlo bez rozhlížení dál než na pár metrů. Ani dnes to nemusí skončit dobře a je-li vám život milý, držte se mě zpočátku jako klišé. Budete-li se pohybovat v pralesích, budete možná po roce vědět co a jak, ale musíte se toho nejprve dožít. A není to tak samozřejmé!«

Poděkoval jsem mu za varování a zbytečně jsem se nedivil - byli jsme přece na cizí planetě. Vyhnulé grosswolfy jsem rychle hodil za hlavu. Asi by se o ně zajímali archeologové, mě by jen zdržovali. Nenapadlo mě, že bych se mohl s jejich kusadly seznámit - a zblízka!

Po obědě jsme nasedli a pokračovali, abychom pokud možno do setmění dojeli do Stuttgartu.

Krajina se brzy začala měnit. Namísto rovin začaly kopečky. Čtyřproudá betonová dálnice se zúžila, střední zelený pruh zmizel, brzy jsme jeli po poněkud širší okresce, ale betonová byla stále.

»Nebylo nebezpečné stavět silnice, když tu běhali ti dravci?« zeptal jsem se, aby řeč nestála.

»Zpočátku nás ty bestie kupodivu nechávaly na pokoji, až po nějaké době na nás začaly útočit. Stavba silnic pochopitelně nemohla skončit, proto jsme největší bestie vystříleli, ale i potom bylo nutné zabezpečovat dělníky před těmi menšími dravci. To byla samozřejmě povinnost Wehrmachtu. Proto je Wehrmacht stále tak vážený jako v dobách války. Každý civilista ví, že jedině zásluhou vojska může žít v klidu. Služba v armádě je nejvyšší ctí každého muže. Také dnes naše armáda bojuje a neustále rozšiřuje oblasti civilizace. Pro vojáky to je jediná příležitost, jak v době míru získat vyznamenání. Nutno přiznat, železné rytířské kříže jen přšely a mnozí mladíci, kteří se narodili po válce, mají dnes hrud' vyzdobenější, než my, staří váleční veteráni.«

»Není to vám starým líto?«

»Však se rytířské kříže neudělují jen tak. Musí jít o mimořádnou odvahu a o nebezpečí, srovnatelné s válečným. Ačkoliv posádky pevností postřílely více bestií, než vojáci venku, nezískávaly medaile, neboť jim nic nehrozilo. Můžete našim hrdinům závidět, ale každý ví, jak perně jsou ty pocty zasloužené.«

Silnice se vinula mezi kopci. Pusté pláně stepí přecházely zvolna v řídké lesíky. Silnice se jim nějakou dobu vyhýbala, ale pak to vzala rovně a několika menšími lesíky jsme projeli. Až zblízka bylo vidět, jak vysoké a mohutné stromy je tvoří. Karl mi doporučil uzavřít boční a zadní okna pancíři a nechal volné jen čelní.

»Zpočátku se lesy poblíž silnic kácely, později jsme pochopili, že to není řešení. Nejvýhodnější se ukázalo držet proti divočině celou frontu a bestie do obydlených krajů nepustit. Tak je tomu dodnes.«

»Nikde jsem neviděl žádnou vesnici,« postěžoval jsem si.

»Tady žádné vesnice nejsou,« ujistil mě. »Jen větší města jsou schopná soustředit dost vojska, aby je ubránilo. Osady na mapách jsou vlastně pevnosti jako minulý motorest, jenže aktivní, vojenské.«

»Kdo se stará o zemědělství, když nemáte vesnice?«

»Zemědělství?« usmál se Karl. »To je otázka. Budete se jistě divit, ale pruh zemědělské půdy šířky deseti kilometrů kolem každého města nás všechny krásně uživí. Vezměte si, že Nové Německo má jen jednu pevninu v rovníkové oblasti, tento svět má zanedbatelný sklon zemské osy, takže neznáme střídání ročních období a s tím související monsuny, pasáty a jiné nepříjemné jevy. Je tu neustále léto, všechno utěšeně roste. Sklízí se fakticky nepřetržitě, trojí úroda v roce na témže poli není nic zvláštního, výnosy padesát tun z hektaru jsou běžné. Jak říkám, pás pouhých deseti kilometrů půdy kolem každého města nás spolehlivě uživí. Důsledkem je to, že všichni naši zemědělci bydlí ve městech a užívají komfortu jako ostatní. Je to nejen bezpečnější, ale také racionálnější a spravedlivější.«

»Když vám stačí tak málo půdy, proč stále rozšiřujete hranice obydlené oblasti?«

»Protože nás rychle přibývá,« pokrčil rameny. »Krátce po útěku ze Země - byl to útěk, to přiznávám - jsme tady začínali s osmi tisíci bojeschopnými muži, třemi tisícovkami mladých žen a několika desítkami dětí. Dnes je nás už milión. Když to spočítáte, každá žena tady musela porodit minimálně patnáct až dvacet dětí.«

»No potěš pámbu! To jim nezávidím!«

»Však také každá matka, která porodí dvacáté dítě, dostává za zásluhy o Německo rytířský kříž se všemi právy a výhodami, jako muži za odvalu v boji. Zvláště zasloužilé matky dostávají po dosažení třicátky porodů rytířské kříže s diamanty a doživotní rentu ve výši platu velitelů pluků. Není jich málo, německé matky mívají děti i po devadesátce - a vypadají pořád jako mladice. Jó, to jsou ženské!«

Jen si přitom mlasknul.

»Páni! Rodiny s třiceti dětmi!«

»No, o rodinách se tady nedá mluvit. Rodina je u nás počítána za úpadkový útvar. Ne že by žádné neexistovaly, ale tíže péče o děti na nich dávno neleží.«

»Jak to tedy s dětmi děláte? A vy sám, máte rodinu?«

»Nemám, proč taky?« usmál se shovívavě. »Ve starém světě jsem měl manželku, ale v tom zmatku... byla válka... Tady už jsem si rodinu nezakládal. Je to nemoderní a hloupé. Když tu někdo potřebuje ženu, není to žádný problém. A nemusí se starat o děti, což je únavné, neekonomické a výchovu dětí je lépe přenechat odborníkům. Máme vtom samozřejmě německy důkladný systém. Klasické rodiny, jak je asi znáte, se málokdy zmohou na více než dvanáct až patnáct dětí. Kdyby to záleželo na nich, bylo by Nové Německo mnohem slabší. Základem nových metod výchovy dětí je *Freie Deutsche Mutter*, Svobodná Německá Matka. Žijí pohromadě v Ústavech Německých Matek, kde jsou dobře zajištěné. Společně vaří, uklízejí a perou a ve volném čase se zabývají drobnou rukodělnou výrobou doplňků pro armádu. Mají excelentní lékařskou péči, ovšem panuje tam přísná kázeň a pořádek.«

»Tedy něco jako - klášter?«

»No - tak bych to ani nenazýval!« roztáhl ústa do pobaveného úsměvu. »Ty ústavy jsou obvykle situovány poblíž kasáren, aby měly zajištěné pravidelné návštěvy vojáků, většinou za odměnu a vzorné plnění povinností. Držitelé vyznamenání mají pochopitelně přednost. Civilisté dostávají menší kvóty, ale příležitost se najde pro každého. Dětem se jako jméno otce zapíše »Vůdce«, matky je opatrují jen do půl roku věku, kdy je matka od ostatních povinností osvobozena. Ostatně je to nutné i ze zdravotního hlediska. Jen tak je možné, aby žena stihla v produktivním věku porodit tolik dětí a národ rostl tak rychle.«

»A co se děje s těmi dětmi potom? Vždyť takhle vlastně ani otce, ani matku nemají!« útočil jsem na něho.

»Děti jsou vychovávány v Domech Hitlerjugend,« pokračoval, jako kdyby se to rozumělo samo sebou. »Tam se jim dostane výchovy i vzdělání, na jaké by se běžné rodiny nezmohly. Však mají Hitlerovy děti před všemi ostatními přednost. Nejspíš mám takhle několik dětí i já. Nevím o nich, ale jsem si jistý, že jsou dobře zajištěné.«

»No potěš pámbu! To je vlastně - velkochov dětí.«

»Tak se tomu ale neříká. Jsou to prostě instituce Svobodných Německých Matek a Hitlerjugend - FDM-HJ. Mají nesmírnou zásluhu na rychlé a úspěšné kolonizaci našeho světa. Jen tak mimochodem, tento způsob vznikl na Zemi, tady jsme to jen rozvinuli a zdokonalili. A co se tak výtečně osvědčilo zde, přeneseme i zpět do Starého světa, až se tam vrátíme.«

»Starý svět nepotřebuje milióny nových dětí. Je už dnes dost přeplněný,« zavrtěl jsem hlavou.

»Ano, ale podřadnými lidmi. Ti budou muset ustoupit kvalitě. Tady jsme měli od samého začátku výkvět árijské rasy bez rušivých elementů. Po přesunu ze starého světa provedli naši lékaři nezbytná antropometrická měření a kdo neprošel, tomu nebylo rozmnožování umožněno. Muži byli nasazováni do první linie, ženy k těžké práci bez příležitosti setkat se s muži. Méněcenní tak brzy vyhnuli a zůstal jen skutečný výkvět. Dnes se dožíváme věku sta let a kdyby se sem dostali starší lidé, byly by průměry ještě vyšší. Bohužel, tenkrát byla válka, starce

jsme sem brát nemohli. V tak těžké situaci měli přednost zdraví, mladí a schopní. Základem byli vojáci a ženy z pomocných sborů.«

Trochu mě zarazilo, jak otevřeně mluvil o vyhubení rasově nevyhovujících lidí, jako by to bylo něco správného, či snad dokonce obdivuhodného. Všichni se dožívají sta let, jenom rasově nevyhovující dávno vyhnuli v první linii, nebo při těžké práci - to musel být horror! A to samé by teď udělali i na Zemi? To snad ne!

»Vy tedy plánujete osídlit i starý svět výkvětem árijské rasy?« zeptal jsem se uštěpačným tónem.

»Jistě. To je přece správné. Árijská rasa v Novém Německu jasně prokázala své přednosti, prokáže je i ve staré vlasti.«

»Nebude to spíš tím, že tento svět prostě lidskému druhu více přeje a umožňuje vám delší život? Co když se ukáže, že dlouhověkost po návratu do starého světa skončí? Co budete dělat potom?«

»Výzkumy nebyly ještě ukončeny, ale naši lékaři tvrdí, že na věk mají vliv především zdejší rostliny. Postačí nám do starého světa dovážet jejich výtažky, pochopitelně pouze pro potřebu árijské rasy.«

»Takže - árijská rasa bude mít napříště výhody, kdežto ostatní budou žít jen krátce.«

»Určitě. Jak říkám, dejte se k nám, dokud můžete. Vůdce vám daroval nejen život, ale i obrovskou šanci, kterou přece nemůžete jen tak zahodit. Jste inteligentní a o Čechách se říká, že v jejich žilách koluje hodně německé krve. Kdybyste se mohl zaručit, že nemáte židovské předky, uvítal bych to, když už je vám Prozřetelnost nakloněna.«

Nakláněl se ke mně jen on a chtělo se mi z něho spíše zvracet.

»To už jste v Čechách přece začali,« odpověděl jsem chmurně. »Vzpomínám si, že rodiče měli jakési vysvědčení o árijském původu, jak jste tenkrát vyžadovali.«

»Oni je měli? Oba? To je ovšem báječné. Pokud si je schovali, nic lepšího nemohli udělat.«

»Víte co? Raději abychom začali s výukou němčiny,« přerušil jsem jeho chvalozpěvy na árijskou rasu.

Karl to pochopil jinak, než jsem to myslel já. Zřejmě doufal, že se k nim chci přece přidat a proto jsem ochoten učit se i německy. Mně se naopak z jeho řeči zvedal žaludek, takže jsem se chtěl naučit německy, abych se co nejdříve obešel bez něho. Jako Čech s dlouhými zkušenostmi s totalitním režimem jsem tušil, že mě Karl nedoprovází, ale sleduje. Nicméně jsem doufal, že se ho nějak zbavím.

Další cesta nám při výuce slovíček ubíhala poměrně svižně a do Stuttgartu jsme dojeli ještě za šera. Ještě před odjezdem z Nového Berlína nám Karl telefonicky objednal dva pokoje v hotelu Viktoria, takže nás tam očekávali. A protože tady nikdo od války neviděl živého Čecha, bylo to s velkým, až skoro nepříjemným okukováním.

Další výlet jsem odložil na později. Prohlíželi jsme si několik dní Nový Stuttgart, navštívili několik kaváren, vše pod drtivou palbou německých slovíček. Využíval jsem každé volné chvíli. Jak se řekne tohle, co je tohle... Karl nepoznal tak dychtivého studenta němčiny od doby, kdy vyučoval v Praze. Patříčně ho to potěšilo. Polichotilo mu, když jsem se pochvalně zmínil o jeho pedagogických kvalitách, každý můj úspěch ho přiváděl k pýše. Netušil můj důvod, ale faktem je, že jsem se učil s nesmírnou chutí. Bylo to lepší než neustále poslouchat chvalozpěvy na Nové Německo. Karl mi kromě lekcí němčiny dával i lekce pravidel silničního provozu, ale tady jsem se potřeboval učit jen pár odlišností. Nejhorší byla pravidla o přednosti Wehrmachtu. Karl mi bez obalu hned zkraje řekl, že nejlepší řešení je koloně uhnout s cesty třeba i tím, že člověk včas sjede s cesty do příkopu.

»Německá auta jsou většinou terénní, z toho příkopu snadno vyjedete. Případně si vypomůžete navijákem, ten tu má každý typ.«

Po týdnu jsem navrhl, aby mi Karl překládal, jen když ho o to požádám a sám aby na mě mluvil jen německy. Potěšilo ho to. Sám mi naopak sjednal návštěvu jednoho Domu Hitlerjugend. Prezentoval to jako můj obdiv nových německých metod, takže byl patřičně zapálen i ředitel Domu. Pod bedlivým okem jednoho z vychovatelů mi potom Karl všechno nadšeně ukazoval.

Můj dojem byl otřesný. Byli tu vychováváni jen chlapci, ale nikde jsem neviděl větší snůšku drzých fracků. Všichni byli navlečení ve vojenských uniformách a neustále nosili s vážností hodnou lepší věci dřevěné makety samopalů. Pochopitelně věděli, že jsem Čech. Asi jim při vyučování vtloukali do hlav, že jsou Češi méněcenná rasa, takže jsem se dočkal neskrývaného opovržení. Kdyby neměli zbraně jen dřevěné, asi by mě některý z nich s chutí zastřelil.

Karl dělal, že to nevidí a neslyší. Dalo mu to asi velkou práci, neboť já jsem kolem málem neslyšel nic jiného, než stokrát opakované »Tschechische Hunde«. Dělal jsem, jako by se mě to netýkalo. Naštěstí prohlídka skončila a my jsme se konečně ocitli venku.

»Moc ze mě nadšení nebyli,« ušklíbl jsem se na Karla.

»To se rozumí, budoucí vojáci mohou mít ráznější způsoby,« omlouval je, jakmile jsme stáli venku před Domem Hitlerjugend. »Oni ještě nevědí, že k nám máte tak blízko.«

»Trochu mi chyběly vědecky založené typy,« posteskl jsem si. »Tohle byli všichni typičtí vojáci.«

»Vojáků přece potřebujeme nejvíce,« souhlasil Karl.

»Jak ale vychováváte budoucí vědce?« trval jsem na svém. »Nebudou přece všichni vojáky?«

»Ty, co mají sklon k vědě, posíláme do Berlína. Tam máme speciální Dům Hitlerjugend, zaměřený na výchovu inženýrů. Pro tento dům se dělají každým rokem zvláštní testy a přijímají tam jen chlapce s talentem na vědu a techniku. Kdyby vás to zajímalo, právě v tom domě jsem učil. Nebýt té nešťastné havárie, byl bych tam dosud. To se rozumí, jakmile je proti někomu zavedeno trestní stíhání, nemůže zůstat učitelem.«

»I když jste byl nakonec uznán nevinným?«

»Ne nevinným, jen bez trestu, to je rozdíl. Proto mě přeřadili do továrny na munici, než se ukázalo, že bude potřeba znalostí češtiny. V podstatě je jedno, kde člověk pracuje, hlavně abych byl na takovém místě, kde nejvíc prospějí Říši.«

Učitel za trest v muniční továrně - oni se zřejmě nezměnili. A Karl mi vlastně vděčil, že ho odtud vytáhli a přidělili ke mně.

O Dům Svobodných Německých Matek jsem se pro jistotu ani nezajímal. Podle popisu to byl obrovský, státem řízený bordel. Navíc by mě tam ani nepustili - nebyl jsem přece příslušníkem Wehrmachtu, ani jsem neměl vysvědčení o rasovém původu.

Ve Stuttgartu jsem se zúčastnil veliké německé slavnosti zvané Německý den. Karl mě ujišťoval, že si něco takového nesmím nechat ujít a opatřil mi včas vstupenky. Mělo se to konat na stuttgartském sportovním stadiónu. Byl to pro mě zajímavý zážitek, připomínající starodávné československé spartakiády. Také zde se stadión naplnil mladými, ale nebylo to tak sportovní.

Část představení zaujímaly tance a sborový zpěv. Zpěváci byli oblečení v uniformách a připomínali mi ruský Alexandrovův armádní soubor. Neměli ani příliš bohatý repertoár. Snad každý soubor začínal písní *Deutschland über alles*, skoro každý zpíval *Die Fahne hoch!*, *Wir fahren gegen England* a jiné řízné pochody.

O hudební doprovod se jim starala skupinka pištců a bubeníků. Měli všeho všudy jediný mikrofon zesílený do velikých reproduktorů. Snažili se, ale v duchu jsem to hodnotil jako ostudu.

Malebnější byly pěvecké i taneční dívčí soubory. Jen na chvíli se uniformované mužské a krojované dívčí soubory spojily, aby podle komentátora předvedly **dokonalost a sílu německého národa**. Během vystoupení skandovaně tleskali nejen účinkující, ale i tribuny, přesně jako na našich Prvních májích, ale tam aspoň ta hudba za něco stála. To srovnání mi nedovolilo propadnout onomu zvláštnímu davovému fluidu, kdy se neznámí lidé bez zábran objímají a křičí hesla, za jaká by se v jiné situaci nejspíš styděli.

»Svět Němcům!«

»Tisíc let ať žije Vůdce německého národa!«

»Heil Hitler! Heil Hitler!«

»Ať žije německý národ, vládce vesmíru!«

»Sieg Heil! Sieg Heil!«

»Svinskou smrt podřadným!«

Na rozdíl od jásajícího Karla jsem zůstal netečný, když jsem si uvědomil, že ona **»svinská smrt«** se vztahuje i na mne a na všechny Čechy - a že kdyby tenhle národ fanatiků dostal ještě jednu příležitost, nerozpakoval by se pokračovat v masakrech Třetí Říše.

Slavnost pokračovala dlouho po setmění. V tisíci rukou se na stadiónu objevily hořící pochodně. Hudba se scvrkla na temné víření bubnů a vojáci v černých **SS** uniformách s kamennými tvářemi, jak se na hrdiny sluší, přebírali vyznamenání z rukou Vůdce. Přiletěl sem jen na skok a přivítal ho frenetický potlesk. Slavnost korunoval přelet tryskových letadel vlekokoucí hořící fábory, doplněný ohňostrojem.

»Jak se vám to líbilo, herr Ota?« tázal se mě rozjařený Karl, když jsme opouštěli stadión.

»Nádherné,« pochválil jsem ho suše.

»Nějak nejste patřičně naladěni?« všiml si správně.

»Zpočátku to šlo,« odušil jsem, »ale pak jsem na sebe vztáhl jedno vaše heslo...«

»Myslíte: **Svinskou smrt podřadným**? To nebylo na vás, Češi jsou Němcům mnohem bližší než pronárody, kterých se to týkalo. Ani Židé nejsou ti nejpodřadnější. Což teprve národy Afriky nebo Jižní Ameriky? My jsme si zvykli na tropické podnebí, pro nás bude bližším cílem Afrika s Jižní Amerikou, ne stará studená Evropa. Už proto, že se tam proti nám nikde nenajde odpovídající síla.«

»Ale německá expanze se nezastaví ani vyhubením lidí Afriky. Jednoho dne se opět obrátí k Evropě!«

»Do té doby budou Češi pevnou součástí Velkoněmecké Říše. Nedělejte si z toho hlavu, nic vám nehrozí. Německo přece potřebuje odborníky, za jaké Čechy počítáme. Já Čechy znám, za války jste pro nás pracovali spolehlivěji než Francouzi!«

Navzdory tomu ujišťování jsem nesdílel nadšení z Německého dne. Připomnělo mi to, že nejsem a ani nechci být na jedné lodi s tak nenávidivým národem. Mohl bych vyjít s jednotlivci jako Karl. Ale i on se rozohnil až nepřičetně, když všichni skandovali ono heslo.

»Svinskou smrt podřadným!«

Bylo mi přitom, jakoby na mě sáhla smrt. A nebylo to daleko od skutečnosti. Jak chtějí tihle nadlidé dobývat naši starou Zem jinak než - hekatombami a vražděním?

Na druhé straně jsem si uvědomoval, že jednotlivec nemá šanci stavět se proti takové síle otevřeně. Zdejší Německo mělo podle počtů jen milion obyvatel, ale bylo dobře vyzbrojené a vycvičené pro válku, zatímco Evropa i zbytek světa na to připravené nebyly. Kdyby Germáni napadli svět už dnes, mohli by mít zpočátku velké úspěchy - přinejmenším by mohli napáchat obrovské škody.

Co mám ale dělat? Jak z toho pekelného kotle ven, jak varovat lidi na Zemi, co se na ně chystá? Jedno jsem věděl jistě. Své úmysly nesmím deklarovat otevřeně. Proč mě vlastně nezabili? Snad, jak říkal Karl, mají Češi hodně německé krve, aby nás mohli poněmčít? Neměl bych s nimi naoko spolupracovat? Uvidíme. Hlavně se nesmím nechat zbláznit jejich symbolikou a monumentalitou. Řekl bych ale, že Čecha po tolika letech Stalinových pomníků, Spartakiád a propagandy jen tak něco nezblbne.

Pod Karlovým vedením jsem prošel krátkým kursem a získal vůdčí list na »osobní a lehká pancéřová auta«. Mohl jsem teď jezdit po Stuttgartu sám a těšil se, že se budeme za volantem střídat. Stuttgart nebyl velký, projedli a prochodili jsme to tu brzy. Další zastávkou na naší cestě měl být až Hamburk na pobřeží Severního moře. Shodně s originálem to měl být důležitý přístav, ačkoliv jím neprotékala řeka.

Rozloučili jsme se s relativně přívětivým personálem hotelu Viktoria a opět nastartovali Tigra.

Při výjezdu ze Stuttgartu řídil Karl, neboť se vyznal ve zdejším systému jednosměrných ulic. Já jsem si měl vyzkoušet řízení po první zastávce. Ve Stuttgartu bylo několik posádek Wehrmachtu a Karl by si při setkání s kolonou vozidel věděl spíše rady.

Během jízdy mě opět bombardoval německými slovíčky. Jeho kulatý obličej s brýlemi se usmíval. Odpovídal jsem mu, ale přitom jsem napjatě pozoroval krajinu. Tady byla pole, občas vysoké křoví, ale padesát kilometrů od Stuttgartu jsme projeli pancéřovou bránou ve vysoké betonové zdi a dál pokračovaly lesy.

Zdejší stromy byly mnohem vyšší a rozložitější, jejich koruny dosahovaly místy výšky až tří set metrů. Průměr kmenů kolem dvaceti metrů tomu odpovídal. Obdivoval jsem rozložitě africké baobaby, ale tyhle stromy byly vyšší, rozložitější a jejich koruny byly vzájemně tak propletené, že jimi dolů pronikalo jen málo světla. Zdejší lesy byly více tropické než jak jsme si zvykli ať už v Německu, nebo v Čechách. Kolem silnic ale byly stromy vždy v širokém pásu vykácené.

Jakmile jsme vjeli mezi ty vysokánské tmavě zelené hradby, setmělo se. Nejen díky stromům. Obloha se pomalu zatáhla těžkými olověně šedými mraky.

»Bude pršet,« podotkl jsem.

»Tady je atlas... Kde je nejbližší motorest?« staral se Karl.

Nalistoval jsem to rychle v mapě.

»Sotva dvacet kilometrů. Má ošklivé jméno. U **tří vrahů**. Ale cestou k ní přejedeme rovník!« jásal jsem nad mapou.

Karl jen ustaraně pokýval hlavou.

»Rovník - pomyslná, ale romantická čára,« řekl zasněně. »Jako dítě jsem i já snil o cestování a rovník měl pro mě - přímo námořnické kouzlo. Tady to tak romanticky nebereme. Nové Německo leží kolem rovníku půl napůl, tady je to jako každá jiná čára.«

Sešlápl plyn až na podlahu a Tiger se hnal jako na závodech. Rovník ale nic neoznačovalo a ani jsem netušil, kdy jsme jej přejeli.

Konečně tu byl motorest. Než jsme dojeli, začalo hustě pršet, ale to už jsme vjížděli do její masivní betonové brány a těžká kovová vrata se za námi rychle zavírala.

»Tak to bychom měli,« mnul si Karl ruce, když jsme společně vstoupili do betonové kupole pevnosti podobného motorestu. »V dešti se špatně jezdí. Dáme si pořádný oběd a kdyby se to včas nevyřádilo, můžeme tu zůstat i na noc.«

»Dříve se překročení rovníku více oslavovalo,« řekl jsem na to zdánlivě nelogicky.

»Máte pravdu. Spojovaly se s tím zajímavé obřady, jako křest atak... Na mořích, při nudě, jaká na lodích panuje, není čemu se divit. Ale my tady na nudu nemáme jaksi čas. Ostatně už jste tu čáru jednou přešel - tedy spíš přeletěl. Čechy jsou přece dost vysoko na severu.«

»To snad na tu dálku nerozhoduje,« odušil jsem s úsměvem.

»No ano - mělo mě to napadnout,« rozzářil se Karl. »Že vy si pořád myslíte, bůhvíjak nejsme daleko od Země?«

»Nejbližší hvězda je od Slunce vzdálená čtyři světelné roky! To je podle mě dost daleko!« podíval jsem se na něho udiveně.

»Ani milimetr!« trumfoval Karl. »Nedělí nás žádná vzdálenost - jsme prostě v paralelním vesmíru. Těžiště Staré Země se přesně kryje s těžištěm Nové Země. Naši vědci tvrdí, že se přitažlivostí navzájem ovlivňují - tak se také udržují na geometricky shodném místě.«

»Takže - vaše propusti nejsou dálkové vesmírné tunely...«

»Projížděl jsem tou bránou autem - je to už dávno, ale pořád si to pamatuji,« ujišťoval mě. »Je to jako když žijete v knize na jedné stránce a nevidíte ostatní. A pak tu stránku špendlíčkem propíchnete...«

Zvolil si k tomu populární, ale dost názornou formu.

»To je jiná,« připustil jsem. »O tom se u nás také diskutovalo.«

»Vás tak něčím překvapit...« ochladl Karl. »Víte, jak jsem byl nadšený, když mi poprvé vysvětlili, kde jsme?«

Ale i já jsem si to musel trochu přerovnat v hlavě. Nechtělo se mi tomu věřit, vzpíral bych se myšlence, že Pardubice jsou odsud co by kamenem dohodil - pouhé dva tisíce kilometrů na severozápad. Ale hlavně - snadnost, jak jsme se sem dostali! To by bylo horší než jsem tušil! Němcům by stačilo dopravit atomové bomby na vhodné místo - a tím modrým oknem je odeslat. Neměli bychom proti nim obranu!

Ale - proč to už dávno neudělali? A k čemu potřebují ty stovky letadel? To mi tu přece jen nehrálo. Tak jednoduché to asi nebude.

Venku se rychle smrákalo. Dali jsme si fazolový guláš, či co to bylo za plodiny - pozemské fazole to nebyly, ale chutnaly podobně, nebyly nijak špatné. Dojedli jsme a Karl nám oběma objednal pivo. Mělo dokonce správnou žlutou barvu, i když - Plzeň to nebyla.

Nepopíjeli jsme dlouho.

Do haly vstoupil sebevědomý důstojník Wehrmachtu v šedivé uniformě. Rozhlédl se a když nás dva spatřil, zamířil přímo k nám.

»To je vaše auto, co nám překáží na parkovišti?« zeptal se nás povýšeným hlasem. »Budeme potřebovat každé místo. Nasedněte a odjeďte. Wehrmacht má přednost!«

»Vždyť se blíží *Grossregenguss*, velký liják!« ohradil se Karl. »Naše auto stojí až na kraji! Zodpovídám za život Fýrerova hosta!«

»To mě nezajímá! Já zase zodpovídám za svou jednotku, přišel jsem o dvacet mužů a ohrožení jednoho prašivého Čecha si kdykoliv zodpovím. Tady pro vás není místo.«

»Co se vlastně stalo?« zeptal se ho Karl rychle.

»Prorazili frontu poblíž Essenu. Zkuste jet do Hamburku, tam to ještě můžete stihnout.«

»Budeme muset jet dál,« obrátil se ke mně Karl s povzdechem.

Dopil jsem rychle pivo a nechal Karla zaplatit. Pak jsme vzali své věci a šli na »plac«.

Auta Wehrmachtu se řadila těsně, posádky musely vyskákat, aby mohlo přijet další. Vojáci s batohy plné polní ukázněně klusali do pevnosti. Všiml jsem si, že někteří byli ranění a ořáčkovaní. Ostatní je podepírali a nesli jim výstroj.

»Máme smůlu,« obrátil se na mě Karl. »Některé jednotky jsou spočítány tak přesně, že se vejdou na nádvoří jednotné velikosti bez zbývajícího místa. Nemůžeme tu zůstat, musíme se pokusit to projet.«

»Jak jsem pochopil, ten liják na obzoru je nějak velký, není tomu tak? A není to jenom déšť, ale ještě něco, že?«

»Ano, ale - dá se to přežít,« odtušil Karl a nasedl.

Německý liják

Posadil jsem se na své straně kabiny.

»Zatáhněte pancíře na oknech,« požádal mě Karl.

Zatímco jsem točil kličkami, Karl se s Tigrem proplétal mezi přijíždějícími vozidly Wehrmachtu. Vyjížděli jsme jinou branou, kde byla silnice pustá.

»Pravé přední také,« požádal mě. »Člověk nikdy neví...«

»Jak vidím, moc povzbudivě to nevypadá. Neměla by nás vaše Wehrmacht spíš chránit, než nás vyhánět z pevnosti?«

»Já jejího velitele chápu,« povzdychl si Karl. »Je zodpovědný za stovky mladých německých chlapců. Nic jiného mu nezbývá.«

»Mohli bychom snad vyvézt auto před pevnost a sami zůstat v bezpečí uvnitř!« napadlo mě, bohužel skoro po kilometru jízdy.

»To nejde,« ujistil mě nervózně. »To auto by mohlo být vítaný úkryt pro opice. Nejspíš by nám ho rozstříleli, ale... mohli by nám ještě dávat za vinu ohrožení bojeschopnosti... nemá to smysl...«

A bylo mi to jasné, je tomu jako všude. Vojáci mají přednost a civilové, které by ti vojáci měli vlastně chránit, drží hubu a krok.

»Co je to vlastně *Grossregenguss*?« zajímalo mě.

»To brzy poznáte. Říkáme tomu veliký liják. Horší je, že se v takovém lijáku pokaždé vyrojí spousta hlavonožců. Prý se objevili u Essenu, to není dost daleko. V dešti mají proti nám samé výhody. A my máme jen jeden automat. To není dobré.«

»Tím spíše by nás vojáci neměli vyhánět. Co jste to prve říkal o rytířských křížích? Oni po nich netouží?«

»Teď toho nechte, vzadu je krabice nábojů s modrými pruhy. Podejte ji,« dělal Karl, jako kdyby neslyšel.

Našel jsem ji rychle. Byla totiž hned navrchu.

»Vybijte opatrně náboje z pistolí i z automatu a nabijte místo nich tyhle. Jsou mnohem účinnější. Ale opatrně, povídám, jsou citlivé na náraz. Ať nevyletíme do povětří.«

»Dum-dum, nebo něco takového?« zarazil jsem se.

»Ano, to jsou ony. Neošívajte se, nejsou proti lidem, ale proti bestiím. Proti dřívějším dum-dum mají citlivější roznětky, nepotřebují narazit na kost a vybuchují při sebeslabším nárazu. Na měkké tkáně i na vodu. Ať vám některý náboj neupadne! Jeden by nás nezabil, ale vůbec nestojím o nějaké střepiny v těle.«

Bez problému jsem nabil obě pistole, napáskoval zásobník samopalů a všechny rezervní zásobníky - po třech pistolových a čtyři samopalové. Náboje měly našťástí stejný rozměr, což bylo v této chvíli výhodou, ačkoliv se mi zdály pro pistole velké a pro samopal naopak malé. Až když jsem úspěšně **přezbrojil**, Karl si trochu oddychl.

»Dokud to půjde, pojedeme s **otevřeným hledím**. S průzory se nedá jet dost rychle. Snad budeme mít štěstí, potřebujeme ujet sotva padesát kilometrů.«

»Pokud nebude také další pevnost obsazena vaším hrdinným Wehrmachtem,« podotkl jsem kysele. »Nejmenuje se nakonec ta další pevnost U *stovky vrahů*? To by sedělo líp.«

»Odsud až do Hamburku žádná pevnost není,« odušil rychle Karl. »Musíme dojet za každou cenu až tam.«

Dosud jsem si pořádně neuvědomoval, do čeho se rychlostí sto čtyřiceti kilometrů v hodině řítíme. Pochopil jsem ale, že to nebude procházka růžovou zahradou.

»Automat se dá zastrčit tady do toho držáku,« ukazoval mi na sklopný držák na stropě kabiny. »A pistoli mějte jako já na klíně, je to pohodovější. Rozepněte si pouzdro, jinak nestihnete ani tasit, tím méně vystřelit.«

Jeho dobře míněné rady mě naplnily rozechvěním. Jako kdyby se blížila bitva a ne liják.

Přišlo to téměř bez varování. Náraz nám div nevyrazil přední sklo. Jako kdyby někdo přesně doprostřed umístil velký kýbl vody. Jenže to nepřestalo, voda se na nás valila jako z protržené přehrady.

Tiger zakolísal. Karl musel chtě nechtě zpomalit, jinak by ho to smetlo ze silnice. Místo stočtyřicítkou jsme se plazili se sníženým rychlostním stupněm jen třicítkou. Rozsvícené reflektory ukazovaly proudy vody a jediné, co mohl Karl použít k orientaci, byl světlejší betonový pruh silnice. Ale i přes tu se začala brzy valit kalná voda a Karl jel naslepo.

Náhle se ozvala rána a řinkot skla. Levý reflektor zhasl a cesta před námi citelně potemněla.

»Čelní pancíře, oba a rychle!« vykřikl Karl, ale nezpomalil.

Začal jsem točit kličkou na jeho straně, na mé už byl pancíř nahoře. Přes Karlovo přední sklo se neskutečně pomalu začal zesponu sunout plát ocele. Karl tím na okamžik úplně ztratil výhled, ale rychle sklonil hlavu, aby vyhlédl ven pomalu zdola stoupající štěrbinou.

Druhá rána a opět zvuk skla. Pravý reflektor zhasl.

»Jsou až tady!« zašeptal Karl. »Hrom aby do nich!«

Dotočil jsem pancíř až nahoru i na své straně. Karl měl plyn až na podlaze. Rychle jsem se podíval svým průzorem. Silnici osvětloval jen nevelký střední reflektor, pokrytý silnou kovovou mříží, ale světla od něj bylo málo, až jsem se chtěl Karla zeptat, jak v tom může ještě něco vidět.

Náhle se Tiger roztrásl. Karl totiž skutečně neviděl, takže jsme sjeli ze silnice. Dupl na brzdy, až jsem hlavou vletěl do předního skla. Neprasklo, ale pořádně mě udeřilo. Zvenku se ozvalo zaprašění dřeva. Tiger prorážel křoviny, pak se naklonil na pravou stranu a ačkoliv jsme už skoro stáli, položil se zvolna na pravý bok.

Karl vypadl ze svého sedadla a zřítíl se na mne.

»Himmel Herr Gott!« zaklel, ačkoliv klít bych měl spíše já, protože jsem byl vespod.

»Co budeme dělat?« zeptal jsem se ho. Znělo to dost bolestně, ale nebylo divu, Karlův loket jsem měl přítom v žaludku.

»Sofort ven!« rozhodl Karl. »Odvinout tažné lano, zaklesnout o strom a převrátit Tigera na kola. Klid, já to udělám!«

Venku bušily proudy vody do převráceného vozu a škvírami ve dveřích, které se teď staly stropem, na nás crčelo.

»Proč ne počkat uvnitř, až to přejde?« navrhl jsem.

»Čekat tady, to přežijeme nanejvýš čtvrt hodiny,« vyjekl Karl. »Za chvílku sem dorazí smečka parádně vydrážděných hlavonožců. Viděl jsem je, bylo jich aspoň pět. Jestli se sem dostanou, probijí nám nádrže a zapálí nás. Budeme mít na vybranou - upéci se uvnitř nebo se nechat roztrhat venku.«

Hrnul se nahoru a přítom vytahoval parabellu.

»Pojďte sem taky, ale nelezte ven,« požádal mě tiše.

Jakmile otevřel dveře, vevalila se na nás voda. Okamžitě jsme byli oba skrz naskrz promočení. Vysunul jsem ven jen hlavu a opatrně se rozhlížel po okolí, ale kromě tmy a deště jsem nic neviděl.

»Kdybyste spatřil cokoli, co se hýbe, nerozmýšlejte se ani na okamžik a nepátrejte co to je. Okamžitě po tom strelte,« žádal mě Karl. »I kdybyste se nestrefil, exploze vaší výbušné střely mě přinejmenším účinně varuje. Pokud se strefíte, tím lépe.«

Ze dveřní schránky Tigra vytáhl baterku a vyskočil ven.

S křepkostí, kterou bych do jeho kulaté postavy a devadesáti let věku rozhodně nečekal, vyběhl dopředu, popadl hák, který jsem tam jen tušil, a vykročil do tmy. Čekal jsem s napětím a rozhlížel se kolem. Nikde se nic nepohnulo, pokud nepočítám proudy vody, která nás neustále vydatně zalévala. Začínal jsem být skeptický, zda v té tmě vůbec něco spatřím, dříve než se to na mě vrhne.

Karl však byl zpátky dříve než jsem doufal. Naštěstí pro něho přišel ze směru, kterým odešel, jinak bych si ho ve tmě mohl splést s neznámými tvory a kdoví, třeba po něm i střelil. Karl byl zticha, jen na mě mával baterkou.

»Zapadněte dolů!« nařídil mi.

Splnil jsem žádané bez protestů. Karl se hbitě vyšvihl nahoru, nastartoval a páčkou zapnul naviják. Nejprve bylo slyšet jen praskání větví, ale potom se lano zřejmě napnulo a Tiger se právě tak zvolna, jak se prve položil na bok, opět narovnal na všechna kola.

»Máme z pekla štěstí,« broukl si Karl spokojeněji.

Naviják dotáhl automobil skoro k silnici. Teď bylo jasně vidět, že Karl otočil lano kolem velikého stromu.

»Musím to jít uvolnit,« šeptal Karl.

Páčkou zastavil naviják a dosud napnuté lano pokleslo. Vypnul motor, opatrně otevřel dveře a po krátkém, ale pečlivém rozhlédnutí vystoupil. S pistolí v ruce rychle došel ke stromu, jediným pohybem shodil hák a rozpojil smyčku. Pak se rychle otočil zpátky k autu.

A v té chvíli jsem vykřikl. Zezadu na Karla ze tmy vyskočila veliká šedivá hmota. Než se Karl otočil, srazila ho k zemi a celého ho omotala chapadly s žlutými terči - nejspíš přísavek. Jako obrovská, suchozemská chobotnice.

»Hilfe!« přidušeně vykřikl Karl, zavalený tou masou.

Popadl jsem parabellu, ale nemohl jsem střilet, se zvířetem bych mohl zabít i Karla. Místo toho jsem vyskočil ven, rozhlédl se, ale když jsem nic podezřelého nespatriil, rozběhl se k tomu.

Karl mlčel. Ze tmy jsem spatřil dvě světélkující oči, které se na mě upřely. Víc jsem nepotřeboval. Parabella mi skočila před oči, muška se mi překryla s těma svítícíma očima a já jsem stiskl spoušť.

Pistole jen krátce a ostře štěkla. Zato mezi těma očima vybuchl gejzír ohně. Podobalo se to výbuchu ručního granátu, náboj nevybuchl na povrchu těla divného zvířete, ale pod ním, takže to tvora doslova roztrhalo zevnitř.

Chyběly mi poslední tři metry. Doběhl jsem ke Karlovi, ale dříve než jsem se k němu sklonil, napadlo mě rozhlédnout se kolem. Byl to náhlý popud, nebo jsem zaslechl cosi nepatřičného? Buď jak buď, druhou potvoru jsem spatřil, když už letěla vzduchem přímo na mě. Ten skok byl dost pozoruhodný, musel mít více než deset metrů! Instinktivně jsem sebou trhl stranou a v podstatě jsem bestii podběhl. Při pádu se mi na okamžik podařilo obrátit hlaveň tím směrem, kudy obrovský žok chapadel zrovna letěl. Stiskl jsem spoušť spíše z náhlé křeče v ruce, nedoufal jsem, že se strefím. Ozvalo se druhé štěknutí - a přímo nade mnou vybuchla druhá petarda ohně. Znamenalo to, že jsem se strefil. Skropila mě tmavá, sirovodíkem páchnoucí kapalina - asi krev toho tvora. Na místo, kde jsem před okamžikem stál, dopadlo odhadem dvě stě kilogramů masa, roztrhaného výbuchem.

Opět jsem se rozhlédl. Nic se nepohnulo. Jen déšť a vítr.

Otřel jsem si obličej. Proudly vody do mě bušily jako důtkami. Vodu jsem měl v očích, na hlavě i na těle. Oblek byl promočený, nasáklý jako houba a studil, ale toho jsem si nevšiml. Tušil jsem, že nesmím stát jako dřevěný svatý v kostele. Ti dva mohli být předvojem větší smečky a nebylo zdravé čekat na ostatní.

Sklonil jsem se rychle ke Karlovi. S odporem jsem z něho odhrnul roztrhaná chapadla netvora a otočil si ho obličejem vzhůru, ale v té tmě jsem nic neviděl. Nezbylo mi než zasunout parabellu do pouzdra a Karla si hodit na záda. V rozporu s jeho kulatou postavou byl překvapivě lehký, ale kvitoval jsem to jen kladně.

K autu jsme měli sotva pět metrů, tedy pouhých deset kroků. Nacpal jsem Karla dovnitř na moje dosavadní sedadlo. Sám jsem nasedl na místo řidiče a zabouchl dveře. Rozsvítil jsem osvětlení kabiny a obrátil se dozadu. Sláva, lékárnička byla hned vedle krabice nábojů! Podal jsem si ji, otevřel a prohlížel. Naštěstí mi padla do oka lahvička se strohým chemickým vzorcem: NH₄, čpavek. Studená voda Karla neprobudila, tohle snad bude silnější.

Vytrhl jsem z malého balíčku špetku vaty, nasákl čpavkem a přiložil ji Karlovi k nosu.

Okamžitě se rozkašlal.

»Oh, nein,« začal se mi bránit.

»Karle, probud'te se!« třásl jsem s ním.

»Co.. co se stalo?«

»Skočil po vás hlavonožec,« informoval jsem ho. »Zastřelil jsem ho. A potom dalšího, ten si vybral mě.«

»Kopffüssler - a já žiju? Proč stojíme?« zajímal se nervózně.

»Jste v pořádku?« zeptal jsem se ho. »Mohu nastartovat? Jestli dovolíte, pojedu dál.«

»Proboha, samozřejmě! Na mě se neohlížejte, proboha jed'te!« naléhal na mě Karl.

Nastartoval jsem a motor naskočil. Zapnul jsem naviják, až se ozvalo bouchnutí háku do přední masky, kde byl vývod lana. Naviják jsem vypnul a zařadil jedničku. Tiger se začal plazit přes příkop zpátky na silnici, ačkoliv jsem na ni úzkým průzorem skoro neviděl. Konečně se mi to podařilo.

»Zabočte doprava - a pryč!« radil mi těžce Karl.

Rozjel jsem se, ale navzdory Karlovu naléhání jsem jel sotva dvacítkou. I to bylo při mizivé viditelnosti víc než drzé, ale Karl mě poháněl, jako kdybychom měli v patách smečku d'áblů a upřímně řečeno, po zkušenosti s těmi bestiiemi jsem mu to věřil. Nakonec jsem se rozhodl riskovat. Kličkou jsem stáhl dolů čelní pancéřové sklo, abych získal nepatrně větší rozhled a když se stalo, sešlápl jsem plyn. Tiger spokojeně zařval a vyrazil vpřed. Čtyřicet, padesát, šedesát. Více to při nejlepší vůli nešlo. Jediný pancéřovaný reflektor svítil naprosto nedostatečně a i když jsem třetl oči vytrvale do deště a tmy, viděl jsem sotva beton silnice. Byl jsem rád, že Němci mají silnice světlé, na černém asfaltu bych neviděl ani to málo.

Průtrž mračen mezitím přestala, teď už to byla jen tropická bouře. Voda padala dolů v provázcích, ale už ne jako proud z prasklé přehrady. Stékala rychle ze silnice do příkopů; byly sice plné, ale silnice byla nad hladinou.

»Jak daleko je vlastně do Hamburku?« zeptal jsem se po chvíli Karla. Neodpověděl. Vypadalo to, že opět ztratil vědomí.

Nakrátko jsem rozsvítil lampičku, osvětlující vnitřek kabiny. Karl se nehýbal, jeho tvář byla sinalá a z úst mu stékala krev. Měl bych asi zastavit a více se mu věnovat, jenže - teď už i na mě dolehl naplno strach. S obličejem na předním skle, odkud stěrač nestačil odhazovat vodu, jsme se po pusté betonové silnici hnali stovkou, auto občas koly rozráželo divoké potoky vody, které námi nebezpečně kymácely se strany na stranu.

Náhle jsem přímo před sebou spatřil na silnici vzpřímený svazek chapadel. Kopffüssler!

Čistě instinktivně jsem prudce trhl volantem, Tiger dostal smyk, ale vzápětí jsme narazili do milosrdného šikmého proudu vody na silnici, který Tigra srovnal do přímého směru. Hlavonožce jsme objeli velice těsně, ale on tam nestál jen tak. Cosi nám hodil na přední sklo Tigra - naštěstí na pravou, opancéřovanou polovinu. Pancíř to neprorazilo, ale na střeše vozu

vzplanulo strašlivé klubko plamenů. Okolí bylo hned jasně ozářené. Vypadalo to na láhev s benzínem. Ještě že pořád vytrvale a silně pršelo a padající voda hořící krůpěje účinně splavovala. I tak bylo v kabině zakrátko jako v sauně. Nahmátl jsem vedle své nohy boční větrací klapku a otevřel ji, abych do kabiny přivedl aspoň trochu studeného vzduchu. Pomohlo to jen trochu - ale i to bylo dobré.

»Stalinflasche!« vydechl těžce Karl. Zdálo se, že se aspoň na chvíli probral. »Jedťe, jak jen můžete. Určitě se nám ty bestie znovu postaví do cesty.«

Stokilometrová rychlost byla ovšem nad moje síly. Zatím jsme se nevybourali, ale netroufal jsem si pokoušet osud ještě víc. Jen jsem třeštil oči před sebe, připraven kdykoli točit volantem nebo sešlápnout brzdy. Ztratil jsem úplně pojem o čase. Několikrát jsem spatřil stranou v lese svítící oči, ale nevím, komu patřily.

Oheň na střeše zvolna slábl, v kabině bylo pořád jako ve švédské sauně, ale vydržet se to dalo. Jak oheň zhasínal, les kolem nás se propadal do tmy a bylo obtížnější ve světle malého čelního opancéřovaného reflektoru nesjet s cesty. Jeli jsme určitě déle než půl hodiny, ale připadlo mi to jako věčnost.

Na hodinky mě nenapadlo pohlédnout - veškerou pozornost jsem věnoval bledému pásu betonu, kudy jsme se řítili.

Když se přede mnou vynořil další chapadlovitý netvor, už mě ani nepřekvapil. Objel jsem ho také, jen větším obloukem, aby neměl možnost něco po nás házet. Ani se nepohnul, ale když jsme ho míjeli, spatřil jsem oslepující záblesk. Tigrem to řádně zacloumalo, chvíli se ještě kymácel, ale - jeli jsme dál.

Srovnal jsem smyk, ale neodvážil jsem se spustit oči se silnice, abych se podíval do zpětného zrcátka. Teprve po chvíli jsem se tam mrkl - zrcátko tam ale nebylo. Jen prázdný držák se zbytky střípků.

Vypadalo to, že to nebyl Kopffüssler, ale figurína naplněná hořlavinou, nebo možná výbušninou. Polil mě mráz při představě, co by se stalo, kdybych do toho narazil. Ale neměl jsem čas ani sílu o tom přemýšlet, silnice přede mnou byla málo zřetelná a byl jsem rád, že jsem se na ní zatím udržel.

Konečně jsme vyjeli z lesa. Tady byly louky, ale na obzoru se temněla další zeď lesa. Teprve když jsme přijeli blíž, zjistil jsem ke své úlevě, že to není zeď stromů, ale masivní vysoká betonová zeď. Silnice mířila k velké bráně a právě když jsem se chystal zatroubit, rozzářil se mi přímo do očí oslňující reflektor, až jsem je musel zavřít.

Spustil jsem nohu s plynu a sešlápl brzdu. Neviděl jsem teď ani na krok. Naštěstí reflektor okamžitě zhasl a vysoká brána se rychle otvírala. Projeli jsme dovnitř - a zatímco se brána stejně rychle zavírala, objevil se před námi chlap v uniformě a svítícími tyčemi v ruce nás zastavoval. Sjel jsem ke kraji silnice a zastavil.

»Achtung - hoříte!« křičel na mě voják.

»Kde?« vyskočil jsem ven.

Auto bylo celé obalené plameny, i když nízkými. Pořád ještě hořela ta hořlavina, co na nás hodil hlavonožec. Ani liják ji neuhasil a některé kousky lpěly na karosérii pevně jako marmeláda. Napalm, napadlo mě. Vlastně nějaká přírodní smůla, opravil jsem se v duchu, kde by to zvíře sehnalo napalm?

Ačkoliv - a zamrazilo mě náhlou myšlenkou.

Voják vedle silnice vytrhl drn i s kořeny a začal rychle stírat tu mazlavou hořící hmotu. Následoval jsem jeho příkladu a brzy se nám podařilo hořlavinu setřít nebo udušit.

»Jistě jste číslo tři tisíce osm set dvacet pět s jedním Čechem,« oslovil mě voják, když jsme oba udýchání skončili.

»Ano,« přisvědčil jsem. »Čech jsem já. Karl, číslo pětadvacet, je uvnitř.«

»Vy jste řídil?« podivil se voják.

»Číslo pětadvacet napadl a poranil hlavonožec,« meldoval jsem mu. »Mám také vůdčí list. Nemáte tu lékaře?«

»Ale ovšem, jistě,« koktal překvapeně voják. »Pojeďte za mnou, není to daleko.«

Rozběhl se k nedaleké budově, zřejmě strážnici. Nasedl jsem a rozjel se za ním. Před dveřmi jsem na vojákovu pokyn zastavil, voják vběhl dovnitř a za chvíli jich ven vyběhlo několik, vedeno mužem v charakteristickém bílém plášti.

Otevřeli jsme dvířka a vojáci opatrně Karla vytáhli. Jen ho položili na zem a lékař se k němu ihned sklonil.

»Nosítka!« zařval směrem ke strážnici.

Dva muži přiběhli, Karla naložili a poklusem s ním zaběhli do budovy. Lékař běžel vedle nosítek.

»Pojeďte dovnitř,« obrátil se ke mně důstojník, který též vyšel z budovy. »Vy jste tedy ten Čech?«

»Jawohl,« odtušil jsem.

»Na naprostého nováčka úctyhodný výkon,« prohlásil Němec uznale. »Vy jste řídil i při útoku Stalinflasche?«

»Ano,« odtušil jsem. »Můžete mi říci, co je kamarádovi?«

»Když to přežil až sem, má to dobré,« mávl rukou Němec. Pokud jsem správně pochopil hodnostní systém Wehrmachtu, byl to scharführer. Od sloučení s **SS** se tu prý hodnosti lišily od německého systému z druhé světové války, starý systém jsem ale neznal, takže mě nepletl. Znaky **SS** tu neznamenal příslušnost, ale poctu.

»Volali nám z pevnosti *Tři vrázi*, že jste vyjeli. Ale že sem také dojedete, tomu nikdo z nich nevěřil.«

»Proč?« opáčil jsem.

»Hlavonožci prorazili frontovou linii, jistě jich tam bylo plno. Vždyť jste se s některými setkali, musíte vědět, co je to zač!«

»Ano, setkali,« přikývl jsem. »Dva jsem zastřelil, když napadli kamaráda. A třetí na nás potom hodil oheň.«

»Ja, ja, znám. Stalinflasche. Hrozně nebezpečná. Asi vás ten prudký liják zachránil před upečením zaživa.«

»Taky si to myslím.«

»Nu což, máte za sebou křest ohněm. Dáte si něco k jídlu?«

Zavedl mě do jídelny, kde jsem dostal porci guláše. Zatímco jsem jedl, přišel sanitář a cosi mu sděloval.

Scharführer odběhl a po chvíli se ustaraně vrátil.

»Letadlo tu bude během čtvrt hodiny,« oznámil mi. »Je to jen malý sanitní Storch. Pobere pouze pilota, doktora a pacienta. Vašeho kamaráda přepraví do nemocnice, ale vy tu budete muset zůstat.«

»To je to tak vážné?« zarazil jsem se.

»Odhrýzl mu ze zad tři žebra a kus plic,« vysvětloval mi sanitář. »Je to div, že jste ho dovezl živého. Snad bude žít, ale tady ho nemůžeme operovat, musíme ho rychle dostat do větší nemocnice.«

»Mohu ho ještě vidět?«

»Je prý při vědomí, pojeďte,« souhlasil sanitář.

Karl ležel na polním lůžku celý ofačovaný. Modré oči se mu horečnatě leskly.

»Pošlou mě do Berlína,« sděloval mi těžce. »Léčení prý bude pár měsíců trvat. Počkejte tady na mě.«

»Proč tu mám čekat?« podíval jsem se na něho.

»Protože jste měl kliku, jaká se nikdy víc ve vašem životě nebude a nemůže opakovat,« vydechl těžce Karl. »Jsem rád, že část té kliky padla i na mne. Jinak bych už nežil.«

»Ta zranění, jaká máte, nepovažuji za velkou kliku,« opáčil jsem. »Koukejte se aspoň rychle uzdravit.«

»Navrhnu vás na rytířský kříž,« vydechl namáhavě Karl.

»Poslyšte, Karle, kříž si nechte,« díval jsem se na něho přísně. Mluvil jsem česky, aby mi nikdo jiný nerozuměl. »Já o ně nestojím, dobře to víte. Proč jste mi ale neřekl, že ti vaši hlavonožci jsou - zdejší inteligentní bytosti? Vy si nemyslíte, že je to informace důležitá pro přežití? Je přece nebetyčný rozdíl, máte-li proti sobě jen tygra, nebo chlapa s puškou!«

»Psst-« ulekl se Karl. »Tak to nesmíte říkat. Pro nás to jsou bestie, nanejvýš se jim říká opice. Požádejte nějakého důstojníka o jejich charakteristiku a taktická data.«

Také on mluvil česky.

»Měl jste mi to říci vy,« vyčetl jsem mu.

»Myslel jsem si, že je nikdy nespátříte,« odtušil a sklopil oči. »Vím, oni jsou opravdu nebezpečnější, než kdyby žádnou inteligenci neměli. Ale německý člověk je přece nesrovnatelně inteligentnější.«

Ono ho to nepřešlo! Ta německá nadřazenost nad vším.

»Nechte už pacienta být,« odtáhl mě sanitář.

Na chodbě se mě ujal jeden nižší důstojník.

»Auto máte v pořádku. Teď jsme na kraji Hamburku. Podle telefonického dotazu máte rezervovaný pokoj v hotelu Barbarossa na Teutonském náměstí. Myslíte, že tam dojedete sám, nebo tam má s vámi někdo zajet? Víte, my umíme ocenit, že jste zachránil jednoho ze starousedlíků...«

»Díky, dojedu tam sám,« mávl jsem rukou.

»Kamarád tady před chvílkou pro vás nechal tohle,« podal mi Karlovu peněženku.

Přijal jsem ji úplně mechanicky. Ani jsem se do ní nepodíval, jen jsem ji vstrčil do vnější náprsní kapsy bundy.

»Vás nezajímá, co tam je?« divil se voják.

»Ne,« zavrtěl jsem hlavou. »To je vedlejší, když to srovnám s tím, co se stalo...«

»Nic si z toho nedělejte, vašemu kamarádovi bude dobře,« utěšoval mě. »Já to znám. První křest ohněm bývá šok. Ale přečkali jste to oba a to je dobré.«

Venku se ozvalo vrčení přistávajícího letadla. Z nemocničního pokoje vyběhli dva sanitáři s nosítky. Nesli Karla a za nimi klusal doktor. V minutě byli uvnitř, motor zařval a hornoplošník se rozjel po travnaté ploše. Rychle se zvedl do výše a za chvíli zmizel v dálce.

Pravda, chtěl jsem se Karla zbavit. Ale ne takhle.

Otočil jsem se zpět k ohořelému autu. Ačkoliv jsme se v lese převrátili, pancéřová karoserie nebyla nijak zdeformovaná. Jasně svědectví německy důkladné pancéřové konstrukce. Zdálo se mi, že ohořelá barva a vytloučené reflektory budou jediná škoda, kterou auto utrpělo.

»Auf Wiedersehen!« pozdravili mě tři vojáci.

Pokynul jsem na pozdrav hlavou a nasedl do auta. Sedadlo spolujezdce bylo celé od krve, ale kdosi se to zřejmě snažil aspoň trochu utřít. Krev na něm už zasychala, zatímco Karl se vznášel ve výši směrem k Berlínu. Najednou se o něho starali jako o hrdinu!

Nastartoval jsem a zamířil po silnici dál. V dálce přede mnou začalo svítat a proti světlému horizontu jsem spatřil siluety velkého města. Byl to Nový Hamburk, námořní přístav na pobřeží Severního oceánu. Přejeli jsme celou pevninu od jihu k severu.

Gestapo

Ubytoval jsem se v hotelu Barbarossa, kde mě už zvědavě očekávali. Všechno se sem zatím doneslo, telefony jsou pro rozšíření informací skoro stejně užitečné jako internet.

»To jste vy?« divil se bez obalu s netajeným nádechem obdivu recepční, když jsem si objednával pokoj na jednu noc.

»Byl jste dnes v novinách. Čech zastřelil dva hlavonožce, to je přímo tajná bomba!«

»Prosím vás,« vybuchl jsem, »co byste dělal na mém místě vy? Metr před vámi leží kamarád a na něm veliké klubko chapadel. Vy byste nevystřelil?«

»Já bych se, s odpuštěním, asi pomočil,« přiznal bez náznaku hrdinství recepční. »Viděl jsem jednou, co ta bestie umí. Přímo přede mnou zakousla dva kamarády a ještě dokázala utéci. Stříleli jsme po ní všichni. Podařilo se nám jedině rozstřílet naše napadené kamarády, ale těm stejně nebylo pomoci. Jak se vám to vůbec podařilo?«

»Možná mám štěstí,« pokrčil jsem rameny. »Ale nezlobte se, celý den jsem řídil a potřebuji se vyspat.«

Ačkoli recepční viděl, že se mnou moc řečí nenadělá, sám se mi ochotně nabízel, že v servisu zajistí přestříkání auta barvou a nutné opravy. Přezírání *podřadného Čecha* bylo náhle minulostí.

»Stačí, když mi opraví reflektory a umyjí uvnitř kabinu, je celá od krve,« povzdychl jsem si.

»Rozumím,« přikývl recepční s pochopením. »Chcete si to opálení zachovat jako *menzuru*, památku na souboj. Máte pravdu, šrámy a jizvy bojovníka jen zdobí.«

»Tak jsem to nemyslel, ale na tom nezáleží,« mávl jsem rukou unaveně.

»Ach, pardon, nevšiml jsem si. Musíte se z toho vzpamatovat, že? Doporučoval bych vám pořádně se vysprchovat, odpočinout si a rozhlédnout se po městě se střechy našeho hotelu. To někdy pomáhá. A o vašeho kamaráda se nemusíte bát. Budou ho operovat v Berlíně, je tam výkvět německých lékařů.«

Privolal pokojského, aby mě dovedl na pokoj. Pokojský mi podal plátěný vak a poradil, abych ze sebe všechno shodil a zalezl pod sprchu. Až teď jsem si uvědomil, jak příšerně - smrdím. Měl jsem na sobě nejen Karlovu krev, ale také černou krev hlavonožců, vydávající ostrý sirovodíkový zápach.

Dlouho a pečlivě jsem se sprchoval, abych ze sebe ten smrad dostal. Pak jsem se oblékl do čistého a pokojskému vak s páchnoucím oblekem odevzdal k vyprání. Zajímavé, uvědomil jsem si, u nás bývají většinou jako pokojské ženy. Tady ani v hotelu, ani v restauraci nebyla jediná. Nejspíš byly soustředěny v ústavech Německých Matek.

Měl jsem všeho po krk, zavřel jsem se raději v pokoji a pustil si nahlas rádio. Nepodařilo se mi naladit stanici, kde by dávali nějakou slušnou hudbu. Mozartem by mi udělali radost, ale oni asi neměli nic jiného než ty pitomé nacistické flétny a bubny. Rádio jsem nakvašeně vypnul, seděl jsem raději v tichu a přemýšlel.

Obrovští hlavonožci jsou tedy inteligentní.

Že jsem osobně dva ty tvory zastřelil, mě sice mrzelo, ale nic jsem si nevyčítal. O jejich inteligenci jsem netušil a ti, co se na nás vrhli, žádnou neprojevovali. Považoval jsem je prostě za dravce, něco jako tygry zdejších pralesů. Napadli nás a bránili jsme se, to bylo v pořádku, v normě.

Až útok pomocí *Stalinflasche* mě naplnil podezřením. Když se mi to rozleželo v hlavě, pochopil jsem, že proti nám hlavonožec použil nástroj určený k zabíjení - *zbraň*. Nástroje i zbraně jsou ale příznakem jisté inteligence. Odtud byl jen krůček k celému poznání.

Všechno mi to ale převrátilo vzhůru nohama. Z obdivuhodné kolonizace pusté planety se rázem stala krutá a bezohledná - okupace. Hitlerovci se tedy nezměnili. Ačkoliv museli vědět, že mají proti sobě myslící bytosti, očividně je nerespektovali. Nerozhoduje, že se tito nehumanoidní tvorové lidem ani vzdáleně nepodobají - Němci kdysi nepovažovali za lidi ani většinu obyvatel starého světa. Inteligentní bytosti naopak brzy pochopily, že se musí vetřelcům postavit na odpor, jinak jim hrozí osud grosswolfů - úplná likvidace.

Co budu dělat dál?

Podle obdivných pohledů jsem si u Němců vysloužil jistý druh respektu. Ano, zastřelil jsem dva hlavonožce, zachránil jsem tím život kamarádovi. U Němců zřejmě nerozhodovalo, že to bylo v sebeobraně nebo při obraně kamaráda. Pro mě to naopak bylo jedinou přijatelnou omluvou. Střílet další, aniž by mě ohrožovali, bych ale od této chvíle považoval za zločin. Nevěděl jsem, co dál. Na jednu stranu jsem si měl blahopřát, že jsem to přežil. Že se mi podařilo hlavonožce zabít, to mě nenaplňovalo ani hrdostí, ani vinou. Nejvíce mě v této chvíli utěšovalo, že nejsem příslušníkem Wehrmachtu a nemůže mě nikdo nutit tyto tvory střílet. Vždyť to nejsou jen domorodci - ale páni tohoto světa!

Druhého dne za mnou do hotelového pokoje přišli tři muži v civilu. Představili se jako Tajná státní policie, Gestapo. Tím mi bylo všechno jasné. Jeden z mužů na mě začal mluvit lámanou češtinou, ale ujistil jsem je, že mě už Karl naučil německy dost na to, abych s nimi mohl hovořit německy.

Jistě je to příjemně překvapilo. Doufal jsem, že podlehnou stejnému dojmu jako ostatní a nebudou mě podezírat z něčeho, co jsem si jenom myslel. Samozřejmě jsem si uvědomoval, že by nebylo chytré ani taktické rozhořčovat se nad zacházením Němců se zdejšími myslícími tvory.

Nemýlil jsem se. Začali naprosto přívětivě a korektně. Musí prý vyšetřit, co se během cesty stalo. Rozložili si na stolku podrobné mapy a já jsem se pokusil najít to kritické místo, kde Karl sjel s cesty. Ukázalo se, že tam byla mírná esovitá zatačka, zprvu doleva a hned nato doprava. Karl jel naslepo rovně, takže sjel se silnice.

Popsal jsem podrobně, jak došlo k přepadení a jak skončilo.

»Od toho místa jste řídil vy?« zajímal se gestapák.

»Jawohl - mám přece zdejší vůdčí list.«

Vidět jej nechtěli, nebylo to asi důležité. Mohli si to ostatně zjistit předem.

»A cestou jste další bestie nezpozoroval?«

»Zpozoroval. Hodili na nás nějakou hořlavinu. Karl už seděl vpravo a křičel něco o Stalinově láhvi. Nestačil mi lépe vysvětlit, co to vlastně je, ale ta hořlavina se nás dlouho držela a navzdory silnému dešti nezhasla.«

»Naopak, déšť ji spíš podporuje,« opáčil gestapák.

»Pardon, mám v tom směru mezery ve vzdělání,« řekl jsem trochu omluvným tónem.

»Nikdo mi to neřekl, ani Karl.«

Tu drobnou výčitku nepochopili a nechali bez povšimnutí.

»Kde to přesně bylo?« chtěli vědět.

»To opravdu nevím,« vrtěl jsem hlavou. »Pochopte, jel jsem jako d'ábel, nesledoval jsem ani čas a kilometry, jen silnici před sebou, abych nehavaroval.«

»Proč jste do té bestie prostě nenajel? To přece nebylo těžké a měl byste na kontě i třetího!«

»Kdybych s jakýmkoli naším automobilem najel do překážky čelně, vyhodilo by mě to do výšky a skončil bych na střeše. U nás musíme překážky objíždět a ne do nich vrážet.«

»I když jde o nepřítele?« mračil se gestapák.

»My na silnicích nemáme nepřátele,« opáčil jsem. »Můžeme narazit leda na srnku, zajíce, kočku... Ale bezpečnější je vyhnout se.«

»Ach tak...« změkl gestapák a přezíravě se ušklíbl. »Vy zkrátka i u nás jezdíte opatrně jako byste jezdil doma. Naše auta jsou ovšem stabilnější. Tady můžete na takovou překážku klidně narazit a smetete ji se silnice - **ajn cvaj**.«

»Pokud neobsahuje metrák donaritu nebo jiné výbušniny,« namítl jsem. »Druhý hlavonožec, kterého jsem objel, explodoval.«

Řekl jsem jim o druhé nástraze, která našťestí vybuchla až za námi. Zajímalo je to více než předtím.

»Vidíte - proto asi poslední dobou zničili tolik osamělých aut,« rozbřesklo se gestapákoví. »Zmizelo i pár tanků, později je našli úplně spálené a zdemolované. A na to přijdete vy, úplně nováček!«

»Čirou náhodou,« podotkl jsem. »Možná opravdu proto, že naše auta mají jiný tvar a my tím pádem jiné zvyky.«

Nabídli mi papír, abych jim nakreslil tvary automobilů staré Země. Vyhověl jsem jim obratem.

»A uměl byste nakreslit i jiné objekty ze starého světa?« nadhodili. »Například - tvar stíhacích letadel?«

»Proč ne?«

Podíval jsem se na ně tázavě, ale potom jsem se sklonil nad papír a nakreslil zhruba tvar MiGu. Jen mimochodem jsem podotkl, že některá letadla mají měnitelnou geometrii křídel.

»Podivné,« prohlíželi si to. »Proč měníte tvar křídel?«

Zdejší letadla nepřekonávala rychlost zvuku, takže to neznali.

»Při pomalých rychlostech je výhodné široce roztažené křídlo, při extrémně nadzvukových úzké šípovité křídlo,« vysvětloval jsem.

»Byl byste ochoten sdělit to i našim leteckým odborníkům?«

»Proč ne?« opáčil jsem. »To u nás není tajné.«

Mrkli na sebe udiveně, ale neřekli nic.

»Střílel jste někdy z našeho automatu?« zeptal se jeden.

»Ne, ani ránu. Jen z parabelly. Dvě rány, dvě trefy, ale byla to asi náhoda. Na mém místě by se musel strefit každý.«

»Byl jste na vojně?« vyštěkl druhý.

»Ano,« řekl jsem. »V České armádě.«

»Z jakých zbraní jste tam střílel?«

»Z pistole a z automatu jako jsou vaše,« pokrčil jsem rameny. »Malé osobní zbraně se skoro nezměnily.«

»Umíte řídit tank nebo letadlo? Dovedete obsluhovat ty vaše samonaváděcí střely?«

»Ne. To je záležitost specialistů a to já nejsem.«

»Ale říkal jste, že rozumíte počítačům.«

»Ano, ale pouze civilním.«

»To je těch počítačů tolik druhů?«

»Jistě. Miliony. Od malých jako zrnko máku až po velké, které potřebují celý sál. Chcete vidět úplně malý počítač?«

»Vy máte nějaký s sebou?« podívali se na sebe.

Odepnul jsem digitální hodinky s kalkulačkou. Ukazoval jsem pánům z gestapa, jak ukazují čas, ale také jak dokážou počítat. Přesný čas samozřejmě neukazovaly, se zdejším se mezitím rozešel. Zato funkce kalkulačky pány zaujala.

»Jakže to vlastně pracuje?« zajímali se.

»Uvnitř hodinek se nachází několik tisíc tranzistorů. To jsou takové malé elektronky.«

»Elektronky? Tisíce?«

»Vlastně to ani nejsou elektronky, pracují na jiném principu. Tranzistory byly vynalezené až po válce. Počítače obsahují milióny tranzistorů a vejdou se do aktovky. Největší na nich je obrazovka.«

»Obrazovka, která se vejde do aktovky?«

»V mých hodinkách je také obrazovka,« předvedl jsem jim displej. »Sice malinká, primitivní, ale když si ji představíte asi takhle velkou, svítící a barevnou, pak máte zhruba představu o obrazovkách našich počítačů.«

»Neuvěřitelné. To je k dispozici i v civilním sektoru?«

»Samozřejmě. V Evropě má dnes každá rodina televizor. To je něco jako rádio, jenomže kromě zvuku přenáší i obraz.«

»Ale - to jsme přece kdysi vynalezli my, Němci!«

»Možná, ale dodnes je tady nepoužíváte. U nás jsou televizory všude. Jako vy máte v hotelových pokojích rádia, máme u nás veliké barevné televizory. Volíme si pořady z celého světa.«

»To je právě to, co nešlo. Pokusy dokázaly, že se dá televizní signál přijímat jen na krátké vzdálenosti.«

»Protože nemáte satelity. Erdetrabant. Krouží kolem Země a vysílají dolů. Nejde totiž o vzdálenost, ale o to, že se televizní vlny nedokáží ohnout za obzor. Jediný satelit ale obsáhne třetinu Země.«

»Zajímavé. Ale jak se tyto hodinky dají použít k zaměřování střel a vůbec...«

»Tohle jsou jen hodinky. Na zaměřování střel potřebujete větší a rychlejší počítače s jinými programy. Kamery jsou velké jako prst, sto miliónů tranzistorů, to všechno ale poberete do dvou dlaní.«

»A vaše bomby, co dovedou spálit celá města?«

»Slyšel jsem, že je prý máte také. Neměly by se lišit, aspoň podle toho, co Američané objevili ve vašich tajných fabrikách po skončení války v Evropě. Největší bomby totálně zničí oblast až sto kilometrů od výbuchu. Kdyby taková bomba spadla na Prahu, odnesou to prakticky celé Čechy.«

»Německo je ale větší než Čechy?«

»Pak by to byl cíl pro tři bomby. Pokud neexistují ještě větší, ale ty by byly tajné, nic o nich nebylo publikováno.«

»Zajímavé. Ale říkal jste i něco o tom, že samonaváděcí střely dokáží najít svůj cíl samostatně, aniž by na ten cíl bylo vidět.«

»Ano, dokonce i tehdy, když se cíl pohybuje. Najdou a zničí. Strategické křídlaté střely jsou rychlejší než zvuk, proklíčkují mezi horami, takže je nikdo nespattří, dokud cíl nedostihnou - a pak už je pozdě. Atomové hlavice nevybuchují při dopadu, takže sestřelením nic nezachráníte - výbuch zničí všechno v obrovském okruhu.«

»A co hluboké kryty?«

»Zavalí je to. Pokud jsou příliš hluboko a z dobrého betonu, zavalí to přístupové chodby a z krytu se stane zadržovaná hrobka.«

»V tom případě díky za varování. Tvrdil jste, že by nás vzali do Bundesrepubliky Deutschland. Myslel jste to vážně?«

»Myslel jsem si to. Ale mezitím jsem zjistil, že to nebude tak jednoduché. Asi by to představovalo vážný problém.«

»Proč?« podívali se na mě naježeně.

»Protože vás je milión. Kdyby vás bylo pár set, nanejvýš pár tisíc, to by Německo spolkl jako malinu, ale milión, uznejte, bude asi větší problém. Milión lidí nenaskládáte kam se vám zamane. Znamená to nejen tisíce bytů, ale i zajistit pro ně práci, potraviny...«

»Budeme o tom uvažovat,« přikývl gestapák. »Zajistíme vám schůzku s předními německými odborníky. Budete-li jim odpovídat přinejmenším tak ochotně jako nám, bude to další důkaz vaší loyality k Novému Německu. Nemusíte ani zůstat na jednom místě, jezděte si jak chcete. Ať pojedete, kam pojedete, budeme o vás vědět. Není žádný problém poslat pro vás letadlo a pak vás zase vrátit, abyste mohl pokračovat v cestování.«

»To jste mě potěšili.«

Pak se s omluvou odporoučeli. Oddechl jsem si. Mé informace nebyly tajné a neměly by poškodit náš starý svět. Mohly ale zapůsobit odstrašujícím dojmem na německé generály, plánující invazi. Nedělal jsem si iluze o dobrotě gestapáků, kterou mi snaživě předváděli. Tužil jsem, že by okamžitě skončila, kdybych se začal zpěčovat. Mohlo by mě zachránit jen to, že si budou jistí, že jim povím všechno co vím a že neřeknu jen to, co opravdu nevím.

Neměl bych raději mlčet o těžkostech spojených s návratem miliónu Němců na Zem? Hlavně – nezdůrazňovat nepromlčitelnost válečných zločinů? Mezi »starousedlíky« je přece hodně těch, kteří mají plno másla na hlavě. Voják, který střílel Lidické muže, z nichž nejmladšímu bylo šestnáct let. Adolf Hitler tady přežil odplatu za největší tragédii v dějinách lidstva. A konečně zahájili i vyhlazovací válku proti zdejším nehumanoidům.

Ba ne, s návratem to nebude tak jednoduché...

Hamburk

Kromě Gestapa, jehož návštěvu jsem přečkal bez pohromy, jsem se stal v Hamburku středem pozornosti. Nejenom od personálu hotelu. Zastavovali mě na ulici docela neznámí lidé, gratulovali mi a přáli všechno nejlepší. Pochopil jsem to až ve chvíli, když jsem si z důvodů procvičování znalostí němčiny koupil na stánku noviny. Ačkoliv od této události uplynulo pár dní, byla v nich moje fotografie, sice trochu nezřetelná, ale každý mě mohl poznat.

Hrdina z autostrády Stuttgart - Hamburk.

Velkou radost jsem z toho neměl. Jakýpak hrdina? Napadly nás dvě místní bytosti, nedalo se pochybovat o jejich úmyslu zabít nás a já jsem je vyřídil. To bylo všechno. Být na mém místě kdokoliv jiný, udělal by nejspíš totéž.

Anebo by zmizel beze stopy a v příkopu by zůstal ohořelý vrak pancéřového automobilu. Jako se stalo několika před námi. Jednotka Wehrmachtu, která nás vyštvala z pevnosti U *tří vrahů*, se naopak stala předmětem kritiky. Ne za to, že nás vyštvala, ale za to, že krátce poté přišla přímo v pevnosti o dvacet devět mužů na šest rozstřílených hlavonožců, poměr mrtvých byl tedy skoro pět na jednoho.

Moc jsem na ty nadšené pozdravy nereagoval.

Nebyl jsem v šoku, jak všichni předpokládali. Ba ne, byl jsem v nemluvné náladě ze zcela jiného důvodu, než si všichni mysleli.

Požádal jsem recepčního, zda by mi nemohl vyjednat rozhovor s některým důstojníkem Wehrmachtu. Jako každé město měl Hamburk několik kasáren. Tvrdil jsem, že chci vědět co nejvíc o hlavonožcích. Recepční chápavě pokýval hlavou a zanedlouho mě zavolal do pokoje, že za mnou do restaurace přijde standartenführer z místní posádky. Je prý na mě zvědavý.

Poděkoval jsem mu a přesunul se do restaurace, kde jsem si především poručil oběd.

Ohlášený důstojník přišel za čtvrt hodiny, přesně podle slibu. Nabídl jsem mu židli a navrhl, že mu zaplatím oběd, když už musel kvůli mě vážit cestu přes město.

»Standartenführer Čtyřiačtyřicet,« představil se mi.

Představil jsem se mu zrovna tak zdvořile a hned šel k věci.

»Potřeboval bych se dozvědět co nejvíc o hlavonožcích. Karl mi doporučil zeptat se některého důstojníka,« vyslovil jsem hned na úvod svou prosbu.

»Vy jste je přece viděl na vlastní oči,« ohrazoval se vyhýbavě.

»Ano, viděl. Kdybych měl víc času, snad bych si je prohlédl blíž, mně ale šlo o kamaráda a kromě toho, byla tam tma. To je jedna věc. Druhou je, že nás napadly příliš vynalézavě, alespoň při druhém a třetím útoku - zápalnou láhví a nástražnou pastí. Rozumíte mi?«

»Rozumím,« přikývl důstojník a ztišil hlas. »Veřejně se to moc neříká, ale ty bestie jsou inteligentní. Proto je s nimi tolik problémů.«

»V tom případě by měli vědět pravdu alespoň vojáci, kteří se s nimi mohou setkat tváří v tvář. A vlastně každý, kdo chce jet lesem, i kdyby měl pancéřové auto.«

»Kdyby se to příliš rozkřiklo, nebylo by to dobré. Jen by to podkopalo sebevědomí vojáků i obyvatelstva.«

»Ale znalost těch skutečností může zachránit mnoho lidských životů. Podívejte se - právě jsem o tom diskutoval s pány od Gestapa. Divili se, proč jsem s autem uhýbal, když jsem uprostřed silnice spatřil zpřímá stojícího hlavonožce. Naše auta jsou lehčí a překážky na silnici je snadno nadzvednou a otočí na střechu. Proto jsem hlavonožce objel - a ukázalo se, že nás to zachránilo. Byla to pouhá figurína naplněná výbušninou. Kdybych do ní narazil, už bych teď proti vám neseděl. Kdoví, třeba se i vám může časem taková informace hodit.«

»Zajímavý postřeh!« zpozorněl.

»Jen tak mezi řečí jsem slyšel, že na silnicích už beze stopy zmizelo dost lidí, dokonce i tanky. Když nařídíte, aby řidiči podezřelé figuríny objížděli, místo aby se je snažili autem srazit, ušetříte třeba také několik životů.«

»Ano, ale divím se, že vás ani neinformovali, že ty informace jsou tajné.«

»Tajné?« hrál jsem překvapeného.

»Jistě,« přikývl důstojník. »To by měli znát jen velitelé kolon!«

»V tom případě jsem rád, že jsem vás požádal o rozhovor dříve než mě zpovídaly noviny. Vám to snad říci mohu, když o tom víte.«

»My ty informace poskytujeme všem, kdo se chystají na cesty po některých silnicích,« kývl hlavou důstojník. »Vy jste ale výjimka.«

»Aha,« přikývl jsem s chápavým tónem. »Čecha ať sežerou.«

»Ne, tak tomu není,« odmítl prudce. »Měl jste na ochranu číslo Pěťadvacet, veterána od samého začátku, znalce poměrů a hrdinu.«

»Ani jemu se do Grossregengussu nechtělo. Ale nás vyhnali z pevnosti U **tří vrahů** a jemu nezbylo než jet.«

»Vyhnali? Kdo?«

»Vypadalo to tak. Wehrmacht má přece všude přednost.«

»Ach tak - pak nešlo o žádné vyhánění, prostě jste jim museli uvolnit místo.«

Už jsem si natolik zvykl, co je ve zdejším pokřiveném světě považováno za normální, že jsem se nad tím ani nepozastavil. Jistě, Češi kdysi Němcům také jen »**uvolňovali místo**«, kdežto odsun Němců bylo neodpuštělné »**vyhnání**«.

»Dejme tomu. Ale jestli se chystám jet dál, potřeboval bych vědět, co všechno mi mohou vaši hlavonožci položit přes cestu. Karl říkal, že mi to ochotně řeknete.«

»Vy se chystáte jet dál?« podíval se na mě udiveně.

»Proč ne?« pokrčil jsem rameny. »Rozhodl jsem se podívat se do všech měst Nového Německa a zatím jsem navštívil tři - Berlín, Stuttgart a teď Hamburk.«

»Všechna města nenavštívíte,« ujistil mě důstojník. Pak se ke mně naklonil a dodal: »Lipsko ty bestie před týdnem dobyly a úplně vyvraždily. V současné době útočí i na Essen a jsou s nimi problémy, ztráty jsou mnohem vyšší než dříve. Ty bestie se zatraceně rychle učí.«

Zamračil jsem se.

»Moc jste mě nepotěšil,« podotkl jsem. »Slyšel jsem tady samé optimistické názory - a teď tohle. Myslíte, abych cestu raději zkrátil?«

»Doporučoval bych vám to.«

»Nemohl bych se od vás alespoň dozvědět, která území jsou bezpečnější než jiná?«

»Mapy bojišť jsou tajné.«

»Takže mi to nikdo neřekne, naopak mě tam všichni klidně pošlou, jako už jednou,« povzdychl jsem si.

»Mezi námi, mapy okamžitého stavu bojišť by pro vás byly nebezpečnější než žádné mapy,« uklidňoval mě dobrácky. »Ono se to mění každou hodinu. Kdybyste se spolehl na to, že je někde zcela bezpečno, bylo by tam pro vás neočekávané setkání s nepřítelem tím nepříjemnější. Trvalá ostražitost je nejlepší metoda.«

»Karl mi něco tvrdil o frontě, kterou Wehrmacht bezpečně drží a za kterou nepřítele nepustí. Tohle mi připadá, jako kdyby ta fronta byla ne proražená, ale přímo dřevá - jako cedník.«

Důstojník se na mě podíval zle, ale pak se jeho obličej opět trochu rozjasnil.

»Snad s vámi mohu mluvit na rovinu,« řekl tišším hlasem. »Kdybyste to nemyslel tak upřímně, nepokoušel byste se nás varovat. Koneckonců, pro nás vojáky může být informace

o nepříteli důležitá - a vaše zvěst o nástražných figurínách plněných výbušninou může být velmi užitečná, zejména když čekáme, že nás co nevidět pošlou do protiútoků. Páni od Gestapa si to budou pro sebe nechávat tak dlouho, až na to přijdeme sami, ale za cenu několika desítek zničených tanků a panzer-vozů. Víte, s frontou je to tady skoro jako v Rusku. Je příliš dlouhá, než aby se dala vcelku uhlídat. Cedník? Ano, to je to pravé slovo. Jako když chcete cedníkem zastavit proud vody.«

»Aha,« zamračil jsem se. »Jinými slovy, záruku mi nemůže dát nikdo a na nepřitele mohu narazit v podstatě kdekoliv.«

»Jistou nadějí jsou pevnosti. Osádka má k dispozici pro vlastní obranu světlomety a velkorážné kulomety, odrazí jakýkoliv útok. Ale ty bestie to už prokoukly, takže na naše pevnosti neútočí a tím víc se věnují kolonám vozů na silnicích - a v poslední době městům. Hájit kruh o průměru pár set metrů je snazší, než hájit kruh kolem města o poloměru od třiceti do sta kilometrů.«

»Takže okružní cesta kolem všech německých měst může být riskantní - skoro jako ruleta?«

»Jako *ruská* ruleta - pokud víte, co se tím kdysi označovalo.«

»Vím. Můžete mi aspoň přiblížit, jakými prostředky proti nám útočí? Pochopil jsem, že Stalinova láhev je láhev plná hořlaviny, která ulpí i na pancíři. Jaká další překvapení na nás používají?«

»Mají malé ruční praky,« řekl důstojník. »Nestřílejí po lidech, strefují se malými kameny do reflektorů aut a tanků, často s udivující přesností. Jednak pak hůře vidíme, ale spíš to bude proto, že je silnější světlo oslepuje. Jsou to převážně noční tvorové.«

»Také důležitá informace,« podotkl jsem.

»To tady zná každý - aha, promiňte, vy ne. Tak to aspoň víte, ale jak říkám, nespolehejte na to. Stačí aby se trochu zatáhla obloha, nastane bouřka s lijákem, viditelnost klesne na pár metrů - a najednou je jednotka Wehrmachtu napadena se všech stran současně - a třeba v pravé poledne.«

»Díky za varování,« přikývl jsem.

»Ale měl bych jednu prosbu,« důstojník ztišil hlas. »Raději se nikomu nezmiňujte o tom, že jste se tohle dozvěděl ode mne. To jsou vojenské informace, buď tajné, nebo aspoň důvěrné. Vám to říkám jen proto, abych vám vyjádřil podporu. Prošel jste tady ohněm a zachránil kamaráda - to dovedeme ocenit. A taky jako revanš za vámi objevené nástražné figuríny.«

»Lidi si mají pomáhat,« odmítl jsem jakékoliv díky.

»Samozřejmě. Mimochodem, slyšel jsem, že vaši rodiče měli ve staré Zemi vysvědčení o árijském původu. Je to pravda?«

»Viděl jsem je, ale pochybuji, že bych je sem dostal.«

»Ani nemusíte,« rozjasnil se. »Pokud je měli vaši rodiče, máte naději, že to vysvědčení dostanete i vy.«

»Uvidíme,« zarazil jsem ho. Na tohle téma se mi nechtělo moc hovořit. Bylo vidět, že i Karl o mně podával hlášení nahoru. Jinak by tady nemohli vědět o detailech, které jsem prořekl pouze před ním. Ale nejspíš to považovali za důležité, když to tu věděl každý - nebo přinejmenším důstojníci.

Rozloučili jsme se vzájemným přáním, ať přečkáme všechno ve zdraví. Tak jsem to řekl a dostal stejnou odpověď.

Měl jsem nějakou hotovost, ale nebylo jí tolik, abych si mohl dovolit všechno. Optal jsem se recepčního na cenu pokoje a spočítal si svůj pobyt tak, aby mi zbylo ještě dost prostředků na další cestování.

Auto bylo opraveno, nádrže plné. Hamburk nebyl tak velký jako jeho vzor ve staré Zemi, brzy jsem se v něm vyznal. To bylo pro mě signálem zvednout kotvy.

Mnohem častěji než dříve jsem sledoval zprávy. Z obvyklých nabubřelých hlášení z *Vůdcova hlavního stanu o* kolosálních úspěších Wehrmachtu nebylo těžké vyloupnout pravý obraz skutečnosti. Naučil jsem se hledat v nich mezi řádky to, co jsem potřeboval, skoro jako v nedávné historii u nás. Za Hitlera se nemluvilo o **ústupech**, jenom o **zkracování front a o přesunech do předem připravených pozic**. Tady to pokračovalo v tomtéž duchu. Kdykoliv jsem v rádiu slyšel o hromadném dekorování hrdinů, znamenalo to, že Wehrmacht někde dostal pořádně na kalhoty. Stačilo týden pozorně poslouchat v rádiu zprávy - a měl jsem v atlase zanesený tajný situační náskres současných bojišť. Nejhorší byla situace u Mnichova na jihu, hned po něm byl na tom špatně Norimberk obležený na severu. Ta dvě města se nacházela na křídlech fronty, proražené při zkáze Lipska a Essenu. Města jako Wilhelmshaven, Karlsruhe, Hannover a Rostock na tom byla relativně lépe, neboť byla od fronty oddělena nejen řetězy pevností, ale i městy, kdežto na opačné straně se mohla opřít o pobřeží u Fríských ostrovů. Stuttgart, Hamburk, Kolín a Brémy, ale také nejlépe opevněný Berlín, byly teď vlastně frontovými městy.

Dostal jsem ale varování, že se na to nemám spoléhat. Ani na bezpečnější trasu kolem Fríských ostrovů. Na předvoj nebo na malou skupinku hlavonožců bych mohl narazit v podstatě kdekoliv.

Zašel jsem ještě do servisu a nechal jsem si zhotovit na auto doplněk - nádržku na vodu, čerpadlo a ostřikovače. Nejen čelních skel, ale i kabiny, na kterou jsem si nechal namontovat plochou plechovou nádrž s třiceti litry vody. Na udivený dotaz mechaniků jsem klidně odpověděl, že je to zlepšovák proti Stalinovým láhvím.

»A víte, že to je úžasný nápad?« rozzářil se šéf servisu.

»Navrhněte to Wehrmachtu,« ponoukal jsem ho.

»Ale jako vynálezce uvedu vás,« sliboval mi.

»Když to podáte jako patent pod svým číslem, nebude mi to vadit. Jde mi jen o to, zda to pomůže nebo ne.«

Znělo to docela uznale a pak už se opravdu snažili. Nádrž byla hotová během půlhodiny. Požadoval jsem, aby ji připevnili odspodu šrouby s kličkami, aby se daly zevnitř odšroubovat a nádržku odhodit. Zdůvodňoval jsem to tím, že by při proražení přestala střechu chránit. Odhodit část hořící střechy může v kritické chvíli významně pomoci.

»Češi bývali vynálezaví!« komentoval to jeden z mechaniků.

»Poslyšte, vždyť se váš kamarád ještě neuzdravil,« ptali se mě udiveně v recepci, když jsem se odhlašoval.

»Co se dá dělat, pojedu bez něho.«

»Sám?« O recepčního se pokoušely mdloby.

»Proč ne?« pokrčil jsem rameny. »Myslíte si, že jenom Němci mají odvahu? Třeba se mýlíte.«

»To je sebevražda!« mínil recepční.

»Třeba ne,« pokrčil jsem rameny. »Jeden člověk může projít, kudy neprojde celá divize. Už proto, že jedno auto nebude nápadné. Tiger našťestí neřve, umí jezdit docela potichu.«

»Ale přece jen...« otrásl se recepční. »Kterým směrem se dáte? Vracíte se, nebo jedete dál?«

»Ještě nevím,« řekl jsem ležérně. »Rozhodnu se až vyjedu z Hamburku. Buďto na Düsseldorf, nebo na Kolín.«

»Rozhodně nejezděte na Kolín,« varoval mě. »Nemuselo by to s vámi dopadnout dobře.«

Nasedl jsem a nastartoval motor. Tiger si zabrumlal a za obdivných - nebo zděšených - pohledů přihlížejících se rozjel směrem k výpadové silnici.

Xijtra

Vyrazil jsem směrem na Frankfurt. Vstal jsem bohužel pozdě, zapomněl jsem totiž recepčního požádat o vzbuzení. Má chyba. Navíc mě čekala dlouhá cesta do Frankfurtu. Návrat by předpokládal průjezd oblastí tuhých bojů, do nichž jsem se nemínil zaplést. Neměl jsem v úmyslu za Nové Německo bojovat a nechat se potom *im memoriam* dekorovat rytířským křížem. Moje přesvědčení se nezměnilo, uvnitř jsem byl trvale v opozici, ačkoliv jsem se vyvaroval dát to najevo. Má společná lidská příslušnost nemohla přehlušit můj odpor ke Čtvrté říši. Ostatně jsem měl důvodné obavy, že by po mně neštěkl pes, kdybych z toho mlýna nevyvázl živý.

Frankfurt se rozkládal na poloostrově odděleném od pevniny nepříliš vysokým pohořím. Podle mapy se tam silnice vinula točitými serpentínami a ačkoliv zprávy z té oblasti nebyly dramatické jako z Essenu, kde podle náznaků v rádiu probíhaly urputné boje, dalo se čekat, že problém může nastat kdekoliv. Na cestě do Frankfurtu měly ležet tři pevnosti, *Divoká svině, Šedá tlama a Krvavá skála*. Opravdu pochmurná jména pro motoresty! Důležité pro mě bylo, zdali se mohu spolehnout na jejich ochranu. Nedojeďu-li až do Frankfurtu, mohu se na noc ukrýt v jejich pevných betonových zdech. Samozřejmě, pokud mě odtud Wehrmacht nevyžene.

Číšník u snídaně i recepční se mě od další cesty snažili odradit.

»Brémy jsou dnes frontové město a Norimberk je prý obležený hlavonožci,« varovali mě.

»Jedu do Frankfurtu,« ujišťoval jsem je. »Je na poloostrově, má přece výhodnou polohu.«

»Ano, tam se dá vydržet dlouho, ale jen když tam dojedete,« chmuřil se recepční.

»Frankfurt i Norimberk jsou chráněná města, ale mohlo by se stát, že se z nich už nedostanete.«

Já jsem však na jejich dobré rady nedal.

Vyrazil jsem do poledního horka. Cesta byla úmorná. Teploty se přešplhaly přes čtyřicet ve stínu a mohl jsem si gratulovat ke svému zlepšovákovi s přídavnou vodní nádrží na střeše. Bez ní bych cestoval v rozpálené peci, takhle jsem měl dojem, že sedím jen v sauně. Večer mě napadlo dát si na střechu ručník, namočený ve vodě. Účinkovalo to první hodinu - teplota v kabině klesla na celkem snesitelnou úroveň. Pak ručník vyschl a teplota začala stoupat. Čas mi byl vzácnější než pohodlí - zastavil jsem jen na okamžik, abych strhl ručník a hodil jej zpátky do kabiny.

Silnice se za chvíli změnila v serpentínu. Tiger seděl na silnici výtečně, ale v zatáčkách jeho pneumatiky žalostně kvílely. Mohl jsem si vybrat - rychlost či nenápadnost. Zvolil jsem rychlost, řezal zatáčky šedesátkou, na krátkých přímých úsecích přidával do osmdesáti.

První pevnost, *Divoká svině*, se přede mnou zjevila kolem čtvrté hodiny odpolední. Zpozorovali mě a otevřeli na chvíli vrata. Zajel jsem dovnitř a v restauraci si objednal eintopf a láhev místní minerálky na osvěžení. Pevnost *Divoká svině* ležela na minerálních pramenech, které se ještě nedávno vozily do celého Německa. Dnes byly prameny jen pro zdejší potřebu.

»Chcete jet rovnou dál?« divil se barman.

»Kousek odtud je přece *Šedá tlama*,« odušil jsem. »Kdybych se nedostal až do Frankfurtu, mám kde přespat.«

»Zatelefonuji tam, aby vás čekali,« nabízel mi barman.

Souhlasil jsem a hltavě pojídal horkou hustou polévku.

»Poslyšte,« vrátil se za chvíli barman. »Nechcete tady přece jen zůstat na noc? Nemohu se tam dovolat. Dovolám se bez problému do Brém i dál do Hamburku, ale do *Šedé tlamy* ne a dál už také ne. Nejspíš bude přerušené telefonní vedení, ale je mi to divné.«

»Jedu dál,« řekl jsem lakonicky. »Možná vám odtud zavolám, abyste neměli starosti.«

Zaplatil jsem a nasedl do Tigra. Otevřeli mi bránu na opačné straně a já jsem vyjel na další klikatou silnici.

Slunce stále pražilo, ale tentokrát jsem zpomalil. Cosi nebylo v pořádku a převážila opatrnost. Tiger se v zatáčkách jen ploužil, na rovinkách jsem ani nezvyšoval rychlost. Čtyřicítkou jsem i tak musel dojet do pevnosti za pár minut, byla sotva dvacet kilometrů vzdálená.

Konečně jsem spatřil typickou kupoli. Pevnost *Šedá tlama* byla umístěná na volném prostranství, takže byla dobře vidět z velké dálky. Zarazilo mě ale, že její vrata byla otevřená. Že by se barman přece dovolal a už tu na mě čekali?

Náhle jsem sundal nohu s plynu.

Obrovská vrata nebyla otevřena. Byla vyvrácena.

Proto se sem nikdo nemohl dovolat!

Jediným pohledem jsem zjistil, že také na opačné straně jsou vrata vyvrácená. Napadlo mě, že mám na vybranou. Otočit se - i to bych nejspíš stihl - anebo raději zničenou pevností projet na plný plyn a pokračovat v cestě. Třetí možností bylo zastavit, ale to už mohla být čirá sebevražda.

Rozhodl jsem se přidat plyn. Mercedes Tiger zařval a skočil vpřed. Proletěl zničenou bránou a obloukem objížděl kupolovitou stanicí. Zpozoroval jsem v otevřených pancéřových dveřích pevnosti pět - šest překvapených hlavonožců, ale nezdržoval jsem se počítáním. Tiger proletěl další bránou a zmizel jim v serpentíně za strmou skálou. Silnice tu byla delší kus přímá a ručička tachometru se na ní stačila vyšplhat až na sto čtyřicet.

To tedy byla klika!

Hlavonožci měli na denním světle barvu zemitě hnědou, jen s nepravidelnými tmavozelenými skvrnami, na vnitřní straně chapadel byli světlejší do okrova, jemné přísavky na chapadlech měli krémově nažloutlé. To bylo všechno, co mi za ten okamžik utkvělo v paměti.

Vzápětí jsem poznal, že to nebude jednoduché. Další zatáčka mě nepříjemně překvapila. Vjel jsem do ní po krátkém brzdění, ale i tak jsem musel mít nejméně osmdesátku. Tiger se naklonil, nejspíš jel po levých kolech, ale zatáčku jsem projel a opět dosedl na všechna. Mimozemským hlavonožcům jsem unikl, abych se teď málem rozbil o tyhle pitomé žluté skály?

Tiger přičinlivě vyšplhal do kopce, pak opět klesal dolů. Nad vrcholem dalšího stoupání jsem si všiml, že přede mnou visí podivný černý mrak. Menší deštík bych uvítal, ale kdyby to měl být opět nějaký německý liják, nebyl by vůbec příjemný. Přišly další zatáčky, ale když jsem vyjel zpoza nízké skály, zjistil jsem, že ten mrak vůbec nevypadá přirozeně. Byl to oblak dýmu, stoupající z další pevnosti.

Jmenovala se *Krvavá skála a* - hořela plným plamenem.

Také teď jsem si na dálku všiml obou bran. Vyvrácená ale byla jen ta na mé straně. Protilehlá brána byla zavřená. Byla to - past.

Situace byla kritická. Obrátit Tigra a risknout pokus o návrat? Pochybuji, že by se mi podruhé podařilo projet pevností *Šedá tlama*. Tam by mě už čekali a navíc by měli dost času se připravit. Druhá možnost byla drzejší. Projet okolo vnitřní kupole pevnosti až k další bráně, otevřít si ji a odjet. Bylo to bláznivé, ale jen tak bych se dostal na silnici k Frankfurtu, která mohla vést k záchraně.

Na uvažování jsem měl jen několik okamžiků. Další možnost, která mě napadla, byla vyloženě úniková. Kdyby se až uvnitř ukázalo, že vrata neotevřou, mohl bych vnitřní část pevnosti prostě obkroužit a opustit ji prvními vraty. Pak bych ovšem musel realizovat původní záměr - projet pevností *Šedá tlama*. Na nic víc jsem nepřišel.

Tiger vjel rozbitou branou a smýkl se doleva. Musel jsem jet po směru hodinových ručiček, abych zastavil auto levým bokem proti druhé bráně. Jinak bych musel nejprve obíhat auto a pak se stejnou cestou vracet, což by nahrávalo hlavonožcům. Jak správně říkal Karl, byl jsem naprostý zelenáč, jinak by mě to ani ve snu nenapadlo.

Přetočit volant na opačnou zatáčku, vyrovnat smyk, klid, tohle zvládnou, brzdy. Obrovská vrata přímo vedle mě, otevřít dveře - a ven!

Vyskočil jsem. Věděl jsem, že vrata obsluhují vrátkem, nebo ručním kladkostrojem z nedaleké strážnice. Kéž by fungoval! Rozrazil jsem prudce dveře - a strnul jsem.

Strážnice byla plná hlavonožců.

Ale nebyly to bestie, které mě mohly ohrozit. Taková tu byla jedna, naštěstí se nacházela na druhé straně místnosti. Ostatní - bylo jich něco kolem třiceti - byly menší bytosti, mlád'ata, světlejší barvy než dospělí. Padl jsem tady nejspíš na mateřskou školku, nebo na něco podobného.

Když jsem tak mezi ně vtrhl, nastalo nepředstavitelné pištění. Všechna se hnala co nejdál ode mne, takže zasypala tu jedinou, která by mě mohla ohrozit. Jen dvě z nich, asi v zoufalství, skočila přímo na mne. Podařilo se mi vztáhnout proti nim ruce a okrově žlutá mlád'ata zachytit ještě ve vzduchu.

Překvapilo mě, že jejich chapadla nebyla ani slizká, ani vlhká. Jako bych držel v ruce klubko hadů, celkem příjemně vyhrátých na sluníčku. Ani hadi nejsou slizcí, jak se o nich někdy tvrdí. Jako kluk jsem kdysi chytával užovky a slepýše - a pouštěl je na svobodu. Jenže teď jsem neměl čas na podobné výzkumy. Ostatní mlád'ata se náhle rozprchla do všech stran a já jsem tu stál nehnutě sám proti jediné obludě, jenže bezbranný - štěně proti grizzlymu. V každé ruce mládě, takže jsem nemohl sáhnout pro parabellu a vystřelit. Musel bych jedno z mlád'at odhodit, ale mohl bych mu tím ublížit. A to se mi nezdálo fěr.

Strnul jsem jako mrtvý brouk, ale ani hlavonožec proti mě na opačné straně strážnice se nehýbal. Chvilu jsme se jen měřili pohledy. Veliké žluté oči každou vteřinu mrkly, já jsem to vydržel déle.

Pak jsem pomalu položil jedno mládě na podlahu strážnice a připravil jsem se tasit parabellu. Můj protivník se nehýbal. Jakmile se mládě ocitlo na zemi, dalo se kalupem na úprk, ale hlavonožec se stále nepohnul. Napadlo mě, že asi nechce ublížit druhému mláděti, které jsem držel. Snad bych si mohl s mládětem v náručí vynutit volný odchod! Ale ihned jsem to zavrhl. Vždyť je to přece mládě.

»Běž taky a příště mě nestraš,« řekl jsem druhému česky a také jsem je položil na podlahu.

»Ty nezabíjíš?« ozvalo se přede mnou.

»Mlád'ata se zabíjet nemají,« odušil jsem.

Až teď mi došlo, že promluvil hlavonožec, stojící přímo přede mnou. Německy! Znamenalo to, že tyhle bytosti ovládají řeč svých nepřátel. Bylo to podivné, poslouchat lidskou řeč nepozemské bytosti. V jejím hlase byl skřípavý, nepozemský přízvuk, ale rozuměl jsem jí naprosto perfektně.

»Ani vás nechci zabíjet,« dodal jsem okamžitě. »Když na mě zaútočíš, bránit se budu - ale raději bych se domluvil po dobrém.«

»Proč?« nedůvěřoval. »Všichni nás zabíjíte, i ty máš zbraň.«

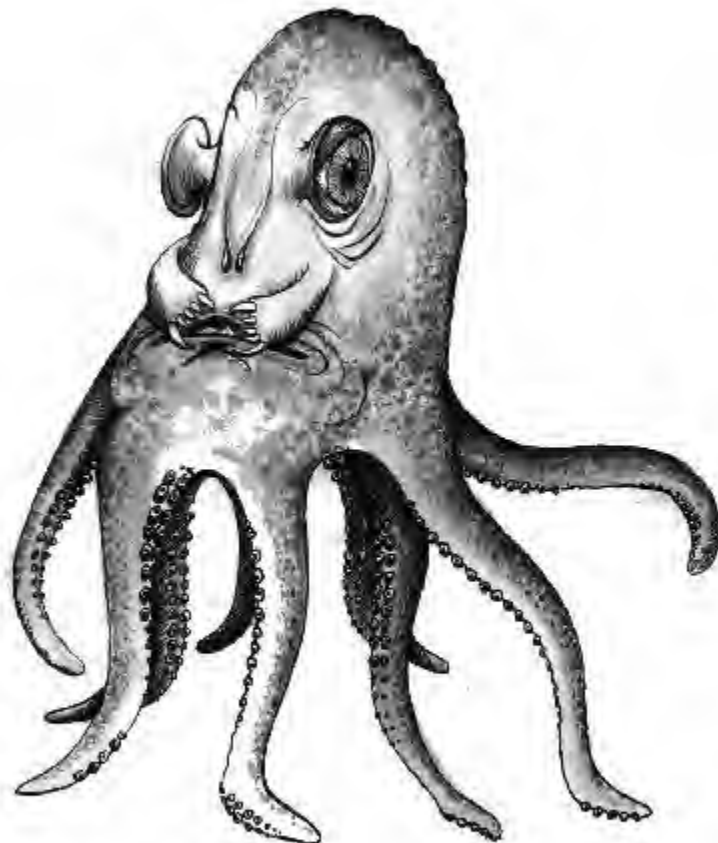
»Já jsem výjimka,« opáčil jsem. »Patřím k jinému národu. My se raději dohodneme. To neznamená, že se nechám zabít bez odporu. Vy přece náš druh také zabíjíte. Ale opakují ti, nemám zájem vraždit, raději bych se dohodl.«

Místo odpovědi vydal hlavonožec slabý skřek. Polekalo mě to a ohlédl jsem se. Za mnou ztuhl jakoby těsně před skokem jiný a další čtyři jsem viděl stát za ním. Pořádně se mi při tom pohledu roztrásla kolena. Uvědomil jsem si, že pro mě definitivně neexistuje cesta zpět. Byl jsem dokonale obklíčený. Byla to hra vabank - buď je přesvědčím, že vyjednávání bude výhodné pro obě strany - nebo mě zabijí.

Přísllovečný Rubikon jsem vlastně překročil už dávno předtím, ale neměl jsem na úvahy čas, musel jsem se soustředit na vyjednávání.

»Zabíjení se mi nelíbí,« opakoval jsem pro jistotu pro ty za mnou. »Raději se domlouvám v dobrém.«

»My také,« zazněla odpověď. Promluvil jeden z hlavonožců za mnou, ve dveřích, také německy. »Ale zabíjet jste začali vy.«

»Jistě,« souhlasil jsem a obrátil se k němu. »Souvisí to s tím, kdo z našeho světa se sem dostal jako první.«

»Jak tomu máme rozumět?« přišla otázka opět od prvního. Nutili mě stále se otáčet, podle toho, komu z nich jsem měl odpovídat, ale to by bylo poslední, co by mi vadilo. Mnohem horší bylo, že jsem měl neustále některé v zádech a netušil jsem, co právě dělají. Mohli po mně skočit, nebo mě praštit. Nebylo to příjemné pomyšlení.

»Na naší staré Zemi byla nepříliš dávno skupinka zločinců,« začal jsem jim chvatně vysvětlovat. »Jejich posledním zločinem bylo zabíjení, nazývané válka. Chtěli tak pro sebe získat

větší výhody, než mají ostatní lidé. Toto největší zabíjení v dějinách skončilo porážkou těch, kdo je vyvolali. Nevzdali se ale, a uprchli do vašeho světa, kde v zabíjení pokračují. To je špatné, ale oni se tady připravují na návrat do našeho světa a i tam se chystají zabíjet.«

»To známe. Ale jaké je tvoje místo v téhle historii?«

»Unesli mě do vašeho světa a teď mě chtějí využít proti mému národu. Mám pro ně velkou cenu, neboť jsem odborníkem v novém vědeckém oboru, který u nás vznikl až po jejich útěku.«

»A jak ses rozhodl?« vyštěkl na mě jeden zezadu. »Jak se zdá, získal jsi tady neočekávané výhody. Nedrží tě násilím a máš možnost cestovat vlastním vozidlem. Tu výsadu nemají ani mnozí zdejší.«

»Žádné výhody nevyváží, že jsem tady nedobrovolně proti své vůli,« ujistil jsem ho. »Rozhodně jim pomáhat nemíním. Ale všechno se zkomplikovalo, jakmile jsem pochopil, že zde existujete vy.«

»Ty jsi to nevěděl?«

»Zpočátku ne. Domníval jsem se, že ta skupina tu prostě našla útočiště, kde se připravuje na návrat.«

»A kdy jsi zjistil, že tu jsme my?«

»V podstatě ve chvíli, kdy jsem musel dva z vás zabít.«

»Ty jsi nás vraždil?« zaskřípěl za mnou nepřijemný hlas.

Nebylo to ode mě chytré. Ale nakonec by se to dozvěděli tak jako tak, raději jsem vsadil na upřímnost.

»Jak říkám, raději se domlouvám v dobrém. Ale bráním se, když mě chce něco zabít. Vaši krajané mě zabít chtěli, proto jsem se bránil. Nic víc.«

»A proč se nebráníš teď?«

Znělo to skoro výsměšně. Pravda, teď mě tady měli jako na talíři, jen osolit a opepřit. Neměl jsem v úmyslu zabíjet je, ale teď bych nejspíš nestihl ani tasit, natož vystřelit. Nezbylo mi, než vsadit jen na přesvědčování.

»Změnily se dvě podstatné věci,« odušil jsem. »Předně jsem se dozvěděl, že bytosti, které mě předtím napadly, jsou inteligentní. Předtím jsem byl záměrně lživě informován, že jste nemyslící zvířata, která nás loví pro potravu a se kterými se jednat nedá. Vypadalo to věrohodně, dohoda je možná jen s myslícími. Nejdůležitější změnou bylo, že jsem pochopil, že nejste zvířata, ale myslící tvorové.«

»A ta druhá věc?«

»Pochopil jsem, že v tomto světě pokračuje válka, která u nás už dávno skončila. Pochopil jsem, že poražení zločinci tady dál vraždí, tentokrát ne moje krajany, ale vás. Myslím si, že bych měl pomoci spíše vám než jim. Tohle je váš svět, ne jejich.«

»Pomáhat nám - proti vlastním? Zrádce vlastních je ještě horší než nepřítel!«

Zase to přišlo ode dveří. Není to dobré, uvědomoval jsem si. Oni mají své představy o zradě - a jsou zřejmě zaujatí.

»Hodně záleží na tom, koho považovat za zrádce a koho za nepřítel,« vybuchl jsem. »A také záleží na tom, kdo má být zrazen. Já bych mohl naopak považovat za zrádce vás.«

»My nikdy nezrazujeme,« zaskřípal hlas za mnou.

»Slušné bytosti by měly držet společně proti zločincům, ať už jsou jakéhokoliv původu. Já se za zločince nepovažuji - a vás také ne. Tedy - zatím ne.«

»To je velice zajímavé,« odušil klidnějším tónem hlavonožec, obklopený mláďaty. »Očividně se nás snažíš přesvědčit, že hranice mezi slušnými bytostmi, jak říkáš, a zločinci, vede úplně jinudy, než jak to vypadá dosud. Nemýlíš se?«

Hlavonožec od mláďat mě, jak se zdálo, začínal chápat. Kéž by tomu tak bylo!

»Ano, tak to myslím,« přikývl jsem.

»Jenže zločiny tvých krajanů v našem světě dosáhly hvězd,« promluvil opět hlavonožec od mláďat. »Chystáme se je v nejbližší době vybit a jejich kolonii zničit.«

»S tím ovšem nesouhlasím. Uznávám, že jsou tu nežádoucí, ale vyvraždit je nebude správné.«

Jednoduché odpovědi - ale vyvolaly zmatek.

»Proč vlastně nesouhlasíš s jejich vybitím, když jsi sám říkal, že patříš k jiné skupině?«

»V našem světě z toho národa zůstala větší část. Utekli sem jen jejich vůdcové. Ostatní pochopili, že jejich snažení nebylo správné. Chápu, že tu Němci nejsou v právu, ale není nutné vyvraždit všechny. Stačí zbavit je vůdců, jako prve u nás. Zbývající nebudou nebezpeční. Mohli by se vrátit domů v míru a ne jako dobyvatelé, jak to zamýšlejí jejich vůdci.«

»Vy byste si je vzali zpět?«

»Měli bychom. Je to naše povinnost. Potíž je v tom, že se zde rozmnožili a bude těžké najít pro ně v našem světě místo. Náš svět je přeplněný, ale tady zůstat nemohou, to je mi jasné. Musíme vymyslet, kam je dáme. Další potíž je, že se v našem světě o téhle kolonii neví. Cestu k vám objevili oni, my to ještě neumíme.«

»Oni ten způsob objevili?« ubezpečoval se ten ode dveří. Jeho hlas zněl skoro posměšně.

»Zdá se, že ano,« přikývl jsem. »My to neumíme.«

»Aha,« souhlasil hlavonožec od mláďat. »Takže bychom to měli nějak uzavřít. Chceš se nám - vzdát?«

Zaváhal jsem. Kapitulovat jsem nechtěl. Nejspíš by mi v této chvíli nic jiného nezbývalo, zabít by mě mohli tak jako tak.

»To není to správné slovo,« zavrtěl jsem hlavou. »Chtěl bych se s vámi dohodnout. Nechci zabíjet. Ale vzdát se - to má přece jen trochu jiný význam.«

»Možná. Ale - jsi ochoten odjet s námi, kam ti určíme?«

»Pokud to bude potřebné k jednání - ano. Nic víc.«

»Dobrá,« souhlasil hlavonožec od mláďat. Potom zaskřehotal - a ti u dveří okamžitě odstoupili.

»Vezmeme tě k nám. Pojedeme tvým strojem, souhlasíš?«

»Jistě. Chci jednat, musím pro to tedy něco udělat.«

»Vezmeš i naše mláďata?«

»Pokud se vejdou dovnitř, proč ne?«

Hlavonožec vydal několik skřeků. Potom mě vypoklonkoval před strážnici. Zatímco další otevírali zručně vrata, nasedl jsem do Tigra. Vedle mě se do kabiny nasoukala větší bytost, než konstruktéři předpokládali, zatímco na zadní sedadla se rychlostí povodně nahrnula mláďata. Auto se zhouplo na doraz pérování a kabina se okamžitě naplnila nepříjemným zápachem sirovodíku, ale uvědomoval jsem si, že to je nepatrná cena ve srovnání s tím, co se mohlo stát. Spustil jsem na své straně nejen pancíř, ale i sklo, aby se v kabině vytvořil za jízdy průvan.

»Budete mi muset ukazovat, kudy mám jet, já cestu neznám,« řekl jsem a nastartoval.

»Dlouho můžeš jet po vaší tvrdé cestě,« ujistil mě hlavonožec.

Pomalu jsem se rozjel. Projeli jsme dokořán otevřenou bránou. Silnice pokračovala dalšími serpentínami. Tiger si spokojeně brumlal a jeli jsme. Čtyřicet, šedesát ale víc ne. Projeli jsme první zatáčku, rovinku, druhou zatáčku a třetí. Skály po obou stranách se vyhladily, teď tu byly jen strmé svahy.

»Tady vaši tvrdou cestu opustíme,« upozornil mě hlavonožec a ukázal chapadlem na sotva znatelnou stezku, která od této zatáčky pokračovala strmě do kopců.

Zařadil jsem jedničku a motor zavyl. Kopec by strmý jako na střechu, ale Tiger to zvládl. Vyjeli jsme nahoru. Před námi byl hustý les. Neuvažoval jsem, zda projedeme a spolehl se na jejich znalosti. Snad věděli, kudy se projet dá a kudy ne - kdyby to nešlo, zastavím.

Hlavonožec mě dirigoval vlevo a vpravo. Tiger kličkoval mezi stromy, ale nikde se neotřel tak, aby ulomil větev nebo pokácel křoví. Zdejší les vypadal jako naše středoevropské, kultivované lesní kultury, ne jako prales. Nebyly v něm sice cesty, ale mezi obrovskými kmeny stromů bylo dost místa pro Tigra. Ujeli jsme skoro kilometr, když jsme narazili na oblast vykáceného lesa. Stromy tu byly zpřerážené, mezi nimi veliké, hluboké jámy. Nedalo se to projet a musel jsem na kraji té spouště zastavit.

»To udělali tvoji krajané,« vyčetl mi hlavonožec, ale ne příliš tvrdě. »Všimli si, že jsme se tu shromažďovali.«

»Ach tak,« uvědomil jsem si. »Bombardéry Siegfried?«

»To nevím, nemohu vědět a vlastně ani nechci vědět,« odušil hlavonožec. »Výsledek je snad vidět dostatečně.«

Vystoupili jsme z auta. Zanechal jsem Tigra pod korunami stromů, nebral si s sebou nic, než to co jsem měl na sobě. Museli jsme přes to kilometrové vybombardované pásmo přejít pěšky. Slunce stále pražilo a já jsem se podívoval, s jakou lehkostí se hlavonožci lesem pohybovali. Skoro bezhlučně se ta smečka mláďat mihotala vpravo i vlevo, zatímco pode mnou neustále praskaly uschlé větvičky.

»Naštěstí pro nás jste dost hluční,« podotkl Kopffüssler, ale bez jakéhokoliv emotivního náboje. Prostě konstatoval fakta.

»V našem světě na tom tak nezáleží,« odušil jsem. »Někdy je dobře, když před námi zvěř včas uteče.«

»Pro vás - nebo pro tu zvěř?« opáčil hlavonožec.

»Někdy tak, někdy naopak,« přikývl jsem. »Je to lepší pro obě strany, když si jdeme s cesty.«

Přeskakoval jsem vývraty a obcházel krátery po bombách. Hlína se mi drolila pod botami a padala do jam, kde často zbluňkla do vody. Většina kráterů byla zatopená vodou. To by nebylo nic divného. Půda tu byla vlhká a hladina spodní vody nejspíš nebyla hluboko.

»Jaké máš číslo?« zeptal se mě náhle hlavonožec.

»Mám sice i číslo,« odušil jsem, »ale u nás k odlišení raději používáme jména. Známi mi říkají Ota Vávra.«

»Tím jste opět blíž k nám, než zdejší ...lidé,« uvažoval nahlas hlavonožec. »My používáme jména. Já se jmenuji Uaxio, přesněji, to z mého jména zbude, když vynechám všecko, co vy nejste schopní vyslovit. Chceš-li, můžeš mě tak nazývat.«

Zastavil jsem se na okamžik a obrátil se.

»Souhlasím. U nás je ale zvykem podat si přitom ruku.«

Natáhl jsem k němu pravačku. Otrnulo mi už od strachu, který jsem pocíťoval od prvního okamžiku setkání s nimi, jen co je pravda! Teď jsem byl jen nesmírně zvědavý.

»Zajímavé,« podotkl. Vzápětí se k mé dlani nakrátko dvěma přísavkami přisálo jeho chapadlo. Potom jsme se oba stáhli.

»My se také dotýkáme končetinami. Až na to, že jich máte méně a jiné než my.«

»Nám to stačí - a vy jistě také umíte zacházet s tím, co vám příroda vytvořila,« usmál jsem se. »To asi není podstatné. Důležitější než rozdíly ve tvaru končetin je, zda se dokážeme domluvit.«

»Máš pravdu. Neuvěřitelná škoda, že tak smýšlíš jako jediný.«

»Ani tím si nejsem jist. Možná, že tu je takových jako jsem já víc. V německé armádě i v jejich státě kdysi platilo a tady možná ještě platí, že každý se bojí více vlastního nadřízeného než nepřítele.«

Uklouzla mi v té chvíli noha a sjel jsem po mokré hlině do jednoho kráteru. Jedno chapadlo mě zachytilo a vytáhlo nahoru.

»Ta voda pochází z našeho rozbitého zavlažovacího systému,« ujistil mě hlavonožec. »Všechny lesy mají zavlažovací systém, starý více než padesát tisíc let. Pochází ještě z doby, kdy jsme neuměli ovládat počasí. Funguje dodnes a je méně náročný.«

Došli jsme na okraj nepoškozeného lesa. Před námi byla hora, rovněž porostlá lesem. Ale přímo proti nám čněla strmá skála, ve které se černal otvor jakési jeskyně.

»To je Xijtra, naše největší hnízdo.«

Vchod byl hlídáný několika hlavonožci, ale všichni se po krátkém skřeku Uaxio stáhli. Najednou zmizeli, buďto prostě zapadli do skrýší, do nezřetelných trhlin ve skalách, či se vtiskli do prohlubní a listy je zakryly. Otvor ve skále byl volný a my jsme zamířili co malá žlutá povodeň dovnitř.

Byla tam tma. Připravil jsem si baterku, ale nechtěl jsem ji použít, dokud budu trochu vidět.

»Povšiml jsem si, jak tě ostatní poslouchají,« nadhodil jsem po několika krocích.

»Protože jsem matka téhle rodiny,« zněla odpověď.

Aha! Takže Uaxio není *on*, ale *ona*. Matka má u nich větší váhu, proto ji ostatní bytosti poslouchají. Toho jsem si všiml v hořící pevnosti *Krvavá skála*. Také tam ji poslechli na slovo. K mému štěstí, protože právě ona jako první přistoupila na vyjednávání.

Chodba se zatáčela doprava a světlo, které sem padalo ze vchodu, zesláblo tak, že jsem přestal vidět. Rozsvítil jsem baterku, ale používal ji umírněně, abych nikoho neoslňoval. Uaxio to ale nevadilo. Odražené světlo ostatně stačilo ze tmy vytáhnout sotva obrys chodby. Na několika místech jsme míjeli tiše stojící Kopffüsslery, ale Uaxio už nepotřebovala žádné další povely, aby mě nechali na pokoji. Jejich oči ve světle baterky světélkovaly slabým žlutým světlem.

Náhle obrysy chodby vpředu zmizely. Ústila tam do nějaké rozsáhlé prostory. Naproti nám prosakoval silnější zápach sirovodíku. Znamenalo to asi, že uvnitř bude zdejších obyvatel víc. Zajímavé, opakoval jsem si. Na Zemi bych něco takového chápal jako příšerný smrad. Ne že bych si na to zvykl, ale tady to víceméně patřilo k věci a proto mi to ani nevadilo.

Byl jsem zvědavý, jak je jeskyně rozsáhlá, ale potlačil jsem chuť objet ji svítícím kuželem své baterky. Svítil jsem si jen na cestu.

»Jsme na místě,« řekla Uaxio.

Nahoře se trochu rozsvítilo. Nebylo to přirozené světlo, tohle bylo modravé, jako měsíční - a sotva o málo silnější. Ale vzhledem k tomu, že jsem si zvykl na tmou, mi dostatečně osvítilo celou jeskyni.

Hlavonožců tu byly - snad tisíce. Zřejmě jsem se dostal přímo do jejich hnízda. Bude to hnízdo zmijí? Netušil jsem - ale jak jsem začal, tak musím pokračovat.

Uaxio vydala několik nepříliš hlasitých skřeků. Odpovědí bylo několik jiných, stejně slabých. Diskuse nebyla bouřlivá, jak by se dalo čekat, bohužel se vedla v jejich řeči, jejíž smysl jsem vůbec nechápal.

Stál jsem a mlčel. Nejprve se museli dohovorit oni mezi sebou. Teprve až mě vtáhnou do rozhovorů, mohl bych si oddechnout. Zatím mi nezbývalo než se pocvičit v trpělivosti.

»Sděli mi, že jsi teprve nedávno přišel z vašeho světa, který nazýváte Země. Je tomu tak?« promluvila na mě po chvíli Uaxio.

»Ano, je tomu tak,« potvrdil jsem to.

»U vás žije početně mnohem více lidí z vašeho druhu, než znašeho, je tomu tak?« ozvalo se zřetelně ze sálu.

»V našem světě jsme myslícími bytostmi jen my,« řekl jsem. »Váš druh se u nás vůbec nevyskytuje. O dalších typech bytostí se vedou spory, zda jsou myslící nebo ne.«

»Které typy bytostí máš na mysli?«

»Delfíny,« odtušil jsem. »Žijí ve vodě, ale nepoužívají nástroje ani řeč. Nedokážeme se s nimi domluvit, jen máme dojem, že oni se mezi sebou nějak domlouvají.«

»Všechna zvířata se mezi sebou domlouvají,« ozvalo se.

»Třeba jim jenom nerozumíte,« nadhodil další. »My s vámi musíme používat váš pomalý a primitivní způsob předávání myšlenek větami – a přece vás nepovažujeme za nemyslící.«

»Pokoušeli jsme se analyzovat veškeré projevy zvířat,« opáčil jsem. »Nikde jsme ani my, ani naše stroje nerozpoznali žádné stopy inteligence. Vy tu máte i jiné myslící tvory než jste sami?«

»Zajisté,« ozvala se odpověď. »Museli jsme je přesunout co nejdál od vašich lidí, jinak by nám je vyhubili. Nazývali je Kleinkuh a Grosswolf. Prvé z nich zabíjeli a jedli, druhé zabíjeli jen tak.«

»Slyšel jsem to jinak,« namítl jsem.

»Jak?« zajímali se nedůvěřivě.

»O prvním druhu, Kleinkuh, ani nevím, ale Grosswolfové prý přepadali auta a lidi v nich zabíjeli. Jak tomu bylo doopravdy?«

»Grosswolfové žijí v párech. Jsou to dravci a živí se masem zvířat, ale s námi odjakživa vycházeli v dobrém a vysvětlili jsme jim, že i lidé nejsou zvířata a mají inteligenci. Respektovali je. Ale jen do chvíle, kdy je lidé začali zabíjet. Ty bytosti žijí v párech a jsou na sebe silně citově vázané. Když jednomu z nich lidé zabili partnera, mstil se. Chápali jsme je, ale tehdy jsme chtěli udržet mír. Aby nedocházelo k tragédiím, odstěhovali jsme je do lesů daleko od oblastí lidí.«

»Takže mi i v tomhle lhali,« kvitoval jsem klidně.

»Tvoji krajané lžou často, co s tím budeš dělat?« zněla otázka.

»Nevěřit tomu,« odtušil jsem prostě.

»A ty sám - také lžeš?«

»Jen když musím.«

»Co to má znamenat? Jak chceš ospravedlnit lež?«

»Kdybych své smýšlení vyjádřil vždy pravdivě a nahlas, zabili by mě,« odvětil jsem.

»U vás se zabíjíte - pro pravdu?«

»Zločinci zabíjejí i proto. Opakuji ti, do vašeho světa se dostali zločinci. Chtěli po mně, abych se přidal do jejich hnízda. Kdybych řekl ne, zabili by mě. Já jsem jim dal podmínku, že si to tady nejprve prohlédnu. Domnívali se, že souhlasím, proto mi dali auto, abych to měl jednodušší. Ale já s nimi souhlasit nemohu.«

»Takže tě nakonec přece zabijí?«

»Zabili by. Proto jsem také hledal vás. Domníval jsem se, že se s vámi domluví dříve, než mě zabijí.«

»Ale - můžeme ti věřit, když i ty umíš lhát?«

»Nemusíte,« pokrčil jsem rameny. »To není otázka rozumu, ale víry. Nezasťírám vám, že lhát umím, nezasťíral jsem ani to, že jsem dva vaše kamarády zabil.«

»To nebylo vraždění, ale obrana. Uznali jsme to. Kromě toho, ti dva žijí dál - ale to je teď vedlejší. Uznáváme, že ses jen bránil.«

»Já to cítím také tak. Chtěli mě zabít a já jsem použil zbraň, to je vše. Kdyby se se mnou chtěli domluvit, dopadlo by to jinak.«

»To nebylo možné, protože jste byli dva. Ten druhý byl starý vrah, který si smrt zasloužil.«

»O tom nic nevím. Ten člověk mě jenom doprovázel. Nevím o tom, že by někdy předtím vraždil. Já jsem ho zabíjet neviděl.«

»Ten případ jsme už prošetřovali. Podle stop jsme zjistili, že jde o známého nebezpečného zabijáka. Tvé stopy byly nové. Naštěstí souhlasilo všechno s tím, co jsi nám tvrdil. Jen proto ti ještě věříme.«

»Promiňte mi mou zvědavost, ale co byste mi mohli sdělit o muži, který byl tak dlouho se mnou? Nejistil jsem, že šlo o vraha.«

»Neměl jsi asi možnost to zjistit, ale my víme o většině lidí, co kdo z nich provedl zlého. Tvůj průvodce se kdysi účastnil vraždění našich mláďat v Mojoučši, dokonce tam velel ostatním, takže si ho od té doby pamatujeme jako vraha. Na zapamatování důležitých událostí používáme *brykefem*, je to přesné a spolehlivé, omyl je vyloučen.«

»My na Zemi máme stroje, které si tak přesně pamatují.«

»To je možné, ale Němci nic takového nemají.«

»My jsme je vynalezli až po jejich útěku ze Země k vám.«

»Pak to snad pochopíš, ale nemáme čas je srovnávat. Důležité je, že máme o tobě svědectví. Můžeme ti tedy věřit. Buď rád.«

»Díky za důvěru,« odtušil jsem. »Musím ti poděkovat, vůbec první jsi pochopila, že patřím k jiné skupině.«

»Napadlo mě to, jakmile jsi poprvé promluvil a dal jsi volnost našemu mláďeti. Řekl jsi přitom něco, čemu jsem nerozuměla, ačkoliv znám vaši řeč dobře - jako všichni. V té chvíli mě napadlo, že to bylo jinou řečí a že možná ani nejsi Němec.«

»Máš pravdu,« přikývl jsem. »Jsem z jiného národa. S Němci sousedíme a máme s nimi dlouholeté zkušenosti. Mimochodem dost špatné - i když jsou období, kdy s nimi občas vycházíme v dobrém.«

»Jsou-li vaše zkušenosti jako naše, pak se naopak nedivím, že jsme ti byli milejší my. Budiž, dohodnout se můžeme. Přinejmenším dokud nás nezklameš.«

»Kdybych se nechtěl domluvit, nejel bych s vámi,« ujistil jsem je. »Mohl jsem přece zůstat mezi Němci.«

»Uvidíme,« řekla Uaxio.

Agent mimozemšťanů

Uaxio mě vedla dál do jeskynního labyrintu. Byli jsme velice hluboko a ještě jsme sestoupili níž. Konečně jsme se ocitli v menší jeskyni, spíš kobce. Bylo tu světleji - uprostřed stál modře světélkující kámen, bylo tu vidět jako při měsíčním úplňku.

»Je to divné, ale mohl bys nám pomoci, dokonce významně pomoci,« řekla pomalu, jakoby zamyšleně Uaxio. »Nebylo by to ale jednoduché a především by to znamenalo, že budeš muset - zabít člověka. Jednoho z vás.«

»Nešlo by to bez zabíjení? Zaslouží si to?«

»Zda si to zaslouží? Člověk, který všechno zlo v našem světě způsobil, si už dávno zasloužil smrt. Kdyby bylo možné obejít se bez toho, sami bychom byli raději.«

»Myslíš tedy, že mám podniknout - atentát na Hitlera?«

»Ne,« odvětila Uaxio. »Jedná se o muže číslo Dvě. Muž číslo Jedna je sice Adolf Hitler, ale ačkoliv ho všichni uznávají jako vládce, on sám není tím nejhorším. Jde nám o jiného.«

»Kdo je to? Pro mě byl nejhorším Němcem vždycky Hitler.«

»Možná ho ani neznáš. Jmenoval se Ernest Norden.«

»To jméno mi opravdu nic neříká,« připustil jsem.

»Ve vašem bývalém světě nikdy nic neznamenal. Byl to vědec, ale to bylo všechno. Jeho pokusy s rozpadem hmoty se ale projeví až u nás, takže na něho nasměrovaly pozornost našich vědců. Norden byl první, s kým se ve vašem světě setkali a s kým navázali kontakt. Setkali se s ním a dali mu svou důvěru, ale on ji zneužil.«

»Moment,« nerozuměl jsem tomu. »Vy jste už v našem světě byli? Jak jste se tam dostali?«

»Dveřmi do vašeho vesmíru, které jsme vytvořili. Propustí, která naše světy dočasně spojíla.«

»Slyšel jsem, že to je vynález německých vědců,« mračil jsem se. »To by ale znamenalo – jen další lež!«

»Ano,« přikývla Uaxio. »Tu propust jsme vytvořili my. Vesmír není izotropní, z vaší strany je to obtížnější než od nás. Prošli jsme do vašeho světa a pozvali jsme jednoho vašeho vědce na návštěvu k nám. Zajímaly ho naše propusti - a my jsme mu je bez zdráhání ukázali. Dokonce jsme ho naučili s nimi zacházet. Postavil si u nás vlastní propust, později i několik těchto propustí. Neviděli jsme na tom nic špatného - umožnili jsme mu to přece sami. Dodnes nedokáže vytvořit propust z vašeho vesmíru k nám, všechno řídí od nás. Ale on - on nás podvedl a zneužil naši důvěru.«

»A použil tu propust, aby sem, do vašeho světa dopravil hordu svých profesionálních vrahů,« dodal jsem s pochopením.

»Nejen to,« pokračovala Uaxio. »Souhlasili jsme s tím, aby v našem světě našli útočiště jeho lidé, neboť nám vykládal, že jim tam hrozí strašlivá přírodní katastrofa, která je ohrožuje na životech.«

»Katastrofa? Odplata za jejich zločiny!« podotkl jsem.

»To jsme tenkrát nevěděli. Pomáhali jsme jim i tady, dodávali jsme jim stroje, stavěli jim obydlí. Vyhradili jsme jim poměrně široké pásmo kolem jejich osady Nový Berlín, aby si pro svou obživu mohli pěstovat rostliny. Některé jsme podle jejich potřeb sami vymysleli. Salámovníky, chlebovníky, naftu i máslo mají od nás. Nebylo to někdy snadné. Například naftovníky by v přírodě samy od sebe nevznikly, jejich hořlavost by je z přírodního výběru vyřadila, ale nám se tohle všechno podařilo a rádi jsme jim pomohli.«

»Takže - zprvu s vámi jednali po dobrém!«

»Ano. Netušili jsme nebezpečí - až jsme jednoho dne zjistili, že naše propusti něco blokuje. Nejprve jsme museli vyloučit chybu na naší straně, ale brzy jsme se přesvědčili, že nejde o chybu, ale o úmysl. *Aforxita* vesmírů způsobuje, že mezi vesmíry může být otevřena jen jediná propust. Informačních kanálů, přenášejících radiové vlny nebo světlo, může být víc, ale i pouhý komunikační kanál blokuje otevření transportního. Těžko bych ti vysvětlila fyzikální podstatu těch jevů, hlavní je, že stačí jedna zapnutá propust a zablokuje všechny přenosy. Ernest Norden nám tedy dokonale a trvale znemožnil spojení s vaším vesmírem.«

»Asi nechtěl, abyste se o naši Zemi dozvěděli pravdu a odhalili ho jako zločince a lháře.«

»Dnes už je nám mnohé jasnější než na počátku. Jenže jemu šlo o více, než jen o tohle. Když jsme ho požádali, aby podle předchozí dohody propusti vypínal, neboť i my chceme dělat pokusy, zatvářil se udiveně, popíral, že jeho propusti jsou zapnuté a tvrdil, že chyba musí být u nás. Navrhl nám výměnu expertů. Naši vědci měli zkontrolovat jeho propusti a naopak jeho spolupracovníci se měli pokusit hledat a najít chybu u nás.«

»Vy jste tenkrát byli rovněž v začátcích, že ano?«

»Tak, jak říkáš. Věřili jsme mu. Ukázalo se, že jeho lidé nebyli vědci, ale - sabotéři. Podařilo se jim poničit naše stroje výbušninami, takže jsme na čas úplně ztratili možnost vstupu na Zem. Ernest Norden mezitím nařídil naše vědce zabít a tím nám také hodně uškodil.«

»A tak začala válka v tomto světě...« došlo mi.

»Ano, od toho dne, necelé čtyři roky po jejich příchodu, se datuje naše nepřátelství. Do té doby jsme jim pomáhali. Potom nám postříleli vědce, rozvrátili všechna hnízda o kterých věděli, pobili naše mláďata. V našem vlastním světě jsme se před nimi museli skrývat! Založili velkochovy lidí, rychle zvyšovali své počty a úměrně k tomu rozšiřovali i svou oblast. Nás zaháněli jako zvěř.«

»Přesně to samé chtěli udělat u nás. Volné místo pro sebe chtěli získat vyvražděním původních obyvatel - a jak vidím, tady v tom jen pokračovali, když se jim to u nás nepovedlo.«

»Pak jistě pochopíš, proč jsme se nakonec rozhodli vyhubit všechny Němce.«

»Pochopil bych to - ale nesouhlasím.«

»Nestačí nesouhlasit,« podívala se na mě Uaxio. »Kdybys nám pomohl zničit Nordena a jeho vědce bez zničení německého národa, bylo by to lepší. Ale my už nemůžeme čekat. Také náš národ má právo na život. Naše počty jsou poloviční než před počátkem toho osudného zabíjení. Ani my nemáme jiné východisko než se bránit. Začali jsme proto připravovat akce, které měly skončit úplným vyhubením lidí.«

»A nemohli byste je zastavit...«

»Nemohli,« podívala se Uaxio na mě zpříma. »Začali jsme používat zbraně, které jsme před nespočetnými věky zakázali. Nebylo to jednoduché, museli jsme zrušit některé staré přísahy, ale pochopili jsme, že nám jde o bytí a nebytí. Přísahy jsme zrušili a teď to zastavit nemůžeme - leda by se pozemšťané vzdali a odešli. Zkus je přesvědčit, že odpor je marný! Kolik jich přesvědčíš, tolik jich možná přežije - ale měl by sis pospíšet. Donedávna jsme s nimi na našem území bojovali jen v lesích. Teď jsme začali pronikat do jejich měst. Konečné vybíjení lidí započalo a náš národ už to nemůže zastavit.«

»To ale nebude snadný úkol. Jsem sám proti miliónu a zdejší lidé mi ke všemu nevěří. Nemůžete trochu posečkat?«

»Jistě to bude obtížné, to víme. Trochu ti to můžeme usnadnit. Ovšem jen tehdy, budeš-li chtít.«

»Myslíš si snad, že nechci?«

»Věřím ti. Můžeme tě vybavit něčím, co jsme donedávna sami nepoužívali. Pozměnilo by to ale tvou současnou lidskou podstatu.«

Myslím, že jsem trochu zbledl. Opravdu bych stál o zásadní změnu své lidské podstaty? To jistě ne!

»V jakém smyslu by byla ta změna?« chtěl jsem vědět.

»Navenek se to neprojevívá, ale získáš možnosti, jaké jsi neměl. Dokážeme ti přidat orgány, jaké ve vašem světě žádný člověk nemá.«

»Nevím,« odušil jsem zaraženě. »Zdá se mi to příliš strašné.«

»S tím jsme počítali. Můžeš to odmítnout, ale pak budeš mít ztíženou pozici. Tvůj protivník Norden ty výhody má a bude pro tebe příliš nebezpečný. Věnovali jsme mu je hned na začátku. Nebude to lehké ani s nimi - bez nich je atentát pro neupraveného člověka téměř sebevraždou. Rozhodni se.«

Zůstal jsem stát jako zkamenělý. Nevím proč, náhle se mi před očima objevila celá má pozemská rodina. Moje žena Eva, dva kluci, čtyřletý Jaroslav a tříletý Jiříček. Když mě tady předělají, už bych to nebyl já, až se k mým drahým vrátím. Ale - nejprve budu muset udělat všechno, abych se vůbec vrátil.

»Když je to tak, jak říkáš, budu muset souhlasit,« řekl jsem trochu přiškrceně.

»Věděla jsem, že budeš souhlasit,« řekla Uaxio. »Napij se - to ti pomůže.«

Podala mi misku s jakousi tekutinou. Na první ochutnání byla trochu nakyslá, ale nic nepřijemného.

Vypil jsem ji naráz. Uaxio mě zachytila, když jsem se pomalu začal skládat na kamennou podlahu jeskyně...

Probouzel jsem se pomalu. Ležel jsem v lese a nade mnou se rozprostíraly obrovské zelené koruny stromů. Měly velice zvláštní listy - dlouhé čepele, zakroucené do spirál. Barvu měly jinou než jsou listy u nás, tmavší a trochu do modra, asi tak jako barva jehličí.

Hmatem jsem zjistil, že jsem zabalený do jakési podivné látky - vzdáleně připomínající kožesinu.

Rozhlédl jsem se. Vedle mě seděla Uaxio. Seděla - to nebylo to pravé slovo - ale jak jinak bych to mohl vyjádřit? Vztyčená nebyla, ale neležela, tak napůl vzpřímeně. Prostě seděla.

»Guten morgen,« popřála mi.

Odpověděl jsem jí, ale ještě se mi motala hlava, zvláště když jsem se pokusil nadzvednout.

»Ještě chvíli lež, zhluboka dýchej a dívej se výš.«

Napomínala mě jako lékař pacienta. Nejspíš tomu tak bylo.

»Takže - jsem už upravený?« zeptal jsem se.

»Ano,« odušila. »Zvenku to není znát, ale ode dneška si budeš pamatovat značnou část našeho vědění, neboť jsme ti zvětšili paměť.«

Ano, to jsem si uvědomoval. Najednou jsem rozuměl nejen principům brány, spojující oba vesmíry, ale také mi bylo jasné, co se mnou vlastně udělali.

Zvětšení paměti byla nejdůležitější změna. Nejen zvětšení, ale současně naplnění vědomostmi. Dokonale jsem odlišoval své dřívější vzpomínky a znalosti od nových. Upřímně řečeno, této změny bych litovat nemusel. Ale to už se netýkalo dalších orgánů voperovaných do mozku a v blízkosti srdce - ty byly podstatně větším zásahem. Ano, byly výhodné. Ale bylo v nich něco - odpuzujícího.

»Paměť, tacuky - a quro. Nic víc?« zeptal jsem se.

Neměl jsem pro to odpovídající slova v němčině, ani v češtině, navíc jsem byl odkázán pouze na zvuky, které jsem mohl vyslovit - a vnímat. Hlavonožci měli část zvukového spektra v ultrazvuku.

»Vidím, že to už víš,« řekla Uaxio. »Quro je velice silná zbraň. Musíš se ji naučit dokonale ovládat, abys ji nepoužíval zbytečně.«

»Ano, vím,« přikývl jsem. »Nechci přece zabít každého, komu podám ruku. Snad se ta síla dá ovládat.«

»To se snadno naučíš. Quro se dá používat velmi jemně, my tak ovládáme své přístroje. A teď už můžeš vstát - přeměna skončila.«

Posadil jsem se - a pomalu jsem se vyhrabal z podivné, měkké látky. Byla cítit sirovodíkem, jako ostatně všechno, ale už jsem si na pach hlavonožců zvykl, ani mi nepřišel nepříjemný.

Dvacet metrů od nás stál zaparkovaný Tiger, jak jsem jej tam včera nechal. Ano, mezitím uplynul celý den. Věděl jsem to naprosto bezpečně. Ostatně - teď bych mohl podobnou operaci provádět i sám. Kdybych se toho - nebál i sám na sobě.

»Zopakuj si, co máš udělat,« připomněla mi Uaxio. »Máš to uložené ve své nové paměti, ale ne trvale, jako jiné znalosti. Uvědom si to - jen tak to nezapomeneš.«

»Musím zneškodnit Ernesta Nordena. Zabíjet ho nemusím, to je moje věc, ale musím mu znemožnit blokovat vesmírnou bránu.«

»Ano. Pokud k tomu dojde, získáme nad ní vládu opět my. Bude to tak spravedlivé, my jsme ji přece vymysleli.«

A Německá branná moc přijde o další zbraň, srovnatelnou jedině s atomovou bombou - spíš ale mnohem horší, napadlo mě...

Hned mi bylo také jasné několik důležitých souvislostí.

Do nedávné doby si hlavonožci s Nordenem blokovali brány navzájem. Oni se mu snažili znemožnit přísun dalších posil ze Země, on jim bránil, aby se na Zemi dozvěděli pravdu. Až když se rozhodli Němce definitivně vyhubit, přestali Nordenovy propusti blokovat. Překvapený nacistický vědec se snažil narychlo navázat spojení mezi našimi světy, nejen radiové, ale i transportní. Vyslal k nám kurýrní letadlo, které havarovalo, neboť pilot podle zastaralých map nepoznal, kde se nachází. Tak jsem hlavonožcům vysvětloval svou verzi - a byla to nejspíš pravda.

»Vysvětlil jsi nám mnohé. My tobě také. Díky,« řekla.

»Ano, vím už všechno,« kývl jsem a vstal.

Uaxio se také vztyčila. Jedním chapadlem uchopila měkkou izolační podložku, na níž jsem ležel, dalším chapadlem si ji srolovala do malého balíčku a vložila pod chapadlo - jako my lidé pod paži. Až teď jsem si uvědomil, že nemohu tyto tvory zařazovat k pozemským chobotnicím. Kromě rozumu se od nich lišili i jinými znaky. Například tím, že neměli osm chapadel, ale devět. Stranová symetrie, na jakou jsme my lidé na Zemi zvyklí, pro ně neplatila.

»Budeme na tebe myslet,« řekla tiše. »Doufám, že jsi jiný.«

»Neboj se. Nejsem jako Norden.«

Potom mi zmizela mezi listím nejbližších keřů. Neslyšně, bez nejmenšího zvuku. Devět chapadel je jemnější nástroj než dvě tlusté nohy s těžkýma botama. Pode mnou při chůzi praštelý uschlé haluzky, Kopffüsslerové se lesem pohybovali nehlučně, skoro jako přízrační duchové. Před mnoha tisíci lety byli lovci, podobně jako pračlověk. Pračlověk si svou neohrabanost kompenzoval nástroji a zbraněmi - jen tak si mohl troufnout na ty mohutné kolosy mamutů a nosorožců. Hlavonožci lovili bez pomůcek - a přece se vyvinuli do rozumných bytostí, aniž by potřebovali tolik strojů, na nichž je založena civilizace nás lidí. Je strašná tragédie, že teď tyto dvě civilizace stály proti sobě, místo aby si pomáhaly. Ale kdo na tom má vinu? Hlavonožci jsou v tomto směru jako lilie. Za střetnutí mohou lidé - přesněji, nesmírná nadutost Teutonů.

Došel jsem k Tigrovi. Byl ještě studený, protože stál ve stínu a sluníčko teprve vycházelo.

Sluníčko? Ano, vypadá skoro stejně jako to naše. Jenže stejné není. Ani svět, který mě obklopuje, není naše Země a nepatří lidem. My jsme tady vetřelci, které je třeba vyhubit.

Ano, musím si pospíšet. Protože jen já mám jakousi naději, že aspoň část zdejších nadutých vládců převedu na naši stranu vesmíru. Ti, co tu zůstanou, nebudou mít budoucnost růžovou.

Nastartoval jsem Tigra. Rozvinul jsem mapu a pomalu jsem se podle ní rozjel. Možná bych ji nepotřeboval, věděl jsem přece o každé skále na této největší pevnině... Ale musel jsem jet podle německé mapy - bylo to součástí plánu.

Plánu, vymyšleného nepozemšťany - proti mým krajanům.

Tiger si spokojeně broukal a já jsem jel lesem. Nemusel jsem se starat o hlavonožce. Věděl jsem, že mi nevstoupí do cesty, nehodí na mě *Stalinovu láhev*, nenastraží minu v podobě figury napěchované *ixisem*, neohrozí mě ani *qurem*. Zbraní, jejíž pomocí Kopffüsslerové nejspíše v této chvíli likvidují německé tanky, obrněné vozy a pevnosti u Essenu. Zbraní, kterou jejich předkové kdysi zavrhlí jako nečestnou, ačkoliv pro ně není tak ničivá jako pro lidi. Zbraní, kterou bych jistě zemřel, kdybych nepoložil jejich mládě a nedal mu svobodu. Nemohl jsem neobdivovat Uaxio, že *quro* nepoužila, ačkoliv jsem ohrožoval mláďata svěřená její péči a měla tedy důvod bránit je. Jako jediná včas pochopila, že je nechci a nebudu zabíjet.

Pokračoval jsem v šílené jízdě lesem. Tady trochu pomalu, pozor na bažiny, abych nemusel dít pěšky. Bažiny na mapě zakreslené nejsou - lidská noha sem nevstoupila a mapu vytvořili podle leteckých snímků. Za kopečkem je step porostlá trávou, kde pojedou rychlostí sto čtyřiceti kilometrů v hodině, ačkoliv tam není žádná silnice.

Všechna okna Tigra jsem otevřel. Nepotřeboval jsem pancíře, ale co nejdříve vyvětrat zápach zkažených vajíček - sirovodíku. Ne že by mi vadil - už jsem si zvykl. Ale Němci by mohli získat podezření, které by nebylo daleko od pravdy.

Jel jsem na jeden zátah několik nekonečných hodin. Lesem, potom stepí, pak opět krátce lesem a nakonec skoro dvě hodiny po břehu kouzelného modrého jezera Blaurhein, většího než Švýcarsko, obklopeného písčnou pláží, po které jsem jel naplno. Nic mi nestálo v cestě a písek byl mokrá, slehlý a tvrdý.

Na jižním cípu jezera písčná pláž končila u strmé skály s vějířem podivných otvorů nahore.

Na německých mapách to byla pevnost *Rheinfall*, poslední výspa území Bavorska. Neměla obklopující zeď, nebyla postavena na silnici. Zajel jsem před její vchod a vystoupil.

Těžký pancéřový vchod byl otevřený. Za otevřenými vraty byla střílna s velkorážným kulometem, ale jeho hlaveň mířila šikmo vzhůru, takže jsem se jí nemusel obávat.

Přes kulomet ležely křížem dvě postavy mladých chlapců v uniformách Wehrmachtu. Po zčernalých obličejích jim lezli brouci a rvali svými kusadly zbytky hnijícího masa z lebek. Vzduch byl plný nasládlé vůně rozkladu.

Věděl jsem, že pevnost *Rheinfall* byla dobytá před třemi dny. Padla bez boje, dokonce bez jediného výstřelu. Z osádky nezůstal naživu ani jeden muž. Udělalo se mi nevolno, když jsem viděl mladé chlapce, pomalu se měnící v kostry. Ano, byli tu vetřelci - ale přece jen, byli to lidé a všichni snad nebyli fanatici.

Překračoval jsem je, abych se dostal dál. Hledal jsem velitele. Našel jsem ho na polním lůžku. Smrt ho zastihla ve spánku - pro německého důstojníka to asi byla smrt hodně ponižující.

V kanceláři jsem našel válečný deník. Vzal jsem jej a stejnou cestou jsem pevnost opustil. Nedělal bych to - ale právě ten deník byl součástí plánu hlavonožců. Až jsem se divil, co všechno o nás vědí.

Tiger vyrazil podél západního břehu jezera. Brzy narazil na další pásmo, pokryté krátery bombardování. Byly mnohem čerstvější než krátery u hnízda Xijtra, ale i v nich už byla voda.

Zamířil jsem od jezera jižně a Tiger začal šplhat do kopce. Rostl zde les, kde se mi jelo dobře, protože vzdálenost mezi stromy byla mnohem větší, než je zvykem u nás na Zemi. Zabočil jsem na východ. Potřeboval jsem přejet jen nevysoký hřeben, abych se dostal na další německou silnici.

Slunce mezitím dokončilo půloblouk nad mou hlavou. Brzy zapadne - a nastane tma. Měl bych si buďto pospíšet, nebo se někde na vhodném místě uložit k odpočinku.

Brzdy - brzdy. Tiger se kymácel, klouzal, drny pod jeho koly povolovaly a hrnuly se za ním jako malá lavina. Sešup jako ze střechy - ale nic, co by stroj nezvládl. Dole byla jasná, světlá betonová silnice.

Zpozoroval jsem, jak se proti mě stáčí několik tankových hlavní. Kdosi tam dole pískal na píšťalu poplach.

»Nestřílejte!« vykřikl jsem, jak jsem mohl nejvíce.

Nebylo toho třeba. Německý voják nebude střílet na obrněný Mercedes. I když přijíždí z pustiny, odkud by ho asi nikdo neočekával. A i když jej řídí podřadný Čech.

»Tak to jste vy,« prohlížel mě pátravě sturmbannführer, ke kterému mě přivedli dva strážníci se samopaly.

»Ano, to jsem já, Čech ze staré Země. Ale nenesu vám dobré zprávy. Snad jen jednu - že jsem naživu. Smrti jsem ale viděl dost.«

Řekl jsem to unaveným hlasem a nemusel jsem to nijak hrát.

»Poslední zpráva o vás byla prý z pevnosti **Divoká svině**. Pak jste vyjel do pevnosti **Šedá tlama** a tím veškeré vaše stopy zmizely. Kudy jste proboha jezdil?«

»Projel jsem pevností **Šedá tlama** i **Krvavá skála**,« hlásil jsem po pravdě. »Obě byly ale dobyté Kopffüsslery. Proto jsem jimi projel bez zastavení. Kdybych zpomalil, už bych teď s vámi nemluvil.«

Také to byla čistá pravda - alespoň v případě pevnosti **Šedá tlama**, kde nebyla chápající matka Uaxio. Tam by mě nejspíš zabili a připojil bych se k tisícům mrtvých Němců.

»Projel jste jimi? Proboha jak?«

»Se štěstím,« přikývl jsem. »Uvnitř bylo mnoho Kopffüsslerů. Všiml jsem si jich a projel pevnostmi na plný plyn, našťěstí měly brány otevřené. Obávám se, že jsem pro posádky nemohl nic podniknout.«

»Je zázrak, že jste vůbec naživu!« vybuchl důstojník. »Jak vás to mohlo napadnout?«

»Upřímně řečeno, zaskočili mě,« sklonil jsem kající hlavu. »Když jsem byl uvnitř, bylo mnohem lepší přidat plyn, než zastavovat a otáčet. To bych nestihl.«

»Jistě,« zabručel sturmbannführer. »Pochopit se to snad dá, ale našinec by na vašem místě zastavil a zahájil palbu.«

»To bych tam docela určitě zůstal,« zavrtěl jsem hlavou.

»Ano, ale bylo by to přirozenější.«

»Možná, jenže z mého hlediska je mnohem pochopitelnější, že jsem raději zůstal naživu.«

»Budíž - nejste voják, slyšel jsem. Ale pořád nechápu, jak je to možné. A když už jste projel **Krvavou skálou**, proč jste nedojel do Frankfurtu? Tam jsou přece pořád naši a je to jen kousek!«

»Protože se mi do cesty v jednom místě postavilo celé hejno hlavonožců,« opáčil jsem. »Strhl jsem to na stranu a jel dál terénem.«

Vytáhl jsem z kapsy nad kolenem mapu, rozložil na kapotu auta a nalistoval na potřebném místě. Mapa tam byla pochopitelně dost ohmataná - sám jsem tam prve prstem rozetřel trochu hlíny.

»Tady stáli,« ukazoval jsem mu na pláň s lesem. »Nenapadlo mě nic lepšího, než sjet s cesty a ustoupit sem nahoru. To byla jediná cesta, kterou mohl Tiger vyjet.«

»Vy jste po nich ani nevystřelil?« podíval se na mě divně.

»Upřímně řečeno, nevystřelil,« přiznal jsem. »Měl jsem v té chvíli plné ruce volantů, abych se s autem nenaboural.«

»To není možné! To byla největší pitomost, jakou jsem kdy slyšel!« vybuchl sturbannführer. »Právě v těch místech má být jejich město, které už dlouho nemůžeme zničit! Nevykládejte mi pohádky, že jste tam žádného Koppfüsslera nepotkal!«

»Nepotkal,« tvrdil jsem. »Žádné město na mapě není, žádné jsem neviděl. Jel jsem lesem osm hodin a nezpozoroval jsem nic, co by vypadalo jako dům. Byl tam klid a nezvyklé ticho, nic podezřelého. Pak jsem se zastavil - asi tady,« ukázal jsem mu na mapě. »Byla už noc, musel jsem se vyspat.«

»Vždyť je to sotva pět kilometrů od pevnosti *Rheinfall*!«

»Tam jsem byl až ráno. V tom lese jsem zastavil a usnul, už jsem to za volantem nemohl vydržet. Vypnul jsem reflektory, abych na sebe nepřilákal nežádoucí pozornost.«

»Tak nevím, jestli jste tak naivní - ale kliku máte, to musím potvrdit. Zastavit a spát jen tak v lese, plném Koppfüsslerů, když máte na dosah pevnost! Pouhých pět kilometrů!«

»Ta by mi nepomohla,« řekl jsem. »Pevnost *Rheinfall* byla plná zčernalých mrtvol. Koppfüsslerové tam nebyli, takže jsem vám něco přinesl, abyste mi uvěřili, že jsem tam byl. Kde to mám...«

Vytáhl jsem opatrně z další kapsy velitelský deník.

»Ukažte!« natáhl pro něj sturbannführer ruku. Chvilí si jej pozorně a udiveně prohlížel.

»Zdá se, že máte pravdu,« řekl po chvíli. »To ale znamená, že pevnost *Rheinfall* také padla. Budeme to muset ohlásit na velitelství. Jste si jistý, že to nikdo nepřežil?«

»Neprolézal jsem všechno, ale nadělal jsem dost hluku, křičel jsem, ale nic se nepohnulo. Kdyby tam někdo byl, jistě by se ozval.«

»Tak proto smrdíte jako oni,« nakrčil nos.

»V té pevnosti byl příšerný zápach,« přisvědčil jsem. »Těla se v tom horku rozkládala, nedivil bych se, kdybych tím byl načichlý. Ty potvory tam ale nebyly, vážně. I tak to bylo otřesné...«

»Člověče,« vybuchl, »jste jenom vojenské embryo, ale kliky máte pro celý pluk. Poslouchá se to málem jako hrdinská sága. Kam jste měl namířeno teď?«

»Do Essenu,« ukazoval jsem mu na mapě. »Trochu jsem tady bloudil, ale nakonec jsem cestu přece našel.«

»A místo abyste dojel do Essenu, narazíte na nás. Není to další důkaz vaší neuvěřitelné kliky?«

»Proč?« divil jsem se. »Potkal jsem vás rád, nepopírám to, ale teď už bych po téhle silnici do Essenu dojel i bez vás.«

»Přijel byste tam - rovnou do pasti. Včera večer Essen padl. Ty bestie pronikly za brány, jak - to nikdo neví. Myslím, že unikly dva, možná tři pluky vojska. Civilisté tam zůstali všichni. Nezbyvá vám teď nic jiného než pokračovat s námi na Stuttgart.«

»Vy jedete z Essenu?« podíval jsem se na něho překvapeně.

»Ano,« kývl důstojník.

»A sakra,« řekl jsem s nelíčeným povzdechem. »No, upřímně řečeno, cestování jsem si představoval jinak.. V životě jsem neviděl tolik mrtvých! To by z cestovní horečky nadobro vyléčilo každého.«

»Nedívím se vám,« mávl rukou důstojník. « Přestaňte pokoušet osud a zařad'te se za můj vůz, pojedete pod ochranou Wehrmachtu!«

»Díky, sturmbannführere,« kývl jsem hlavou. »Máte pravdu - na kliku se věčně spoléhat nechci. Mohl bych ji vyčerpát a pak...«

Za malou chvíli se kolona tanků a obrněných vozidel dala opět do pohybu. Byl jsem pod ochranou Wehrmachtu - nebo byla kolona Wehrmachtu pod *mou* ochranou? Hoši za kulometry se sice ostražitě rozhlíželi, ale jen já jsem věděl, že na žádné hlavonožce nenarazíme, nikdo na nás nezaútočí.

K pevnosti U *tří vrahů* jsme dorazili z třetí strany.

Jak je tomu dávno, co jsem do ní přijížděl poprvé, s Karlem? Odjížděli jsme od ní na Hamburk, když od Essenu přijela podobná kolona Wehrmachtu, která nás bez pardonu vyhnala do německého lijáku. Teď jsme přijížděli se vši parádou Německé branné moci. Místa tu bylo dost, do plného počtu chybělo několik tanků a obrněných vozů. Ale nemínil jsem jen zaparkovat a vydechnout si, jak velitel kolony předpokládal. Potřeboval jsem se najíst, abych mohl vyrazit dál.

»Nezdá se vám, že příliš opovážlivě spoléháte na své štěstí?« rozhodl se mi to sturmbannführer osobně vymluvit.

»Do Stuttgartu je to kousek,« mávl jsem rukou. »Říkal jste mi, že jsou hlavonožci soustředěni u Essenu.«

»Možná máte pravdu a pojedete,« řekl důstojník. »Pak se ale stavte na velitelství Stuttgartu a předejte jim můj balíček. Slibujete?«

»Najdu to?«

»Zavolám jim telefonem, budou vás tam čekat. Je nutné, aby tam ten balíček měli co nejdřív. Víte, vaši službu docela vítám, kolona je pomalejší než osamělé vozidlo.«

»A kdybych nedojel? Risknete, že balíček zmizí se mnou po cestě a nikdo jej nedostane?«

»Pak budou muset počkat na mne,« pokrčil rameny.

»Dobrá, sturmbannführere,« přijal jsem zásilku. »Pomohl jste mi, nemohu vám to odmítnout.«

Cesta do Stuttgartu proběhla v pohodě. Tiger jel jako hodinky a ještě za světla jsem spatřil siluetu města. Na bráně mě už opravdu čekali. Balíček jsem předal prvnímu důstojníkovi, který se přihlásil. Na oplátku mi řekl, že mi zajistili ubytování. Po vzájemném děkování jsme se rozloučili a já jsem se jel ubytovat.

Kdyby tak tušili, že za jakým účelem jedu do Berlína!

Večer jsem o tom dlouho přemýšlel. Na jedné straně pomáhám Wehrmachtu, byť nepatrnou službou. Kopffüsslerové by mi to neměli vyčítat, nedělám přece nic, za co bych se měl stydět. Na druhé straně se chystám vyřídit Nordena, prvního vědce Říše. Nejsem tak trochu schizofrenik?

Ale - moje spolupráce s hlavonožci bude ve svém výsledku zaměřena k záchraně lidí. Norden je podle všeho padouch, ale i to se pokusím ověřit si přímo na místě.

Uvědomoval jsem si, že se chystám učinit něco, co mě mezi Němci navždy postaví do role špióna a agenta nepřátelské mocnosti. Ale necítil jsem se jako zrádce lidstva. Germáni nebyli v tom konfliktu stranou, která by byla v právu.

Druhá návštěva Vůdce

Ze zamyšlení mě vytrhl docela příjemný hlas.

»Vy jste ten Čech ze Země?«

Ohlédl jsem se. Oslovil mě muž s dlouhým úzkým obličejem a velkými motocyklovými brýlemi, oblečený do šedivé kombinézy. Na nohou měl pevné boty a na hlavě přiléhavou kuklu.

»Ano, to jsem já,« přikývl jsem.

»Mám rozkaz podepsaný samotným Vůdcem. Mám vás ihned dovézt do Berlína.«

»Mohl jste si ušetřit cestu,« odtušil jsem překvapeně. »Jsem tu autem a právě jsem se do Berlína chystal odjet tak jako tak. Můžeme jet spolu, ale jak říkám, mohl jste zůstat v Berlíně.«

»To by bylo příliš pomalé. Mám tu kurýrní letadlo. Poletíte se mnou, nemůžete nechat Vůdce čekat. A pro vaše auto jsem přivezl šoféra, který vám vůz v pořádku do Berlína doveze.«

A sakra, to bylo divné. Nezbývalo mi než poslechnout, teď se přece nesmím prozradit.

»Když je to tak, to je něco jiného,« přikývl jsem.

Privolal jsem číšníka. Nebylo to obtížné, čekal stranou a hořel zvědavostí jak se domluvíme. Zaplatil jsem útratu a následoval letce.

Sjeli jsme výtahem dolů. Slíbeným řidičem byl podsaditý, zamračený muž, očividně znechucený, že musí sloužit Čechovi. Ale neřekl ani slovo, jen rázně vztyčil pravici, zahajloval, převzal ode mne auto, nastartoval a vyjel.

»My tam budeme mnohem dřív,« ujišťoval mě pilot.

Před hotelem na nás čekalo taxi. Nasedli jsme a vyjeli na letiště, kde jsme byli v několika minutách.

Tam jsem poprvé zažil situaci, kdy Německá branná moc, přesněji Luftwaffe, neměla přednost. Pilot se vykázal pověřením, načež jsme oba nasedli do letadla. Ne do malého vrtulového stroje, ale do dvoumístné tryskové Schwalbiny. Že bych se někdy svezl tímto strojem, to by mě v životě ani ve snu nenapadlo. Kdysi jsem ji jenom zpovzdálí okukoval v Národním technickém muzeu v Praze, teď mi dva letci oblékli popruhy padáku a usadili mě do tvarovaného sedátka. Kabina zaklapla, pilot se mě zeptal, jsem-li připraven. Slyšel jsem ho ve sluchátkách, ale slyšel jsem ho dobře. Potvrdil jsem mu to. Pak se ozval svist turbín a zakrátko jsme se rozjížděli po betonové dráze. Bombardovací Siegfriedy pokorně čekaly na náš odlet. Německá branná moc má přednost - nejde-li o rozkaz Vůdce.

Letadlo zvedlo nos vzhůru a vzepjalo se. Zanedlouho jsme byli ve výšce a když jsme se naklonili do zatáčky, viděli jsme pod sebou celý Stuttgart jako na dlani.

»Krásné, co?« pochvaloval si pilot. »Taková nádhera se dá spatřit jedině v německém letadle!«

»Asi jste ještě nikdy neletěl Jumbem,« opáčil jsem klidně.

»Jumbem? Co je to?«

»Letadla na staré dobré Zemi,« informoval jsem ho ochotně. »Také turbínová, ale mnohem větší.«

»Jak větší? Jako Siegfriedy?« zajímal se.

»Do vašich Siegfriedů se pět set lidí nevejde,« odhadl jsem.

»Pět set?« nechtěl mi ani věřit. »Leda by byli namačkáni jako sardinky v krabičce.«

»Proč?« opáčil jsem. »Naopak, sedadla jsou tam pohodlnější než tady. Pravda, jsou ve dvou patrech. To ale není žádný problém.«

»Kolik by takové letadlo muselo mít motorů? Dvacet?«

»Ne, jenom dvě turbíny, ovšem trochu větší.«

Nedalo mi, abych ho aspoň trochu netrumfnul. Potom už mě nepřesvědčoval. Dlouho jsme neletěli, do Berlína bylo co by kamenem dohodil. Schwalbina opět sklonila nos dolů a spatřil jsem betonovou dráhu letiště.

Jakmile jsme dosedli, přihnul se k nám přes celou letištní plochu malý rychlý automobil se standartami na předních blatnících. Prý šlo o vozidlo samotného Vůdce. Pilot mě předal důstojníkovi a jakmile jsem nasedl, otočil letadlo k hangárům.

Poprvé jsem tu jel šedivým autem, teď luxusní pancéřovou limuzínou samotného Hitlera. Byl to pěkný rozdíl. Jenom jsem netušil, co je za dnešním pozváním. Zvědavost Vůdce? Nebo něco jiného?

Objevily se první vilky a za chvíli už jsme projížděli běžnými městskými ulicemi. Bylo tu stále čisto, upraveno, ale na ulicích bylo jako vymeteno. Většina chodců tady byli vojáci v uniformách, všichni kamsi spěchali, civilisty téměř nebylo vidět. Na ulicích nebyly vidět ani žádné ženy. Lidé byli asi znepokojeni zprávami z Lipska a Essenu, fronta se přiblížila na dosah a bylo to znát.

Zastavili jsme na velkém náměstí s kamennou sochou Adolfa Hitlera nadživotní velikosti. Auto vjelo do průjezdu honosné budovy Reichstagu a zastavilo na šedivém, nevládném nádvoří, které už jsem znal. Vystoupili jsme a bez dalšího zdržování prošli vysokou chodbou. Byl jsem opět v tom vlčím doupěti a velká vrata se za námi zavřela.

»Myslím si, že tentokrát nebudu potřebovat tlumočníka,« řekl jsem v předpokoji německy.

»Už jsem slyšel, že jste se dokázal ve velmi krátké době naučit náš jazyk. To je dobře. Je to přece jazyk Schillera, Goetha a Richarda Wagnera,« pochválil mě generál.

»Taky Mozarta a Johanna Sebastiana Bacha,« usmál jsem se na něho smířlivěji. »Mozarta mám nejraději.«

»Ja, ja, Mozart,« zasnul se generál. »Nádherná muzika. Škoda, že jsem ho tady nikdy neslyšel... Na staré Zemi... to byly časy!«

Na chodbě jsem pochopitelně odevzdal pistoli s pouzdrém, ale dostal jsem ujištění, že mi ji při odchodu vrátí.

V přijímacím předpokoji jsme tentokrát nečekali a vstoupili do světlého trůnního sálu. Císař Adolf Hitler nás tentokrát sám čekal.

»Jak se vám líbila cesta po Novém Německu?« zeptal se mě hned na úvod bodře.

»Trochu dobrodružná,« odtušil jsem. »Kdybych věděl, že uvidím více mrtvých než za svůj dosavadní život a dvakrát mě málem zabijí, asi bych si rozmyslel někam vyrazit. Jinak - jsem naživu, takže pro mě dopadla dobře.«

»Tak se mi to líbí,« řekl Hitler. »Žádné fňukání. Prý se vám podařilo dvakrát zvítězit nad nepřítelem.«

»Neměl jsem jiné východisko,« odtušil jsem skromně. »Chtěli mě zabít - ale ubránil jsem sebe a snad i kamaráda.«

»Chvályhodný čin,« podotkl Hitler. »Však mi o vás pochvalně referoval. Líbí se mi to. Je to ostatně důkaz, že jsem měl opět pravdu. Slyšel jsem, že jste měl na staré Zemi vysvědčení o árijském původu?«

»To se týkalo rodičů. Já jsem nic takového nepotřeboval.«

»Zřejmě to tam dnes nikdo nevyžaduje,« kývl zasmušile. »Ale to se změní... tady jsme to vyřešili už dávno. Už jste se rozmýšlel, co byste dělal, kdybyste tu musel žít déle?«

»Těžká otázka,« pokrčil jsem rameny. »Velká škoda, že nemáte počítače. V tom tady asi nebudu moci pokračovat. Základní výzkum vám chybí a ten je záležitostí tisíců lidí.«

»Škoda,« odtušil suše Hitler, ale nevypadalo to smutně.

»Ale když to tak promyslím,« pokračoval jsem, »mohl bych se uchytit v jiném oboru. Asi bych nejprve musel zvládnout, v čem se zdejší věda liší od naší úrovně.«

»Zajímala by vás třeba teoretická fyzika? Měli bychom zájem o člověka, který se vyzná v teorii polí.«

Podíval jsem se na Vůdce s podivem. Co může Hitler vědět o teoretické fyzice? Ale včas jsem si uvědomil, že tady zřejmě nepůjde o Hitlera, nýbrž o muže číslo Dvě - Ernesta Nordena. Hlavonožci mi přece tvrdili, že byli s Hitlerem jedna ruka.

»Myslíte Einsteinovu teorii univerzálního pole?«

»Nevím, nejsem vědec,« zarazil se Hitler. Asi nečekal, že tak pohotově zareaguji. »Kdo je ten Einstein? Podle jména Němec, ne?«

»Byl to významný génius, ale už nežije,« odušil jsem. »Asi vás nepotěším, byl to sice Němec, ale také Žid.«

»Ah - pak s tím raději nechtějte nic mít.«

»Proč? Byl to génius a na konci jeho výzkumů byla zbraň, která pokořila Japonsko.«

»Vy jste se tím nezabýval?«

»Ne, já jsem se věnoval počítačům, které takové výzkumy hodně urychlily. Jakmile jste vyslovil termín pole, napadl mě Einstein, protože on se různými poli zabýval a dosáhl v tom velkých úspěchů. Einsteinova teorie torzních polí se zkroucenou charakteristikou nebyla ještě v našem světě dotažena do praktického využití, ale slyšel jsem, že se na tom pracuje. Torzní pole jsou na špičce naší vědy.«

Hitler samozřejmě nemohl tušit, že v té chvíli používám jeden bluf za druhým. Einsteinova teorie univerzálního pole byla od torzních polí *zdejší vědy* na hony daleko, ale to mi nevadilo, tady znal Einsteina málokdo a zejména - nikdo nemohl vědět, co geniální fyzik vymyslel poté, co Němci ze staré Země uprchli.

»A to by vás zajímalo...« zamyslel se Hitler. »Výborně, to se hodí. Nechtěl byste se seznámit s našimi předními vědci a popovídat si s nimi o tom? Po takové cestě by to byla změna!«

»Obávám se, že moje cestování skončilo,« povzdychl jsem si. »Bude načase ohlédnout se po něčem, na čem by člověk mohl stavět.«

»Výborně!« rozzářil se Hitler. »Děláte obrovské pokroky. Při první návštěvě jste vypadal zarputile, teď se na vás ukazuje, že Češi umějí být Německé říši vděční. Mohu vám dát doporučení na naše vědce a zapojit vás i do výzkumů pro blaho Říše. Takovou velkorysou nabídku nemůžete odmítnout, nemusela by se už nikdy opakovat.«

»Dobrá,« souhlasil jsem - aspoň naoko.

»Nejprve si s vámi pohovoří naši vojenští odborníci,« uzavřel diskusi Hitler. »Potřebujeme se co nejvíce dozvědět o pozemských armádách. Potom dostanete pozvánku pro návštěvu našich vědeckých ústavů. Promluvím si o vás s těmi, kdo o tom přímo rozhodují.«

Otočil se a odešel. Vypadal velmi spokojeně. Já jsem byl ještě spokojenější. Zatím mi všechno nahrávalo, neměl jsem nejmenší důvod si stěžovat.

Opouštěl jsem Reichstag s dobrými pocity. U východu jsem obdržel i svoji pistoli Parabellum s přátelským ponaučením, že se po městě nemá chodit s náboji dum-dum. Znamenalo to, že se mi dívali i do zásobníku. Odvětil jsem na to, že jsem přiletěl na přímý rozkaz Vůdce a nestihl jsem přezbrojit, protože náboje zůstaly v autě, které je teprve na cestě sem. Rozkaz Vůdce měl přednost.

Uznali to, ale doporučili mi, abych si ve kterémkoliv obchodě s municí zakoupil balíček normálního střeliva. Poděkoval jsem jim a slíbil, že tak učiním, jakmile budu volný.

Pravda, nebylo by dobré chodit po městě s výbušnými náboji, které mohou explodovat už při pádu pistole na zem. Zašel jsem tedy do nejbližšího obchodu se zbraněmi a vyměnil náboje za konvenční. Nenápadného pána, který mě sledoval, to zřejmě uspokojilo. Ale možná jsem si to jen namlouval. Ačkoliv – spíš tomu tak bylo.

Potom jsem zašel do hotelu *Rote Fahne*, abych se tam opět ubytoval. Recepční mě poznal a nabízel mi apartmá jako minule.

»Nebylo by tam něco prostšího?« zeptal jsem se ho.

»Pročpak?« podíval se na mě udiveně a snad i trochu škrobeně. »Chceme, abyste se tu cítil spokojeně.«

»Během cestování jsem si zvykl na prostší, skoro bych řekl až vojenské podmínky,« vysvětloval jsem mu.

»Ach ano, to je jiná,« roztál recepční ústa do úsměvu. »Každý muž musí v sobě cítit vojáka a spartánský život k tomu patří.«

Dostal jsem tedy jednolůžkový pokoj. V hotelu *Rote Fahne* měl i tento menší pokojík koupelnu a od apartmá se lišil jen velikostí. Také postel byla jednoduchá, kovová, ale tvrdší lůžko jsem beztak považoval za přednost.

Vzhledem k tomu, že bylo teprve odpoledne, rozhodl jsem se projít se trochu po městě, ale u recepcie už na mě čekali dva pánové od tajné státní policie - Gestapa.

»Potřebovali bychom se vás na cosi zeptat,« začali zdvořile.

»Beze všeho,« přikývl jsem, jako kdyby mě zvali na kávu.

Vyšel jsem s nimi ven. Před hotelem na nás čekalo šedivé auto s řidičem. Nasedli jsme a jeli. Snažil jsem se vypadat klidně, tak rychle by mě snad prokouknout neměli.

Naštěstí to nebyl výslech, jen vojenská konzultace. Také další dny jsem strávil trpělivým vysvětlováním s různými odborníky Čtvrté Říše. Mnoho se ode mne nedozvěděli. Jistě, nakreslil jsem jim siluety několika známých letadel, vysvětlil jsem jim *pravidlo ploch*, známé u nadzvukových letadel, ale pro jejich nejčastější dotazy, týkající se samonaváděcích střel, jsem měl jen krčení ramen.

Zajímal jsem se ale o jejich úspěchy na poli elektroniky. Co mi maličko vyrazilo dech, byla miniaturizace elektronek. Na Zemi jsme přešli na tranzistory, Němci dál trpělivě zmenšovali elektronky. Začali používat katody bez žhavení, tvořené mikroskopickými hroty, z nichž se elektrony snadno uvolňují. Elektronky dosáhly velikosti zrnka hrachu a mohly konkurovat jednotlivým tranzistorům. Integrované obvody ale byly vysoce nad jejich možnostmi.

I tak měli zajímavé úspěchy. Rádía se podařilo zmenšit na velikost našich tranzistoráků. Další miniaturizace už nebyla účelná - omezením se staly reproduktory. Zmenšováním klesá jejich účinnost, proto nemáme tranzistoráky velikosti krabičky zápalek, ač by to šlo.

Určitě by bylo možné stavět z elektronek i počítače, ostatně se to v prvopočátcích dělo i na Zemi, ale elektronky by nedovolily vznik mikroprocesorů a tím by tuto cestu zablokovaly. Byly to ale zajímavé debaty, skoro jako bych se bavil s kolegy od nás z fakulty. V některých oborech nebyli němečtí vědci Čtvrté Říše příliš pozadu.

Pak – skoro po týdně - jsem konečně dostal pozvání, na které jsem tak dlouho čekal.

Pozvání k návštěvě laboratoří, podepsané číslicí 2.

Psal mi - nejspíš na popud Hitlera - Ernest Norden.

Muž číslo 2

Nemusel jsem si nic připravovat. Beztak jsem všechno své měl stále při sobě. V určenou hodinu mě ráno na ulici před hotelem *Rote Fahne* očekávalo tmavomodré auto. Mercedes - jako všechna auta, ale tohle bylo obzvlášť dobře pancéřované - jen skla měla přes palec silná a dveře bouchly, jako když do sebe narazí dva vagóny. Obloustlý řidič v koženém plášti na mě během cesty nepromluvil ani slovo. Brzy jsem si řekl, že je němý a přerušil pokusy navázat s ním jakýkoliv kontakt.

Vyjeli jsme z města, ale ne příliš daleko. Stranou za letištěm stála budova s nízkou betonovou kupolí, podobající se pevnosti. Také že to byla pevnost. Při letném pohledu na ni jsem vytušil, že pod zemí bude ukryta většina jejího objemu, asi jako u ledovce, kde nad vodu ční také pouhá desetina.

Řidič mě předal dalšímu dobře živenému muži gorilího typu, oblečenému v bílém plášti a bílých kalhotách. Vyměnili si spolu jen dvě úsečná slova:

»Tady je.«

»Danke.«

Řidič tedy nebyl němý. Ale rozhodně nebyl mluvka.

Udivilo mě, že mi u vchodu ani neodebrali pistoli, jak by bylo v podobných případech obvyklé. Že by na to zapomněli? Při německé důslednosti to nebylo pravděpodobné, ale neměl jsem v úmyslu jim to připomínat. Spíš se mi zdálo, že se mě tady - nikdo nebojí.

Následoval jsem svého průvodce do hlubin pevnosti. Hned za vchodem jsme oba sestoupili po nepřítliš širokém schodišti o pět pater dolů. Následovala dlouhá cesta klikatou chodbou, jejíž holé betonové zdi s otisky prkenného bednění byly jen lehce obíleny. Světla tu bylo dost, každých pět metrů visela na stěně lampa s drátěnou mříží. Po této chodbě následovala cesta výtahem, takže jsem úplně ztratil přehled o hloubce, ve které se nacházíme. A to ještě nebylo všechno. Labyrint dalších křižujících se chodeb mi bral optimismus, že bych se odtud sám dostal - zejména kdyby zhaslo světlo.

Konečně jsme vstoupili do velké kupole. Stál tu stroj vzdáleně připomínající transformátor - také tak poskládaný z plechových plíšků. Byl by to ale velký transformátor - měl kruhový půdorys úctyhodného průměru dvaceti metrů. Vedly přes něj železné trubkové schůdky a lávka, další točité schůdky klesaly doprostřed. Vrcholek stroje jsem měl ve výši očí, spodní část byla hluboko ve tmě dole.

I když ten stroj nesl neklamně pečetě pozemské výroby, mě to nemohlo zmýlit. Byl to - konvertor prostorů.

»Tam, nahoru,« pokynul mi gorilí muž.

Vystoupil jsem po schůdkách a pokračoval dále po lávce. Můj průvodce mě doprovázel. Uprostřed stroje se nacházelo kovové točité schodiště dolů. Posuňkem jsem byl mlčky vyzván, abych po něm sestoupil. V hloubce asi deseti metrů se nacházela plošina osvětlená jako ve dne. Na desce z kovových plátů stály čtyři stolky s desítkami podivných přístrojů. Kromě nich tady byl volný pracovní stůl, židle, pohovka. Rozvaloval se na ní chlap s dlouhým obličejem, oblečený v bílém plášti a zřejmě s pobavením sledoval mé opatrné kroky po nepřítliš stabilně vyhlížejícím schodišti.

»Nemusíte se bát, to už vydrželo jinačí vazby!« vykřikl na mě přátelsky, než jsem sestoupil až k němu.

»Vypadá to, že jsem u cíle,« promluvil jsem na něho beze stop emocí. »V tom případě musíte být pan Dvě.«

»Ano, to jsem já.«

Sestoupil jsem s posledních schůdků a poodstoupil, aby mohl přijít i gorilí průvodce. Také muž Dvě vstal a zvědavě si mě prohlížel.

»Jmenuji se Ota Vávra. Tady mi říkají Čech, ale to není jméno, jen označení národa.«

»My jsme se se svými jmény už dávno rozloučili,« podotkl pan Dvě. »Uděláte lépe, když se přizpůsobíte.«

»Už se stalo,« přikývl jsem. »Nazývám vás čísly, jak si přejete. I když se mi to moc nelíbí.«

»Ale, ale! Slyšel jsem, že i vy máte svá čísla!«

»Ano,« přikývl jsem. »Kvůli počítačům. Mohl bych totiž mít jmenovce - to je častý jev. Jakmile uvedu své číslo, je to pro počítač naprosto jednoznačné.«

»Tak vidíte!«

»Ano, ale ten počítač mě musí oslovit »**pan Vávra**«. To je zase povinností počítačů.«

»Zajímavá povinnost,« podotkl Norden.

Začal jsem mu tak v duchu říkat, ačkoliv jsem si ještě nebyl jistý, zda to není jen nějaký asistent, jehož koncové dvojčíslí náhodou rovněž není **02**. Musel jsem být trpělivý.

»Vy jste vlastně vytvořili strojové sluhly. Je to asi pohodlnější, než používat *podlidi*. Stroje nemusíte krmit, nejsou líné a když vás omrzí, stačí vypnout vypínač nebo přivřít kohoutek s plynem - pokud jsou na plyn, ovšem. Nebouří se, nekradou a mohou vás ohrožovat jen tím, že se rozbijí ve chvíli, kdy jste na nich závislí.«

»Ne tak docela,« zavrtěl jsem hlavou. »I stroje mohou být nebezpečné. Když necháte stát na kopci nezabrzdný automobil a on se rozjede, je lépe uskočit mu s cesty. Někdy to vypadá jako vědomá vzpoura, zejména u počítačů, které jsou přece jen inteligentnější než mechanické automobily.«

»Ale stroje nekradou. Nebo ano?«

»I to se stává. Požádáte třeba stroj, aby vám z vašeho účtu poslal peníze. Něco se zasekne, peníze nedostanete, ale stroj vám je z účtu strhne. Takže - vlastně i kradou. Ale to se dá celkem snadno napravit. Důležité je, že stroje nemají majetek a nekradou pro sebe.«

»Stává se to často?«

»Slyšel jsem to jen jako kuriozitu. Mně samotnému se to ještě nikdy nestalo.«

»Nějaký váš fyzik prý objevil zajímavá energetická pole. Co o tom víte?« vypálil na mě otázku.

»Nebyl to Čech, ale Žid, jmenoval se Albert Einstein.«

»O něm jsem slyšel už na staré Zemi. Co dělá dnes?«

»Už dávno zemřel. Ale vymyslel prý zajímavou teorii polí se zakroucenou charakteristikou s energetickými účinky.«

Nebyla to pravda. Připisoval jsem tady Einsteinovi něco, co nevymyslel. Pole s takovou charakteristikou objevili Kopffüsslerové. Spojoval jsem jejich objev se jménem našeho Alberta Einsteina, abych Nordena chytil.

»Kdy že to vymyslel? V tehdejší době o tom ani netušil!«

»To se dnes nikdo nedoví,« řekl jsem. »Jeho teorie daly později vzniknout atomovým bombám. Na konci války byly shozeny na dvě japonská města. Srovnaly je se zemí a počet obětí přesáhl statisíce. Japonce to natolik zkrušilo, že se raději vzdali.«

»O tom už vím. Ale více mě zajímá, co vymyslel staroušek Albert Einstein s torzními poli.«

»Torzní pole?« hrál jsem překvapeného. »Myslíte tím zřejmě jeho silové pole se zakroucenou charakteristikou. On sám tomu torzní pole neříkal.«

»Ani nemohl. Protože - **on nic takového neobjevil**.«

Hlas pana Nordena náhle ztuhl.

»Pane Vávra, udělal jste jen jednu chybu, ale zato kardinální,« pokračoval sveřepě, zatímco já jsem skoro zoufale uvažoval, kde jsem tu osudovou chybu vlastně udělal.

»Vy jste mě krutě podcenil, pane Vávra,« opakoval Norden, teď už škodolibě. »Nemůžete totiž vědět, že tady, ve svém království, ovládám nejen propusti směrem k Zemi, ale díky nim udržuji se starou vlastní rádiové spojení. Jednostranné spojení - nevysílám, ačkoliv bych mohl. Často poslouchám, co zajímavého se na Zemi děje. Vím toho o Einsteinovi více než vám bude milé a bylo mi hned jasné, že se mi pokoušíte věšet na nos bulíky. Einstein byl teorii torzních polí nejbliž. Právě proto jsem ho sledoval jako ostříž a proto také bezpečně vím, že je až do své smrti neobjevil. Měl jste si vybrat někoho jiného.«

Aha. Předstírání kolem záležitostí Země skončilo. Zkusil jsem to ještě uhrát do autu, ale bez iluzí, že se mi to podaří.

»O torzních polích se zmiňoval sám Vůdce při mé poslední návštěvě. A protože vím o tom, že Einstein až do konce svého života usilovně hledal teorii univerzálního silového pole, asi jsem si jeho teorii spletl s vaší.«

»Poslyšte pane Vávra, nesnažte se mě balamutit! Poslouchal jsem si tu nahrávku pro jistotu několikrát. Vím, co můžete mít od Ády a co ne! Così jste blekotal o **zkroucených polích**, o kterých Einstein zaručeně neměl ani páru. Vždyť ani to univerzální pole neobjevil.«

Aha - co se divím? došlo mi. Němci měli magnetofony už před válkou, tady je mají o něco dokonalejší.

»Raději se přiznejte, od koho o torzních polích víte. Dovedu uznat, že jste našim expertům hodně řekl o současných pozemských zbraních, navíc jste to podal srozumitelně, ale nemyslete si naivně, že byste nás zachránil. O vašich samonaváděcích raketách vím. Nejsou tak nebezpečné, jak se nám pokoušíte namluvit, ale vysvětloval bych si to tím, že vy sám tomu věříte, jako asi většina lidí na Zemi. Bude pro vás pořádné překvapení, až zahájíme vojenskou kampaň a obloha vám, obrazně řečeno, spadne na hlavy. Armády starého světa utrpí při setkání s naší tajnou zbraní takový šok, že se z toho nevzpamatují. Já o atomových zbraních Američanů vím. Podceňovat je nechci a nebudu, jsou to také pěkné mrchy, ale naše zbraně jsou účinnější. Můžete to považovat za vědecké rouhání, ale účinnost našich je větší než jedna! Exploze má větší účinky, než kolik činí energie v ní obsažená - ale o to nejde. Vaše poznatky o vlastnostech torzních polí se pozoruhodně shodují s mými, snad s výjimkou základů teorie torzního pole a implózních jevů, ty tady ovládám jen já. Celkově to znamená, že tajemství torzních polí z mé laboratoře vynesl někdo z mých spolupracovníků, jiná možnost prostě není. Když tu kysu prozradíte, přimluvím se za vás u soudu.«

»Nikdo mi nemohl nic dát ani říci,« vrtěl jsem hlavou. »Nikdy jsem tady nebyl, nikdy jsem neslyšel o někom, kdo by tu bydlel.«

To byla pravda. Nikdo z jeho spolupracovníků mi skutečně nic neřekl, nikoho jsem neskrýval. Ty znalosti jsem měl od hlavonožců.

»No prosím - jak myslíš. Potom tě ale musím považovat za špióna. Odevzdej mi svou zbraň!«

Jeho hlas ještě více ztvrdl a kromě toho přešel na příliš ostrý tón. Tím mě - vzpamatoval. Došlo mi, že nemá cenu se přetvařovat.

»Odevzdat zbraň?« usmál jsem se. »Nepochopím, proč jste mi ji nedal sebrat už před vchodem do vaší pevnosti.«

Vytáhl jsem parabellu, ale ne abych mu ji podával. Místo toho jsem ji na něho namířil. Můj původní úmysl, dozvědět se co nejvíce z pohledu druhé strany, byl v této chvíli nereálný a nastoupila nutnost jednat podle plánu hlavonožců.

»Jak primitivní!« zatvářil se otráveně Norden, ale zvedl ruce vzhůru. Pohyboval se pomalu, zvolna, neudělal žádný prudký pohyb. Ale nebylo to tím, že by se mě bál.

»Myslíš si, ty *česká svině*, že bych ti ji nechal jen tak? Ty mě vůbec nemůžeš ohrozit, to je celé!« ušklíbl se.

Z jeho ruky vylétl modravý blesk. Nepočítám-li slabé završení, proběhlo to bez zvuku, ale odhodilo mě to skoro dva metry dozadu a připláclo k zábradlí. Skoro půl vteřiny modrého sršícího ohně, jen mi létaly barevné jiskřičky před očima. Smrtící blesk - *quro*.

»Chcípni, svině!« procedil Norden mezi zuby.

Zachytil jsem se rukou zábradlí, abych neupadl. Ještě jsem se udržel na nohou, ale už ne zpříma. Byl jsem v šoku, nadechl jsem se, ale nemohl jsem popadnout dech. Druhý blesk mě ještě víc přišpendlil k zábradlí. Norden se zkrátka také rozhodl jednat.

»Seber mu tu bouchačku, Franci!« obrátil se na svou gorilu, nevzrušeně přihlížející neobvyklé popravě. »Já ho potom dorazím, má nějaký tuhý kořínek.«

»Jawohl, Ernest,« scvakl muž podpatky a rázně vykročil, aby splnil rozkaz šéfa. Ocítl se tak mezi Nordenem a mnou, ale během jeho dalšího kroku jsem se konečně nadechl.

Pistole v mé ruce se pozvedla výš - a krátce štěkla.

Franci metr ode mne ztuhl, jako kdyby narazil do neviditelné stěny. V jeho čele se náhle objevila nevelká dírka, kolena se pod ním prolomila a aniž by se pokusil natáhnout před sebe ruce, dopadl bez hlesu a bez vlády obličejem na železnou podlahu. Jako pytel brambor, jen to kovově zadunělo.

Ještě než dopadl, parabella štěkla podruhé. Na prsou Ernesta Nordena se v bílém plášti objevila skoro stejná černá dírka a kolem ní se ihned začal rozlévat červený květ.

»Co to...« chytil se za prsa s udiveným výrazem ve tváři.

Mělo ho varovat, že jsem nepustil zbraň ani po dvou smrtících úderech blesků, ačkoliv se mnou pořádně zacloumaly! Být na mém místě kdokoliv jiný, byl by už mrtev, ale i mně se ruka třásla a třetí kulka prostřelila německému vědci jen rameno.

Ztěžka jsem se nadechl. Dýchal jsem jako sprintér po těžkém závodě, ale získal jsem klid a čtvrtá střela prostřelila dlaň, kterou si Norden zakrýval srdce. Pomalu a metodicky jsem do hroučícího se těla vyprázdnil zbytek nábojů sedmiranného zásobníku.

Norden ztěžka dopadl na záda na plechovou podlahu. Vytrhl jsem z pistole prázdný zásobník, vyměnil jej za další, opatrně dorazil a natáhl závěr. Norden totiž žil - i s prostřeleným srdcem. Otevřel oči a pozoroval mě. Měl v nich vztek i děs, když spatřil modře označené střely dum-dum. Ještě ke mně natáhl ruku, ale jeho blesk byl už slabší. Normálního člověka by pořád na místě zabil, ale - já jsem přece **nebyl normální člověk**! Přežil jsem dva silnější údery, vydržel jsem i tento.

»Také jste udělal chybu, pane Nordene,« řekl jsem beze stopy soucitu. »Měl jste se spolehnout na pistoli. Je mnohem jistější.«

Spatřil jsem, jak se průstřel v jeho dlani začíná pomalu zavírat samohojivou schopností Kopffüsslerů. Stejně se asi začaly zacelovat i ostatní průstřely, hrud', plíce, srdce. Ale prozatím byl také v hrozném šoku, nemusel jsem spěchat.

»Největší chyba byla, že jste porušil sliby, pane Nordene. Stálo to život nejprve miliónů těch, kdo vás tady v dobrém přijali. A teď to bude stát životy miliónu Němců. Bude jen spravedlivé, když zemřete mezi prvními.«

Snad chtěl něco říci, ale z úst mu vytryskla krev. Měl pětkrát prostřelené plíce, nemohl už mluvit. Ale já jsem věděl, že kdybych teď odešel, ještě by se vzpamatoval.

První střela dum-dum vybuchla přímo v jeho prsou a rozervalo je obrovskou rozšklebenou jámou. Druhá střela pronikla okem do jeho lebky a ta se rozletěla jako rajske jablko, plnou silou hosené proti zdi. Odskočil jsem, ale krev s mozky mě postříkaly.

Norden byl mrtev. Všechno by se mu zahojilo, jen ne zničený mozek. Na to ani *tacuky*, samohojení mimozemšťanů, nestačilo.

Třetí střelou dum-dum jsem pro jistotu na kusy rozstřílel hlavu Franciho, ačkoliv byl podle hlavonožců upravený jen Norden. Měli ale pravdu. Nemít stejnou úpravu, byl bych proti němu v nevýhodě. Zabil by mě už tím prvním bleskem.

Vyjmul jsem z parabelly zásobník a doplnil modře označenými náboji dum-dum. Pak jsem jej opatrně zasunul do pistole. Zbývala mi poslední část akce. Zastavit stroj, uprostřed něhož jsem se nacházel. Ale to už bylo mnohem jednodušší.

Možná by stačilo vypnout hlavní vypínač. Ale mohl by sem někdo přijít a zapnout jej. Musel jsem použít jistější způsob. Vyšplhal jsem po plechovém točitém schodišti na můstek. Nesměl jsem se dát chytit, ale ještě chvíli jsem tomu věnovat musel. Obešel jsem stroj do míst, kde se pode mnou zaběhaly velké elektrické izolátory. Nahnul jsem se přes zábradlí a s pečlivě podepřenou rukou vystřelil.

Explozivní střela vybuchla, ale pouze ukousla kousek bílého porcelánu. Teprve další střela zasáhla lépe. Porcelán praskl a rozlétl se. Z obnaženého vodiče vyšlehl na všechny strany modré blesky. Na nic už jsem nečekal a vypálil třetí střelu. Další porcelánový klobouček se rozletěl, k prvním bleskům se přidaly další - a pak přede mnou vzplál oslnivý oheň jako od elektrického sváření. Ovanul mě horký vzduch s ozónem, zabzučelo to a světla zhasla. Ocítl jsem se v naprosté tmě.

Bylo to riskantní, ale účinné. Vypínač by mohli zapnout, tohle by museli dlouho opravovat. Ale propust už nespustí. Hlavonožci ve hnízdě Xijtra mezitím poznají, že jejich propust již není blokována a zapnou ji natrvalo, aby ji odebrali Germánům.

Teď už jsem musel myslet jen na sebe. Zbývalo mi jen jedno - dostat se co nejrychleji ze ztemnělé pevnosti ven, na světlo. Naposledy jsem vydechl a řádně se nadechl. Slabost po smrtícím útoku ustávala, byl jsem fit a ozbrojený. Cesta ke svobodě nebyla ani teď jistá, ale tady jsem se už nesměl zdržovat ani minutu.

Vystoupil jsem na horní plošinku a po hmatu našel dveře. Musely to být ty, kterými jsem vešel. Pomalu, s rukou stále na stěně, jsem se sunul chodbou.

Přede mnou se ozval zlostný křik.

»Zapněte už konečně někdo ty pojistky!«

Ba ne, hoši, tohle nejsou jen pojistky, pomyslel jsem si.

Usmál jsem se, ale pomalu kráčel dál.

Sunul jsem se pomalu tušově černou tmou. Proti mě z boční chodby náhle vyběhl kdosi s rozsvícenou baterkou. Otočil se ke mně a posvítil mi zblízka do očí.

»Halt!« vykřikl. »Kdo jste? Ruce vzhůru!«

Neviděl jsem, kdo to je, ale z mých prstů za slabého zarsření vylétl modravý blesk a muž se bez výkřiku zhroutil k zemi. Sklonil jsem se k němu. Byl mrtev. Poprvé jsem i já použil svou implantovanou zbraň. Její největší výhodou byla bezhlučnost. V Nordenově laboratoři pohltily zvuky střelby dveře, tady si slabého sršení nikdo nepovšiml. Vykroutil jsem mrtvému z ruky svítilnu a posvítil si do chodby.

Ano, tady začínalo bludiště křížících se chodeb. Trochu jsem si pamatoval, kde všude jsme odbočovali, když mě sem Franci vedl. Ale teď jsem se vracel a z druhé strany se mi všechny křížovatky zdály úplně jiné než při cestě sem.

Spěchal jsem. Pravda, i kdybych zabloudil, musel bych se při troše trpělivosti dostat k východu. Nechtěl jsem ale zbytečně setrvávat v pevnosti, až někdo znovu zapne do zkratu kondenzátory vesmírné propusti. Automatické pojistky to prve vydržely, ale nebylo jisté, zda to vydrží pokaždé. Nordenovy vyrovnávače budou jistě plné a pojmu energii, rovnající se několika nákladním vlakům benzínu.

»Halt!« ozvalo se za mnou opět.

Napadlo mě, že jsem si měl obléknout Franciho plášť. Pak by mě mohli považovat za Nordenovu gorilu a nechali by mě na pokoji. Ale bylo už pozdě se vracet.

Otočil jsem se. Dobíhali ke mně dva muži v bílých pláštích. Neměli zbraně, patřili zřejmě k Nordenovým asistentům.

Vyslal jsem druhý blesk. V téhle síle by zabil tygra, nosorožce i slona. Jeden z mužů se zhroutil, druhý na místě ztuhl hrůzou. Dával jsem si pozor, abych se soustředil jen na jednoho - a šlo mi to.

»Svlékněte ten plášť! Rychle!« poručil jsem mu.

»Vy jste ho...«

Muž vyřeštěně zíral na mrtvé tělo kamaráda. Pak pomalu shodil plášť z ramen a vytahoval ruce z rukávů.

»Hod'te mi ten plášť!« poručil jsem mu.

Němec se k tomu ale neměl. Přistoupil jsem k němu, abych mu plášť vytrhl z ruky. V té chvíli proti mě vylétla jeho pěst. Kdyby sáhl po zbrani, byl bych rychlejší, ale tak přesný úder na solar plexus jsem nečekal. Zkroutilo mě to bolestí. Stačil jsem ještě vyslat blesky a můj protivník bez hlesu padl přes tělo mrtvého kamaráda, ale i já jsem se stočil do klubíčka a chtělo se mi úporně zvracet. Vzpamatoval jsem se hrozně pomalu, ale přece - oni byli mrtví a já v pořádku. Narovnal jsem se, zdvihl s podlahy plášť a oblékl si jej.

S baterkou v ruce jsem postupoval rychleji.

»Kam jdeš, ty moulo?« oslovil mě kdosi zezadu. Prošel jsem právě křižovatkou úzkých chodeb, ten za mnou asi vystoupil z jedné z těch bočních.

»Přece ven,« odpověděl jsem mu německy se zdejšími poněkud ležérním přízvukem.

»Jdeš opačným směrem,« upozornil mě. »Tady musíš vlevo.«

»Oj, danke schön,« poděkoval jsem mu.

»Bitte schön,« odpověděl zdvořile a víc si mě nevyšímal. Ani netušil, že mu v této chvíli zdvořilost zachránila život. Přinejmenším přede mnou.

Odbočil jsem podle jeho rady a zrychlil jsem.

Náhle se pomalu, jakoby váhavě rozsvítily všechny žárovky na chodbách. Nordenovi technici odpojili konvertor od elektrické sítě a spustili náhradní dieselagregáty. Kdyby připojili vyrovnávače, světla by se rozsvítila mžikem, ale tohle bylo bezpečnější. Ulehčili mi tím cestu ven. Oprava konvertoru bude dlouhodobou záležitostí a chyběly jim k tomu - vědomosti mrtvého Nordena.

Ještě jednou jsem se musel vrátit. Tentokrát jsem poznal sám, že jdu špatně a rozeznal jsem křižovátku, kde jsem zapomněl odbočit. Konečně jsem byl u výtahu. Jel dlouho, ale odhadl jsem to na stejnou dobu, jako když jsme sjížděli dolů. To bylo dobré znamení. Nahoře jsem vystoupil - a padl do rukou muže v černé uniformě **SS**.

»Nevíte, že v nouzovém režimu je zakázáno používat vaříče a jezdit výtahem?« vyštěkl na mě.

»Promiňte, zapomněl jsem,« odpověděl jsem roztržitě.

»Tady bude pořádek! Nahlásím vás. Jaké je vaše číslo?«

»Jsem Nula,« odpověděl jsem mu drze.

»Celé!« vyštěkl esesák a vytahoval z náprsní kapsy blok.

Řekl jsem mu své rodné číslo, tak jak jsem je měl napsané ve svém pozemském průkazu. Jiné mě ani nenapadlo.

»Děláte si ze mě blázny?« zavrčel výhružně. »Tak vysoké číslo přece neexistuje! Anebo... Halt! Ruce vzhůru!«

Než se mu podařilo rozepnout pouzdro s pistolí, vylétly z mé ruky blesky a esesák se s udivenou grimasou zhroutil na betonovou podlahu mrtev. Nezdržoval jsem se s ním, ale spěšně jsem pokračoval dál křivolakou betonovou chodbou. Naštěstí byla dostatečně osvětlená a kromě toho jsem věděl, že musím jít pořád rovně až ke schodišti. Brzy jsem po něm začal vystupovat nahoru.

Za mnou se ale ozvalo pískání píšťalek.

»Achtung! Halt! Nikdo nesmí ven!«

Ohlédl jsem se.

Chodbou, kterou jsem pozoroval už trochu shora, běžel ke mně dav vojáků. Bylo jich aspoň dvacet. Neuposlechl jsem je a dal se na útěk po schodech vzhůru. Bral jsem schody po dvou, ale přitom jsem cítil značnou únavu. Nebylo divu. Vyslal jsem dosud čtyři blesky. Potřebnou energii si elektrický orgán *quro* odebíral z živin v mé krvi, což se projevilo tíživou únavou a strašným, přímo vlčím hladem. Ale neměl jsem klid ke svačince.

Můj náskok se začal zmenšovat. Muži za mnou byli odpočatí a já jsem se sotva vlekl. Slyšel jsem je dupat pár kroků za sebou. Otočil jsem se - a modravým bleskem srazil tři nejbližší. Jak se hroutili dozadu, strhli s sebou další kamarády. Na schodišti zavládl zmatek, zatímco já jsem opět pokračoval směrem k východu.

Konečně vrchol schodiště!

Před vrátnicí se mi postavil do cesty další esesák.

»Ven se nesmí. Je nouzový stav a...«

Nedořekl a bezvládně klesl na zem. Překročil jsem ho a vyběhl pancéřovými dveřmi ven.

Nenadálý náraz mě ale odhodil zpátky proti dveřím. Současně jsem uslyšel prásknutí pistole. V pádu jsem se mimoděk otočil. Před pevností stálo Nordenovo modré pancéřované auto – a jeho mlčenlivý šofér na mě mířil pistolí. Z hlavně se vinul tenký proužek dýmu. Na pravé straně prsou mě zabořilo, bílý plášť rychle zčervenal mou krví.

Vyslal jsem devátý blesk. Byl slabý, sotva viditelný. Nordenův řidič se začal udiveně skládat na dláždění. Moje rána vypadala ošklivě, ale snad nebyla smrtelná, když jsem mohl jednat dál. Pomalu, ztěžka jsem se posadil, a pak i postavil. Šofér byl v šoku, ale nebyl mrtvý. Proč nezemřel okamžitě? Byl taková vazba, anebo jsem byl tak slabý? Spíš to druhé, připadal jsem si jako vyždímaný citrón. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se snaží zvednout pistoli a namířit ji na mě. Věnoval jsem mu tedy ještě jeden náboj *qura*, dnes asi poslední.

Napadlo mě odjet Nordenovým autem, ale při pohledu na svůj bílý plášť s velikou červenou skvrnou mi došlo, že budu příliš nápadný. Naštěstí mi v autě padl do oka šoférův kožený plášť. Košili jsem měl mokrou a rudou od krve, ale rána se mezitím zatáhla a krev skoro netekla. Shodil jsem opatrně bílý plášť i košili a oblékl na holé tělo šoférův kožeňák. Obešel jsem auto, nasedl a nastartoval.

Veliké pancéřové dveře pevnosti se pomalu otevřely. Vybíhali z nich esesáci, křičeli, uslyšel jsem i několik výstřelů, po zadním skle se dokonce rozlétlo několik vějířů trhlin, ale nic víc, pancéřové sklo to vydrželo. Přidal jsem plyn, auto se rozjelo a rojící se esesáky nechalo daleko vzadu. Měl jsem teď náskok - malý ale důležitý.

Náhle se zpětné zrcátko rozzářilo oslnivým bílým jasem. Záře vyšlehla z Nordenovy pevnosti, ale nebyla to exploze, ta vypadá úplně jinak. Obrovská betonová kupole se prolomila

jako z perníku, ale ne směrem ven, nýbrž - dovnitř. Ve stejném okamžiku jakoby se vojáků před pevností zmocnila neviditelná pěst, zvedla je do výšky - a tam je sežmoulala na krvavé kusy. Bylo to příšerné - krvavé kusy plic létaly kolem, jako kdyby ty chlapy něco roztrhlo a úplně otočilo naruby.

Vzápětí tatáž neviditelná pěst udeřila do limuzíny, až se motor zakuckal. Náraz mě pořádně vmáčkl do sedadla, rána jako kdyby do auta narazil zezadu tank, ale - auto neodlétlo směrem dopředu, naopak, skoro se zastavilo. V první chvíli jsem měl pocit, že jedu do strmého kopce a něco mě trhá zevnitř, ale tuna oceli a silná skla mě zachránila. Pancéřované auto úder překonalo a jelo dál.

Energetická účinnost Nordenovy zbraně je větší než jedna.

Věděl jsem dost, abych pochopil, že to je nesmysl. K energii vyrovnávacích kondenzátorů se jen přidala energie okolního hroučícího se prostoru. Naštěstí pro Berlín byly Nordenovy stroje hluboko pod zemí, tady nahoře se destrukce projevila méně - asi jako při podzemní zkoušce jaderné bomby. I tak jsem se zachvěl, když jsem viděl ve zpětném zrcátku místo vojáků jen krvavé placky rozemletého masa, připlesknuté na beton pevnosti. Měli smůlu - byli blíž a nechránění. Ti už mě pronásledovat nebudou.

Přidal jsem plyn. Za mnou se teprve teď nad zborcenými troskami pevnosti začal zvedat velký hříbovitý mrak...

Konec schovávané

Bez nejmenších problémů jsem přijel do centra Berlína. Nebyl tu klid, po ulicích už jezdila vojenská auta Wehrmachtu, ale nikdo nic nevěděl. Pancéřovaná limuzína nebudila žádné podezření a vojenská vozidla, jindy tak arogantní vůči všemu civilnímu, jí poslušně uhýbala s cesty. Snad mě považovali za Nordenova řidiče, čemuž napomáhala masivní neprůstředná skla, zabarvená trochu dozelená. Muž číslo dvě měl zřejmě respekt jako sám Vůdce. Nebo větší? Kdo z těch dvou byl pro Čtvrtou Říši důležitější? Podle hlavonožců - Norden.

Zaparkoval jsem auto na parkovišti pouhých dvě stě metrů od hotelu *Rote Fahne*. Naproti přes ulici stál nevelký lidový restaurant a já jsem si opět naléhavě uvědomil svou slabost. Ne od zranění - ale především hladem.

Vstoupil jsem dovnitř. Ačkoliv se už blížila doba oběda, lidí bylo u stolků málo a dříve než jsem dosedl, stál číšník nade mnou.

Objednal jsem masitou polévku a porci špekových knedlíků se zelím. Měl jsem hlad jako smečka vlků v zimě, sotva jsem se držel na nohou a potřeboval jsem nutně doplnit především energii. Kožený plášť Nordenova řidiče mě zakrýval jen slabě, neměl jsem pod ním ani košili, ale cítil jsem, že rána se už sama od sebe zatáhla a začíná se hojit. Ale i k tomu jsem potřeboval doplnit živiny, musím se pořádně nakrmit. Hladově jsem se pustil do gulášové polévky. Odolal jsem pokušení prostě ji vypít, ale horká masitá kapalina ve mně rychle mizela i po lžících. Naštěstí jsem brzy zahnal nejhorší hlad a číšník se nezdržoval a přinesl mi i talíř knedlíků.

Ty už jsem jedl méně hltavě, ale vychutnáváním jsem se ani teď nezdržoval. Spořádal jsem celou porci a navrch ještě pivo, které mi úslužný číšník nabídl. Ke špekovým knedlíkům pivo patří a žízeň jsem měl, ačkoliv bych ji řešil až na druhém místě. Pivo nechutnalo stejně jako plzeň, ale žízeň zahánělo také tak dobře.

Zaplatal jsem a vyšel na ulici. Nordenovo auto bylo obklopené policisty, prozatím zřejmě bezradnými. Raději jsem zabočil stranou a oklikou pomalu došel do hotelu Rote Fahne. Recepční mě pozdravil, ale nebyl jsem pro něho zajímavý. Byl jsem již ubytovaný a v Novém Německu se nekradlo, ve dveřích nebyly klíče, které by mohl vydávat. Seděl ve své skleněné kukani a poslouchal mimořádné zprávy. Policie se snažila obyvatele Nového Berlína uklidnit bagatelizováním.

»V prostorách tajných laboratoří došlo k výbuchu, což není při výzkumech toho druhu nic zvláštního,« vysvětloval hlasatel. »Policie již započala s vyšetřováním.«

Německá policie bude mít těžkou práci, řekl jsem si. Zpočátku to možná bude vypadat jednoduše, ale co zjistí? Výbuch Nordenových laboratoří jsem způsobil nepřímo, téměř neúmyslně. Nordenův stroj jsem jen poškodil. Katastrofa nastala, když Němci připojili plně nabitě vyrovnávací kondenzátory do zkratu, což mohlo dopadnout přesně jak to dopadlo - jejich implozí. Ještě že se tak stalo až když jsem se dostal ven! Proto jsem správně spěchal, ačkoliv jsem v podzemí také párkrát zabloudil – nu což, hlavně že jsem naživu.

Vyjel jsem výtahem do svého pokoje. Musel jsem se nejprve ze všeho převléknout. Shodil jsem plášť a zabalil do malého balíčku. Byl zevnitř mokrý krví, ale průstřel hrudi byl zacelený a jen mě trochu svědíl, zejména na dotyk. Rychlé hojení byla vlastnost k nezaplacení - určitě mi právě zachránilo život, jinak bych bez pomoci lékaře rychle vykrvácel. Ode dneška jsem se mohl spolehnout jen na sebe.

Osprchoval jsem se a vzal si čisté oblečení. Byl jsem teď zase tím podivným Čechem, některými respektovaný, jinými opovrhovaný. Kožený plášť jsem dal do tašky, abych ji mohl nepozorovaně vyhodit do některého z odpadkových košů.

Na pokoji jsem pozorně vyslechl mimořádné zprávy. Německá policie se ovšem tvářila, že všechno ví a všechno má pod kontrolou, přitom mi bylo jasné, že si vůbec neví rady. Vypadalo to pro mě lépe než jsem doufal. Svědkové byli mrtví a nikoho nenapadlo, že jsem tu explozi jako jediný přežil. Místo krátkého náskoku jsem měl najednou dost času. Neměl bych toho využít a tvářit se jakoby nic?

S taškou v ruce jsem vyšel z hotelu. Pokynul jsem jen rukou recepčnímu, ale ten mi ani teď nevěnoval pozornost. Zprávy v rádiu byly nejspíš zajímavější.

O několik ulic dále jsem spatřil veliký a zřejmě prázdný koš na odpadky. Vhodil jsem do ní tašku a překryl odpadky, co byly v koši naspodu - jako profesionální vrah. Obešel jsem raději dva bloky domů, ale cítil jsem se docela v pohodě. Rychle jsem se vzpamatoval, jen co je pravda. I za to ale vděčím hlavonožcům a jejich úpravě, dobře jsem si to uvědomoval. Splnil jsem úkol - ale tím to pro mě neskončilo.

Musel jsem pokračovat. Rozhodl jsem se zůstat v Berlíně. Měl bych konečně zahájit vyjednávání, ale k tomu jsem se potřeboval setkat s nějakými slušnými Němci. Napadlo mě navštívit berlínskou knihovnu. Kde jinde bych měl začít?

Rozhodnuto - uděláno. Na knihovnu jsem se doptal snadno. Očekával jsem, že se uvnitř bude nacházet hodně lidí, ale mýlil jsem se, nevelký sál byl poloprázdný. Knih tu také mnoho nebylo, ovšem, všechny co tu byly, museli napsat až tady, že Země si je sem nejspíš nepřinesli. Napadlo mě, že by to vysvětlovalo, proč tu nemají žádnou pořádnou hudbu. Zřejmě se sem nedostali skuteční hudebníci a pokud ano, neměli nástroje a hlavně - noty. Bachovy koncerty těžko zahrajete bez not, jen tak podle paměti - Mozart by to dokázal, ale takové génie tu zřejmě neměli. Vyrobili si flétny, ještě bubny zvládli - a tím hudba Čtvrté říše nejspíš skončila. A mně budou něco vykládat o německé kultuře!

Požádal jsem o odbornou knihu o zdejší fauně.

Knihovník mi ochotně nabízel několik titulů. Vybral jsem si atlas živočichů a rozhlížel se, ke komu bych si mohl přisednout.

To byl totiž můj hlavní důvod. Knihu jsem ani nepotřeboval, o zdejší přírodě jsem toho věděl mnohem více, než se autorům atlasu zdálo. Jenže volných stolků zde v sále bylo tolik, že by bylo nápadné hrnout se k někomu, aniž bych k tomu měl důvod.

Musel jsem si vymyslet nějakou záminku.

»Promiňte, pane, mohl bych se vás na něco zeptat?« Oslovil jsem staršího pána, který si tu z půjčené knihy cosi zaujatě opisoval.

»Prosím,« pozvedl ke mně oči.

»Chtěl bych se dozvědět něco bližšího o Kopffüsslerech, ale obávám se, že v téhle knize toho moc nebude.«

»Mýlíte se, mladý muži,« ujišťoval mě muž. »Zrovna ta kniha, co jste si vypůjčil, je velice dobrá. Psal ji ostatně můj učitel, profesor zoologie Triadvacet.«

»Aha - myslíte tohle číslo?«

Jak jsem na to mohl zapomenout! Veliké číslo na obálce knihy nebyla signatura knihovny, ale - jméno autora.

»Číslo jsou strašně neosobní,« postěžoval si starší pán.

»Také to říkám,« souhlasil jsem s ním.

»Můj učitel měl ještě jméno. Rudolf Wegricht, kdysi profesor na universitě v Cáchách, ještě na staré Zemi.«

»Lituji, to jméno jsem nikdy neslyšel.«

»To je všechno vina těch čísel,« povzdychl si muž. »Kdo si je má pamatovat? Jména, to bylo označení! A Rudolf Wegricht bývalo nějaké jméno!«

»A vy jste měl také jméno?«
 »Také,« přikývl muž. »Říkal jsem si Maxmilián Hurtig.«
 »Já se zase jmenuji Otakar Vávra,« představil jsem se mu.
 »Máte zřejmě ještě vlastní rodiče, že?« podíval se na mě dost udiveně. »Dnes už jen staromódní rodiče dávají svým dětem jména.«
 »Nenarodil jsem se v Novém Německu,« neskryval jsem svůj pozemský původ. »Nejsem ani Němec.«
 »Ale to by přece... poslyšte, snad nejste ten český zajatec přivezený ze Země?« rozjasnil se.
 »Ano, to jsem já,« přikývl jsem.
 »Musel to být pořádný otrěs, octnout se bez přátel v úplně cizím světě, že?« prohlížel si mě zvědavě.
 »Už jsem si trochu zvykl,« kývl jsem ledabyle hlavou.
 »Poslyšte, o vás se říká, že jste vlastnoručně zastřelil nějaké hlavonožce. Je to pravda?«
 »Ano, v sebeobraně,« vysvětloval jsem.
 »To jste neměl,« ztišil Maxmilián hlas. »Ještě vám to nikdo neřekl? Jsou to inteligentní tvorové.«
 »Už jsem na to přišel,« ztišil jsem hlas i já. »Ačkoliv mi to dlouho tajili.«
 »Říkají, že úplně vyvraždili Lipsko,« pokračoval potichu Max. »Nevím co je na tom pravdy, ale - já bych se nedivil.«
 »Nejen Lipsko, také Essen,« potvrdil jsem mu to. »Kromě toho dobyli řetěz pevností. Zdá se, že se chystají na Mnichov a Brémy.«
 »Můžeme si za to sami,« pokýval hlavou. »Dokud jsme žili jen v Berlíně, nebyly problémy.«
 »Myslíte, že tohle je v té knize také?«
 »Bylo by, kdybyste měl původní výtisk,« vysvětloval mi. »Asi už to tam nebude. Všimněte si, že její obsah začíná na stránce o stovku vyšší, než číslo předchozí stránky. Sto listů cenzori odstranili. Museli kvůli tomu bourat vazbu a opět knihy svázat, aby to nebylo znát. Tak je tomu dnes s německou vědou všude...«
 »Vidíte,« přikývl jsem. »Udělal jsem dobře, že jsem se obrátil zrovna na vás.«
 »Hlavonožci měli vlastní civilizaci, než jsme jim ji zničili, podobně jako kdysi Španělé rozvrátili říše Mayů a Inků,« pokračoval tiše Maxmilián. »Nemohu si pomoci, bylo to barbarské. Vy jste na ně střílel v sebeobraně a asi vám řekli, že to jsou pouhá zvířata.«
 »Ano,« kývl jsem. »A přitom to jsou docela rozumní tvorové. Je sice pravda, že vyhubili Lipsko a Essen, ale jak sám říkáte - není se čemu divit. Teď už aspoň vím, proč.«
 »Setkal jste se s nimi nejspíš v období dešťů, kdy jsou všichni agresivnější, že?«
 »Je tomu přesně naopak,« zavrtěl jsem hlavou. »Žádné období dešťů jejich agresivitu nevyvolává, ale když se sami rozhodnou útočit, vytvoří si pořádný liják, aby vyrovnali technickou převahu lidí. Dobře vědí, že v průtrži mračen nemají tanky rozhled a armádě nejsou nic platné. Jako kdyby neexistovaly.«
 »Myslíte?« podíval se na mě nedůvěřivě.
 »Ano, je tomu tak,« ujistil jsem ho.
 »Nezlobte se na mě, ale nezdá se mi to. To by museli ovládat počasí - a to je něco, co my sami nedokážeme. Kdyby to dokázali, byli by snad vyspělejší oni a ne my!«
 »Oni to dokáží už dvanáct tisíc let,« odušil jsem tiše. »Máte pravdu, jsou vyspělejší než my.«
 »Poslyšte - odkud to víte?« podíval se na mě Max udiveně a trochu i podezíravě.
 »Přesvědčili mě, že je tomu tak,« ujistil jsem ho.

Starý Němec ztuhl překvapením.

»Vy jste s nimi - hovořil? Proboha, jak?«

»Všichni hlavonožci hovoří německy, vy to nevíte?«

»To je úžasné!« vydechl Max. »Ale jak to, že jsme jejich říši tak snadno rozvrátili?«

»Něco vám prozradím, pane Maxi,« naklonil jsem se k němu blíž a ještě víc jsem ztišil hlas. »Němcům se jejich civilizaci rozvrátit nepodařilo. Hlavonožci dlouho ustupovali, ale míra jejich trpělivosti přetekla, teď se oni chystají rozvrátit civilizaci zlých pozemšťanů.«

»To je strašné...« zachvěl se Max. »Pochopte, já mám na frontě syna. Naštěstí není u polních jednotek, ale v jedné pevnosti, Rheinfall se jmenuje, na břehu jezera Blaurhein.«

»Rheinfall, říkáte?«

Podíval jsem se na něho, jako kdybych dostal pěstí mezi oči. Vzpomněl jsem si na mladé německé vojáky, pomalu ožírané velkými brouky. Nejspíš mezi nimi byl i syn tohoto příjemného pána.

»Pane Maxi, asi vás strašně rozesmutním, ale stejně byste se to dozvěděl, dříve nebo později. Váš syn je docela jistě mrtev.«

»Bože na nebesích! Jak to víte?« ztuhl jako kámen.

»Projížděl jsem kolem pevnosti Rheinfall den po jejím pádu. Byl tam už klid, vstoupil jsem nerušeně dovnitř. Nikdo to nepřežil. Viděl jsem tam už jen mrtvé.«

Maxmiliána Hurtiga ta zpráva pořádně zdrtila - nedivil jsem se tomu. Chvilí jsme oba mlčeli.

»Bestie!« ulevil si. »Chapadla jim utrhat! A já je litoval...«

»Nedávejte vinu hlavonožcům,« zarazil jsem ho jemně. »Před chvílí jste dobře věděl, kdo si začal.«

»Ale přece - vidíte sám, zabili mi syna!«

»Ano, zabili,« přikývl jsem. »Ještě mnoho německých synů bude v téhle válce oplakáváno, nenajde-li se dost takových, kdo by se vrátili k vyjednávání. A Vy - už je nelitujete?«

»Neměli zabít naše chlapce!« povzdychl si Maxmilián, ale znělo to pořád dost naježeně.

»A že naši chlapci zabíjeli jejich mláďata?« odpálil jsem ho.

»To je něco jiného,« mávl rukou Max. »Nemůžete srovnávat naše chlapce s nějakými primitivními hlavonožci!«

»To je hrozný omyl, pane Maxi,« nedal jsem se. »Oni nejsou primitivní. A své děti milují a oplakávají stejně jako my. Zabili jsme jim více dětí než oni nám.«

»Jak můžete takhle mluvit?« zamračil se na mne. »Ach, já vím. Vy přece děti nemáte, nebo aspoň ne tady, vám se to káže! Ale co byste dělal, kdyby hordy nepřátel vtrhly na vaše děti na Zem? Bránil byste je, nebo ne? No - odpovězte mi!«

»Právě to se stalo, když do země hlavonožců vtrhli barbaři ze Země. Divíte se, že se nakonec proti vám postavili?«

»Vy jim nějak nadřujete,« naježil se opět Maxmilián. »Až vás ty bestie budou trhat na kusy, pochopíte svůj omyl!«

»Už jsem s nimi začal jednat,« podotkl jsem. »Jsou to opravdu inteligentní bytosti. Jako Čech tu mám roli nestranného pozorovatele. Rád bych vás Němce zachránil, ale musím přiznat, v právu nejste.«

»Jak vysvětlíte, že vás nechali naživu?«

»Přesvědčil jsem je, že je chápu jako myslící bytosti a že jim nemíním bezdůvodně ubližovat.«

»A oni vám na to skočili a nechali vás žít?«

»Dokázal jsem jim, že to myslím vážně. Myslím, že jsem se s nimi čestně dohodl.«

»A teď nás chcete poučovat?« vyjel si na mě.

»Musím,« přikývl jsem. »Vy si to neuvědomujete, ale Země bez vás udělala obrovský skok. Lidé se dostali na Měsíc, na Marsu jezdí rádiem řízené auto s výzkumnou laboratoří, ale co je důležitější, lidé se přestali rozlišovat podle rasy. Němci na Zemi jednají s Číňany i s černochoy. Také tady bude jednání s hlavonožci jedinou možnou záchranou. Jsem tady sotva půl roku - a už vím, že se s nimi dá jednat docela dobře. Podmínkou je, aby je člověk považoval za sobě rovné, jinak to prostě nejde. První, co tedy budete muset pochovat, bude vaše pýcha. Nemyslím tím osobně vás, ale celý německý národ. Buď to pochopíte, že neexistují nadřazené a podřazené rasy a druhy...«

»...nebo co?« vyhrkl nesouhlasně.

»Nebo budete vyhubeni.«

»A vy jim v tom budete pomáhat?«

»Ne. Já se to zabíjení snažím na obou stranách ukončit.«

»Ale to přece není možné! Na naší straně padlo příliš mnoho lidí. Měli jsme se ženou pět synů a zbývá nám už jen poslední. Přinesli jsme oběti, jaké si ani nedovedete představit!«

»Navíc zbytečně, nikomu to neprospělo. Zdejší bytosti měly ztráty větší. A přece se s nimi dá jednat dál.«

»My jsme chtěli jenom nové, veliké Německo!«

»Postavené na troskách civilizace o nějakých dvacet pět tisíc let starší a rozumnější? Není to strašná bezohlednost, pane Maxi? Sám jste mi tvrdil, kdybyste zůstali na území kolem Berlína, k ničemu by nedošlo. S vražděním jste začali vy, ne oni. Přišli jste jako uprchlíci. Dostalo se vám útočiště, ale zachovali jste se jako vetřelci.«

Maxmilián Hurtig se na mě podíval nešťastným pohledem.

»Já vím,« řekl sklesle. »Ale co mám dělat?«

»Najít další, kteří jsou na tom podobně. A začít mluvit s těmi, kdo si myslí, že je možné tuhle válku vyhrát.«

»To jsou všichni Němci, pane!«

»Máte-li známé v jiných městech, zkuste je přesvědčit, aby se přestěhovali do Berlína,« nenechal jsem se ovlivnit. »Berlín zůstane ze všech měst stát nejdéle.«

»Vy dokonce znáte plány těch... hlavonožců?«

Vypadal zděšeně, jako kdybych byl nějaký démon. Ostatně - napadlo mě - nebyl zase tak daleko od pravdy.

»Částečně, jen v hlavních obrysech. Nejprve Němce zatlačí za hranice, dohodnuté na začátku. To je oblast Berlín a okolí.«

»A ostatní města?«

»Všechna ostatní jste postavili na dobytém území, obsazeném proti původním dohodám. Budou tedy zničena. Už to začalo.«

»A vy - vy k tomu budete mlčet?« naježil se proti mně.

»Pokusím se přesvědčit Němce, aby se vrátili k dohodám, na kterých se do tohoto světa nastěhovali. Poslední šanci dostanete, až budete soustředěni v oblasti kolem Nového Berlína.«

»Jakou poslední šanci?«

»Složit zbraně a přestat škodit hlavonožcům. Dokážete-li to, mohl by vám zůstat Berlín s okolím.«

»A když ne?«

»Pak vás prostě vymažou z této planety.«

»Poslyšte - to mi říkáte s takovým klidem? Jste vy člověk?«

»Ano, jsem,« přikývl jsem. »Už jsem s nimi jednat začal. Snad pár Němců přesvědčím, že mám pravdu! Těch pár se snad zachrání.«

»A co vy?«

»Já sem přece nepatřím. Vrátil jsem se na starou Zemi.«

»Pokud vás tam pustíme! Není jednoduché dostat se z tohoto vesmíru! Uvažoval jste o tom, že to bez nás nepůjde?«

Snažil se mi vyhrožovat, nebo mě chtěl obměkčit?

»Nejsem odkázán na vaši dobrou vůli. Na naši starou Zem mě dopraví Kopffüsslerové. Se mnou i menší část Němců - pokud se mi nepodaří přesvědčit všechny, že je nutné tento boj ukončit.«

»Máme vlastní propusti!« vypjal hrud'.

»Nemáte,« řekl jsem. »Neslyšel jste o dnešním výbuchu na severním předměstí Berlína? To explodovaly vaše propusti.«

»Jak to můžete vědět?«

»Byl jsem tam osobně krátce předtím. Jednal jsem s Ernestem Nordenem, mužem číslo Dvě. Přemlouval jsem ho, aby využil svého vlivu na Vůdce a zasadil se o ujednání míru.«

»To nemohlo mít naději na úspěch,« zavrtěl hlavou.

»Bohužel máte pravdu, nemělo to úspěch. Propusti potom byly zničeny a Norden je mrtev.«

»Snad jste je - nevyhodil do povětří?« napadlo ho správně.

»Ten výbuch nezpůsobila žádná výbušnina, viděl jsem to dost zblízka. Klenba laboratoří se propadla dovnitř a ne ven. Měl jsem jen štěstí, že jsem krátce předtím Nordenovy laboratoře opustil.«

»Možná máte pravdu. Vypadá to na účinky nové tajné zbraně. Víme o tom, že na ní Norden pracoval. Jestli přitom zahynul, byla by to pro Německo nenahraditelná ztráta. Norden byl génius, nikdo jiný už nedokáže propusti postavit.«

»Nevadí, další propusti mají hlavonožci, ti nás do staré vlasti rádi dopraví.«

»A co když o to nemáme zájem?« zavrčel opět nesouhlasně.

»Pane Maxi, uvědomte si to, dávno už nezáleží na tom, co vy Němci chcete a co ne. Jak říkám, teď jde jen o to, kolik Němců zůstane naživu, než ukončíte válku. A pokud ji neukončíte, budu vděčný osudu za každého Němce, kterého se mi podaří odstěhovat na starou Zem.«

»Vy opravdu mluvíte, jako kdybyste se dal k těm bestiím! Což nejste člověk? Lidi musí držet pohromadě!«

»Já se snažím zprostředkovat mír. To přece neznamená, že jsem proti vám.«

»Jen aby! To vám mám věřit?«

»To je vaše věc. Ale berte vážně alespoň přátelské varování. Když přimějete pár svých známých, aby se urychleně přestěhovali do Berlína, zachráníte jim možná život.«

»A co když to neudělám? Co když tady začnu křičet a zavolám na vás Gestapo?«

»Vy to neuděláte, pane Maxi. Jednak s takovým činem vnitřně nesouhlasíte a za druhé - že jsem jednal s hlavonožci, vám těžko někdo uvěří. Nemáte na to žádné důkazy.«

»To možná nemám - ale právě jste se přiznal k tolika věcem, že bych se divil, kdyby se Gestapu nepodařilo vás usvědčit.«

»O tom nepochybuji,« zamračil jsem se. »Dobře vím, že na Gestapu vymlátí z každého člověka přiznání k čemukoliv. Ale s tím vy přece nemůžete souhlasit.«

»Tady je ale ohrožen osud Německa!«

»To máte pravdu. Ale udáním nic nespasíte, naopak můžete promarnit vaši poslední šanci.«

Zvedl jsem se a opustil nerozhodného Maxmiliána Hurtiga. U přepážky jsem vrátil knihu a vyšel z knihovny.

Nebude to snadné, pomyslel jsem si. Tenhle Němec se mi zdál na první pohled rozumný. Ale ani on není schopen připustit, že by ve vesmíru byly jiné inteligentní bytosti než člověk. Německé chlapce, vyzbrojené automaty, podle něho nelze srovnávat s dětmi hlavonožců. Má pravdu. Některé jeho německé chlapce jsem poznal. Hrůza, jak je dokázali vychovat k tomu nadčlověčímu pohrdání ostatními. Budou s nimi jistě problémy, až se vrátí na Zem. Tam takových nácků zůstalo jen pár desítek - zřejmě jim odsud přibude **nová krev!**

Jak to skandovali na stadiónu ve Stuttgartu?

»**Svinskou smrt podřadným!**«

Když tak smýšlí i vzdělaní Němci, začínám vážně pochybovat, zda se mám pro jejich záchranu vůbec angažovat. Mohl bych jeho syny litovat? Samozřejmě, kdyby nepadli na straně - lupičů.

Vrátil jsem se raději do hotelu. Co budu dělat dál? Mít tady pár přátel, dalo by se něco podnikat, ale jak se zdálo, bude obtížné najít si přátele mezi nadlidmi.

Budu si to muset pořádně promyslet.

V hotelu jsem jen letmo pozdravil recepčního a vyšel nahoru do svého pokoje. Uvažoval jsem, co dál? Navazovat rozhovory jako dnes? S jakým úspěchem? Kolik se najde Němců, kteří by mě aspoň vyslechli, jako pan Max? Představil jsem si nelidskou organizaci této pokřivené společnosti. Muži v kasárnách, ženy v bordelech, tisíce dětí v domovech Hitlerjugend. Těžko tu hledat opravdové přátele.

Náhle se ozvalo bušení na dveře, ale než jsem stačil vyslovit souhlas, dveře se otevřely a vstoupili dva muži.

»Vy jste ten Čech? Půjďte s námi. Gestapo!«

Po zádech mi přešel mráz. Každý Čech musí trochu ztuhnout při vyslovení jména tajné státní policie Německa. Ale utěšoval jsem se, že přece ještě nemohou tušit, co jsem jim vyvedl.

»Prosím, beze všeho,« přikývl jsem.

»Žádné řeči! Oblečte si kabát a jdeme! A pohyb! Lós!«

Kabát jsem měl přehozený přes židli, jen zvednout. Stalo se. Gestapák mi jej vzápětí vytrhl z ruky. Vrátil mi ho až po prošacování. Druhý mi zatím zručně zabavil pistoli. Nebránil jsem jim v tom. Zbraň jsem měl legálně, jistě o ní věděli.

Vyvedli mě z hotelu na ulici. Recepční se na mě díval udiveně, když mu ukázali své legitimace. Napadlo mě, lituje mě nebo nenávidí? Ale neměl jsem už čas to zjistit.

V autě čekal šofér. Vsadili mě dovnitř, nasedli a jeli. Nepříliš daleko - úřadovna Gestapa byla pár ulic od hotelu. Na to si snad ani nemuseli brát auto.

Cestou se snažili vyvolat dojem, jako by nešlo o nic vážného. Jakmile mě zavedli do chodby, dosud korektní policisté se mávnutím čarovného proutku změnili k nepoznání. Hned za venkovními dveřmi na mě začali řvát, kde jsem přišel k pistoli. Bylo to od nich zbytečné, museli o ní přece vědět. Ukázal jsem jim tedy mimořádný zbrojní pas s mou fotografií, ale nezastavilo je to. Dostrkali mě do úřadovny. Ve sklepní místnosti bez oken, osvětlené jedinou žárovkou na stropě, stál psací stůl a dvě židle. Na jednu se posadil gestapák, na druhou mě usadil druhý. Pro něho židle nezbyla, stál proto za mnou. Brzy jsem poznal, že to tak bylo připravené úmyslně. První si rozsvítil lampičku, samozřejmě tak, že mi její světlo padalo do tváře. Ten trik byl starý, takže na mě nezabral. Dělal jsem, že si toho nevšímám.

»Tak vy máte zbrojní pas!« vyštěkl na mě gestapák sedící proti mně. »Kdy jste o něj žádal a kdy skládal zkoušky?«

»Nežádal jsem o nic,« pokrčil jsem rameny. »Dostal jsem jej jako dar od Vůdce, spolu s jinými věcmi.«

»O tom se přesvědčíme!«

»Doufám. Není nic snadnějšího. Určitě tu máte telefon.«

Na stolku ovšem žádný telefon nestál. To tak - aby si zjistili, že mluvím pravdu! O tu jim přece nešlo!

»Kam máme podle vás volat?«

»To snad musíte vědět vy, ne?«

»My ale nikam volat nebudeme,« ušklíbl se gestapák. »To my vůbec nemusíme. My vám ten zbrojní průkaz - **prostě neuznáme.**«

Poslední slova znenadání zařval – a přetrhl ubohou knížku na dva kusy. Na mě tím ale dojem neudělal. Jen jsem zjistil, co je zač.

»Naštěstí jste mi tu pistoli odebrali, takže už ten průkaz vlastně ani nepotřebuju.«

Gestapák se ušklíbl.

»Jenže - teď žádný průkaz nemáte, ale pistoli jsme u vás našli. Víte, co to znamená?

Illegální držení zbraně! Na to je u nás kulka.«

»I kdybych měl pistoli bez zbrojního průkazu, nemůžete vědět, jestli nemám zbrojní průkaz vystavený u nás v Čechách. Navíc na tom nezáleží. I kdybych se zmocnil pistole násilím nebo podvodem, podle ženevských konvencí mám na to právo.«

»Jakých ženevských konvencí?«

»To už jsem snad vysvětlil vašim předchůdcům,« řekl jsem tak otráveně, jak to šlo.

»Podívejte se, pánové, určitě víte, že jsem se do Nového Německa nedostal dobrovolně. Byl jsem unesen, takže mě musíte považovat za válečného zajatce. Snad vám tady nebudu muset vysvětlovat, jak upravují zacházení s válečnými zajatci ženevské konvence. Nezkoušejte tedy na mě pouštět hrůzu a raději mi chlapsky řekněte, co ode mě chcete. To mám snad právo vědět. Ostatně soudím, že je lepší domluvit se po dobrém. Třeba vám ani nechci odporovat.«

»Ty pitomá česká svině, ty se tady chceš ohánět nějakými nesmyslnými dohodami?«

Ani jsem nestačil mrknout. Facku zezadu jsem nečekal, až mě shodila se židle. Následoval kopanec do ledvin. Trochu mě zamrazilo, když jsem si uvědomil, kolik lidí už takový výslech prožilo.

»Vstávej!« křičel gestapák. »Lós!«

Dělal jsem, že ho neslyším. Zvedal jsem se pomalu a hned jsem se hrnul na židli. Edova taktika, jak jinak.

»Kde ses setkal s těmi bestiemi?« zařval mi do očí gestapák přede mnou. »Máme tady udání, že ses s těmi opicemi domlouval proti Německu. Jednat za války s nepřítelem je zrada a na to není jiný trest než postavit ke zdi!«

Aha, došlo mi to. Maxmilián Hurtig se tedy rozhodl, že bude především Němcem. Ale - co jsem čekal? Po takové době vymývání mozků dá asi většina Němců přednost roli Velkoněmce před úlohou slušného člověka. Hlavně jsem se dozvěděl, odkud vítr fouká. Rozhodl jsem se ale držet se ještě Edovy taktiky, dokud to jde.

»Odkdy je Česká republika ve válce s Kopffüsslery? Pokud vím, Čechy ve zdejší válce nejsou a příslušníkem Čtvrté Říše nejsem, jakápak tedy zrada? Kdybych se paktoval se samotným Belzebubem, byla by to záležitost naší vlády a naší armády, vám do toho nic není!«

»Žádná Česká republika neexistuje! Tady jste příslušníkem Protektorátu Böhmen und Mähren a jako takový spadáte nejenom pod ochranu Čtvrté Říše, ale i pod pravomoc jejich zákonů.«

»Odkdy má Čtvrtá říše nějaký Protektorát?«

»Čtvrtá Říše převzala veškeré závazky Třetí Říše.«

»Na tom se asi neshodneme,« pokrčil jsem rameny. »Třetí Říše oficiálně skončila v květnu 1945. Tím skončil i Protektorát a veškerá další diskuse na toto téma.«

»Jenže tady jste na území Čtvrté Říše a ať chcete nebo ne, pod naše zákony spadáte,« ušklíbl se gestapák. »Máte to marné. Buďto vás budeme chápat jako protektorátníka, v tom případě půjdete před zed'. Anebo uznáme, že patříte do vaší České republiky, pak jste její špión a jdete před zed' také. Vyberte si!«

»Nepatřím do žádného Protektorátu, ale do České republiky. Do Čtvrté Říše jste mě unesli nedobrovolně, takže špión být nemohu. Jako zajatec jsem pod ochranou ženevských konvencí, které jen tak mimochodem Třetí Říše podepsala. To je významný závazek a když chcete tvrdit, že jste převzali...«

»Budeš konečně mluvit, ty česká svině?« zařval muž přede mnou. »Jak ses s nimi mohl spaktovat, parchante? My ti ukážeme, zač je toho loket! Budeš ještě škemrat, abychom tě zastřelili!«

Rozpřáhl se, aby mi dal pěstí, ale v té chvíli se zarazil, zalapal po dechu - a pomalu se začal skládat na zem vedle psacího stolu.

Následoval krátký okamžik ticha, ale po dvou vteřinách jsem usoudil, že by to mohlo stačit.

»Doktora!« vykřikl jsem na druhého gestapáka.

»Co se stalo?« vyhrkl zaraženě.

»Nevidíte? Mrtvice! Sežeňte doktora - honem!«

Nebyla to pravda. Modrý blesk, který gestapáka poslal nejen k zemi, ale i k jeho předkům, nebyl pod stolem vidět. Druhý mi proto věřil, že jde o mrtvici. Vyběhl ven, ale za okamžik se vrátil s doktorem v bílém plášti. Odstrčil mě a věnoval se ležícímu.

»Je mrtev,« konstatoval po chvíli. »Je to divné, ty skvrny vypadají skoro jako úraz elektrickým proudem.«

»Tady nic elektrického není,« namítl druhý gestapák.

»Není, ale poslední dobou nám hlásili spoustu takových případů z bojiště. Kopffüsslerové proti nám začali používat nějakou úplně novou elektrickou zbraň.«

»Ale to by přece...« Gestapák rychle sáhl do pouzdra pro svou pistoli. Byl to chytrý chlap – pochopil to. Jako první a jediný.

»Ruce vzhůru!« vyštěkl na mě, pouzdro ani neměl rozepnuté..

Doktor nevěřícně vytřeštil oči. Z mých rukou vylétl modrý blesk a přímo před jeho očima skosil další oběť.

»Vy jste ho... vy jste je oba - zabil!« vykřikl. »Hilfe!«

Pak se předklonil a také padl k zemi. Další blesk ho připojil do řady k těm dvěma. Možná zbytečně - přímo mě neohrožoval a umlčet ho bylo pozdě. Ozvalo se dupání a do dveří vrazili dva gestapáci, kteří do této chvíle poslouchali za stěnou. Byl jsem ještě při síle, takže padli jako podt'atí sotva metr ode dveří. Zůstal jsem sám v prázdné místnosti s pětici mrtvol. Jak jednou člověk začne zabíjet, těžko přestane.

Chvíli jsem zůstal potichu, ale nikde se nic nehýbalo. Klidně jsem si vzal ze zásuvky psacího stolu zabavenou pistoli i s opaskem, připnul si ji a z opatrnosti jsem vzal i svůj zbrojní průkaz, ačkoliv byl vejpuř. Nebylo by dobré nechávat jim tady svou navštívenku.

Opatrně jsem vyhlédl na chodbu. Byla prázdná, nikdo tu nehlídal. Vyšel jsem bez podezřelého spěchu z nevlídné kanceláře a zamířil z budovy. Stála tam skleněná kukaň s vrátným. Ani se mě nestačil na nic zeptat a klesl ze své židle na podlahu. Pár kroků - a byl jsem na ulici – volný.

Volný? Přinejmenším v této chvíli...

Opatrně jsem krácel po chodníku. Udivilo mě, že mě střežilo tak málo mužů, ale asi mě nepovažovali za nebezpečného, byli zvyklí na bezbrannější oběti. V mém případě se šeredně mylili, nicméně jsem se rozhodl neriskovat. Následující pobyt v Berlíně by asi připomínal žonglování s hořícími pochodněmi v prachárně s podlahou posypanou střelným prachem a ani jinde to nebude lepší. Města byla propojena telefony a úřadovny Gestapa byly všude.

V hotelu jsem měl jen pár drobností. Lépe je ožet, než kvůli džínám riskovat zatčení. Ale za hotelem stál na parkovišti Tiger - mohl by mi pomoci dostat se z Berlína.

Zamířil jsem přímo tam. Zřízenec na parkovišti mě poznal.

»Copak, copak? Vždyť bude večer!«

»Jen se trochu projedu,« mávl jsem rukou. »Dnešní večer bude krásně a na západ slunce je lépe se dívat v přírodě.«

»Zlatá slova!« souhlasil. »Doplnili vám benzín. Zaplatíte hned, nebo až s hotelovým účtem?«

»Co mi poradíte?« obrátil jsem se na něho bezelstně.

»Radil bych hned. Po menších dávkách to méně bolí. Mám tu stvrzenky, jen jednu vyplním.«

Zasmál jsem se tomu a zaplatil. Stvrzenku jsem mechanicky vsunul do náprsní kapsy, nasedl do auta a opatrně vyjel na ulici.

Zamířil jsem směrem, který jsem už trochu znal, vyjížděl jsem tudy přece s Karlem. Přejel jsem pár nadjezdů a ocitl se na dálnici směrem na Stuttgart. Čtyřproudová dálnice byla pustá, nic nejelo ani ven ani dovnitř. Tiger letěl na plný plyn, ručička tachometru se ustálila na sto padesáti kilometrech za hodinu. Ale nedělal jsem si iluze, že na mě nemohou čekat kdekoliv cestou. Gestapo přece využívalo telefony. Doufal jsem, že pevností *Postupim* projedu v pohodě - a dál se uvidí.

Do pevnosti Postupim ještě nedorazila zpráva o tom, že by mě měli zadržet. Otevřeli mi vrata a ještě mi zamávali na cestu. Dálnice na Stuttgart byla volná, ale neměl jsem v úmyslu pokračovat po ní až do Stuttgartu. Na německé mapě byla asi v polovině cesty zakreslená úzká odbočka do lesů, která zdánlivě nikam nevedla. Tudy jsem chtěl pokračovat, ale když jsem konečně do těch míst dorazil, odbočka byla dávno zrušena a dva nevelké mostky byly strženy.

Tiger nebylo vozidlo, které by to zastavilo. Všechna poháněná kola se snadno převalila přes příkopy a automobil brzy opět svištěl po rozpukaném betonu silnice, která podle mapy - nevedla nikam.

Tahle cesta nebyla udržovaná už kdovíkolik let. Převíslé větve stromů mlátily do plechové střechy auta, podobalo se to bubnování. Ani beton cesty nebyl v pořádku. Jednotlivé desky už dávno nebyly vodorovné - někde byly podemleté, naopak jinde nadzvednuté kořeny nedalekých stromů. Auto sebou házelo, chtě nechtě jsem zpomalil. Bylo znát, že se tu nejedí často - několikrát jsem musel sjet stranou, když přes cestu ležely silné ulámané větve stromů.

Po dalších deseti kilometrech se přede mnou objevily kopce a silnice tam začala strmě stoupat. Náhle končila betonovou smyčkou před kupolí veliké, podle všeho dávno opuštěné pevnosti. Neponechal jsem ale Tigra před pevností. Sjel jsem z betonu dál do lesa a zastavil až za skálou. Vedla mě k tomu jen intuice - ale vedla mě správně.

K pevnosti jsem se vrátil pěšky. Hlavní dveře byly otevřené. Ani by nešly zavřít, bylo v nich skoro půl metru hlíny. Něco navál vítr, něco přinesla voda. Nebyly tu nejmenší lidské stopy. Tuhle opuštěnou vartu zřejmě nikdo v poslední době nenavštívil.

Za první předsíňkou se nacházela druhá. Další dveře už byly pečlivě zavřené, ale daly se snadno otevřít. Nacházela se tu neveliká místnost kruhového půdorysu o dvoumetrovém průměru. Beton stěn byl zčernalý, pokrytý nepravidelnými mapami zelené plísně. Slabé světlo ode dveří

ukazovalo začátek kovového točitého schodiště ze zrezivělých železných plátů s drsným trubkovým zábradlím. Vedlo kamsi do hlubin, byla tam tma, syrová vlhkost a plíseň. Naštěstí jsem to čekal a měl s sebou baterku. Točité schodiště sestupovalo hluboko a zdola byl slyšet zvuk tekoucí vody. Po padesáti metrech je přerušila podesta s těžkými železnými dveřmi.

Tyhle dveře už nešly otevřít tak snadno. Byly ve vlhku a jejich závěsy zrezivěly. Nicméně, když jsem se tělem opřel o zábradlí, přece jsem je nohama za strašného skřípění otevřel.

Za dveřmi byla dlouhá, úzká chodba s betonovými stěnami. Také zde byla plíseň. Chodba se několikrát lomila, vždycky jen o pár stupňů, ale z jednoho konce na druhý vidět nebylo. Postupoval jsem rychle. Na zemi leželo ztvrdlé vlhké bahno. Nebořil jsem se, ale mé boty v něm zanechávaly dosti zřetelné stopy. Byl jsem tu očividně první člověk po dlouhé době.

Na druhém konci chodby byly, jak jinak, další dveře.

Otevíraly se směrem ke mně a nemohl jsem je tedy vyrazit ani vykopnout. Musel jsem zabrat tahem, ale kupodivu nebyly zrezivělé, jak jsem čekal a s rezivým skřípěním se otevřely.

Modrý blesk, který proti mně vyletěl z černé tmy, mě odhodil až zpátky na chodbu.

»Nechte toho!« vyrazil jsem ze sebe s posledním dechem, než jsem se pomalu svezl dozadu na mazlavou podlahu. Baterka mi přitom zhasla a všechno se ponořilo do tušové tmy.

Žádné odpovědi jsem se nedočkal. Pomalu jsem sbíral dech a vzpamatoval se. Byl to snad hlavonožec? Nebo Nordenova hlídka, vybavená tak jako on elektrickým orgánem *quro* hlavonožců? Nebo nějaká automaticky působící - past? I to by bylo pravděpodobné.

Buď jak buď, úder mě nezabil a po tom prvním nepřicházel další. Podivné ale ne nepochopitelné.

Opatrně jsem se posadil. Baterka se už nedala přemluvit, aby se rozsvítila, zřejmě to spálilo žárovku, ale měl jsem v batohu druhou, mým tělem trochu chráněnou. Po chvílce šátrání jsem ji vytáhl.

Osvítila další prázdnou kruhovou místnost. Vedly z ní čtyři otevřené dveře. Na blátivé podlaze byly jen nezřetelné šmouhy a slabý zápach sirovodíku potvrdil, že mým protivníkem byl hlavonožec. Kam ale zmizel? Proč se skrývá? Musel přece pochopit, na koho se pokusil zaútočit, naštěstí neúspěšně. Před rozloučením mě Uaxio ujišťovala, že její krajané budou vědět o člověku, který se s nimi chce domluvit bez zabíjení. a budou mě respektovat, tohle tak vypadalo jinak, než jak jsme se dohodli. Nezabil mě, ale milé to od něho nebylo.

Rozhodl jsem se pokračovat, jako kdyby se nic nestalo. Musel jsem znásobit opatrnost. Hlavonožců bych se neměl bát, ale hitlerovec na jejich místě by mě mohl pokropit dávkou ze samopalu, což by bylo nepříjemnější. Jeden průstřel jsem přežil, ale ta zkušenost mi stačila.

Zápach sirovodíku byl v chodbě stále silnější, na zemi bylo více šmouh, ale mě to neodradilo. Věřil jsem Uaxio.

Chodba končila několika schody dolů. Další plechové dveře jsem otevíral co nejopatrněji. Byla za nimi obrovská místnost, slabě osvětlená modravým kamenem, zavěšeným pod stropem, který sem do pozemského prostředí nepatřil a byl tu vysloveně cizí. Okamžitě jsem ale poznal konstrukci další propusti. Ano, tady byla - Nordenova první a dnes už jen záložní základna. Avšak nebyli tu Nordenovi lidé.

»Dobrý den vám přeji,« oslovil jsem hlasitě - skupinku aspoň dvaceti hlavonožců.

Pohlíželi na mě všichni, jako kdyby mě očekávali. Což nejspíš byla pravda. Věděli přece, že je tu najdu.

»Sem jsi neměl chodit,« promluvil jeden z nich nevlídně. »Tak to nebylo domluveno.«

»Co bylo domluveno, stalo se,« opáčil jsem. »Dál už jsme nic nedohodli, ale právě proto jsem nic neporušil.«

»Sem jsi neměl chodit,« opakoval hlavonožec.

»Proč? Že tu je propust? Vždyť jste mi o ní sami řekli!«

»To je možné,« souhlasil hlavonožec rozmrzele. »Ale my tady očekáváme útok lidí. Nesmíš se divit, že nejsme přívětivě naladěni.«

»Ano, chápu,« přikývl jsem. »Ani vám nevyčítám, že jste mě na rozcestí nedaleko odtud napadli. Ostatně se mi nic nestalo.«

»Člověka by to zabilo.«

»Mě ne. To je důležité.«

»Poslouchej, to nám tak bezmezně věříš?« vyhrkl jiný.

»Jistěže,« přikývl jsem a podíval se na něho udiveně.

»Být na našem místě vaši lidé, také bys jim tak věřil?«

»Být na vašem místě Němci, byl bych opatrnější.«

»Jak si můžeš být tak jistý, že jsme lepší?«

»Není těžké být lepší než hitlerovci,« podotkl jsem. »Spíš by mě překvapilo, kdybyste byli horší.«

»Dobrá,« souhlasil hlavonožec. »Zřejmě jsi splnil slib, věříme ti to. Máme opět vládu nad propustmi. Co od nás čekáš dál? Myslíš si, že na dalších jednáních máme zájem?«

»Dohodl jsem s Uaxio, že budeme pokračovat v rozhovorech,« zavrčel jsem. Nelíbilo se mi to. Aby na mě použili známé pořekadlo o mouřenínovi?

»Možná - s tou umírněnou ses dohodl.«

»Tvrдила mi, že jedná i za ostatní.«

»Měla pravdu jen částečně. Přesvědčila Velký sněm, abychom ti dali **quro a** vyslali tě zabít Nordena. Nic víc už jste nedojednali a ani dojednat nemohli.«

»Mám její slib, že budeme v jednáních pokračovat,« trval jsem na svém. Netušil jsem sice, že budu muset Edovu drzost použít také na mimozemšťany, ale situace vyžadovala trvat na dohodách.

»Měl ses obrátit za ní! Najdeš ji v hnízdě Xijtra, ne tady. Tady nemá ani ona co dělat.«

»Tady je první místo, kde bych na vás narazil. Buď bych vás našel tady, jak se ostatně stalo, nebo byste se sem co nejdřív vypravili. Snad byste Němcům nedovolili obnovit chod této propusti?«

»Už jsme si ji obnovili - ale pro sebe.«

»To je v pořádku,« přikývl jsem. »Tak jsme to sjednali. Naše jednání může pokračovat, nebo ne?«

»Nemáme zájem na dalším jednání s vaší rasou. Jste úskoční a nedržíte slovo.«

»Zřejmě myslíte Němce. Já slovo držím.«

»Ty jsi schopen zradit vlastní krev - kdo ti má věřit?«

Tohle mě už opravdu urazilo.

»Domluvili jsme se přece, že hranice nemají vést mezi rasami, ale mezi slušnými a neslušnými bytostmi. Splnil jsem slib, protože jsem vás považoval za **slušné**. Nevyčítejte mi úskočnost a především, nechovejte se úskočně sami!«

»Jdi si vyjednávat s Uaxio. Tady nemáš co dělat. My také sliby plníme - jinak bys už nežil.«

»Nejde jen o mě,« podotkl jsem. »Nejde ani o Němce. Tady jde o víc, o mnoho víc.«

»O co?« zeptal se mě nevrle nejbližší hlavonožec.

»Víte o tom, že Norden udržoval spojení se starou Zemí? Měl na to jen nějaký nepatrný otvor, jen na poslouchání rádia, ale věděl, co se na Zemi děje.«

»Má to nějakou souvislost?«

»Země je krátce před vynálezem vlastní propusti, jiného typu než vaše. Je jen otázkou času, kdy se pokusí navázat spojení s vaším světem,« lhal jsem, až se mi od huby prášilo.

»My vás sem nepustíme,« zavrčel hlavonožec.

»Myslíte si? Co když bude pozemská propust tak odlišná, že ji nezablokujete? Nebude lépe dohodnout se v míru, než v nepřátelství?«

»Víš co? Vypadni odtud!« zvýšil hlas hlavonožec. »Jestli si vážně myslíš, že se domluvíš s Uaxio, běž za ní!«

Víc už jsem také zvažnět nemohl.

»Znamená to, že s vámi jednat nemohu?«

»Je to zbytečné. My máme od Velkého sněmu úkol nedovolit lidem použít tuto propust, nic víc. O nějakém jednání nebyla ani řeč. Odejdi, dokud můžeš.«

Na dvě vteřinky jsem se zamyslel. Jejich jednání mě zklamalo, proč to nepřiznat? Ale - jistě bude lépe jít za Uaxio, než se zdržovat tady, kde se mnou jednat nechtějí.

»Dobrá, jak myslíte,« opáčil jsem. »Budu tedy jednat s Velkým sněmem pomocí Uaxio. Ta snad bude vstřícnější.«

Uklonil jsem se hlavonožcům, otočil se a vracel se stejnou cestou na povrch. Nebránili mi v návratu, alespoň v tom směru dohody dodržovali. Nic moc - mohli mě také zabít. Mouřenín vykonal práci, mouřenín může zmizet. Na zradu tady nemuseli být jen Němci.

V kruhové šachtě s točitými schody jsem se zarazil.

Shora se ke mně nesl hluk. Těžké okované boty, němčina. Rychle se ke mně blížil. Zhasl jsem baterku a sestoupil po točitých schodech o několik otáček dolů v dobré víře, že Němci vejdou tak jako já do chodby a nepůjdou dolů na dno šachty.

Dupání se blížilo, Němci se hnali jako stádo nosorožců. Takhle přece nemohou hlavonožce překvapit, uvědomil jsem si. Neměl bych je varovat? Vždyť se ženou - pro smrt!

Hluk začal slábnout. Němci vešli do chodby, kudy jsem před chvílí opustil hlavonožce. Zamrazilo mě. Jdou si pro smrt, ale nemohu pro ně nic udělat. I kdybych se je pokusil varovat, nepomohl bych jim. Tady byla přece tajná německá základna a kdoví, zda by se rozmýšleli střílet. Mohlo mi být líto, vědět co je čeká a nehnout pro ně prstem, ale tohle už skutečně nebyla moje starost.

Pomalou, opatrně jsem vystoupal po schodech nahoru. Nahoře nikdo nehlídal, ale ze sousední komůrky se ke mně otevřenými dveřmi donesly nějaké hlasy. Dva Němci seděli u střílny, která kryla vchod. Měli v držáku usazený velkorážný kulomet, naolejovaný a připravený ke střelbě. Nečekali ale, že by k nim něco mohlo přijít zezadu. Když jsem je vyzval, aby dali ruce nahoru, byli tak překvapení, že poslechli.

»Hlídáte tak pitomě, že by vás mohl postřílet kdekdo,« vyčetl jsem jim, když přede mnou stáli s rukama nad hlavou.

»Co tu děláte?« vyštěkl na mě menší. »Sem nikdo nesmí, tady je vojenský prostor!«

»Já to vím,« odušil jsem pokojně, ale nepřestal na ně mířit. »Nechte ty ruce nahoře. Nemíním vám ubližovat, ale kdybych musel nějakou náhodou střílet, mám tam střely dum-dum.«

»To je nepřipustné!« vybuchl menší o poznání krotčeji

»Nemohu za to,« ušklíbl jsem se. »Nenabíjel jsem je původně kvůli vám. Stačí vám to jako vysvětlení?«

»Co od nás chcete?« zavrčel stroze vyšší Němec s brýlemi.

»Abyste přede mnou vyšli ven s rukama nad hlavou,« řekl jsem suše. »Nemíním riskovat, že po mně začnete střílet.«

»To je cesta na smrt!« zděsil se menší.

»Myslíte?«

»Venku mohou být hlavonožci!« vysvětloval mi rychle.

»Ti nejsou venku, ale uvnitř,« ujistil jsem ho.

»Ale - tam odešli naši kamarádi!« zaúpěl menší.

»Před chvílí prošli kolem mě,« řekl jsem beze stopy soucitu. »Dělali strašný kravál. Jako stádo dobytka hnané na porážku. Za chvílí z nich budou mrtvoly, hlavonožců je tam víc než dost.«

»Jak to můžete vědět? A proč jste je tedy nevaroval?« vybuchl brejláč rozzlobeně.
»Myslíte, že by po vás naši kamarádi stříleli?«

»Byli připraveni střílet,« odsekl jsem. »Kdybych si tím nebyl jistý, oslovil bych je. Vy jste mi dali možnost vás překvapit. Já nejsem Němec a s hlavonožci jsem uzavřel své soukromé příměří, proto mě nezabili. Vám dám na vybranou. V každém případě mě doprovodíte na kraj lesa, na tom musím trvat. Pak se buď vrátíte pro zbraně a budete lépe hlídat, nejen co se děje před vámi, ale i co je za vašimi zády...«

»Nebo?«

»Mám pro vás ještě jednu možnost. Mám v lese auto, můžete odjet se mnou. Myslíte si nejspíš, že by to byla pitomost. Obávám se, že je to jediná cesta, jak si můžete zachránit život.«

»Proč by to měla být jediná cesta?«

»Během několika minut sem dorazí hlavonožci. Možná to ještě nevíte, ale mají proti vám nové zbraně. Těmi vás zabijí - nemáte proti nim nejmenší naději. Pojedete-li se mnou, můžete to snad přežít. Berte to jako nabídku, ale nebudu vám ji vnucovat.«

»Víte vůbec, co po nás chcete?« podíval se po mně zle brejláč. »Chcete po nás, abychom zradili kamarády! To přece nejde!«

Z dálky z chodeb se sem donesla krátká dávka z automatu, okamžik po ní druhá. Pak nastalo opět ticho. Jen dva muži tedy stačili vystřelit – nikdo víc. Je po nich – snad mě teď nebudou hlavonožci podezírat, že jsem k té jednotce patřil? Mělo by jim dojít, že bych je v takovém případě nepustil – na smrt.

»Tak - a zůstali jste sami,« podotkl jsem rychle. »Nemíním tu déle čekat. Jdeme. Ruce nad hlavou - a ven! Pohyb!«

Němci vyšli pomalu, ale já jsem jen opatrně vykroukl. Byl to dobrý nápad. Před pevností stálo obrněné auto Wehrmachtu. V kabině stál strážný, vysunutý do půlky těla z poklopu ve střeše. V ruce držel samopal, ale ostražitě sledoval - opačnou stranu.

»Ruce vzhůru!« namířil jsem na něho pistolí.

Mrkl na mě, ale náhle se ke mně otočil se zbraní v ruce. Byl jsem rychlejší, použil jsem místo pistole modrý blesk. K jeho vyslání mi stačil kratší okamžik než je potřeba na mrknutí oka. Strážný pustil automat a zhroutil se přes okraj poklopu na plechovou střechu auta.

»Dvašedesátka!« vykřikl udiveně brejláč.

»Je mrtev,« ujistil jsem ho. »Kdyby odhodil zbraň, mohl žít. Sami jste to ale viděli - chtěl střílet. Neměl jsem jinou možnost.«

»Ale - co to bylo? Čím jste ho vlastně zabil?« přikrčil se trochu menší z mých zajatců.
»Vypadalo to - jako blesk bez hromu!«

»Mám takovou zbraň,« ušklíbl jsem se. »Je lepší než pistole, ale nemohu s ní nikomu vyhrožovat - je příliš nenápadná.«

»Kde jste ji ukradl?« opáčil přísně větší, brejlatý.

»Vám ne,« odušil jsem. »Vy přece takovou nemáte.«

»Máte ji - ze Země?«

»Nebudeme se o tom dohadovat,« usekl jsem oba. »Jdeme do lesa. Tři kroky přede mnou - a žádné úskoky. Nebudu střílet, ale snad už víte, že ani nepotřebuji.«

Vedl jsem je do lesa až za skálu, kde dosud tiše čekal Tiger. Blahopřál jsem si, že mě napadlo uklidit ho mimo dohled. Teď jsem měl opět volnou cestu.

Před Tigrem jsem svým zajatcům poručil zastavit.

»Hoši, je mi vás líto,« oslovil jsem je. »Toužíte-li po hrdinné smrti, můžete se teď vrátit. Mohli byste ještě nasednout do obrněného auta a odjet, jen nevím, jak to budou posuzovat vaši velitelé. Mohli by vás také postavit ke zdi. Chcete-li přežít déle než půlhodinu, pojed'te se mnou, naposledy vám to nabízím. Stanete se psanci jako já, ale vaše šance na přežití se prudce zvýší.«

»Jak to myslíš?« zajímal se menší.

»Chci se vrátit na starou Zem. Pár Němců snad budu moci vzít s sebou. Staré Německo je dnes hospodářsky prosperující země a pro pár krajanů se tam vždycky místo najde.«

»My ale patříme sem!« odsekl brejláč nevlídně.

»Obávám se, že Čtvrtá Říše končí,« odušil jsem. »Němce tady čeká peklo, které nikdo nepřežije. Budu se vás snažit pár zachránit, ale nepůjde to jinak než vzít vás s sebou do staré vlasti.«

»Ale ... já mám v Hamburku rodiče!« zaúpěl menší.

»Zmlkni, Třiadvacitko!« vyhrkl prudce vysoký brejláč. »To je stalinská lest! Jestli mu na to naletíš, bude to tvé rodiče stát krk!«

»Proč myslíš?« podíval jsem se na něho přísně.

»Protože je to zrada Německa! Za to je kulka nejen pro zrádce, ale i pro jeho rodinu!«

»Nikdo se o tom nedozví,« opáčil jsem klidně. »Všichni si budou myslet, že jste padli - jako ti ostatní.«

»Ale já jsem naživu! Zůstanu tady a budu mluvit!«

»Nebudeš,« podotkl jsem. »Pokud sis zvolil hrdinskou smrt, budeš do čtvrt hodiny mrtev a nikomu nic nepovíš.«

Náhle jsem zpozoroval podezřelý pohyb.

»Na tvém místě bych to nedělal,« usmál jsem se klidně. »Dříve než ten granát odjistíš, vybuchne ti v ruce, jsem rychlejší než si myslíš. Dej raději ty ruce zpátky nad hlavu.«

»Ty nejsi člověk, ty jsi ďábel!« vybuchl brejláč, ale po krátkém váhání zvedl ruce nahoru. V pravé už skutečně držel vajíčkový granát, naštěstí dosud neodjištěný.

»Třiadvacitko,« mrkl jsem na druhého. »Máš poslední šanci zachránit sebe a možná i své rodiče. Nastup si ke mně, nebo se přidej ke kamarádovi. Možná se vám bude lépe umírat spolu než samotnému, ale já ti nabízím život. Rozhodni se. Tady se za chvíli staneš potravou pro brouky. Nejprve ty - a později i tvoji rodiče.«

»Jedu s vámi,« řekl rychle voják a přistoupil ke mně. Pokynul jsem mu do kabiny.

»Ty zrádce!« vybuchl bezmocně brejláč.

»Nechceš jet s námi přece jen i ty?« zkusil jsem to naposledy, když už jeho kamarád seděl na sedadle.

»Nikdy neznám Vaterland!« odsekl nenávislně.

»Tak tedy - odpočivej v pokoji!«

Udělal jsem rukou ve vzduchu kříž a nasedl. Tiger prudce na plný plyn vyrazil mezi stromy.

Za námi se ozval výbuch. Voják nedolal a hodil po nás své rýhované kovové vajíčko. Granát nedoletěl, zachytil o větev a vybuchl na polovině cesty k nám. Bylo to zbytečné gesto. Brejláče mi bylo líto, ale dva vojáky bych měl asi problém zpacifikovat, kdyby je napadlo vzbouřit se. Jednoho snad zvládnou, je přístupnější argumentům.

»Já jsem ho nechtěl nechat samotného,« vzlykal voják vedle mě jako děcko. »Ale já mám ještě rodiče a oni mají jenom mě. To hoši z Hitlerjugend prostě nemohou pochopit.«

»Ty máš ještě vlastní rodiče?« obrátil jsem se na něho. »Nemáš náhodou také - jméno?«

»Jak to víte?« podíval se na mě.

»Protože se jmenuji Ota,« podával jsem mu ruku. »Ota Vávra, Čech, narozený na Zemi. Jak ti doma říkají?«

»Matka mi říká Kurt... a po rodičích Werner.«

»Dobrá, Kurte,« usmál jsem se na něho. »Nechci ti mluvit do toho, jestli jsi udělal dobře nebo ne. Myslím, že jsi ani nemohl jednat jinak. Někteří Němci, zejména ti zdejší, by ti to mohli vyčítat. Němci u nás na Zemi ti budou gratulovat.«

Tiger usilovně šplhal do příkrého kopce.

»Gratulovat - ke zradě?« odtušil trpce.

»Německo je dnes jiné než vaše Čtvrtá Říše. Němci na Zemi tě pochopí. Pokud se nám podaří zachránit také tvé rodiče - a půjde-li to, i pár známých, budou tě ještě obdivovat.«

»Ale když - seběhlo se to tak náhle...«

»To ano,« souhlasil jsem. »A připrav se, nebude to ještě ani zdaleka jednoduché.«

Hamburk jsme objeli velikým obloukem. Kurt mi sice řekl, že právě tam má rodiče, ale vysvětlil jsem mu, že musíme dodržet hlavně můj plán. Na jeho zájmy bude čas potom - já na něho nezapomenu.

Cesta lesem nebyla tak snadná jako po silnici. Projevilo se to hlavně na spotřebě benzínu. Brzy jsme vyčerpali hlavní nádrž a já jsem starostlivě pozoroval, jak ubývá i v zásobní.

Dvakrát jsme narazili na Kopffüsslery.

Prvního hlavonožce jsem zpozoroval včas. Znenadání se na nás vyhrnul z křoví a očividně měl v úmyslu zkřížit nám cestu. Držel v chapadlech předmět velký jako meloun - **Stalinovu láhev**, jak tomu říkali Němci. Byl to plod rostliny, která se ještě před pěti lety na této planetě nevyskytovala. Vyšlechtili si ji tak, aby obsahovala mazlavou hořlavinu, která se po porušení obalu na vzduchu sama vznítí. Byla účinnější než napalm a obrněné stroje jí málokdy odolaly.

Dvacet metrů před ním jsem prudce zabrzdil. Kurt se jen chytil držadla a úplně zbělel v obličeji. Na rozdíl ode mě neměl žádnou zbraň a nezbyvalo mu než se naprosto spolehnout na moji ochranu.

»Jedu tudy dobře do hnízda Xijtra?« zavolal jsem okénkem.

Hlavonožec překvapením div neupustil plod, který se na nás chystal hodit.

»Ty jsi ten Čech?« zakřičel.

»Ano. Jedu dobře na Xijtru?«

»V podstatě ano,« odvětil. »Pozor, u Bieregtu spadl **bílý oheň a** očekává se další, je to tam nebezpečné!«

»Díky,« odpověděl jsem mu zdvořile, než jsem se opět rozjel. Hlavonožec uhnul s cesty a tiše zmizel v lese.

»Ty s nimi - hovoříš? A jak to, že nás nechali?«

»Mezi námi platí příměří,« odtušil jsem. »Nejsem Němec, vaše válka se mě netýká.«

»Ale jsi přece - člověk?!«

»Dohodli jsme se, že slušní lidi budou respektovat. Proč ne? Nejsou tak zlí, jak se o nich tvrdí. Ani Němci nejsou všichni stejní.«

»Neslyšel jsi, že úplně vyvraždili Lipsko a Essen? Včetně žen a malých dětí?« zaútočil na mě, jako kdybych za to mohl.

»Slyšel. Vy Němci jste zase úplně vyvraždili hnízda *Asaššis* a *Mojoučš*. Včetně malých mláďat i s matkami.«

»O tom jsem nic neslyšel. My jsme se to ve škole učili jinak,« nasupil se trochu.

»Učili jste se samé lži,« odtušil jsem. »Poslyš, jsem v Novém Německu méně než rok a vím více než vy, ačkoliv tu žijete celý život. Válka mezi hlavonožci a lidmi je krutá na obou stranách, ale nejhorší na ní je, že ji začali lidé. Nevěřím, že by tomu bylo jinak.«

Kurt mlčel. Vypadalo to, že přemýšlí. Doufal jsem, že dumá pouze o mých slovech a ne - jak mě převez.

Tiger zatím vyšplhal na vrchol horského sedla a začal pomalu sjíždět dolů do údolí.

Náhle jsem zprudka dupl na brzdy. Dole pod svahem se vinula betonová silnice a na ní nehybně stála kolona Wehrmachtu s dvaceti obrněnými vozidly a pěti tanky. Znaky německých válečných křížů identifikovaly její příslušnost, i když byly zbytečné - tady ani nemohlo jít o jiný druh vozidel.

Zastavil jsem. V prvním okamžiku mě napadlo otočit a vrátit se do lesa, ale když jsem se tam podíval pozorněji, spatřil jsem, že se ti lidé dole nepohybují, všichni nehybně leží kolem svých vozidel. Mohli být před něčím ve střehu, ale čím déle jsem je pozoroval, tím více jsem byl přesvědčen, že jsou - mrtví. Německá kolona byla na tomto místě nejspíš přepadena - a pobita.

»Půjdeme se tam podívat,« navrhl jsem Kurtovi.

»Co když nás tam někdo překvapí?« staral se.

»Hlavonožci nás nechají na pokoji,« ujišťoval jsem ho.

»Ale co hoši z Wehrmachtu?« namítl.

»Kamarády z Wehrmachtu bychom museli požádat, aby zvedli ruce nahoru. Obávám se ale, že jsou všichni mrtví.«

Vystoupili jsme a opatrně sestoupili se svahu. S těmi mrtvými jsem měl pravdu. Leželi tu dva muži přes těžký kulomet na podstavci. Půda kolem nich byla poseta prázdnými nábojnicemi, zřejmě zuřivě do posledního okamžiku stříleli. Pohlédl jsem směrem, kterým mířila hlaveň kulometu, ale nic podezřelého jsem neviděl, kromě několika čerstvých trychtýřů po granátech - i tanky zřejmě střílely. Hlavonožci nepoužívali vojenskou techniku, na místě bitvy nemohla žádná zůstat. Raněné a padlé pečlivě odnášeli, část jich opět uzdravili. Vypadalo to, jakoby ztráty měli jen Němci. Muži nevypadali zranění, jen - jejich zčernalé obličejové svědčily o tom, že jsou mrtví.

Jak asi probíhala bitva?

Podle soustředěné palby i podle polohy mrtvol byli všichni Němci obrácení jedním směrem. Snad se tam objevili Kopffüsslerové a přilákali na sebe jejich pozornost. Během bitvy se mohlo na opačné straně ze zatáčky silnice nepozorovaně vynořit komando hlavonožců. Přeběhlo pár metrů, které jim chyběly, využilo momentu překvapení a modravými blesky skosilo Němce zezadu, dříve než se otočili.

Tak se mi to zdálo nejpravděpodobnější. Blesky *quro* jsou sice účinné na větší vzdálenost než kusadla, ale jen asi do padesáti metrů, dál by byly příliš vyčerpávající i pro hlavonožce. Zatáčka byla blíž. Už od těch keřů bych si i já troufl zabít kohokoliv.

Přechodem na *quro* by získali hlavonožci i proti velkorážným střelným zbraním Wehrmachtu výhodu. Zdálo se, že tím ještě nebyli vybaveni všichni. Někteří používali staré zbraně - určitě ti, kteří v lese za lijáku přepadli mě a Karla. Ale byla to jen otázka času. Germáni donutili civilizaci hlavonožců chovat se tak, aby přežila. Trvalo jí to sice dlouho, ale - teď už nebyly vyhlídky Němců růžové, teď měly barvu asfaltu.

Vzali jsme si několik netknutých kanystrů s benzínem, který nám citelně chyběl. Palivo pro nás bylo kritickým materiálem a stálo za to uložit plné kanystry i do kabiny.

Výlet do Sodomy

Jak jsem už očekával, také všechny další pevnosti byly mrtvé. Hlavonožci tu nebyli - přesunuli se asi blíž k Hamburku. Pevnostmi jsme tedy projížděli bez problémů. Jen Kurt vyděšeně zíral na mrtvolu německých vojáků. Bylo jich jako naseto nejen uvnitř budovy, ale i na nádvoří. Zdi pevností dávaly lidem jakousi výhodu, ale jakmile byli Kopffüsslerové uvnitř, tato výhoda se otočila. Na krátkou vzdálenost neměli teď Němci v boji muže proti muži proti quru hlavonožců šanci. Ležícím tělům jsme se s Tigrem museli opatrně vyhýbat. Kurt přitom vypadal velice sklíčeně.

»Myslíš, že takhle dopadli moji kamarádi?« zeptal se mě, když jsem se ho snažil aspoň pohledem povzbudit.

»Jsem si tím skoro jistý,« přikývl jsem vážně.

Jeli jsme opět po prázdné silnici, vinoucí se klikatě po svazích členitého pobřeží.

»To je strašné,« povzdychl si. »Co jen bude s Německem?«

»Buď rád, že jsi tomu unikl,« utěšoval jsem ho.

Několik dalších kilometrů jsme se tedy bavili o budoucnosti Německa. Probrali jsme všechny lži, které do mladých vojáků hustila německá propaganda. O válce, Zemi, Stalinovi, ale hlavně o Němcích a Německu. Kurt se mi zpočátku snažil oponovat, ale brzy zjistil, že se mnou nehne. Neměl jsem pro Němce slitování a setřel na nich kdeco. Bylo ale proč a Kurt to neochotně, ale přece uznával. Fanatik naštěstí nebyl - s takovými se nedá mluvit.

Konečně jsme sjeli se silnice a Tiger šplhal do příkrého svahu. Chvilí jsme potom jeli lesem mezi stromy a brzy jsme dorazili před vchod do jeskyně Xijtra.

Přímo před ním nás čekala - Uaxio. Poznal jsem ji okamžitě. Ačkoliv se od ostatních hlavonožců moc nelišila, zapamatoval jsem si odstín její hnědé kůže i tvar několika zelených skvrn na její hlavě.

Kurt při jejím spatření ztuhl, já jsem si naopak oddychl.

»Zdravím tě,« oslovil jsem ji zdvořile.

»Splnil jsi slib. Vítej,« odpověděla prostě.

»Přišel jsem se zeptat, zda chcete dál jednat,« pokračoval jsem trochu přísně. »Splnil jsem slib a chtěl bych pokračovat v jednání.«

»Od našeho rozchodu se mnohé změnilo,« řekla. »Dobyli jsme Mnichov, Bremen, řetěz pevností a dvě tajné základny.«

»O tom vím, ale to nerozhoduje. Co bude dál?«

»Chystáme se zničit Kolín a Hamburk.«

»Proboha! Já tam mám rodiče!« vyhrkl Kurt. Zbledl a pokročil blíž k Uaxio - snad by se na ni s holýma rukama nevrhl!?

»Nedalo by se to zastavit?« zkusil jsem Uaxio obměkčit.

»Velký sněm už rozhodl,« odušila. »Zítra vypukne velký liják, vy mu říkáte **Grossregenguss**. Povětrnostní síly se rozeběhly, nikdo na světě to už nezastaví.«

»Dejme tomu, že liják zastavit neumíte,« namítl jsem. »Ale ten útok přece uskutečnit nemusíte.«

»Rozhodnutí Velkého sněmu je neměnné jako déšť.«

Podíval jsem se na Kurta. Byl bledý jako papír.

»Myslíš, že stihneme jednu cestu do Hamburku?« zeptal jsem se Uaxio. »Je tam několik lidí, které bych chtěl zachránit.«

»Můžeš se o to pokusit,« neprotestovala, ale bylo na ní znát, že ji to překvapilo a není nijak nadšená. »Co s nimi budeš dělat?«

»Mohli byste mi vytvořit propust na Zem?« zeptal jsem se jí suše. »Rád bych tam poslal některé Němce, ačkoliv to nebude jednoduché. Musíme pro ně připravit místo a to bude znamenat hodně úsilí. Opravdu nemůžete tu válku aspoň na pár týdnů přerušit?«

»Přerušíme ji tak jako tak. Naše síly nejsou nekonečné, po každém zásahu je musíme sbírat. Bude to trvat měsíc a budete mít dost času. Ale nejprve padne Kolín a Hamburk.«

»To je nelidské!« vykřikl Kurt. »Říkal jsi mi přece, že jsou lepší než my!« vyčetl mi v záchvatu bezmoci.

»Je to nelidské,« přikývl jsem. »Uvědom si, nemáte proti sobě lidi. Ale oni aspoň drží slovo. To vy sami příliš často nedodržíte.«

»Říkal jsi, že jsou spravedlivější!« pokračoval.

»Říkal jsem to,« souhlasil jsem. »Ale přiznávám - vševědoucí nejsem, mohl jsem se mýlit.«

»Proč myslíš, že ses mýlil?« podívala se na mě Uaxio přísně.

»Skutečně jsem vás považoval za spravedlivější,« řekl jsem. »Nezlob se, ale chystáte se zničit dvě města. Já se je snažím zachránit a jejich zkázu nepovažuji za spravedlivou.«

»Z vašeho lidského hlediska máš - snad - pravdu,« opáčila.

»Nedohodli jsme se hned na počátku, že bychom měli všechny bytosti dělit na slušné a neslušné? Považoval jsem vás za slušné, ale neshoduje se mi to s vyvražděním celých měst bez ohledu na smýšlení jednotlivců.«

»A jak si tedy představuješ slušnost?«

»Například dohodnout po dobu jednání příměří, kdy nebude pokračovat zabíjení.«

»Na to měli Němci desítky let. Taková příměří nám několikrát navrhli a pokaždé je sami porušili.«

»Jsem tu teprve chvíli. Nejprve jsem se musel orientovat, pak jsem přistoupil na spolupráci s vámi. Zatímco teprve uvažuji, co dělat pro Němce, zničili jste čtyři města a na další dvě se chystáte.«

»A v těch městech jsou i děti,« přidal se Kurt.

»Ty mlč,« okřikl jsem ho. »Poslouchej, ale mlč a neplet se do toho - jde o životy. Bude to pro tebe hrozné, ale poučné. Už jsem ti to říkal, mají v plánu definitivně vás vyhubit jako nějaké krysy. A ze svého hlediska mají plnou pravdu. Já se jim snažím dokázat, že jejich plány v současné změněné situaci už tak správné nejsou.«

Kurt se na mě udiveně podíval. V obličeji byl bledý jako křída. Všiml jsem si, jak zaťal pěsti, ale po chvílce uvažování jen naprázdno polkl a beze slova přikývl.

»Naše plány vznikly před deseti lety. Nemůžeme od nich jen tak ustoupit,« řekla Uaxio ještě temnějším hlasem.

»To bude věc vašeho svědomí,« pokrčil jsem rameny už zase klidným tónem. »Mohli byste, kdybyste chtěli - vy nechcete. Neříkám, že jste horší než Němci, ale o **mnoho** lepší nejste. Jen o to, že aspoň držíte sliby. Já chci úplný a trvalý mír. Vy ne?«

»Mír tu byl, než sem přišli Němci.«

»Souhlasím. A mír bude, až odsud zmizí. Jde o způsob, jak se to stane. Odejdou-li na Zem, budeme tam mít nějakou dobu s nimi problémy my, budeme muset vyřešit kam s nimi a jak jim co nejlépe pomoci. Uvědomte si, Země je i tak přeplněná. Ale vy je chcete prostě vyvraždit. Ano, i to by bylo řešení. Nastal by mír a odpadla by starost, co s nimi. Ale vy byste pak měli svědomí zatížené mnohonásobnou vraždou. Stojí vám to za to?«

»Nebude to vražda. Chceme jen právo. Je to náš svět a oni nám jej chtěli vzít. V právu jsme tedy my, ne oni.«

»Neříkám, že jsou v právu Němci,« zavrtěl jsem hlavou. »Jsou to zločinci podle vašich i podle našich měřítek. Ale ne všichni. Vy chcete zabít vinné i nevinné, chcete odpovědět na křivdu křivdou. To ale není slušné ani podle našich lidských hledisek, ani podle vašich.«

»Němci to tak dělali.«

»Němci ano, já takový nejsem. Troufám si tvrdit, že se nám podaří je převychovat. Už se to jednou podařilo. Na Zemi zůstala kdysi z toho národa spousta zločinců. Zločinců jsme se ale zbavili a ostatní s námi žijí v pohodě.«

»Rozhodnutí Velkého sněmu je neměnné,« opakovala.

»V tom případě jste mě pořádně zklamali,« povzdychl jsem si. »Považoval jsem vás do této chvíle za rozumnější.«

»Co nám máš co vykládat o rozumu a slušnosti?« vybuchla náhle Uaxio. »Přišel jsi nepozvaný, při prvním setkání jsi zastřelil dva naše, ačkoliv ti nic neudělali - a teď nás chceš poučovat? Měl bys být rád, že tě dosud respektujeme!«

»Jistě, měl bych být rád,« zachmuřil jsem se. »Ale já to vidím trochu jinak. Nejen jako člověk, ale jako rozumný tvor a slušná bytost. Nepozvali jste mě, pravda. Ale nejsem tu dobrovolně, Němci mě sem přitáhli proti mé vůli, nemůžeš mi to dávat za vinu. Při prvním setkání s vámi jsem střílel, pravda, ale to jsem měl o vás informace, že jste nemyslicí, dravá a nebezpečná zvířata. Ti dva, které jsem střílel, mi nic neudělali jen proto, že jsem vystřelil dřív, ale snažili se mého průvodce i mě bez viditelného důvodu zabít. Neudělali mi nic - ale chtěli! Čím jste mě tedy přesvědčili, že jste myslící? Trojím pokusem o mou záhubu? To také nebylo moc spravedlivé jednání!«

»Uznali jsme, že jsi jednal v sebeobraně, takže jsi byl v právu,« pokusila se rychle couvnout Uaxio, ale nezastavila mě. Teď jsem byl v ráži i já a nemohl jsem to v sobě dál jenom dusit.

»Že jste inteligentní, to jsem rozpoznal až když jste mě chtěli zabít podruhé - s použitím zbraně. Jak inteligentně jste se předvedli? Dodnes bych vás považoval za zvířata. Myslíte si, že vám mám být vděčný, že mě dosud respektujete? Já vás respektuji také! A kdybych s vámi nechtěl jednat, věnoval bych svůj rozum pro vítězství Němců. Tím by se i pro mě prudce zvýšila naděje na přežití, rozumíš? Namísto toho jsem uznal, že Němci nejsou v právu, pomohl jsem vám získat zpátky vládu nad propustmi, které by zůstaly v rukou Nordena, snažím se nesmyslný konflikt v tomto světě zastavit - a co děláte vy? Vraždíte! **Rozhodnutí Velkého sněmu je neměnné!** Chováte se jako hitlerovci! Styďte se! Slušné bytosti tak nejednají!«

Uaxio se při těchto slovech nahrabila. Tušil jsem, že jsem to asi přehnal. Pokud chci s někým jednat, neměl bych ho urážet. Ale cítil jsem, že jsem v právu.

»Takhle nám to ještě nikdo nikdy neřekl,« odpověděla mi po chvíli, když viděla, že už jsem ze sebe vysypal všechno, co jsem musel říci. »Uvědomuješ si, jak závažná slova jsi právě použil?«

»Myslíš si snad, že ve chvíli, kdy jde o smrt tolika myslících bytostí, jsou namísto jiná než vážná slova?«

»Chceš po nás zastavit útok. Ale nemůžeš nám zaručit, že toho Němci nevyužijí - a to bude stát pro změnu naše životy! Němcům jsme už ustupovali dlouho, příliš dlouho!«

»Já jsem tady krátce, příliš krátce. Věnujte mi alespoň měsíc. Mám holé ruce, potřeboval bych prostředky, abych mohl s Němci jednat, ale všechno chce čas. Budu potřebovat vaši pomoc, přiznávám, že to co chci, je nad síly jednoho člověka.«

»Co od nás potřebuješ?«

»Obávám se, že to co potřebuji nemáte. Chtěl bych, abyste mi umožnili spojení se Zemí. Chci přesvědčit krajany, aby mi pomohli.«

»Přizvat sem další lidi? Nechceš toho po nás mnoho? Kdo se za ně zaručí? Jaké záruky nám můžeš dát?«

»Těch lidí nebude tolik, aby vás ohrozili. Mohu vám za ně dát záruky, že nebudou jednat proti vám. Budeme postupovat společně, pod vašim dohledem, abyste viděli, co děláme. Kdybychom porušili dohody, budete ve výhodě.«

»Ale Velký sněm už rozhodl,« odtušila Uaxio umíněně.

»Pochop už konečně, že mi nejde jen o Němce!« vyhrkl jsem. »I když je vyhubíte do posledního, na Zemi jich zůstane mnohem víc než kolik jich je tady - a jsou to slušné bytosti, převychované, ne jako ti tady. Teď mi jde - o vás! Nechci, abyste se sami vyřadili ze slušných bytostí. Rozumíš mi?«

Uaxio mlčela.

»Proč by ti mělo jít o nás?« zeptala se po chvíli nerozhodně.

»Protože my lidé Země bychom se chtěli se všemi slušnými bytostmi přátelit. A bylo by škoda, kdybychom vás mezi ně nemohli počítat. Já si nemyslím, že bychom se měli vrátit na Zem a už se tady nikdy neukázat. I my vám můžeme v mnohém pomoci. Bylo by škoda zahodit takovou příležitost jen proto, že hned prvního setkání našich civilizací zneužili lumpové, jako byl Norden a dosud je Hitler.«

Uaxio neodpověděla. Nejspíš usilovně přemýšlela.

»Vyslovil jsi proti nám příliš těžká obvinění,« řekla až po chvíli. »Budeme je muset zvážít.«

»Zvažte - ale spěchejte. Smrt nečeká.«

»Dobrá. Počkejte tady.«

Uaxio začala do jeskyně couvat, ale za chůze se obrátila. Pohyby těchto bytostí byly velice ladné. Uvažovaly sice trochu jinak než my, ale inteligenci měly a byla by škoda se s nimi nedomluvit.

»Prosím tě,« vybuchl na mě Kurt, »Co jsi jí to říkal o nás Němcích? Že jsme zločinci? Ty bestie nás chtějí vyhubit, sám jsi to přece přiznal!«

»Poslyš, Kurte, bude ti ještě dlouho trvat, než přijdeš na to, že tyhle bytosti jsou stejně rozumné jako ty nebo já? Že dokonce mohou být rozumnější než my oba dohromady? A že jsou spravedlivě a na nejvyšší míru rozhořčené tím, co jste jim tu celá léta prováděli?«

»Možná jsou rozumné. Ale chtějí nás vybit! Nemůžeš s tím přece souhlasit!«

»Měly by na to právo,« řekl jsem suše. »Pokud přistoupí na mé návrhy, jen prokáží, že jsou lepší než vy, Němci. Tvrdíte pořád o sobě, že jste nadlidé, ale u nás na Zemi se lidem s takovým smýšlením říká - *sebranka*. My nechceme dělit lidi na vyspělé a zaostalé, ale na slušné a darebáky, bez ohledu na národy, ze kterých pocházejí. I mezi Čechy jsou poctiví lidé i zloději, podvodníci a vrahové. Pokud to nepochopíš, nebudeš mít šanci zařadit se mezi ty slušné.«

Kurt chvíli mlčel.

»Ale co když oni neustoupí?« špitl nakonec. »Oto, já tam mám rodiče. To se mám dívat, jak je zabijí?«

Podíval jsem se na něho. Vypadal opravdu zdrceně.

»Můžeme zajet do Hamburku a tvoje rodiče přivezeme sem,« uvažoval jsem nahlas. »Čtyři lidé se do Tigra vejdou a tady se jim nic nestane, než to vyřešíme u nás na Zemi.«

»A nebylo by možné vzít sem i Gertu Müncherovou?«

»To je kdo?« podíval jsem se na něho.

»Děvče od sousedů... Müncherovi mají automobil, mohli by jet i vlastním.«

»Do Tigra se už víc lidí nevejde, ale pokud mají vlastní auto, nebude to problém. Jde o to, zda je přemluvíme, aby se rozhodli jet.«

»Gertu přemluvím, ale...« zarazil se.

Tušil jsem nějakou zradu - a nemýlil jsem se.

»Víš, Oto... její tatík, pan Müncher, je moc vysoký funkcionář městské Nazi-partaje. Přijít za ním, aby nechal všeho a odjel pryč, poslal by na mě buď vojenskou policii, nebo rovnou Gestapo.«

»No dobrá,« navrhl jsem s povzdechem. »Nebude-li s ním řeč, nemůžeme pro něho nic dělat. Dokážeš přemluvit alespoň ji samotnou na malý výlet za město?«

»To snad ano... tedy, pokud nebude papínek doma...«

»Nevypadáš zrovna jistě,« podotkl jsem. »Můžeš se zaručit aspoň za své vlastní rodiče?«

»Nevím. Ale nechci je nechat zemřít!« vybuchl opět.

»Tady vidíš, jak jste vy Němci bezmocní, když jde o lidské vztahy. Pojedu tam s tebou, ale nečekej ode mě zázraky. Jednání s tvými rodiči i s Gertou bude ležet čistě na tobě.«

V té chvíli se ze tmy jeskyně vynořila Uaxio.

»Možná vás potěším, možná i zklam,« řekla. »Veliký sněm právě zasedá a mám v něm silné slovo, ale nepřesvědčila jsem ostatní, aby zastavili neodvratitelné. Hamburk a Kolín budou zničeny, ale další akce budou odloženy. Možná až o půl roku, abys měl nějaký čas na vyjednávání. Kromě toho sněm rozhodl, že dostaneš trvale k dispozici jednu propust. Obsluhovat ji budeš sám, my budeme jen kontrolovat, zda naši důvěru nezneužíváš. Doufám, že se tak nestane.«

»Aspoň to,« povzdychl jsem si. »Vyříd' tedy sněmu, že si vaší důvěry vážím. Ale teď nás omluv, musíme odjet do Hamburku.«

»Co tam chcete dělat?« podívala se na mě udiveně. »Snad ne varovat Wehrmacht? To by byl konec jednání - a nikomu nepomůžeš!«

»Slíbil jsem kamarádovi, že se pokusím zachránit alespoň jeho rodiče... a dívku. Sliby se přece mají plnit.«

»Nemáš dávat sliby, jejichž splnění pak nejsi schopen zajistit,« řekla Uaxio káravě.

»Nesliboval jsem mu, že se mi to podaří, ale že se o to aspoň pokusím. To mohu splnit v každém případě - a vlastně musím.«

»Ale víš dobře, že na tobě záleží osud zbytku Němců. Kdo je zachrání, když tě sami Němci zabijí? Není dobré kvůli několika málo lidem ztratit milión životů.«

»Jak vidím, zvykli jste si na německé uvažování,« vytkl jsem pro změnu Uaxio. »Já dobře vím, že riskuji. Ale nemíním kvůli tomu odvolat, co jsem slíbil. Přiznám se, dal jsem ten slib v dobré víře, že vás přemluvím, abyste odvolali zničení Hamburku. Pořádně jste mi to zkomplikovali, ale ani to není důvod k nedodržení slibu.«

»Nemáš dávat sliby, jejichž splnění nejsi schopen zajistit,« opakovala Uaxio.

»Dám si větší pozor,« řekl jsem. »Zejména kdybych se měl příště spoléhat na vaše pojetí spravedlnosti.«

»Pořád si myslíš, že nejsme v právu?« nasupila se.

»V právu jste,« odušil jsem. »Ale soucit vám chybí!«

»Soucit!« zavrčela. »Němci přece také soucit neznají.«

»Já jsem jiného založení. Předpokládal jsem, že i vy budete uvažovat podobně jako já. Pak byste útok na Hamburk a Kolín museli odvolat jako zbytečný. Ale vy uvažujete jinak. Budiž, uznávám, jste v právu, ale to ještě neznamená, že s tím souhlasím. Životy těch, kdo přitom zbytečně zahynou, zatíží vaše svědomí, ne moje. Nejen životy Němců, ale i vašich. Já jsem proti tomu udělal všechno.«

»Nikdo z našich nezahyne zbytečně pro nastolení práva!«

»Všichni zahynou zbytečně, je-li možné téhož dosáhnout bez vraždění. Bude to přes sedmdesát tisíc zbytečných obětí. Ale teď mě omluv, nezbyvá nám dost času.«

»Budu si to pamatovat,« odtušila Uaxio. »Za tu velice krátkou chvíli jsi nám dodal námět k velkému přemýšlení. Ale ani já ti nemohu slíbit něco, co nejsem schopná splnit.«

Rozešli jsme se na opačné strany. Uaxio plavně zaplula zpět do jeskyně, já s Kurtem jsme se otočili do lesa. Museli jsme si pospíšet.

»Nešlo to jinak...« vzdychl si Kurt. »Musím ti to dosvědčit, nešlo to. Jsou příliš - sveřepí...«

»Mám v autě náhradní oblečení,« navrhl jsem mu. »Jsi velký asi jako já, snad ti to bude. Oblékneš se do civilu, ať nejsi tak nápadný. Doma řekneš, že jsi na dovolené.«

»Naopak!« opáčil rychle. »Nápadnější bych byl v civilu. Voják nesmí uniformu odložit ani na dovolené.«

»Vojáka s hodností *schutzman* zastaví na ulici kdejaký frajtr. Co uděláš, až po tobě budou žádat doklady?«

»Když mě zatknou bez uniformy, půjdu k nejbližší zdi.«

»Bez uniformy tě nikdo nebude zatýkat.«

»Po městě možná ne, ale v naší ulici mě kdekdo pozná. Koho napadne, že nemohu být tak brzy v civilu, zavolá Gestapo. Může to být kdokoliv ze sousedů. V naší ulici žijí pěkně kovaní partajníci!«

»No jo, to bude potíž,« přiznal jsem. »Co kdybych ti zavázal ruku? Můžeš tvrdit, že jsi doma kvůli zranění?«

»To už by vypadalo věrohodněji,« zamyslel se.

»Uvidíme,« uzavřel jsem to.

»Jak jsme na tom s palivem?« staral se Kurt.

»Tam a zpátky vystačí a možná ještě zbude,« odhadl jsem.

Projížděli jsme ztichlým lesem. Tady jsme mohli sotva někoho potkat. Najednou se Kurt ulekaně přikrčil. Burácivý řev tryskových motorů jsem sice rovněž zaslechl, ale nepřikládal jsem mu pozornost - dokud za námi nevybuchlo peklo. Země se náhle roztrásla, že to bylo znát i uvnitř jedoucího auta. V zrcátku jsem zahlédl oranžové snopy plamenů, lesem začaly lomcovat porvyvy výbuchů. Bombardování!

Sešlápl jsem pedál na podlahu, abychom se od toho pekla dostali rychle co nejdál. Bylo mi jasné, že bombardování není určeno nám, nás přece nemohl žádný letec vidět. Cílem byla Xijtra, sídlo Velkého sněmu Kopffüsslerů. Problém byl v tom, že jsme od ní nebyli dost daleko. Uvažoval jsem, jak obrovské prostředky Němci používali – a přitom zbytečně. Jeskyně byla chráněná nesmírně masivní skálou. Náhlé bombardování zabije nanejvýš strážce před ní, ale možná ani ty ne, mají bystřejší sluch a stihnou se ukrýt. Na druhou stranu mi ani Kurt nemusel připomínat, že to vyjednávání s hlavonožci neusnadní.

Než jsem stačil zareagovat, stalo se to.

Oslivý plamen vylétl přímo před Tigrem. Obě přední skla se rozlétla na malé střepinky, kabinu jsme měli rázem plnou hlíny, dýmu a skla. Zbloudilá bomba - jak málo chybělo, aby nás strefila naplno!

Zabrzdl jsem poslepu. Oči mě strašně pálily, měl jsem v nich hlínu, nic jiného než brzdy mi nezbyvalo.

»To jsme to dostali!« ozval se vedle mě Kurt. Jeho hlas zněl normálně, byl asi v pořádku. Za námi stále duněla země, ale já jsem neviděl a nemohl jsem řídit.

»Mám plné ruce skleněných střepů,« stěžoval si mi Kurt.

»Až se rozkoukám, podívám se ti na to,« utěšoval jsem ho.

»Oto - ukaž mi oči!« vyjekl náhle Kurt. »Vždyť je máš - úplně vyražené! Vletělo ti do nich sklo!«

Krve by se ve mně nedořezal. Vždyť to ani moc nebolelo, říkal jsem si, to přece není možné!

Dunění za našimi zády přestalo. Poslední vlna bombardérů Junkers 1024 *Siegfried* odhodila smrtící náklad a otáčela se.

»Zavážu ti to,« nabízel se Kurt.

»Jak jsi na tom ty?« naléhal jsem na něho sklesle.

»Stihl jsem tomu nastavit ruce,« sděloval mi. »Mám ruce plné skleněných střepinek, ale to je maličkost, stačím si to zavázat sám. Máš tu někde lékárníčku?«

»Vzadu,« ukázal jsem mu poslepu.

Kurt se obrátil a chvíli hledal v přihrádkách.

»Počkej chvíli, vytahám si nejdřív sám střípky skla z kůže na ruku, píchá to jako ježek,« omlouval se.

»Jen klid,« utěšoval jsem jeho - a vlastně i sebe. Oči jsou příliš důležité na to, aby je člověk ztratil. Zvláště teď, když jsem toho potřeboval tolik stihnout...

»Už to mám,« obrátil se ke mně Kurt. »Ukaž, podívám se ti na to! Otoč se na světlo!«

Začalo mě píchat v pravém oku. Kurt mi tam lovil pinsetou střípky skel.

»Myslel jsem si to,« řekl ustaraně. »Střepy skla přímo do oka. Myslím si, že pravé oko máš úplně kaput.«

Pak se mi podíval do druhého. A také mě v něm několikrát nepříjemně píchlo.

»Oto, máš obličej samé střepy,« staral se. »Vytahal jsem ti je z očí, ale o obě jsi přišel. Chceš, abych ti vyndal sklo z obličeje?«

»Zkusit to můžeš,« souhlasil jsem s povzdechem.

»V naší ulici je vynikající doktor, zná se s našimi, mohl by se ti na to podívat,« spřádal plány, ale bylo znát, že jim sám – nevěří.

»Dnes nás potkala smůla. Nemůžeme mít pořád štěstí... Vidiš, nám se to v autech nestává. Naše skla se vysypou, ale zbudou z nich malé kostičky, které nejsou ostré. Vstaneš, smeteš si je s klína a je to.«

»My taková skla nemáme. Škoda. Ale co budeme dělat? Měl bych ti je zavázat, ne?«

»Teče mi hodně krve?«

»Ani ne,« řekl nerozhodně. »Až se divím, jak málo krvácíš. Já mám jen trochu rozpíchané ruce a krve jako z Grosswolfa.«

»Víš co?« napadlo mě. »Necháme to tak. Bude lepší, když to zaschne, než aby to pod obvazem hnisalo.«

»Jak myslíš,« ustoupil, ale byl asi rád, že jsem rozhodl za něho.

»Umíš řídit?« zeptal jsem se ho věčně.

»Ne, nemám vůdčí list a nikdy jsem neřídil.«

»Ve válce se může stát ledacos,« rozhodl jsem. »Sedneš si sem místo mě a zkusíš to.«

»Já to ale opravdu neumím,« bránil se.

»Tak se to zkrátka naučíš!« ut'al jsem ho. V těch slovech byl můj bezmocný vztek, ale včas jsem si uvědomil, že Kurt přece za nic nemůže a nadávky jsem spolkl dřív než jsem je vyřkl.

Vyměnili jsme se. Kurt si to vyzkoušel nejprve bez motoru, potom nastartoval, zařadil jedničku a pomalu se rozjel. Pokračovali jsme na Hamburk o poznání pomaleji a s náladou na bodu mrazu.

Na to, že jsem měl podle Kurta obličej na cucky a vypíchané oči, jsem se cítil podezřele dobře. Jako když mě střelil Nordenův šofér. Ani tam jsem necítil nic než hlad - žádná horečka,

žádný šok ani třes. Seděl jsem vedle Kurta klidně a nevzrušeně jako robot. Jen uvnitř to ve mě hlodalo - bez očí je svět úplně jiný než s nimi...

Kurt přeřadil na trojku, ale větší rychlost jsem mu tady v lese vymluvil. Zatím nám to stačilo. Tiger pomalu sjel se svahu a zabočil na silnici. V serpentínách měl Kurt opravdu plné ruce práce a rychlost nebylo radno zvyšovat. Ale jeli jsme a to bylo důležité. Snad to až do Hamburku vydržíme.

Projeli jsme pevnostmi *Krvavá skála, Šedá tlama a Divoká svině*, ale dozvěděl jsem se to jen z Kurtova komentáře. Brzy jsme projížděli dobytými Brémami a Kurt mi zastřeným hlasem referoval o tom, co vidí. Hlas se mu třásl - město se podobalo hřbitovu, mrtvoly prý byly všude. U benzínové pumpy se mu podařilo načepovat benzín. Pumpař ležel před vchodem do své budky - celý obsypaný brouky, jak říkal Kurt. Projeli jsme městem a vyjeli vyvrácenou bránou na silnici.

Konečně mi Kurt ulehčeně oznámil, že se blížíme k branám přístavního města Hamburku. Tady to znal, byl tu přece doma. Před branou musel zastavit, ale strážní nás nekontrolovali. Kurt jim ukázal zafačované ruce a podotkl, že doprovází dalšího raněného. Nechali nás tedy projet a na víc se nás neptali. Není možné, že nedostali na mě a na Tigra z Berlína avízo? Ale měl bych být v autě sám a museli by mě čekat z opačného směru. Řekli o mně vůbec gestapáci někomu?

Za několik minut jsme pomalu vjížděli do čtvrti, kde byl dům Kurtových rodičů. Kurt otevřel vrata a zajel do zahrady - zřejmě se jednalo o vilku. Uvnitř mě požádal, abych opatrně vystoupil.

»Kdo je tam?« ozval se od domu sytý mužský hlas.

»To jsem já,« odpověděl Kurt. Vzal mě za ruku a opatrně mě vedl směrem k domu.

»Kurte, ty chlape chlapská!«

Podle zvuků bot nám muž vyběhl vstříc.

»Opatrně, tati,« zarazil ho Kurt. »Kamarádovi vlétlo do očí rozbité sklo. Nemohl bys mu přivést pana Müllera?«

»Ach, pardon,« zpozoroval Kurtův otec až teď, že všechno není v pořádku. Nejspíš nastal soumrak, že si toho všiml až zblízka. Odkvačil opačným směrem a brzy se ozvalo bouchnutí vrátek. Kurt mě zatím vedl dál do domu.

Na chodbě jsem se konečně pozdravil s jeho matkou.

Jmenovala se Alice, hlas měla velice příjemný, ale - neviděl jsem ji. Tma kolem mě byla černá stejně jako mé myšlenky. Zavedli mě do světnice, posadili na židli a vyzvali, ať si vyberu mezi kávou, čajem a čokoládou.

»Co se vám to stalo?« starala se Kurtova matka, ačkoliv to za světla musela vidět sama.

Syn jí rychle vysvětloval, že nás v bitvě omylem zasypaly bombami vlastní bombardéry.

»To je hrůza,« zděsila se. »Slyšela jsem, že Siegfriedy jsou naprosto přesné. Jak se to mohlo stát?«

»Jedna bomba spadla trochu stranou,« řekl stručně Kurt. »To se občas stává.«

Pískací čajník přerušil další rozhovory. Mezitím přišel Kurtův otec a vedl s sebou známého doktora ze sousedství.

»Předved'te mi pacienta!« uslyšel jsem jeho bodrý hlas.

Nejspíš mu ukázali kde sedím, protože se ke mně přihrnul a beze slova mě uchopil za hlavu.

»Ukažte,« požádal mě. Pak si mě chvíli prohlížel.

»Potěš Bůh!« zvažněl. »Mladíku, vypadá to, že už v životě nic víc neuvidíte. Obě oči kaput.

S armádou máte konec.«

Ortel z úst takhle povolaného mě ovšem dorazil.

»Podejte mi kus namočeného plátna,« požádal doktor Kurta a jeho rodiče. »Zkusím mu aspoň vytáhnout z obličeje ty střepy.«

Chvilí mi omýval obličej, pinsetou lovil poslední zbytky skla, zabodaného do kůže a zbytků očí. Nervózně vrčel, když se mu hned nedařilo vzít střípek správně pinsetou.

»Na to, že máte obličej plný krve, máte nějak podezřele málo ran. A nic nekrvácí, to je mi také divné. No nic, přijdu se na to podívat hned po ránu.«

»Doktore, jste ženatý?« zeptal jsem se zdánlivě nesmyslně.

»Kdepak, jsem vdovec,« posteskl si doktor. »Žena mi zahynula ještě na staré Zemi.«

»Chtěl bych se ještě zeptat - máte jako lékař auto?«

»Samozřejmě,« podivil se mé otázce.

»Prosím vás, přijedte zítra ráno autem,« poprosil jsem ho.

Asi jen Kurt chápal, co mě vedlo k tak nesmyslnému přání a všichni kolem se jeden přes druhého divili – vždyť doktor bydlel jen o dva domy stranou.

»Pane Müller,« zastal se mě Kurt, »zapřísahám vás, na nic se neptejte - a přijedte autem. Kamarád má k tomu moc dobré důvody.«

Doktor nejspíš udiveně pokyvoval hlavou, ale nakonec slíbil.

Jakmile odešel, nastalo konečně představování. Kurt netajil před rodiči, že jsem Čech, ale oni nebyli na svůj německý původ tak pyšní, jak jsem se obával.

»Dostal jsi dovolenou?« zeptal se Kurta otec.

»Povím vám všechno, ale nejprve mi oba přisahejte, že to zůstane tajemství,« zvažněl Kurt. Rodiče se okamžitě zarazili. Přistoupili na to ale dost váhavě, jako by něco vytušili.

»Zběhl jsem,« oznámil jim vážně Kurt.

»Proboha, Kurte!« zděsila se matka. »Co jsi to udělal?«

»Kdybych nezběhl, byl bych už mrtev,« odušil Kurt. »Ota mě přemluvil na poslední chvíli.«

»Co budeš dělat?« zvažněl podle hlasu jeho otec. Chápal jsem, že to pro ně musí být rána - zběhnutí vojáka tady znamená smrt.

»Chci utéci na Zem,« řekl po pravdě. »Naskytla se mi možnost, o jaké jsem dřív netušil. A chci, abyste šli se mnou. Hned ráno. Nejde to jinak.«

»Myslíš, aby nás za tvé zběhnutí neodsoudili? Je hezké, že jsi na nás myslel,« řekl otec, »ale neměl ses nás zeptat na náš názor? Víš co to je, opustit všechno, co jsme tu celá léta stavěli?«

»Nejde o majetek,« pokračoval naléhavě. »Majetek jen překáží a beztak nic nezachráníte. Zítra večer bude Hamburk mrtvým městem. Můžeme zachránit jen toho, kdo se okamžitě sebere a odjede s námi.«

»Jak to můžeš tvrdit?« vyjekla si na Kurta i matka.

»Víme to určitě,« potvrdil jí vážně. »Zítra odpoledne napadnou Hamburk Kopffüsslerové a všechny lidi tady povraždí. Nedávno se to stalo v Lipsku, v Essenu, Mnichově a Brémách. Zachrání se jen ti, kdo odjedou s námi.«

»Vždyť Hamburk není ani obležený!« namítl Kurtův otec.

»Kopffüsslerové mají nějaké nové zbraně,« vysvětloval mu to rychle Kurt. »Lipsko a Essen dobývali měsíc, ale Mnichov s Brémami padly za jediný den. Nemůžeme se spoléhat na nic, než na okamžitý útěk. Kdo tu zůstane, zítra večer zemře.«

Zdejší Němci o zesíleném *quru* hlavonožců ještě nic nevěděli, ale zmínka o nových zbraních na ně našťástí zapůsobila.

»Proboha! A co Gerta?«

»Tu chci odvézt s námi,« rychle odušil Kurt.

»A její rodiče?«

»Obávám se, že mi neuvěří,« zasmušil se Kurt. »Její táta je přece Nazi, určitě by mě běžel udat na Gestapo.«

»Aha - proto chcete, aby doktor Müller přijel ráno autem!« až teď došlo Kurtovu otci.

»Ano. Doktora vezmeme s sebou, zaslouží si to. Vzpomeňte si rychle, koho dalšího bychom mohli přibrat? K doktorovi se do auta určitě vejdu tři lidé.«

»Nejlépe Böckovy,« navrhla Alice. »Mají dvě malé děti, když je vezmou na klín, zbude ještě jedno místo.«

»Počkej,« zastavil ji otec rázně. »Odkud to víte? Nebude lepší upozornit na to majora Rittera? Kdyby se armáda připravila...«

»Major Ritter je vojenský velitel Hamburku, ten o tom už jistě ví,« zalhal si trochu Kurt. »Ujišťuji tě, že v Essenu se Wehrmacht na odpor postavil, ale město padlo a totéž čeká Hamburk. Zítra krátce po poledni začne Grossregenguss. Ochromí armádu a až se setmí, nastane mela. Tak tomu bylo i v Essenu. Byl jsem rád, že jsem z toho vyvázl.«

»Prosím tě, jakýpak Grossregenguss?« namítal otec. »Už týden je obloha bez mráčku!«

»Uvidíš zítra, tati!« ujistil ho Kurt. »Ale čím budeme v té chvíli od Hamburku dál, tím lépe.«

»Kdyby tomu bylo tak jak říkáš, bylo by sebevraždou opustit pevné hradby města! Venku přece budou Kopffüssleři!«

»Naopak - jen tak můžeme zůstat naživu,« tvrdil Kurt. »Mami, tati, já toho vím strašně moc, věřte mi! Neudělal bych nic špatného – jen mě mrzí, že nemohu udělat víc!«

»Neměli bychom vzít s sebou co nejvíce zásob?« napadlo otce. »Máme povinné železné zásoby přesně podle tabulek ministra války.«

»Vezměte. Tati, nalož to do auta. Já půjdu pro Gertu.«

Oba Wernerové rychle odešli.

»Poslyšte, pane Oto,« obrátila se na mě Kurtova matka Alice. »Vy o tom také něco víte?«

»Řekl bych, že ano,« přiznal jsem unaveně. Neměl jsem teď veselé myšlenky. Ztráta očí je příliš velká cena, byť byla zaplácena za životy sedmi lidí. Snad to nebylo marné, opakoval jsem si - ale příliš mě to neutěšovalo, košile bývá bližší než kabát. Kromě toho - Uaxio měla pravdu, když se obávala o další jednání, kdyby se mi něco stalo.

»Jak může Kurt předpovídat Grossregenguss, když neměl nikdy o počasí nejmenší povědomost?« ptala se mě Alice.

»Ví to od někoho, komu věří,« odušil jsem. Chce mě zabavit, řekl jsem si, abych nemyslel na to co se stalo. Měl bych jí být vděčný.

»A kam chcete jet?« pokračovala v otázkách.

»Syn vám to řekl. Na starou Zem.«

»Poslyšte, vy jste ze Země, že? Máte takový... neněmecký přízvuk. Četla jsem o vás v novinách. Nebo se mýlím?«

»Ne, nemýlíte se,« přikývl jsem.

»Je od vás hezké, že nám chcete pomáhat, ale - nemůžete přece vzít jenom nás a ostatní tady ponechat osudu, nemyslíte?«

»Můžeme pomoci jen vám a ostatní **musíme** ponechat jejich osudu,« odpověděl jsem, možná tvrdším tónem, než jsem chtěl. Není něco pravdy na názoru, že mrzáci bývají často zlí?

Zřejmě ji to zarazilo.

»Bůh je mým svědkem, paní Wernerová,« pokračoval jsem, »udělal jsem vše, abych Hamburk zachránil. Věřte mi, bylo to nad mé síly. Hamburk stojí na troskách pradávného města původních obyvatel tohoto světa, kdysi vyvražděného a zničeného Němci. Sama existence města

Hamburku je nemorální, jako byla existence Sodomy a Gomory. Můžeme zachránit pár spravedlivých - ne více, než kolik odvezeme za jednu cestu.«

»Poslyšte, co vám dává právo takhle mluvit?« pokusila se na mě zaútočit. »Mluvíte jako nějaký spasitel, ale - kdo vlastně jste?«

»Čech z vašeho původního domova Země. Pokouším se za vás vyjednat návrat do staré vlasti.«

»S kým ale jednáte? S císařem?«

»Myslíte Vůdce Adolfa Hitlera? Ne, s tím jednat nebudu.«

»Jak můžete takhle mluvit o našem Vůdci? S kým byste měl jednat větším právem, než s naší oficiální vládou?«

»Sjednám váš návrat s vládou Německé spolkové republiky.«

»To není **naše** vláda, pane Oto,« odušila jemně. »Naše vláda – to je Vůdce. S jinou vládou nemá smysl se zdržovat.«

»Já to vidím jinak, paní Wernerová. Vláda Vůdce a Čtvrté Říše se zpronevěřila všemu a všem. Vůdce čeká na Zemi šibenice. Také tady porušil dohody s místními obyvateli a zahájil proti nim vyhlazovací tažení. Váš Vůdce je dnes na obou světech těžký zločinec, se kterým už nikdo vyjednávat nebude, nikdo mu nevěří. Neobhajujte ho, paní Wernerová, nemá to smysl.«

»Musím! Je to náš nejvyšší představitel!«

»Je to zločinec, paní Wernerová. Přivedl do záhuby nejen Třetí Říši, ale teď i Čtvrtou.«

»Třetí Říši přece zničili židobolševici spolu s angloamerickým plutokratickým komplotem. A Čtvrtou Říši ničí bestie, se kterými je hanba se paktovat. To není vina Vůdce!« křičela na mě.

»Není tomu tak, paní Wernerová,« přerušil jsem ji už značně nedůtklivě. »Válku na Zemi zahájil Hitler, jen si vzpomeňte. Přepadli jste bez vyhlášení války Polsko, Holandsko, Belgie, Francii, Anglii, Norsko i Rusko. Hlasitě jste vytrubovali, jak brzy pokoříte celý svět. Nedívíte se, že se nakonec celý svět proti vám spojil?«

»Ano, to právě bylo to světové židovské spiknutí!«

»I kdyby to byla pravda, jako že není, Židů jste na Zemi pobili šest miliónů. A přitom ne v čestném boji. Bezbranné jste je vraždili po tisícovkách.«

»Židé jsou méněcenní. Museli nám uvolnit *lebensraum*.«

»Paní Wernerová, prosím vás, přestaňte. Nemluvte mi tady o méněcenných rasách. Jsem přece také příslušníkem národa, který vy označujete za *méněcenný* a který jste chtěli vyvraždit hned po Židech. Na Zemi jsou si dnes lidé rovní a nemáme rádi ty, kdo se vyvyšují nad jiné. Zejména když tím klamou své svědomí a odůvodňují vlastní i cizí zločiny. Pro **vaši** záchranu jsem dnes přišel o oči. Jedině z ohledu na vašeho syna jsem ještě ochoten pro vás něco udělat. Beze mne se totiž nezachráníte, za to vám na tomto místě ručím. Uvědomte si konečně, že vás zachraňuje *podčlověk*!«

»Ach, promiňte, vás jsem nemyslela,« zarazila se.

»Ale myslela, paní Wernerová. Podle vás jsou všechny národy kromě Němců méněcenné. Zůstaňme raději u tohoto světa. Dávno před vámi tu byla vyspělá civilizace, která vám ze soucitu poskytla oblast Berlína a okolí, abyste měli kam jít, když vám hrozila smrt, jak jste tvrdili. Jenom tuto oblast obýváte podle dohod. Další města včetně Hamburku jste postavili proti dohodám. Rozšiřovali jste *lebensraum* vybijením původních obyvatel - jako kdysi v Evropě. A stejně jako v Evropě teď čeká trest. Možná krutý - ale spravedlivý.«

»Snad nemyslíte ty opice Kopffüssler? Co je to proboha za civilizaci? Co vytvořili, co vykonali? Kde jsou jejich památky?«

»Civilizace hlavonožců je jiného typu než naše, paní Wernerová. Nemůžete je takhle podceňovat. Nestavěli si nesmyslné pyramidy, katedrály nebo vítězné oblouky, žijí mnohem blíž

k přírodě, ale dokázali toho víc než si myslíte. Ovládají počasí, objevili i způsob, jak se dostat z jednoho vesmíru do druhého. To oni pronikli do našeho světa, ne Norden, kterého považujete za objevitele a vynálezce. On si jen přivlastnil jejich prostředky.«

»Jak tohle můžete tvrdit? Kde máte nějaký důkaz?«

»Brzy uvidíte - až vás budou přepravovat do starého domova.«

»Snad jste... snad jste se s nimi nespojil?« vyjekla potichu.

»Uzavřel jsem s nimi dohody. Ne proto, abych je podporoval proti Němcům, ale protože chci mír.«

»Takže - proboha, snad vám nakonec sami neřekli, že vyvraždí Hamburk? Snad to nevíte přímo od nich?« došlo jí konečně.

Chvilí jsem mlčel. Byla proti mě naježená, ale nakonec jsem se rozhodl říci jí pravdu.

»Ano, řekli. Protestoval jsem proti tomu. Bohužel marně.«

»Prosím vás, jaké s nimi chcete dělat dohody, když je chtějí věrolomně porušit?«

»Oni žádné dohody neporuší. Odmítli je ale uzavřít. Přesněji, nepřistoupili na můj návrh odstěhovat na Zem všechny Němce. Slíbili, že budu moci odstěhovat Němce z oblasti Berlína. Ještě se s nimi dohaduji o dalších městech a možná i něco uhádám. Ale Hamburk - ten to už nebude.«

»A není to od vás - nelidské?« Měla v hlase zase nepříjemně konfrontační tón, ale věděl jsem, že se jím nesmím strhnout.

»Má být nelidské, že se vás snažím zachránit?« řekl jsem co nejmírněji. »To snad nemyslíte vážně!«

»Ne - myslím tím spolčovat se s těmi nelidskými bestiiemi,« řekla co nejjedovatěji. »Člověk přece s nimi jednat nemůže! Příčí se to samotné naší lidské podstatě!«

Nadechl jsem se.

»Aby bylo mezi námi jasno, paní Wernerová, především se budete muset naučit respektovat je. Jako rozumné tvory rovnocenné lidem, ale i jako pány tohoto světa. Tento svět je jejich. Vy jste tu vetřelci a tak s vámi budou také zacházet. To je podle mě spravedlivé. Jen se snažím zmírnit dopad na ty z vás, kdo za to nemohou.«

»Tohle přece nemůžete říkat!« urazila se.

»Mohu. Sama jste je před chvílí nazvala opicemi. Víím, je to pro vás tvrdé, ale oni by mohli nazývat nebezpečnými opicemi nás - máme k tomu mnohem blíž. Představte si je jako své domácí pány a uvědomte si, že jste od nich právě dostali výpověď za ničení jejich země a vraždy jejich dětí. Není to tak daleko od pravdy.«

»Ale oni nás chtějí vyvraždit. Řekl jste to!«

Hlas se jí slyšitelně třásl - nejspíš brečela.

»I kdyby vás vybili do posledního, vy jste jich zabili mnohem víc. A že jste se chystali vyvraždit je úplně, o tom také není pochyb. My na Zemi můžeme jen litovat, že jste setkání dvou tak vyspělých civilizací zneužili pro jejich znepřátelení.«

Chvilí bylo ticho.

»Ale přece - jste snad také člověk, ne? Víím, Češi nemají nás Němce zrovna v lásce, ale máte k nám přece blíž! Já mám jen jednoho syna a nechci o něho přijít!«

Tón jejího hlasu byl skoro prosebný.

»To s tím vůbec nesouvisí,« řekl jsem klidně. »Kdyby byl na mém místě některý z dnešních Němců, zhrozil by se asi nad vámi také. Všimněte si, prosím, nemám zájem, aby zvítězili Kopffüssleři. To už je skoro jisté a na tom nic nezměním. Já jen chci, aby přežilo aspoň pár Němců. Paní Alice, je mi moc líto lidí, co zemřeli a ještě zemřou. Ale není v mých silách zachránit sedmdesát čtyři tisíce lidí Hamburku. Musím být rád, že odtud dostanu vás. Vzal bych

vás i víc, ale taková akce by se určitě prozradila a kdo by ji překazil? Vaši vojáci! Budeme rádi, když přežijete vy a pár vašich známých. A to i za cenu mých očí. Kdybych nešel s vaším synem, viděl bych, ale vy byste zemřeli.«

Konečně přišli otec se synem Wernerovi a vysvobodili mě. Povečeřeli jsme mlčky typický německý eintopf a potom si mě Kurt zavedl po schodech do podkrovní místnosti.

»Bude se vám tu spát dobře,« ujist'ovala mě Kurtova matka už zase tím dobrosrdečným tónem, jako při našem příjezdu.

»Ráno uvidíme,« řekl jsem. »Dobrou noc.«

Ještě jsem ale zaslechl, jak na schodech řekla ke svému muži: »Chudák - byl skoro árijského typu - a už nic neuvidí. Škoda ho!«

»Dobrou noc, Oto,« přál mi Kurt.

»Dobrou,« odvětil jsem. »Co Gerta?«

»Já... já jsem ji oklamal,« přiznal tiše. »Řekl jsem jí, aby si se mnou zítra ráno vyjela na malý výlet. Souhlasila, ale ještě netuším, co udělá, až se dozví pravdu.«

»Dostane se jako ty do situace, kdy to nebude vůbec záležet na jejím mínění,« ujistil jsem ho.

Exodus

Ráno se Wernerovi vzbudili dřív, ale nechtěli nás rušit, takže jsme proti původnímu plánu vstávali později. Byli jsme odpočatější, ale snížila se nám časová rezerva a to už tak dobré nebylo. Byla by asi krutá ironie - zemřít na dobrý úmysl.

Na druhou stranu jsem zažil příjemnější překvapení, ačkoliv jsem to dopředu trochu tušil.

Otevřel jsem oči - a opět jsem viděl. Oči, včera kolem poledne propíchané skleněnými střepy, se přes noc natolik zregenerovaly, že jsem trochu viděl. Ne tak ostře jako dříve, ale i to se mohlo časem srovnat. Tacuky, hojivá schopnost hlavonožců - díky za ni!

První na mě vytřeštil oči Kurt, když mě vzbudil a já jsem na něho pohlédl.

»Oto - ty vidíš!« vyjekl, jako kdyby spatřil zázrak.

Vlastně to nebylo moc daleko od pravdy.

»Víš přece, že mám neobvyklé schopnosti,« ubezpečil jsem ho, jako kdyby šlo o něco normálního.

Věděl jsem, že se mi všechno hojí rychle, ale u očí jsem si jistý nebyl, oko je přece jen složitý orgán. Když jsem se podíval do zrcadla, nebylo to nijak slavné. Měl jsem sice oči, ale zatím jen malé korálky zapadlé hluboko v očních důlcích a když jsem zavřel víčko, oko tak za ním zapadlo, až to vypadalo, že žádné nemám. Pořád jsem vypadal hrozně - ale pevně jsem věřil, že se to časem vylepší. Nálada se mi pochopitelně zvedla a byl jsem v této chvíli spokojený.

Postupně se nestačili divit Kurtovi rodiče a nejvíce pan doktor Müller, který ráno přijel autem na návštěvu **za těžkým pacientem**.

Až teď jsem si mohl pořádně prohlédnout Kurtovy rodiče. Otec Klaus Werner byl silnější postavy, oblečený podle zdejší módy v lesklém zeleném civilním obleku. Matka Alice byla štíhlejší, měla světlemodré šaty s mnoha volány a vodorovnými červenými pruhy. Na můj vkus bylo všechno křiklavé, ale nešť. Střih zdejších krejčovských výtvorů se příliš nezměnil, sako zůstalo sakem a kalhoty kalhotami. Jen barvy se velice lišily od předválečné šedi.

Doktor Johann Müller byl oblečený nejstřídměji - měl na sobě doktorský bílý plášť. Měl bílé vlasy a byl určitě nejstarší.

»Člověče - jste vy vůbec člověk?« vyjekl, když mě uviděl bez cizí pomoci vstoupit do pokoje.

»Snad mi nechcete upřít lidství?« usmál jsem se na něho.

»Mám sto chutí přisvědčit,« zabručel nevěřičně. »Ukažte mi ten zázrak, prosím!«

Strpěl jsem jeho zájem, i že mi do očí svítil lampičkou. Když skončil, jen vrtěl hlavou.

»Kdybych to včera sám neviděl, neuvěřil bych tomu. Ani dnes se mi tomu nechce věřit. Málo platné, je to zázrak.«

Bez okolků jsme ho pak s Kurtem požádali, aby s námi odejel z města a vzal na ten výlet i další rodinu ze sousedství. Na rovinu jsme mu sdělili, že Hamburk je odsouzen ke zkáze.

»To je... to je hrozné!« zděsil se, jak se dalo čekat.

»Je to příšerné,« přikývl jsem. »Ale nedá se nic dělat. Za tři hodiny začne liják a pár hodin nato vraždění. Musíme zmizet, než to začne. Pak už bude pozdě.«

»Nemýlíte se, mladý muži?« podivil se doktor. »Jakýpak liják? Venku je krásný den, obloha je bez jediného mráčku.«

»Kurte, dojdí radši pro Gertu a Böckovy,« požádal jsem rychle kamaráda. Ten rychle odkvačil.

»Máte dost benzínu?« obrátil jsem se na doktora.

»Nemám. Musel bych natankovat.«

»Pojedeme pohromadě,« rozhodl jsem. »Také bych si raději doplnil palivo, ale v nejhorším máme nějaké zásoby.«

Böckovi přišli nejdřív. Přinesli dvě děti, dvouletou dcerušku a čtyřletého chlapce. Kurt je informoval, co se děje, pochopitelně byli vystrašení na nejvyšší míru. Wernerovi zaujali svá místa na zadních sedadlech Tigra, Böckovy jsme dali do auta k doktorovi. Doktorovo autíčko bohužel nebylo na zamýšlenou výpravu nejvhodnější. Byl to malý červený kabriolet *Wenigkeit* s lehkou plátěnou střechou, neposkytoval dostatečné bezpečí, ale neměli jsme možnost výběru. Pan Werner mi z dílny přinesl skleněnou desku a diamantem ji ořízl na přední skla Tigra. Bylo to obyčejné sklo, ale – snad už jsme smůlu vyčerpali.

Kurt nám brzy přivedl Gertu Müncherovou, docela pohledné děvče s modrýma očima a blond vlasy, zapletenými do copu. Ve tváři dolíčky Shirley Temple, ustaraný úsměv, jinak byla trochu německy hranatější, ale Kurtovi se jistě líbila. Na cestu byla oblečená nejlépe - tmavou fialovou sukni, bílou halenku a přes ramena kabátek.

»Budete se muset posadit dozadu,« požádal jsem ji, když mi opatrně podávala ruku na seznámení. »Wernerovi se trochu sesednou a místo se jistě najde.«

»Pan Werner by měl sedět vpředu, Kurt vzadu,« navrhovala nesměle. »Kurt je určitě štíhlejší.«

»A kromě toho by vám nevadilo mačkat se na něho, nemýlím se?« usmál jsem se.

Gerta zrudla, ale neodpověděla. Jen po mně blýskla okem, ale když viděla, jak se usmívám, nakonec se také usmála.

»Kurt bude řídit,« vysvětloval jsem jí. »Vedle něho budu sedět já a budu se starat, aby nás nic nezaskočilo.«

»Vždyť má zraněné ruce!« namítala Gerta.

»A neumí řídit,« přidal se Kurtův otec.

»Možná se vyměníme, až projedeme bránou,« řekl jsem.

»Pokud nás pustí ven,« zvažněl otec Werner.

»Nebojte se, pustí,« odpověděl jsem také vážně a významně potěžkal pouzdro s pistolí.

»S tím byste se chtěl měřit s hlídkou?« zděsil se otec Werner.

»Máte pravdu,« podíval jsem se na něho a pistoli nechal být. »Bude-li třeba, vystačím si s holýma rukama.«

Kurt trochu zbledl a polkl, ale neřekl nic. Opatrně s Tigrem vycouval na ulici - už mu to šlo. Vystoupil jsem, abych zavřel vrata.

Na ulici se ozvalo kvílení pneumatik. Veliké černé osobní auto s emblémy *SS* se smykem postavilo napříč. Vyskočili z něj tři chlapi v černých uniformách s pistolemi v rukou, dva vojíni a důstojník.

»Vojenská policie!« vykřikl na mě. »Ruce vzhůru!«

Kurt za volantem Tigra zesinal a leknutím úplně ztuhl. To bylo to nejlepší, co mohl udělat - nechat mi volné pole k rozhodování.

»Copak se děje, pánové?« začal jsem se okázale, až přehnaně divit. Klidně jsem zdvihl ruce a popošel k nim.

»Máme příkaz zatknout Kurta Wernera. Jste to snad vy?«

»Ne,« odušil jsem. »Proč ho máte zatknout?«

»Je to zběh,« odsekl důstojník. »Obdrželi jsme hlášení, že se skrývá doma u rodičů. Jestli je to pravda, máme příkaz sebrat celou rodinu. A kdo jste vy? Ostatně, i kdybyste u nich byl jen na návštěvě, jste také podezřelý a půjdete s námi!«

Pro mě to znamenalo, že nezbyvá nic jiného. Tři muži **SS** se bezvládně zhroutili na dlažbu ulice. U auta se otevřely dveře a řidič se na mě pokusil namířit pistolí, jenže byl příliš pomalý. Blesk ho skosil dříve než mrkl. Gerta v našem autě zděšením vykřikla.

Obrátil jsem se směrem k ostatním.

»Máme o auto navíc,« zvolal jsem. »Rychle, koho vezmeme?«

»Navrhla bych manžele Königovy,« ozvala se pohotově paní Alice Wernerová, ačkoliv se jí také slyšitelně třásl hlas.

»Bydlí támhle naproti!« ukázal mi Kurt.

Vběhl jsem do označeného domku. Ve velkém pokoji seděla u snídaně veliká rodina. Pět dětí, od patnáctiletého kluka až po malé půlroční mimino.

»Žene se na nás katastrofa. Popadněte děti a všichni za mnou!« nařídil jsem zkoprnělým rodičům.

Naštěstí byli tak překvapení, že se nesnažili odporovat. Bez protestů se zvedli od stolu, matka vzala na ruku nejmenší mimino, otec dvouletou holčičku a já jsem popadl za ruce dvě prostřední děti.

»To tu máme všechno nechat?« podivil se nejstarší kluk ve dveřích domku.

»Až se to přežene, vrátíte se,« ujistil jsem ho.

Vyběhli jsme na ulici, kde se začali shromažďovat čumilové. Mrtvoly **SS** nikoho nenechávaly na pochybách, co se děje. Přiskočil jsem k autu s emblémy **SS a** bez velkých cavyků vytáhl mrtvolu řidiče ven. Než se manželé Königovi rozkoukali, děti jsem nacpal i s nimi do esesáckého auta, nasedl a nastartoval. Situace se nám zkomplikovala, ale další zachráněná rodina za to určitě stála.

»Jedeme!« křikl jsem se na Kurta.

Vyjel jsem jako první, ačkoliv jsem pořádně neviděl – riziko se tím zvětšilo, ale nic jiného nám nezbyvalo. Ve zpětném zrcátku jsem mlhavě viděl rozjíždějícího se Tigra i červený kabriolet doktora. Bez problémů jsme vyjeli na výpadovou silnici. Kurt mě tam předjel, volal na mě okénkem, že nás povede. Nechal jsem ho a stáhl se za něho.

»Prosím vás,« oslovil mě zezadu otec König, »co se tu vlastně děje? Tohle přece nevypadá legálně! Kdo zabil ty vojáky?«

»Jak víte, dvěma pánům nelze sloužit,« ujistil jsem ho. »Když máte dva neslučitelné úkoly, musíte si vybrat jeden z nich. Rozhodl jsem se, že z Hamburku zachráním pár rodin. Ti vojáci by mi vtom bránili, proto jsem je zabil. Na Hamburk se žene pohroma, není čas zachraňovat ostatní. Nedostaneme-li se ven, zůstaneme tam také.«

»Jaká pohroma?« nechápala matka Königová.

»Stejná, jaká potkala Lipsko, Essen, Mnichov a Brémy.«

»Kopffüsslerové!« vyjekla zděšením Königová.

»Proboha - snad nás nechcete vézt z města ven? Vždyť je to sebevražda!« začal teprve teď protestovat pan König.

»Není,« ujistil jsem ho. »Vím dobře, co dělám. Jen držte děti na klíně a spolehněte se na nás.«

»Kdo vlastně jede s námi?« ohlížel se König.

»Wernerovi, Böckovi a doktor Johann Müller,« vypočítal jsem mu všechny.

»Doktor Müller také?« přeptal se ulehčeně König.

»Znáte snad jeho auto, ne? Podívejte se dozadu!«

»Doktor Müller by jistě nedělal nic špatného,« uklidnil se.

»Ale - co ti mrtví vojáci?« špitla nesměle Königová.

»Chtěli zatknout mladého Kurta Wenera,« vysvětloval jsem jim v rychlosti. »Když se Kurt dozvěděl, co se žene na Hamburk, chtěl zachránit rodiče a proti rozkazu utekl od jednotky. Ano, je to zběhnutí, ale řekl bych, že na to měl právo, přinejmenším morální. I vám to teď nejspíš zachrání život, měli byste mu být vděční.«

»Nechali jsme tam babičku!« vyjekla Königová.

»Jste-li věřící, modlete se za její duši,« zahučel jsem temně. »Teď už pro ni nemůžete nic udělat, vrátit se nemůžeme.«

»Opravdu ne?« smlouval König zoufale.

»Vidíte tu hradbu mraků?« ukázal jsem přímo před nás.

»Ano - zřejmě bude pršet.«

»To je jedna ze zbraní hlavonožců. Průtrž mračen ochromí armádu, kdežto jim vůbec nevadí.«

»Jak to můžete tak jistě tvrdit?«

»Proboha, už se mě neptejte,« vybuchl jsem. »Vím to. Což nevidíte, jak rychle se to blíží?«

Vyjeli jsme ze zastavěné části města a blížili se rychle ke zdi, která měla město chránit. Mraky se zatím přesunuly nad nás. Nastalo šero, ale zatím z nich nepadla ani kapka. Věděl jsem, že všechna voda spadne za chvíli na Hamburk, zatopí domy a znehyní armádu. Lidé se budou zachraňovat před potopou a zatím...

Zatroubil jsem na Kurta a začal ho předjíždět. Blížili jsme se ke strážnici, teď bylo nutné, abych jel jako první já. Kurt to pochopil a zvolnil.

Zdálky jsem zatroubil, aby nám otevřeli. Strážní zřejmě viděli černé auto **SS a** brána se začala otevírat, ale několik vojáků vyběhlo ven a snažilo se zastavit Tigra a doktorovo auto.

Mohl bych prostě šlápnout na plyn a projet? Ano, ale co kdyby začali střílet? Tiger byl obrněné vozidlo, ale nechtěl jsem si představit, co by kulometná střelba udělala s doktorovým lehkým kabrioletem. Proto jsem zastavil u vojáků, vyskočil ven - a sežehl je bleskem.

Ze strážnice vyběhli čtyři další vojáci. Padli hned ve dveřích. Rozběhl jsem se, přeskočil je a vtrhl dovnitř. Byli tady ještě dva, nedrželi sice zbraně pohotově, ale když viděli, že nejsem ozbrojen, začali sahat po automatech. Nezbylo mi, než je zlikvidovat také.

Brána našťastí zůstala otevřená. Brzy zůstala za námi a kolona našich nesourodých vozidel mířila po výpadové dálnici na Kolín.

»Proboha - co se to dělo?« zeptal se König, jakmile jsme se rozjeli. »Co to máte za zbraně? Takové neznám! Vždyť jsem viděl, jak vám z prstů sršely blesky! Nebo jsem viděl špatně? Ukažte mi ruce, prosím!«

»Viděl jste dobře,« souhlasil jsem suše. »Nemám u sebe žádné zbraně. Já sám jsem tou zbraní. Mám prostě schopnost metat blesky.«

»Vy jste - ďábel!« vydechl König.

»Odkdy ďábel zachraňuje lidi?« opáčil jsem klidně. »Nebojte se, nevězí v tom vůbec nic pekelného.«

Ačkoliv... nevím, pomyslel jsem si. Už jsem zabil Němců, že by se nevešli ani do pěkně velkého autobusu.

Ujeli jsme pouhých pět kilometrů a signalizoval jsem Kurtovi, abychom zastavili. Zaparkovali jsme na kraji silnice pod stromy. Těžké olovené mraky pokrývaly oblohu a setmělo se tak, že bychom beztak museli svítit. Navrhl jsem krátkou přestávku a žádal Kurta, aby otevřel pár konzerv.

»Měli bychom šetřit,« navrhoval doktor Müller. »Já například vůbec nemám hlad, vždyť ještě není poledne.«

»Zato já už dál nemohu,« povzdychl jsem si. »Musím se hned teď najíst, padám slabostí.«

»Nejste nemocný?« staral se doktor.

»Nebojte se. Musel jsem vydat mnohem víc energie, než je běžné. To musím co nejdřív doplnit.«

»Poslyšte - opravdu jste musel vojáky zabít?« vyčítavě se na mě obrátila Gerta. »Vám jich nebylo líto?«

»Kdyby stříleli, mohli zabít Böckovy, nebo doktora,« ujišťoval jsem ji omluvným tónem. »Můžete-li si vybrat jen ze dvou zel, musíte si vybrat to menší. Menší zlo bylo zabít vojáky. Za pár hodin budou tak jako tak mrtví.«

»Panebože, podívejte se nad Hamburk!« ukazoval všem Kurt.

Nad odsouzeným městem se začalo tvořit hotové čarodějné kolo hustých černých mračen. Začaly šlehat blesky a hrom byl slyšet až sem. Další černá mračna se tam valila přímo přes nás.

»Už nám věříte, že bude Grossregenguss?« obrátil jsem se na manžele Wernerovy.

»Měl jste pravdu - je to příšerné!« otřásla se Alice Wernerová.

Začal jsem se rychle krmit přímo z otevřené masové konzervy. Ostatní neměli hlad, nebo nedokázali jíst při pomyslení, co se stane za jejich zády v Hamburku. Jistě měli sousedů víc a nebyli všichni členy Nazi-partaje, nad všemi se tam ale vznášela smrt.

»Pojedeme,« rozhodl jsem po chvíli. »Ale přisedneme si. Kurt pojede s autem **SS a** já s Tigrem. Pojedu první, na mě nebudou hlavonožci útočit. Doktor pojede druhý a Kurt až na konci. Řekl bych, že tomu dešti neunikneme. Pamatujte si, pojedeme pomalu, třeba jen dvacítkou. Jak jste na tom s benzínem?«

»Nestihli jsme nakoupit,« stěžoval si doktor. »Budu na dně.«

»Máme ho tři plné kanystry a kdyby to nešlo jinak, vezmu vás na lano,« ujišťoval jsem ho. »Asi by ale bylo lepší, kdyby si Böckovi přisedli ke Kurtovi. Má větší, pohodlnější a bezpečnější auto.«

Rychle jsme v nové sestavě opět nasedli a vyrazili.

Stihli jsme to na poslední chvíli. Jakmile jsme ujeli po dálnici sto, možná dvě stě metrů, spustil se liják. Už jsem to jednou zažil, teď se to opakovalo. Proudly vody se na nás valily, jako kdyby na nás někdo vyléval kýble. Přední sklo bylo jen nouzově spravené a voda mi crčela na nohy. Moje oči byly pořád slabší, civěl jsem před sebe, abychom do něčeho nenarazili. Podle dohody jsem naplno svítil jen já, doktor i Kurt jeli podle koncových světel auta před nimi.

Mraky se ale přemísťovaly nad Hamburk a brzy jsme vyjeli z největšího deště. Vzpomněl jsem si, co se asi děje za námi a trochu jsem se otřásl hrůzou. Představa, že lidé v děsivém dešti zůstávají pod střechami domů a roje hlavonožců rychle postupují městem, vnikají do domů a modrými blesky likvidují lidi po stovkách, nebyla nijak příjemná. Jakkoliv jsem chápal roztrpčení Kopffüsslerů nad tím, co všechno jim Němci po celá desetiletí prováděli, jejich pomsta byla – příliš strašlivá.

Dojeli jsme do míst, kde bylo sucho. Tady nepadla ani kapka, ačkoliv nad těmito místy táhly mraky, obsahující snad tisíce tun vody. Přidal jsem trochu, ale když jsem pohlédl do zpětného zrcátka zdali mě zbývající auta sledují, spatřil jsem, jak doktorovo auto zastavuje a rychle bliká světly.

Zastavil jsem také a opatrně k němu zacouval.

»Došel mi benzín,« hlásil doktor.

»Dolejeme, jen klid,« rozhodl jsem.

Doktor otevřel kapotu, já jsem přinesl kanystr a nalili jsme benzín do nádrže.

»Někdo by si mohl přisednout ke mně,« navrhl doktor. »Mám tu prázdnou.«

»Nebudeme se zdržovat,« zavrtěl jsem hlavou. »Jedeme.«

Zvýšili jsme rychlost na sto kilometrů v hodině. Víc jsem jet nechtěl, musel jsem brát v úvahu, že Kurt si nebude jistý - řídil teprve druhou cestu v životě. Nicméně nám i tak cesta rychle ubíhala.

Brána města Brémy byla vyvrácená a bez ostrahy. Projeli jsme opatrně městem. Sháněl jsem se po benzínu, ale první ze všech pump, na kterou jsme narazili, hořela vysokým plamenem. Teprve u druhé jsme si nabrali benzín do nádrží i kanystrů. Museli jsme pumpovat ručně - chyběl elektrický proud. Všude kolem se povalovaly mrtvoly a zejména ženy naší kolony se na to dívaly s hrůzou. Ležící lidé byli celí zčernalí a věděl jsem, že se do nich brzy pustí brouci.

»Takhle dopadne i Hamburk?« ptal se mě doktor Müller.

»Ano, přesně tak,« přikývl jsem. »Chtěl jsem tomu zabránit, ale nešlo to.«

Vyrazili jsme dál za mrazivého ticha ve všech autech. Všem vzalo dech, co jsme viděli.

Další zastávku jsme udělali v pevnosti *Divoká svineň*. Zde bylo mrtvými vojáky pokryté celé nádvoří. Byl to ještě horší pohled, neboť mrtvoly ležely na slunci už několik dnů a byly nejen v rozkladu, ale hodovali na nich brouci i několik stovek krabovitých tvorů *dlef*, velikých asi jako kočka. Nebyl čas lidi pohrbívat - *dlefové* to brzy udělají také.

Pak jsme opět nasedli a dříve než slunce zapadlo, našlo nás v lese nedaleko od hnízda Xijtra.

Prvního hlavonožce jsme potkali nedaleko silnice. Stál nám v cestě a očividně na nás čekal.

»Je v hnízdě Xijtra něco nového?« zastavil jsem u něho.

»Ano,« odušil hlavonožec. »Shodili tam bílý oheň. Tentokrát přesněji než dosud, hlavní vchod je zasypaný. Povedu vás jinudy.«

Poté se rozběhl lesem doprava.

Jel jsem za ním a ostatní nás následovali, ale po chvíli jsem si ze zadu všiml zuřivého blikání světlometů. Doktorův kabriolet uvízl a nemohl dál. Pochopitelně, nebylo to žádné terénní vozidlo. Také auto *SS* mělo problémy, ale bylo vidět, že je aspoň o třídu lepší.

Zastavil jsem a začal couvat. Hlavonožec se rovněž zastavil a následoval nás.

»Nebylo by nakonec lepší nechat auto tady? Nasednete si ke mně,« navrhol jsem mu.

»Vy nevíte, jak těžce se člověk loučí i s pouhými věcmi, že?« odušil doktor.

»Jsou chvíle, kdy člověk musí nechat na místě všechno, i když mu nezbude nic než holé ruce,« podotkl jsem.

»Ale tady snad je možné nějaké řešení,« smlouval doktor.

»Vezmu vás na lano,« souhlasil jsem. »Tiger to zvládne.«

»A co ten?« ukazoval doktor s obavami na Kopffüsslera.

»Neublíží nám,« ujistil jsem ho. »Dokud budeme dodržovat příměří, nemusíme se jich obávat.«

»I když teď možná vyvraždíjí Hamburk?«

»Hamburk je už v této chvíli mrtvé město, ale tuhle válku jste si začali vy, je to vaše vina. Příměří platí jen pro mne a pro ty, kdo jsou se mnou. Už mi věříte, že jsem nemohl dělat nic víc?«

Uvázali jsme doktorovo auto na lano, nasedli a jeli za naším novým vůdcem. Bylo to velice podivné cestování. Hlavonožec se před námi na svých devíti chapadlech zdánlivě jen vznášel - a tachometr nám přitom ukazoval šedesátku a byl jsem rád, že sleduji cestu.

Konečně jsme se dostali k dalšímu otvoru do jeskyně. Byl dost velký, abychom zajeli s auty dovnitř a náš vůdce tam také bez velkého vysvětlování zamířil. Rozsvítil jsem reflektory, ale jeskyně nevedla daleko. Brzy jsme dorazili do rozšířené prostory a nezbylo nám než zastavit. Všechny další chodby byly menší než profil auta.

Bylo tu světlo, vycházelo z velkého modravě svítícího kamene zavěšeného pod stropem jeskyně. Napadlo mě, že zdejší tvorové asi vidí v jiném spektru než my lidé, ale vzpomněl jsem si hned, že je tomu opravdu tak. Uvědomil jsem si také, že i tato znalost mi byla dodána Kopffüsslery.

Čekala nás Uaxio a delegace dvaceti dalších. Vystoupil jsem a přivítal se s nimi.

»Přivezl jsi lidi, které jsi chtěl zachránit?« optala se mě Uaxio. »Co s nimi zamýšlíš?«

»Budou tady muset počkat, než vyjednám jejich přijetí na staré Zemi,« přikývl jsem.

»Nemáš začínat nic nového, dokud jsi nedokončil předchozí dílo,« napomenula mě Uaxio.

»Co s těmi lidmi uděláš?«

»K tomu jste mě donutili,« vyčetl jsem jí. »Nějaké místo se pro ně najde, v nejhorším se budou muset spokojit se sedadly aut. Máme i nějaké zásoby. Potřeboval bych teď hlavně spojení se Zemí.«

»Pojď s námi,« řekla. »Kus odtud je menší jeskyně. Tam se mohou přestěhovat a odpočinout si; potřebují to.«

»Díky,« odušil jsem. »Jak víš, že potřebují odpočinek?«

»Známe vás přece - a možná lépe, než se znáte sami,« dodala tišším hlasem.

Obešel jsem všechna tři auta a všem sdělil, že prozatím budou ubytováni v jedné boční jeskyni, kam teď bude nutné odnést zásoby a připravit lůžka. Šel jsem tam s Kurtem. Příjemně nás překvapila podlaha pokrytá houbovitou hmotou, na které se docela měkce leželo. Nevypadalo to špatně. Stačilo odstěhovat se sem i s dětmi. Navíc nám hlavonožci připravili několik šišek chlebovníků, což by na nějakou dobu samo o sobě vystačilo.

»Co budeš dělat ty a co my?« zeptal se mě Kurt.

»Vy tu počkáte, jednání na Zemi povedu já,« řekl jsem. »Znám to tam lépe. Ty bys měl ostatní povzbudit, zdají se mi nějak skleslí. Až bude třeba, práce se pro všechny najde a na Zemi už vůbec nebudete vědět, kam dřív skočit.«

Raději jsme se vrátili k ostatním.

»Budete nějakou dobu v nepohodlí,« oznamoval jsem všem, když jsme se s Kurtem vrátili. »Ale musíte to vydržet. Šetřte zásobami, neprovokujte hlavonožce - a potom se uvidí. Brzy se k vám vrátím.«

»Ty tu s námi nebudeš?« vyjekla Gerta.

»Budu mít jinou zábavu,« usmál jsem se na ni. »Musíš si zatím vystačit s Kurtem.«

Pomocná ruka

Zavedli mě do podzemí. Zde byly stroje hlavonožců, vzdáleně podobné Nordenovým. Namísto obrovských ocelových konstrukcí ale vypadaly mnohem nenápadněji - jako balvany.

»Nejjednodušší je otevřít propust v místech, kde se vesmíry kryjí,« vysvětloval mi jeden z vědců. Věděl jsem to - bylo to součástí znalostí, které jsem od hlavonožců tak snadno získal.

Ale on pokračoval dál.

»Jedině gravitace se projevuje z jednoho vesmíru směrem do druhého. Díky tomu se planety i hvězdy v našich vesmírech udržují navzájem v rovnováze. Tam, kde se nachází náš svět, je v jiném vesmíru Země. Kde je slunce, je slunce i v druhém vesmíru. Ale není všechno stejné. Země má ještě další, menší oběžnici, která u nás chybí. Její vliv je nesmírně slabý, ale dost silný na to, abychom jej změřili a vypočítali. Tak jsme vlastně přišli na existenci vašeho světa. Možná je to i příčinou, že se náš svět otáčí jinou rychlostí než Země, ale to už jsme opět na mokřadle dohadů. Otevřeme-li dnes propust do druhého vesmíru, bude ukazovat jinam než za půl roku.«

»Máte aspoň tušení, kde se otevře?«

»Ano,« ujistil mě vědec. »Podívej se, máme tu obraz vaší Země, jak jsme jej vytvořili během našich minulých pokusů.«

Zavedl mě do vedlejší jeskyně, kde se ve vzduchu vznášel nejméně pětimetrový globus. Ačkoliv nebyl nikde zavěšený, nepadal. Zobrazoval povrch naší Země tak podrobně, že jsem poznával jednotlivá místa. Ale nejen Zemi. Obraz se za chvíli proměnil a ukazoval teď Novou Zemi. Viděl jsem města jako na dlani a našel jsem snadno i zdejší hnízdo Xijtru.

»Kdybychom otevřeli propust dnes a projel bys skrz ni se svým strojem, objevil by ses na Zemi asi tady...«

Obraz se opět změnil a vědcovo chapadlo ukazovalo někam na východní pobřeží Spojených států. To vůbec nebylo špatné, naopak. Bylo by asi lepší jednat v USA než v Evropě.

»Místo mi vyhovuje,« řekl jsem rychle.

»Dobrá - pojeděš tam se svým strojem,« rozhodl vědec. »Dáme ti ovládač, nám bude naopak ukazovat tvoji polohu.«

Poznal jsem ten předmět. **Gawonyx**, stejný měl pilot, který mě na Zemi zajal a přivlekl sem.

»Čím dřív začneme - tím lépe,« přikývl jsem.

Nasedl jsem do prázdného Tigra. Náklad, zásoby i drobnosti rodiny Wernerů i slečny Gerty Müncherové byly zatím přenesené do jejich dočasného působiště.

»Následuj mě,« poručil mi jeden z hlavonožců.

Otočil jsem auto a chodbou vyjel ven. Pak jsme jeli kus lesem, než jsme dorazili na planinu, přeoranou a pokrytou krátery. Byli jsme tři kilometry od první vybombardované planiny, ale i tady nedávno vybuchovaly těžké bomby svrhované tryskovými Siegfriedy. Teď tu byla půda na malé planince srovnána do roviny.

»Až uvidíš modré světélko, rozjed' se proti němu,« dával mi poslední instrukce jeden z asistentů.

Světélko vzplanulo. Zařadil jsem jedničku, přidal plyn. Tiger se prudce rozjel, až od jeho šesti kol létala hlína na všechny strany.

Spatřil jsem modravý ovál, ne vodorovně, nýbrž svisle. Luplo mi v uších, přímo proti mně se znenadání zvedl víchř a hlína se počala vzdouvat, jako kdyby ji hrnula radlice obrovského buldozeru. Propust spojovala místa dvou různých vesmírů, která se vzájemně pomalu pohybovala, takže hlína se vršila do valu.

Tiger projel propustí a hnal se dál, ale už jsem brzdil.

Zastavil jsem na rozsáhlé louce se vzrostlými stromy. Kolem nás byly samé vysoké budovy. Vypadalo to na park nebo podobnou lokalitu, hlavně že tu bylo místo.

Zastavil jsem, zabrzdil a vysunul se z kabiny.

»Člověče, co to tady vyvádíte?« ozvalo se za mnou anglicky. Zezadu ke mně přibíhal - typický americký policista.

»Už nic - právě jsem přijel,« odpověděl jsem mu vesele.

»No jo, ale odkud?« doběhl ke mně.

»Na to bych se rád podíval. Dovolíte?«

Obrátil jsem se nazpět po stopách pneumatik Tigra. Byly v měkké hlíně jasně vytlačeny asi třicet metrů, pak - náhle končily. V těch místech byla hlína nahrnuta, takže vytvářela půlmetrový násep a dál stejně hluboký příkop. Dál už nic nebylo. Stopy Tigra začínaly v nevysokém náspu, jako kdyby tu přistálo letadlo a ne automobil.

»Ptám se vás podruhé: co to tu vlastně vyvádíte?« opakoval policista netrpělivě.

»Vidíte ty stopy?« ukázal jsem mu před sebe.

»Vidím. Co se tu dělo?«

»Poslyšte, nemáte u sebe vysílačku nebo telefon?« zeptal jsem se ho zdánlivě bez souvislosti.

»Mám,« odsekl. »Ale vy půjdete se mnou na stanici. Pro rušení veřejného pořádku.«

»Zůstanu tady - a vy mi sem zavolejte presidenta.«

Podíval se na mě překvapeně.

»Co jste to chtěl? Zbláznil jste se? Koho chcete volat?«

»Zavolejte vysílačkou presidenta Spojených států, slyšel jste mě dobře,« opakoval jsem.

»Leda vašeho právníka,« uchopil mě za loket. »Půjdete se mnou a nedělejte hlouposti. Cokoliv od této chvíle řeknete, může být použito proti vám...«

V té chvíli mě pustil a zhroutil se na zem. Nechtěl jsem mu ublížit, ale vyslal jsem slabý blesk - nejspíš podvědomě. Zachytil jsem ho, položil na trávník a odběhl pro lékárníčku do Tigra. Neležela tam, asi ji prve Němci s ostatními věcmi odnesli do jeskyně. Naštěstí se policista začal probírat. Trochu jsem mu v tom pomáhal - popleskával ho jemně po tvářích.

»Promiňte,« omlouval jsem se. »Nechtěl jsem vám ublížit, ale raději se mě nedotýkejte. Jsem z jiného světa a tak trochu elektrický, maličko se lišíme. Musím s vámi jednat opatrně, abych vám neublížil, když elektrické orgány nemáte. A ublížit vám nechci, věřte mi.«

»Vy - nejste člověk?« vytřeštil na mě oči.

»Říkám si člověk,« ujistil jsem ho. »Tak moc se zase nelišíme. Jen nepřicházím ze Země, ale z jiného světa. Chápete?«

»A co tady... chcete?« Pomohl jsem mu posadit se.

»Navázat kontakty mezi našimi civilizacemi,« ujistil jsem ho. »S kým jiným bych měl jednat než s vaším presidentem, nemyslíte?«

»Ano, ovšem,« zakoktal a pomalu vstal. Byl asi ještě trochu omámený – ale byl naživu.

»Tu vysílačku,« radil jsem mu.

Vytáhl radiotelefon a rychle s někým diskutoval. Drmolil tak, že jsem rozuměl sotva každému pátému slovu.

»Sorry, musel jsem zavolat hlídku,« obrátil se ke mně téměř omluvně. »Já o něčem takovém nemohu rozhodovat.«

»Zavolejte si, koho chcete,« souhlasil jsem. »Měl byste ale své kolegy varovat, aby se mě raději nedotýkali. Doufám, že mě nebudou ohrožovat zbraněmi. Jsem tu na mírové misi a nechci

nikomu ublížit, ale kdyby kdokoliv ohrožoval mou integritu, špatně by dopadl. Moje blesky jsou pro vás trochu silné.«

»Proč by vás kdo ohrožoval?«

»Nevím - vy Američané jste prý schopní hned střílet.«

»Jak to víte? Nebojte se nás tolik,« ujist'oval mě.

»Nebojím se vás, bojím se o vás,« odtušil jsem.

Za chvílku přijelo s houkáním policejní auto. Vyskočili z něj tři policisté a hnali se přímo přes trávník nejkratší cestou k nám.

»To že má být mimozemšťan?« řekl první nedůvěřivě, sotva došel na pár kroků ode mne. »Nepřeskočilo ti?«

»Chcete důkaz?« řekl jsem. »Půjčte mi, prosím, vaši čepici!«

Půjčil mi ji s nedůvěrou. Vyhodil jsem ji vzhůru - a pak jsem do ní vyslal blesk. Modravě to zasršelo a čepice ve vzduchu vzplála.

»Snad vám to jako důkaz stačilo. Vy přece tohle nedokážete. Omlouvám se za tu čepici, ale pochopte, jde o kontakt dvou civilizací, z toho jedné mimozemské.«

»Stačilo nám to,« vydechl policista.

»Raději se vrátíme k věci,« pokračoval jsem. »Dokážete mi sjednat schůzku s vaším prezidentem?«

Pokusili se o to, ale po chvílce mě odkázali na šéfa na stanici. Ten si naštěstí rady věděl a dovolal se na kompetentnější místa.

»Máme pro vás pozvání k prezidentovi,« sdělili mi.

»Proto jsem tady,« souhlasil jsem klidně. »Chtěl jsem se ve vašem světě objevit co nejdříve Washingtonu.«

»Pozoruhodná přesnost! Nacházíme se totiž necelý kilometr od Bílého Domu! Zamknete si auto?«

»To bude horší,« povzdychl jsem si. »Ve světě, odkud přicházím, nejsou zloději ani zámky. Nemohli byste mi to trochu pohlídat?«

»To je - mimozemské auto?« vyjádřil se už s větším respektem jeden z policistů.

»Jistě. Klidně se posaďte dovnitř, sedí se v něm dobře, je pro lidi stavěné.«

»Jak se to řídí?«

»Jako pozemská auta - ale zbytečně mi v něm nejezděte, bude v něm už málo paliva a rád bych se s ním ještě vrátil. Možná by jezdilo i na pozemský benzín, ale nemám čas na takové výzkumy.«

Naložili mě do policejního auta a vyrazili jsme. Policisté hned spustili houkačku, aby si vynutili přednost. Jeli jsme jak o závodech, až jsme zastavili u velké bělostné budovy se sloupořadím.

»Prezident vás očekává,« ujistili mě.

Vystoupali jsme po vysokém schodišti a vešli dovnitř. Bylo vidět, že je ta nečekaná návštěva trochu zaskočila. Až na pár fotografů nás nikdo nečekal, museli jsme jít do prezidentovy pracovny. Tam jsem se ocitl tváří v tvář prezidentovi.

Privítal mě prostě, podáním ruky. Odmítl jsem ji.

»Nerad bych vám ublížil,« ujistil jsem ho. »Mohl bych vám dát elektrickou ránu - a nemohl bych za to.«

»Řekli mi, že přicházíte z jiného světa,« nadhodil s neskrývaným nadšením. »Přitom se nám neuvěřitelně podobáte, dokonce mluvíte anglicky. To je prostě super. Jak se váš svět vlastně jmenuje?«

»Místní obyvatelé mu sice nějak říkají, ale pro pozemšťany je to nevyslovitelné. Můžeme si to nazývat jak chceme, třeba Q-Země. Já pocházím ze Země a jsem tam krátce, jako host. Proto vypadám jako člověk, vždyť člověk jsem. Anglicky jsem se naučil ještě na Zemi.«

Očividně ho to zklamalo.

»Jak je to k vám vlastně daleko?« zabručel.

»Svět odkud přicházím není vůbec daleko,« povzdychl jsem si v tušení dlouhého vysvětlování. »Je dvojníkem Země a jeho střed je totožný se středem naší Země - jenže je v paralelním vesmíru. Tenhle termín jste možná mohl slyšet.«

»Ano, četl jsem kdysi něco takového a dokážu si to představit. Třeba jako Alenku za zrcadlem?«

»Třeba tak,« přikývl jsem ulehčeně. Bylo velmi dobré, že mě tak rychle pochopil.

»I tak je to zajímavé. Ale co vás přivedlo zpátky na náš svět a proč se dožadujete setkání se mnou? Chcete navazovat diplomatické vztahy Q-Země se Spojenými státy - nebo s celým lidstvem?«

»Oboje,« řekl jsem vážně. »Chci vás požádat o pomoc.«

»Copak?« podíval se na mě udiveně. »Máte na vaší Q-Zemi nějaké potíže? Čím bychom vám mohli pomoci? A proč nepřišli ti... místní obyvatelé?«

»Nemají o to zájem. Problém se týká jen nás lidí.«

Začal jsem mu vyprávět o azylu, který na konci Druhé světové války poskytli hlavonožci Němcům a jak se za to Němci odvděčili.

»Současná situace je taková:« končil jsem. »Němcům hrozí úplné vyhubení. Mimoszemšťané začali ničit město po městu, zatlačují je do enklávy, kterou jim na počátku vyhradili. Ale to není všechno. Mimoszemšťané rozhodli, že nebudou trpět ve svém světě návštěvníky, kteří se chovají jako vetřelci a Němci se budou muset odstěhovat zpátky na Zem.«

»Aha - a vy chcete, aby je Země přijala?« pochopil.

»To je to první, o co chci požádat,« přikývl jsem. »Asi se bude někomu zdát, že by se o ně mělo postarat především Německo, ale to nevidím dobře. Jedná se o milión lidí a horší je, že to jsou fašisté. Bylo by asi lépe, kdyby je přijala Amerika. Je tu víc místa - a bude nutné je nejprve trochu převychovat.«

»Chápu. Ještě něco jiného?«

»Ano,« přikývl jsem. »Další problém je v tom, že Němci odmítají jednání, ačkoliv jim hrozí vyhubení. Mimoszemšťané jsou vstřícnější, ale jejich trpělivost dávno přetekla a rozhodli se Němce vyhubit. Nejprve musíme přesvědčit Němce, aby začali jednat. Musíme začít rychle. Podařilo se mi sjednat jen půl roku příměří.«

»Vy nepatříte k Němcům, že o nich takhle mluvíte?«

»Ne. Jsem Čech. Nechtějte v této chvíli vědět, jak jsem se tam dostal, není na to čas. Důležité je, že jsem pochopil vážnost situace a začal s vyjednáváním, ale teď už nutně potřebuji vaši pomoc. Jeden člověk znamená příliš málo.«

»Co tedy potřebujete především?«

»Především dostatečně silnou vysílačku pro střední vlny, aby ji mohli poslouchat všichni Němci.«

»Snadno zařídím,« přikývl.

»To není všechno,« pokračoval jsem. »Vysílačku bude nutné chránit. Němci nebudou váhat použít i hrubou vojenskou sílu, aby ji zničili. Vyzbrojení na to jsou - možná až příliš. Kdybyste tam poslali na průzkum osamělý dělový člun, mohli byste o něj přijít. Lepší by bylo, kdybyste nám poskytli plně vyzbrojenou letadlovou loď, aby mohla nejenom vysílat, ale také sama sebe chránit. Jakkmile kampaň úspěšně skončí, vrátíme ji zpět na Zem.«

»Vážně si myslíte, že je to tak snadné?« zatvářil se na mě skoro pobaveně. Jistě – chápal jsem ho. *Hurvínek a válka...*

»Včera zahynulo sedmdesát tisíc lidí,« odvětil jsem temně. »Jestli se dá něčemu říkat humanitární katastrofa, pak je to tohle. Proto jdu přímo za vámi, za představitelem největší velmoci světa a ne za Spojenými Národy, které by se možná rozhodovaly tak dlouho, až by nebylo koho zachraňovat. Musím vám opakovat, že tady jde o statisíce lidských životů? Věřte mi,

spěchá to víc než co jiného. S OSN to můžete dodatečně dojednat vy, já na to nebudu mít čas. Za tu chvíli, co se tu my dva bavíme, zahynula nejspíš další tisícovka lidí.«

Teprve teď, jak se mi zdálo, zvážněl i on.

»Samozřejmě, je-li tomu tak, mohli bychom vám poskytnout i tu letadlovou loď, ale je otázkou, jak ji dopravit do vašeho světa.«

»Dopravu nechte na mně, vyznám se v tom lépe než všichni lidé na Zemi dohromady. Propojení našich vesmírů je náročné, ale možné. Budete mít dost starostí i s tím, co je ve vašich silách.«

»Jak odhadujete vojenskou sílu Němců?«

»Nebude malá,« odtušil jsem vážně. »Němci v novém světě trochu zaostali, ale ne příliš. Mají tisíce tryskových letadel. Nepřekračují rychlost zvuku, ale mohou nést tuny bomb a raket.«

»Mají rakety?«

»Ano. Neřízené, ale jejich palebná síla nebude malá.«

»Jak to mají s palivem?«

»To mají lépe vyřešené než my,« řekl jsem mu krátce o hitlernaftě. Velice ho to zajímalo.

»Poskytnete tyto informace i našim vojenským expertům?«

»Samozřejmě. Cokoliv vím, rád jim sdělím.«

»Pak to necháme na ně. Myslím, že vám mohu slíbit pomoc, jakou jsou Spojené státy schopné poskytnout.«

»Druhou otázkou je, zdali jste schopní přijmout Němce, kteří by se měli vrátit.«

»Kolik jich bude?«

»Původně jich byl milión, ale to se stále snižuje. Budeme-li váhat, za půl roku už nebude koho zachraňovat.«

»A co původní obyvatelé planety? Jsou to lidem nepřátelské bytosti? Jak vypadají? Nebudou dělat potíže?«

»Vzhledově se trochu podobají pozemským chobotnicím, ale jde o jiné tvory - možná se s nimi i setkáte. Důležité je, že jsou inteligentní a dá se s nimi vyjednávat. Lidem nejsou nepřátelské bez důvodu, ale uvědomte si, Němci jich mnoho vyvraždili a oni už nemají trpělivost nechat se dál vybíjet. Dohodl jsem s nimi půlroční příměří, více od nich nemůžeme žádat.«

»Jde mi o něco jiného. Nemohli by po odsunu Němců za nimi proniknout na Zem a škodit nám?«

»Nezdá se, že by nám chtěli škodit. Mám v úmyslu jednat s nimi i pak a doufám, že k definitivnímu přerušení kontaktů nedojde, ačkoliv i takové tendence jsou u nich patrné.«

»Uvědomujete si, že by to byl první přátelský kontakt s mimozemskou civilizací v dějinách?«

»Ten kontakt začal na konci Druhé světové války. Zpočátku byl přátelský, ale Němci to zkazili.«

»Zajímavé. Od konce Druhé světové války se tady stále častěji objevují zprávy o UFO. Jak to spolu souvisí?«

»Tím si nejsem jistý, ale řekl bych, že nijak. Němci taková letadla nemají a Kopffüssleři také ne.«

Že Němci nemají letadla, podobající se UFO, tím jsem si byl jistý. Méně tím, že tady není žádná souvislost. Nordenovy propusti se na Zemi projevovaly jako modravé kotouče a bylo možné si je s UFO splést. Nechtěl jsem se ale zbytečně zaplétat a raději jsem to popřel.

Poté mě prezident pozval na večeři, ale omluvil jsem se mu s tím, že si na oficiality budu muset najít čas později. President odešel zařizovat další schůzky a všechno, co bude třeba.

Teprve teď se na mě vrhli reportéři, kteří už věděli o návštěvě z vesmíru. Odpovídal jsem jim zdrženlivě. Nemělo smysl prozrazovat jim dopředu plány, když jsem neměl jistotu, jak dopadnou. Nabízeli mi milióny dolarů, když vezmu někoho z nich s sebou při svém návratu do světa mimozemšťanů. Rázně jsem je odmítl.

»Půjde tam o život - a nebudu mít sílu chránit nikoho navíc.«

Jeden reportér mi vnutil digitální fotoaparát. Přijal jsem jej, ale další jsem odmítl s tím, že opravdu nemám čas pořizovat reportáže. Reportér, který mi půjčil fotoaparát, mi nabízel sto tisíc dolarů předem za jakoukoliv zprávu.

»Chcete-li mít něco exkluzivního, zkuste zjistit, co se zatím stalo s mou rodinou,« navrhl jsem mu. »Ty peníze jim pošlete, bude to malá náplast na to, že jsem jim záhadně zmizel.«

Popsal jsem jim svůj pozemský domov a hlavně rodinu.

»Vy jste Čech?« divil se reportér od ABC, jak jsem hádal podle symbolu na mikrofonu v jeho ruce. »Slyšeli jsme, že máte neznámé elektrické orgány, mysleli jsme, že jste mimozemšťan.«

»Pocházím ze Země, ale měli mě v chapadlech mimozemšťané a teď už jsem tak trochu součástí druhého světa,« povzdychl jsem si.

»Vy se nechcete vrátit k rodině?«

»Určitě se chci co nejdříve vrátit, ale mnohem přednější je, aby se naše světy definitivně nerozešly ve zlém. Kdybych nechal všeho a vrátil se domů, odsoudil bych milión lidí k smrti a to by byla strašná zátěž svědomí, nemyslíte?«

Potom novináře vypoklonkovali a já jsem měl delší rozhovor s vojenskými experty. Šlo o bezpečí pro americkou letadlovou loď. Experti nakonec rozhodli vyslat dvě, aby při nezdaru jedné druhá v započaté misi pokračovala. Bylo to podle mě velkorysé a přitom velmi prozíravé rozhodnutí, neměl jsem důvod stavět se proti.

Sepsali jsme dlouhé seznamy a pak jsem se rozloučil.

»Musím to jít dojednat s mimozemšťany,« vysvětloval jsem všem, když jsem opět nasedal do policejního auta. Vrátili mě k Tigru, který stál dosud v parku, obklopený teď už tisícíhlavými davy.

»Proboha, nemohli byste ty lidi vyklidit? Umíte si představit, co se stane, když se propustí otevře přímo mezi tolika diváky? Neviděl jste, jak snadno hrnula hlínu? Je to strašná síla, nepodceňujte ji.«

Policejní sbory dokázaly vyklidit park, ale trvalo jim to skoro hodinu. Mezitím se setmělo. Uvědomoval jsem si, že také na planetě Kopffüsslerů už bude večer. Stiskl jsem tlačítko volání.

Daleko od místa, kde jsem se vynořil, se objevilo malé modré světélko. Nasedl jsem do Tigra, nastartoval a otočil. Pak jsem se rozjel za modrým světélkem. Davy lidí to se zatajeným dechem sledovaly. Světélko se totiž pohybovalo, blížilo se ke kraji parku. Nejvyšší čas - za chvíli by propust začala hrnout silnici nebo domy.

Stiskl jsem druhé tlačítko k otevření propusti. Deset metrů přede mnou vzplál modrý kruh. Na okamžik se v něm objevily stromy, hustý les - a zahlédl jsem i siluetu jednoho z Kopffüsslerů, ozářenou stovkami fotoblesků. Projel jsem bránou a ta se za mnou rozplynula.

Přede mnou nebyla plošina, ale nově rozbombardovaný úsek lesa a ačkoliv jsem sešlápl brzdy, Tiger vletěl do velkého kráteru po bombě. Naštěstí tam nebyla voda a brzdy vykonaly své, přesto mě to vymrštilo z místa a bolestivě jsem naletěl na volant. Volant okamžitě praskl a zkroutil se, ale to bylo nepatrné poškození.

»Oto, nech všeho a prchej!« doběhl mě varovat hlavonožec. »Před hodinou tu Němci shodili červený oheň a už se blíží další!«

Popadl jsem brašnu se zapůjčeným fotoaparátem, rychle jsem vyskočil škrábal se po stěně kráteru nahoru.

»Moment - nenechávejte mě tu!« ozvalo se za mnou. Z kabiny Tigra se hrabal čiperný reportér s videokamerou a brašnou Adidas.

»Člověče, omrzel vás život?« vykřikl jsem nazlobeně. »Dejte mi ruku! Utíkáme pryč - za chvíli sem začnou padat bomby! Potom mi povíte, jak jste se tu vzal, ale teď prcháme! Za mnou!«

Běželi jsme vedle sebe za stínem hlavonožce, který nás vedl nejschůdnější cestou do bezpečí. Hlavonožci slyšeli mnohem lépe než já, protože až těsně u vchodu jeskyně jsem z dálky zaslechl svištivý hluk leteckých turbín. Okamžik poté, co jsme se zapadli do hloubky jeskyně, země za námi zaduněla pod výbuchy bomb.

»Člověče, jak jste se tam dostal?« zaútočil jsem na mladíka.

»Normálně,« zazubil se. »Když se nikdo nedíval, zalezl jsem do vašeho auta a schoval se pod zadními sedadly.«

»Jak to, že se nikdo nedíval? Měli to auto hlídat!«

»Mám kamarády, kteří se začali **jako** prát a zatímco je policie od sebe trhala, proklouzl jsem. Měl jsem příkaz od šéfa, že mám udělat cokoli mě napadne, abych tu byl s vámi.« udělal žalostný obličej. »Byl jsem rozhodnutý držet se vás jako klíště! Musím tady natočit aspoň jednu videokazetu.«

»Když vám šéf nařídí sjet Niagarské vodopády na neckách, uděláte to taky? Málem jste to odnesl. Slyšíte?«

Bomby tady v jeskyni duněly jako zemětřesení.

»Jak se jmenujete? Já jsem Ota Vávra. Umíte německy?«

»Johnny Rock, CNN,« představil se trochu zaraženě. »Tady se mluví německy? Mimoszemšťané také?«

»Jeich řeč je pro nás neslyšitelná, ale když chtějí s námi lidmi mluvit, mluví německy. Angličtiny si tu moc neužijete.«

»Nevadí, on to potom někdo přeloží,« mávl rukou.

»Možná. Ale budete se muset setsakra starat, abyste se dostal domů. Poslyšte, znáte aspoň nejdůležitější pravidlo reportéra?«

»Samosebou. Být tam, kde se něco děje.«

»Omyl. Vrátit se se zdravou kůží. To bývá někdy obtížnější.«

Letadlová loď Nimitz

Jednání s Kopffüsslery bylo tentokrát velice krátké. Potvrdil jsem jim oficiálně, že vláda Spojených států na své území převezme všechny Němce, kteří se vzdají a dají odeslat některou z propustí na Zem. Tím by měl být problém nepřátelství vyřešen.

Současně jsem je požádal o přesun dvou velkých pozemských lodí do jednoho z oceánů. Sněm hnízda Xijtra to schválil, vybral pro tu akci Severní oceán a slíbil otevřít propusti podle mých požadavků, ale současně požadoval, aby na obou lodích bylo umístěno několik pozorovatelů hlavonožců, alespoň po dvou na každou loď.

Reportér CNN Johnny Rock si bez sebe nadšením natočil na videokazetu krátkou reportáž s hlavonožci i s Němci, odhodlanými vrátit se jako první. Skupinka vypadala nešťastně, jen Kurt a Gerta se na nový svět těšili, u ostatních převažovaly obavy z budoucnosti.

Jakmile odletěly bombardéry, vypravili se hlavonožci do lesa na místo, kde jsem nechal Tigra. Vrátili se s dobrou zprávou. Auto bylo v kráteru před bombami chráněné, dostalo jen několik menších zásahů střepinami. Kabina byla proděravěná, ale nic víc. Došel jsem tam a vyjel z kráteru. Měli jsme opět tři auta a mohli jsme uvažovat o cestě do Ameriky.

Stala se však nemilá věc. Mezitím se mezi našimi světy zvětšil úhlový rozdíl. Vědomosti od hlavonožců mi naštěstí pomáhaly přesně spočítat, kde se co na Zemi i tady nachází. Abychom se jako předtím vynořili v parku poblíž Bílého domu, museli jsme odjet daleko do lesů Rheinlandu. Rozhodl jsem se zbytečně nečekat. Reportéra Johnnyho Rocka jsem přidělil do auta k doktoru Müllerovi, lehký kabriolet jsme přivázali na lano a vyjeli do noci.

»V téhle tmě se nedá natáčet!« stěžoval si Johnny, než nasedl.

»Co natočíte, to budete mít. Lepší záběry nezíská nikdo, máte na zpravodajství monopol,« utěšoval jsem ho.

Objeli jsme rozbombardovanou část lesa a brzy jsme opět jeli nepoškozenou přírodou. Ale teď byla tmavá a nepřívětivá jako ve strašidelném snu - nebo v hororovém filmu. Jeli jsme temným lesem, kudy nikdo nechodil, ale můj orientační smysl, podpořený znalostmi hlavonožců, stále věděl, kde se nacházíme.

Nejen tady, i na Zemi nacházející se v paralelním vesmíru.

Konečně, skoro po třech stech kilometrech jízdy lesem, kdy jsme museli zastavit a doplňovat z kanystrů benzín, jsme byli na místě.

Modravé světélko se objevilo přímo před námi. Šlápl jsem na pedál plynu a Tiger se s vervou vrhl vpřed. Vichr se tentokrát téměř nekonal, vítr se sice zvedl, ale ne příliš silný. Mohlo by to znamenat, že je na obou planetách shodný atmosférický tlak, alespoň místně? Nemínil jsem se tím zdržovat. Prorazil jsem vrstvou hlíny, kterou před sebou hrnula propust a jel jsem dál, aby měl za mnou místo i Kurt se svým vozem.

V té chvíli se rozzářily stovky reflektorů. Zastavili jsme. Naše tři auta stála v parku, obklopená davy lidí. Blýskaly fleše, tiše předly videokamery.

»Konečná stanice,« oznámil jsem s úsměvem pasažérům.

Vystupovali jsme jeden po druhém. Hned se k nám rozběhlo několik policistů a s nimi nějaké významné osobnosti, protože ostatní lidé byli stále udržováni kordónem policistů v uctivé vzdálenosti.

»Vítám vás mezi námi,« dal se do řeči jeden z těch VIP. Mluvil německy, takže mu Němci rozuměli. »Vaše stará vlast se rozhodla přijmout vás do ochrany.«

»My jsme v Německu?« zeptal se mě potichu Kurt.

»Ne, v Americe,« odušil jsem nahlas. »Vaše stará vlast je přece celá Země.«

Ubytování Němcům okamžitě zajistili v hotelu, dokonce je poskytli zdarma. Pro podnik to bude jistě úžasná reklama.

»Budeme se muset nejspíš rozloučit, Kurte,« podával jsem kamarádovi ruku.

»Už mě nechceš?« zesmutněl.

»O to nejde,« zavrtěl jsem hlavou. »Jsi vážně fajn kluk a jestli to dobře dopadne, určitě tě navštívím. Ale ty máš teď jiné povinnosti. Máš tady Gertu - je to sirotek. Postarej se o ni. A budeš muset pomáhat i ostatním. Možná se sem brzy začnou stěhovat další krajané. Budeš je tu možná uvádět do nového života.«

»Nevím,« sklonil trochu hlavu.

»Poradím ti,« usmál jsem se na něho. »Prodejte všechna auta. Určitě vám za ně nabídnou nejvyšší možnou cenu, je to kuriozita, jaká tu ještě nebyla. Neprodávejte pod milión dolarů za kus, ačkoli je Tiger trochu pocuchaný. Jejich hodnota nespočívá v technickém stavu, ale vtom, že jsme je použili k útěku z paralelního světa. Vyhlaste na ně dražbu a uvidíte, že budete mít slušný kapitál do začátku.«

»A co ty?«

»Nebudu Tigra postrádat. O mě se neobávej, víš přece, jaké mívám štěstí.«

»Štěstí? Budeš je určitě potřebovat,« potřásl mi rukou.

»Ty také,« řekl jsem. »Podívej se, budete muset na Američany udělat co nejlepší dojem. Za vámi sem přijdou i zarytí Nazi, ti vám to mohou pěkně pokazit. Postarejte se, abyste tu měli respekt, aby se říkalo - to jsou ti poctiví Němci.«

Byla to - jako už několikrát - nechtěně prorocká slova.

Odvezli mě na letiště a pokračoval jsem malým tryskovým letadlem přes celé Spojené státy na vojenskou základnu, kde na mě už čekala helikoptéra US Navy. Přesedl jsem na ni a dlouho jsme pak letěli nad modrými vlnami Pacifiku, až se dole před námi objevily siluety dvou obrovských letadlových lodí. Panebože – letadlové lodě, můj dávný klukovský sen!

Dosedli jsme na palubu jedné z nich. Okamžitě mě odvedli na kapitánský můstek. Teprve tam jsem si sundal leteckou přilbu.

»Admirál George Thompson, váš velitel,« představil se mi vysoký, šlachovitý chlapík. »Vítám vás na palubě atomové letadlové lodi US námořnictva Nimitz.«

»Ota Vávra,« podal jsem mu ruku. »Můžeme začít. Seřad'te lodi za sebou. Dodali vám instrukce, jak jsme se dohodli?«

»Ano, mám je tady,« ukázal si prstem na čelo.

»Na každé lodi jsou připravena letadla?«

»Ano, přesně podle dohod.«

»Dobrá - pojedeme,« souhlasil jsem. Vytáhl jsem **gawonyx**, spojující nás s druhým vesmírem. Chvilí to trvalo, ale pak se modravé světélko objevilo přímo před přídílí naší lodi. Blížili jsme se k němu.

»Jak to říkali vaši kosmonauté na Měsíci? Maličký krůček, ale obrovský skok pro lidstvo?«

Stiskl jsem druhý knoflík. Před námi vzplálo obrovské modré kolo. Polovina byla nad hladinou, zbytek pod ní. Admirál Thompson vydal povel a loď ještě zrychlila. Zahučelo to, proti nám se vzedmul silný vítr a hnál před sebou vlny, ale na atomovou loď to bylo jako pavučina pro slona. Modravé kolo pomalu proplulo kolem nás, mělo ještě několik desítek metrů rezervy. Byla to zatím největší propust, otevřená mezi našimi dvěma světy. Hlavonožce stála značnou část energetických rezerv, ale splnili slib. Doufali, že my budeme naopak plnit náš závazek.

»Jsme na druhé straně,« oznámil mi admirál Thompson.

»Vítám vás tedy na Q-Zemi,« přikývl jsem. »Vyšlete letadla na hlídkování, jak bylo domluveno, prosím.«

Admirál vydal pokyny. Krátce poté letadlová loď katapultovala šest bitevních letadel a čtyři průzkumná. Propustí zatím proplula i druhá letadlová loď, rovněž americká Enterprise.

»Ať nám dají najevo, až budou na druhé straně,« žádal jsem admirála. »Propust je velice energeticky náročná, čím dříve ji vypnou, tím lépe.«

»Zařídím,« přikývl a vytáhl vysílačku.

Napadlo mě, že by bylo lepší, kdyby lodě stály a propust se pohybovala kolem nich, přinejmenším by to bylo rychlejší. Řekl jsem si, že to projednám s hlavonožci, až na to bude čas.

»Budu potřebovat helikoptéru s posádkou,« požadoval jsem dále. »Musíme navázat spojení se zdejšími obyvateli. Určitě víte, že projevíli přání navštívit nás.«

»Však se na ně všichni těšíme,« usmál se admirál. »Doufám, že vypadají přesně tak, jako na televizních záběrech CNN.«

»Doufám, že před nimi neutečete,« oplatil jsem mu úsměv.

»Prosím vás! Snad nás tak nepodceňujete? Víte, jak se všichni těšíme na bytosti, které nám mohou místo rukou podat chapadlo? Celá posádka je napjatá jako dítě před pohádkou!«

»Máte je mít,« slíbil jsem. »Doufám, že pro ně máte oddělenou kabinu. Upozorňuji vás, že podle našich lidských měřítek nevoní.«

»To jistě vydržíme,« usmál se admirál.

Opět jsem si nasadil přilbu, sestoupil na palubu a doběhl k čekajícímu vrtulníku.

»Musíme letět východně,« informoval jsem pilota.

»Vím,« křičel na mě. »Z lodi nás trvale sledují radarem a než doletíme, budou mít hoši od průzkumu pořádné mapy. Pak nám je předají jako data a my si je tu necháme zobrazit.«

»Prima,« pochvaloval jsem si. »Tak se mi to líbí.«

Vrtulník se hnál nízko nad vlnami Severního oceánu a nad námi ve výšce pomalu letěla letka tří bitevních letounů. My jsme letěli plnou rychlostí, oni minimální, aby nám neuletěli. Měli za úkol chránit nás, kdyby se zde znenadání objevila letadla Luftwaffe, ačkoliv to nebylo pravděpodobné. Tady nás Germáni čekat nemohli.

Byli jsme daleko od nejbližších hnízd hlavonožců a posádka vrtulníku mě pozvala na svačinu. Měl jsem hlad, proto jsem neodmítl.

»O tom jsem kdysi jako malý kluk snil!« ujistňoval mě mladý poručík, který mi servíroval jídlo v misce. »Všichni jsme se vlastně před chvílí stali kosmonauty na cizí, neznámé planetě a podnikáme výsadek. Nemáme sice skafandry, ale každý musí vidět, že nejsme jen tak někde. Před chvílí nám do kabiny vletělo něco zajímavého, jako obrovské osminohé saranče. Rozbilo se o stěnu, moc z toho nezbylo, ale chci tvrdit - takový hmyz se nevyskytuje nikde na celém našem starém dobrém světě.«

»A máte pravdu,« usmál jsem se. »Tady nejsme na Zemi.«

»Navíc se máme v krátké době setkat s mimozemšťany. Já už jsem je viděl, ale ty obrázky v televizi nestály za nic, doufám, že ve skutečnosti budou ještě zajímavější.«

»Jsem tady za CNN,« řekl mladý muž v civilu. »Doufám, že přinesu lepší záběry než kolega Rock.«

»Nebojte se, nebudete zklamaní,« ujistil jsem ho. »Kde je váš kolega Johnny?«

»Odletěl jste příliš nakvap a nepodařilo se mu sehnat letadlo, aby s vámi udržel krok. Já jsem byl právě na opačné straně Států – ale dostal jsem od šéfa příkaz nalodit se ještě před vámi. Naše společnost má konexe a lidi všude. Johnny nemusí slízet všechnu smetanu.«

Vrtulník letěl na dohled od severního pobřeží. Pomalu jsem si vybavoval v hlavě tvar pevniny. Byli jsme daleko od míst obývaných Němci, ale tady někde měl být skalnatý mys a na jih od něj *Aouvaja*, důležité hnízdo hlavonožců.

»Máme první mapu,« oznámil mi shora navigátor.

Podával mi list papíru, jak právě vyjel z inkoustové tiskárny. Pobřeží bylo zachyceno správně a očekávaný mys nebyl daleko, sotva třicet kilometrů.

»Tady je náš cíl,« ukázal jsem tužkou. »Ale v poslední fázi letu vás budu muset navádět sám.«

»Vy už to tam znáte?« usmíval se na mě navigátor.

»Nikdy jsem tam nebyl,« přiznal jsem mu. »Oblast obydlená Němci je odtud vzdálená skoro tři tisíce kilometrů.«

»Jak nás potom chcete navádět?«

»Tady se nesmíte divit,« usmál jsem se. »Buď budete všechno brát jako skutečnost, nebo si samým divením ukrotíte hlavu.«

Mys jsme nechali vlevo a zamířili k jihu.

»Jsme na místě, které jste nám označil,« řekl navigátor.

»Půjčte mi, prosím, dalekohled,« požádal jsem ho.

Podali mi jej a chvíli jsem pozoroval krajinu pod námi. Byly tu lesy, kde by se rozhodně nedalo přistát.

»Mám to!« ukázal jsem pilotovi nepříliš velkou plošinku bez stromů. Plocha byla očividně nedávno pečlivě urovnaná.

»Tady přistaneme,« potvrdil jsem, když se mě ptal, zdali jsme opravdu u cíle.

»Vždyť tu vůbec nic není!«

»Asi to ještě nevidíte, ale pod námi je druhé největší město planety Aouvaja,« ujistil jsem překvapené Američany.

»Já tam nevidím nic než les,« pochyboval reportér.

»To je v pořádku,« přikývl jsem. »Města hlavonožců se našim nepodobají. Však brzy uvidíte!«

Vrtulník pomalu klesal mezi obrovskými věkovitými stromy na nevelkou plošinku. Stromy tady byly vyšší, než jsem viděl kolem Xijtry, koruny sahaly do výšky tří set metrů, vrtulník se mezi nimi ztrácel. Na poslední chvíli zpomalil klesání - a zhoupkl se na tlumičích. Stáli jsme na pevné zemi a vrtulník pomalu zastavoval rotory. Zbývalo vystoupit na půdu planety, tak podobné a přitom rozdílné od Země.

»Nechte mě jít prvního - já už to znám,« požádal jsem ostatní.

Od nejbližších stromů se odlepilo pár postaviček hlavonožců. Reportér popadl videokameru a začal je dychtivě natáčet.

Sestoupil jsem po schůdcích dolů a vykročil vstříc *uvítacímu výboru*, jak jsem si je sám nazval. Dvacet kroků od nich jsem se ale zastavil překvapením.

»Uaxio - co ty tady děláš?«

Byla to ona - cestovala sem tři tisíce kilometrů, ale byla tu.

»Máte docela zajímavý létací stroj,« podotkla. »Máš všechno, co jsi potřeboval od krajanů?«

»Mám,« ujistil jsem ji.

»Nuže - máš všechno, co jsi potřeboval, začni.«

»Přesunujeme lodě blíž k oblasti Německa,« informoval jsem ji. »Odtud je tam dost daleko. Ale začneme už teď.«

Následovalo podávání rukou jako po hokejovém zápasu. Snad žádný Američan si neodepřel potěšení stisknout Uaxio chapadlo.

»Jak vás přijali na Zemi?« vyzvídala na mně zvědavě.

»Skvěle,« ujistil jsem ji. »Němci dostanou ubytování, snad si zvyknou a můžeme posílat další.«

»To záleží jen na vás,« odtušila. »Víš už, rozhodnutí Velkého sněmu bývají nezvratná a je třeba mimořádné změny podmínek, aby byla měněna. Dvakrát už jsme je kvůli tobě změnili!«

Američané si mezitím vynesli materiál, který tu měl zůstat. Stranou postavili stan, nainstalovali vysílačku a vyzkoušeli spojení s letadlovou lodí. Bylo perfektní.

»Zůstaneme pro začátek tady,« vysvětloval jsem Uaxio. »Budu tu já a dva vojáci. Jakmile se naše lodi přesunou blíž k oblasti Němců, přeletím i já blíž ke hnízdu Xijtra.«

»Nebudeme tě v ničem omezovat, ale začni co nejdřív.«

Do kabiny vrtulníku nastoupili čtyři Kopffüssleři. Vrtulník se pomalu vznesl a začal stoupat do výšky. Reportér odletěl s nimi, aby si natočil historické setkání hlavonožců s admirálem Thompsonem, nejvyšším představitelem Spojených států - a v této chvíli celé Země.

Vešel jsem do stanu, následován Uaxio.

Radista se sluchátky na uších obsluhoval malé mixážní studio. Vysílač vysílal hudbu ze záznamů, měli jsme jí několik stovek hodin. Radiové vlny se odtud nesly k letadlové lodi Nimitz, která je zesílí a vyšle do éteru. Druhý Američan držel v ruce tranzistorák, abychom měli kontrolu, co se dá zachytit na německé straně pevniny.

Posadil jsem se. Radista mi podal mikrofon. Dohodli jsme se, že moje první slova natočí na záznam, který bude uvádět každé další vysílání.

Uchopil jsem mikrofon a začal německy mluvit.

»Posloucháte rádio Svoboda, vysílač staré Země pro obyvatele Nového Německa. Toto vysílání má za úkol přispět k nastolení míru v této části vesmíru. Můžete nás poslouchat každý den na této vlně. Upozorněte své známé, aby také získali zprávy, na nichž bude záviset jejich život. Posloucháte rádio Svoboda, vysílání planety Země.«

Začala druhá éra mého působení na této planetě.

Už jsem nebyl zajatec, trpěný nadlidmi Čtvrté Říše, ba ani psanec, stíhaný za **zradu německého národa**. Za mnou teď stály dvě letadlové lodi Spojených států a několik tisíc odhodlaných Američanů. Naším cílem nebylo pokořit Německo v bitvě. Tužil jsem, že ani pro Američany to snadný oříšek nebude, ačkoliv jsem o jejich technické převaze nepochyboval. Nešlo o to Německo smést. Měli jsme před smrtí zachránit co nejvíc obyvatel - bohužel některé i proti jejich vůli.

Vyjednávání

První vysílání pro německé obyvatelstvo bylo poměrně krátké. Natočili jsme je a radista Arnold Beauty dostal úkol vysílání vždy po půlhodině opakovat.

Vysvětloval jsem Němcům jejich situaci tvrdými slovy. Vyčetl jsem jim, že způsobili lidstvu Země nebetyčnou ostudu a dopustili se mnoha zločinů. Upozorňoval jsem je, že jejich pobyt na této planetě končí, ačkoli to některým zatím nemusí být zřejmé. Ujišťoval jsem je, že budou mít možnost vrátit se na Zem - pokud složí zbraně. Slíbil jsem jim přijetí na Zemi pod podmínkou, že se vzdají některých svých představ, především o nadřazenosti germánské rasy nad ostatními, na Zemi i v Novém Německu.

Natočili jsme celý proslov a Arnold jej začal vysílat. Druhý radista Harry zatím zkoumal, jak se naše vysílání projeví v oficiálním německém. Jak se dalo čekat, napoprvé si nás nikdo ani nepovšiml, ale doufal jsem, že brzy budeme nejsledovanější stanicí planety.

Musel jsem mezitím vyjednávat i s hlavonožci. Odešel jsem v doprovodu Uaxio do hnízda Aouvaja. Bylo stejně jako Xijtra ukryto v jeskyních hluboko pod úrovní terénu. Hlavonožci mě přivítali, ale hned vyslovili své pochybnosti. Podle nich bylo bláhové domnívat se, že pouhé vysílání stačí Němce přesvědčit.

Americké lodě se rozdělily. Atomová letadlová loď Nimitz pokračovala v plavbě k mrtvým troskám Hamburku, její sesterská loď Enterprise zůstala na místě, kde obě lodě projely vesmírnou bránou. Měla za úkol zmapovat planetu, držet vzdušné hlídky, aby ji Němci nezaskočili - a vyčkávat.

Tři tisíce kilometrů nepředstavovaly pro Nimitz překážku. Brzy si pro nás přiletěl vrtulník. Sbalili jsme stan a naložili materiál. Vrtulník nás odnesl na palubu záložní letadlové lodi Enterprise, odkud mě měli odvézt dvojmístným bitevním letadlem na Nimitz. Vzdálenost mezi loděmi už totiž byla pro vrtulníky příliš velká.

Takže jsem se měl seznámit s dalším letadlem, tentokrát s moderním supersonikem. Na palubě Enterprise mě oblékli do letecké kombinézy a nasedl jsem do kabiny. Upozornili mě, ať si co nejvíce opřu hlavu do opěrek. Letadlo musí být prudce katapultováno, aby na konci krátké letové paluby mělo dostatečnou rychlost. Věděl jsem to, ale přece mě to překvapilo. Po dobu startu jsem byl jako v kleštích, nemohl jsem hnout rukou ani nohou, hlavu jsem měl jako připoutanou. Nepochopím, jak přitom pilot dokázal řídit. Letoun se nejprve trochu propadl, ale hned se vzepjal a s vytím turbín šplhal vzhůru jako na pořádně strmou horu. Připadal jsem si jako v počátečním úseku obří horské dráhy, kdy vozičky táhne řetěz, ale tahle horská dráha byla pěkně vysoká. Teprve v šesti kilometrech se nos letadla sklonil do vodorovného směru.

»Jak se cítíte?« uslyšel jsem ve sluchátkách rozjařený hlas pilota. Představili mi ho, jmenoval se George Macuss, černoš jako hora. Nestál bych o čest být jeho soupeřem v řecko-římském zápase a už vůbec ne v boxu. Divil jsem se, jak se dokáže složit do sedadla, které ani pro mě nebylo moc velké. Každou chvíli ke mně otočil hlavu a vždy jsem přitom zahlédl jeho oslnivě bílé zuby ve věčném úsměvu.

»Jako v automatické pračce,« odušil jsem suše.

»Už jste někdy letěl v takovém letadle?«

»Není tomu tak dávno,« přikývl jsem. »Němci mě převezli kus cesty v jejich tryskáči, Messerschmidtu 264 Schwalbe. Je to trochu modernizovaný Me 262 z druhé světové války.«

»To nebylo žádné slušné letadlo,« vyprskl George. »Nedávno jsme měli briefing, kde nám ukazovali obrázky německých letadel, abychom je blíž poznali.«

»Těžko vám mohli ukazovat všechno, například bombardéry typu Siegfried,« pochyboval jsem. »Ty vymysleli až tady.«

»Ale ukazovali nám je, dokonce nakreslené vaší rukou. Řekl bych, že jsou zastaralejší, než naše starodávné B-52.«

Pravda - zapomněl jsem. Pokoušel jsem se přece seznámit americké experty, s čím se tu mohou setkat. Mělo mě napadnout, že se všechno dostane až k poslednímu námořníkovi - a tím spíš k pilotům.

»Jistě,« přikývl jsem. »Ale uvědomte si, že i tyto staré stroje mají kanóny, poměrně účinné neřízené rakety a torpéda a mohou potopit i největší letadlovou loď světa, pokud se k ní dostanou.«

»Pokud se k ní dostanou!« opakoval po mně takovým tónem, abych nepochyboval o odhodlání pilotů nepustit si nepřítele k lodím.

Letadlo sklonilo nos dolů a začalo klesat.

Před námi byla na moři znát dlouhá světlá stopa a na jejím konci plula nevelká placička. Rychle se zvětšovala, ačkoliv my jsme snižovali rychlost. Pilot se krátce dohadoval s letovou věží a okamžitě dostal povolení přistát.

»Držte se, sedáme,« upozornil mě vesele.

Za chvíli už jsme škrtili o palubu a záchytné lano nás prudce zabrzdilo. Musel jsem se rukama vzepřít o přístrojovou desku, abych trochu odlehčil popruhům, které se mi zařizly do ramen. Dva muži k nám hned přistavili schůdky. Byli jsme opět na palubě Nimitzu.

Po krátké poradě, spojené s obědem u admirála Thompsona, jsem se opět vydal na palubu, kde už roztáčel listy vrtulník připravený odvézt mě do hnízda Xijtra. Vzhledem k tomu, že to bylo v dosahu bombardérů Siegfried, kryla nás shora letka stíhaček.

Přistáli jsme blízko zadního vchodu do jeskyně. Zatímco jsem se dohadoval s hlídkujícími hlavonožci, amíci vykládali materiál, aby mohl vrtulník odletět. Všechno jsme dopravili do jeskyně, kterou nám pro náš pobyt vyhradili. Byla to tatáž jeskyně, ve které nedávno žili Němci po našem útěku z Hamburku.

Radisté Jack Himie a Dan Ending vynesli na vrcholek kopce malou retranslační vysílačku. Nasměrovali ji do míst, kde na vlnách Severního oceánu křižovala Nimitz, která její vysílání zachycovala, zesilovala a opět vysílala. Abychom snížili nebezpečí zaměření se strany Němců, pracovala tato vysílačka na vysokých kmitočtech VHF, kde podle posudků radiových expertů Němci nepracovali. Na Nimitzi to převáděli do středních vln, kde vysílaly všechny německé stanice.

Naše studio se rozprostřelo dole v jeskyni. Byli jsme tu dobře ukryti před bombardováním a měli jsme přímé spojení na hlavonožce i na Nimitz.

K mému nebetyčnému překvapení mě druhého dne navštívila Uaxio. Jak se sem dostala od hnízda Aouvaja, vzdáleného přes tři tisíce kilometrů, bylo mi zatím záhadou, ale byla zde.

»Jak to vypadá s Němci?« zeptala se mě.

»Zatím si našeho vysílání ani nevšimli,« musel jsem ji trochu zklamat. Na nějaké závěry ale bylo příliš brzy. Zatím se nám zdálo, že si nové stanice nikdo nevšiml. Němci měli zřejmě své oblíbené stanice nastaveny napevno.

Konzultoval jsem to s admirálem Thompsonem.

»Nechte to na nás,« zachechtal se, když jsem mu opatrně sděloval, že nás zatím nejspíš nikdo neposlouchá. »Věřte mi, to bude úkol přímo stvořený pro nás Američany.«

»Co chcete dělat?« zajímalo mě.

»Od čeho máme na Nimitzu tiskárnu? Natiskneme reklamní letáky a naházíme je na německá města. Byl by v tom rohatý, aby si jich nevšimli.«

O smyslu amíků pro reklamu jsem nepochyboval. Neuplynuly čtyři hodiny a nad Xijtrou se přehnaly dvě letky amerických bitevních letadel. Mířily nad města Nového Německa, kam měly rozhodit letáky.

Zatím jsme se shodli do prvních ohlasů z německé strany naše relace neměnit. Na Nimitzu je dokázali vysílat i bez nás, my jsme monitorovali německý rozhlas, kde šlo všechno postaru. Vysílal pořad nudnou »německou« hudbu, zábavné pořady, gratulace Vůdci, zprávy, ale nic mimořádného.

Konečně, šest hodin po zahájení letákové akce, se v německém rozhlasu objevila první reakce.

Adolf Hitler, vrchní velitel německé branné moci, vydal císařský rozkaz, jímž na celém území Nového Německa vyhlásil válečný stav, zákaz nočního vycházení a stanné právo. Zrušil všechny zábavné akce a vyzval německé obyvatelstvo sbírat nepřátelské letáky a **bez čtení** je odevzdat na velitelství. Poslech zahraničního rozhlasu měl být od této chvíle trestán smrtí. Wehrmacht a Luftwaffe dostaly rozkaz štvavou vysílačku vypátrat a umlčet.

Od Hitlera se to dalo čekat. Co jiného?

Po krátké poradě s admirálem Thompsonem jsme reagovali i my. Oblast Severního oceánu jsme prohlásili zakázanou pro všechna německá letadla i plavidla s varováním, že každá německá loď bude ve vzdálenosti dvaceti pěti mil od pobřeží bez výstrahy potopena, každé letadlo sestřeleno. Admirál Thompson jménem Spojených států vyzval Hitlera ke kapitulaci a složení zbraní.

Již odpoledne téhož dne byl hlášen první incident. Tryskový letoun Messerschmidt Me 264 Schwalbe objevil v dálce Nimitz. Byl sice krátce poté sestřelen, ale stačil rádiem podat na svou základnu informace a hlavně souřadnice. Pilot nepřežil zásah raketou a skončil i s letadlem v moři.

Letadlová loď Nimitz se trochu vzdálila od pobřeží. Navrhl jsem vyjednat s hlavonožci, aby vytvořili kolem ní oblačnou clonu, ale admirál Thompson odmítl s tím, že se raději spolehnou na osvědčenou leteckou a raketovou ochranu. Měl jsem v Američany důvěru, byli to odborníci a proti jejich rozhodnutí jsem nic nenamítal.

Americké stroje teď podnikaly průzkumné lety vysoko nad územím Nového Německa. Několikrát proti nim vzlétly tryskáče Schwalbe, ale nikdy se nedostaly na dostřel. Americké stroje byly, jak jsem očekával, nejméně o třídu lepší.

K večeru zaslechly hlídky hlavonožců vzdálený hluk turbín německých bombardérů. Oznámili jsme to admirálovi na Nimitze, ale ujistil nás, že bombardovací svaz na radarech vidí, nemíří na Xijtru, ale nad moře, přímo k Nimitzu.

»Necháme je doletět těch pětadvacet mil - ale pak se nepostačí divit. Už máme ve vzduchu třicet stíhaček a každou minutu startují čtyři další. Podle radarů je proti nám pouze stovka velkých strojů a padesát menších.«

»Dokážete vyslat varování na jejich frekvencích?«

»Těžko,« odpověděl admirál Thompson. »Zdá se, že Němci několik frekvencí náhodně střídají.«

»Zkuste to na všech. Varujte je. Hlavně ať si uvědomí, že proti samonaváděcím střelám nemají naději. Snažil jsem se kdysi v jejich vojenských odbornících vyvolat úctu ke schopnostem vašich střel. Jestli se jim moje ujišťování potvrdí, ztratí jejich piloti odvahu.«

»Ach tak - psychologická válka. Výborně,« řekl admirál.

Krátce poté dostali Němci poslední varování. Bylo to účinné jen pro pozemní personál, bombardovací svazy letěly dál. Jakmile překročily hranici pětadvaceti mil od pobřeží, naletěly na

ně ze dvou stran stíhači US Navy - a během pěti minut padaly trosky německých letadel do vln Severního oceánu. Nikdo z posádek se nezachránil.

»Myslím, že nás budou brát vážně,« řekl admirál Thompson.

Ani druhého dne se nic nedělo. Průzkumné letouny US Navy několikrát přelétly ve výšce nad německými městy. Neútočily. Zdola se proti nim zvedla zuřivá protiletectká palba, ale mířící asi neměli zkušenosti s nadzvukovými stroji a jejich kanóny neměly potřebný dostřel, takže obláčky výbuchů pokrývaly oblohu daleko za letouny a navíc pod jejich letovou úrovní. Německá protiletectká palba byla v podstatě k ničemu. Proti US letadlům vzlétlo i několik tryskových Schwalbin, ale než se vyšplhaly do výšky, byla už obloha čistá.

Horší bylo, že jsme nezaznamenali žádný ohlas na rádiové vysílání. Ujišťovali jsme Němce, že je po dobu příměří hlavonožci nebudou napadat, ale nabízený odvoz na starou Zemi se nemohl konat, neboť se nedostavil ani jeden zájemce.

Došlo mi, že chyba nebude v obyvatelstvu. Rozhodování by v době stanného práva bylo skutečně *va bank*. Z Druhé světové války jsme věděli, že Němci dezertéry bez milosti střílejí a ani u civilistů nedělají výjimky. Bylo na čase změnit taktiku.

Vysílali jsme proto relaci pro Adolfa Hitlera. Navrhovali jsme mu jednat o další budoucnosti Čtvrté Říše, jejíž pokračování v tomto světě jsme označili za nežádoucí. Bez odpovědi.

Všechny německé rozhlasové stanice vysílaly pouze pištivou hudbu, rozkazy říšské branné moci a hlášení o pohybu nepřátelských letadel. Ačkoliv dosud žádný letoun nesestřelili, komentovali každý odlet letadel jako oslňující vítězství protiletadlových kanonýrů.

Američané tedy Německá města zasypali další vlnou letáků tištěných na Nimitzu. Oznamovali jsme německým občanům:

»Vzhledem k tomu, že jste se rozhodli ignorovat naše pokusy o jednání, skončí období průzkumu. Místo pozorování zahájíme akce ke zničení německé branné moci a obranyschopnosti vašich měst.«

Marně jsme ale poslouchali, jaký to bude mít ohlas. Brzy nám došlo, že Wehrmacht s Gestapem jakékoliv ohlasy znemožní a ty Němce, kteří by chtěli reagovat, prostě zlikviduje.

Museli jsme vymyslet něco jiného. Čas totiž pomalu, ale jistě pracoval proti nám. Lhůta dohodnutého příměří s hlavonožci se zdála zatím dostatečnou, ale byla to jen - nebezpečná iluze.

Vlčata

Porada mezi naším předsunutým výsadkem a admirálem měla být delší a admirál pro mě raději opět poslal helikoptéru. Sešli jsme se v lodní jídelně na palubě Nimitzu, kam se dostavili všichni experti, admirál - a já jako zástupce pozemní složky operace.

»Přesvědčili jsme se, že to po dobrém nepůjde,« zahájil poradu admirál Thompson. »Má někdo nějaké návrhy?«

Nikdo z přítomných se nepřihlásil. Nebylo divu, situace byla opravdu složitá.

»Musíme vycházet z mentality Němců, jak se utvářela celou dobu od Druhé světové války,« uvažoval jsem nahlas. »Němci tady žijí ve městech pevnostního typu. Nemají venkov ani malá města a hodně se spoléhají na betonové zdi. Původně byly proti místním obyvatelům dostatečné, dnes už by je nespasily. Vzpomínám si, jak tomu bylo při pádu Essenu. Hlavonožci během umělého deště přelezli zeď, vyřadili strážce a otevřeli brány - to byl konec města. Pár jednotek Wehrmachtu uniklo na Stuttgart, ostatní lidé byli pobiti.«

»Nemůžeme se spoléhat na déšť,« usmál se admirál.

»Kdyby nám to pomohlo - proč ne?« vrátil jsem mu úsměv. »Zřejmě jste přeslechl, že šlo o *umělý* déšť. Kopffüsslerové dokáží vyvolat jakoukoli průtrž mračen, řídí počasí jak potřebují. Myslím, že nám v tom směru na požádání vyhoví, je to i v jejich zájmu.«

Admirál se na mě podíval udiveně, tak jako všichni přítomní v jídelně.

»Oni ovládají - počasí?« zopakoval nedůvěřivě.

»Myslel jsem, že už to víte,« podrábkal jsem se za uchem. »Jen si nemyslete, že jsou hlavonožci primitivové! Objevili propusti mezi vesmíry, ovládají počasí, znají úžasně věci, že se nám o nich nezdá!«

»Nějak snadno prohrávali,« namítl kdosi.

»Jakou šanci na odpor by měli obyvatelé New Yorku, kdyby tam přistála hvězdná loď kosmických vetřelců a začala je bez výstrahy střílet?« zeptal jsem se pochybovače. »I kdyby měli vetřelci jen luky a šípy, nebyli by proti bezbranným lidem ve výhodě?«

»Obyvatelé New Yorku by zavolali na pomoc policii, vojsko, Národní gardu...«

»Máte pravdu. To nebyl správný příklad. U vás nosí zbraň každý, tam by vetřelci neuspěli. Ale hlavonožci dobrých padesát tisíc let neválčí, nevydržují armády a nemají-li zločince, nepotřebují ani policii. Na barbary ze Země připraveni nebyli - ale je to opravdu jejich chyba? Není větší vina na lidech Země? Hlavonožci nesmírně doplatili na důvěřivost, se kterou lidi ze Země přijali. Nabízí se nám tu srovnání s Indiány, kteří španělské dobytele také zpočátku bezelstně přivítali coby vážené hosty. Tady to ale nemůže dopadnout jako u vás. Španělské civilizaci Indiánů rozvrátili, ale skutečně vyspělá civilizace, jako je zdejší, si najde prostředky k obraně. Kdybychom nepřišli my, do roka by v tomto světě nezbyl ani jediný Němec.«

»Ale přece jen - žijí v jeskyních...«

»Nevolá se také u nás na Zemi v poslední době po návratu k přírodě? Hlavonožci si podle potřeby pozměňují rostliny a živočichy - koneckonců i sebe. Ještě před půl rokem měli elektrické orgány tak slabé, že se hodily jen k ovládnání přístrojů - dnes je mají tak výkonné, že zabíjejí i na dálku. Zvětšili si proti Němcům jejich výkon, takže jsou dnes účinnější než pistole. Podstoupil jsem u nich operaci, kdy mi do mozku implantovali paměť už naplněnou vědomostmi. Na Zemi bych musel vystudovat několik univerzit.«

»Takže - vy teď víte o těch hlavonožcích všechno?«

»Všechno ne - ale rozhodně víc než kdokoliv z lidí. Nejen o nich, ale o celém tomto světě.«
Chvíli bylo ticho. Všichni si to museli přebrat v hlavě.

»No dobrá,« vzpamatoval se admirál. »Dejme tomu, že nám podle našeho přání vytvoří průtrž mračen. Co se tím změní? Jde o to, aby nám to neuškodilo více než Němcům.«

»Špatné počasí se může omezit na vnitřní oblast města. Kolem bude klid a pohoda,« řekl jsem.

»Hlavonožcům to tak vyhovovalo, ale šlo jim o vraždění,« řekl admirál. »Nám jde o záchranu lidí.«

Představil jsem si Stuttgart. Město obehnané nejen zdí, ale i obchvatnou silnicí, jejíž násep byl překážkou v útoku - a výhodou pro obránce. Ale jenom tehdy, je-li vidět dále než na pár kroků.

»Máme přece jen proti nim jednu výhodu,« navrhol jsem.

»Sem s ní!« žádal admirál.

»Hlavonožci dobývají města od obvodu k centru. Obráncům to dává dost času k uspořádání obrany. Měli bychom obsazovat města náhlým vrtulníkovým výsadkem a soustředit se přitom na kasárna Wehrmachtu.«

»To budeme ale obklíčeni.«

»Němci nedovedou hájit město obsazené zevnitř. Když letadla na několika místech zbourají pevnostní hradby, obrana se zhroutí.«

»Dejme tomu,« odušil opatrně admirál. »Co potom?«

»Dohodnu s hlavonožci, kde vytvoří propusti. Dopravíme sem auta pro odvoz Němců. Pokud navíc obsadíme v některých kasárnách autopark, což bychom měli udělat v každém případě, budeme mít aut k odvezení lidí dostatek.«

»Zkusíme to tedy naplánovat,« povzdychl si admirál. »Kterým městem začneme?«

»Myslím, že nejvhodnější bude Düsseldorf,« navrhol jsem. »Je nablízku a je nejmenší.«

Odletěl jsem helikoptérou do hnízda Xijtra, abych se domluvil ohledně propusti a pokud možno deště. Čekalo mě ale nepřijemné překvapení.

»Pocasí se nedá změnit během jediného dne,« vysvětloval mi Koianio, vědec, se kterým jsem jednal už ohledně propustí. »Musíš si uvědomit, že ani požadovanou propust nebude lehké vytvořit. Zřejmě jsi už zapomněl, že se naše světy otáčejí různou rychlostí. Rozdíl je zdánlivě nepatrný, ve skutečnosti velmi významný. V současné době je na místě Německé zóny na vaší Zemi moře. Říkáte mu Atlantik.«

Zůstal jsem stát trochu vyveden z míry.

Ale ovšem! Stačilo pár hodin - a propust u Xijtry se přemístila přes celou délku parku. Uběhlo pár dní - a na tomtéž místě se namísto východního pobřeží Spojených států nachází Atlantik. Později se tam vystřídá Španělsko, Itálie a Řecko, ale to už bude možná pozdě. Jak jsem na to jen mohl zapomenout? Vždyť to přece vím!

Jediný způsob, jak to řešit, by bylo vzít Němce na palubu lodi a odvézt je propustí vytvořenou na moři, ale nebylo by vhodné použít k tomu Nimitz - tolik Němců by nejspíš ohrozilo její bojeschopnost.

Požádal jsem tedy hlavonožce o vytvoření vzdušné propusti a dohodl s admirálem Thompsonem vyslání letadla. Jakmile se ocitne na Zemi, měl jeho pilot doletět do USA, vyjednat tam vyslání lodi pro přepravu osob a na její palubě se vrátit. Dostal dorozumivací přístroj Kopffüsslerů, který zabezpečí otevření propustí na správném místě.

Tím ale padl můj předpoklad, že si dovezeme tolik aut, kolik jich bude potřeba. V automobilech jsme se museli úplně spolehnout na ta, která Němcům ukořistíme.

Dobyetí Düsseldorfu se tím odsunulo. Zatím jsme pokračovali v psychologické válce. Líčili jsme Němcům velmi plasticky výhody jejich přestěhování na Zem v kontrastu se zlým koncem,

který je čeká tady. Oficiální rozhlas nás však i nadále okázale ignoroval a jednotliví uprchlíci se rovněž nehrnuli. Zvlášť když večer pročešávaly prostory kolem města světlometry Wehrmachtu. Nenechali jsme je svítit dlouho, aby neodradily případné uprchlíky. Kulometry vrtulníků zarachotily, nastala tma jako v pytli, utíkat by bylo možné - ale vzdát se nepřišel nikdo, Němci se zřejmě báli.

Až po ránu jsme konečně dostali i první dobré zprávy.

Propustí, otevřenou na moři nedaleko odtud, připluly dvě lodě. Osobní *America* byla určená pro odvoz Němců. Nákladní *Florida* přivezla další materiál pro naši misi.

Obě lodě zamířily do přístavu Hamburk. Hamburk i přístav byly pusté a prázdné. Na mnoha místech se válely mrtvoly, které nikdo nepohřbil. Všude byla tma - elektrárna se zastavila a nebylo tu nikoho, kdo by ji spustil.

Lodě brzy zakotvily u mola. Z nákladní lodě *Florida* vyložili několik tanků, aby hlídaly rozvalené vstupní brány. Hamburk se tak stal prvním přístavem, odkud se dalo vyplout na plavbu mezi dvěma světy. Chyběli jen - pasažéři.

V Hamburku se nacházely i všelijaké automobily. Hned se na ně vrhla mračna mechaniků a snažila se je opravit nebo jinak uvést do chodu. Každé auto bude dobré, bude-li schopné jízdy. Bylo dobře, že quro útočících hlavonožců ničilo jen lidi, ne motory.

Na lodi *America* připlulo i několik reportérů s akreditací vlády Spojených států. Dva patřili ke společnosti ABC a hrnuli se přímo ke mně. Jeden se mě tázal, zda jsem na jeho zapůjčený fotoaparát pořídil nějaké snímky. Poznal jsem ho a s úsměvem mu jej předal. Reportér nešetřil uznáním. Obrázky Uaxio a dalších Kopffüsslerů byly pořízené na denním světle u hnízda Xijtra, byly tedy v nejvyšší možné kvalitě. Nafotil jsem panoráma německých měst, stroje pro vytváření propustí, bylo toho více, než si mohl představit.

Na oplátku mi sděloval podrobnosti o návštěvě Pardubic.

»Našli jsme vaši rodinu,« oznamoval mi vážně. »Ale asi vás nepotěším. Vaše žena si mezitím vzala jiného.«

Zůstal jsem stát - jako solný sloup.

»Evička? To mě tak rychle prohlásili za mrtvého? To přece není možné!«

»Ne - nechala se s vámi za vaší nepřítomnosti rozvést. Prý jste je opustil - a soud jí to uznal.«

»A koho... si vlastně vzala?«

Věděl to, ale toho chlapa, Ference Uriáše, jsem vůbec neznal.

»Co se dá dělat...« povzdychl jsem si. »Víte co? Zkuste si teď vyfotit - třeba támhle ty mraky!«

Reportér se na mě udiveně podíval - ale pak se obrátil směrem, kterým jsem mu ukazoval - a hvízdal překvapením.

Od západu pomalu postupovala divná oblačnost. Mraky byly téměř kruhového tvaru a neustále vířily. Byly to mraky Kopffüsslerů, zaměřené k paralyzování německé obrany. Blížila se poslední hodina Nového Düsseldorfu.

Útok začal po ránu, hodinu poté, co mraky, menší a řidší než obvyklé při útocích hlavonožců, vychrlily na město potoky studené dešťové vody. Nakonec jsme se dohodli, že živelná pohroma nemusí být dokonalá a Kopffüsslerové naše přání perfektně vyplnili. Vytvořili průtrž mračen, která by zahrnala pod střechu i hrocha - a konec.

Těsně před koncem lijáku vjela rozvalenými betonovými zdmi do hluchého prostoru před městem skupina deseti tanků US Navy, doprovázená námořní pěchotou a pěti pomalu letícími bitevními vrtulníky. Tři řízené rakety okamžitě zlikvidovaly obsluhu nebezpečně vyhlížejících

německých protiletadlových baterií. Překvapení Němců bylo dokonalé, nikdo se nepostavil na odpor. Vojáci se před deštěm schovali do nejbližších domů a teď zjistili, že jejich město obsazují cizí vojáci. To už bylo na opravdu účinnou obranu pozdě.

Během hodiny bylo město v podstatě naše. Liják ustal, mraky se pomalu trhaly. Jak jsem předpovídal, kromě kasáren Wehrmachtu kladla odpor jen městská ústředna Gestapa. Američany jsem krátce před akcí přesvědčil, že není možné brát na gestapáky ohled, takže přesný nálet bombardérů z Nimitze srovnal budovu se zemí.

Bylo třeba využít situace. Bylo teprve deset hodin. Do města zatím přijela pod ochranou bitevních vrtulníků kolona nákladních aut a autobusů z Hamburku, aby odvezla do bezpečí civilní obyvatelstvo. Autobusy zajely do postranních ulic a američtí vojáci začali vyhánět Němce z domků. Nebyl čas na záchranu majetku, všichni byli nuceni okamžitě nastoupit. Plné autobusy vyjížděly z města, další přijížděly. Zdálo se, že jsme vyhráli a máme všechno v suchu.

Ale ukázalo se, že to bylo předčasné. Z jednoho velkého domu se náhle ozvala kulometná střelba. Za chvíli začaly zdravotnické čtyři kolem nás nosit raněné americké vojáky.

»Co se stalo?« vyptával jsem se jich.

»Vypadalo to na normální barák,« snažil se mi to přiblížit chlap s prostřelenou nohou. Bolesti sykal, ale měl očividně zájem mi to vysvětlit.

»Uvnitř byla banda malých kluků - pět až deset let, bohužel velice dobře vyzbrojených, jak jsme k naší škodě pozdě zjistili. To svět neviděl, jak perfektně ti špunti střílejí!«

Aha, došlo mi. Zapomněli jsme na Hitlerjugend.

Bez nesnází jsem dorazil k americkému veliteli akce a doptal se u něho na zbytek.

Největší potíž byla v tom, že všichni chlapečkové byli po zuby vyzbrojeni. Američanům se nechtělo bojovat s dvanáctiletými kluky, ale neměli jinou možnost, museli střílet též. Zahnali kluky palbou do budovy, několik jich přitom zranili a jiné zabili, ale tím to neskončilo. Budova Hitlerjugend byla nedaleko městského centra a z jejich oken bylo možné postřelovat tři hlavní ulice. Kulometů měli hoši dost, munice také, takže nás v podstatě - ochromili.

Řekl jsem, že se s nimi pokusím domluvit. Vzal jsem si bílou vlajku a začal mávat z okna protilehlého domu. Hned zpočátku na mě poslali kulometnou dávku, ale pak se začali mezi sebou hádat, že to bylo slyšet až k nám. Někteří tvrdili, že střílet nepřátele je správné, jiní jim trochu oponovali, že není rytířské střílet po parlamentářích.

Nakonec sehnali bílou vlajku a potvrdili, že na vyjednávače střílet nebudou. Nabídl se mi dva američtí vojáci, ale já jsem rozhodl, že půjdu sám.

»Jeden by pro ně byl příliš snadná kořist a právě proto mě spíš nechají na pokoji,« tvrdil jsem. »Kromě toho jsem ozbrojený. Není to znát, ale zajmout se nenechám. Kdyby se strhla střelba, můžete vyrazit dveře bazoou.«

Vyšel jsem s bílou vlajkou na ulici.

»S civilisty nevyjednáváme!« vykřikl na mě kdosi.

»Vy jste přece také civilisté,« zavolal jsem odpověď. »Nebo je tam někdo, kdo aktivně slouží pod Wehrmachtem?«

Nikdo už neodpověděl a bez problémů jsem došel krokem do pootevřené vstupní brány.

Za hlavními dveřmi byla vstupní hala se schodištěm, plným uniformovaných mladých kluků z Hitlerjugend. Vykukovali všude - za zábradlím schodiště, za sloupy. Všichni měli zbraně, automaty nebo aspoň pistole, i docela malí pětiletí špunti - a mířili na mě. Tyto zbraně už nebyly dřevěné, ale spoléhal jsem se, že na parlamentáře střílet nebudou. Ale přece jsem měl svíravý pocit u žaludku - čert jim věř, někomu ujede prst na spoušti - nebylo to příjemné pomyšlení.

»Kdo tady velí?« zeptal jsem se zamračeně prvního chlapce, kterého jsem za dveřmi potkal.

»Velitel Domu Hitlerjugend, osmasedmdesátka.«

»Kde je? Měl by tu být, když se má jednat.«

»Tady jsem,« ozvalo se šikmo za mnou.

Starší chlap s automatem se s úšklebkem ke mně pomalu blížil.

»S parlamentáři se jedná beze zbraní,« zpražil jsem ho.

»S vojenskými parlamentáři,« opravil mě.

»To je přece jedno,« nedal jsem se.

»Civilové jsou pro mě bandité, se kterými se mazlit nebudu. Já jen, abyste se neodvolával na práva zajatců.«

»Vy zodpovídáte za ten dům?« nechal jsem to bez odezvy.

»Ano, já tady zodpovídám za všechno,« řekl suše.

»Žádám vás tedy, naříd'te svým svěřencům složit zbraně,« vysypal jsem na něho.

»Zajímavý požadavek,« potřásl hlavou. »Co se ale stane, když nevyhovíme a zbraně nesložíme?«

»V tom případě nesete odpovědnost za zbytečnou smrt všech tady,« odušil jsem. »Tohle není válka, ale záchranná akce, mohli jste si to přečíst na našich letácích. Jsme odhodláni zachránit co nejvíc Němců před neodvratnou zkázou, ale ne za cenu životů Američanů. Překážíte nám zachraňovat vaše soukmenovce. Budete-li klást odpor, srovnáme váš barák se zemí. Beztak považujeme ty, kdo se vzeprou záchraně, tak jako tak za mrtvé.«

»Jste si jistý, že je tomu tak?« ušklíbl se. »Vůdce nám slíbil, že vás do týdne zažene do moře. Postačí nám vydržet jediný týden. Pod Domem Hitlerjugend jsou hluboké kryty. Dům můžete srovnat se zemí, ale kryty nezasypete. Opevníme se v nich, budeme podnikat výpady, budeme střílet a zabíjet vaše lidi, dokud nepřijde pomoc.«

»Neuvědomujete si jedno. Americké letecké střely vás během půlminuty srovnají se zemí tak důkladně, že se vám o tom ani nezdá. Nebudeme dobývat žádné kryty, necháme vás zasypané ve vaší **hrobce a** přesuneme naše vojáky do dalšího města. Kdo tu zůstane, stane se kořistí hlavonožců. A ti s vámi udělají krátký proces, jako se stalo v Lipsku, v Essenu a v mnoha dalších městech. Nevidíte že se řítíte do pekla? Chceme zachránit i vás. Vezmete si odpovědnost za zbytečnou smrt tolika mladých chlapců?«

»Všichni Němci jsou připraveni k oběti pro Vaterland.«

»Poslyšte, vy mi nerozumíte. Chcete všechny obětovat pro nesmysl. To nebude oběť, ale zbytečná sebevražda. Jaký prospěch může mít Vaterland z jediné zbytečné smrti? Žádnou!«

»Hrdost Němců je velmi dobrý důvod k naplnění jejich svaté povinnosti! Žít v hanbě je horší než umřít ve slávě!«

»Kde vidíte jakou hanbu? Nabízíme vám čestnou dohodu, návrat do starého světa, kde se pro vás i vaše soukmenovce chystá nový život. Tady se na vás žene zkáza, kterou jste si sami zavínili. Co je pro vás výhodnější?«

»Jenže vy po nás chcete **ka-pi-tu-la-ci**. Rozumíte? To je pro rodilého Němce naprosto nepřijatelné, je to proti našemu pojetí cti. To pro nás nikdy nemůže být čestná dohoda.«

»Co podle vás může být pro Němce čestné?«

»Jedině když si zatančíme na vašich kostech. To je asi jediná možnost, jak naplnit svaté požadavky Vaterlandu.«

»Jak vidím, nedohodneme se,« pokrčil jsem rameny. »Pak vám poradím jen jedno - zaveďte svá vlčata co nehlouběji do nory. Tady za chvíli nezůstane kámen na kameni.«

»Vy mi nebudete radit, co máme dělat! Kromě toho, odsud se už nedostanete. Jste naším zajatcem!«

Při těchto slovech na mě opět namířil automat. Byla to zřejmě pěkně vypečená bestie.

»Zajatcem?« ušklíbl jsem se. »V civilizovaných armádách se nepovažuje za rytířské internovat parlamentáře.«

»Ale je to účinné,« oplatil mi úšklebek. »Vy jste přece Čech. Kdysi jsem Čechy popravoval, naposledy v Kobylisích na kraji Prahy. Už je to dávno, ale rád si to zopakuji.«

Apelovat na rytířskost může zabrat i u esesáka, ale nikde to není zaručeno. Zdálo se, že tady nastala horší varianta. Nevypadalo to dobře, ale nebyl jsem bezbranná oběť, za jakou mě považoval.

»Chápu. Jako válečný zločinec máte osobní zájem nevracet se na Zem,« poznamenal jsem. »Ale neměl byste s sebou tahat do pekla ty kluky. Za nic nemohou a jsou čestnější než vy.«

»Já nikoho ze svých soukmenovců do pekla netahám! Půjdeš tam ty a hned - ty česká svině!«

V další vteřině se odehrálo několik věcí najednou.

Velitel Domu Hitlerjugend pozvedl automat. Déle váhat by byla sebevražda, neměl jsem jinou možnost, ačkoliv se dalo čekat, že se na mě všichni vrhnou. Z mé ruky vylétl modrý blesk a Němec se bez hlesu složil k zemi. Současně jsem skočil k nejbližšímu klukovi, vykroutil mu z ruky automat a kluka postavil před sebe jako živý štít proti ostatním. Nebylo to zrovna rytířské, ale v téhle situaci by mi to těžko někdo mohl vyčítat.

Hitlerovy děti byly tak překvapené, že zůstaly stát jako solné sloupy. Odhodil jsem automat doprostřed haly a rychle jsem s klukem zacouval do kouta, abych měl aspoň krytá záda. Mířili na mě všichni, ale naštěstí si nikdo netroufal zranit kamaráda.

»Vy jste... vy jste nám zabil velitele!« obvinil mě vyčítavě jeden ze starších kluků.

»Porušil rytířské zvyky,« odsekl jsem. »Všichni jste to viděli! Parlamentáři se přece nezatýkají a nepopravují.«

»Ale vy jste ozbrojen! To taky není rytířské!«

»Jako parlamentář smím mít osobní zbraň. Kdybych se vám chtěl vzdát, odevzdám vám ji - to byste měli znát. Vás je sto a já sám. Není myslitelné, že bych ji proti takové přesile použil jako první.«

»Ano - ale jste Čech a zabil jste Němce. Bez soudu!«

»Zabil jsem v sebeobraně válečného zločince, který na mě mířil a veřejně prohlašoval, že mě popraví a do pekla půjdu jako první. Bylo to tak, nebo ne?«

»Ano - ale...«

»Podívejte, buďto budete uznávat ženevské konvence, nebo se stanete válečnými zločinci a nikdo už s vámi jednat nebude,« zaútočil jsem. »Nikommu z vás zbraní nevyhrožuji, ani ji nemíním použít. Ale jakmile někdo poruší pravidla, jako se stalo před chvílí, mám právo se bránit. Rozmyslete si, co budete dělat. Ve vaší situaci máte na výběr: čestně zemřít, stejně čestně složit zbraň, nebo se stát zločinci.«

»Říkáte, že to tu srovnáte se zemí!«

»Ano, když si vyberete boj. Říkám to naprosto čestně. To jsme mohli udělat dávno, my vám dáváme poslední příležitost. Z naší strany je to nabídka, ne vyhrůžka. Zemřít pro vlast je ctnost, pokud to dává smysl. Kdybyste houževnatým odporem zachránili své soukmenovce, mohli byste mít plným právem pocit, že jste prospěli Vaterlandu. Já vám říkám, že zemřete zbytečně a nikomu nepomůžete. Rozmyslete si to. Vzdát se v beznadějně situaci není zbabělost.«

»To říkáte vy! Vy jste Čech!«

»Jistě. Ale na čest si potrpím více, než váš velitel. To nebyl čestný muž, ale kat. Slyšeli jste ho snad sami, jak se chlubil popravami Čechů. Nechápu, jak mohou kati někoho vychovávat. Na Zemi se dnes zločinci jako on odsuzují - v Německu stejně jako v Čechách. Ani tady nebude trvat dlouho a přijde konec. Kdo zahyne, zahyne zbytečně.«

»Dejte nám čas na rozmyšlenou!« požadoval kluk hrdě.

Přesně to jsem potřeboval. Dojednat příměří, abychom mohli odstěhovat civilisty. Nechtěl jsem, aby si mysleli, že mi jde jen o to. Proto jsem se zdánlivě na okamžik zamyslel, aby to vypadalo, že oni příměří také něco získají. Ano, získají čas. Netuší ale, že ten hraje především pro nás.

»Na to máte právo,« řekl jsem pomalu. »Asi byste se mohli rozhodnout rychleji, ale čas na rozmyšlenou vám dáme. Jde o to, na jak dlouho. Nemůžeme přistoupit na příměří déle než do večera.«

»To nám bude stačit,« ožil kluk.

»Dobrá,« odvětil jsem. »Do večera bude platit příměří a v osm hodin si přijdu pro vaše rozhodnutí. Platí?«

Podali jsme si na to ruce ke stvrzení dohody. Měl jsem víc než dobrý důvod ke spokojenosti. Ani mi nevadilo, že mě na odchodu zdravili nacisticky zdviženými pravicemi, jak byli odmalička zvyklí.

Hoši z Hitlerjugend ovšem nevěděli, co se děje za zdmi jejich domu. Hitlerova slíbená pomoc k nim už dorazit nemohla. Krátce po zahájení akce se na letišti Nového Berlína vzneslo do vzduchu dvacet bombardérů Siegfried s ochranou šestnácti stíhaček Schwalbe, ale daleko se nedostaly. Brzy se objevily na radarech hlídkujícího letounu AWACS a do jejich směru zamířilo šest F-14. Z paluby Nimitze začala hned vzlétat další letadla, ale do střetnutí už nezasáhla. Do lesů kolem Berlína padaly hořící zbytky Luftwaffe. Několik pilotů se zachránilo na padácích, ale většina z nich zásahy raketou nepřežila, americké zbraně byly příliš účinné. Ze sousedního Karlsruhe vyjela na pomoc obrněná divize, ale dva kilometry od bran města ji zaskočily bitevní vrtulníky. Hořící fakule německých tanků nenechaly nikoho na pochybách, že protiútok nebude snadnou záležitostí, jak si němečtí generálové zřejmě představovali.

Americký velitel byl s vyjednáváním podmínek také naprosto spokojený. Mezitím co se Hitlerova mládež pomalu radila, pendlovaly mezi Düsseldorfem a Hamburkem autobusy, odvázející obyvatele na palubu zakotvené lodi America. Čím méně Němců bylo ve městě, tím méně nám mohla vadit paralyzovaná posádka Wehrmachtu i Domu Hitlerovy mládeže.

Ve městě se sice stále ozývala sporadická střelba, ale evakuace pokračovala. Po poledni byla vyvezena městská pošta a zmrtvěly tak telefony. Naložili jsme i obsluhu elektrárny, ale ačkoliv se generátory zastavily, elektrický proud do města dál dodávaly vyrovnávací torzní kondenzátory. Vydrží to několik hodin, to už budeme pryč. V centru města se ozývala střelba z pobožené úřadovny gestapa, než ji pročistily rychlopalné kulometry z nízko se vznášejících vrtulníků.

Nebe nad Düsseldorfem se vyčáslilo. Mraky se vypršely, teď už zářilo slunce. Obloha široko daleko byla bez mráčku a o to jasnější bylo, že šlo o umělý déšť.

V osm večer jsem přišel s bílým praporem k Domu Hitlerovy mládeže. Za celou tu dobu nebylo příměří porušeno. Těm klukům šlo zřejmě o čest a to bylo dobré znamení.

»Přeji vám dobrý večer,« pozdravil jsem mladého velitele i jeho družinu ve vstupní hale, kde už na mě čekali. »Přišel jsem si pro vaše rozhodnutí.«

Přítom jsem pomalu sroloval bílou vlajku na tyčku. Hala byla jasně osvětlená, kluci nastoupení jako na přehlídce. Mrkli na sebe, ale hrdě se mi postavili.

»Rozhodli jsme se vytrvat,« oznámil mi nový velitel.

»To znamená, že volíte boj?« podíval jsem se na něho tázavě.

»Ano. Jsme Němci. Pro Němce je lépe zemřít v boji, nežli se poskvírat kapitulací.«

Neodpověděl jsem, jen jsem trochu zesmutněl.

»Vy to jako Čech nemůžete pochopit!« skoro vykřikl chlapec. »My Němci ale chápeme vojenskou čest jinak! Budeme bojovat dál, třeba i v troskách.«

»Proč bych to nemohl pochopit?« opáčil jsem pomalu. »My si dovedeme vážit rytířských protivníků. Ale opakuj, vaše smrt nikomu neprospěje. Cílem naší akce bylo Düsseldorf dobýt, ale ne udržet. Chtěli jsme zachránit většinu vašich soukmenovců, to už jsme splnili a považujeme se za vítěze. Další okupace ale v našich plánech nebyla. Nebudeme nikoho zachraňovat proti jeho odporu.«

»Co vlastně chcete dělat?« zarazil se chlapec.

»My jsme akci skončili,« ujistil jsem ho. »Město je prázdné, civilisty jsme odvezli. Zůstala tu posádka Wehrmachtu a vy. Nabídlí jsme jim čestnou kapitulaci jako vám, ale odmítli. Dobrá, zůstaňte si. Nebudeme trvat na tom, abyste se vzdali. Nebudeme na vás útočit, nebudeme vás ani bombardovat. Vy s námi také bojovat nebudete, protože my už se z Düsseldorfu stahujeme.«

»Vy ustupujete - bez boje?« nemohl to pochopit.

»To přece není ústup, vždyť jsme naši misi splnili. Ale pokud chcete bojovat, zůstaňte tady a bojujte.«

»S kým?« vykřikl uraženě.

»S Kopffüsslery,« odpověděl jsem mu. »Přijdou sem krátce po nás - a jak jsem řekl, nemáte proti nim naději.«

»Protože jste nám zničili hradby!« vybuchl nešťastně.

»Hradby by vám pomohly stejně málo jako posádkám Lipska, Essenu, Hamburku, Kolína a dalších měst. Byl jsem v Brémách, kde Němci zahynuli do posledního. Opakuj, naději má každý, koho odsud odvezeme, nikdo jiný. Příměří s hlavonožci je jen krátké. Dovolili nám odvézt každého, kdo má zájem. Po našem odchodu přijdou oni.«

»A my, co zájem nemáme?«

»Podívejte se, hoši, každý zachráněný Němec má pro nás cenu dobrého skutku. To byste mohli ocenit i vy, nepřejete snad všem svým soukmenovcům smrt. My jsme rádi, že jsme odsud dostali civilisty. Tisíc vojáků zahyne, dvacet tisíc lidí bude žít. Úděsné počty, ale i to bude úspěch. Poslyšte, nechcete si to rozmyslet? S námi se jednat dá, vyvraždit vás nechceme. Kdo trvá na boji, bude mít smůlu. Ti, co sem přijdou po nás, s vámi jednat nebudou. Budeme si vás jistě vážit, ale nikomu tím ani v nejmenším neprospějete. Půjdete-li s námi, budete na tom stejně jako ostatních dvacet tisíc zajatých Němců.«

»Dobře - ale nechte nám ještě hodinu.«

»Nechali jsme vám skoro celý den,« zavrtěl jsem hlavou. »Za hodinu se setmí a přijdou sem první hlavonožci. Příměří s nimi trvá jen do devíti a my je dodržíme, bojovat s nimi nebudeme. Boj bude čistě vaše německá záležitost. Abyste ale neřekli - dostanete ještě pět minut. To stačí na hlasování. Můžete se rozdělit na ty, kdo se nám vzdají a kdo tady zůstanou. Nebudeme vás už nutit ani tak, ani tak. Autobusy budou na náměstí Hitlerplatz čekat ještě deset minut, pak odjedou. S vámi nebo bez vás. Berte to jako úplně poslední šanci.«

Rozvinul jsem opět bílou vlajku a ohlédl se po dveřích.

»Vy už jdete? Počkejte! To nemůžete!«

»Proč ne? Tady už nebudu nic platný a na Kopffüsslery čekat nebudu, porušil bych slovo. Chcete mě zadržet? Parlamentářům se snad ponechává volný odchod.«

»To ne... ale co nám řeknou..?«

»Nikdo vám nic neřekne,« zavrtěl jsem hlavou. »Aby vám bylo jasné, tato mise byla záležitostí Američanů. Dalších akcí se zúčastní také občané Německé Bundesrepubliky ze staré Země. Také se chtějí podílet na záchraně krajanů, jdou s námi. Ale i oni budou střílet, když se jim někdo postaví na odpor. Kdokoliv z nich na mém místě by vám to řekl také tak.«

»Dobrá,« přikývl mladík. »Jděte tedy. Máte volný odchod!«

Vyšel jsem z haly a pokračoval nepřiliš rychlým krokem směrem k Hitlerovu náměstí. Než jsem tam došel, předhonal mě vzorně vyrovnaný pochodový útvar Hitlerjugend. Na jeho čele vlál bílý prapor, vzadu se silnější kluci střídali u nosítek se zraněnými kamarády. Kluci pochodovali mlčky jako na přehlídce. Hrdost jim nedovolila odejít do zajetí jinak než jako vzorná vojenská jednotka.

Vážně jsem je pozdravil. Ani mě nenapadlo smát se jim. Koneckonců - snad poprvé se rozhodli sami.

Norimberk

Na následující poradě konané na palubě Nimitzu byla akce *Düsseldorf* vyhodnocena jako velice úspěšná. Podařilo se zachránit dvaadvacet tisíc německých civilistů za cenu osmnácti zastřelených Američanů. Na straně Wehrmachtu byly ztráty vyšší, ale neměli jsme věrohodné údaje o počtu mrtvých. Admirál Thompson bilanci akce označil za celkem přijatelnou a vyslovil naději, že splníme úkol během jediného měsíce.

Nejvíce mrtvých Američanů měla na svědomí zuřivá obrana Hitlerjugend, ale Američané uznali, že za to může fanatický velitel a zajatým klukům to nevyčítali. Fanatiků, co raději obětují pět set dětí, než by se s nimi vrátili na Zem, tady bude jistě víc. Tohle ještě dopadlo přijatelně.

V Düsseldorfu zůstala i celá posádka Wehrmachtu. Také oni měli velitele, který na žádné vyjednávání o kapitulaci nepřistoupil. Nakonec jsme rozhodli nechat je na pospas hlavonožcům.

America s Němci měla odplout propustí do Atlantiku a pak zamířit ke břehům Spojených států. Bylo zřejmé, že se plavby mezi zdejším světem a Zemí budou opakovat častěji. Museli jsme vytvořit dispečerskou službu v podobě motorového člunu, který v Atlantiku neustále sledoval modré světélko propustí, udržované hlavonožci. Slíbili nám vytvořit velkou propust, kdykoliv připravíme další loď.

Napadlo mě, že hladina Atlantiku nemusí být díky přílivu stejně vysoko jako zdejší Severní moře a otevřenou propustí může proudit voda s rybami a jinými mořskými živočichy. Když jsem hlavonožcům sdělil své obavy z možných následků, šli se poradit, ale nakonec vyhlásili, že asi nebude vadit, když nějaké živočišné druhy projdou propustí a obohatí tak rozmanitost živočišné říše na obou stranách. Později mi řekli, že k žádnému obohacení nedošlo. Kdykoli pronikly nějaké ryby propustí do opačného světa, vrhly se tam na ně všechny dravé druhy a roztrhaly je - v obou světech stejně. *Kdyby to měla být předzvěst i našich vztahů, nebylo by to povzbudivé...*

Z Atlantiku brzy připlula další osobní loď. Tentokrát to byla luxusní francouzská loď *France*. Záchrana Němců se tedy stala věcí dalších států světa a do akce se konečně zapojilo i OSN. Na palubě lodi *France* bylo uloženo několik stíhaček Bundeswehru a více než symbolický oddíl výsadkářů. Měl podléhat admirálu Thompsonovi a smyslem jejich přítomnosti bylo dokázat Čtvrté Říši, že se zbytkem starého světa spolupracují i krajané Němci. Vymysleli to na Zemi, byl to velice dobrý nápad.

Dalším městem měla být Jena. Menší město, sotva patnáct tisíc lidí, jenže s významnými továrnami, zejména muničními. Ztráta muničních továren by neměla hrát velkou roli, Wehrmacht byl jistě dobře předzásobený, ale působilo by to psychologicky. Nejdůležitější bylo, že se Jena nacházela stejně jako Düsseldorf poměrně blízko od Hamburku a nečekali jsme proto žádné potíže s transportem.

Ukázalo se, že menší Jena bude perným oříškem.

Navzdory objednané průtrži mračen se obránce nepodařilo tak překvapit jako v Düsseldorfu. Wehrmacht vojáky rozptýlil po městě a z jednoduchého odvážení civilistů se stal horror. Za každým rohem, v domech, sklepích i na střeších byli němečtí vojáci. Odhodlání dosvědčovali i tím, že používali střely dum-dum. Američané nakonec útok zastavili a pod ochranou obrněných transportérů město opustili, vyprovázeni vítězným jásáním Němců. Odposlechová služba Nimitze brzy zaznamenala nadšená hlášení do Vůdcova hlavního stanu a náš ústup byl zakrátko pyšně okomentován v nacistickém rozhlase. Němci se zkrátka poučili.

Velení se rozhodlo vyzkoušet jinou taktiku.

Ještě téhož odpoledne vysadily vrtulníky několik jednotek výsadkářů v Norimberku a zahájily soustředěnou palbu na německá kasárna. Křížová palba nedovolila Wehrmachtu

rozptýlit se po městě, jako se jim to podařilo v Jeně. Až pak další vlna letadel na několika místech rozbořila vnější hradby města.

Bitva potom pokračovala úplně jinak.

Mezi vojáky, kteří obklíčili šedivé kasárny Wehrmachtu, byli tentokrát i Němci z Bundeswehru. Podařil se jim husarský kousek. Vyžádali si příměří a přesvědčili soukmenovce, že bude pro všechny podstatně výhodnější, když se vzdají.

»Celý svět pracuje na tom, abyste se mohli čestně vrátit do své staré vlasti,« přesvědčoval major Bundeswehru Kurt Mittelgrünner vojenského velitele Norimberku, generála Alfréda Schmidkeho. Situace byla jednodušší, že generál Schmidke neměl na Zemi žádné hříchy. Začínal jako šestnáctiletý příslušník Hitlerjugend až tady na Nové Zemi, generálskou hodnost získal při akcích proti hlavonožcům, návrat na Zem byl pro něho lákavější než pro staré aktivní vojáky.

Ačkoli německým výsadkářům velel pouze major, převzal od generála Wehrmachtu velení a na znamení svého respektu mu dovolil ponechat si osobní zbraň. To gesto ocenili jedině Němci, ale bylo také velmi účinné.

Pro nás to znamenalo něco skoro neuvěřitelného. Norimberk se nejen nepostavil na odpor, ale jeho vojáci se zapojili do stěhování. Civilisté nebyli do aut naháněni násilím, ale stěhovali se dobrovolně, někteří dokonce vlastními auty. Nemuseli opouštět domovy s holýma rukama, ale brali si s sebou alespoň nejnnutnější majetek. Podmínkou bylo, aby se transport uskutečnil co nejrychleji.

Upřímně řečeno, ani Němci nejsou fanatické stroje bez nervů. Jakmile se rozneslo, že je možnost výběru jen mezi návratem na Zem a osudem Lipska, Essenu a dalších zničených měst, všichni spěchali, aby byli co nejdřív v Hamburku a na palubě lodi France.

Norimberk byl nejjednodušší záležitostí celé této kampaně. Záležitostí, která se - bohužel - už nikdy neměla opakovat.

Zbraň odplaty V-5

Luxusní osobní loď France zmizela za propustí a místo ní se v tomto světě objevila další. Do přístavu Hamburk zamířila tentokrát britská osobní loď HMS Wellington. Jakmile zakotvila u mola, mohli jsme zahájit další akci.

Další porada na Nimitzi byla ze všech nejkratší. Thompson nám dal v podstatě volnou ruku. Byly vybrány tři nejbližší možné cíle s rozhodnutím podle okamžité situace. Až na místě uznáme, který cíl si zvolíme první. Spolu s vynechanou Jenou přicházely v úvahu Erfurt, Dortmund nebo Karlsruhe.

Opět jsem odlétal vrtulníkem. Měl jsem v armádě admirála Thompsona poněkud zvláštní postavení. Ne že by mi podléhali někteří vojáci, ale moje slovo mělo na všech poradách velkou váhu. Bylo to přirozené. Uznávaly mě všechny strany konfliktu: Němci, Američané i hlavonožci, byl jsem něco jako styčným důstojníkem, ale současně expertem. Uměl jsem z paměti spočítat, kde se navzájem nachází různé objekty staré a nové Země. Šetřilo to pohonné hmoty lodí, letadel, ale zejména čas. Američané na to brzy vymysleli programy, ale já jsem to mnohem pohotověji počítal jen tak - z hlavy.

Vrtulník přeletěl vodní pláň a zamířil k hnízdu Xijtra. Náhle mi pilot pokynul vzhůru. Vysoko na obloze tam kreslila krajkovou stuhu kondenzačních par malá stříbrná jiskřička. Zřejmě letadlo, ale tak vysoko ani Němci, ani Američané nelétali. Kovová jiskřička na konci bílé krajky klesala dolů a druhá proti ní vystarovala z paluby vzdálené, ale dosud dobře viditelné letadlové lodi Nimitz.

»Nejspíš to bude nějaká Hitlerova střela,« křičel pilot. »Němci měli na konci války docela obstojné balistické rakety V-2. Uvidíme, jak si s ní poradí Patriot!«

Kovové jiskřičky se k sobě rychle blížily.

Náhle německá střela prudce změnila směr stranou, až se ve mně zatajil dech. Němci přece nemají řízené střely, jejich technika tomu neodpovídá! Patriot šel po ní jako chrt, ale německá raketa se mu úchvatným obloukem vyhnula. Měla obrovskou převahu v rychlosti a Patriot jí už nestačil nadběhnout. V největší blízkosti ho jeho počítač nechal explodovat, ale německá raketa bez nejmenší škody letěla dál, opět změnila směr a zamířila - rovnou k letadlové lodi. Samonaváděcí střela by podle mě tolik hbitosti a důvtipu neprojevila.

Na Nimitzu to také zpozorovali. Spatřili jsme, jak tam krátce po sobě startují další dvě antirakety. Německá střela byla nebezpečně blízko, letěla přímo na Nimitz a ani se nesnažila uhnout.

»Teď ji sundají,« komentoval to spokojeně pilot.

Patrioty se tentokrát řítily k německé raketě neomylně. Ani jim neuhýbala, řítily se proti nim blíž a blíž. Ještě sto metrů...

Kilometr nad Nimitzem oslnivě zazářilo nové slunce. Jeho žár byl takový, že jsem si musel zastínit obličej. S hrůzou jsem sledoval, jak se paluba atomové letadlové lodi Nimitz vyboulila směrem vzhůru a prolomila, letadla na ní se změnila v hurikán vířících úlomků, trup se zkroutil a torzo chlouby US Navy se vzepjalo do výšky na hřbetě obrovské, snad sto metrů vysoké vlny. Pak vrak lodi sklouzl dolů a rázem zmizel ve vlnách náhle rozbouřeného Severního oceánu.

Po hladině moře se od místa tragédie rozbíhala do všech stran kromě obrovské vlny také šedivá blána. Zřejmě tlaková vlna výbuchu – ale mířila k nám nějak příliš rychle!

»Dolů!« zařval jsem na pilota.

Pochopil, že je zle - viděl to přece sám. Ubral a nechal vrtulník klesat kolmo dolů. Byla tam malá plošinka v blízkosti žluté skály, ale dříve než jsme se k ní dostali, blána nás dostihla. Zblízka ani nebyla šedá, jen se na ní silně tetelil vzduch - jako horkem.

Jakási neviditelná pěst nás brutálně srazila stranou. Vrtulník se po prvním nárazu zimničně roztřásl, spatřil jsem ulomený list rotoru, vířící stranou. Držel jsem se křečovitě držadla, ale rozkroutilo mi to ruce, byl to hrozný úder, jako pěstí náraz po celém těle. Vypadl jsem z kabiny a padal mezi korunami vysokých stromů jako kámen k zemi. Nejspíš jsem křičel, ale neuvědomoval jsem si to. Dopadl jsem do hustých větví, zapraštěly a prolomily se pode mnou, odštěpek větve mě nepříjemně bodl do žeber, ale naštěstí se přelomil, jinak bych se nabodl jako kuře na rožeň. Oběma rukama jsem se zoufale chytal větví, ale všechno praskalo, větve i kožovité listy. Stromy tu byly sto metrů vysoké a větve mě mlátily jako kat při středověkém výprasku. Což nejspíš nebylo nic proti nárazu, který mě čekal dole. Rozplácnu se jako žába, blesklo mi hlavou.

Naštěstí se přímo pode mnou nacházela hluboká lesní tůň. Žbluňkl jsem do ní jako dlažební kostka, ale voda přece jen můj pád přibrzdila na snesitelnou míru. Hluboko na dně byly kameny, o které jsem se bolestivě udeřil, ale neztratil jsem vědomí, odrazil se ode dna a za zuřivého mávání rukama opět vyplaval nahoru na hladinu.

Stranou právě vybuchovaly palivové nádrže vrtulníku. Bylo v nich dost kerosínu i na návrat, takže mě ovanul žár, až jsem se musel na okamžik potopit do tůně. Pak jsem si ale vzpomněl na pilota. Žár nepřestával, ale já jsem bez ohledu na horko a strašné zmlácení vylezl z vody a pokoušel se oběhnout hořící trosky.

Pilota jsem spatřil - ale to už jsem věděl, že mu nepomohu ani já, ani nikdo jiný. Během krátké chvíle z něho zůstala zčernalá hořící hrouda ve tvaru člověka, zaklíněná v troskách. Uvědomil jsem si, že jsem před krátkým okamžikem seděl vedle něho. Nebýt odstředivé síly, byl bych tam uhořel spolu s ním.

Proboha, uvědomil jsem si - Nimitz! Věděl jsem jasně, že tuto letadlovou loď už nikdo nikdy neuvidí. Co to bylo za raketu? Napadla mě opět Nordenova slova – budete překvapeni, až vám nebe spadne na hlavy. Naprosto jistě jsem věděl, že to byly účinky - atomové torzní pumy. Ale jak to, že se na poslední chvíli vyhnula Patriotu? A proč ani neuhýbala dalším? Že by Němci měli chytřejší počítače než my?

Hnal jsem ke žluté skále, kterou jsem viděl předtím, než jsme dopadli. Viděl jsem ji nedaleko. Trčela z lesa, byl to vlastně jediný bod, odkud jsem se mohl rozhlédnout. Lezl jsem nahoru, odřel si ruce, ale nepřestal jsem, dokud jsem nestál na vrcholu. Byl odtud nádherný rozhled, ale na moři, které se rychle uklidňovalo, nebylo znát naprosto nic. Žádné trosky. Ze skály jsem viděl i část Hamburku. Hořelo tam několik desítek domů, hustý kouř požárů se táhl daleko nad záliv. Torzní vlna odhodila osobní loď Wellington od mola na mělčinu. Loď teď bezmocně ležela na boku, ale něco se tam pohybovalo, byly vidět záchranné čluny, jak z moře loví lidi. Také na přístavním molu a ve městě zachraňovali co se dalo.

Uslyšel jsem náhle vzdálený hvizd tryskových motorů. To se k troskám Hamburku a k ochromené osobní lodi blížila jako smečka supů letka devíti bombardérů Siegfried, buď aby dorazily bezmocnou loď - nebo snad měly shodit bomby na Hamburk? V každém případě to bude znamenat další stovky mrtvých!

Jiný svist turbín ale přišel zleva. Také tato letadla měla na sobě německé válečné kříže, ale chyběly jim svastiky na ocasních plochách a také jejich tvar svědčil o pozemském původu. Byly to dvě stíhačky Bundeswehru, které v poslední minutě nalétly do útoku - proti svým

soukmenovcům. Spatřil jsem kouřové stopy raket neomylně se řítících proti vyrovnanému šiku Siegfriedů a oslnivé exploze, které ty velké kolosy trhaly ve vzduchu na kusy. Během minuty přišla Luftwaffe o všech devět bombardérů. Jejich trosky se sypaly dolů z oblohy jako ohnivý déšť, naštěstí do lesa daleko od Hamburku. Kymácely se tam i dva padáky. Jen dva piloti to přežili - a budou potřebovat ještě hodně štěstí, až přistanou v lese - mezi hlavonožci.

Německá odvetná zbraň nás právě připravila o nejmocnější údernou sílu, ale úplně nás nezničila. Před náletem nás paradoxně uchránili opět Němci. Moje dávné předpoklady alespoň v tomto směru vyšly. Němci ze Země zůstali v těžké chvíli na naší straně.

Šlo teď o to, jak dlouho ještě vydržíme. Teď teprve se na mě projevila strašlivá únava, bolelo mě snad celé tělo, ale uvědomil jsem si, že se musím co nejdřív dostat k našim. Tady na skále jim nebudu nic platný. Nejbližším místem, kde bych mohl být nějak užitečný, byl Hamburk - nebo hnízdo hlavonožců Xijtra. Hamburk byl vzdušnou čarou blíž, ale mezi ním a mnou leželo moře, dosažitelnější tedy byla Xijtra. Byl jsem naživu - přece nezůstanu tady?

Seskákal jsem ze skály. Zachovával jsem přítom, pokud to šlo, směr na Xijtru.

A náhle se mi trochu sevřelo u srdce. Nic to nebylo, ale přece... Zastavil jsem se.

»Oto - žiješ?«

Byl to hlas? Rozhodně ne. Neslyšel jsem nic kromě šumotu dlouhých větví s ježatým listím nad svou hlavou.

Žiju, pomyslel jsem si. Moc nechybělo - ale žiju.

»Jdu si pro tebe,« ozvalo se mi v hlavě.

A dost, les byl tichý, ale ta utkvělá myšlenka mě strašila. Co to bylo? Předtucha? Rozhodně to nebyl žádný zvuk.

Pokračoval jsem směrem na Xijtru indiánským klusem.

Zakrátko jsem musel přeskočit třímetrový potok, naštěstí tam byla příhodná plošina pro rozběh, ale na druhé straně nebyla tvrdá půda - zabořil jsem se do mokřadla až po kolena. Vylezl jsem stěží z měkkého bahna a rozhlížel se, kudy dál.

A v té chvíli jsem ji spatřil.

Byla to Uaxio, poznal jsem ji naprosto neomylně. Plula lesem přímo proti mě jako přízrak, jako by se vznášela nad nízkou trávou. Sestupovala ke mně po mírném svahu a kdybych ji náhodou nespapřil, ani bych si jí nevšiml. Hlavonožci se lesem pohybují tiše, nedivil jsem se, že se vojáci Wehrmachtu v poslední době do lesa neodvažovali.

»Je dobře, že jsi to přežil,« řekla, když došla ke mně.

»Kde se tu bereš?« divil jsem se.

»Jdu si pro tebe,« odušila. »Vezmu tě na hlavu, chceš? Mysleli jsme, že jsi už mrtvý, ale ty žiješ, i když jsi trochu zraněný. Mám za úkol přinést tě živého nebo mrtvého.«

»To zní jako v našich starých filmech,« odušil jsem.

Utřel jsem si zpocený obličej. Rukáv kombinézy jsem měl od krve a teprve teď jsem ucítil pálení v obličejí. Měl jsem tam asi nějaké oděrky či co, ale nevzrušoval jsem se tím. Kdyby mi chyběl nos nebo půl tváře, to by možná bylo jiné, ale pro pár oděrek nebylo zle. To se mi rychle zahojí, tacuky je obrovská vymoženost.

»Musíme co nejrychleji do Xijtry,« popoháněla mě Uaxio.

Nepochopil jsem hned, co chce, ale řekla, že mě vezme - člověk by řekl *na záda*, kdyby nějaká měla. Rozhodně jsem to odmítl, ale brzy mi bylo jasné, jak jsem proti ní pomalý. Utíkal jsem jako při maratónu, ona vedle mě lehce plula jako královna, jen se jí dole chapadla míhala. Bylo mi jasné, že se musí silně brzdit.

»Čekají na nás,« pobízela mě. »Nevzpírej se, vezmu tě.«

Dýchal jsem už jako čtyři a proč to nepřiznat, po výprasku, jaký jsem zažil, jsem byl se silami na dně. Raději jsem přikývl. Objela mě a dříve než jsem se nadál, seděl jsem na její hlavě jako na měkké židli s polštářkem. Zvedla mě do výšky dvou metrů, objala mi jedním chapadlem obě nohy a rozběhla se se mnou lesem naplno.

To byla ale jízda! Jako na motocyklu - jen mi chyběla řídítka, nebo cokoliv, čeho bych se mohl držet. Musel jsem jen klidně sedět a nevtět se. Uaxio se pohybovala plyně a bez hluku, ale odhadoval jsem, že utíká skoro stovkou.

»Jak jsi to říkala? Že mě máš přivést živého nebo mrtvého?«

»Přesně tak,« přisvědčila. »Věděli jsme, že jsi nezahynul na vaší zničené lodi. Podle polohy tvého **gawonyxu** jsi musel být někde na pevnině, ale nebylo jisté, zda jsi to tak blízko přežil. Ale našla bych tě, i kdybys byl mrtvý.«

Ano, **gawonyx**, vysílačku a ovladač propusti, jsem měl pořád na těle. Tak proto mě tak rychle našli!

»A co byste se mnou dělali, kdybych nežil?« napadlo mě.

»Udělali bychom z tebe jednoho z nás,« řekla klidně.

»Jak to myslíš?« vyhrkl jsem. I v tom horku mě zamrazilo.

»Stačilo by, aby se z tebe zachovala většina mozkové tkáně,« řekla. »Přenesli bychom tvé vzpomínky do nevylihnutého mláděte, co ještě nemá svou osobnost. Vylíhl by ses už jako jeden z nás. Získal bys místo nešikovných lidských končetin devět chapadel, musel by ses na nich naučit chodit, ale tvoje osobnost by žila dále. Děláme to také tak. Od dob, kdy vaše civilizace začínala, mám už asi padesáté tělo.«

»Dokázali byste mi potom vrátit lidskou podobu?« otrásl jsem se. Zůstat v tomhle světě jako chobotnice...

»S lidskými zárodky jsme neexperimentovali, ale nejspíš by to bylo možné také. Už proto, že váš mozek používá podobný způsob ukládání v paměti. Můžeme vás nejen číst, ale asi i zapisovat.«

»Necháme to raději na jindy,« otrásl jsem se podruhé. »Moc vám děkuji za důvěru - ale raději zůstanu člověkem.«

Vyšplhala se mnou bleskurychle do strmého svahu, na který bych potřeboval několik dlouhých minut. Nahoře opět přidala, až mi vítr cuchal vlasy. Při tom tempu jsme byli u Xijtry za pár minut.

»Hello, Oto!« vítal mě poručík John Diggas. Naposledy se mnou vyklízel Jenu, několik střel dum-dum nás oba zahnal do jedné jámy. Jak málo někdy stačí k tomu, aby se dva lidé tak rychle sblížili! Teď tu hlídkoval před vchodem do jeskyně spolu se dvěma strážnými hlavonožci, které jsem nepostřehl, jak byli dobře ukrytí.

»Vyjednej si co potřebuješ se svými,« řekla mi Uaxio, když mě postavila na zem, »ale pak s tebou chceme mluvit my. Přijď za mnou do sněmu.«

Než jsem stačil reagovat, zmizela ve tmě jeskyně.

»Tedy - na takovém koni jsem v životě nejezdil,« křenil se na mě John. »To by stálo za natočení! Ale jak tak koukám, s kým ses to pral? Vypadáš jako po prohraném box-matči!«

»Je zle, potopili Nimitze!« ignoroval jsem tu narážku a raději jsem mu sdělil své dojmy.

»Už to víme,« zachmuřil se. »Velení převzal za Thompsona kapitán Enterprise Willy Turranch. Zajistil ihned vzdušnou ochranu základen, ale pro letadla z Nimitze neměl místo. Přistávají na letišti Norimberk, je tam klidněji. Radarem nás jistí AWACSy Nimitze, ale přeberou to stroje z Enterprise. Většina letadel je ve vzduchu a hledají základnu německých atomových raket. Bohužel jsme si té střely všimli pozdě, mohla startovat v podstatě odkudkoli.«

»A naše mise?«

»Pozastavuje se. Nemáme potřebné zázemí. HMS Wellington je poškozená. Hodilo ji to na mělčinu a určitě by šla ke dnu, kdyby tam bylo hloub. Není zaručené, zda ještě kdy vypluje. Měli tam padesátku mrtvých a dvě stovky raněných. Nechráněným lidem na palubě to prý trhalo plíce, stejně tak ve městě.«

Vzpomněl jsem si, jak torzní pole u Nordenovy pevnosti před mýma očima sežmoulalo desítku chlapů, jako když ždímáte ponožky - krev stříkala na všechny strany... To tedy vůbec nebylo dobré.

»Máte vysílačku v provozu?« zeptal jsem se Diggase.

»Ano,« tvrdil.

Rychle jsem se přesunul dovnitř. U vysílačky seděl další můj známý Arnold Beauty z Enterprise. Jakmile mě spatřil, ani se na nic neptal a zavolal nového velitele. Kapitán Turranch mi oznámil, že po svém předchůdci převzal velení, ale potvrdil mi, že akce k záchraně dalších německých měst se pro nečekané události odkládá.

»Nejprve musíme zajistit bezpečí pro naše lidi,« řekl mi skoro omluvně. »Přiznávám se, ani ve snu by mě nenapadlo, že proti nám použijí atomovou zbraň.«

»Já se tomu nedivím,« odušil jsem. »Tahle říše je skutečně říší zla. Říkal jsem to přece ještě před vyplutím. Němci zde celou dobu od války vyvíjeli nové zbraně a dostala se jim do rukou i část vyspělých technologií hlavonožců. Takže mají i atomové zbraně.«

»To už jsme, bohužel, zjistili. Dost krutým způsobem.«

»Proti hlavonožcům jim ani ty zázračné zbraně nepomohly,« podotkl jsem. »Měli bychom pokračovat co nejdříve - i když budeme muset dávat na jejich tajné zbraně pozor. Když přestaneme, přesune se nám propust brzy nad Saharu a doprava bude komplikovanější.«

»Sorry, bezpečnost především,« trval na svém Turranch. »Dám vám k dispozici všechny pozemní jednotky, ale jen abyste se pořádně zajistili proti německému útoku.«

Znamenalo to, že jsme z útoku přešli do obrany. Naše bojová iniciativa skončila, teď jsou na řadě Němci. To vše otočila jediná raketa, která se dokázala vyhnout protiraketě Patriot a nesla nálož, schopnou na dálku nejméně kilometr v jediném okamžiku roztrhat a potopit Nimitz - a zabít v Hamburku pětadvacet kilometrů daleko.

Myslím, že jsme Němce krutě podcenili.

Opuštěl jsem Arnolda Beautyho v neveselé náladě a podle slibu zamířil za Uaxio do hlubin jeskynního komplexu Xijtra. Velký sněm hlavonožců byl poloprázdný. Očekávali mě zde jen čtyři, z toho jedna Uaxio. Všichni věděli, co se stalo. Na palubě Nimitzu zahynuli i dva členové Sněmu, takže se jich to dotklo také. Projevovali mi účast a navrhli mi prodloužení původních termínů. Přijal jsem to vděčně.

»Na Xijtru shodili Němci bílý oheň už několikrát,« řekli mi s pochopením. Teď už většinou stačíme uzavřít vchody, ale dříve nám to přinášelo smrt i pod zemí.

Ještě chvíli jsem uvažoval. Američané tady před umístěním svých lidí proměřili úroveň radioaktivity. Byla nižší než na Zemi.

Výbuch atomové pumy pozemského typu by měl za následek silné a možná až desítky let trvající radioaktivní zamoření. Německá zbraň ale není klasická atomová zbraň, jaké známe ze Země. Atomová nálož by letadlovou loď zničila stejně rychle, ale - jinak. Dobře jsem viděl, jak se paluba utrhla směrem vzhůru - to vůbec nevypadalo jako rána shora, aby se loď propadla pod vodu. Naopak, i okolní voda se nepochopitelně zdvihla do výšky, opačně než se dalo čekat.

Vzpomněl jsem si, jak se nepřilíš dávno před mýma očima prolomila pancéřová kupole Nordenovy laboratoře. Propadla se také tak divně - dovnitř, ne ven. Blána, co smetla náš vrtulník, nebyla běžná tlaková vlna, ale něco mnohem horšího - uvolněné torzní pole! Ano, náhle uvolněné

torzní pole Nordenových akumulátorů by mělo takové účinky. Byla to ale ideální zbraň hromadného ničení. Zkáza v okruhu několika kilometrů - ale bez radioaktivity.

Nejhorší na tom bylo, že mi v té chvíli došlo, jak snadno by se dala taková bomba postavit. Bylo to jednoduché a Norden na to zřejmě přišel dávno přede mnou. Tu »bombu s účinností větší než jedna« bych teď dokázal sestrojít také. Panebože, vždyť je to jednoduché! Ale tahle znalost mě nenaplňovala pýchou. Spíš obavami. Pak přece nemohu očekávat, že bych zabitím Nordena před těmito bombami zachránil náš svět. Němci jich mají jistě dost. Nepotřebují k jejich výrobě uran ani jiné štěpné materiály! Teď jsem opravdu začal věřit tomu, že se chystali dobýt naši starou Zemi. Jestli je tady celou dobu vyráběli jako na běžícím pásu, mohli jich mít stovky a kdoví - možná i tisíce.

Požádal jsem aspoň dodatečně hlavonožce, aby vytvořili nad americkou lodí oblak, který by ji schoval před leteckým průzkumem Luftwaffe. Slíbili, ale současně mě upozornili, abych nepočítal s jejich dalšími službami toho druhu. Udržet mraky nad jedním místem je bude stát příliš mnoho energie.

»Prozatím to bude stačit,« řekl jsem unaveně.

Nápad s oblačnou pokrývkou přišel bohužel pozdě.

Ještě horší bude vysvětlovat to na Zemi.

Džungle

Vyžádal jsem si od kapitána Turrancha vrtulník k návštěvě Země. Nezdálo se mi, že by byl nadšený. Na palubě Enterprise byla nálada pod bodem mrazu, všichni se na mě dívali přísně, jako kdybych mohl za zkázu Nimitze osobně.

»Vrátíte se?« ptal se mě pátravě. »Proč tam jedete?«

»Myslíte si snad, že tam zůstanu?« vyjel jsem si i na něho. »Potřebuji se na něco zeptat Němců, co jsme tam nedávno poslali.«

»Ti tady vám nestačí?«

»Upřímně řečeno - ne. Tamti mi více důvěřují.«

»Dobrá - ale mám jednu podmínku,« mračil se. »Nikomu tam neřeknete o potopení Nimitze.«

»Nikomu?« podivil jsem se. »Ani vašemu prezidentovi?«

»Musíte mít opravdu dobrý důvod. Až kdyby se vás prezident přímo zeptal. Ale sdělit mu to můžete jen mezi čtyřma očima, tedy bez přítomnosti novinářů. Těm budete na všetečné otázky opakovat pouze frázi *No comment*. Platí?«

»Proč tak utajeně?«

»Zpráva o katastrofě by mohla podlomit odhodlání Ameriky pokračovat v této akci.«

»Toho bych se neobával. Četl jsem, že americké noviny za Druhé světové války nechtěly ze stejných důvodů uveřejnit fotografie Američanů zabitých v Tichomoří. Pak je přece uveřejnily a fotografie nejen nepodlomily vůli Ameriky, ale vyvolaly větší odhodlání.«

»To už je dávno. Já mám bohužel spíše na mysli Somálsko. Nechtěl bych, aby tady nastalo stejné fiasko. Nebezpečně se to tomu podobá. Tam nás také tak nechtěli.«

Podíval jsem se na něho tázavě, ale pak jsem rezignoval.

»Jak myslíte. Budu vaše přání pokud možno respektovat.«

Přidělil mi rychlou turbínovou helikoptéru se dvěma muži posádky. Patřili do výbavy Nimitze a zachovali se jenom tím, že byli právě nad Novým Německem. Byli to ostřílení kozáci. Johnny běloch, Michael černoš, nebo spíše mišenec. Na trupu jsem napočítal několik dolíků od kulometných střel, ale také černou barvou vyvedených dvacet šest siluet tanků a jednu siluetu tryskové stíhačky Schwalbe. Měla smůlu, připletla se jim do cesty a místo aby je sestřelila, stala se sama cílem jejich samonaváděcí protiletadlové střely. Byl jsem rád, že mám k ruce právě tyto dva. S oběma jsem se seznámil, podali jsme si ruce, přisedl jsem k nim do kabiny a vzlétli jsme.

»Vystoupejte trochu výš,« požádal jsem je.

Vysílačku k ovládání propusti jsem měl připnutou křížovým popruhem přímo na prsou. Uaxio mě mezitím naučila ovládat ji bez tlačítek, přidaných vlastně jen kvůli lidem. Hlavonožci svoje přístroje ovládali elektrickým orgánem quro. Do nedávné doby je měli slabší, ale i zesílené quro se dalo opatrně používat s nižším výkonem. Chtělo to trochu cviku, ale zvládl jsem to také.

Náhle se bez varování před námi objevila modravá kruhová propust. Aniž bychom jí prolétávali, sama přeskočila kolem nás a ve zlomku vteřiny opět zmizela.

Když jsem hlavonožcům navrhoval změnu ovládání propustí, jejich vědci váhavě připustili, že to bude znamenat menší energetické nároky na stroje. Rozhodli se tedy na zkoušku změnit režim jediného ovladače - mého. Zřejmě to bylo výhodné. Otevření propusti bylo sice stejně náročné, ale udržování se zkrátilo na milisekundu.

Pod námi leželo podhůří vysokých hor.

»Good heavens!« vydechl překvapeně Michael, druhý pilot. »Kde to vlastně jsme?«

»Skalisté hory,« ukázal jsem jim na vysoké, stříbrným sněhem pokryté štíty. »Támhle je silnice a jestli se nemýlím, vede do nějakého menšího městečka. Přistaňte kdekoliv, odkud by se dalo zavolat.«

»Není potřeba. Vyšleme žádost o zaměření a nejbližší letové středisko nám okamžitě řekne co potřebujeme.«

»Pro jistotu přistaňte támhle u té pumpy, prosím.«

Vrtulník se snesl poblíž benzínové pumpy Shell na výjezdu z městečka. Vystoupil jsem. Pumpař mi na mapě ochotně ukázal kde jsme. Očekával jsem, že se bude vyptávat a nemýlil jsem se.

»Kde jste se tady tak najednou vzali?« vyzvídal.

»Přiletěli jsme z Q-Země,« řekl jsem přímo. »Slyšel jste už o ní nějaké zvěsti?«

»Jistě,« ožil. »Jen asi sto kilometrů odsud se nalézá internační tábor pro Němce z Q-Země. Stěhují je tam, už jich je tam pár tisíc!«

»Proč sem?« podívil jsem se.

»Vyhradili jim tam místo,« pokrčil rameny.

Věnoval mi zdarma místní mapu a označil mi na ní polohu tábora. Než jsem se vrátil k vrtulníku a nastoupil, piloti dokončili své rádiové hovory.

»Čekají nás už ve Washingtonu,« informoval mě snaživě první pilot Johnny. »Máme si pospíšet.«

»Malá změna cestovního plánu, hoši,« odušil jsem a ukázal jim na mapě, kde se má nacházet internační tábor. »Náš cíl je blíž.«

Johnny opakoval, že nás čekají ve Washingtonu.

»Cílem naší cesty nebyl Washington, ale Němci,« odušil jsem. »Do Washingtonu poletíme až potom, není to tak nutné.«

»Chcete nechat čekat presidenta?« vyčítal mi Johnny.

»Povinnost především,« trval jsem na svém. »Zdvořilostní návštěva je až druhá v pořadí.«

Vrtulník tedy místo na východ zamířil na sever. Zakrátko jsme spatřili plochu pokrytou tisíci stany a posetou drobnými postavičkami. Už z výšky mě ale zarazilo, že jsem kolem stanů zpozoroval drátěné ploty a dřevěné strážné věže jako kolem trestaneckého tábora. Doletěli jsme na místo, kde byla mezi stany proluka a pomalu dosedli, aby lidé dole měli čas vyklidit nám prostor. Upřímně řečeno, nemuseli jsme to dávat najevo. Všichni se rozprchli, jako když střelí do vrabců.

»Počkáte na mě?« zeptal jsem se pilotů.

»Jistě,« přikývli oba. Také oni se trochu divili tomu, co viděli. Ještě že chlapy ve strážních věžích nenapadlo na nás zahájit palbu z namířených kulometů. Skoro bych je obdivoval, že na nás ty svoje mašinky otočili. Bitevní vrtulník s pancéřovanou kabinou, dvěma čelními dálkově řízenými rotačními kulometry a ověšený kolem dokola raketami, by mohl klidně zaútočit i na tankový pluk. Pouhé kulometry by jedinou dávkou smetl i s těmi dřevěnými věžemi.

Vyskočil jsem z vrtulníku a sehnutý podběhl pod dotáčejícím se rotorem směrem k nejbližším stanům.

»Prosím vás, neznáte Kurta Wernera?« spustil jsem na prvního Němce, kterého jsem potkal.

»Kurt Werner?« podíval se na mě velmi udiveně. »Člověče, jak to, že ho neznáte?«

Teprve po chvíli mu ale došlo, kdo jsem.

»Kamarádi! Je tu ten Čech z Nového Německa! Zavolejte mu sem Wernerovy, ale honem!«

Pak mě popadl za rukáv a odtáhl do nejbližšího stanu. Byl to voják, ale z uniformy Wehrmachtu měl na sobě jen kalhoty a košili.

»Dostal jste naši petici?« díval se na mě ustaraně.

»Ne, o žádné petici nevím,« podivil jsem se.

»Mysleli jsme si to,« vydechl, ale nebylo to úlevně.

»Co se děje? Proč petice?« nevydržel jsem.

»Chceme se vrátit zpátky,« oznámil mi.

Dotáhl mě mezitím do stanu, kde porůznu sedělo na železných kavalcích odhadem patnáct dalších Němců. Všichni byli oblečení do roztodivných hadrů, vyhublí, na nohou často jen roztrhané tenisky.

»Jak - zpátky? Tomu nerozumím,« divil jsem se.

»Podvedl jste nás,« vyhrkl na mě jeden z mladších.

»Tohle není život, ale smrt!« přidal se k němu bručivě další.

»Vy za to všechno můžete!« napadl mě nenávistně, našťěstí jen výčitkou, třetí z Němců.

»Za co mohu?« obrátil jsem se k němu. »Že jste na staré dobré Zemi? Co je na tom špatného? V Novém Německu vám všem hrozila smrt - to přece víte!«

»Lepší rychlá smrt, než to co se děje tady,« posteskl si další, pro změnu jeden ze starších Němců. Byl v civilu, měl na sobě také jakési roztrhané džíny a kostkovanou košili.

»Děje se vám snad křivda?« zeptal jsem se ho.

»Kdyby jedna!« vybuchl.

»O tom nevím! Co se děje? Vypravuj!« zvažněl jsem.

»Na Zemi jsem nesouhlasil se zacházením s ruskými zajatci,« pokračoval starý Němec.

»Ale co se děje tady, se tomu hodně podobá.«

»Co se děje? Konkrétně, prosím!« přerušil jsem ho.

»Že nás tu hlídají s kulomety a střílejí každého, kdo se pokusí uprchnout, to za válečného stavu chápeme,« pokračoval Němec. »Že střílejí i ženy, to už normální není, ale říkají nám, že jsme to v Evropě také dělali - a já jim to věřím.«

»Tady se střílejí - lidé?« vytřeštil jsem oči.

»Ano, i děti,« potvrdil Němec za příkyvování všech okolo. »Stačí přiblížit se k plotu. Ale co je horšího, oni nás asi chtějí vyhubit jako hlavonožci. Měli jsme tu několik německých žen v pozeňnaném stavu. Za asistence Američanů se za celou dobu, co trčíme v tomhle prašivém koncentráku, nenarodilo jediné živé dítě. Všechny se rodí mrtvé. Američané tvrdí, že za to může náhlá změna prostředí, naši doktoři říkají, že to není pravda. Věříme našim. Jim se rodily děti živé, než nám to Američané zakázali.«

»Co vám zakázali?«

»Nechat ženy rodit pod asistencí německých lékařů. Prý tady nemáme ani základní hygienické podmínky. Jenže naši doktoři mají i v polních podmínkách lepší výsledky než zdejší felčáři. Stoprocentní úmrtnost novorozenců přece není normální! A ještě se nestydí chtít za to nekřesťanské peníze.«

»Jestli je to všechno pravda, pak je to hrozné,« vydechl jsem. »Prosím vás, nemohli byste mi kromě Wernerů zavolat ještě doktora Müllera? Rád bych slyšel jeho názor jako doktora.«

»Doktora Müllera zabili,« odvětil starší Němec. »Chcete snad něco odborného z medicíny? Jsem také lékař.«

»Doktor Müller přece neměl důvod utíkat?«

»Ne, toho zabili v jeho stanu,« pokračoval Němec. »Měl tady ordinaci, jako každý z našich lékařů. Léčil nejprve naše lidi, ale brzy i lidi z okolí, zejména když se ukázalo, že jsou naše léky

velice účinné na zdejší nemoci. Brzy za námi posílali celá procesí nešťastníků, kteří by zdejšími medicinmany byli - prakticky odsouzení k smrti.«

»Moment,« přerušil jsem ho. »Tady mi něco nehraje. Říká se přece, že americká lékařská věda je v našem světě nejlepší!«

»Bůh potěš země, kde jsou doktoři ještě ubožejší!« pokřičoval se Němec. »Je tu strašlivá nemoc, prý zabíjí pomalu ale neúprosně. Říkají jí AIDS, nebo tak nějak. Neznáme ji, američtí kolegové dělali příliš velké okolky, když jsme se chtěli dozvědět, co je to zač. Naštěstí se ukázalo, že na ni stačí jediná injekce küfferlinu. Když se rozkřiklo, že vyléčíme i AIDS, začali se k nám nemocní trousit po tisícovkách. Za injekci, která nemoc vyléčila, jsme dostávali zpočátku sto dolarů. Pak nám nařídili zlevnit na pět dolarů, stejně jako se platí za injekci zdejšího penicilínu, ačkoli ten na AIDS nezabírá. Bohužel, léky které jsme si přivezli, brzy došly.«

»Právě pro ty injekce zabili doktora Müllera,« přerušil lékaře mladší Němec. »Vyléčil dva takové, kteří nám vozili chleba. Byli to prý chudáci, léčil je zadarmo. Ti za ním pak přivedli třetího, že je to jejich nerozlučný kamarád, také nemocný AIDS, aby ho vyléčil. Ale doktor Müller už bohužel potřebnou injekci neměl. Ti tři mu rozmlátili ordinaci a utloukli přitom i doktora.«

»Opravdu krásný vděk! Jak to víte?«

»Chytili jsme je při činu! Málem skončili na větvi nejbližšího stromu, ale my musíme všechny zločiny jen předávat zdejším šerifům. Předali jsme je, dokonce se dostali před soud. Byli osvobozeni všemi hlasy poroty. Chtěli jsme se odvolat, ale podle amerických zákonů nemůže být nikdo podruhé souzen za zločin, ze kterého už byl jednou osvobozen. Rozumíte tomu? My ne!«

»Jak je to možné?« zděsil jsem se. »Když jste je chytili při činu, mělo by to snad být jasné!«

»Nebyli prý usvědčeni žádnou *důvěryhodnou osobou*. Jednak nejsme občané Spojených států a navíc nás porota prohlásila za rasisty a naše svědectví za rasově zaujaté - bohužel měla částečně pravdu. Někteří mezi námi u soudu zbytečně uráželi černé soudce. Ale všichni snad nelžeme a tady se jednalo o vraždu! Ale těžko to vyložíte porotě, kde je plná polovina černých! Přidělili nám advokáta, který jim na všechno servilně přikyvoval, ale při jejich cenách jsme si jiného vybrat nemohli. Ani šerifovo svědectví je nepřesvědčilo. Prý přišel, až když jsme ty vrahy vytáhli ven, navíc pod přísahou potvrdil, že jsme s nimi zacházeli hrubě. Takže ve vězení skončili pro rasový útok našinci. A už se asi nevrátí - nejspíš je pro těch pár boulí a modřin zabili.«

»Nechce se mi tomu věřit,« vrtěl jsem hlavou. »Dohodli jsme se přece s prezidentem Spojených států jinak.«

»Jestli se k němu dostaneš, řekni mu to,« prosil starší Němec.

»Dostáváme tři sta dolarů na hlavu měsíčně,« přidal se další. »Neopomenou nám to pokaždé zdůraznit jako zvláštní milost. Ale kilogram chleba nám prodávají za deset dolarů, takže veškerá pomoc dá právě na suchý chléb. Tady na těch skalách se nic pěstovat nedá, ostatně jsme si s sebou nic nepřinesli a tady nám nic neprodají.«

»To není možné! Deset dolarů za kus chleba, to je neuvěřitelně lichvářská cena!«

»Bylo tu pár soucitnějších duší, ty nám dovezly z města chleba i za dolar. Naši oficiální dodavatelé jim za to propíchali pneumatiky a vyhrožovali jim, že je zabijí. Tím to ovšem skončilo. My do města nesmíme, nepustí nás z tábora.«

»Pak by se vám ale měli starat i o jídlo!«

»To nechali na dopravcích,« odtušil Němec. »No a ti nás dřou z kůže - stejně jako zdejší doktoři. Pakáží jedna, černá i bílá!«

Mezitím do stanu přiběhli ti, na které jsem čekal. Kurt Werner, Gerta Müncherová, Kurtovi rodiče. Několika slovy jsem se přeptal na ověření toho, co jsem zatím slyšel. Při pohledu na jejich vyhublé postavy jsem ale jejich svědectví ani nepotřeboval. Kurt mi všechno potvrdil a doplnil další podrobnosti.

»Aukce dopadla dobře, dostali jsme za ta auta čtyři milióny dolarů. Pak nám z toho předepsali daně - a pokutu, že jsme nezaplatili včas. I tak nám zůstalo půl miliónu dolarů. Při zdejších cenách roztály - jako led na rozžhavené plotně. Pravda, udrželi jsme nad vodou celý tenhle koncentrák. Nemohli jsme přece v bance sušit peníze, když jsme viděli tu bídu! Všichni prodali všechno, co kdo měl. Nejprve nějaké šperky, ale těch nebylo mnoho. Pak měli zájem o naše oděvy, uniformy a boty. Za dolar nakoupili, za sto ve městě prodávali. Dnes nemáme nic, jenže všichni mlsně pokukují po německých ženách a dívkách. Musíme je střežit, aby nám je v noci a dokonce i za bílého dne neodváděli. Několik desítek dívek už zmizelo, nikdo neví kam. Ty první lákali na velké výdělky, ale žádná se nevrátila, ani nedala vědět, že se jí vede dobře. Ostatní odvedli lstí nebo násilím. Napsali jsme ti deset dopisů, než jsme pochopili, že jsi nedostal ani ten první.«

»Nedostal,« potvrdil jsem. To byl ovšem další podraz.

»Oto, jestli se ti podaří odsud vyvážnout, zkus pro nás něco udělat. Na tebe snad Američané dají.«

»Proč myslíš, že se odsud nedostanu?«

»Přece ani ty nejsi Američan. Pustili tě dovnitř, ale už není tak jisté, že tě pustí i ven.«

»Mám tady helikoptéru, nejsem odkázaný na strážu u brány.«

»Bohudík - pak máš jakousi naději. U brány nás hlídají bestie a jiné hlídají kolem. Nebudeš to mít lehké.«

»Tady už jsou všichni stejného mínění - raději se vrátit a dát se roztrhat Kopffüsslery,« přidala se Gerta. »Řekni mi upřímně, Oto, že sis to takhle nepředstavoval?«

»Máš naprostou pravdu, děvče,« přikývl jsem. »Ale zdá se mi to jako zlý sen. Já znám Američany jako čestné, poctivé chapíky!«

»No, trochu si za to můžeme sami,« sklopil hlavu Kurt. »Víš, my jsme se snažili dělat na ně co nejlepší dojem, ale pár nácků od nás si nechtělo nechat vysvětlit, že tady jsou černoši vážení občané a ne *untermensch*. Párkrát se poprali, bylo tam pár rozbitých hlav, při další rvačce na ně ti grázláci vytáhli revolvery. U soudu tvrdili, že nás jen zastrášovali, ale někteří naši si v obchodech koupili zbraně také a pak už se na obou stranách střílelo ostrými. Tím veškerá legrace skončila. Když v jedné přestřelce padlo osm lidí a začalo to vypadat na regulérní válku, všechny nás zatkli a převezli sem.«

»Všechny? Proč ne jen rvače?«

»Prý preventivně, jen aby zamezili násilí. To bych ještě chápal a nevyčítal jim to. Až tady nám dali najevo, jak moc jsme si dovolili - a vyhrožovali nám, že si to pořádně odskáčeme. Bohužel nezůstalo jen u vyhrůžek, střílejí po nás z těch věží skoro denně.«

»Budete to asi muset ještě chvilku vydržet, ale poletím odsud rovnou do Washingtonu - a jestli se ukáže, že o tom president ví, řeknu mu bez obalu, co si o tom myslím. Pak bychom se museli obrátit přímo na Německo a to co nejdřív, než se tady stane něco nenapravitelného.«

»To už se děje. Denně máme několik pohřbů. Nemohl bys nám sem dopravit aspoň nějaké léky? Někteří z nemocných, co nám vozili potraviny, se nás schválně snažili nakazit injekcemi s vlastní krví. Snad nás jen vydírali, nevíme ani, je-li to nebezpečné, ale nevěříme už nikomu a ničemu.«

»O jaké léky půjde?«

»Küfferlin,« dodal starší Němec, lékař, který se dosud držel na opačném konci stanu. »Je to velice dobrý lék. Znasobuje více než tisíckrát obranné síly organismu. Americký penicilin prý má snižovat schopnosti bakterií, aby si s nimi i oslabený organismus poradil, ale často to nestačí. Kdybys nesehnal hotový lék, pokus se opatřit plody küfferle, každý ti je rád ukáže. Jsou to fialové krychličky a obsahují tuk, podobný máslu. My už si tady lék vydestilujeme.«

»Znám je,« oddechl jsem si. »Rostou skoro všude. V nejhorším případě mi je seženou Kopffüsslerové.«

»Jen jestli se tam dostaneš,« odušil jeden z Němců, co hlídal před stanem a právě sem nahlédl. »Už si pro tebe jdou šerifové.«

»Zůstaňte tady,« požádal jsem všechny. »Nechte mě, budu se s nimi bavit sám.«

Vyšel jsem do uličky mezi stany a zamířil k helikoptěře.

»Hej ty tam - co tady máš za **job**?« blížil se ke mně šerif se dvěma pomocníky - alespoň to bylo k poznání podle šerifských hvězd, které měli ti dva připnuté na strakatých košilích. Policejní uniformu měl jenom šerif.

»Dovolte, abych to i nadále považoval za tajnou misi v rámci US Navy,« odsekl jsem jim. Vzhledem k tomu, že jsem měl na sobě overall amerického námořnictva, vypadalo to docela věrohodně.

»Tady nemáš co pohledávat! Zaplat' a vypadni odsud!«

»Odchod mám tak jako tak v úmyslu, nebude mi zatěžko vám vyhovět,« ušklíbl jsem se.

Otočil jsem se a pokračoval k vrtulníku.

»Tak moment!« nedal se šerif tak snadno odmrštit. Doběhl ke mně a popadl mě za rameno.

»Přejete si?« otočil jsem se k němu.

»To by se ti hodilo - přijít k hotovému a nezaplatit ani cent! Napřed zaplat'!« A natáhl ruku.

»Cože mám platit?« nevěřil jsem svým uším.

»Clo za vstup do **ryžoviště**,« ušklíbl se šerif. »Pět set dolarů za každou započatou hodinu. Nedělej, že to nevíš!«

»Tady tomu táboru se říká **ryžoviště**?« ukázal jsem rukou. »To snad nemyslíte vážně!«

»Zatraceně vážně!« prohlásil šerif.

»To až budu vyprávět vašemu presidentovi, chci vidět, co na to odpoví. Co kdybyste tam odletěli se mnou? Vezmu vás tam zdarma.«

»Koukej zaplatit, ty parchante, a nedělej vtipy,« přešel šerif do hrubšího tónu. »Na takové ptáčky máme spadeno. Helikoptérou mě neoblafneš. Už ji máme zapsanou! Tady je zákaz přeletů - všichni to dobře víte! Tak dej hezky pracky nahoru a cokoli od této chvíle řekneš, může být použito proti tobě - zkrátka jsi zatčen!«

Vytáhl přitom nebezpečně vyhlížející kolt. Před jeho odvahou bych smekl, kdyby věděl, do čeho se žene. Po tom, co jsem viděl, bych byl schopen použít na něho a jeho pomocníky i quro, ale zdálo se, že to nebude nutné. Neviděl jsem, co se děje za mnou, ale slyšel jsem, že piloti roztočili turbínu a začali zvyšovat obrátky rotoru. Když jsem tam mrkl, spatřil jsem ještě významnější skutečnost. Naším směrem se otočily dva dálkově ovládané rotační kulometry palcové ráže, schopné probít i kolejnice a pancíře tanků.

»Hello, šerife, rozmysli si to dobře!« hulákal z kabiny druhý pilot Michael. »Máme tam šestnáct set palcových průbojných, to šesti ranami nepřebiješ!«

Šerif sebou trhl a teprve teď asi spatřil několik siluet tanků namalovaných na trupu vrtulníku. Postavit se proti opancéřovanému bitevníku s koltem by byl nesmysl. Zejména kdyby tušil, že jsou tam chlapi, kteří mají za sebou ostré potyčky s německými divizemi.

»Překračujete zákony!« mával koltem. »Budu si stěžovat!«

»Stěžuj si - náš velitel je až na Q-Zemi!«

»Stejně vás zažaluju!« křičel šerif, ale ustoupil za nejbližší stan i se svými pomocníky.

»Co se tam dělo?« zajímal se Johnny, jen jsem nastoupil.

»Co se tu děje, nevím,« odtušil jsem. »Ale řeknu vám, teprve teď mám správný důvod letět do Washingtonu. Nebude to zdvořilostní návštěva a president nebude mít radost.«

»Jsi si tím jistý?«

»Samozřejmě,« ušklíbl jsem se. »Slyšeli jste je snad? Za vstup do »*claimu*« chtěli pět set dolarů za hodinu. Je tady nějaké *ryžoviště*?«

»To jistě není,« odtušil Michael.

»Bohužel mám dojem, že se mýlíš,« odfrkl jsem si.

Rotor vrtulníku mezitím nabral potřebné obrátky, dříve než se k nám přihnali další chlapi s automatickými puškami a se psy. Něco na nás křičeli, ve svistu turbín a v tepotu listů rotoru jim nebylo rozumět, ale tušili jsme, co chtějí. Už proto, že na nás ty pušky namířili.

Byla to ovšem odvaha z neznalosti věci.

Zarachotil rychlopalný velkorážný rotační kulomet a na zemi před strážnými načrtl do prachu dlouhou čáru z prachových puchýřů. Hlína létala dva metry vysoko.

Opětovat výstražnou palbu takové obludy by dokázal možná kamikadze. Strážní ne. Popadali k zemi a začali se zvedat až když se vrtulník vyšplhal skoro do kilometrové výše.

President

Navigaci po Spojených státech jsem ponechal pilotům.

Vrtulník letěl rychle, ale přelet Spojených států trval dlouho a neměl jsem zapomínat, že telefony budou rychlejší.

Před Washingtonem se k nám přidal vrtulník. Rádio konečně promluvílo a piloti si vyměňovali informace, které jsem neslyšel, protože jsem byl odpojen od kabelů.

»Máme okamžitě přistát,« upozornil mě Michael.

»Kde jsme?« pokrčil jsem rameny.

»Třicet mil od Washingtonu. Máme příkaz okamžitě změnit směr na leteckou základnu...«

»Kdo ten příkaz vydal?« nenechal jsem ho domluvit.

»Dispečer letového provozu.«

»Může dávat dispečer letového provozu během války příkaz letadlům US-Navy?«

»Nejsme ve válce. Ale mohl by i ve válce.«

»A diplomatickým letadlům?«

»To nevím,« znejistěl Michael.

»Odpověz tedy dispečerovi, že vezeš důležitou diplomatickou misi presidentovi. Uvidíme, jestli budou trvat na odklonění naší trasy.«

Michael ještě chvíli s kýmisi vážně diskutoval, ale stále přitom letěl dál a vrtulník, který nás doprovázel, se od nás opět odpojil. Edova škola drzosti opět slavila úspěch. Těšil jsem se ale předčasně.

Konečně Washington a charakteristická bílá budova. Řekl jsem pilotovi, ať rádiem dohodne přistání přímo do parku, ať nemám k presidentovi daleko. Michael to sjednal a Johnny bez řeči přistál.

Sotva jsme dosedli, přiběhli k nám policisté. Nevšímal jsem si jich a kráčel rychle dál.

»Máme tady hlášení o útoku na šerifa v Denverském táboře pro internované Němce...« chtěl mě zastavit jeden z nich.

»Diplomatická imunita vám nic neříká?« pokusil jsem se ho setřást. Opravdu jsem neměl náladu bavit se s nimi.

»Nemáte diplomatickou imunitu. Dopustil jste se útoku na orgán tohoto státu. Jste zatčen! Odevzdejte zbraň a neklad'te odpor. Cokoliv od této chvíle řeknete, může být použito proti vám!«

Uchopil mě za ruku a nasadil mi zručně želízka, takže mě k sobě připoutal. Ostatní policisté pokračovali v poklusu k vrtulníku.

»Žádnou zbraň nemám,« odsekl jsem. »A vy si velice rychle rozmyslete, co děláte. V situaci, kdy letadlová loď Nimitz šla ke dnu a totéž hrozí letadlové lodi Enterprise, musím mluvit s presidentem Spojených států. Americká mise na Q-Zemi je ohrožená a možná před zkázou, rozumíte mi? Nezdržujte, nebo to pak někdo u válečného soudu zhodnotí ve váš neprospěch.«

Bohorovnost jeho jednání okamžitě zmizela. Díval se na mě jako na posla nejhorších z možných zpráv. Což byla ostatně pravda.

»Nebesa, co to říkáte?«

»Na Q-Zemi dnes Němci atomovou střelou zničili americkou letadlovou loď Nimitz,« zopakoval jsem mu jasně a zřetelně. »Není to dostatečný důvod k rozhovoru s presidentem? Nebo se tady budeme zabývat nějakým bezvýznamným incidentem s policií?«

»Co říkáte? Nimitz - zničena? Co je s posádkou? Nemohu tomu uvěřit, mám tam pár kamarádů...«

»Nikdo už není naživu. Němci použili tajnou zbraň, horší než atomovou, na hladině nezůstalo ani pár třísek. Patrioty selhaly a stejná katastrofa teď hrozí Enterprise. Budeme se ještě dlouho zdržovat?«

»Nebudeme. Na Enterprise mám synovce!«

»Díky za pochopení. Musím vám ale oznámit, že jste se právě stal nositelem nejvyššího státního tajemství. Jestli tu skutečnost sdělíte nekompetentním osobám, dostanete se do konfliktu s vašimi zákony. Doufám, že si to uvědomujete.«

»Proč zrovna já?« zaúpěl. »A proč mi to vůbec říkáte?«

»Protože jste mě chtěl zatknout. Nejsem občanem Spojených států a nemám povinnost dodržovat přísně tajné zprávy. Slíbil jsem, že je nikomu bez vážného důvodu neposkytnu, zejména ne novinám. Vy jste mi ale dodal dostatečný důvod. Máte u sebe telefon?«

»Proč zrovna já?« opakoval, ale vylovil z kapsy klíček, kterým mi odemkl pouta. Pak se chvíli s někým dohadoval vysílačkou, ale přitom jsme oba rychle kráčeli k budově Bílého Domu.

»Mám vás jen okamžik zdržet před vchodem,« obrátil se pak na mě. »To vám snad nebude vadit. Vždyť jste se přeci sám na začátku zdržel v internačním táboře pro Němce.«

»Informace od nich byly důležitější,« ujistil jsem ho.

»Jaké informace?«

»Buďte rád, že víte jenom to méně vážné. Co jsem se dozvěděl od Němců, vám v žádném případě nepovím. Jsou to příšernosti, raději je ani nechtějte vědět. Potopení Nimitze bude možná odtajněno brzy, ale to druhé - kdoví, třeba až za sto let.«

»Oh Lord, co je vážnějšího než potopení Nimitze?« zaúpěl, ale už na mě nenaléhal. Vedl mě, pořád ostražitě, ke známé bílé budově. Na velkém schodišti jsme se na chvíli zastavili. Pak nám shora vyšel vstříc jiný policista.

»President vás očekává,« pokynul nám suše.

Vstoupili jsme do budovy. Byla tam světlá chodba, zakončená hustým kovovým pletivem napnutým v rámech, zřejmě na poslední chvíli nastavených do cesty.

»Co je zase tohle?« zeptal se svého kolegy policista, který mě zatýkal. »Co to má za účel?« Kolega mu neodpověděl.

»Vypadá to jako Faradayova klec,« začal jsem mu pomalu, bez vzrušení vysvětlovat. »Nejspíš by měla presidenta chránit před mými blesky. Mám od hlavonožců z Q-Země neobvyklou zbraň, **quro**. Mohu podle potřeby vysílat jiskry smrtícího účinku. Problém nastane, až se ukáže, že nejde o elektřinu. Ta síť určitě odolá výboji několika miliónů voltů, jenže - v mém případě nic neznamená.«

Vyslal jsem ze své ruky nepříliš silný blesk. Prolétl mříží jako by tam žádná nebyla a ve velkém lustru za ní zhaslo pár žárovek.

Policista z presidentovy ochranky sebou trhl, ale nereagoval. Stáli jsme dál před mříží a čekali. Došlo mi, že má letmo prohozená slova někdo poslouchal a vyhodnotil jako hrozbu presidentovi. Zřejmě jsem audienci ohrozil, ne-li znemožnil. To by mě ovšem mrzelo. Byla to ode mě vlastně velice pitomá frajeřinka.

»Myslím si, že by neměl být problém nainstalovat v nějaké místnosti kamery, mikrofony a obrazovky, kdyby se president bál se mnou setkat tváří v tvář,« přidal jsem klidně. »Napoprvé se se mnou setkal bez té Faradayovy klece. Asi to jeho ochráncům došlo až teď.«

»Pane, užíváte silné nárážky,« podotkl presidentův policista nasupeně. »President se vás nebojí. Měl byste se mu omluvit.«

»Omluvím se mu,« obrátil jsem se k němu. »Kde ho máte?«

A nic víc, chvíli jsme všichni mlčeli. Pak nám naproti vyšel ze dveří prezident a s ním několik jeho mužů.

»Dejte to pryč,« ukázal na mříže.

Zatímco pomalu odnášeli drátěnou bariéru, pozval mě do své pracovny a okázale přitom ignoroval zděšení své ochranky.

»Nikdo, ani moji lidé, nesmí o americkém prezidentovi tvrdit, že se bojí setkat se tváří v tvář s vyjednavatelem,« řekl na mou i jejich adresu zachmuřeně.

»Dvojnásob, když jde o spojence,« připojil jsem klidně.

V mých očích prudce stoupl. Jenže jsem měl pořád před očima otřesné obrazy z koncentračního tábora pod Skalistými horami.

»Jistě,« přikývl. »Zaslechl jsem už, že situace na Q-Zemi se velmi změnila, podle všeho k horšímu.«

»Ano, nejen na Q-Zemi,« přisvědčil jsem.

»Mám na mysli potopení Nimitze,« specifikoval to ihned.

»Ano. Já zase genocidu Němců ve Spojených státech.«

»Genocidu?« podíval se na mě přísně. »To je snad dost silné tvrzení. Dokonce bych řekl, že pro pověst Spojených států horší, než jedna potopená loď, i když atomová.«

»Sdílím vaše obavy,« souhlasil jsem. »Během prvního setkání jsem získal pocit, že Spojené státy nabídnou Němcům pomocnou ruku k odvrácení záhuby. Netušil jsem, že se Spojené státy rozhodly Němce na vlastním území definitivně vyhubit. Tím ale celá akce ztratila smysl a otázka potopení Nimitze je v tomto světle úplně vedlejší.«

»Poskytli jsme Němcům útočiště!« vybuchl prezident. »To je vám málo? Živíme je, pečujeme o ně. Kdo si na nás může stěžovat?«

»Zabijíte je,« podotkl jsem klidně. »Držíte je v ohradě, nabité smrtícím elektrickým proudem. Střelíte je bez soudu, zabijíte jim děti. Všude ve vesmíru se takové jednání nazývá genocida. Jediný, bohužel nepatrný rozdíl tu je - domorodci z Q-Země se netají úmyslem Němce vyvraždit a nazývají to bez obalu pravým jménem, mají k tomu ovšem důvody. Spojené státy se zpočátku tvářily přátelsky, ale výsledek by byl tentýž - jenže bez důvodu.«

»Pane Vávra, to už je tak silné obvinění, že budu muset trvat na vaší omluvě!« vybuchl nesouhlasně.

»Pane presidente, omluvím se, když prokážete, že dráty kolem vašeho koncentračního tábora nebyly nabité elektřinou. Mám ale dost svědectví o lidech zabitých elektrickým proudem a také o několika zastřelených. Pane presidente, byl jsem tam osobně. Proto mi nezáleží na vaší omluvě, ale budu požadovat mezinárodní soud. Vy jste ty lidi zavřeli do vyhlazovacího koncentráku! Připouštím, Němci to kdysi dělali také, ale od jejich zločinů uplynulo už hodně času.«

»Oni si začali. Zabili několik Afroameričanů, nemohli jsme je nechat zabít další. Museli jsme je izolovat. Možná to vypadá jako zajatecký tábor, ale vyhlazovací koncentrák - to je příliš silné slovo! Zacházíme s nimi humánně, dostávají obživu i lékařskou péči.«

»Obživu?« vybuchl jsem. »Kilogram suchého chleba na osobu denně? Tomu říkáte obživa?«

»Poskytli jsme jim prozatím nouzové ubytování ve stanech a deset dolarů na osobu a den, to je víc než dostatečná částka. Naše pomoc činí na osobu více než tři a půl tisíce dolarů ročně! To všechno pochází z kapes našich daňových poplatníků. Němci nejsou občany Spojených států, neplatí ani naše pojištění, ani daně.«

»Němci už u vás zaplatili na daních tři a půl milionu dolarů,« nedal jsem se ohromit. »Vracíte jim to po deseti dolarech na den, ale tolik u vás stojí jeden kilogram chleba. Nestydíte se trochu?«

»Máte směšné představy o cenách v USA, pane!«

»Vy máte trestuhodnou nevědomost o lichvářských cenách, které vaši lidé z Němců ždímají. Ale to není všechno. Co mi odpovíte na stoprocentní úmrtnost dětí při zákrocích vašich lékařů? V Osvětlení se lékaři chovali podobně, ale byli za to odsouzeni. Musím vás proto požádat, abyste dal zajistit všechny americké lékaře v táboře. Budeme je žalovat u mezinárodního soudu za úkladné vraždy nemluvňat.«

»Není pravda, že naši lékaři mají stoprocentní úmrtnost! Mám o tom naprosto spolehlivé informace.«

»Sto procent porodů ve vašem vyhlazovacím táboře skončilo smrtí novorozenců. Plných sto procent, pane presidente. To číslo není nic jiného než systematická genocida dětí.«

»To přece byly *parciální porody* - vlastně moderní potraty. Všechny Němky je přece podepsaly, bylo to z jejich svobodné vůle! V současné, pro ně tak nejisté době, se jim nedivím.«

»Pane presidente, mluvte konečně pravdu. Parciální porod je vražda nemluvňate. Přeložili to do němčiny, německá žena pochopí jenom slovo *porod* a podepíše vám to. Ona prostě netuší, že se chystá vražda jejího dítěte. Chyba byla bohužel v tom, že vy spojení slůvek *parciální* a *porod* považujete za potrat, já za zákeřný podvod, protože slovo porod se v civilizované zemi nedá spojovat se zabíjením.«

»To jim přece překladatelé jasně vysvětlili.«

»Není tomu tak. Nevysvětlili. V současné době německé ženy trvají na tom, aby jim asistovali jen němečtí lékaři - ale vy jim ani to nepovolujete. Takže hromadné vraždění nemluvňat pokračuje, už bez podpisů obětí. Pane presidente, je to nebetyčná hanba Spojených států i celé naší civilizace. Oficiálně vás žádám: zastavte tu genocidu.«

»To přece není možné!«

»Máte tak mizivé pravomoci, že tomu nemůžete učinit přítrž ani vy? Tomu se mi nechce věřit.«

»Ne - ale nechce se mi uvěřit, že by to byla pravda. To by bylo nejen proti zákonům, ale i proti samotnému duchu Spojených států!«

»Vy zřejmě nevíte o tom, že strážníci říkají vašemu táboru *claim* jako rýžovištím na Klondyku a vybírají od lichvářů, kteří tam Němce odírají, poplatek pět set dolarů vstupného za hodinu?«

»Tomu prostě nemohu uvěřit! To se musí vyšetřit!«

»Vraždění dětí se děje podle zákonů Spojených států, sám jste to právě přiznal a víte o tom. V ostatním si nejsem jistý. Buď se to děje podle zákonů, potom jsou vaše zákony nelidské. Nebo někdo zákony překračuje a pak byste měl zasáhnout. Uvědomte si, tihle lidé se mají stěhovat do Německa a jejich svědectví tam bude mít velikou váhu. Zajed'te se tam raději podívat osobně, než to přeroste únosné meze - pokud se tak už nestalo. Mám v tom táboře i několik přátel. Jednoho mi už vaši krajané zabili. Vrahové byli chyceni při činu, dostali se před váš, americký soud - a ten je osvobodil. Považuji to za justiční zločin. Dozví-li se, že se něco takového přihodilo i těm ostatním, budu za to činit odpovědným vás osobně. Tohle přece není žádná pomoc!«

»Nicméně - oběti jsme přinesli i my - a ne malé!«

Zarazil jsem se. Rozhovor jistě nebyl pro presidenta příjemný, ale v jednom měl pravdu. Šlo o spolupráci, ne o konfrontaci. Musel jsem i já změnit dosud vysloveně ostrý tón hlasu.

»Nechci vaši pomoc snižovat. Bohužel to nebude jednoduché, jak se zpočátku zdálo. Udělal jsem chybu, uvěřil jsem jistotě admirála Thompsona, když odmítl nabízenou ochranu. Ani

já, ani on sám i jeho důstojníci jsme netušili, že Patriots Nimitz před německým raketovým útokem neochrání. Německá zbraň se ukázala horší než jsme čekali.«

»Co to bylo za zbraň?« zaváhal prezident.

»Tajná zbraň Čtvrté Říše. Vergeltungswaffe 5.«

»Co o ní víte? Jaké má účinky? Jak se vám to jeví?«

»Při své minulé zdejší návštěvě jsem o ní nevěděl nic. Teď už vím více, ale není to nic příznivého. Německá zbraň odplaty je jiného druhu než pozemské atomové zbraně. Liší se tím, že nezanechává radioaktivitu, ostatní účinky má bohužel podobné, ne-li horší. Nimitz proti té střele odpálil tři Patriots a nebylo to nic platné. Hitlerovi generálové mají tedy účinné bomby i nosiče.«

»Obáváte se, že by se totéž mohlo opakovat?«

»Ano. Nevíme, odkud byla ta zbraň odpálena. Teď navíc víme, že jich má Hitler dostatek. Nezapomeňte, že se chystal dobýt náš svět, ačkoliv věděl o amerických, ruských i čínských atomových bombách. Raději jsme začali Enterprise chránit pomocí domorodců.«

»Vy - věříte domorodcům?« vrtěl pochybovačně hlavou.

»Němci ani s Q-bombou nemají proti hlavonožcům šanci, ale jedna letadlová loď je proti nim nedostatečnou silou. Rovnocenné by bylo, kdyby se proti Němcům postavily jako za Druhé světové války všechny armády staré Země. Možná jsem měl jít rovnou na OSN, ale teď už to asi nenapravím.«

»Chcete další lodě, další síly? Měli jste dvě letadlové lodi!«

»Jednu jsme naštěstí dokázali zatajit. Jinak by skončila na dně, stejně jako Nimitz. Máme proti Němcům některé výhody, pokusíme se jich využít. Potřebujeme ale, aby se tady nedělo něco, co nám to staví na hlavu. Především se postarejte, aby se pomoc na vašem území nezvrhla v genocidu. Uvědomujete si snad, že prestiž Spojených států dostala v Denveru takovou ránu pod pás, jako dosud nikdy v historii? Navíc - vašimi vlastními lidmi?«

»Všechno dám vyšetřit! Jmenuji nestrannou komisi.«

»Především jim tam dejte dopravit nějaké potraviny. Všichni jsou podvyživení - bodejť by ne - jako v koncentráku. Místo peněz jim dávejte potraviny a dohlédněte, aby je dodavatelé neokrádali. Když už samotným Němcům zakazujete vycházet, zamezte tam naopak přístup lichvářům a podvodným obchodníkům, ať z nezištné pomoci nedělají životu nebezpečné *rýžoviště*. Také vykažte americké lékaře. Němci mají doktory lepší a já jim sám dodám léky podle potřeby. Jednoho Klondyke snad už bylo v historii Ameriky víc než dost.«

»Dohlédnu na to. A opravdu si myslíte, že je tam tak strašně, jak to líčíte?«

»Váš šerif po mně žádal pět set dolarů *vstupného* do tábora. Odmítl jsem mu zaplatit a on mě ohrožoval koltem. Na koho se mám obrátit pro spravedlnost, když ani vy mým slovům nevěříte? Dobrá, jsme-li skutečně na divokém Západě, budu se bránit sám. Až na mě příště vytáhnou své kolty, odešlu je za jejich předky. Mám účinnější zbraně než oni, jen s ohledem na přátelské vztahy jsem váhal s jejím použitím. To by se ale mohlo změnit.«

»Co to vlastně máte za podivnou zbraň? Jednou říkáte, že je elektrická, podruhé že není.«

»Říkám jí elektrická, protože se podobně projevuje a našim zkušenostem je to bližší,« usmál jsem se. »*Quro* nepozemšťané znají a používají už padesát tisíc let. Donedávna jen k mírovým účelům, ale je použitelné i jako zbraň. Podrobnosti vám ale nevysvětlím. Není na to čas a obávám se, že je to - vysoce odborné téma.«

»Chcete se vrátit na Q-Zem?«

»Jistě. Vlastně jsem se letěl přeptat na jednu velice důležitou věc svých německých přátel. Teprve to, co jsem se tam dozvěděl, mě přimělo obrátit se na vás. Chováte se k nim hůř než k zločincům a přitom právě oni mi uvěřili, že je pro ně lepší rozejít se s Hitlerem a vrátit se k nám.«

»Napravím to,« ujišťoval mě president.

»V to doufám,« řekl jsem smířlivěji. »Nemohu přesvědčovat Němce, že je pro ně výhodnější vzdát se, kdyby to nebyla pravda. Co se tu dělo, dotklo se i mé cti, rozumíte? Nesliboval jsem jim peklo.«

Rozloučili jsme se a on vyšel se mnou, aby mě doprovodil k vrtulníku. Udělal rozhodně dobře. Policisté tam právě nakládali piloty do policejního auta. Jen jsem se chytil za hlavu.

»Co se to tu děje?« rozkřikl se president.

»Zatkli jsme je a jsou obžalováni z vraždy,« ohlásil mu jakýsi pupkatý konstábl. »Šerif z Denverkého internačního tábora je obvinil ze střelby proti strážným. Na trupu jejich helikoptéry jsou stopy kulek. Považuji to za nezvratný důkaz.«

»A ty obrázky pod okénkem jsou co?« ukázal jsem je všem. »Pane presidente, ti dva letci jsou hrdinové od Düsseldorfu, Jeny a Norimberku. Ty stopy jsou po *německých* kulkách, v tom táboře po nich nikdo nevystřelil. Počítejte sám - šestadvacet tanků Wehrmachtu, jedno sestřelené letadlo Luftwaffe. A toho šerifa, co je obviňuje, tady před svědky viním ze spoluúčasti na genocidě, z korupce, zneužívání pravomoci a z falešného obvinění - ti hoši na Zemi nikoho nezabili. Máte-li čest v těle, dejte ho zatknout.«

»Ale - to snad ne, to by byl dlouhý a vleklý proces!«

»Pak máte jinou možnost. Vyhlaste válečný stav a postavte ho před vojenský soud pro ohrožení samotné existence Spojených států. Jste zřejmě jediný člověk, kdo má k tomu oprávnění.«

»Máte svérázné představy o právu,« usmíval se president.

»Pane presidente, už dnes počítáme ztráty na americké straně na několik tisíc mužů. Nechtěl jsem vám říkat všechno, ale co se děje na Q-Zemi, se vás může dotknout ještě víc. Uvědomte si, jsou zhruba tři možnosti, jak to skončí, všechny tři příšernější, než tušíte.«

»Jaké jsou to možnosti?«

»První je ta, že zvítězíme a dostaneme většinu Němců na Zem. Zbytek, podle mého odhadu asi sto tisíc mužů, během příštího měsíce zahyne. Menší část v bojích s námi, většinu zahubí místní obyvatelé. Zdá se vám to kruté? Mně taky, ale je to nejpříjemnější verze. Aspoň konec by byl ve znamení míru.«

»Jak by potom vypadaly ty horší varianty?« zvažněl.

»Druhá možnost je, že vyhraje Hitler. Zlikviduje nejprve nás, ostatně s tím už začal. Pak si to vyřídí s domorodci a nakonec vtrhne na Zem. Vzhledem k tomu, že má zbraně účinnější než atomové, navíc s nosiči, proti kterým nemáte obranu, vymaže každá německá střela z mapy světa jedno město - bez sebemenší možnosti odplaty. Do půl roku rozvrátí Spojené státy a za další půlrok zbytek světa, pokud se mu vůbec někdo postaví na odpor. Rozseká naši civilizaci do hamburgerů a kdo to přežije, bude už jen otročit na jeho nadlidi.«

»To myslíte vážně?« podíval se na mě udiveně.

»Naprostou vážně. Nechápete to ještě? Kdo řídí nadprostorové propusti, může poslat na libovolné místo Země ne jedno auto nebo helikoptéru, ale také atomovou střelu, uvědomte si to. Ta zbraň bude tisíckrát horší než vaše strategické rakety. Spatříte ji půl sekundy před explozí, pokud ji vůbec spatříte. Dobrá, teď to víte, přemýšlejte o tom. Poslední možnost je nejhorší. Nevyhraje Hitler, ale domorodci. Při tom dojdou k názoru, že lidská rasa není hodná slitování a ti, kdo přežijí **jejich** bombardování - stejně, jako Hitlerovo - nebudou jako otroci pracovat na Němce, ale budou vyvražděni. Oba světy pak osídlí hlavonožci a naše civilizace definitivně skončí. Byl jsem osobně ve dvou městech, vyvražděných hlavonožci, vím o čem mluvím. Vládne tam mrtvé ticho a pach rozkladu. Jen krabi a hmyz okusují desetitisíce mrtvol, které nikdo

nepohřbívá. Hirošima byla proti tomu katastrofa mnohem mírnější - přežila to aspoň část obyvatel.«

»Toho bych se nechtěl dožít,« otřásl se president.

»Tak si konečně přestaňte hrát na policajty. Uvědomte si, jsme ve skutečné válce a naše věc je i vaší. A vraťte mi moje piloty. Jsou to kluci z Nimitzu, který leží na dně Severního oceánu Q-Země, oni patří do téhle války a především - nemůžete mi za ně dát náhradu. Nováčci by tam dnes dlouho nevydrželi.«

Došel jsem k policejnímu autu a přes naznačený odpor obou policistů jsem vytáhl ven Johnnyho i Michaela. Asi jsem dal jednomu z policistů nechtěně okusit menší ránu, protože se na okamžik zkroutil bolestí, ale nebylo to úmyslné. Jen jsem byl tak rozčilený, že to ze mě muselo přímo sršet. Nezabil jsem ho, ale určitě si to bude pamatovat.

»Tak - a letíme!« řekl jsem, když jsme seděli ve vrtulníku.

»Kam?« zeptal se mě Johnny.

»Rovně nahoru,« podotkl jsem.

»Díky za zastání,« pokračoval Johnny, zatímco turbíny stroje se rozbíhaly a okolostojícím policistům odlétávaly čepice.

»Já vás opravdu potřebuji,« odmítl jsem díky. »Vy mě možná ne - ale ani to už dnes není jisté.«

Několika slovy jsem jim sdělil rozhovor s jejich presidentem, jejichž konec ostatně zaslechli, ale pak jsem se soustředil na modravé kolo, které kolem nás náhle prudce prolétlo.

Hluboko pod námi leželo letiště Norimberk. Vedle přistávací dráhy stálo vyrovnáno osmnáct stíhaček F-14 a dva bitevní vrtulníky – poslední sirotci z Nimitze.

»Ale vystrašil jste je parádně,« usmál se na mě Michael, když rádiem oznámil heslo, aby po nás hlídky na uvítání nevypustily nějaký samonaváděcí pozdrav.

»Vystrašil?« podíval jsem se na něho přísněji.

»No ano! Zbaštili vám to všichni - i s prezidentem!«

»Zbaštili...,« opakoval jsem po něm zamyšleně. »Jen aby ses nedivil, hochu. Ty tři varianty jsou totiž nepříjemně reálné. Ta první, navzdory stotisícovce naplánovaných mrtvých nejméně odpudivá, se nám v poslední době nebezpečně mění v něco mnohem horšího, totiž ve skutečnost. Dokonce to vypadá, že těch mrtvých bude více než sto tisíc a velká část jich bude i na naší straně.«

Podíval se na mě udiveně. Úsměv mu přitom pomalu mizel s tváře. Pochopil konečně, že to myslím - smrtelně vážně.

Kapitální úlovek

Návrat do Nového Německa byl v podstatě výpraskem. Co se to stalo na Zemi? Jak je možné, že se Američané Němcům předvedli tak odstrašujícím způsobem? Vražděním nemluvňatek! Horšího si asi nic vymyslet nemohli. Jak teď budu Němcům vykládat o přednostech současné pozemské civilizace? Nejrady bych se propadl hanbou.

Musel jsem o své návštěvě referovat kapitánu Turranchovi na Enterprise. Použil jsem vysílačku dočasného velitelství, umístěného v Norimberku.

Pochvaloval si, že je loď perfektně schovaná v mracích, které ale nebrání letovému provozu. Nechtěl mi uvěřit, že jsou vyrobeny na objednávku. Když ale přišla řeč na německou odpalovací základnu, spokojenost byla ta tam.

»Dáme si větší pozor, až to poletí podruhé,« řekl.

»Krásně! Čili - zjistíte to za cenu ztráty Enterprise?«

»Probůh! To snad ne!«

S výsledkem své návštěvy v Americe jsem ho seznámil jenom povrchně. Na otázku, zda jsem presidenta informoval také o potopení Nimitze, jsem přisvědčil - Turranch se mnou také jednal fěr.

»Dobrá, on uzná za vhodné, kdy to sdělit veřejnosti.«

S kapitánem jsem se rozloučil a vrátil se do Norimberku. Od majora Redrivera, pověřeného velením základny Norimberk, jsem si vypůjčil džíp a vypravil se zařizovat.

Nejprve jsem objel všechny opuštěné lékárny v Norimberku a do velké bedny posbíral všechna balení küfferlinu, na jaké jsem kde narazil. Objížděl jsem i další obchody, ale na mnoha místech jsem už narazil i na stopy rabování. Museli tu být přede mnou američtí vojáci, nikdo jiný tu nebyl. Většina zlatnictví a hodinářství byla vytlučena. Také jsem je zamýšlel vybrat, ale ne pro sebe. Chtěl jsem ulehčit úděl zajatců v Denverském internačním táboře. Bohužel mě v tom někdo předešel. Naštěstí nikdo z vojáků nerozuměl lékům – to by na místě nezůstala jediná ampule - léku proti AIDS.

Zkusil jsem navázat spojení s Uaxio a ostatními hlavonožci. Z Norimberku nebylo do Xijtry daleko, jen bych musel přijet z opačné strany. Nasedl jsem do džípu a rozjel se tam lesem.

Uaxio mě přivítala, její krajané už méně.

»Nic neděláte už čtvrtý den!«

»Američané se zabezpečují a já jsem byl na Zemi navštívit jejich presidenta,« odušil jsem.

»Neseš dobré zprávy?« zeptala se Uaxio.

»Nenesu,« zvažněl jsem. »Stalo se něco ošklivého. Američané porušili dohody a nepřijali Němce podle slibu.«

Potom jsem jí v temné jeskyni Xijtra pomalu, do posledních podrobností vyklopil, s čím jsem se na Zemi setkal.

»To je problém vás lidí,« odvětila, když jsem skončil. »My máme pro tebe naopak velice dobrou zprávu. Ovšem jen podle našeho názoru, uvidíme, uznáš-li ji za dobrou i ty. Víme už, kde je základna, odkud přiletěl bílý oheň na vaši loď. Sami jsme po ní pátrali už dlouho a také nás hnětlo, že nevíme, odkud na nás ta smrt padá.«

»Kde je?« ožil jsem.

»Daleko odtud - na jižním pólu. Mají tam základnu, mimo jiné vybavenou konvertorem, propustí.«

»Ovšem!« došlo mi. »Z jižního pólu se dá dobře bombardovat kterékoliv místo na obou světech.«

»A především se tam nenacházejí hlavonožci, kteří by mohli Hitlerovi překážet,« dodala smutně Uaxio. »Právě přemýšlíme, jak na ně. Je tam strašná zima a my takový mráz nesnášíme.«

»Nechte je Američanům,« řekl jsem veseleji. »Ti už si s nimi poradí! Tahle zpráva je nejspíš první dobrá zpráva v těchto dnech.«

Rozloučili jsme se rychle. Spěchal jsem to sdělit kapitánovi Turranchovi na Enterprise. Bylo to jednoduché, na pokraji jeskynního komplexu Xijtra byla pořád umístěna americká vysílačka z Nimitzu. Arnold Beauty mě pochopitelně rád přivítal, jen si stěžoval na nudu.

»Kámo, teď nastraž uši a poslouchej,« ubezpečil jsem ho, než jsem usedl k mikrofonu. »Protože to, co uslyšíš, bude stát za to.«

Kapitánovi Turranchovi jsem pak sdělil, že vytrvale hledaná německá základna s atomovými střelami leží přesně na jižním pólu. Požádal jsem ho o letku bombardérů a doprovodných stíhaček, aby se ji pokusila zničit. Upozornil jsem ho, že Němci klíčovou strategickou základnu lehce nevydají a kromě toho - je plná atomových bomb a její exploze může být značně ničivá i pro útočící letadla.

Kapitán Turranch ožil a slíbil okamžitou akci. Na mé varování reagoval, že to jsou elementární fakta, bere je v úvahu, ale považuje je za riziko téhle války.

»Poslyš, Oto, odkud to víš?« vydechl překvapeně Arnold, když jsem skončil. »Naši tu základnu hledají doslova jako tu příslovečnou jehlu v kupce sena a ty si přijdeš a víš to.«

»Vím to od hlavonožců,« odušil jsem. »Jak to zjistili oni, na to už se mě neptej, to vědí jen oni.«

»Nezískal jsem dojem, že by nás měli v lásce,« potřásl hlavou. »Já se jich vysloveně bojím. Jsem tady na ráně, denně kolem spěchají stovky těch tvorů a pokaždé si nejsem jist, jestli na mě neskočí. Musím zaklepat, zatím nás uznávají.«

»Oni nemají rádi Hitlera a spolu s ním i Němce. Nás sice také neberou s nadšením, ale chápou důvody, proč tu jsme.«

»Ale řeknu ti, pořádně si oddechnu, až se vrátíme na Zem.«

»Já možná - ani potom ne,« odušil jsem zamyšleně.

Pak jsem se vrátil džípem do Norimberku a vyžádal si *své hochy* s bitevním vrtulníkem k cestě na Zem. Kapitán Turranch mi je bez mrknutí oka přidělil a dokonce vystavil permanentní příkaz, aby mi byli k dispozici. Pro palivo měli létat do Norimberku. Expertům US Navy se podařilo uvést do chodu rafinérii hitlernafty. Zásobovali teď palivem nejen letadla, ale i automobily. Za Norimberkem byly rozsáhlé porosty hitlernafty, stačilo vyjet do pole s kombajnem. Velitel základny Norimberk, major Jonathan Redriver, si pochvaloval, že není závislý na přísunu paliva z Enterprise.

Netušil, chudák, že bude brzy závislý jen a jen na této podivné rostlině se švestkově modrými olejnatými plody...

Naložili jsme do vrtulníku bednu küfferlinu a také nějakých dalších léků, několik žoků máselných plodů a balíky chleba ze skladů americké armády v Norimberku. Natankovali jsme nádrže a vzletěli. Chtěl jsem většinu cesty urazit tady, ne až na Zemi. Nad zalesněnými oblastmi Nového Pruska daleko od enklávy obydlené Němci jsem vyvolal propust - a vynořili jsme se na Zemi ve výšce dvou tisíc metrů nad středem Denverského internačního tábora.

Tentokrát jsme byli přivítáni veseleji než poprvé.

Nejprve přišli na řadu němečtí lékaři. Složil jsem jim všechny zásoby küfferlinu a dalších léků.

»Musím vás požádat o laskavost,« varoval jsem je. »Nebudete léčit Američany zadarmo, ani za půl kila chleba. Američané vydávají na léčení jednoho nemocného AIDS více než šedesát

tisíc dolarů ročně - a přitom bez výsledku. Můžete je léčit, je to vaše lékařská povinnost, ale jednu dávku budete účtovat za třicet tisíc dolarů, jinak odmítnete, rozumíte? Jejich pojišťovny počítají ročně na pacienta s dvojnásobnou částkou. Úplným vyléčením jim ušetříte spoustu dolarů i za další roky. S cenou penicilínu se to nedá srovnávat. Účtujte jim prostě vyléčení AIDS. A nenechte se od nich citově vydírat chudobou. Všichni jsou pojištěni. Vzpomeňte si, jak vás, nepojištěné, dřeli z kůže.«

»A mezi námi?« zeptal se mě opatrně jeden z lékařů.

»Mezi sebou si můžete zachovat starodávné ceny nebo svým lidem pomáhejte – pro mě za mě – třeba zdarma, beztak tu nikdo nic nemá. Pochopím, že držíte pohromadě. Němci musí mít přednost. Ne proto, že by byli *něco víc* než ostatní, ale jsou odkázáni jen na vás.«

Všechno se nezměnilo, jak jsem požadoval, ale jisté podstatné změny nastaly. Internovaní začali dostávat místo peněz přiděly jídla. Ani toho nebylo nadbytek, ale proti dosavadnímu hladomoru to byl nebetyčný rozdíl. Tábor opustili američtí lékaři – odešli s pohrdlivými úšklebky a věstili, že to bez nich nepůjde, ale po jejich odchodu citelně poklesla úmrtnost – a to i bez účinných léků. Jakmile jsem dovezl küfferlin, bylo vyhráno. Nemocní se začali uzdravovat.

Šerify a jejich pomocníky nahradila táborová samospráva. Tím přestaly i dosavadní incidenty. *Zlatokopové* měli vstup do tábora zakázán a život se stal snesitelnější. Němci si začali organizovat školy pro děti, pořádkovou a zdravotní službu i kursy angličtiny.

Hranice tábora byly nadále vyznačeny pásem ostnatých drátů a věžemi s kulometry, jen dráty s izolátory zmizely. Němci nesměli chodit mimo obvod tábora a veškerý styk s Amerikou se odehrával na prvním náměstíčku za bránou, kam denně zajížděla zapečetěná auta s potravinami z blízké vojenské základny, chráněná vojenskou policií.

»S kvalitou a množstvím potravin nejsou problémy?« ptal jsem se Němců ze samosprávy.

»Zaplat'pámbu za americkou armádu!« zněla odpověď. »Ale do téhle chvíle s námi jednali - hanba povědět.«

»Spravedlivé to asi nebylo, ale užitečné ano. Aspoň jste si na vlastní kůži trochu vyzkoušeli, co znamená být - *podlidmi*.«

»To snad nemyslíš vážně?« podíval se na mě Němec.

»Myslím,« přikývl jsem. »To vy jste přece dělili lidstvo na lidi a podlidi. Tady jste byli aspoň nakrátko těmi podřadnými vy. Získali jste nedocenitelnou zkušenost. Snad už chápete, že lidé jsou si rovni!«

»Ale - proč to dělali, když jsi říkal, že jsou lepší než my?«

To byla bohužel pravda, a proti ní bylo těžko argumentovat.

»Nevím, jak se to stalo, ale vrhla se na vás ta nejhorší spodina Ameriky. Nicméně opakujte si to dnes a denně - donedávna jste nebyli lepší. Kdopak to o Německých dnech tak nadšeně hajloval a hromadně skandoval: *Svinskou smrt podřadným*? Kdo ani tady nechtěl chápat, že černoši jsou rovnocenní? Až když jste sami poznali, jak chutná být podřadný, teprve teď můžete správně pochopit ten zločin.«

»Ochránce fašistů! Budeš viset!« ozvalo se náhle od skupinky amerických strážných.

»Toho si už ani nevšímáme,« pousmál se jeden z Němců.

»Polibte mi všichni p...!« vykřikl jsem odpověď česky.

»Ty seš Čech, ty sviňo?« ozvala se mi - česká věta. Jeden ze strážných byl tedy Čechoameričan. Máme my Češi smůlu, že se občas setkáváme na opačné straně barikád. Následovala sprška vybraných českých nadávek, naštěstí jim kromě mě nikdo nerozuměl.

»Oni už si netroufají,« komentoval jeden z Němců. »Ale kdyby to bylo možné - přimluvte se za ty zavřené v amerických věznicích. Těm je teď určitě hůř než nám.«

»Máte potuchy, kolik jich je?«

»Něco kolem pěti set - zpočátku odvlékali vinné jako nevinné - a nikdo se nevrátil.«

»Máte tady nějakou kartotéku? Udělejte ji - a zaznamenejte do ní všechny, koho odvěkla americká policie, nebo zmizeli jinou cestou. Pokusím se vrátit je zpátky.«

Rozloučili jsme se a já jsem nasedl do helikoptéry. Tentokrát jsme se vznesli bez problémů. Dokonce na nás ani nemířily kulometry v okrajových věžích. Zakrátko jsme zmizeli modravým kruhem.

»Dneska to vypadalo úplně jinak,« podotkl Johnny, když jsme se orientovali a zamířili k Norimberku.

»Zaplať pámbu!« oddychl jsem si.

Bohužel - předčasně.

Měl jsem v úmyslu intervenovat za uvězněné Němce přímo u presidenta ve Washingtonu. Washington se ovšem trochu posunul, takže jsme v Norimberku natankovali a pokračovali v letu směrem na Nové Fríské ostrovy.

Podle poslední situace poslala letadlová loď Enterprise na Novou Antarktisu bombardovací svaz, ale o výsledku bychom se měli dozvědět, až se letadla vrátí. Mezitím si asi vyřídíme další zdvořilostní a možná i intervenční návštěvu.

Letěli jsme na vypočítané místo, když jsme potkali letoun, jaký jsme rozhodně nečekali. Malý kurýrní Storch se nesl tak nízko nad lesem, že byl určitě neviditelný nejen radary Enterprise, ale jistě i z letadel AWACSu. Pilot nás zpozoroval, obrátil se na útěk a snažil se ještě více přilepit k vrcholům stromů. Měl by asi naději uniknout pozornosti nadzvukových stíhaček, ale proti vrtulníku šanci neměl.

»Co s ním? Sundáme ho?« navrhl Johnny.

»Nechal bych ho letět, sirotka,« mávl rukou Michael.

»Není vhodná doba na to, aby si Němci líтали jen tak pro svou zábavu. To letadlo má určitě svůj význam,« namítal Johnny.

»Což ho zajmout?« navrhl jsem. »Za ztrátu času to snad stojí!«

Američané to okamžitě pochopili jako nádherné zpestření hry. Vrtulník měl vyšší rychlost než chudák Storch, takže hra na kočku a myš mohla začít. Ve chvílce jsme nebohý kurýrní letounek dohonili a několika kulometnými dávkami přinutili změnit směr na Norimberk.

Pilot nám několikrát zkusil uniknout kličkou, ale na obratnost vrtulníku prostě neměl. Vždy to skončilo krátkou kulometnou dávkou, která ho vrátila do směru. Až nad Norimberkem rezignoval. Navedli jsme ho na letiště, které jsme dopředu rádiem upozornili, co se bude dít. Dole bylo připraveno několik džípů se střelci, kteří se už těšili, jak posádku Storchů zajmou. Johnny s Michaelem je ale předešli. Dosedli vedle letounku a namířeným kulometem donutili posádku kapitulovat. Němci vylezli s rukama za hlavou. Přijely džípy a naložily zajatce. Mě vzali také - prý se mnou chce mluvit kapitán Turranch. Mrkl jsem na Michaela a zvedl palec pro Johnnyho.

»Namalujte si pod okno šedého Storchů!« navrhl jsem jim.

»To se nedělá,« chechtali se vojáci kolem mě. Netušili asi, že zajetí tohoto letadla bude důležitější, než by bylo jeho sestřelení.

Němce zavřeli do vězení v letištní budově. Bylo tu více cel, dali tedy každého zvlášť. Nejprve chtěli vyslýchat toho menšího, ale pamatoval jsem se, že pilot byl vyšší. Nicméně ten menší už seděl v křesle a dva informační důstojníci ho vyslýchali. Identifikační číslo, cíl letu, účel letu, samé drobnosti.

Spěchal jsem k vysílačce, potřeboval jsem si rychle vyřídít rozhovor s kapitánem Turranchem, abych stihl let do Washingtonu. Ještě na chodbě mě ale zastavil jeden z Němců.

Všichni Němci, zejména ti z Norimberku, nebyli odesláni do Ameriky. Pro několik jsme měli práci jako pro experty. Na letišti jich bylo osm a pamatoval jsem si všechny jménem, všech osm bylo vychováno v rodinách a ne v domech Hitlerjugend, jako mladší. Johann Malkow pomáhal Američanům uvést do provozu rafinerii hitlernafty. Na mě se obracel s připomínkami a žádostmi. Ačkoliv Američané měli své tlumočníky, rozuměl jsem si s ním lépe.

»Oto, člověče nešťastná,« obrátil se na mě po straně, když mě na chodbě spatřil. »Víš ty vůbec, koho jste to vlastně zajali?«

»Nevím,« odtušil jsem po pravdě.

»Počkej,« zadržel mě Johann za rukáv. »Ty nevíš, že jste zajali - prince Friedricha Hitlera?«

»Cože?« Exploze bedny dynamitu na konci chodby by asi se mnou trhla víc, ale - i tohle byla bomba. »Jsi si tím jistý?«

»Myslíš snad, že se mýlím? Srovnej si jeho tvář s nejbližším plakátem, visí jich tu přece dost!«

Omšelý plakát na stěně naproti zachycoval prince Friedricha ve vznešené póze, oblečeného do císařských šatů, parádnějších než prostý oděv jeho otce, ale - ta podoba opravdu seděla.

»Díky, Johanne!« kývl jsem.

Chystal jsem se vstoupit do místnosti a vložit se do výslechu, ale Johann mě ještě chytil za rukáv.

»Oto - prosím tě, nikomu ani slovo, že to víš ode mě,« požádal mě. »Kdoví, kolik našich se nemůže smířit s porážkou, nechci skončit před fémovým soudem, nejsou s tím žerty.«

Podíval jsem se na něho s pochopením.

»Samozřejmě,« přikývl jsem. »Nikdy jsem tě na tomto místě neviděl. Ale máš to u mě k dobru.«

Vstoupil jsem a pozvedl ruku k árijskému pozdravu.

»Heil Friedrich!« vyštěkl jsem tak *nacisticky*, že se na mě Američané udiveně podívali.

Zato zajatec vyskočil. Neřekl sice nic a rychle se opět posadil, ale i jemu bylo jasné, že jeho inkognito skončilo.

»Pánové, toho zajatce si važte,« obrátil jsem se na americké důstojníky. »Je to - princ Friedrich Hitler, syn Adolfa Hitlera!«

Američané to jen vzali na vědomí. Neměli zřejmě tu správnou úctu k pomazaným hlavám jako my Evropané.

»Co vám řekl?« ptal jsem se anglicky vyšetřujícího důstojníka. Ten se na mě podíval jako na idiota, který se mu plete do práce.

»Tvrdí, že zabloudili při letu Dresden - Berlín.«

»Koncové letiště ještě беру. Ale - z Drážďan do Berlína přes Fríské ostrovy? To je trochu silný tabák, nemyslíte?«

Hovořil jsem anglicky a tlumočník to polohlasem překládal do němčiny. Zajatec ale trval na svém.

»Vyletěli jsme z Drážďan a dostali se do oblačnosti.«

»Nikde žádná není,« podotkl jsem suše. »Veškerá oblačnost je soustředěna nad Severním oceánem.«

Věděl jsem to - hlavonožci drželi mraky nad Enterprise.

»Letěli jsme v mracích a vynořili se z nich až nad Frískými ostrovy,« trval na svém princ - čímž mě utvrzoval v dojmu, že lže.

»Mraky nejsou ani mezi Frískými ostrovy a Antarktidou,« vrtěl jsem hlavou. »Byl jste na návštěvě vaší základny. Mě to velice zajímá. Proč princ Friedrich Hitler osobně letecky

navštěvuje tajnou Antarktickou pevnost? Mimochodem, Antarktis je mimo dolet letadel typu Storch. Někde na půli cesty musí být další utajené letiště, kde jste doplňovali palivo, že ano? Nebo je tam takových letišť více?«

Zajatec se na mě podíval pohrdavě. V té chvíli se ale zatřásla podlaha, zazvonily skleničky na stole a trochu to s námi zakymácelo. Naštěstí zemětřesení netrvalo ani vteřinu a stejně rychle utichlo. Princ se podíval na hodinky, ale neznatelně přitom zavrtěl hlavou.

»Copak? Nesouhlasí vám velitelský čas?« popíchl jsem ho.

»Urychlili to o čtvrt hodiny,« odsekl Friedrich Hitler nasupeně. »Budiž, stejně se to dozvíte. V této chvíli přestala existovat americká základna na pobřeží Severního oceánu, samozřejmě i s Hamburkem jako takovým, pánové. Heil Hitler!«

Pronesl to tak vítězoslavným tónem, jako kdyby nám právě diktoval podmínky naší kapitulace.

Jeden z amerických důstojníků vyběhl na chodbu. Nejspíš se šel přesvědčit o tom výroku.

»Neřekl bych, že letěl do povětří Hamburk,« řekl jsem klidně. »To bylo z větší dálky. Odhadl bych, že to byla - pevnost Antarktis.«

Mladý Hitler se na mě podíval nesmírně zlým pohledem.

»To se brzy ukáže,« odsekl zpupně. »Škoda, že jsme nevěděli o vaší základně tady v Norimberku. Další střela by šla sem. Nevadí, my si to brzy zjistíme a střel máme ještě dost.«

»Jen aby!« zapochyboval jsem. »Možná už nemáte žádnou.«

Vrátil se zpravodajský důstojník.

»Hamburk je v pořádku,« oznámil nám ulehčeně. »Přišlo první hlášení o akci Antarktis. Cíl byl zasažen.«

»Takže naše základna v Hamburku stojí, ale vaše v Antarktidě je v pekle,« obrátil jsem se k Hitlerovi. »Museli jste tam mít hodně těch střel, když to bylo znát až tady, že?«

Neodpověděl, jen po mě blýskl očima.

Zanechal jsem ho raději zpravodajcům. V americké kantýně mi dali oběd a po něm jsem vyšel ven. Johnny a Michael stáli se svým vrtulníkem nedaleko - přelétli blíž k budově a dotankovali nádrže, pak si také dopřáli oběd. Mohli bychom letět dál.

V té chvíli se nad letištěm ozval svist turbín.

Letělo sem letadlo US Navy - tuším F-14, ale vypadalo divně. Bez směrovky, pravé křídlo nalomené a táhl se za ním pruh černého dýmu. Přímo nad letištěm se ozvala tlumená rána, z letadla vylétla malá postavička a letadlo zlomilo kurs ostře k zemi. Vlétlo do lesa za betonovou stěnou, ozval se tam další, silnější výbuch a mezi stromy vylétly plameny skoro do třetiny jejich výšky.

Zdravotníci vyběhli s nosítky k místu, kam se snášel na padáku pilot – bohužel jen jeden. Dopadl ale na nohy a zůstal stát. Odepnul padák a obklopen zdravotníky zamířil k nám.

»Hello,« pozdravil důstojníky, kteří vyběhli z budovy.

Poznal jsem ho. George Macuss, černoš, se kterým jsem letěl krátce po zahájení mise Nimitz & Enterprise.

»Co se děje? Kdo vás tak zřídil?« divil jsem se.

George měl obličej od krve, ale držel se na nohou jakoby nic. S jeho náturou býka to nebylo tak divné.

»Kdo mě zřídil? Nikdo živý,« odpověděl. »Jsem asi poslední z Antarktické akce. Nikdo další už nepřiletí. Frankie byl mrtvý už v letadle, nemohl jsem pro něho nic dělat.«

Vedli ho dovnitř, šel jsem s nimi. George dostal nejprve horký čaj a dychtivě se napil.

»Byli jste prý úspěšní,« zajímalo mě.

»Oh yes, Oto,« usmíval se na mě svým zářivým úsměvem, zatímco mu zdravotníci umývali obličej od krve. »Dostali asi dvanáct protipevnostních raket do kožichu, jednu po druhé. Každá za okamžik poté, co jí předchodí sestřička prorubala další kus cesty. Naše letadla utvořila čertovo kolo a sypala je tam jednu za druhou. Museli mít na střeše tlustou vrstvu betonu, ale dvanáctá nejspíš prorazila dovnitř.«

»Takže jste pevnost zničili?«

»Já jsem to viděl - ale nezapomenu na to,« zvažněl náhle a podíval se na mě. »Oto, bylo to něco příšerného. Najednou se tam zablesklo. Nic nevylétlo ven, žádný oheň, žádný oblak dýmu, jen naše letadla z ničeho nic ozářil jakýsi bílý oheň zesponu, z pevnosti. Potom jsem viděl - nedovedu si to nijak vysvětlit, ale je to naprostá pravda - nějaká neznámá síla naše letadla popadla - a v cucla je dovnitř, přímo do toho ohně. Jako kdyby se tam otevřelo peklo. Přitom tam po tom prvním záblesku byla černá tma.«

»Cože?« neudržel se jeden z důstojníků. »Dovnitř?«

»Má naprostou pravdu,« přerušil jsem jeho divení. »Ty pumy se tak chovají. Znamená to, že byli úspěšní.«

»Měl nám ale někdo říci, že to bude taková síla!« skoro vykřikl George. »Ono to najednou do sebe začalo vtahovat všechno kolem, sníh, led i skály... Byl jsem od toho nejdál, jistil jsem zadní stranu, neměl jsem ani protipevnostní rakety, jen běžné protiletadlové - ale smýklo to se mnou o dvacet kilometrů, letadlo se mnou dělalo kotrmelce jako když barman třepe šejkrem, mlátilo to se mnou o přístroje... Frankie se přitom o něco praštil, nejspíš byl mrtvý už tam. Proto se nekatapultoval.«

Na chvíli se odmlčel. Jeho obličej, samá boule a podlitina, potvrdzoval, že si nevymýšlí. Vypadal jako poražený finalista turnaje v boxu - přitom měl na hlavě za letu leteckou přílbu.

»Věděli jste, že ta základna je plná atomových raket?« zeptal jsem se ho tišeji, ale zřetelně.

»Věděli,« přikývl. »Nikdy neletěl nikdo z nás nablízku, když dopadala další raketa. Proto nám to trvalo tak dlouho. Být tam obyčejné atomové rakety, rozlétli bychom se nejspíš při jejich výbuchu do všech stran a trvám na tom, odnesl by to nanejvýš jeden z nás - ten nejbližší. Ale tohle... vtáhlo je to do toho pekla všechny, všechny...«

Chvilí seděl a zakryl si oči rukou.

»Potom jsem najednou uviděl, že letím šikmo proti ledu, ale ještě jsem to vybral. Letounu chyběla směrovka, křídlo bylo ohnuté, ale turbíny běžely a já byl naživu. Frankie ale neodpovídal a z pusy mu tekla krev. Vysílačka našťěstí fungovala, ohlásil jsem na Enterprise splnění mise a požádal jsem o navedení nad pevninu, ale jak jsem se sem dostal, to nepovím ani reverendovi při zpovědi, prostě to nevím. Jistě, na nějaké útržky si pamatuji. Letěl jsem nad mořem, pak nad hustými lesy. Nebyl to žádný výlet. Letadlo bylo nestabilní, buď se klopilo čumákem dolů, nebo by se chtělo vzepnout do výšky, ale to by určitě skončilo vývrtkou a kráterem v zemi. Vzpamatovával jsem se pomalu. Přehřáté motory začaly slábnout. Nakonec jsem v poslední chvíli spatřil letiště a na něm naši helikoptéru, jenže motory už toho měly dost a začaly ztrácet tah. Na víc jsem nečekal a katapultoval se.«

»To bylo v pořádku,« přikývl letecký důstojník, nacházející se vzadu, dosud jen poslouchající. »S tím strojem se nedalo zatáčet, natož přistávat. Při dosednutí by se odlomilo křídlo, motory už kouřily, to by nedopadlo dobře. Katapultáž bylo jediné rozumné řešení. Frankie měl zkrátka smůlu...«

»Všichni měli smůlu - kromě mě,« řekl George smutně.

»Kolik vás bylo původně?« otázal jsem se tiše.

»Devět bombardérů, dvanáct stíhaček. Šest jistilo přímo, šest spolu se mnou z větší dálky... ale mám dojem, že jsem zůstal z celého našeho comba sám...«

»Možná to rozhodlo válku,« utěšoval jsem ho. »Na poslední chvíli jste zachránili buď město Hamburk nebo Enterprise.«

»Však to taky byla šlupka!« ožil George.

»Bodejť!« plácl jsem ho opatrně po zádech. »V pevnosti byly všechny zásoby Q-bomb, které Čtvrtá Říše vyrobila od konce Druhé světové války - a podle toho, co o nich vím, ses asi na zlomek vteřiny díval hodně zblízka na skutečnou - černou díru. Malou, ale stála za to! Vzpomeň si na tu tmou... a to zemětřesení bylo znát až tady!«

»Vážně?« rozzářil se opět George.

»Počet Q-bomb by snad mohli zjistit zpravodajci od dnešních zajatců,« obrátil jsem se na důstojníky US Navy. »Myslím, že princ byl poslední, kdo Antarktickou pevnost opustil. Ačkoliv - teď už to může být jedno, stačí, že jsou zničené.«

Navzdory tomu úspěchu jsem nechtěl zbytečně odkládat cestu do Washingtonu a další nepříjemné setkání s prezidentem USA.

Johnny s Michaelem pořád čekali u vrtulníku. Nastoupil jsem a vznesli jsme se, opět směrem na Fríské ostrovy.

Cestou jsem jim musel vyprávět, co se dělo na letišti. Příletu Geoga Macusse si pochopitelně všimli, ale neznali podrobnosti. Když se dověděli, že George byl poslední z výpravy k Antarktické pevnosti, litovali ostatní letce, kteří tam zahynuli. Některé z nich znali osobně, teď se jen dohadovali, kdo z jejich známých tam byl. Ani skutečnost, že kamarádi zachránili Hamburk s mnoha Američany a kdoví, možná i Enterprise, je nemohla pro tuto chvíli povzbudit. Přece jen ožili, když jsem jim připomněl, aby si namalovali na trup šedého Storcha, protože zajali - prince Friedricha Hitlera, Vůdcova syna.

»Měli jsme ho prostě sundat,« chmuřil se Johnny.

»Zakreslili byste si jedno malé bezbranné letadlo a v životě byste se nedozvěděli kdo v něm letěl. Teď máte hřejivý pocit, že jste drželi v šachu a zajali druhé největší zvíře Čtvrté Říše akdoví, možná jste tím také přispěli k pádu zdejšího impéria.«

»Ota má pravdu, Johnny,« souhlasil se mnou Michael. »Já tam toho Storcha namaluji. Byl to parádní úlovek.«

Fríské ostrovy se blížily.

»Co kdybychom teď dole objevili trosky letadla ze skupiny Geoga Macusse?« zkusil nadhodit Michael.

»Těžko,« podotkl jsem, ale oba piloti už vyhlíželi dolů, aby jim nic neuniklo. Dole však nic podezřelého nebylo a vrtulník nakonec dorazil do oblasti, kde měl být na Zemi Washington.

Požádal jsem o propust a obratem jsme byli na Zemi. Kilometr pod námi byl Bílý dům. Přistáli jsme před ním.

Tentokrát jsem byl uveden bez zdržování. President měl na mě čas ihned, což bylo po katastrofě Nimitze pochopitelné.

»Mám pro vás dvě důležité záležitosti,« začal jsem, když jsme si v jeho pracovně formálně podali ruce.

»Zasáhl jsem osobně v tom táboře,« pospíšil si. »Bylo to tak, jak jste tvrdil. Ti, kdo za to odpovídali, jsou už mimo hru a uvažuje se o jejich postavení před soud. Zejména to budou překladatelé, mají na svědomí ono ostudné nedorozumění ohledně parciálních porodů.«

»Nedomnívám se, že by za to mohli překladatelé,« vrtěl jsem hlavou. »Pevně věřím tomu, že jen věrně překládali, co vymysleli jiní. Jde mi o něco úplně jiného. Někteří Němci se dostali do amerických vězení. Chci je vyžádat zpět.«

»To asi nebude možné,« odporoval prezident. »Byli odsouzeni podle amerických zákonů a měnit rozsudky nezávislých soudů není ani v mé moci.«

»Trvám na tom, že soudy byly zaujaté,« útočil jsem. »Vidíte sám, že po zavedení německé samosprávy se v táborech nestal jediný zločin. Mám velice důvodné podezření, že velká část soudů s Němci byla předtím zmanipulovaná.«

»To je opět dost silné tvrzení, pane Vávra,« podíval se na mě přímo prezident. »Máte na to nějaké důkazy?«

»Jistěže ne - jen nepřímé. Opravdu nemám v této době ani čas, ani náladu shromažďovat u vás důkazy. Ale vím o tom, že americké soudy osvobodily vrahy, když oběťmi byli Němci. Mohou mít ty soudy důvěru při opačných rozsudcích? Vždyť jde o stejnou diskriminaci! Před mezinárodním soudem můžete sklidit nepříjemnou ostudu.«

»To by ovšem muselo být prozkoumáno Nejvyšším soudem.«

»Existuje ještě jiná možnost,« nadhodil jsem. »Zkuste převést německé vězně pod německou správu. Mají tam jistě vlastní vězení, nebo nebude problém je zřídit. Budou tam ale mezi svými a já budu žádat revizi rozsudků. Naopak nebudu trvat na odsouzení amerických vrahů, ačkoliv zabili i doktora Müllera, jednoho z Němců, se kterým jsem se přátelil. Nedávno mě ošetřoval, když jsem přišel o oči.«

»Ale vy vidíte!« podotkl prezident vítězoslavně, jakoby mě nachytl při lži.

»Ano, vidím, oči mi opět narostly. Nedivte se tak, je to možné. Neslyšel jste, že němečtí lékaři uzdravují i nakažené AIDS? Používají k tomu léky od mimozemšťanů - mají stoprocentní účinek.«

»Ne - o tom jsem neslyšel,« zarazil se.

»Ani o tom, že jim uzdravení splácejí - vraždami?«

»To musí být nějaká strašně temná historie,« zabručel.

»Jak vidět, mám o Denverském internačním táboře mnohem podrobnější informace než vy - ačkoli mám také velmi málo času na návštěvy staré Země, kde vy pobýváte po celou tu dobu.«

»Ano - ale nemám na starosti jen tento tábor.«

»Pravda - je to ostatně jen okrajová záležitost. Nemohl byste tedy zajistit vrácení Němců do tábora?«

»Poradím se se svými právníky.«

»Zkuste to,« přikývl jsem. »V tom případě přejdeme k druhé, příjemnější zprávě. Pilotům Enterprise se před půldruhou hodinou podařilo, bohužel za cenu vlastních obětí, zlikvidovat německou atomovou raketovou základnu. Hitler přišel o své nejhorší zbraně.«

»Před půldruhou hodinou? Poslyšte, právě v té době bylo ve Spojených Státech a vlastně, jak jsem slyšel v televizi, na celém světě zaznamenané krátké zemětřesení!«

To mě trochu udivilo, ale ne úplně. Zemětřesení, které zatřese nejen celým světem, ale projeví se i v jiném vesmíru, skutečně musí stát za to!

»To vyletělo do povětří německé skladiště Q-bomb,« dodal jsem. »Způsobilo to krátké zemětřesení na celé Q-Zemi. Naše světy se ovlivňují gravitací, takže je možné, že se to projevilo i tady. Můžete si aspoň udělat představu o síle toho výbuchu? Takové účinky by nemělo ani současné odpálení všech atomových bomb, co jich na Zemi je!«

»To by byla úděsná síla!« podíval se na mě ustaraně.

»Byla. Naštěstí patří minulosti,« dodal jsem rychle.

»Takže je to přece jen vítězství! Díky Bohu!«

Prezident pohlédl na okamžik vzhůru.

»Z celé eskadry bohužel přežil jediný pilot. Máme zprávu, že úspěch té akce zachránil přinejmenším město Nový Hamburk i s naší základnou na pobřeží. Od potopení Nimitze je to první dobrá zpráva, ale stojí za to! Zdá se, že aspoň Enterprise je už mimo nebezpečí.«

»Bohu dík!«

»Dále jsme zajali syna Adolfa Hitlera. Pošleme ho nejbližší lodí na Zem. Budete ho muset internovat, ale ten si to zaslouží - určitě víc než ti ostatní.«

»Hitler snad neměl syna?«

»Měl, ale až na Q-Zemi. Víte přece, že i starý Áda Hitler je ještě naživu. Jeho syn bude jistě velice prominentní zajatec.«

»A co takhle zajmout samotného Hitlera?«

»To nebude snadné,« zavrtěl jsem hlavou. »Áda Hitler sedí ve své podzemní pevnosti v Berlíně a řídí odtud Wehrmacht. Ale zdá se, že jsme mu tentokrát dali dvě pěkné ťafky. Antarktis - a syna.«

»Výborně! Budeme vám fandit!«

»Budeme to ještě potřebovat,« přikývl jsem. »Budeme teď asi potřebovat doplnit nějaká letadla, ale o tom vám podají podrobnější zprávu vojáci. Hitlerovci o Enterprise dosud nevědí a kromě ní máme dvě menší pozemní základny. Máme možnost pustit se opět do toho.«

»Doufám, že vás už Němci nikdy více nepřekvapí.«

»Taky bych si to přál. Byla to nepříjemná záležitost. Uvědomte si, že se stavíme proti mocnosti, která sice není početně silná, ale měla celou dobu od Druhé světové války dostatek času, prostředků a touhu po odplatě, zatímco náš svět se zdržoval studenou válkou. Začínám věřit hrozbám Ernesta Nordena. Sliboval, že náš starý svět pokoří tak rychle, že se nepostačíme divit.«

»Prosím vás, pane Vávra,« naklonil se a spiklenecky na mě zamrkal. »Minule jste mě svými katastrofickými vizemi pořádně vylekal. Poněkud vám ujely nervy, předpokládám.«

»Máte pravdu. Ujely mi nervy. Omlouvám se za to.«

»Dobrá, ale víckrát to nedělejte.«

»Nebudu. Ostatně - teď už to přece víte.«

»A proč jste to vlastně říkal? Já vím, rozčílili vás, ale přece jen - bylo to hrozné proroctví, kdyby to měla být pravda.«

»Víte, pane presidente, co na tom bylo nejhorší?«

»Nevím, povídejte!«

»Že jsme o tom měli jen jakési nepříjemné tušení. Dnes víme, že to všechno byla - pravda. Hitler měl strašlivé zbraně a my musíme být vděční obyvatelům Q-Země, že mu znemožnili použít je u nás.«

»Chcete mi snad naznačit, že nás nakonec ti domorodci před Hitlerem - zachránili?«

»To, že ovládají propusti mezi našimi vesmíry oni a ne Hitler, nás chrání před bombardováním, jaké si nedovedete ani představit. Oni také objevili Hitlerovu základnu v Antarktidě! Zničily ji pak sice bombardéry z Enterprise, ale kdyby to neudělaly, hlavonožci by na to stačili sami. Oni jsou přece pány svého světa a na nás záleží už jen zda dokážeme z jejich světa odejít se ctí.«

Nenadálé odpuštění

A další návrat propustí do Nového Německa...

Tentokrát do Xijtry. Musel jsem ukázat Kopffüsslerům, že tu nesedíme nečinně, i když nám vstřícně nabídli prodloužení příměří.

Uaxio mě očekávala vesele a tentokrát ani její průvodci nebyli v očividně nepřátelské náladě. Už zřejmě také věděli, co se stalo.

»Očekávali jsme, že to bude drsné, ale že to vyvolá takové zemětřesení, s tím nikdo nepočítal,« vítala mě.

»Skoro třicet Američanů tam zahynulo,« odušil jsem.

»To je nám líto,« zvažněla. »Ale - vždyť ty sis nedávno právě na tyhle Američany stěžoval?«

»Na tyhle ne, to jsou dobří kluci a kamarádi. Jenom pár jejich krajanů se chová hůř - a ti mi pořád dělají starosti. Zdá se, že se to na Zemi po mé intervenci změnilo k lepšímu, ale - ne úplně.«

»Nevím, jestli tě potěším, ale - jednali jsme opět o vás, lidech Země. Všechno je složitější než se zdá, uznáváme to. Ale ani my to nemáme jednoduché. Tentokrát jsme museli svolat všechny sněmy.«

»A výsledek?«

»Nebudeme trvat na odchodu všech lidí od nás.«

»Jak to myslíš, proboha?« vytřeštil jsem oči.

»Obnovíme s vámi původní dohodu,« řekla tiše. »Dovolíme vám žít jako zpočátku - v oblasti Berlínské enklávy, zhruba na území obklopeném původní zdí. Podle našich odhadů se tam všichni užijete. Musíte ale přijmout podmínky, které v původní smlouvě nebyly.«

»Které?« vyhrkl jsem údivem.

»Nebude vládnout Hitler a nikdo z těch, kdo Němcům dnes vládne. To je první podmínka - vlastně nejdůležitější. Sami rozboříte okolní města. Odvezete si z nich co chcete, ale nezůstane tam kámen na kameni. To samé platí pro betonové stezky. Zmizí bez nejmenší stopy a nikdo z vás lidí se už nikdy nepokusí překročit hranice území.«

»Ani na návštěvy - *přítel*?« podíval jsem se na ni.

»Výjimky dojednáme později,« dodala rychle.

»Předpokládám, že další podmínky uhodnu,« napadlo mě.

Podívala se na mě udiveně, ale souhlasila.

»Zkus to,« vybídla mě.

»Naše zákony, totiž pravidla pro vzájemné soužití, nesmějí být zaměřeny proti vám. To je snad logické.«

»Ano. Můžete se na nás obracet v případě různých sporů. Rádi vám poradíme, naše pravidla soužití jsou mnohem starší a lepší.«

»Dále předpokládám, že tady nebudou smět být zbraně.«

»Ano, předpokládáš správně. Budete se muset úplně obejít bez těch nástrojů zkázy.«

»Ale teď to bez nich nepůjde,« zavrtěl jsem hlavou.

»Ukaž mi tady někoho, kdo to nechápe!« povzdychla si na to odevzdaně. »Další podmínkou je, že nebudete používat jiné než naše propustí a nebudete si stavět vlastní. Vyhovíme vám ochotně ve všem, necháme vám jejich ovládnutí, ale propustí jako takové budou naše.«

»Chápu, nechcete přijít o kontrolu nad nimi. Souhlasím. Další podmínku bych viděl takto: Počet lidí tady nepřekročí nikdy milion,« pokračoval jsem.

»Ne,« usmála se. Nemohla se smát ústy, neměla je. Oválný ústní otvor s výsuvnými kusadly, odlišný od všeho, co jsem kdy viděl, nejsou ústa. Nicméně její hlas se smál. Měla odpozorovanou intonaci smíchu - ostatně, používala to naprosto přesně, takže se prostě - smála. Stejně tak používala i další naše emotivní odstíny.

»Podle našeho odhadu by se vás mohl na tom prostoru uživit i pětinasobek. Ten milion je jistější, ale to je vaše věc. Nám stačí, když se nebudete roztahovat za tyto hranice. Zaříd'te si to jak umíte, víc místa už zkrátka nedostanete. Bude nám jedno, zda tam budou žít jen Němci, nebo další přistěhovalci ze Země. Jediná vaše povinnost bude nepřekračovat vymezené území. Víc nežádáme.«

»Jako poslední podmínku bych očekával, že budete naopak požadovat vstup k nám na Zem.«

»Neuhodl jsi. Po tom nikdo z nás netouží. Není to proto naše podmínka - do budoucna se toho nechceme zříkat, ale zatím - ne. To je zhruba všechno.«

»To by šlo,« vzdychl jsem si. »Nerad bych se dočkal i od vás nepříjemných překvapení.«

»Záleží to na tobě. Pro tebe je to přijatelné, ale jak už známe Hitlerovy spolubojovníky, pro ně naše podmínky přijatelné nebudou.«

»My je přemluvíme,« slíbil jsem jí.

Chvilku jsem ještě přemýšlel, ale hlavonožci se už očividně obraceli k odchodu.

»Děkuji vám - a zejména tobě, Uaxio,« řekl jsem. »Tím se mi zase všechno převrátilo vzhůru nohama. Budu si to muset promyslet znovu a důkladněji, než vám odpovím.«

»Ty se s tím jistě vyrovnáš,« řekla - a odešla.

Zůstal jsem opět sám. A - všechno bylo zase jinak.

Vrátil jsem se do Norimberku. Tady bylo všechno v nejlepším pořádku. Důstojníci hlásili, že se Luftwaffe před půlhodinou pokusila o další nálet na Hamburk. Dvacítka Siegfriedů měla napravit selhání Q-střely, třicet stíhacích Schwalbe je zajišťovalo, ale pouhých deset stíhaček z Enterprise smetlo celou eskadru s oblohy ještě daleko od města. Snad Němci konečně pochopili, že Američany nezničila ani zkáza Nimitze a síla proti nim je stále větší, než doufali. Věděl jsem ale, že o všem rozhodují propusti. Proti lepším americkým letadlům neměli šanci - kdyby ale získali vládu nad propustmi, situace by se mohla dramaticky otočit. Země nebyla na torzní bomby připravena.

»Potřebuji mluvit s kapitánem Turranchem,« požádal jsem majora Redrivera.

»Stalo se něco špatného?« zvažněli Američané.

»Naopak,« zářil jsem. »Hlavonožci uznali, že Antarktis byla těžší oříšek než čekali. Nezapomeňte, oni si zemětřesení také všimli a dali si je naprosto správně do souvislosti. Z toho si sami odvodili, že to nebyla žádná legrace a - prodloužili nám termín příměří.«

Okolo mě vypukla vřava. Bylo to skutečné vítězství, to věděli všichni od začátku, ale teď to konečně bylo potvrzeno na oficiální úrovni. Proč jsem jim ale neřekl skutečný obsah nové dohody? Jen to, že máme na chvíli klid. Co mě k tomu vedlo? Nevím - neuměl bych to vysvětlit. Jen jsem cítil, že si to musím důkladně promyslet. Co to bude znamenat pro Němce a pro lidi Země vůbec?

Zavolal jsem Enterprise.

»Máme trochu víc času,« zakončil jsem. »Nemusíme spěchat a můžeme si další postup pořádně promyslet, co dál. Dostal jsem ale nápad, který by stál za pokus.«

Vyžádal jsem si od místních důstojníků rozhovor s mladým Hitlerem mezi čtyřma očima. Zavřeli mě s ním do cely, jen na čtvrt hodiny - aby mě prý nestihl uškrtit, když se na mě vrhl.

»Zbytečná obava,« vrčel jsem. »On si to rozmyslí. Škrtili jste už někdy - elektrického rejnoka?«

Nicméně - čtvrt hodiny mi stačilo.

Friedrich Hitler seděl sklesle na kavalci. Místnost osvětlovala jediná žárovka, vrhala na tvář mladého Hitlera ostré stíny. Podobal se nápadně svému slavnému i prokletému otci. Přisedl jsem si k němu.

»Víte, kdo jsem?« obrátil jsem se na něho s otázkou.

»Vím,« odsedl si. »Čech, kterého měl dát fotr zastřelit. Tenkrát jsme se s fotrem pohádali. Já bych vás postavil ke zdi, on mi chtěl za každou cenu dokázat, že jednoho Čecha zvládne levou rukou. Proto vám tak velkomyslně daroval volnost. Měl jsem pravdu já, nemohlo to dopadnout jinak. Češi jsou zkrátka bestie.«

»Na samém začátku jste ještě neměl nejmenší důvod. V tom případě byste byl bestie vy.«

»Nebudeme se snad takto navzájem titulovat.«

»To ne. Přišel jsem se jen na něco zeptat. Přesněji, rád bych si ověřil něco, co mě napadlo.«

»A jste si jistý, že vám budu odpovídat?«

»Jistěže ne,« přikývl jsem. »Já to vlastně musím někomu říci a nezáleží mi na tom, kdo to bude. Zdáte se mi prostě vhodný objekt. Už proto, že to víte určitě a budete mlčet.«

»To jistě. Na české otázky neodpovídám,« zavrčel.

»Neodpovídejte, mluvit budu já. Ani já nemám zájem roznášet to. Vaše zbraně odplaty, kterými jste potopili americkou letadlovou loď Nimitz, chtěli vymazat z mapy světa Hamburk i další cíle, byly řízeny chlapy - sebevrahy. Že je tomu tak?«

Trhl sebou více, než abych to přehlédln, ale neodpověděl. Ani nemusel. Stačilo mi, že okamžitě neprotestoval.

»To vlastně není nic nového,« pokračoval jsem. »Prosluli tím kdysi Japonci. Také jejich *kamikadze* se vrhali uvnitř létajících střel naplněných výbušninou na americké lodě. To ale bylo v Japonsku, tam převažuje východní filosofie. Nechápu, jak se mohlo udržet něco tak barbarského v Evropě u tak kulturního národa, jakým bývali Němci.«

»Jsou Němci,« vyhrkl mladý Hitler.

»Bývali Němci,« trval jsem na svém hodnocení. »Dnes aby se Němci kultuře učili od Čechů. Jak je možné, aby se během generace dříve tak kulturní národ propadl až někam pod úroveň Mongolska? Je to vina jednoho novodobého Čingischána, nebo se na tom podepsali všichni? To se nevysvětlilo ani na Zemi, natož tady. Tady to jenom přetrvalo o něco déle.«

»Jen nás urážej!« odsekl Hitler. »Vy Češi nejste lepší. Právem vám pamětníci říkali **Smějící se bestie**.«

»A přesto se jedna z těch *smějících se bestii* právě teď snaží vytáhnout milión Němců z kaše, kterou si sami navařili - a nemůže ani sama sebe pochopit, proč to dělá.«

»Protože nás nakonec zradíš, ty svině česká.«

Nechal jsem to bez odezvy.

»Snažím se pochopit ty mladé Němce, kteří se bez protestů dávají nacpat do létajících rakví a vrhnout se s nimi na americkou loď, nebo na hnízdo zdejších bytostí. Co je k tomu vede? Nenávisť? Musí to být něco příliš silného, silnějšího než pud sebezáchovy.«

»Na to se zeptejte svých krajanů, Čechů. Historii války ve starém světě dobře znám. Češi také mohli sedět za kamny, ale usedali do anglických létajících rakví, jen aby mohli svrhnout tuny bomb na Německo. Co je k tomu vedlo?«

»Znal jsem jednoho z těch chlapců,« zavrtěl jsem hlavou. »Ti ale dobře věděli, proč to dělají. Neházeli bomby na německá města nazdařbůh, nalétávali na jeden cíl v protiletectvé palbě třeba i dvakrát, jen aby měli jistotu, že jej přesně zničí - ale nic jiného. Věděli, že je nutné zničit

německou sílu, pokořit vaši německou zpupnost, ale ne zlikvidovat německý národ. Věděli, že jdou do nebezpečí, ale pevně věřili, že se vrátí.«

»My jsme na to šli jinak.«

»Jistě,« přikývl jsem. »Podle vás bylo potřeba, aby zůstal na světě jediný národ, Němci. Ostatní národy měly být zlikvidovány. Ale řekněte mi, co byste dělali pak? Až by vám skutečně patřil celý svět a všechny národy byste vyvraždili? Začali byste si vymýšlet zjemnění ve vašem rasovém nadsystému? Koho byste označili jako další rasu podlidí, určenou k vyvraždění? Bavorské Němce nebo Prusy?«

»Nekecejte nám do toho!« vybuchl Hitler. »Svět je dnes plný podlidí! Vždyť i tady už jsou černoši! Kdo to má vydržet? I jídlo mi donesla jedna černá huba - a ještě se na mě šklebila jako orangutan. Odporné! Kdo sem tu pakáž přivedl? Vy!«

»Ale, pane Hitler! Vidina čisté rasy je nenávratně pryč! Na Zemi dnes v Německu žije spousta černochoů, Turků a Číňanů. Ale to není rozhodující. Vám se to tady podařilo udržet rasově čisté. Ale ve vašich úřadovnách Gestapa sedí pořád stejné bestie, jaké pamatujeme i my. Z nedostatku *podlidí* terorizují *čistokrevné* Němce. Kdo chce psa bít, hůl - i psa - si najde.«

»Nekecej nám do našeho světa!« opakoval bezmocně.

»Proč ne? Vždyť už sem patřím. Ale na rozdíl od vás, rodilých Novoněmců, jsem včas pochopil, kdo je skutečným pánem zdejšího světa. Jsou to hlavonožci. Jejich vyvražďováním jste se opět projevíli jako barbaři, protože oni se kulturně nacházejí vysoce nad vámi.«

»A ty jsi jejich otrok! Češi byli vždycky jen otroci!«

»Partner - ne otrok! V tom se totiž vy Němci, či vlastně jen Velkoněmci, šeredně mýlíte.«

Přišli mi otevřít. Čtvrt hodina uplynula.

»Je mi líto, musím vás považovat za velitele letky atomových *kamikadze*,« loučil jsem se s ním. »U nás se to bere jako podvod na těch vojácích. Ale o tom si povíme až před mezinárodním tribunálem.«

Před další poradou jsem se nakrátko vrátil na *starou dobrou Zemi*, bohužel - do Denverského internačního tábora.

»Bylo by možné svolat táborový sněm?« otázal jsem se Němců z táborové samosprávy.

»Beze všeho,« přikývli. »Bude to pro všechny vítané zpestření, beztak tu není co dělat.«

»Bude to víc než zpestření,« slíbil jsem.

Bylo odpoledne, ale tábor se zvedl jako jeden muž. Za chvíli bylo velké prostranství, chystané pro stavbu dalších stanů, plné.

»Přišel jsem vás požádat o radu,« začal jsem, když se všichni pořádně usadili na přinesené vojenské skládací židličky. »Jistě víte, že jedním s Američany i s hlavonožci. Podařilo se mi nejprve vyjednat pro vás život a návrat na starou dobrou Zemi. Ukázalo se, že to nebude jednoduché, jak jsem si sám myslel. Američané vám bohužel ukázali, že vás mezi sebe nechtějí.«

»Jsou to bestie!« ozvalo se z davu.

»Nejsou,« zavrtěl jsem hlavou. »Jsou mezi nimi slušní lidé i lumpové, stejně jako mezi vámi.«

»Zato vy Češi jste svatí, že?«

»Kdo si to myslí? Já ne - a vy jistě také ne. Všude jsou slušní lidé i darebáci - žádný národ není lepší. Když se ale ukázalo, že to tady nebude růžové, jednal jsem dál.«

»O co jde? Vyklop to konečně!«

»Je tu naděje, že se budete moci vrátit do Nového Německa. Ale rozhodně ne všichni a ne zadarmo.«

»Zase chceš dolary? Žádné už nemáme!«

»Nechci dolary,« odušil jsem. »Kopffüsslerové se trochu dali obměkčit. Ale nevrátí vám Čtvrtou Říši, ta byla nebezpečná všem - jim, lidem Země a koneckonců i vám.«

»Co po nás vlastně chceš?«

»Radu - a možná i pomoc.«

»Tak nás už přestaň napínat!« vyzvala mě Gerta Müncherová, zavěšená do Kurta. »Co máš v plánu?«

»Obnovit enklávu Nového Berlína. Ale bez Hitlera a ne pouze pro Němce, aby si tam zase hráli na nadlidi.«

»Jak to myslíš? Povídej!«

»Dnes už je jisté, že Hitlera svrháme.«

»Ty - s Američany?«

»V horším případě s Američany. Ale mám nápad. Postavit proti Hitlerovi armádu samotných Němců. Vypadá to na první pohled nelidsky, jako bratrovražedný boj, kde by se Němci navzájem zabíjeli. Ale vzpomeňte si na Norimberk! Také tam stáli Němci proti Němcům - a dopadlo to lépe, než v Düsseldorfu.«

»Ano, tam to bylo jednodušší. Ale ti Němci z Bundeswehru jistě netušili, kam se potom dostaneme.«

Byla v tom výčitka, naštěstí pro mě špatně nasměrovaná.

»Neobviňujte vlastní krajany z Bundesrepubliky Německa - ani mě. Jistě víte, že jsme si to představovali jinak. Co se stalo tady, víme všichni a sami víte, že úplně čisté svědomí nemáte ani vy. Němci ze Země by jistě nesouhlasili s tím, co se tady stalo, stejně jako já.«

Očekával jsem opozici, ale byl jsem na ni připraven. Jen jsem musel udržet pozici člověka, který to myslí s Němci bez postranních úmyslů. Zatím se mi to u větší části Němců dařilo. Asi proto, že jsem to tak doopravdy myslel.

»Hitlera sesadíme, to je jisté a nezbytné. Němci ze Země s tím také souhlasí, ale chtěl bych Berlín dobýt společně s vámi. Přesněji s dobrovolníky, kteří by se ke mně sami přidali.«

»A když se mezi námi dost takových *krys* nenajde?« ozval se z davu někdo, komu se tento návrh očividně nelíbil.

»Kdo se přidá k nám, nebude žádná krysa,« odrazil jsem ten útok. »Naopak. Hitlerovy krysy mezi sebe nechceme. Není snad větší krysa ten, kdo nedodrжуje úmluvy?«

»Například zradí přísahu Vůdci!«

»Přísaha Vůdci nebyla úmluva, ale diktát. Jakápak úmluva, vynucená silou? Přísahat přece musel každý a kdo ne, byl popraven.«

»Ano, to je pravda,« zašumělo za mnou.

»Dobrovolnou dohodu měli s Hitlerem Kopffüsslerové. Nebýt podlosti vašeho *milovaného Vůdce*, žili byste s nimi dodnes v míru. Za všechny zbytečné oběti, za ty tisíce mladých německých životů, může jedině největší krysa v dějinách - Vůdce Adolf Hitler!«

»To je smrtelná urážka Vůdce i německého národa! Němci, neposlouchejte toho stalinského pomlouvače!«

»To není urážka Vůdce, ale krysy!« podotkl jsem. »Krysy vás mohou napadnout a sežrat - ale předtím s vámi nepodepíší dohodu o přátelství, jakých Hitler podepsal plno! Nejen tady, ale už na Zemi. Podepsal přece pakt o neútočení, spolupráci a přátelství i se Stalinem. Pak německá armáda vtrhla do Ruska jako hejno potkanů, dostala tam řádně na kalhoty a skončilo to ruskou vlajkou nad Reichstagem. To si jistě mnozí pamatujete. Stalin byl také bestie, ale v tomto případě byl v právu a Hitlera nic neomluví. Krysy nejsou tak podlé, aby sjednaly smlouvu a porušily ji.«

»Kdyby nenapadlo Německo Rusy, napadli by Rusové nás!«

»Kdyby - chyby. Pak by byly krysy Rusové a celý svět by byl proti nim. Ono k tomu nakonec později došlo. Tady jde ale o Hitlera. Udělal z vás národ krys. Divíte se, že s vámi Američané nejednají jako s přáteli? Já doufám, že se s vámi dá vycházet, ale oni - asi ne.«

»A co tvoje dohoda s Amerikou o tom, že nás přijmou?«

»K té se ještě dostaneme,« odrazil jsem připomínku. »Je tady ještě poslední Hitlerova smlouva. Smlouva, která jemu i jeho národu poskytovala útočiště na Q-Zemi. Smlouva, která pro Němce vymezila území v okruhu sta kilometrů kolem Nového Berlína, aby se měli kam uchýlit před přírodní katastrofou, hrozící Němcům na staré Zemi.«

»Žádná přírodní katastrofa neexistovala!«

»Jistě. Nešlo o přírodní katastrofu, ale o spravedlivou odplatu, která hrozila Němcům na staré Zemi za rozpoutání té největší války v dějinách. Už tady je vidět, kdo lhal.«

»Jakápak smlouva s těmi opicemi?« vykřikl pohrdavě kdosi z davu. »Jsou to přece zvířata, nemyslíci bestie!«

»Nechci už slyšet žádnou urážku Kopffüsslerů,« zamračil jsem se. »Váženého pana nadčlověka musím upozornit, že se krutě mýlí, když podlehl lžím Vůdcova štábu lhářů. Co vám o těchto tvorech řekli, byla lež. Civilizaci mají hlavonožci vyspělejší než lidé. Jejich města sice vypadají jako jeskyně, ale jsou tak pevně stavěná, že je nezničí ani zásah německou raketou s bílým ohněm, která by lidské město smetla. Všechny plodiny, které jste v Novém Německu měli, pro vás zpočátku uměle vytvořili. Včetně máselného keře küfferle, do kterého vložili genetický kód biologické látky účinné právě pro člověka. Prodlužuje vám život a léčí většinu vašich nemocí.«

»Ne vždycky,« namítl jeden z lékařů, oblečený do tradičního bílého pláště. »Někdy küfferlin škodí. Nesmíme ho podávat těhotným ženám, jinak vyvolá potrat.«

»Ano, přesně tak působí tisícinásobné zvýšení nesnášenlivosti lidského organismu vůči všemu cizorodému. Ale jen v tomto jediném případě je to na škodu věci, jinak to působí pověstnou odolnost vůči nemocem. Ale ani küfferlové máslo lidskému plodu neškodí, pokud je použijete v malých dávkách, aby se stačilo rovnoměrně vstřebat. Přišli byste na to i sami, ale řekli vám to, ještě když jste byli přátelé.«

»Vy tvrdíte, že to jsou - umělé vlastnosti?«

»Ano,« přikývl jsem. »Nic takového se původně v přírodě Nového Německu nevyskytuje. Hlavonožci vám darovali všechno. Azyl, potraviny, hitlernaftu, léky na nemoci. Vy jste se jim odměnili jako krysy - obsazováním dalšího území, vypalováním jejich hnízd a zabíjením mláďat. Nakonec se rozhodli vás jako krysy vyhubit. Bylo by to jistě kruté, ale spravedlivé. Skončili byste jako všechny mrtvé krysy - na smetišti.«

»To není pravda! Vítězili jsme!«

»Donedávna. Proti těm mírným tvorům jste měli dvě výhody - zbraně a bezohlednost. To se v poslední době změnilo. Dřív proti vám využívali své fyzické převahy, ta se však ukázala proti vašim zbraním nedostatečná. Hlavonožci se proto rozhodli pozemšťany definitivně vyhubit a vymysleli i zbraně. Dokud používali kusadla, měli jste proti nim výhodu střelných zbraní. Ale jejich blesky quro jsou účinnější než kulomet a navíc rychlejší. Mezi vámi bude málo těch, kdo se s touto novinkou setkali a přežili. Poslední města, Hamburk a Brémy, padla během jediného dne. Stejně rychle by dobývali i ostatní. Máte štěstí, začal jsem s nimi vyjednávat dříve, než vás pobili. Velice se divím, že proti vám nepoužili plyny či biologické zbraně, byly by razantnější. Zaživa byste se rozkládali - ještě že je to nenapadlo! Ale to je tím, že oni dávno neválčí. Nebo to sami považovali za příliš odporné.«

»Ale kdo nám zaručí, že se na nás opět nevrhnou? Chtějí nás mít na jednom místě - aby nás mohli snadněji pobít!«

»Oni drží slovo, ne jako vy. Dnes jsou ochotni vrátit se i k té tisíckrát pošlapané dohodě, kterou uzavřeli s proradným Vůdcem, jen trvají na tom, že už to nebude Vůdce, kdo ji podepíše. To plně chápu. Nová smlouva bude podrobnější, musí obsahovat podmínky, které Kopffüsslery nenapadlo vyžadovat jako něco naprosto samozřejmého. Například - že je lidé nebudou vraždit.«

»Kdo by věřil smlouvám? Tady nás navzdory tvým dohodám vraždili Američané...«

»Ano - v lidském rodě je krys dost i tady, nemyslete si. Ale co vám udělali? Přesně to, co jste dělali vy jiným. Tady jste si konečně na vlastní kůži vychutnali, jaké je to být podřadnými.«

»A co bychom podle tebe měli dělat?« zeptal se mě Kurt Werner věcněji.

»Potřebuji dobrovolníky do armády, která svrhne Vůdce. Kteří se chtějí podílet na obsazení Berlína a budou schopní jej udržet. Berlín bude ponechán lidem, ale rozhodně ne německým nadlidem, jenom takovým, kteří budou držet slovo a už nikdy nebudou sloužit krysám. Jde mi o to, vyhlásit nad Berlínem německou správu místo americké. Každý, kdo se dnes přihlásí, dostane poslední příležitost. Přišel jsem pro radu i pro pomoc a ptám se vás: Mám v tom směru pokračovat, nebo necháte Berlín dobýt Američany?«

Krátce po mém vystoupení za mnou přišel generál Alfréd Schmidke, bývalý velitel posádky Norimberk. Vypadal mladší než já, ačkoliv tomu bylo naopak, neboť mu v roce 1945 bylo už šestnáct let. Přišel v uniformě Wehrmachtu s generálskými distinkcemi. Neprodal ji, byl na ni asi hrdý. Ke mně se choval zpočátku odměřeně.

»Jaký bude obsah nové dohody s hlavonožci?« optal se mě. »Co jste vlastně s těmi tvory dojednal?«

Vysvětloval jsem mu, že se jedná jen o obnovení původních dohod. Němcům zůstane oblast kolem Berlína, což by mělo uživit celou kolonii, nesmí se ale jako dosud překotně rozšiřovat.

»Tvrdil jste cosi o nepromlčitelnosti válečných zločinů. Co se tím míní? Spousta nás přece hlavonožce zabíjela.«

»Také jsem vlastnoručně dva zastřelil,« přiznal jsem. »Jenže oni sami uznali, že jsem jinak jednat nemohl. Vojáci, kteří netušili, že to jsou myslící bytosti, se nemají čeho bát.«

»A my, co jsme to věděli?«

»Záleží na tom, jak jste byl aktivní v jejich zabíjení. Kolikrát jste vtrhl se svými vojáky do líhni a zabíjel jim mláďata. Zda jste se účastnil akcí zaměřených proti původním dohodám.«

»Nic takového jsem neudělal,« mávl rukou. »Zabíjel jsem je, protože zabíjeli nás. To bylo v rámci čestného boje. Řekl bych, že jen velmi málo Němců vědělo, kdo porušil dohody a co v nich stálo. Málo Němců vědělo o nějakých dohodách předtím - já aspoň ne. Bojovali jsme, protože nás přepadali. Tím nevylučuji, že bychom to začali, ale přísahám vám, že jsme to zpočátku nevěděli.«

»Jak se to jevílo a jeví vám?« zeptal jsem se ho přímo.

»Bylo mi tenkrát šestnáct let. Pamatuji se na to dobře, byl jsem prostý voják a měli jsme za úkol chránit transporty. Hlavonožci na nás znenadání zaútočili a my jsme se bránili. To bylo jednoduché - naše chování tomu potom odpovídalo.«

»Třeba se ani nemáte čeho bát.«

»I kdyby tomu tak nebylo - rád bych se podílel na návratu do Nového Německa. Spousta našich se tam narodila - a ti nebudou nikdy doma v tak hrozně zemi, jakou jsou Spojené státy.«

»Myslíte si, že Spojené státy jsou hrozná země? Miliony lidí na Zemi přece touží žít právě tady.«

»Ano, myslím si to,« přikývl. »Nikdy ve svém životě jsem se nesetkal s tolika podvodníky, zloději, vrahy a lháři jako ve zdejším táboře. Kdyby byla celá Amerika plná takových lidí, zvolil bych raději smrt v chapadlech hlavonožců, než život s takovou luzou.«

»Možná jste se opravdu setkali s tou nejhorší luzou, jaká se zde našla,« souhlasil jsem s ním vážně. »Ale nejspíš si za to můžete sami. Slušní lidé se vám tady - vyhýbali.«

»Nechci nikoho soudit - ale nechci si zvykat v zemi, kde jsou lupiči a vrahové osvobozováni, zatímco nevinní jsou bez možnosti odvolání věznění. Nejhorší katastrofa téhle země jsou její soudy!«

»Rád bych, aby takovou odstrašující zemí nebylo ani Nové Německo,« podotkl jsem. »Vaše soudy, pokud se na ně pamatujeme oba stejně, nebyly o nic lepší!«

Tuhle ťafku spolkl ani nemrkl.

»Chtěl bych uvěřit, že aspoň vy to myslíte s Němci dobře,« uklonil se mi trochu prkenně. »Je mi celkem jedno, že jste Čech. Půjdu s vámi a určitě vám ušetřím hodně problémů, neboť se mnou půjde celá bývalá posádka města Norimberk - a možná i jiní.«

»Uvidíme,« podotkl jsem. »Čestných Němců si vážím.«

»Má řeč. Vážím si i čestných protivníků, natož těch, s kým mohu počítat na stejné straně fronty. Vy jste se nás zastal u nás i tady. To čestné bylo. Řekl bych, že to ostatní bylo proti vašemu plánu.«

Rozešli jsme se - odešel upjatý stejně jako předtím. Ale umínil jsem si zjistit si u hlavonožců, co proti němu mají - a pak se uvidí. Jeho rozhodnutí ukončit nespravedlivý boj mi bylo sympatické. V jednom měl úplnou pravdu. Čestných protivníků bylo třeba si vážít. Tím více přátel. Zatím se mi zdálo, že jich tu mám dost. Bohužel i těch druhých, kteří by mě rádi viděli pod zemí na hřbitově.

Druhým problémem byla přeprava. Naštěstí se blížil okamžik, kdy budou naše Země a Q-Země výhodně natočeny. Stačí jen otevřít propust a všichni Němci mohou přeběhnout z Denverského tábora do Norimberské enklávy. Musel jsem ale včas dohodnout s Američany na Q-Zemi, aby na ně nezačali střílet - a také s Kopffüsslery. Nejprve jsem začal jednat s Uaxio, ale ta mi dala volnost a slíbila pomoc. Zbývalo mi přesvědčit Američany.

»Ne, nelíbí se nám to,« oponoval mému návrhu kapitán Willy Turranch z Enterprise, se kterým jsem narychlo hovořil vysílačkou. »Chcete se vracet k situaci, která tu už tu jednou byla? To je nesmysl, nedělejte to!«

»V jistém smyslu je to návrat,« podotkl jsem. »Jenže na jiné úrovni než předtím. Ve Spojených státech pro ten milion Němců není místo. Bude přijatelnější, když zůstanou tady.«

»Radil bych poradit se o takovém kroku aspoň s prezidentem Spojených států.«

»Na to není čas,« zavrtěl jsem hlavou. »Okamžik vhodný pro transfer bude trvat sotva pár minut. Chci, aby velení US Navy vzalo na vědomí, že se část Němců bude podle mého nového plánu stěhovat nazpět. Řekl bych, že větší část. Budou to naši noví spojenci.«

»A když budeme proti?« nadhodil kapitán Turranch.

»Nebudete. Je to za dané situace nejlepší řešení.«

»Ale co bude dělat US Navy?«

»Příležitosti k hrdinským skutkům se pro každého najdou. Připlula už loď s materiálem?«

»Teprve vyplula, bude tu navečer.«

»Budete mít tedy dost napilno, abyste připravili akci.«

»Moment - kdo tady vlastně velí? Já nebo vy?«

»Na tom nesejde - musíme se rozhodnout ihned. Znam totiž něco, co může pomoci rychle a bez zbytečných ztrát.«

»To když dokážete, smeknu před vámi. Co to má být?«

»Němci sami. Ti z Evropy se v Norimberku obešli bez obětí.«

»Poslyšte pane Vávra - nedělejte to!« zkusil mě zviklat, ale to už jsem odkládal mikrofon vysílačky.

Obrátil jsem se pak na velitele základny Norimberk majora Redrivera. Vysvětlil jsem mu, že bude potřeba umístit Němce, kteří se vrátí do Norimberku. Redriver se zatvářil udiveně, ale neprotestoval. Věděl, že jsem právě domluvil s kapitánem Turranchem a omylem to považoval za dohodnuté.

»Ať nám ale nelezou na letiště,« kladl si podmínku. »Já bych těm fašistům nedůvěřoval, jako vy. Je o vás známo, že jste – nezlobte se na mě – příliš naivní. To je jasné každému.«

Spolkl jsem to, protože vypočtený okamžik se rychle blížil. Vypravil jsem se do Denverského tábora na palubě vrtulníku s Johnnym a Michaellem. Byl už pozdní večer, když jsme přistáli uprostřed tábora. Hned nás obklopili Němci.

»Všichni pojd'te sem - a věci si vezměte s sebou!« svolával jsem internované. »Vrátíme se do Nového Norimberku. Pospěšte si!«

»Co ženy a dívky?« zeptal se mě kdosi. »Nechat je tady přece nemůžeme.«

»Ať jdou také! Kdo chce jít s námi, ať přijde sem! Kdo nechce, ať zůstane ve stanech!«

Plocha kolem mě se rychle zaplnila. Nechal jsem vytvořit modré kolo propusti. Skoro okamžitě se zvedl vítr, ne zvlášť silný, asi jako když zapomenete otevřené dveře v průvanu - navíc foukal po směru. Ozývalo se také podezřelé praskání, ale propust postupovala pomalu a protože její okraj byl ve větší hloubce, nehrnula hlínu, ale krájela ji. Jistě by se po tom dalo přeběhnout. Požádal jsem kamarády, aby na druhou stranu projeli s vrtulníkem. Johnny a Michael mi uvěřili a zakrátko byli na druhé straně. Pak vzlétli, aby nepřekáželi.

Vybídl jsem Němce, aby modrým kolem proběhli, ale nikomu se nechtělo. Praskání pod našima nohama nebylo silné, ale znatelně nám otrásalo podrážkami. To svědčilo o tom, že modré pole svou silou krájí skálu jako nůž poněkud ztvrdlý chléb. Více psychicky zapůsobil náhlý silný vítr, ženoucí kotouče prachu.

»Přece se toho nebojíte? Jdeme!« vykřikl jsem a rozběhl se do modravého kola. Mrknutím jsem zjistil, že vedle běží i Kurt s Gertou.

»Díky vám,« poděkoval jsem jim na druhé straně.

Spolu s Kurtem a Gertou běželi Kurtovi rodiče, poznával jsem i ostatní účastníky našeho tehdejšího útěku před zkázou Hamburku. Za první skupinou vyrazili ostatní. Vypadalo to jako největší hromadný běh v dějinách lidstva. Čtyřiašedesát tisíc lidí s nemluvnaty nesenými v náručí probíhalo obrovskou modrou slavobránou do cíle - na jiné planetě. Planina na staré Zemi byla trochu přeorána a místo kamenité hlíny tu bylo náhle pole dozrávajících küfferle. Zato v rozsáhlém poli küfferle u obvodové zdi města Nový Norimberk teď bylo prostranství neúrodné kamenité půdy a zbytek pole byl nevýslovně pošlapán.

Čtyřiašedesát tisíc Němců se vrátilo domů. Doběhli poslední opozdilci, modrá slavobrána zmizela. Kruh se uzavřel. Stálo to vůbec za to trmácení?

Jedno se ale přece změnilo. Někteří mě stále nenáviděli, ale většina v táboře leccos pochopila. Zkušenost, jak chutná být podlidmi, pro ně určitě nebyla k zahození.

Rozhodl jsem, aby se všichni místní vrátili do svých domovů, s výjimkou žen a dívek z Domu Německých Matek a mládeže z Domů Hitlerjugend.

»Rozeberte si je mezi sebe,« požádal jsem ostatní Němce. »Ten obludný systém bordelů musí zmizet. To není výchova lidí, ale stáda. Vrátíme se raději ke starému osvědčenému typu rodiny.«

Tak jako majora Redrivera postavil jsem i kapitána Turrancha z Enterprise před hotovou věc. Nebyl čas na výčitky. Vyžádal jsem si všechny německy mluvící vojáky Bundeswehru a požádal ho, aby každého vybavil vysílačkou.

»Budete jejich prostřednictvím velet Němcům,« ujistil jsem kapitána Turrancha. »Naše armáda se rozrostla a můžeme začít akci.«

»Co to vlastně plánujete za šílenost?« rozčiloval se nad mou drzostí kapitán Turranch.

»Obsadíme rovnou vlčí doupě - Berlín.«

»Nebude nám překážet Stuttgart? I kdybychom město objeli, budeme mít jeho posádku v zádech. To smrdí hřbitovem!«

»Stuttgart můžete pustit z hlavy, kapitáne. Napadlo mě to také, ale mám slib hlavonožců, že Stuttgart paralyzují, aby nás neohrožoval. Můžete to brát jako záruku - hlavonožci nikdy neslibují, co by nemohli splnit. Posádka Stuttgartu jako kdyby neexistovala. Cesta je volná.«

Johnny a Michael mě pak vzali na palubu Enterprise.

»Co jste to proboha vyváděl?« spínal rukama Turranch.

»Musíme využít nálady, jaká teď panuje u Němců. Máte mapy Berlína? Neříkejte že ne, fotografovali jste všechna německá města.«

Nad mapou Berlína jsme se chvíli dohadovali.

»Tady máte Reichstag,« ukazoval jsem jim známou budovu. »Pod ní se nachází komplex bunkrů. Když jste dokázali rozbít stěny Antarktické pevnosti, neměl by být problém nabourat se do hlubin těchto krytů a zničit je. Atomové bomby tam nejsou, tím lépe.«

»A když to uděláme?« dotazoval se kapitán Turranch.

»Půjčte našim jednotkám všechny bojové vrtulníky. My s nimi vyřadíme kasárna Wehrmachtu. V Berlíně jsou čtyři. Během dvou hodin bych to viděl ukončené a Berlín bude náš. Bez Hitlera se další města vzdají - jako v pětáctýřicátém na Zemi.«

»Samozřejmě za předpokladu, že to půjde přesně podle vašeho scénáře,« rýpnul si kapitán Turranch.

»Vidíte v něm nějakou chybu?«

»Tu uvidíme všichni, až se projeví.«

»Až se projeví, budeme ji řešit,« odsekl jsem.

»Člověče, jediné co obdivuji, je vaše drzost,« podotkl kapitán Turranch. »Ale ono to nejspíš vyjde. Kde chcete být, až to začne?«

»V jedné z helikoptér,« usmál jsem se. »Johnny a Michael si už na mě zvykli a já na ně.«

»Já budu na Enterprise,« řekl kapitán Turranch. »Asi bych tam měl být s vámi, ale budu vám krýt záda a hlídat nebe nad vaší hlavou.«

»Ano - ale dávejte pozor, aby nebe nespadlo na vaši hlavu. Mraky nad Enterprise se totiž rozplynou.«

»Nevadí,« odušil kapitán. »Beztak mi ty mraky připomínají, že se tu někdo stará o nás, ačkoli by tomu mělo být naopak.«

Princezna Říše zla

Poslední večer před další z rozhodujících akcí.

Němečtí vojáci dostali zbraně, které odevzdali při kapitulaci. Není to přece jen velké riziko? Uvědomoval jsem si to, ale hned jsem si říkal, že není. Měli teď jiný cíl a věděli, že v případě prohry budou mít na vybranou mezi smrtí v Novém Německu nebo v americkém lágru. Možná bylo lepší, že jim Američané na Zemi dali najevo, že o ně nestojí. Když vojáci nemají kam ustoupit, obvykle neustupují.

Útok měl začít v pět ráno. Čekali jsme připraveni v lese na dohled od berlínské zdi, která tady měla jiný význam, než obdobná zeď na Zemi. Naši Němci měli kolem krku ostře žluté šály s emblémy baseballového mistrovství USA, kde jsem je narychlo sehnal – k jejich odlišení od Hitlerových vojáků to bohatě stačilo.

»Nebudete se se mnou zdržovat, rozumíte?« řekl jsem svým novopečeným spolubojovníkům. Vybíral jsem do party mladé kluky s vlastním jménem, u kterých jsem mohl předpokládat výchovný vliv jejich rodičů. »Kdybych byl zraněn, necháte mě být.«

»Pomoci raněnému kamarádovi je věc naší cti,« nesouhlasil se mnou jeden z nich, dvaadvacetiletý Ferdinand Ziggarr.

»Ano, ale já jsem výjimka. Vaši pomoc potřebovat nebudu, vzpamatuji se i z vážného zranění sám,« ujistil jsem ho. »Pomáhat každému jinému z party je samozřejmě jiná, ale kdyby ses zbytečně zdržoval se mnou, chyběl bys jinde.«

Ale přece jen mi nebylo úplně volně. Věděl jsem už, že lehké průstřely snáším lépe než kdo jiný, přežiju-li deset minut po zásahu, začne se mi všechno rychle hojit, ale průstřel hlavy by mě mohl zabít jako každého jiného. Navíc se dalo čekat, že se náš protivník nebude rozpakovat používat střelivo dum-dum. Za takových okolností by mi nepomohl nikdo - ale ostatní na tom byli ještě podstatně hůř.

Díval jsem se právě na hodinky, když to začalo.

První byla vlna bitevních letadel z Enterprise. Přilétly jako blesk z čistého nebe. Většina jich zaútočila na budovu Reichstagu, která odtud nebyla vidět, menší část raketami na kusy rozbila část zdí před námi. Skupina vybraných vojáků po náletu obsadila strážnici a otevřela bránu silnice na Stuttgart. Německá pěchota podporovaná německými i americkými tanky vyrazila. Vojáci se vezli na tancích a na obrněných autech, postupovali tedy rychle.

Vrtulníky bránu nepotřebovaly, letěly tedy napřed. Johnny a Michael zvedli vrtulník i se mnou a s mými Němci do výšky. Uprostřed Berlína stoupal k nebi mohutný oblak prachu z betonu a dýmu z amerických protipevnostních raket. Bitevní letadla tam točila kolo smrti a střílela na Reichstag jednu raketu za druhou. Honosnou vnější budovu dávno rozmetaly, střely rozhodily dokola trosky a pak se jako parta horníků pustily do betonu krytů.

Johnny a Michael s námi přistáli na ploché střeše hotelu Rote Fahne. Naše skupinka vyskákala a Johnny opět zdvihl stroj do výše. Měl se připojit k libovolné skupině a pomoci, kde bylo třeba.

V čele svých Němců jsem seběhl po schodišti dolů. Cestou jen tak z ničeho nic zhaslo v hotelu světlo. Nejspíš odpojili Berlínskou elektrárnu i s jejími vyrovnávacími kondenzátory. V šeru jsme míjeli vyděšené uklízeče a pokojské. Nezajímali nás, kolem recepce jsme proběhli na prázdnou ulici. Zamířili jsme do budovy Gestapa. Měl jsem jako zbraň jen pistolku, ale ostatní měli automaty a počítali jsme především s momentem překvapení. Světlo sice nesvítlo, ale protože svítalo, bylo na chodbě trochu vidět.

Hned za dveřmi jsem blesky bezhlučně zlikvidoval strážné ve vrátnici, ale to byly malé ryby.

Hlavní chodba se přímo hemžila gestapáky.

Automaty zaštekaly. Překvapení gestapáci se zprvu nezmohli ani na výstřel. Nejvíc je zřejmě šokovalo, že útočníky byli výsadkáři Wehrmachtu. Za pět vteřin byla chodba plná už jen ležících těl. Jeden gestapák se ukryl za sloupy velkého schodiště a střílel na nás, ale můj blesk se otočil i za sloup a gestapáka umlčel. Zajatce jsme nebrali, ostatně - nikdo se nevzdával. Vbíhali jsme do jednotlivých kanceláří. Jeden vykopl dveře a vkutálel se dovnitř, druhý střílel po všem, co se uvnitř pohnulo. Konečně, snad po čtvrt hodině od začátku akce, nastal klid. Vyčistili jsme budovu bez jediné ztráty na naší straně a vyvěsili na střeše americkou vlajku, aby nás omylem nenapadly helikoptéry. Za půl hodiny jsem vyslal osm blesků. Zkušenost z Nordenovy pevnosti byla neocenitelná a včas jsem se zásobil zdrojem energie - čokoládou. Zatímco výsadkáři měnili prázdné zásobníky automatů a obvazovali dva lehce raněné, rozbalil jsem balíček čokolády a doplňoval si energii. Brzy jsem se cítil opět svěží a plný síly.

Nastala druhá fáze boje o budovu Gestapa.

Vyčistili jsme brzy i suterén. Nejhorším problémem se ukázaly schody v zadním traktu budovy. Vedly dolů, hlídala je silná hlídka Gestapa. Horší bylo, že byla tma, takže jsme zpočátku nic neviděli.

Ferdinand Ziggar se ke schodům dostal první. Kdosi ho ze tmy vyzval, aby se prokázal heslem. Místo odpovědi zahájil Ferdinand palbu. Nejspíš někoho zastřelil, ale gestapáků bylo mnoho a spustili po něm také zuřivou palbu z automatů a Ferdinand se zhroutil mrtev.

Byl to první mrtvý na naší straně.

Zalehli jsme, takže jsme byli pod horizontem gestapáků.

Adolf Hammer hodil tím směrem ruční granát, ale ani exploze protivníky nevyřadila a palba pokračovala. Ukryl jsem se za sloupem a plazil se blíž, ale pořád jsem nikoho neviděl.

Pak se tam cosi mihlo. Vyslal jsem blesk. Gestapák upadl na schody a explodoval. Držel asi v ruce odjištěný granát a nestačil jej už odhodit. Bzučící střepiny kolem nás létaly jako sršni, ale část jich šla i na opačnou stranu. Zdola se ozvalo několik výkřiků plných bolesti.

Gestapáci byli ale ve výhodě, znali lépe prostředí a bylo jich na počátku víc než nás. Místo abychom zaútočili, museli jsme se stáhnout. V té chvíli udělali naši protivníci největší chybu. Vyběhli ze svých úkrytů a chtěli nás pronásledovat.

Modravý blesk objal skupinu šesti gestapáků a odhodil je stranou. Další se otočili ke mně a spustili zběsilou palbu, ale přestali hlídat opačný směr. Přilétl granát a vybuchl.

»Bravo, kameraden!« vykřikl jsem německy.

Opanovali jsme točité schodiště a opatrně po něm sestoupili do hloubky dobrých dvaceti metrů. Byla tam předsíňka, kde hlídali další gestapáci, ale šel jsem první, takže nestačili vystřelit, ačkoliv byli ve střehu. Za předsíňkou jsme narazili na těžké, ale nezajištěné pancéřové dveře. Otevřeli jsme je poměrně snadno.

Chodba byla navzdory tmě ve městě osvětlená ojedinělými žárovkami, napájenými zřejmě vlastním generátorem. Vkročili jsme do ní a pomalu postupovali, ale byla to chyba. V přímé chodbě nebylo kam se schovat, kam ustoupit. Když se naproti nám ozvaly zpoza rohu tlumené hlasy, nezbylo než připravit si zbraně. V té dlouhé osvětlené chodbě bychom byli jako na střelnici, na druhý konec k pancéřovým vratům bychom nejspíš nedoběhli. Ustupovat jsme ostatně nemínili.

Z boční chodby proti nám vyšla skupina vysokých důstojníků. Byla bohužel ve střehu a když se ozvalo práskání našich automatů, spořádaně couvla za roh a zanechala jen jednoho padlého.

Jediným bleskem jsem uhasil světla na tomto konci chodby. Teď jsme měli alespoň nepatrnou výhodu, že by naši protivníci museli střílet do tmy, zatímco nad nimi žárovky ještě svítily, za ten blesk to rozhodně stálo. Ve tmě jsme doběhli na roh chodby a spustili palbu.

Důstojníci měli pistole, my automaty. Měli tam pár vojáků, ale ti se dlouho rozkoukávali a to našim výsadbářům stačilo. Chodbou bzučely kulky oběma směry, ale na osvětlené straně chodby padali vojáci a důstojníci jeden po druhém. Spatřil jsem, jak přímo vedle mě klesli i dva naši, ale poměr ztrát byl pro nás zatím velice příznivý.

Pak jsme ale udělali stejnou chybu, jako před chvílí Gestapo u schodiště. Pronásledovali jsme prchající důstojníky a nechali jsme se vylákat do osvětlené chodby.

Ze skupinky prchajících nepřátel se náhle zablesklo.

Modrý blesk - quro. Rychle přeskakoval z jednoho našeho vojáka na druhého a zasažení se hroutili jeden po druhém. Mě dostihl také a odhodil ke stěně jako ostatní. Nezabil mě, jako jediný jsem byl trochu odolný, ale byl jsem v hrozném šoku. Svezl jsem se na podlahu a nemohl popadnout dech.

Karl Tipper stál stranou v tmavém výklenku a blesk ho minul. On ale nezůstal ve svém dočasném úkrytu, kde si ho nikdo nevšiml. Vyskočil a sklonil se k nejbližšímu padajícímu kamarádovi. Možná mu chtěl pomoci, ale bylo to marné, blesky zabíjely rychle a spolehlivě, jen se tak sám celkem zbytečně odkryl. Druhý krátký blesk - a mrtvý Karl padl přes svého mrtvého kamaráda.

Byl jsem naráz sám a rychle jsem uvažoval.

Znamenalo to, že mám proti sobě alespoň jednoho člověka, ozbrojeného jako já blesky Kopffüsslerů. Nebylo to dobré pomýšlení. Všichni výsadbáři kolem mě leželi mrtví a já mám proti sobě chlapa s modrými blesky a šest nebo sedm dalších. Ti sice mají jen pistolky, ale na jednoho je jich přece jen trochu moc.

Nastala krátká pauza. Z naší strany střelba utichla, ale ani naši protivníci nestříleli. Asi nás považovali za mrtvé, což mi dalo čas vzpamatovat se.

Přímo přede mnou ležel jeden z našich chlapců, světlomasý Hans. Nehýbal se, byl mrtev, jen v očích měl ještě podivný křečovitý údiv. Jeho automat ležel na dosah, stačilo trochu se po něm natáhnout. Neudělal jsem to a nehybně ležel dál, aby mě považovali za mrtvého. Měl jsem ale čas vzpamatovat se, měl jsem přehled - i zbraň.

»Jak se sem dostali ti vojáci od Wehrmachtu?« rozčiloval se kdosi. »Kdo je sem pustil? Kde jsou hlídky u vchodu?«

»Asi se chtěli schovat před bombardováním. Zjistím, kde jsou hlídky,« nabízel se kdosi.

»Počkej, Josefe, půjdu napřed. Víím co na ně platí.«

»Opatrně, můj Vůdče!«

Strnul jsem. Ano, byl mezi nimi i on, Hitler.

Malý skrček Josef, kterého jsem ani neznal, ale oblečený do honosného kabátce ze zlatého brokátu, se snažil vstoupit do chodby první, Hitler ho velitelským pohybem odkázal dozadu. Neohroženě vykročil v čele své družiny přímo ke mně.

Štěrbinou přivřených očí jsem mezi důstojníky spatřil i dvě ženy v nádherných šatech. Jedna měla blankytně modré, druhá tmavě červené. Kráčely vznešeně poslední ve skupině. Nebyly to snad Eva Hitlerová a princezna Susi? Nemohl jsem to vyloučit. Obě vypadaly stejně mladě a podle letmého vzhledu se jejich věk nedal rozeznat.

Počkal jsem, až se ke mně přiblíží víc. Ještě víc.

Vleže jsem vyslal rozvětvený klikatý blesk a teprve pak jsem se natáhl po nedaleko ležícím automatu.

»Stůjte, frau Hitler,« oslovil jsem přes mířidla samopalu stojící ženy, ztuhlé hrůzou.
»Nechci vám ublížit.«

Všichni chlapi se poskládali na zem jako loutky, jeden přes druhého. Modravá smrt se vyhnula jen dvěma dámám - zděšeně stály na místě, neschopné pohybu. Vynechal jsem je. Nepředpokládal jsem, že by byly ozbrojené, ale i kdyby byly, měl jsem horšího protivníka. Někde v té hromadě těl ležel živý chlap, vyzbrojený modrými blesky. Toho jsem se musel obávat. Ostatní byli mrtví, síly byly vyrovnané, ale jen do chvíle, než překoná šok, jako se před chvílkou podařilo mně. Pak budeme jeden proti jednomu, ale - on ví, na koho se má soustředit, já to nevím. Pak by měl proti mně výhodu první rány - a mohla by to být výhoda rozhodující. S elektrickým quro byl víc než rovnocenným protivníkem a ostatním lidem byl nebezpečný smrtelně, jak to ostatně dokázal, když zahubil celou naši skupinu. Poprvé naštěstí netušil, že jsem jeho útok přežil, teď by si mohl dát práci a dokončit to.

»Prozřetelnost... tohle nemůže...!« ozval se slabý hlas.

Jako jediný se pohnul - Hitler. Nebyl mrtev, ačkoliv jsem ho jako všechny zasáhl bleskem. Znamenalo to, že právě on je tím dalším člověkem předělaným hlavonožci. Varovali mě před Nordenem, ale Hitler byl zřejmě stejně nebezpečný.

Vyslal jsem další blesk přímo na něho, abych ho udržel v šoku. Bylo to rychlejší než střelba. Rád bych ho zajal, ale to v tomto případě nepřipadalo v úvahu. Věděl jsem, že mám proti němu výhodu jen nakrátko a nemám na vybranou, buď ho zabiju, nebo on zabije mě. Trochu jsem se vztyčil a namířil samopal na bezvládné tělo Vůdce.

»Nein!« zaječela žena oblečená v tmavě červené róbě. Bez váhání překročila několik mrtvých důstojníků, postavila se před svého muže a roztáhla ruce. »Nechte ho! Vy vrahu!«

Měl jsem mít soucit s chlapem, který tu přede mnou bezmocně ležel? To bych nesměl vědět, že ten stoletý chlap je odpovědný nejen za smrt miliónů lidí na naší staré Zemi, ale i statisíců Němců a miliónů zdejších rozumných bytostí. Eva se snažila muže zakrýt, ale ani široká róba na to nestačila. Věděl jsem, jak Adolf ležel a mířil jsem tak, aby první kulka šla do jeho hlavy. Pouhá látka sukně ji nezadrží.

»Vrah je on, paní Hitlerová,« odušil jsem nesmlouvavě. »Je to tisícinásobný vrah, vrah miliónů. Je prokletím obou světů. Nemohu ho zajmout, byl by nebezpečný. Musí zemřít!«

»Zemřeš ty!« odvětila na to s klidným výrazem ve tváři druhá z obou žen, krásná princezna Susi. A z její ruky vylétl další blesk.

Odhodilo mě to dozadu, ale blesk mě neochromil, jako by se stalo s každým jiným. Místo toho mnou otřásla křeč a v pádu naznak jsem nazdařbůh stiskl spoušť automatu.

Zarachotila krátká dávka.

Císařovně, která se neohroženě postavila před Hitlera, klesly roztažené ruce a její honosná tmavočervená róba se rychle zbarvila světlou krví. Pomalu se zvrátila dozadu a padla naznak na svého muže. Nechtěl jsem ji zabít, ale střelbu způsobil - blesk její dcery.

Princezna, která na mne poslala svůj blesk, skončila s prostřeleným ramenem. Také se zkroutila bolestí, ale to jí nezabránilo vyslat na mě další blesk. Jako kdyby věděla, že mě jedním nedostane. Opět mě to odhodilo jako loutku, ale silou vůle jsem se nadýchl a překonal to. Nesmím omdlít, říkal jsem si. Princezniny blesky byly slabší než blesky jejího otce, ale ten se jistě pozvolna vzpamatovával, stejně jako já. Byli na mě tedy dva - nepoměr dosti zřetelný.

Navzdory křečím jsem si podepřel samopal o mrtvého Hanse a třesoucíma rukama zamířil na hlavu Hitlera - nic ji už nezakrývalo. Stiskl jsem spoušť až na doraz - v křečovitě vůli zabít především tuhle nestvůru, nejhoršího dinosaura v dějinách, který nepochopitelně přežil až do dnešní doby, ačkoliv jeho spálené tělo měli najít v Berlíně.

Hans prve ze svého samopalu střílel, takže zbraň plivala oheň jen krátce. Závěr cvakl naprázdno, náboje došly, ale hlava Vůdce byla rozbitá na změt' krvavých úlomků. Boží mlýny melou někdy až příliš pomalu, ale tohle snad byl jeho definitivní konec.

»Vater! Mutti! Nein!« zaúpěla zoufale princezna Susi.

Vrhla se k rodičům, ale na krok od nich pochopila, že jim nepomůže ani ona, ani nikdo jiný. Zastavila se, sáhla k pasu a vytáhla krátkou pistolí.

»Ty česká svině!« oslovila mě. »Ty ještě žiješ?«

Tentokrát jsem byl rychlejší já.

Mé blesky ji odhodily dozadu, ale i já jsem velice dobře věděl, že ji to nezabilo. Vyskočil jsem a po pěti vrávoravých krocích dopadl přímo na ni. Po třech blescích jsem byl pekelně ztuhlý, ale teď byla pro změnu v šoku i ona, s takovým úderem se jistojistě setkala poprvé v životě, ona - donedávna jistě všemi hýčkaná.

»Proti tobě nic nemám, princezno,« řekl jsem a vykroutil jí z ruky pistolku. »Dej to sem, ať si neublížíš!«

»Zabil jsi mi otce i matku, ty vrahu!« ječela nenávistí. Pokusila se mě ještě udeřit bleskem, ale nemohla mi ublížit, ležel jsem na ní.

»Au! To bolí!« křičela. Pustil jsem její rameno. Měla je čistě prostřelené, ale už nekrvácelo a hojilo se jí přímo před mýma očima. Využila toho, že jsem ji pustil a začala mě nehty škrábat do obličejů.

»Nech toho, princezno!« okřikl jsem ji. »Tvůj otec byl největší zločinec v celém známém vesmíru, ale ty jeho vinu neneseš. Vzdej se! Nechci ti ublížit, ale budeš-li mě ohrožovat, zabiju tě!«

»Ty česká svině! Zabiju tě, uškrtím, oči ti vyškrábu!«

»Přestaň - jestli se chceš někdy vidět se svým bratrem!«

»Toho jste taky zabili, vy vrahové!«

»Friedrich je naživu,« vmetl jsem jí do tváře. »Zajali jsme ho. Zanech toho marného odporu, stejně mi neublížíš.«

»Jak je to možné?« úpěla zoufale. »Máš být mrtvý! Tohle ještě nikdy nikdo nevydržel!«

»Jsem stejně elektrický jako ty. Proto na mě nemůžeš.«

»Kdo ti dal naše největší tajemství?« štkala bezmocně.

»Jaképak tajemství? Hlavonožci je znají už dávno.«

»Ty stvůro, spaktoval ses s největšími nepřáteli lidí?« ječela.

»Vždyť i tvůj otec měl kdysi s hlavonožci dohodu, princezno. On ji ale porušil - a to byl jeden z důvodů, proč musel zemřít.«

»Já tě proklínám!« vzlykala bezmocně. »Jsi zkáza Německa! Nechápu, proč tě otec nedal hned na počátku popravít!«

»Protože netušil, že se jednou takhle setkáme,« odvětil jsem přísně. »Kdyby mě dal popravít, nic by tím nezískal. Netušil, že by se měl obávat jediného Čecha. Ale vy jste byli tak jako tak odsouzení k smrti - hlavonožci by vás vyhubili. Takhle budeš možná žít. Nic víc pro tebe udělat nemohu.«

Spatřila na podlaze ležící pistolí.

»Udělal bys lépe, kdybys mě zabil,« zasyčela a chtěla se mi vytrhnout. Stiskl jsem ji pevněji a znemožnil jí poslední marný odpor.

»Konec panování, princezno. Jdeme!«

Přešli jsme kolem mrtvých výsadkářů. Věděl jsem naprosto bezpečně, že jim nemohu pomoci. Blesky quro v plné síle jsou příliš smrtící zbraní. Devět mladých kluků muselo zahynout,

abych získal jedinou kořist? Princeznu Susi, tu namyšlenou a arogantní elektrickou holku, oblečenou v hebkém hedvábí, ale bez špetky citu, která se mě, naštěstí neúspěšně, pokusila zabít?

Ba ne, uvědomil jsem si. Tahle kořist nebyla mým cílem. Tím byl její otec, jedna z největších zrůd lidstva. Ohlédl jsem se po něm. Ležel v krvi, nehýbal se. Nepomůže mu už ani fenomenální hojivost hlavonožců. Je definitivně po něm.

Vyšli jsem z podzemí Gestapa. Nedaleko skupina německých vojáků obhlížela hluboký kráter na místě Reichstagu. Měli kolem krků žluté šátky, byli to tedy *naši*. Netušili, že pozůstatky Hitlera neleží rozdrcené pod tunami betonu, ale nedaleko odtud v ponurém podzemí téměř nepoškozené šedivé budovy Gestapa.

»Kdo je váš velitel?« zavolal jsem na ně.

»Scharführer Steffke,« srazili ihned paty. Měl jsem americkou uniformu a podle dohody byli Američané německým vojákům bez ohledu na hodnost nadřizení.

»Sežeňte vrtulník pro zajatce!« požádal jsem.

»Jé... naše princezna, Susi!« poznali ji nejbližší Němci. »Kde jste ji objevil?«

»Pomozte mi!« vykřikla na ně princezna. »Zastřelte už někdo toho smradlavého Čecha, slyšíte mě?«

Už zase vypadala arogantně, ale opět narazila, tentokrát na nerozhodnost krajanů. Nikdo z nich proti mně zbraň nepozdvihl.

»Jen klid, nerozčilujte se, princezno,« obrátil jsem se k ní. »Nikdo vás už neposlouchá a nikdy víc poslouchat nebude.«

»Američané posílají vrtulník,« hlásil Steffke. »Máte jít na střechu Rote Fahne. Vážně má odvézt naši princeznu do zajetí?«

»Co s ní? Mohla by si ublížit,« pokrčil jsem rameny.

»To mě opravdu necháte odvést?« křičela Susi. »Nikdo se své princezny nezastane?«

»Nezastane,« přikývl jsem. »Vůdce je mrtev a to je konec císařství. Jste teď obyčejná německá žena a musíme vás izolovat. Ve Spojených státech se asi setkáte se svým bratříčkem Friedrichem.«

»Ať radši chcípnu všichni, kdo porušili svatou přísahu danou mému otci!« zasyčela Susi - a vyslala blesk.

Steffke padl k zemi a pět - šest dalších Němců též. Také mě blesk na okamžik ochromil. Susi se mi vytrhla a vyslala druhý blesk proti skupince Němců na pokraji kráteru. Padali bezvládně do hloubky - mrtví dříve než dopadli.

Také jsem vyslal blesk. Srazil Susi na kolena. Nezabil ji, jen ji na okamžik ochromil. Nejspíš to zachránilo zbývající německé vojáky i ostatní přihlížející, ztuhlé úžasem a hrůzou. Vytrhl jsem parabellu a začal střílet. Mířil jsem na hlavu té andělské dívky a nemohl jsem minout. Vypálil jsem postupně šest ran - už první byla smrtelná, ale nepřestal jsem. Poslední náboj byl typu dum-dum - roztrhal její hlavu na krvavé kusy.

»Nemusel jste tak nenávistně...« přistoupil ke mně opatrně, ale trochu káravě jeden z německých důstojníků se žlutým šátkem.

»Musel jsem. Vidíte, kolik lidí zbytečně zabila? Musel jsem ji zneškodnit, ačkoliv - taky ji lituji.«

»Zabila ji už první rána,« namítal důstojník. »Ostatní byly zbytečné. Nemusel jste ji tak zohavít. Byla tak krásná - je jí škoda.«

»Mýlíte se,« poodhrnul jsem prostřelenou látku z jemného dívčího ramene. Bylo už skoro zahojené, ačkoliv hebká látka kolem průstřelu byla ještě nasáklá krví.

»Podívejte se sem! Před malou chvílí jsem ji postřelil. Myslel jsem, že to bude stačit. Nestačilo. Zahojilo se jí to samo velice rychle. Vzpamatovala by se i po průstřelu srdce, dokonce ani kulka do hlavy by ji nemusela vyřídít. Kdykoliv by mohla dál vraždit. A že to dělala, viděl jste sám. Nemohla mi ublížit, zabíjela aspoň Němce.«

»To snad... to snad není možné!« vydechl udiveně.

»Patřila k upraveným lidem,« vysvětlil jsem mu. »Viděl jste sám její vraždicí blesky! Další vlastností změněných lidí je schopnost hojit rány. Musel jsem ji zabít tak důkladně, jak to šlo.«

»To je ovšem jiná... jak to vlastně víte?«

»Protože jsem stejně tak upravený jako ona,« usmál jsem se smutně. »Jenomže ona byla zlá. Příliš zlá.«

Napadlo mě něco podivného. Princezna Susi byla upravená, ale její matka ani bratr, princ Friedrich, ne. Hlavonožci mi tvrdili, že upravovali jen Nordena. Jistě k těmto možnostem dopomohl Hitlerovi, kdoví? Mohl bych to s kterýmkoliv člověkem udělat i já. Ale proč si Hitler neupravil celou rodinu? Princezna Susi prý byla Hitlerovým mazlíčkem, asi proto jí tatíček vymohl u Nordena tuto úpravu, mohl to ostatně udělat i on sám, uměl by to přece, ale syna ani choť si změnit nenechal - asi jako každý diktátor nikomu nedůvěřoval.

Ale napadlo mě ještě něco. Princezna Susi tvrdila, že *jejím bleskům dosud žádný člověk neodolal*. Na kom je ale tady zkoušela? Vždyť mohla zabíjet jen Němce, své vlastní krajany. Možná jen vězně, ale i tak... Princezna - miláček i kat vlastního národa?

Už jsem ji nelitoval. Spíš bych si měl vyčítat frajeřinu, že mě napadlo zajmout ji živou. Proč? Vypadala jako andílek – a zatím... Ostatně - i když vypadala tak mladě, bylo jí přes padesát let, těžko byla tou nezkušenou dívenkou, která za zločiny svého otce nemůže.

Spojil jsem se s generálem Schmidkem a oznámil mu, že je Vůdce mrtev s celou generalitou.

»Císař je mrtev - to je konec císařství,« řekl na to zamyšleně Schmidke. »Konec Čtvrté Říše.«

»Jak to vypadá se situací v Berlíně?« zeptal jsem se ho.

»Máme všechno pod kontrolou,« odušil Schmidke. »Jedině generál Uhlmann se nám odmítl vzdát. Američané kasárna rozstříleli raketami. Uhlmann vzal s sebou do pekla skoro dvě stě mužů a teprve když on padl, zbylí muži z jeho posádky vyvěsili bílou vlajku. Berlín je v podstatě náš, nikde se už nestřílí.«

Berlín jsme tedy dobyli bez velkých ztrát. Norimberčané se mohli začít stěhovat, ačkoliv jsem očekával problém s ubytováním. V současném Berlíně byly přiměřené byty pro devadesát tisíc lidí, nouzově by se našlo ubytování pro dalších sto tisíc. Budeme s tím muset něco udělat. Bylo divné, že jsem se začal zajímat o stavebnictví, ačkoliv nebylo všechno rozhodnuto? Někdo na to musel myslet - a já jsem vytušil, že Němci budou z těchto událostí po nějakou dobu v jakémisi šoku.

Gloomy

Krátce po dobytí Berlína jsem byl opět pozván na palubu Enterprise, abych se poradil s americkou generalitou.

Nešlo o další plány. Dobytí Berlína se muselo trochu oslavit. Situace se vyvinula lépe, než se dalo očekávat, budoucnost se jevila růžověji. Zdálo se, že ztráty nebudou tak velké, jak jsem odhadoval. Kapitán Enterprise Willy Turranch uspořádal na lodi ve veliké jídelně hostinu. Připíjelo se hlavně na úspěšný konec této podivné války, na nový i na starý dobrý svět.

Až na této hostině se na mně projevila únava posledních dnů, plných napětí, vyčerpání i šoků. V polovině oslavy jsem nevydržel a požádal kapitána o kajutu. Zapadl jsem do spacího pytle a v minutě jsem nevěděl o světě.

Probudilo mě houpání postele. Posadil jsem se, udeřil se do hlavy a zjistil, že ležím ve velmi malé prostora na lodi, kolébající se na vlnách. Houkala se rychleji, musela být tedy menší než Enterprise. Uslyšel jsem pravidelné brumlání lodního motoru. Turbíny letadlové lodi byly přece od kabin na horní palubě daleko a nebyly slyšet.

Vybalil jsem se ze spacího pytle a spustil nohy na zem. Byla kovová a nepříjemně mě studila do bosých chodidel. Šátral jsem po kovové stěně a hledal vypínač, ale nenašel jsem nic, jen obrys lodních dveří. Nešly otevřít a to mě udivilo. Ztratil jsem trpělivost, bouchal na ně, ale nikdo mě neslyšel. Zabušil jsem víc a ještě víc.

»Uklidněte se, prosím,« ozvalo se z reproduktoru nad mou hlavou anglicky. »Musíte mít trpělivost.«

»Co je s dveřmi?« vybuchl jsem. »Co to má znamenat?«

»Dostanete se ven, buďte bez obav. Jste na lodi Gloomy na cestě k soudu do Spojených států amerických. Se svým advokátem se spojíte až na pobřeží Států, tady žádného nemáme.«

S advokátem? K soudu? Takže jsem - v lodním vězení. Zabušil jsem rozzlobeně na drsnou kovovou stěnu. Co jsem provedl, že mě ženou k soudu? Na Enterprise mě asi něčím omámili. Tak krátce po společném vítězství jsem to chápal jako nehorázný podraz.

»V tom případě bych se měl dozvědět aspoň co se mi klade za vinu, nemyslíte?«

»Jistě. Obžaloba zní na ozbrojený útok na Denverského šerifa, únos internovaných, maření úředního výkonu, špionáž ve prospěch Hitlera i mimozemšťanů a nedodržení smlouvy. Jak vidíte, je toho dost na sto padesát let vězení a bohužel, nemůžeme vás z té kabiny jako zvlášť nebezpečného vězně pustit ani na chvíli.«

»Myslíte, že bych se vám protivil?«

»Je to velice pravděpodobné,« ozvalo se uštěpačně.

Vzedmula se mi v krku hořkost a každopádně tím přetekla míra. Ulehčeně jsem na prsou nahmátl popruhy s krabičkou. Pistole s uniformou zůstaly na Enterprise, ale nechali mi ovládač **gawonyx**. Bláhoví - to už mi tu mohli rovnou nechat bazooku!

»Zapomněli jste na mou největší vinu,« odpověděl jsem jim už zase klidným hlasem, ale stejně jedovatým jako oni.

»Kterou?«

»**Zničení lodi Gloomy**. Přidržte se něčeho, za chvíli najedeme na mělčinu!«

»Byl by to možná dobrý vtip, kdybychom se nenacházeli nad hloubkou šestnácti tisíc stop uprostřed Atlantiku!«

»Aha - střed Atlantiku... To bude v této chvíli někde na pomezí Rheinlandu a Pruska. Naštěstí tu nejsou žádná hnízda, na která bych se musel ohlížet. Dobrá, držte se!«

Sám jsem se vzepřel jak to šlo. Přivolal jsem modrou propust - a prohodil loď zpátky do Nové Země.

Nejprve se ozvalo strašné zavytí. Úroveň terénu na Nové Zemi byla téměř o dvě stě metrů výše než hladina Atlantiku. Určoval jsem dvě ze tří souřadnic, výškový rozdíl srovnávala propust automaticky, ale musela při přenosu doplnit rozdíly potenciální energie. Přenos s tak vysokým zdvihem byl náročnější, naštěstí eliminoval i setrvačné síly. Zavytí skončilo strašlivým praskotem a hrozivými skřípavými zvuky, až mi to trhalo uši. Gloomy začala prudce brzdit. Smýkala se po skále pokryté slabou vrstvou půdy a vyvracela staleté stromy s kmeny až deseti metrů v průměru, které prorážely její ocelové boky, zatímco ulámané kosmaté mnohatunové větve bušily jako beranidla do lodních nástaveb. Přimáčklo mě to na stěnu a chvíli jsem se nemohl pohnout. Kormidla i lodní šrouby se ulomily, odlehčený motor se dostal do vysokých otáček a ještě tu nepříjemnou kakofonii zvuků znásobil.

Pak se pohyb lodi zastavil, motor umkl a lodí se rozhostilo strašidelné ticho.

»Konečná!« ozval jsem se. »Vystupovat!«

Z reproduktoru se ozvalo bolestné sténání. Ublížit jsem ale nikomu nechtěl, proto mě to trochu zarazilo.

»Jste tam? Nestalo se vám nic?« staral jsem se.

»To je - vaše práce?« vydechl bolestí zkreslený hlas.

»Zajisté,« souhlasil jsem. »Trvám na tom, abyste mi otevřeli. Jinak to bude ještě horší.«

»Máme přísný zákaz pustit vás dříve než dorazíme na místo. Ostatně - nejsme sebevrazi. Z kovové kabiny nám svými blesky škodit nemůžete. Můžeme vás tam preventivně a v sebeobraně i zabít, máme na to prostředky - i svolení.«

»Že nejste sebevrazi? Máte k tomu zatraceně blízko, aniž to tušíte. Na místo už nedorazíme. Loď je samá díra, kdybych ji vrátil do Atlantiku, šla by v minutě ke dnu. Konečná stanice Gloomy je tady, na území mimozemšťanů. Pusťte mě ven! Zabít vás nechci, ale jestli mě do půl hodiny nepustíte, budete pak nejspíš mrtví.«

»Chcete nám snad škodit i z té kovové kabiny?«

»Kdo říká, že vás zabiju já? Ale v této chvíli už se sem žene tlupa domorodců, budou tu dřív než za půl hodiny. Požádal jsem je, aby mě vysvobodili. Vás budou považovat za mé vězňatele, ostatně to je pravda. Nemáte kam se schovat a že byste odolali, to také nepřipadá v úvahu. Budete rádi, když se za vás přimluví. Uvědomte si, nejsme v Atlantiku, ale zpátky na Q-Zemi! A tady jsou páni oni!«

Chvíli se nic nedělo.

»Tak co je?« zajímal jsem se nervózně.

»Nevyšlo vám to,« řekl spokojeně hlas v lodním reproduktoru. »Spojili jsme se s Enterprise. Jsme sice opravdu na Q-Zemi, jak jste říkal, ale domorodci o vás buď nevědí, nebo jim nestojíte za roztržku se Spojenými státy. Turranch už pro nás poslal vrtulníky, budou tu za chvíli - pak se uvidí.«

»Vyslanci domorodců na Enterprise o mně nevědí,« odpověděl jsem suše, »ale obsluha propustí ano, jinak bych je nemohl požádat o vytvoření propusti. Mají mě zaměřeného lépe než vaši operátoři na Enterprise, před chvílí vám to snad dokázali. Ale to není všechno. Mohou mi teď vytvořit energeticky náročnější propust a poslat nás na opačný konec světa. Tam se pomoci nedočkáte, hlavonožci tam budou zaručeně dřív. Donutili jste mě jednat a chcete mě zřejmě donutit k něčemu horšímu, ale rozmyslete si to rychle! Máte na to minutu, než hlavonožci nabijí kondenzátory propustí. Nepochybujte o tom, že mě poslechnou - jako před chvílkou.«

To už jsem blufoval o sto šest. Propust nebyla schopná poslat loď na opačný konec světa. Mohl bych prohodit Gloomy jedině na jiné místo na Zemi, sotva v rozmezí deseti zeměpisných stupňů, tedy jen pár tisíc kilometrů odsud. Snad bych ji pak stihl poslat zpátky dříve než by šla ke dnu, ale opět jen o těch deset stupňů, ne až na opačnou stranu světa. To jsem ale věděl já - ne oni.

Reproduktor umlkl. Nejspíš se tam radili a vypnuli mikrofon, abych je neslyšel. Ve tmě kabiny bez oken jsem na hodinky neviděl, ale odpočítal jsem pomalu a nahlas do šedesáti.

»Jak myslíte,« řekl jsem spokojeně. »Poletíme tedy mnohem dál. Raději se připoutejte, bude se to podobat nárazu kamionu do zdi. Jestli se přitom Gloomy rozlomí, odnesou to nejspíš i nějaké kosti. Já se teď pečlivě natáhnou tady do rohu, dám si sem matraci...«

»Ne - pustíme vás!« křikl povědomý hlas. »Už pro vás jdou!«

»Minuta uplynula,« odpověděl jsem. »Dobrá, přidám vám půl minuty. Chystáte-li další podraz, máte čas právě na jeden Otčenáš, víc už asi nestihnete. Hlavonožci mají nabito a udělají to i beze mne – jen já to ještě mohu zastavit.«

V té chvíli zašramotil zámek dveří. Dveře se pootevřely, ale nespěchal jsem. Nevěřil jsem jim, mohli chystat nějakou další zradu. Ale vypadalo to, že k tomu ztratili chuť. Kdosi utíkal po kovových plátech podpalubí, aby byl ode mne co nejdál.

Vyšel jsem do tmavé chodby. Nikde se nic nepohnulo. Pro jistotu jsem se rozhlédl. Nikde žádný odstřelovač. Chodba byla na obou koncích slabě osvětlená denním světlem odshora. Vydal jsem se na opačnou stranu, než prve zmizel ten, kdo mi odemkl dveře.

Chodba končila železným schodištěm. Vyšel jsem po něm na palubu. Gloomy byla tak hustě pokrytá větvemi, že vytvořily na přídí pravou džungli. Prodíral jsem se dopředu, ale bylo to čím dál horší. Naštěstí jsem včas spatřil mohutný kmen, opřený šikmo o lodní trup. Nedalo mi práci seběhnout po něm na zem, kde bylo přece jen mezi jednotlivými stromy více prostoru.

Byl jsem opět volný - sice v lesích Rheinlandu, ale to by mi nevadilo. Ale byl jsem parádně rozzuřený, ačkoliv můj vztek ochladilo vědomí částečné odplaty. Byla asi trochu přehnaná, zničená loď jistě stojí pěkných pár milionů, ale - oni určitě v právu nebyli!

Shora se ozval svist turbín a pleskání rotorů vrtulníků. Nu což, hoši se pocvičí v záchraně posádky zaoceánské lodí, která ztroskotala uprostřed pralesa. To se jim jinde těžko poštěstí.

Nebudou po mně ale střílet?

Mohli by - ale neradil bych jim to. Ocitli by se náhle uprostřed Atlantiku a kdoví, zda by jim zbylo palivo až k pobřeží. Pod stromy mi ostatně nemohli ublížit a že by za mnou sem dolů spustili na laně nějaké výsadkáře? Ty bych teprve litoval!

Zdalo se ale, že se hoši starají jen o posádku Gloomy. Správně, bezpečí především.

Rozběhl jsem se k obydlímu území. Teď bych potřeboval na pomoc někoho z Kopffüsslerů, nejlépe Uaxio. Škoda, že o mě opravdu nevěděli - pokud si nevšimli, na jak neobvyklém místě jsem požádal jejich stroje o vytvoření propusti.

Sám v pralesě sto kilometrů od obydlího území - na Zemi by to nebylo nic příjemného, ale tady to nebylo tak zlé. Prales nebyl neprostupný jako pozemské tropické pralesy - byl pečlivě udržovaný, dole mezi silnými kmeny bylo všude dost místa, aby se tu dalo jezdit i autem. Auto jsem neměl, byl jsem bos, ale to mi nevadilo.

Utíkal jsem lesem po mechovitém porostu. Koruny stromů byly husté a pod nimi bylo příšeří. Shora mnoho světla nepronikalo, ačkoliv už dávno začal den. To mělo svou výhodu v tom, že tady dole nic kromě mechu nerostlo a po něm se mi dobře běželo, ačkoliv jsem byl bos a neměl nohy zvyklé tomuto způsobu pohybu.

V běhu jsem sprádal další plány.

Obvinění - celkově na sto padesát let vězení? Co jsem vlastně provedl tak hrůzyplného? Pravda, před chvílí jsem poslal do šrotu loď Gloomy, ale to byla druhotně vyvolaná akce. Co mi to chtěli namluvit o ozbrojeném napadení toho pitomce šerifa v Denverském internačně-koncentračním táboře? Povedeného ptáčka, který se nestyděl vybírat pět set dolarů vstupného do *rýžoviště* a ohrožoval mě koltem? Cožpak jsem ho neobvinil před samotným presidentem? Jak je

možné, že té kryse špinavé dali za pravdu? Fakt je, že na něho a na jeho vypečené dobrovolníky namířili Johnny a Michael rychlopalné kulometry, ale stříleli jen pro výstrahu a do země. Budu se muset podívat, co hrozí jim, když mě kvůli tomu zatklí.

Co tam bylo dál?

Špionáž ve prospěch Hitlera? Toho jsem přece vlastnoručně rozstřílel! Mnohem hůř vypadá špionáž ve prospěch mimozemšťanů. Špionáž patří ve světě k oblíbeným obviněním, když není po ruce nic jiného. Tam se nejhůř dokazuje nevina a žalobce může mlžit jak chce, vždycky to svede na nějaké tajné dokumenty.

Co dál? Únos internovaných? Maření úředního výkonu? Jsem snad vázán jejich úředníky? A nedodržení smlouvy?

Nevím, nevím. Ta smlouva s prezidentem Spojených států, pokud se tomu dá říkat smlouva, nebyla řádně sepsána a zaručeně v ní nebylo, že budou Němci internováni. Jenomže - u amerických soudů bych to těžko dokazoval a obžaloba bude mít jistě smečku zdatných právníků. U případné poroty soudu Spojených států bude mít největší váhu osobnost právníka - ne spravedlnost.

Všechna ta obvinění byla podle mě jen záminkou. Spíše se mi zdálo, že jsem se stal někomu nepohodlný. Mouřenín vykonal práci, mouřenín může jít. Jistě, postavil jsem se kapitánu Turranchovi a vrátil Němce zpátky do Norimberku, ale Berlín jsme dobyli s minimálními ztrátami, to potvrzovalo správnost mého nápadu. Alfréd Schmidke pak zařídil kapitulaci tří ze čtyř vojenských posádek Berlína - a koho to napadlo? Mě. Nemohli mi odpustit, že jsem měl lepší nápady než oni? Nebo - a to se také mohlo stát - jim bylo trapné, že jsem před světem odhalil Denverský koncentrák? To v obvinění nebylo, ale - záminek si našli i tak víc než dost.

Každopádně mi bylo jasné, že budu ve Spojených státech ode dnešního dne *persona non grata* a o bezúhonnosti bych si mohl nechat leda zdát. A jestli vliv Spojených států sahá po celém světě, budu mít nejspíš problémy i doma v Čechách.

Jak z téhle kaše ven? Možná jsem neměl jednat tak ukvapeně, neměl jsem se bránit. Tím jsem to totiž zpečetil. Předchozí viny byly vykonstruované, ale loď Gloomy jsem skutečně zničil.

Jenže - je to bída. Co jsem mohl dělat jiného? V americkém právu se nevyznám a na obhajobu nemám ani dolar. Měl bych vůbec naději před americkými soudy, které klidně osvobodí vrahy a zavírají nevinné? Měl jsem se nechat zavírat na sto padesát let? A to nepočítám urážky Spojených států, drzost, se kterou jsem amerického lékaře obvinil z vraždění nemluvňátek, kterému se podle amerických zákonů neříká vražda, ale *parciální porod*? Nebylo tím vrcholem i obvinění šerifa z genocidy a z korupce?

Co teď? Američané mají na záchraně Němců hlavní zásluhu. Jejich vojenská pomoc byla účinná a oni sami přitom přinesli nejvyšší oběti. Americká atomová letadlová loď Nimitz s tisíci muži na palubě šla ke dnu, stovky mužů zahynuly i v Düsseldorfu a Jeně.

Dobrá, to je za námi. O co jim jde teď? O spravedlnost? To by se snad neuchýlili k únosu. Jde jim jen o mou osobu, nebo i o jiné? Ale proč? Proč by mě házeli přes palubu právě teď? Vždyť jsem všechno myslel upřímně. Bez mého nápadu jednat s hlavonožci by tady nebyli a Němcům hrozilo vyhubení. Nejspíš nechtějí, abych jim na Q-Zemi překázal - není za tím vším nějaká hodně špinavá hra? Neuvědomují si, že budou mít potíže i s hlavonožci? Zatím s nimi přece nikdo kromě mě nejednal!

Vzpomínal jsem usilovně, kde je nejbližší hnízdo hlavonožců. Kvoliaň - nebo je Aomuniak blíž? Kvoliaň je určitě blíž, ale dělí mě od něj říčka Kanio a most tam jistě žádný nebude.

Změnil jsem tedy směr ke hnízdu Aomuniak. Orientoval jsem se snadno - samozřejmě díky implantovanému kusu mozku se všemi potřebnými vědomostmi. Teď vyběhnu na nevysoký

hřeben mezi údolím řek Kanio a Siomai. Seběhnu dolů a podél řeky Siomai patnáct kilometrů. Kilometr sem nebo tam našťestí nehraje žádnou roli.

Jak mě ale hlavonožci přijmou? Určitě jsem i pro ně ztratil na užitečnosti. Bez podpory Američanů klesla i moje úloha prostředníka. Opravdu se jim nechce pro moji osobu riskovat vážnější konflikt se Spojenými státy? Nesmysl! Co je hlavonožcům do vztahů mezi lidmi? Upřímně řečeno, oni teď ovládají takové síly, že nemusí brát ohled ani na Američany, ani na Němce. Všechno co dělají, dělají proto, abych je nemohl obvinít z nedodržení smlouvy. Smlouvy, která není napsána na papíře, ale kterou oni dodrží.

Běžel jsem jako o závod. A kdoví, možná to bude skutečně závod - závod s časem.

Aomuniak

Ačkoliv jsem běžel mechem, dělal jsem dost hluku. Občas mi pod nohou křupla spadlá větévka, jindy jsem shodil kámen, nebo se protlačil mlázím.

Najednou jsem měl nejasný pocit, že je něco nablízku.

Zvolnil jsem klus a začal se rozhlížet, ale nic podezřelého jsem neviděl. Až najednou...

Se stromu přímo přede mne seskočil obrovský hnědý žok velikosti slona. Skoro dvacet metrů se od něho do obou stran roztáhly čtyři neskutečně dlouhé hnědé pařáty, podobné uschlým větvím. Stál přede mnou největší zdejší dravec - Grosswolf.

Zastavil jsem se uprostřed kroku.

»A hledme - to je náhoda!« řekl jsem. »Nemyslel jsem si, že někdy někoho z vás uvidím.«

»To jistě,« ozval se strašně skřípavý hlas. »Taky jsem už vůbec nedoufal, že mi sama náhoda tak pomůže.«

»Uaxio mi říkala, že vás mám od ní pozdravovat, kdybych se s vámi přece jen setkal - ale tvrdila, že to nebude pravděpodobné.«

»Kdo že koho pozdravuje?« nechtěl věřit tomu co slyší.

»Uaxio vás,« odušil jsem. »Její přítel je i můj přítel. Určitě ji prý znáte. Máme spolu dohodu o vzájemném respektování.«

»Aha - Uaxio...« zamyslel se. »Nebude to nakonec jedna z Kopffüsslerů, co se jmenujeUa....xio.....?«

Jméno **Uaxio** jsem z toho skřípavého zvuku jakž-takž zachytil. Pravda, on ji nazval plným jménem. Měl na to nejen lepší sluch, ale i mluvidla. Slyšel jsem sotva desetinu a vyslovit bych to nedokázal.

»Určitě máme na mysli tutéž osobu,« přikývl jsem.

»Ta že by se přátelila - s člověkem?« nechtěl tomu věřit. »Kdo z tvých soukmenovců ti to nalhal?«

»Pokoušíme se s Uaxio rozmotat řetěz násilí v tom nešťastném světě,« odvětil jsem klidně. »Musíme si věřit!«

»Násilí!« vybuchl Grosswolf. »Zabili jste **Mioxred**. To se nedá nikdy v životě zapomenout!«

»To je mi líto,« řekl jsem. »Doufám, že se ty tragédie už nikdy nebudou opakovat. Máme s Kopffüsslery příměří.«

»Ale ne s námi. Zařekl jsem se přísahou, že vypiji tolik lidské krve co jí tenkrát vyteklo z **Mioxred**. A nesplnil jsem ani polovinu slibu. Jdeš mi přímo do náruče.«

Zbledl jsem. Pravda - s jeho kmenem jsem příměří neuzavřel. Jak to říkal Karl - jedinou solidní záchranou je těžký tank nebo aspoň obrněný vůz s kulometnou věží, ale ani to by nemuselo stačit, pouhé auto prý nebylo dost těžké, aby je tenhle mamut nedokázal převrátit. Zaklíněný kulomet by mi pak příliš nepomohl. Otočit se a pokusit se utéci? To je nesmysl ještě větší. Pařáty toho netvora by mě popadly dříve než bych udělal pět kroků. Ostatně - prve mě přece korunami stromů předběhl!

Blesklo mi hlavou quro. Ne s úmyslem zabít ho, jen dokázat, že jsem zadobře s hlavonožci. Nebyl jsem si ale jistý, zda ho tato zbraň nerozvzteklí ještě víc. Jiné východisko jsem neměl, jediné přesvědčit ho, aby mě nechal žít.

»Musel bys zabít přítele Uaxio!« odušil jsem.

»Přítele Uaxio!« vykřikl náhle tak silně, až mi zalehlo v uších. »To by měla za přítele vypečenou bestii! Lžeš, nevěřím ti ani slovo! Němcům se nedá věřit!«

»Nejsem Němec,« namítl jsem.

»Nepovídej!« vybuchl. »A rozmlouváme spolu jak?Německy! Nebo snad umíš naši řeč? Pochybuji!«

»Němčina není ani vaše, ani moje řeč,« odpálil jsem. »Také jsem se ji musel naučit a není tomu tak dávno.«

»Ba ne, mě tak snadno neoklameš! Ty že mluvíš jinak?«

»To se rozumí, ty sloní kudlanko nábožná,« odfrkl jsem česky. »Já jsem Čech a ne Němec!«

»Nějak jsem ti nerozuměl,« zavrčel Grosswolf. »Ale podobá se to němčině jako vejce vejci.«

»To nebylo německy, ale mou řečí,« odsekl jsem. »Poslyš, že ty ani nevíš, na čem jsme se s Uaxio nedávno dohodli? Uaxio mi přece tvrdila, že se to určitě všichni dozvíte!«

»Nic nevím,« souhlasil. »Ani mě to nezajímá. Vypadáš slabší, moc krve z tebe nebude!«

Jeho pařáty mě mezitím objaly a spojily se do pevné dřevěné ohrady, ale ještě se mě nedotkly - pořád byly pět metrů ode mne.

»Dohodli jsme se, že jsme všichni rozumné bytosti, takže se musíme respektovat,« pokračoval jsem rychle. »Neznamená to, že si budeme navzájem slepě věřit, ale musíme se naučit rozlišovat slušné myslící bytosti od neslušných.«

»To je přece jasné odedávna! Neslušné bytosti jsou Němci. Všichni zabíjejí, pálí, vraždí.«

»Ne všichni. Není Němec jako Němec,« opravil jsem ho. »Jsou i takoví, kteří se chtějí domluvit po dobrém.«

»Na to jste měli dost času dřív,« řekl.

»Třeba to dřív nešlo,« zavrtěl jsem hlavou.

»A teď už to nejde vůbec,« odsekl.

Než jsem se nadál, jeho pařáty mě sevřely. Bylo to jako když člověka naráz omotají dvě nebo tři krajty - škrtiči. Nemohl jsem se ani pohnout, ani nadechnout.

Skoro bezděčně jsem vyslal blesky *quro*.

Grosswolf mě sice ihned pustil, ale jen leknutím, ne že bych mu uškodil. Pravda, použil jsem nejslabší dávku, jaká by nezabila ani člověka. Dopadl jsem na měkkou půdu ze dvou metrů, ale šlápl jsem nakřivo a zůstal ležet. Ani teď jsem nepomýšlel na útěk - v tom směru jsem neměl naději na úspěch. Jediná šance pro mě byla vyjednávat dál a přesvědčit tu obludu o své pravdě.

»Nech mě být,« zavrčel jsem. »Já ti nechci ublížit, rozumíš? To zabíjení musí přestat!«

»Ty na mě máš i *quro*?« zaskřípěl Grosswolf vztekle, popadl mě a stiskl ještě víc.

Použil jsem silnější dávku, ale tentokrát mě ani nepustil. *Quro* mu nevadilo, byl proti tomu od přírody imunní.

»Uaxio tě určitě nepochválí,« vykřikl jsem přidušeně.

Už jsem ale viděl, že jsem prohrál. Tvrdé kostěné ruce netvora si mě nesly tam, kde se přede mnou začala rozevírat jeho obrovská kusadla, podobná zrezivělému drapáku menšího rypadla...

»Halt!« ozvalo se náhle za námi.

Rypadlo kusadel se zastavilo půl metru ode mne a od kmene nejbližšího stromu se odlepily dvě postavy hlavonožců.

»Dohodli jsme s lidmi příměří,« pokárali Grosswolfa. Pustil mě okamžitě - spíš mě zlostně odhodil. Dokutálel jsem se až k nim.

Okamžitě jsem si oddychl. Zastali se mě. Kdyby se neobjevili, tahle bestie by mě určitě měla k obědu. Měl bych ji chápat, měla dost důvodů k nenávisti, ale - chtěla mě nepochybně zabít.

Chvíli se spolu dohadovali řečí, ze které jsem nerozuměl ani jednomu skřeku. Mezitím jsem si spočítal kosti a rozlámaně vstal. Žádná kost to naštěstí neodnesla a o modřiny nejde.

»Co tady vlastně děláš?« obrátili se ke mně, jakmile si všechno vyříkali mezi sebou.

»Dobré jitro!« pozdravil jsem je. »Jdu tudy správně k hnízdu Aomuniak? Potřebuji co nejdřív mluvit s Uaxio.«

»Dobrý den i tobě,« odpověděl menší hlavonožec. »Ano, je to správná cesta. Ale co děláš tady? Američané nás informovali, že máš důležité jednání na Zemi - a ty se touláš až tady! Nejsi-li na Zemi, kdo tam jedná?«

»Dopadlo to jinak,« oddychl jsem si. »Na Zemi nejednám.«

»Samozejmě, ale kde jsi vlastně byl?«

»Ve vězení,« odtušil jsem. »Nevím proč mě Američané zajali. Potřebuji ale vážně mluvit s Uaxio.«

Nechtělo se mi vyklopit jim všechno, dokud sám nevím, co za tím vězí, ale raději jsem říkal pravdu, kterou si mohli ověřit.

»Tady není, ale pojd' s námi, zavoláme ji. Vypadá to na vážnou situaci, musíme to oznámit ostatním hnízdům.«

Ohlédl jsem se po Grosswolfovi. Stál ve střehu, jako by si to chtěl rozmyslet. Naštěstí hlavonožce respektoval, ačkoliv na něm bylo vidět, jak nerad se jim tentokrát podvoluje.

»Nezlob se na mě - ale já jsem opravdu nikdy žádnému z vás neublížil,« rozloučil jsem se i s ním. »Jsem Čech, ne Němec.«

»Stejně bych tě zakousl,« zavrčel. »Máš obrovské štěstí, že se tu objevili... Příště si dám pozor, aby nebyli tak blízko.«

»Ale Mauxwane,« napomenuli ho hlavonožci. »Jsou dva druhy lidí. Jedni jsou nepřátelé, ti druzí jdou s námi.«

»Časem jistě pochopíš, kdo může být tvým přítelem a kdo ne,« řekl jsem. »Já tě za nepřitele nepovažuji.«

»To si řekneme, až se potkáme příště,« zavrčel.

Zvolna, až okázale pomalu se odbatolil do lesa.

Následoval jsem hlavonožce. Běželi přede mnou a stále se po mně ohlíželi, abych jim stačil. Chvíli mě bolelo celé tělo, ale rychle jsem se rozhýbal. Vedli mě k jeskyním Aomuniak, kam jsem měl sám namířeno. Vyběhli jsme pod kopec, v jehož nitru byly jeskyně hnízda. Příroda kolem byla netknutá. Nikde žádné krátery po bombách, ani zpřerážené stromy. Sem se ještě Němci nedostali.

Vstoupili jsme dovnitř, do modravého přitmí. Musel jsem si zvyknout na slabé světlo jejich svítících kamenů, ale brzy jsem se rozkoukal. Zavedli mě do místnosti, kde byly stovky hlavonožců, nikdo si mě ale nevšímal. Teprve po chvíli se mi začali věnovat.

»Uaxio tu bude za chvíli,« oznámili mi. »Co se s tebou stalo? Vypravuj!«

Nezbylo mi než jim stručně popsat, jakým způsobem jsem se dostal na loď Gloomy a co mi kladli za vinu.

»Jsou jejich obvinění pravdivá?« udeřili na mě.

»Ano - i ne,« odtušil jsem.

Popsal jsem, jak to vidím já a jak Američané. Radili se, ale nerozuměl jsem jim, dorozumívali se svou řečí, ze které se dá lidským sluchem zachytit jen nepatrná část.

»Zeptáme se Američanů na jejich velké lodi, jak se na to dívají oni,« řekl rezolutně druhý hlavonožec. Očividně se mě neptal, ale řekl to německy, abych mu rozuměl.

»Jak uvědomíte své vyslance? A co budete dělat, když vám má slova potvrdí?« zajímal jsem se.

»O naše vyslance na Enterprise se nestarej. Právě teď žádají kapitána Turrancha o vysvětlení incidentu. Ještě nevíme, co budeme dělat pak, to až podle odpovědi Američanů. Musíme dobře uvážit, kdo je ve vašem sporu v právu.«

Napadlo mě, že hlavonožci nejspíš používají k dorozumění i jiné prostředky než řeč. Sám jsem to přece zažil - když mě po zkáze Nimitze Uaxio zoufale volala. Byl to jenom takový slabý vnitřní hlas, ale vyvstalo mi to teď v hlavě. Nevěděl jsem to jistě - nepatřilo to k darovaným vědomostem. Dobrá, oni už tedy jednájí. Hlavní bylo, že se něco děje - ačkoliv to teď nezáleželo na mně. Musel jsem se obrnit trpělivostí.

Náhle jsem se zarazil.

Hlavním vchodem přicházely a odcházely stovky hlavonožců, ale jednu chobotnicovitou postavu bych už poznal i mezi tisíci.

»Uaxio!« křikl jsem na ni radostně.

»Tady jsi!« změnila směr a připlula ke mně. »Co se tady děje? Místo na Zemi jsi v Aomuniaku - co tě vedlo ke změně plánů?«

»Nejde o změnu mých plánů,« odušil jsem. »Tahle změna nevyšla z mé hlavy. Samotného by mě zajímalo, ze které.«

»Ach, vy lidé!« povzdychla si Uaxio. »Poslyš, Oto, proč ty vlastně nesouhlasíš, abychom tě změnili v jednoho z nás? Ty přece - jako bys ani mezi lidmi nepatřil.«

»Proč myslíš? Což i mezi lidmi nemohou být bytosti myslící podobně jako vy?«

»Jsou,« souhlasila. »Ale je vás málo. Co se stalo s tebou, nás by ani nenapadlo. A přece to vymysleli tvoji krajané. Je to horší, než jak to vypadalo ze tvého vyprávění.«

»Víte už o tom něco víc?«

»Ne že bys nám to popisoval špatně, ale nevěděl jsi všechno. Kapitán Turranch se nejprve začal vytáčet, ale když jsme ho ujistili, že už o tom něco víme, v podstatě potvrdil tvá slova.«

»Znamená to, že mě zajali s jeho vědomím?«

»Ano. Pomocná loď Gloomy přivezla včera příkazy od jeho vlády a presidenta. Stálo v nich, aby tě zneškodnil a poslal na Zem. Nic víc. Žádné zdůvodnění, ani vysvětlení. On proti té nespravedlnosti nejen neprotestoval, on ji ihned provedl. Proto tě pozval na vaši loď.«

»Turranch je voják, nevzepřel se rozkazu,« omlouval jsem ho. »Vymyslet to museli na Zemi.«

»Jistě,« souhlasila Uaxio. »Obvinili jsme ho z porušení dohod a požádali ho o vysvětlení. Neodpověděl, ale začal nám vyčítat jakési *nelidské* jednání. Pak si zavolal na pomoc své ozbrojené vojáky. Skončilo to tím, že naši vyslanci naskákali do moře a pod hladinou odplavali. Pak jsme vaši atomovou loď Enterprise vrátili na Zem.«

»Na Zem?« vytřeštil jsem oči.

»Ano. Nacházela se v té době nad Pacifikem a tam jsme ji také poslali. Nemusíš se obávat o lidi, nikomu se nic nestalo. Bude ta loď ve tvých plánech hodně chybět? Vracet ji sem ale už nemíníme!«

»Možná tu chybět bude,« připustil jsem. »Ale i na pevnině zůstali Američané. Co jste s nimi udělali?«

»Zatím - nic. Jsou zmatení, nemohou se na velkou loď dovolat, ale zatím proti nám nic nepodnikají.«

»Chtěl bych se s nimi domluvit.«

»I když tě obviní ze všeho, co se stalo?«

»Záleží na tom, jestli jim to už řekli nebo ne. Ale ať o tom vědí nebo ne, věřím tomu, že tu zůstanou a budou nám pomáhat dál, dokud nedosáhneme konečného cíle.«

»Myslíš?« podívala se na mě udiveně.

»Nezapomeň, že i oni mohou být na Zemi obviněni za to, co nikdy neprovedli. Pak i pro ně bude jednodušší, když se přidají na naši stranu a vrátí se na Zem jako vítězové, až tady všechno skončí.«

»Je to sice po lidském způsobu zamotané, ale trochu už tomu rozumím a věřím ti,« souhlasila. »Chceš to dojednat co nejdříve, vid'?«

Přikývl jsem.

»Chceš, abych tě donesla do hnízda Xijtra, nebo rovnou do Norimberku?«

»Xijtra je blíž - stačí tam,« usmál jsem se.

Rozloučili jsme se s představiteli hnízda Aomuniak a Uaxio mě opět podebrala a posadila si mě na hlavu.

A pak jsme vyrazili - a nestačil jsem se držet. Jestliže prve Uaxio spěchala, teď se vyloženě hnala. Možná, že mi to jen připadalo rychlejší, neměl jsem na sobě úplný oděv a horký tropický vítr mě okamžitě profoukl. Proti prvnímu svezení tohle pokračovalo jinak.

Místo aby se mnou Uaxio běžela na zemi pod korunami těch vysokých prastarých stromů, vyšvihla se na jeden ze šikmých kmenů a po něm bleskově vyjela až do koruny. A tam jsem teprve poznal, co je to rychlost. Cestování v korunách stromů nebylo hladké jako běh po zemi, byl tu navíc houpavý pohyb nahoru a dolů, až se mi místy zvedal žaludek jako při mořské nemoci.

Uaxio přeskakovala z větve na větev lehce, ačkoliv byla mezi některými až sedmimetrová vzdálenost. Pořád mě měla na hlavě, jen jedním chapadlem si mě přidržovala, ale to jí zřejmě nijak nechybělo. Přehoupli jsme se přes říčku Kanio, nad níž se na mnoha místech větve rozložitých korun stromů křížily. Připadal jsem si podobně jako lady Jane v knize *Tarzan, vládce opů*. Až teď jsem pochopil, proč Němci říkali Kopffüsslerům *opice*. Tvarem se sice opicím více podobáme my, ale způsob pohybu ve větvích ovládají lépe než opice na Zemi.

»Nemáš hlad?« zeptala se mě náhle.

»O to se teď nestarám,« mávl jsem rukou.

»Cestujeme našimi plantážemi, škoda neochutnat. Neboj se, víme co vám chutná. Máš raději sladké, nebo maso?«

»Maso,« podotkl jsem. »Ale nevím, zda je tady seženeš a už vůbec nemluví o úpravě.«

»K čemu úprava? Mělo by být slanější?«

»Dejme tomu,« přikývl jsem.

Neznatelně změnila směr a vyšplhala se mnou až vysoko do větví. Byla tu pravá houština drobnějších větviček a spousta hustého listí. Uaxio vylétla nad ně, až mě oslnilo zářící slunce, ale hned jsme sestoupili do tmavšího *podpalubí*.

Podala mi jedním chapadlem podlouhlý plod. Podobal se na první pohled salátové okurce, až na to, že byl tmavohnědý jako salám. Uaxio měla ve svých chapadlech dva další. Ukázala mi, jak se loupe slupka; ten proces ostatně připomínal loupání banánu.

Kdyby uvnitř nebyla drobná černá semínka jako v melounu, měl bych dojem, že pojídám uherský salám. Dužina byla pevná, bez zbytečné šťávy, chuť měla slanou, salámovou. Chvilí jsem ji ukusoval, ale brzy jsem měl pocit, že víc nemohu - zkuste sníst na posezení šišku uheráku! Zbyla mi polovina, zatímco Uaxio spořádala takové plody hned dva. Zajímavé bylo, že přitom stále běžela korunami stromů, ani na chvíli nezpomalila, jen jsem měl dojem, že si pečlivěji vybírá cestu, aby se mnou nemusela skákat tak daleko z větve na větev.

»Asi to nesním,« přiznal jsem.

»Ukaž,« přebrala z mé ruky plod a zakousla se do zbytku.

»Velkou výhodou vás lidí je, že spotřebujete méně jídla než my,« řekla klidně, jako bychom neletěli vzduchem. »Stačí vám menší úroda než nám, dokonce si vystačíte s plodinami, pěstovanými na holé zemi. Jen nechápu, proč zbytečně kácíte stromy, které rodí podstatně více než rostliny dole.«

»Možná je to tím, že o nich nevíme. Anebo je pro nás příliš obtížné sklízet v oblacích.«

»Každý máme jiné nevýhody,« odušila. Za chvíli měla v sobě i to co jsem nedojedl. »Pravdou je, že se uживíte na menší ploše než potřebujeme my.«

»Neumíme to tak jako vy,« přiznal jsem. »Ale doufám, že se v budoucnu shodneme lépe než dosud.«

»Ti co tu žili, se budou muset hodně změnit,« řekla po chvíli mlčení. »Zdalo se mi, že Američané jsou přímější než Němci, ale po posledních zkušenostech s nimi - nevím, nevím. Budeš na to muset dohlédnout a obávám se, že tě čeká ještě hodně úsilí.«

»Poslyš,« obrátil jsem se k ní. »Zřejmě neuvažuješ o tom, že se chce vrátit domů, na Zem.«

»Vždyť se tam vrátíš,« uklidňovala mě. »Ale nevěřím, že by ses vrátil dřív, než to tady dostaneš do přijatelného stavu.«

»Máš asi pravdu,« přiznal jsem. »U nás na Zemi se říká, že nikdo není nenahraditelný. Ale je pravda, že někdo mívá větší vlohy k některým věcem, než sto jiných.«

»Vidíš,« řekla shovívavě. »Pozor, jedeme dolů. Les tu končí.«

Sjela dolů po šikmém kmeni. Před námi byla zničená plocha, pokrytá rozštípanými kmeny.

»Sem dopadl bílý oheň Němců,« upozornila mě.

Brzy jsem uznal, že bych se tou zkárou sotva prodral. Větve stromů bez listů tvořily propletenou houštinu či spíše mřížoví, uvázl bych na prvních metrech. Takovými houštinami se lidé na Zemi obvykle prosekávají mačetami, ale Uaxio se i tudy s lehkostí přenesla. Naštěstí jsme přecházeli okrajem této plochy, kde stála vysoká skála. Za ní bylo údolíčko kam vliv Q-bomby nedosahoval. Musela to být úžasná síla, ty německé Q-bomby, ale snad už je jim definitivní konec. Uaxio se mnou nevyšplhala do korun stromů, ale pokračovala po zemi - chybělo nám ostatně jen sto metrů ke známému postrannímu vchodu do hnízda Xijtra, jen jsme přišli z opačné strany než dosud. Opět jsem na místě, kde jsem poprvé jednal s hlavonožci.

Uaxio měla pravdu. Nemohl jsem odejít. Ani zdaleka ještě nebylo všechno v pořádku.

Postavila mě na nohy a odplula. Vstoupil jsem do jeskynního komplexu. V boční jeskyni seděl u němé vysílačky nešťastný Arnold Beauty. Když mě spatřil, vyskočil.

»Oto - co se děje? Enterprise nám najednou zmizela!«

»Přesně tak,« řekl jsem. »Zmizela. Domorodci se nepohodli s tvými krajany a katapultovali Enterprise zpátky na Zem, do Pacifiku. Neboj se, všichni jsou v naprostém pořádku. Jen tě prosím, zbytečně to nikomu neříkej.«

»Ale proč?« vykřikl nešťastně. »Proč se nepohodli?«

»Bohužel, zdá se, že se to stalo právě kvůli mně,« řekl jsem smutně. »Je mi to moc líto.«

Řekl jsem mu bez obalu, jak jsem byl vsazen do vězení lodi Gloomy a odvážen do Států.

»To jsem slyšel, ale nechápu. Proč? Víš, diskutovali jsme tady hodně o tobě, když nebylo co dělat. Naši kluci byli na Zemi s tebou. Dušovali se, že jsi neudělal nic, co by nebylo oukej.«

»Nemyslím si, že bych se dopustil něčeho špatného,« pokrčil jsem rameny. »Ale na Zemi dospěli k názoru, že jsem nebezpečný zločinec a že mě musí odsoudit.«

»Jak jsi jim vlastně dokázal uprchnout? Jak vidím, utekl jsi jim bez šatů...«

»Kdyby jen to!« vzdychl jsem si. »Já jsem přitom dokonale zničil loď Gloomy!«

V krátkosti jsem mu to vylíčil.

»Poslyš, nemohlo by to mít nějakou souvislost s tím, že dnes ráno kapitán Turranch vyhlásil novou vládu nad oblastí Berlína?«

»Hleďme! O tom nevím! Co je to za vládu?« zpozorněl jsem.

»Ze Země přijela skupina německých úředníků a prohlásila se za zástupce Německa na Zemi. Chtějí oficiálně spojit Nové Německo s pozemským Německem.«

»Kde jsou? A co na to vy Američané?«

»Jsou v Berlíně, kde jinde? My je podporujeme, jak jinak?«

»Díky, Arnoldě,« poděkoval jsem mu. »Začínám to už chápat. Prosím tě, nemohl bys mi zavolat Johnnyho a Michala?«

Vyhověl mi v minutě.

»Tady Johnny,« ozvalo se. »Co se děje?«

»Hello, Johnny,« pozdravil jsem ho. »Nemůžete se pro mě stavit u Xijtry? Strašně moc spěchám.«

»Pořád máme permanentní rozkaz od Turrancha, zaletíme pro tebe třeba hned. Budeme tam ve čtvrthodině.«

Z jeho hlasu zaznívalo trochu překvapení, ale jinak nic nedal znát. Zdálo se mi, že to myslí upřímně.

Arnold zrušil spojení.

»Poslyš, Arno, nemohl bys mi půjčit něco na sebe?« požádal jsem ho. »Vylétl jsem ze spacího pytle jen tak, nestačil jsem se obléci. Ostatně nebylo do čeho, zavřeli mě na té lodi bez šatů.«

»Beze všeho,« přikývl. Otočil se a vytáhl z lodního vaku svou náhradní uniformu. Oblékl jsem si ji - byla mi sice trochu velká a měla distinkce seržanta, ale nevadilo mi to.

»Ještě jednou díky. Měj se krásně a ještě to tu chvíli vydrž,« podal jsem mu ruku na rozloučenou.

Vyšel jsem na plošinu před vchodem do Xijtry. Nezůstal jsem ale stát před jeskyní. Šel jsem si prohlédnout zblízka kmen nejbližšího stromu. Zajímalo mě, jak dokázala Uaxio tak rychle šplhat do koruny, když na rozpraskané kůře nemohla podle mě použít přísavku chapadel. Zblízka se ale ukázalo, že na kůře každého stromu je dost hladkých plošek, na nichž se přísavka může úspěšně udržet. Tak proto - nemám rád nevysvětlitelné záhady!

Náhle zasvištěla turbína a ozvalo se tepání listů. Hoši už jsou tady - ti sebou nějak hodili! To přece nebyla půlhodina!

Zadíval jsem se na kabinu klesajícího vrtulníku. Náhle jsem zpozorněl. Pod Johnnyho oknem měly být namalované černé siluety tanků - trofeje z prvních bojů. Hledal jsem obrázek šedého Storcha - ale nebyly tam ani tanky. Buďto je hoši umyli, nebo - nebo to nebyl ten správný vrtulník.

»Tady jsem!« zamával jsem přesto na osádku.

Náhle jsem zpozoroval, jak se oba rotační palcové kulometry prudce stáčí směrem ke mně - a na víc jsem nečekal. Skokem plavmo jsem se přenesl za obrovský kmen stromu - a kulometná dávka rozčísila jen kůru stromu za mémi zády. Ještě že byl strom tak silný, že by se za ním schoval i autobus.

Aha - tak je to! To nejsou Johnny a Michael! To vám nedaruji, syčáci! zahrozil jsem na vrtulník.

Modravé kolo propustí prolétlo kolem nízko letící helikoptéry shora dolů V jednom okamžiku tu visela, jen dvacet metrů ode mne, hrozivá a nebezpečná, v následující chvíli byla pryč. Modravé kolo zhaslo tak rychle, jak rychle se objevilo. Rychle jsem vzpomínal, kde se na naší Zemi vynořili. Atlantik poblíž Azor. Určitě to pro ně bylo nemilé překvapení! Do Spojených

států jim palivo určitě nevystačí, ale když se nechají včas zaměřit, doletí buď na Azory, do Španělska nebo do Maroka. Koupel mezi žraloky bych jim nepřál, ale když jsem viděl rozstřílenou kůru stromu, za kterým jsem se schovával, ani jsem je nelitoval. Tyhle jsem za kamarády nepovažoval, ačkoliv – i tohle byli Američané!

Sotva jsem se uklidnil, začal se sem z dálky přibližovat další vrtulník. Tentokrát jsem pod oknem pilota spatřil známé siluety tanků. Po předchozí zkušenosti jsem byl podezřívavější a raději jsem počkal, až dosednou. Teprve když Johnny přistál a bylo vidět, že mě hledá očima a ne mířidly, proběhl jsem sehnutý pod dotáčejícím se rotorem a vzápětí jsem byl uvnitř. Kabina nebyla prázdná. Sedělo tu pět lidí v civilu a zaraženě si mě prohlíželi.

»Hello, hoši,« vítal jsem se s piloty.

»Máme zde delegaci ze Země,« ukázal Johnny dozadu, jakmile jsme se opět vznesli. »Moc se tu ještě nevyznají.«

»Němci z Bundesrepubliky?« otázal jsem se jich německy.

Potvrdili mi to, ale nějak nejistě, očividně nejevili velký zájem o konverzaci. Brzy se na obzoru objevil Berlín.

»Vítám vás. Kde jste se usídlili?« zeptal jsem se jich anglicky.

»V hotelu Rote Fahne,« odušil za ně Michael.

»Přemístíme je do budovy Gestapa. V podzemí jsou hluboké bunkry, budou tam chránění, kdyby nastalo bombardování.«

»Bombardování?« vyjekl jeden z Němců.

»Můžeme je brzy očekávat,« obrátil jsem se na něho německy. »Americká atomová loď Enterprise zmizela ze světa a letadla AWACS se neudrží ve vzduchu věčně. Dosednou na letiště Norimberk a pro další lety nebudou mít palivo. Až si Luftwaffe všimne, že jsou radary vyřazené, musíme počítat s pekelným tancem.«

»Jak si sem můžete zvat novou vládu, když tu není bezpečno?« rozčiloval se další z Němců.

»Já se k vašemu pozvání nehlásím, nebylo z mé hlavy,« pokrčil jsem rameny. »Na to se přepejte někoho jiného.«

Doletěli jsme do Berlína. Na ploché střeše hotelu Rote Fahne se podivně vyjímala helikoptéra US Navy, ale byla na odletu. Jakmile nám uvolnila plochu, dosedli jsme.

»Počkejte na mě venku,« vypoklonkoval jsem své pasažéry.

»Co máme dělat my?« zeptal se mě Johnny.

»Dokud neseženu radiotelefon, abych s vámi mohl udržovat spojení, počkejte na mě tady.«

»Máme jeden navíc,« nabízel mi ho Michael.

»Prima!« usmál jsem se na něho. »Tím se to zjednodušilo. Posad'te vrtulník na Severní stadión, jistě tam bude místo. Kdyby na vás přišel s novým příkazem někdo jiný, trvejte na posledním příkazu vašeho kapitána, že jste mi k dispozici.«

»Oto, co se tady vlastně děje?« ztišil hlas Johnny. »My do toho nevidíme, ale slyšeli jsme divné zvěsti.«

»Povím vám to později, až tu nebudou tamti... Je to ošklivá historie a zdá se, že jste v ní taky pořádně namočení. Je mi to líto, ale potřebuji vaši pomoc. Kdyby vás chtěl někdo odlákat, trvejte na tom, že příkaz musí změnit váš velitel, kapitán Turranch. Od něho totiž už žádný nedostanete.«

»Enterprise - je zničená?«

»Není, ale domorodci se s kapitánem Turranchem pohádali a vyhodili ho i s lodí do Pacifiku, na starou Zem. Turranch to neměl dělat, doma jsou tu přece oni. Nebojte se, držím nad vámi ochrannou ruku a mě zatím ještě uznávají.«

»No potěš! To vypadá na pořádné trable!«

»Vypadá. Ale hrdinové od Jeny se snad nebojí.«

»To jsem neřekl! Jen to nebude jednoduché. Nebo snad ano?«

»To tedy nebude,« zašklebil jsem se také. »Na pořádnou akci vás zbylo málo - ale snad se můžeme spolehnout i na některé Němce.«

Rozloučil jsem se s nimi a vedl pozemskou delegaci dolů. Sjeli jsme výtahem do velkého slavnostního kongresového sálu hotelu, kde bylo shromážděno několik desítek lidí. Větší počet byl v civilu, zbytek v uniformách US Navy.

»Tady máte své kolegy,« řekl jsem Němcům, které jsem sem přivedl. »Omluvte mě, prosím.«

Obrátil jsem se k východu a seběhl na ulici.

Za chvíli potom jsem seděl v kanceláři generála Schmidkeho v Severních kasárnách.

»Říkáte - roztržka s Američany. Vaše plány byly na spolupráci s nimi postaveny. To by mohlo všechno zvrátit, nebo se mýlím?«

»Mýlíte se,« řekl jsem tvrdohlavě. »Moje plány vycházejí ze spolupráce s hlavonožci. Třeba se mnou nebudete souhlasit, ale já je považuji za čestnější než většinu lidí v tomto světě - o Zemi nemluvě. Američané by nám asi pomohli zavést demokracii, ale zklamali mě už dvakrát. Poprvé když vás internovali na Zemi aniž se o vás postarali. Další zklamání mi připravili tady. Nedomnívám se, že to je justiční omyl. Potřebovali, abych zmizel. Místo mě přivezli vlastní hotovou vládu. Nevím, co je to za lidi, ale předpokládám, že nevědí, co se děje. Jak chtějí vládnout? Zdá se mi, že to budou loutky a mají tu vykonávat něčí vliv. To nevypadá spravedlivě. Doufám, že se mnou souhlasíte.«

»Američany jste sem pozval vy,« upozornil mě jemně. »Jsou to vaši spojenci.«

»Vy Němci jste doteď nebyli ochotní jednat se nikým, uznejte to konečně, generále. Musela přijít síla, aby vás dostala z vlivu vaší povedené nazi-partaje, Vůdce a celé vaší strašlivé mašinérie.«

»Já to uznávám. Nemyslete si, i tady v Novém Německu byla opozice, ale nebyla dost silná a musela se skrývat. Váš zásah přišel vhod i nám, kteří jsme nebyli spokojeni s nekončící a čím dál krvavější válkou. Jistě se teď dívíte kacířskému smýšlení generála Wehrmachtu, dekorovaného několika rytířskými kříži, nebo ne?«

»Nedivím,« odušil jsem. »Na Zemi se po odchodu Vůdce také dostali v Německu k moci lidé, kteří s Vůdcem nesouhlasili. Německo je dnes demokratické a pro vás by to měl být vzor. Předpokládám, že se i tady najdou slušní Němci - a měla by jich být většina. Právě na vás slušnější se spoléhám - jinak bych se tak nesnažil.«

»Spolu s Vůdcem zahynula i celá dosavadní vláda. Logicky je třeba vytvořit vládu novou, nemá-li vládnout anarchie. Zejména když se mají dít veliké změny a do Berlína se mají nastěhovat všichni,« řekl Schmidke. »Vládu potřebujeme v každém případě.«

»Souhlasím s vámi. Ale nemyslím, že by měly vládnout nějaké dovezené loutky. Vládnout musí lidé, kteří se tady dostatečně vyznají a chápou zdejší problémy.«

»Ani mně se nelíbilo, že nám Američané dovezli vládu. Sice to mají být Němci ze starého Německa, ale o zdejších poměrech nevědí nic. Ale podřídil bych se jim. Měli jsme dost času, abychom si zdejší poměry uspořádali, nechali jsme ale vládnout jako žábu na prameni Führera. Je mi trapné, že musel přijít Čech a dojednávat za nás mír. Utěšuji se, že vás hlavonožci přijali jako nezúčastněného cizince lépe. Jako partner k jednání jste pro nás teď lepší než Američané.«

Podíval jsem se na něho. Ano, byl mnohem starší než já, skoro celý život prožil v uniformě Wehrmachtu, se kterou se bude muset rozloučit, až to dokončíme. Ale cítil jsem, že mi navzdory

vnějškové vojácké upjatosti fandí. Já jemu vlastně také. Patřil mezi slušnější, to už mi bylo jasné. Snad bychom se mohli skamarádit - jako s Kurtem.

»Dobrá - to je současná situace. Jde o to, co teď?« řekl jsem už klidně. »V podstatě nemáme jiné východisko, než všechno dokončit, i kdyby nám Američané přestali pomáhat. Musíme přesvědčit Němce, že věrnost Hitlerovi je minulostí a jediná možnost je žít v míru.«

»Správně. Ale to je jen počátek, i když na něm hodně záleží. Pane Oto, já vím, že vy Češi máte Německé říši co vyčítat. Ale teď jste pro nás důležitý. Nejen pro úspěchy při jednání, ale i pro váš pohled zvenčí. Přitom jste nás ze všech cizinců poznal nejlépe. Doufám, že tu s námi ještě chvíli vydržíte.«

»Zkusím to. I když se mi zdá, že pro Američany jsem tady od jisté doby nežádoucí osoba.«

»Nejsme americkou kolonií,« řekl generál. »Vděčíme jim za mnohé, ale nejsme jejich vasaly. Klidně vás podpoříme.«

Loutková vláda vyhlásila k večeru svrchovanost nad územím Nového Německa a vyslala delegaci ke generálovi Schmidkemu, aby jim předal vládu. Zdvořile je vyslechl, ale pak překvapeným Němcům ze Země odpověděl, že je - nepřijímá a nepodřídí se jim. A s ním se vzepře i většina zdejších Němců.

»Nemůžete tady vládnout, když o naší zemi nic nevíte,« odmítl je. »Namísto vlády jsme si zvolili městskou Radu Berlína. Primátorem se stal dosavadní vyjednaváč s hlavonožci, Čech Ota Vávra.«

Ďáblové dostali v Novém Německu najevo, že tu pro ně není místo. Věděl jsem, že mi to neprominou. Couvat ale - nebylo kam.

Nový Berlín

Stal jsem se primátorem města. Nebyla to sice vláda zvolená demokratickou cestou - to by v této době ještě nešlo, vyhlásil jsem ale, že udělám všechno, aby se v Novém Německu co nejdříve konaly skutečně svobodné volby a pak předám Radnici vládě řádně zvolené. Shodli jsme se, že nepotřebujeme složité státní orgány a vystačíme si s málem. Jedno město měla zvládnout městská rada. Složitější orgány potřebuje jen policie, ale generál Schmidke si s ní věděl rady.

Rádio Svoboda zmizelo s Enterprise, ale dostala se nám do rukou rozhlasová stanice Berlín. Byla v dezolátním stavu a mohli jsme být rádi, že ji dřívější obsluha nevyhodila do povětří. Náckové našťestí nesehnali dynamit, ale stačili zařízení rozmlátit. Nám se zase přihlásili odborníci, kteří poškozené agregáty uvedli do chodu.

Staré osazenstvo rozhlasové stanice před námi uteklo, museli jsme nahradit všechny, od hlasatelů po operátory, ale nebolelo mě to. Všichni byli prověřeni, kovaní nacisté a bylo lépe dát rádiu úplně jinou obsluhu než tam nechat starou. Vyhlásili jsme nábor v Norimberku a v krátké době získali postačující obsluhu. Mezi prvními se přihlásili Kurt Werner s Gertou. Vzal jsem je s rozevřenou náručí. Jednak to byli přátelé, ale hlavně - byli mladí a pro rozhlas jako stvoření. Gerta měla příjemný hlas a sama si začala připravovat inteligentní pořady, kde přesvědčovala krajany o nutnosti žít podle nových dohod a zákonů.

Prvním ředitelem Rádia Berlín se stal kamarád Kurt Werner a hlasatelkou Gerta Müncherová.

Ani generál Schmidke neztrácel čas. Poslal ke svým kolegům velitelům posádek Wehrmachtu vyjednaváče. Měli odzbrojit vojáky, vybavit je automobilní technikou a poslat do Berlína stavět domy. Zbraně měli nechat na místě, než budou poslány do šrotu.

Velitelé Drážďan, Jeny a Karlsruhe odpověděli, že kapitulaci považují za podlou zradu Vůdce a německého národa a odmítli se mu podrobit. Schmidkeho kolegové ze Stuttgartu a Wiesbadenu, dvou největších měst po Berlínu, se naopak podrobili ochotně a hned. Když mi to oznamoval, jen k tomu podotkl, že je dobře znal a oni jeho.

Ostatní velitelé odpověděli vyhýbavě, ale bylo zřejmé, že jsou ochotni jednat. Jejich další přesvědčování nebylo nutné uspěchat. Spíš bylo žádoucí nejprve zvládnout příval lidí z Düsseldorfu, Norimberku, Stuttgartu a Wiesbadenu.

Berlíňští rolníci dostali přednostní přiděly benzínu, aby sklidili úrodu a oseli všechna dostupná pole. Poprvé mohli obdělávat i dosavadní bezpečnostní vojenské pásmo podél Berlínské zdi na hranici Berlínské enklávy. Bylo dvacet čtyři kilometrů široké, pečlivě zbavené vegetace, aby nic nepřekáželo křížové palbě z pevnůstek a ze strážnic. Obranné důvody teď pominuly a zemědělci tak získali velkou rozlohu výtečné, dosud ladem ležící půdy. Berlín byl na jižní polokouli v subtropickém pásmu a úroda se dala sklízet až třikrát ročně. Bylo to třeba, stravníků měl mít brzy desetkrát víc než dřív. Zdálo se, že potraviny nebudou představovat problém a to ostatní nějak zvládneme. Všechny staré pevnůstky jsme přeměnili na sklady trvanlivých potravin. Uvnitř totiž byla i ve zdejším horku příznivá teplota.

Na začátku přeměny Berlína jsem šel pro radu k hlavonožcům do hnízda Xijtra. Zajímalo mě, znají-li něco šikovnějšího než obvyklé stavební materiály, jako beton, cihly a malta.

»Možná ti v tom trochu pomůžeme,« odpověděli mi po chvíli přemýšlení. »Můžeme vám půjčit a snad i věnovat změkčovače skály. Jsou přímo ideální ke hloubení jeskyň.«

Jeskyňe jsme hloubit nepotřebovali, ale nechal jsem si ukázat, jak se s nimi pracuje a brzy jsem jejich rezonanční principy pochopil. Vyžadovaly trpělivost naladit je přesně na změkčovaný materiál, ale pak se děly věci. Skála změkla jako pekařské těsto - od vápence po nejtvrďší žulu.

Dala se krájet nožem, odhrnovat chapadly i rukama, lisovat do různých tvarů a na jiném místě opět spojovat. Hlavonožci si nestavěli nadzemní domy. Hloubili jenom jeskyně a z vytěžené hmoty vytvářeli umělecky tvarovaná skaliska, k nerozeznání od přírodních. Hloubení děr do skal bylo pro nás vedlejší, ale získaný materiál byl požehnáním pro stavebníky. Takto jsme mohli recyklovat i beton - po homogenizaci vznikla pevná hmota podobná mramoru. Uvažoval jsem hned prakticky, jak to přivítají sochaři. Krystalické stroje byly těžké, člověk by je neunesl, ale to se dalo řešit vhodným podvozkem.

Vrátil jsem se rychle do Berlína, svolal architektky a stavbaře, naložil je do tří autobusů a odvezl do Xijtry ukázat jim nový způsob zpracování skály na stavební hmotu. Odborníci byli patřičně zděšeni, když se cestou dozvěděli, kam vlastně máme zaměřeno, ale na místě byli nesmírně udiveni a úplně nakonec - nadšeni.

Přivezli jsme si do Berlína několik změkčovačů. Některé jsme podle mého návrhu namontovali na tankové podvozky. Tyto stroje dokázaly bagrovat hluboké základy pro nové domy. Berlín se nacházel na žulové skále, takže jsme tím současně získali množství kvalitní žuly. Jiné změkčovače z ní vylišovaly kvádry s dosedacími plochami vytvarovanými jako dětská stavebnice. Stačilo postavit je na sebe, držely by i bez malty. Přesto jsme používali další, menší změkčovače, které takto vzniklé stěny postupně a bez plamene »svažovaly«.

Kdyby se Němci s hlavonožci hned na počátku svého pobytu nešťastně nerozkmotřili, jistě by brzy přišli na to, jak je ta technologie výhodná. To by ale museli jejich ideologové připustit, že ti přehlížení domorodci jsou vyspělejší než německé špičky. Zavedli si klasickou techniku stavby z betonu jako na Zemi a tohle jim úplně uniklo.

Stavebnictví se změnilo k nepoznání. Nově postavené domy musely být vyšší než dřívě, aby lépe využity menší plochy enklávy. Nejvýhodnější bylo získávat materiál přímo na místě. Pod základy domů architekti plánovali veliké prostory skladišť, továrních hal nebo garáží aut. Kolem starého městského jádra postupně vznikal obytný prstenec, ale plánovali jsme i postupnou přestavbu starších budov.

Při stavbě nového širokého okružního bulváru založili Němci pod vozovkou i tunely budoucí podzemní dráhy. Žádné město Nového Německa podzemní dráhu nemělo a ze strategických důvodů nevedla mezi městy ani železnice. Železnice nyní ztratila šanci definitivně, ale podzemní dráha by byla pro dopravu osob i nákladů užitečná.

Přesvědčil jsem německé architektky, že tato doprava musí mít v budoucnu přednost před všemi ostatními. Znamenalo to od začátku počítat s tunely, projektovat osobní stanice i nákladní rampy a vyřešit nejpoužívanější trasy nákladní dopravy. Souběžně s tím měli Němci stavět prostorné kolektory pro rozvod inženýrských sítí.

Krátce po dobytí Berlína jsem se nemohl nezúčastnit velice slavnostní události - svatby Kurta Wenera a Gertrudy Müncherové.

Vždyť to byla první normální svatba po letech velkonacistické praxe, kdy byly rodiny považovány jen za přežitek starého světa. Za Hitlera byly svatby konány i tajně, ale úředně byly poslední manželské dvojice spojeny krátce po přistěhování. Pak nastoupila praxe Domů Německých Matek a klasické rodiny byly už jen trpěny.

Svatby jsem se musel zúčastnit ze dvou důvodů. Především byl Kurt můj první zdejší přítel a musel jsem mu jít za svědka, ale také z principu, vždyť jsem obnovení starých rodin prosazoval.

Lidé na Nové Zemi žili déle a našlo se dost pamětníků starých časů, kteří se rozpomněli, jak se to dřívě slavilo. I paní Wernerová se na tyto slavné obřady pamatovala a chtěla, aby její syn měl velkolepou svatbu. Potíž byla, že v Novém Německu nebyl jediný kněz. Hitler, ač

původně katolík, neměl k církvi důvěru a v jeho armádě žádné kněze nepotřebovali a netrpěli. Ani při útěku nacistické armády do Nového Německa se ke kolonám žádný nepřipojil.

Novomanželům by to nevadilo, zvláště když ode mě slyšeli, že čistě občanské sňatky jsou dnes na Zemi běžné, ale paní Wernerové by obřad očividně chyběl. Mohl bych podniknout výlet na Zem přemluvit prvního ochotného kněze, aby nám pomohl, naštěstí mě napadlo, že ani na Zemi není bezpodmínečně nutné, aby oddával kněz. Vzpomněl jsem si na známé právo námořních kapitánů oddávat cestující na moři. Nebylo snad Nové Německo také takovou lodí?

Paní Wernerová to nakonec připustila, ale pak trvala na tom, abych snoubence oddával já, když už jsem tady nejvyšším kapitánem. Namítal jsem, že bych nemohl dělat svědka, ale paní Alice prohlásila, že svědků se najde jistě dost.

Horší bylo, že jsem si nemohl vzpomenout, co se vlastně při těchto obřadech říká. Co jsem si pamatoval, nebylo použitelné. Při mé svatbě nám oddávající úředník zdůrazňoval věrnost socialistické vlasti - ale to se vyřešilo. Knihovník Adolf Winkelbauer z Berlínské městské knihovny, se kterým se Kurt i Gerta mezitím stihli spřátelit, vyšťáral v depozitáři prastarou knihu se zvyky ve starém dobrém Německu - nechyběl tam ani popis svatby. Musel jsem ovšem knihu celou dobu držet v ruce a přečíst švabachem psaný text slovo od slova, ale přečetl jsem to bez chyby a situace byla zachráněna. Samozřejmě jsem to zkrátil jak to šlo, hlavně že všichni byli spokojeni. Knihovník později na hostině v knize našel potvrzení, že oddávat může nejen kapitán na lodi, ale v mimořádných případech nouze, když jsou například vesnice odříznuté od světa závěsemi nebo velkou vodou, mohou oddávat také starostové a jiné osoby, takže bylo všechno podle pravidel.

Knihovníkovi pochopitelně náležely ovace a veselí mohlo bez překážek pokračovat.

Svatební dary byly různé, nejdůležitějším byl asi byt v novém domě na obytném okruhu nedaleko stanice podzemní dráhy. Budova Rádia Berlín byla nedaleko od jiné stanice, takže by to novomanželé neměli daleko do práce.

»Ať se vám spolu daří a hlavně, mějte se do smrti rádi, jak by to mělo být,« přál jsem Wernerovým.

Přitom jsem si ovšem nemohl nevzpomenout na svou vlastní rodinu v Pardubicích. Moje milovaná choť Eva nevydržela čekat ani půl roku a dala se se mnou v mé nepřítomnosti rozvést. Proč tvrdila, že jsem od rodiny utekl? Vždyť to nebylo mou vinou! Budu si s ní muset popovídat a zeptat se jí, co tím mínila, pomyslel jsem si. Mohl bych se teď vrátit domů? Těžko, ani kdyby se mi stokrát chtělo. Mohl bych dát o sobě vědět? To asi ano - ale co by se tím vyřešilo?

Takže jsem nakonec zůstal jediným svatebčanem, který se na pozadí všeobecného veselí zabýval vlastními chmurami. Ale nedával jsem to najevo. Dokonce jsem přispěl k družné zábavě a vyhověl svatebčanům, abych jejich německé písně proložil českými. Publiku nevadilo, že mi nerozuměli ani slovo, melodie jim stačily. Co naplat, dobře věděli, že my Češi jsme národ muzikální.

Škoda lásky, kterou jsem tobě dala...

...srdíčko ti láska má nespoutala...

...už mě s mojí milou rozvád'ajú...

Málo platné, měl jsem co dělat, abych se na téhle svatbě sám nerozbrečel. Ale to bych nemohl Kurtovi udělat. Jak se říká, člověk musí umět zatnout špičáky a nedat na sobě nic znát, i kdyžby mu trhali tři zuby najednou.

Jak postupovaly práce na stavebních projektech, pustil jsem se do dalších důležitých problémů. Obsadil jsem svými lidmi budovu bývalého Gestapa a vládních úřadů.

Největší a vlastně jediná partaj, nazývaná běžně Nazi, zanikla. Jednak proto, že ji oficiálně vedl Hitler, kterého jsem nepokrytě nazval válečným zločincem, ale také pro její spojení s Gestapem, které bylo prohlášeno za největší zločineckou organizaci. Při dobývání Berlína byla většina příslušníků Gestapa postřílena, v ostatních městech tomu bylo jinak. V budově Gestapa jsme soustředili úřady a prohlásili ji za Novou Radnici. Berlínský sekretariát Nazi-partaje obsadilo nové divadlo a podobně jsme naložili i s ostatními vládními budovami.

Nebyl jsem odborníkem v žádném zdejší oboru, ale rukama mi procházela většina plánů, návrhů i nové zákony. V zákonech Čtvrté Říše byl zakotven trest smrti i za drobné krádeže. Nové zákony musely být postaveny na zcela jiném základě.

Byla s nimi samozřejmě potíž.

Všichni němečtí právníci byli až dosud vychováni v duchu bezpodmínečné služby Vůdci a jeho Nazi-partaje. I když se někteří z nich, zejména starší, dostali do *vnitřní opozice*, otevřeně se postavit Hitlerovi je nenapadlo. I když měli často upřímnou snahu, navrhovali zpočátku zákony, až z nich šla hlava kolem. Složitě, nepochopitelně a jen nepatrně odlišné od nacistických. Vždyť je nenapadlo ani zrušit zákaz sňatků mezi Němci a Židy, ačkoliv tu nebyl jediný Žid!

Pokusil jsem se zapojit do příprav zákonů Američany a Němce ubytované v hotelu Rote Fahne. Nebylo to snadné, cítili se oklamání a uražení, ale nakonec to některým nedalo a připojili se k německým právníkům. Bohužel o jejich výplodech platilo totéž co o německých. Každý návrh jsem si dal předložit a nemilosrdně vracel všechny, které se mi nezdály. Jako starosta jsem k tomu měl pravomoc jako president, který také vrací nepovedené zákony. Soustředil jsem se na kritérium lidských práv. Měl jsem na to vynikající pomůcku, vyslovenou už v době Marka Twaina - *spravedlnost zákona poznáš, jakmile je zneužit proti tobě*. Je opravdu skvělá.

Dostal jsem se do sporu s příliš sebevědomým Američanem. Ten americké zákony neustále vychvaloval do nebes a tvrdil, že by je Němci měli prostě převzít. Podle něho budou beztak brzy platit po celém starém světě, tak proč vymýšlet jiné?

Vyčetl jsem mu: »Dokonalejší právní systém nám snad může pomoci vytvořit i stát s barbarskými zákony, jaké mají Spojené státy. Ale nemělo by to být odstrašujícími příklady, jakých je v americkém právu víc než dost.«

Požádal mě - ještě zdvořile - abych mu nějaké jmenoval.

Měl jsem obrovský argument - soudy v Denveru. Vinu Němců nezkovaly a soudily jednostranně, na což si všichni Němci dobře pamatovali. Ostatně i můj případ se dal připojit do sbírky amerických nespravedlností. Nenašel jsem milost pro americké soudnictví, systém laických porot, zásadu, že rozsudek soudu je neodvolatelný, i kdyby se objevily nové důkazy, které pohled na vinu či nevinu docela otočí.

Na precedenční systém jsem reagoval, že potom stačí, aby si jeden mafián obstaral šikovného právníka a jeho metoda je hned volně k použití pro další lumpy. Tak asi vznikla i beztrestnost *parciálních porodů*, prováděných podle amerických zákonů. Lékař, obžalovaný za vraždu dítěte, měl zřejmě velmi šikovného právníka a podařilo se mu porotu přesvědčit, že dítě minutu před narozením ještě není člověk a je tedy přípustné nabodnout mu hlavičku a vysát mozek, takže se narodí mrtvé. Okamžitě se na tuto metodu specializovaly celé kliniky a lékaři v Denveru to praktikovali i na Němcích.

»Takovou zvrhlost chcete prosazovat v civilizované zemi?« zeptal jsem se Američana. »Vždyť se jedná o bestiální vraždy dětí! Je to hrozná ostuda nejen Spojených států, ale celé Země!«

»Tak tomu není,« odporoval Američan. »U nás se na pokrok v medicíně díváme jinak než v zaostalé Evropě. Ten způsob potratu je pro ženu nejpřirozenější a neliší se od přirozeného porodu.«

»A pro to dítě je také šetrný?« vybuchl jsem. »Čím se to liší od brutální vraždy již narozeného dítěte? Jen tím krátkým okamžikem!«

»Ano, ale *právně* velice důležitým,« trval na svém.

»Víte, s takovými názory uděláte lépe, když budete pomáhat se zákony lidojedům,« uzavřel jsem to. Nepřesvědčil mě, ani já jeho.

»Vážený pane,« nadechl se. »Co tady vyvádíte, nemá ve světě obdoby. Bez elementárního právního vzdělání se vyvyšujete nad velmi zkušené právníky! To je přece - do nebe volající skandál!«

»Právní řád Třetí i Čtvrté německé Říše dávali dohromady zkušení a studovaní právníci,« namítl jsem věcně. »A jak to dopadlo? Kvalifikovaní právníci vytvořili právní systém na úrovni kanibalů. My tu hrůzu chceme nahradit. Ale ne vaším systémem, ten není lepší.«

Američan se samozřejmě urazil, práskl dveřmi a vrátil se do hotelu Rote Fahne. Víc se neukázal. Jen se dal slyšet, že zdejší právo nebude starým světem nikdy akceptováno, když je tvoří - zločinec. Měl svůj názor podložený tím, že se vyhýbám americké spravedlnosti, takže už proto musím být zloduchem.

Jistě, vyhýbal jsem se americké justici, ale ta na mě neměla nárok a její obvinění by u normálního soudu neprošla. Nebyl jsem právníkem, ale podařilo se mi být při vzniku nového právního řádu - a musel jsem si dát záležet, aby tam neprošly zákony, za které bych se musel stydět. Nakonec jsem navrhl zásadní reformu sám. Rozhodl jsem se prostě převzít tradiční německé právo ze staré dobré Země. Oponenty umlčelo kouzelné slůvko **Německé**, ale když se to tak vezme, vzniklo po válce za pomoci Američanů. I tady jsme ale škrkali, Nové Německo se od států Země přece jen lišilo, ale se současnými americkými zákony by byly problémy jistě větší. Vzbuzovaly odpor nejen Němců, ale i můj.

Nejen s právem, ale i se státem byly problémy. Začínali jsme rozvrácenou zemí, systém předchozích vlád byl zničen. Nemohli jsme jej převzít a v mnoha směrech ani nechtěli. Znamenalo to vytvořit všechny potřebné státní struktury od základů. Jedinou výhodou byla možnost výběru lidí zrušené armády. Ale i zde byla opatrnost namístě. Velká část chlapců pocházela z Domů Hitlerjugend. Byli sice vzorně ukáznění, ale měli pokřivený pohled na svět a na lidské hodnoty. Snad jedinou kladnou vlastností těch kluků byl cit pro *rytířskost* - vlastně jen jinak nazvaný smysl pro *fair play*. Museli jsme toho využít, i když podle nich bylo *fair i* - zabíjení.

Generál Alfréd Schmidke se chopil nelehkého úkolu přeměnit armádu v pořádkovou stráž. Neprotestoval, když jsem mu vysvětlil, co mám na mysli. Pochopil to rychle a bylo vidět, že se navzdory svému vysokému věku na ten úkol těší. Jen škoda, že se mezi starousedlíky nenašlo víc takových.

Nacistickou policii jsme zrušili, část vojáků převedli k nové pořádkové stráži, vytvářené místo policie. Zločinců nebylo na Q-Zemi mnoho, nezkušenost novopečených strážců pořádku nám zpočátku ani nevadila. Civilisté i vojáci měli být odzbrojeni a pak strážci se mohli obejít beze zbraní, jak nedávno vyzkoušela i zdánlivě konservativní Anglie. Zatím to ale - bohužel - nebylo možné.

Generál Schmidke byl jmenován ministrem policie a dočasně mu byly svěřeny i zbytky armády. Jeho jmenováním měl být zajištěn pořádek a položen základ nového práva. Brzy se ukázalo, že tato volba byla nejlepší z možných. Ale také to přineslo nečekané problémy.

Další problém, který jsem se pokusil řešit, byly zdejší Domy Německých Matek. Oficiálně byly *základem racionalizace populace a výchovy dětí*. Já jsem se na ně díval jinak. Považoval jsem je prostě za bordely a za ostudu, která musí rychle zmizet.

»Osvobodili jsme německé ženy od každodenních starostí a výchovu dětí svěřili odpovědným, uznávaným odborníkům,« hlásaly už trochu omšelé plakáty.

Jak to dopadlo? V Domě Hitlerjugend Düsseldorf vychovával děti gestapácký kat - a to nebyla žádná výjimka. Výchova v Domech Hitlerjugend ve Čtvrté Říši produkovala především cynické sobce. Měl jsem nedobrou pověst, že to bude zákonité. Jiný Němec Moltke kdysi napsal, že voják nesmí být žádný lidumil. Tady se vychovávali právě vojáci - tužil jsem, že napravovat to nebude snadné.

Zatímco všechny rozumné státy staré Země klasické rodiny podporují, v Novém Německu se je pokusili rozbít, bohužel úspěšně a s otřesným výsledkem. Nejvyšší čas vrátit se k původnímu modelu!

Řešení problému jsem zprvu svěřil právníkům, ale skupina, která se tím zabývala, nic nevymyslela. Navržené zákony v podstatě zachovávaly stávající stav. Rozzlobil jsem se na ně, ale vychladl jsem brzy. Oni si na Domy Matek zvykli, jim samotným vyhovovaly. Opět jsme museli sáhnout k zákonům Bundesrepubliky - pro rodinné právo.

V té době se vzdaly posádky dalších měst. Proti nám stály jen Drážďany, Jena a Karlsruhe, ale čas pracoval pro nás a jejich vojenští velitelé neměli na přímou vojenskou konfrontaci dost sil. Očekával jsem, že Rádio Berlín vedené Kurtem Wernerem dosáhne soustavným přesvědčováním v dohledné době toho, nač diplomacie nestačila. Jen jsme museli hlídat, aby z drážďanského letiště nad Berlín nepřiletěly bombardéry Siegfried, ale stačilo udržovat v pohotovosti radary a pár zbývajících amerických přepadových stíhaček F-14. Pozemního útoku jsme se obávat nemuseli - cesty teď svědomitě hlídali hlavonožci.

I poslední americká základna Norimberk začala brzy ztrácet na významu. Uvažoval jsem, že si po nějakou dobu podržíme stíhačky zapůjčené z Bundesrepubliky Německo. Jejich posádky si se zdejšími Němci rozuměly a Američané by se mohli vrátit domů.

Znamenalo to samozřejmě nové jednání. Horší bylo, že jsem byl ve Spojených státech a asi i jinde nežádoucí osoba a kdybych se tam objevil, mohli by mě zatknout. Musel jsem se chtít nechtě obrátit na dovezenou loutkovou vládu, stále ubytovanou v hotelu Rote Fahne.

Pánové byli nesmírně zklamáni a ukřivdění odmítnutím jejich *pomoci*, ale nezbylo jim než přiznat neúspěch. Šlo mi o to, zda budou ochotní vzít na sebe úlohu prostředníků mezi Novým Německem a Spojenými státy, nebo podlehnou pocitům ukřivdění a odmítnou. Požádal jsem je, aby vyslali někoho ze svého středu na Zem jednat s prezidentem Spojených států o současném stavu Q-Země.

Stalo se, čeho jsem se obával. Všichni jako jeden muž odmítli.

»Dohodli jsme se. Pošlete všechny - nebo nikoho.«

»Nemůžeme vás poslat do Spojených států všechny,« tvrdil jsem. »Technicky to nepůjde.«

»Proč ne? Dokázal jste přece za malou chvíli přetáhnout sem ze Země čtyřiašedesát tisíc Němců.«

»Na tak příznivou konstelaci hvězd bychom museli čekat dva roky,« odsekl jsem. »Tam, kde jsou Spojené státy dnes, je na Q-Zemi prales, jaký si nedovedete ani představit. Obývají jej další inteligentní tvorové, kteří dosud na naše příměří nepřistoupili. Pěšky to rozhodně nepůjde. Vyšleme s vámi helikoptéru, ale musíme s ní poslat také pár amerických vojáků a zbývá jediné místo. Váš zástupce ve Státech vyjedná, aby pro ostatní přiletělo letadlo. Nedělejte mi nepříjemnosti.«

»To jsou vaše nepříjemnosti. My to tu vydržíme. Nebudeme jako lištičky v pohádce, kdoví co s námi chcete udělat!«

Zarazil jsem se. Ne nad tou vysloveně hloupou podezíravostí. Tu jasně vyslovenou nedůvěru bych uměl pochopit, neměli důvod mi důvěřovat. Ale - lištičky v pohádce? Pohádka o Budulínkovi přece patří k typicky českým pohádkám. Odkud ji ti Němci znají? Nemám mezi nimi nakonec krajana? Mozaiku náhle doplnily další kamínky a celkový obraz se stal opět zřetelnější.

»Proč neřeknete, že jste Čech?« oslovil jsem mluvčího k jeho nesmírnému překvapení - česky. Vlastně na tom nesejde - ať Čech, Němec nebo Američan, museli jsme se dohodnout.

»Nikdo z nás není z Česka,« zněla sebejistá odpověď od jiného muže, než na koho jsem se obrátil. Hned dva mi tedy rozuměli.

»Dobrá, dohodněte se jak chcete, ale když o sobě nedáte vědět, škoda tím nevznikne. K vyjednávání mezi hlavonožci a Němci zatím vystačím sám, i bez vás.«

»Člověče, vy se vůbec nechováte jako diplomat! Nejprve jste dohodl přijetí Němců na Zemi, pak jste je unesl zpátky. K čemu to bylo? Požádal jste, abychom vám pomohli vytvořit vládu - a pak nám řeknete, že vládu máte, takže nás nepotřebujete. Držíte nás v poměrně slušném hotelu, ale jinak jsme jako ve vězení. Jak si to představujete?«

»Nejsem pozemský diplomat, v tom máte pravdu. Chovám se jako zdejší diplomat. Zatím nemůžete popřít, že úspěšně. Ano, byl to můj nápad dohodnout s vládou Spojených států návrat Němců zpátky na Zem, ale netušil jsem, že je zavřou do koncentračního tábora. Místo odsunu Němců na Zem jsem tedy dosáhl zmírnění odmítavého postoje zdejších obyvatel, což umožnilo zachování Němců na Nové Zemi. To ale nebyl můj rozmar, jen reakce na nepřijetí Němců v Americe. Ani z únosu mě nemůžete vinit. Nikoho jsem nenutil, všichni se rozhodli jít se mnou dobrovolně. Kdo nechtěl, zůstal v denverském táboře.«

»Žádný Němec tam přece nezůstal.«

»To také o něčem vypovídá, nemyslíte? Proč se asi všichni rozhodli vrátit? Aspoň víte, co považovali za snesitelnější: Denverský tábor nebo hrozbu vyhubení. Uvědomte si, zdejší Němci nejsou žádné citlivky. Žili tu přes padesát let ve válce krutější než byla Vietnamská. Rodiny, kterým padlo z deseti synů osm, tu nejsou žádnou vzácností.«

Vyslancům Země pořádně spadl hřebínek.

»Co tedy po nás chcete?« zněl už docela mírný dotaz.

»Nic než to co na začátku. Zvolte si jednoho z vás, naložíme ho do helikoptéry a pošleme do Evropy, kde jistě najde odpovídající přijetí. Chci požádat vládu Spojených států o obnovení jednání, které přerušil nesmyslný konflikt s hlavonožci na Enterprise.«

»Tím myslíte sebe?«

»Nemyslím sebe. Já leccos překousnu. Myslíte ale, že bylo pro zástupce zdejší civilizace důstojné hledat na vlastní planetě záchranu skokem s paluby letadlové lodi do moře? Zvláště když bylo dohodnuto něco jiného?«

»O tom ale nic nevíme!« bránili se.

»Jistě, protože následovalo okamžité vyhození Enterprise zpět na Zem a přerušení spojení se Zemí. Buďte rádi, že jsem se vrátil a jednám dál. Hlavonožci by s vámi už nejednali, Američanům se tady podařilo hodně tvrdě šlápnout do porcelánu!«

Jak jsem očekával, požádali mě o strpení a novou poradu. Její výsledek jsem odhadoval za vstřícnější a tentokrát jsem se nemýlil.

»Vyšleme jednoho našeho zástupce,« bylo nové rozhodnutí. »Ale chceme vědět, kdy přiletí ze Spojených států letadlo pro ostatní.«

»Až si budu jistý, že to letadlo nesestřelí zákeřná stíhačka Schwalbe. Víte snad, že Drážďany a Jena mají také letecké základny. Američané mají letadla lepší třídy, ale salvě čtyřicet neřízených raket by nemuseli zabránit - a pak by bylo lhostejné, zda by tu stíhačku dodatečně sestřelili nebo ne. Msta už obětem nepomůže. Tady v hotelu by se vám nemělo nic stát.«

»Držte nás tady proti naší vůli!«

»Vyjednejte si to tedy s někým jiným. Například - kdo vás sem pozval, ačkoliv tu zatím není bezpečno. Nebo s tím, kdo začal roztržku s místními obyvateli.«

Nechal jsem delegaci čas na rozmyšlenou. Po další půlhodině jsem si přišel vyzvednout vybraného delegáta. Představili mi ho jako doktora Isaaca Stormera. Byl to nenápadný chlapík, mezi ostatními bych si ho ani nevšiml. Během představování jsme si letmo podali ruce a spolu jsme opustili jídelnu, kde se zdržovali ostatní. Vyjeli jsme spolu výtahem do horního patra a pokračovali po schodech na střechu hotelu Rote Fahne. Vrtulník US Navy ho měl odvézt a já jsem měl zařídit transfer na Zem.

»Proč vás vybrali?« usmál jsem se na něho v kabině výtahu.

»Jsem nejméně důležitým členem, mohou mě zde postrádat,« odpověděl rovněž s úsměvem.

»Ostatní jsou důležitější než vy?«

»To je všeobecné mínění.«

»Všeobecné mínění neznamená pravdivé mínění,« usmál jsem se trochu smutně. »Jaká měla být vaše úloha ve vládě?«

»Měl jsem být ministrem zdravotnictví, ale zdá se mi, že z naší vlády nebude nic.«

»Sdílím váš dojem,« souhlasil jsem. »Ale pobyt tady byl jistě zajímavý, ne? Pokud jste lékař, mohl vás přinejmenším zajímat zdejší lék küfferlin.«

Podíval se na mě zpytavě.

»Také kvůli němu jsem tady,« přiznal opatrně. »Pokud vám to nevadí, koupil jsem ve zdejších lékárnách nějaké vzorky. Nebyl jsem tu aspoň nadarmo.«

»Kolik dávek jste sehnal?«

»Skoro dvě stovky injekcí,« poklepal si rukou na lehký kufřík. »Doufám, že proti tomu nic nemáte.«

»Celkem ne,« řekl jsem. »I když - tyto léky budou mít na Zemi obrovskou cenu. Víte o tom?«

»Slyšel jsem, že léčí i AIDS. Náhodou mám volný přístup do prestižních laboratoří a chtěl bych to ověřit. Reference jsou příznivé, ten lék bude mít určitě pro mnoho lidí cenu života.«

Mezitím jsme vyšli na plochu střechu. Vrtulník tu ještě nebyl. Než přiletí, posadili jsme se na lavičku.

»Ano, küfferlin léčí,« pokračoval jsem v debatě. »Nejen AIDS, ale i spoustu dalších nemocí. Také prodlužuje lidský věk. Musím vás ale upozornit, v některých případech může škodit. Například se nesmí používat při graviditě.«

»To vím už ze Země. Ale to je nepatrná vada na kráse.«

»Když to víte, tím lépe. Budeme jej pozemským nemocnicím brzy dodávat, aby mohly využívat jeho sílu v praxi.«

»Smím se zeptat, za jakou cenu?« zajímal se.

»Vzhledem k tomu, že injekce léku vyléčí i AIDS, budeme za ni zpočátku žádat polovinu částky, kterou Amerika věnuje ročně na jednoho nakaženého pacienta. Tím vaše pojišťovny ušetří, protože jim odpadnou náklady na další roky.«

»To by byl velice drahý lék!« podíval se na mě pobaveně. »Na výzkum AIDS dávají Státy obrovské peníze, umíte si to představit?«

»Jistěže, vím to poměrně přesně. Šedesát tisíc dolarů ročně na pacienta. My vám účinný lék nabídneme za polovinu. Pochopitelně jen zpočátku, později budeme cenu snižovat. Potřebujeme teď dolary na modernizaci zdejších továren a ostatní techniky. Asi víte, že Němci neznají pozemské počítače, televizi a jiné vymoženosti. A protože nemáme ani dolar, jen tento lék, necháme si za něj zaplatit.«

»Třicet tisíc dolarů za jedinou injekci, která tady stojí jen dvě marky?« zbledl lékař. »To by byla lichvářská cena, nemyslíte? Přitom je výrobní cena jistě mnohem nižší.«

»Bude to drahé,« přikývl jsem. »Ale uznejte, peníze budeme velice nutně potřebovat. Amerika je má a ještě na nás ušetří. Chceme jen polovinu toho, co beztak proti AIDS ročně vydává. Za léky proti AIDS budeme nakupovat pozemskou techniku - nejspíš opět v USA.«

»I tak je to vyděračská cena!« trval na svém.

»Kromě toho musíme nejdříve zaplatit Spojeným státům za pobyt Němců ve vašem internačním táboře, činilo to třicet tisíc dolarů na internovaného.«

»Pokud vím, to byla bezplatná pomoc.«

»Však také za nic nestála. Většinu z těch peněz dostali zpátky vaši dodavatelé, kteří se nestyděli prodávat Němcům kilogram chleba za deset dolarů. To také bylo vyděračské, ale zaplatíme to. Přesněji, pošleme čtyřiašedesát tisíc dávek léku na úhradu amerického pobytu Němců a teprve další léky budeme prodávat. Za uvedenou cenu.«

Doktor chvíli přemýšlel. Očividně ho můj záměr překvapil víc než byl ochoten přiznat.

»Pak by tady ten kufřík měl cenu - šest milionů dolarů!«

»Jistě. Přeji vám to.«

»Ale co když z léku v tom kufříku zjistíme složení a začneme jej vyrábět sami - a mnohem levněji?« vyhrkl. »Co když pak začneme nabízet injekci - třeba za dolar?«

Bylo mi jasné, že doktor přijel do Nového Německa, hlavně kvůli küfferlinu. Dalo se samozřejmě očekávat, že se jej Američané pokusí syntetizovat. Jenže - syntéza se jim zatím nepodařila, ačkoliv se jim něco málo léku dostalo do rukou už v Americe. Díky znalostem od hlavonožců jsem věděl, že to nebude jednoduché. Proto jsem s úsměvem pokračoval:

»Můžete to zkoušet - ostatně, brzy od nás dostanete další tisíce dávek tohoto léku. Ale obávám se, že jeho podstatu neobjevíte.«

»Jak to můžete tvrdit? Pozemská chemie dnes dokáže pravé divy! Dokážeme syntetizovat jakoukoliv sloučeninu, na jakou si jen vzpomenete!«

»Nedokážete. Chemie na to nestačí. Tady jde totiž o rostlinnou látku se složitostí srovnatelnou s DNA člověka.«

»Vy to vyrábíte za dvě marky - a máte to v každé lékárně!«

»Ano, ale opakují, není to záležitost chemie. Předpokládám, že dávno víte, že tu látku poskytují rostliny *küfferle* vyvinuté hlavonožci. Jistě máte v tom kufříku i nějaká semínka. Nebudou vám nic platná. Všechny rostliny vám krátce po vyklíčení uhynou.«

»Myslíte? Víte, jakou péči jim věnujeme?«

»Nedáte jim všechno. Potřebují i maličkosti, jako padesát tisíc let šlechtěnou půdu a zdejší symbiotické bakterie. V Denverském táboře po Němcích zůstalo rozsáhlé pole rostlin küfferle, měli jste dost materiálu ke zkoumání, takže to už jistě víte.«

»Nic jsme neměli,« zachmuřil se lékař. »Nějaký příliš horlivý strážný to zapálil. Všechno shořelo jako sláma, nedalo se to uhasit.«

»Vaše škoda. Plody jsou hořlavé, vždyť se z nich tady lisuje máslo. Díky vandalovi jste přišli o jedinečnou možnost k výzkumu - ale ani pak to nebude jednoduché. Jak říkám, rostliny vám uhynou.«

»Takže budete mít i nadále - monopol?«

»Já s ním dokonce najisto počítám.«

»A tvrdíte, že výzkum toho kuffíku bude zbytečný?«

»To netvrdím. Možná přitom na ledacos přijdete. Nemyslím ale, že to dokážete syntetizovat chemicky. Proto mi nevadí, že si berete ten vzorek. Budiž vám přán.«

»To by ale podstatně změnilo situaci!« chmuřil se. »My ten lék opravdu zoufale potřebujeme. Víte, kolik lidí ve Státech trpí AIDS? Což o to, Spojené státy jsou bohatá země, najdeme na to prostředky, ale nezdá se vám, že ta příšerná cena odsoudí v rozvojových zemích miliony lidí k smrti?«

»Vím o tom,« pokýval jsem hlavou. »Časem cenu snížíme až na ty dvě marky. Jenomže teď musíme splácet dluhy. Američané na AIDS beztak vynakládají obrovské peníze.«

»Vděčností zrovna neoplýváte. Vy nevíte, že tady zahynulo několik tisíc Američanů, byla zničena atomová letadlová loď Nimitz? Tolik byste nikdy nesplatili.«

»Splatili,« pokýval jsem hlavou. »Museli bychom poněkud zvýšit cenu léku proti AIDS, ale splatili bychom všechno. To našťěstí nebude nutné. Požadovaly za vojenskou pomoc někdy Spojené státy finanční náhradu?«

»Zatím ne. Ale země, které americkou vojenskou pomoc kdy potřebovaly, byly za ni mnohem vděčnější.«

»Jistě. Většinou byly natolik zničené, že po vojenské pomoci potřebovaly ještě hospodářskou. A dostávaly ji. U nich byla vděčnost namístě. My máme s Američany horší zkušenosti. Ne tady. Tady nám významně pomohli, ale v Denveru zbytečně zahynulo šedesát devět dospělých a osm dětí, nemluvňata nepočítám. Zabíjel je elektrický proud v ohradě, kterou byl tábor zcela zbytečně obklopen, střileli je strážníci, případně různí grázlové - měli do tábora volný přístup a byli si jistí beztrestností. V tom táboře se za celou dobu americké pomoci nenarodilo ani jediné živé dítě - všechny se lékařům podařilo zabít. Jako za genocidy ve vyhlazovacích táborech. V tomto světle se i naše ceny jeví jako neskonalá vděčnost.«

Apelovat na mé city bylo marné, když jsem měl před očima poměry v Denverském táboře.

»Vyřídíte svému presidentovi ještě jedno. Mám velký zájem na dobrých vztazích se všemi státy staré Země, ale nemůžeme se protivit zdejšímu bytostem. Spojené státy nejednaly dobře, když se s nimi rozešly. Jejich civilizace je o padesát tisíc let starší než naše. Měly by to rychle napravit.«

»Zřejmě vám na zdejších domorodcích hodně záleží!«

»Máte pravdu. Vztah našich civilizací bude dál jednostranný. Pozemská civilizace ale ze spolupráce získá mnohem větší prospěch než hlavonožci.«

»To myslíte vážně?«

»Naprosto vážně. Vždyť to začalo už tady. Němci dostali od hlavonožců úžasné dary a kdyby to nepokazili, dávno by je využívali i lidé na Zemi. V tomto světě například neexistují ropná pole - a přece tady jezdí automobily. Hlavonožci Němcům vypěstovali rostlinu, ze které se dá snadno získávat benzín. Že by to bylo užitečné i na Zemi, nemusím ani vysvětlovat.«

»Vím o ní - hitlernafta.«

»To jméno se změní. Ale Zemi může pomoci i mnoho dalších plodin, vypěstovaných původně pro Němce. Jde o to nepokazit vztahy mezi našimi civilizacemi. Rozumíte mi?«

»Mluvíte teď jako zástupce zdejších domorodců, nebo jako Němec?« vyjel si na mě dotčeně.

»Víte, já někdy vážně nevím co jsem zač,« vzdychl jsem si. »Němci mě považují za Čecha, Američané za Němce. Domorodci mi už několikrát navrhovali, že ze mě udělají jednoho z nich. Asi jsem od všeho trochu.«

»Jak by z vás mohli udělat jednoho z nich?« zajímal se.

»Mám to od nich vlastně slíbeno pro případ, že by mě přece jen někdo zabil. Vzali by moje vzpomínky, vnesli je do jejich zárodku a až bych se narodil, byl bych jako oni - jen bych se musel učit chodit po chapadlech, ale to se prý každé jejich mládě umí velice rychle.«

»Proboha! Tohle - to oni opravdu dokáží?«

»To je pro ně maličkost. Reinkarnace je zde základem života jedince. Někteří z nich tak žijí více než pět - šest tisíc let. V jednom těle by to prý ani nešlo.«

»A oni by vás - přijali mezi sebe?«

»Dokonce mě k tomu už přemlouvali.«

»To je - strašně! To byste přece přestal být člověkem!«

»Nevím. Nejspíš ne. Myslím si, že jsem člověkem začal a jako člověk skončím. Ale něco z nich už mám. Málokdo z lidí dokáže vysílat holýma rukama blesky. Já ano.«

»No, nezávidím vám to. Kdoví co jste tomu musel obětovat.«

»Neříkám, že byste mi měl závidět - to je ostatně velice ošklivá vlastnost a doufám, že jí netrpíte. Nicméně - doufám na oplátku, že to správně vyřídíte, až budete opět mluvit s prezidentem Spojených států. Uvidíte ho dřív než já.«

Mezitím přiletěl vrtulník a pozvolna klesal na střechu. Čím víc se přibližoval, tím víc jsme museli křičet.

»Vyřídím to naprosto přesně,« slíbil. Podal mi na rozloučenou ruku, ale opatrně, jakoby se mě bál. Pak nastoupil do kabiny.

Vrtulník US Navy roztočil rotor na plné obrátky a pomalu vzletěl do výšky. Bylo v něm několik vojáků - a jeden lékař s kufříkem léků v ceně šesti milionů dolarů.

Pak kolem vznášejícího se stroje proletělo modravé kolo. Jen se na okamžik mihlo.

Vrtulník zmizel - aby se objevil na dohled od italského pobřeží Středozemního moře...

Doktor Isaac Stormer, ministr zdravotnictví loutkové vlády, vybraný ostatními jako nejvíce postradatelný, doletěl v pořádku do Itálie a pak do Spojených států. Navštívil na vlastní žádost presidenta a přednesl mu moje návrhy.

Doktor ode mě dostal vysílačku *gavonyx*, schopnou předávat mezi oběma světy zprávy. Nemohla vytvářet propusti, jen přenášet zvuky, asi jako mobilní telefon. Hlavonožci po konfliktu s Enterprise všechny ovladače na Zemi natrvalo odpojili.

Po čtyřech dnech netrpělivého čekání mi doktor Stormer podle slibu zavolal, ale místo pozvání k jednání mi s politováním oznámil, že se k dalšímu jednání musí dostavit jiný vyjednávač. Nejvyšší soud USA, proti jehož rozsudku zde nebylo odvolání, rozhodl s definitivní platností, že jsem ve Spojených státech považován za zločince na útěku. Navíc po mně vyhlásil pátrání i Interpol, takže bych mohl být zatčen kdekoliv na Zemi, dokonce i v Čechách.

»Budete muset najít za sebe náhradu,« radil mi upřímně. »Kdo to bude, bude záležet na vás, ale budete ho muset najít urychleně, bez Spojených států to nezvládnete. Považuji to za vyloučené.«

Byla to pro mě pořádná ledová sprcha.

Požádal jsem doktora Stormera, aby si mimozemský vysílač ponechal u sebe, že mu případně zavolám naše stanovisko. Pak jsem vypnul vysílačku - a uvažoval.

Nežádoucí osoba - budiž. Ale zločinec? To už bylo přehnané. Nebyl jsem si vědom viny, zejména abych na Zemi někoho ohrozil. Nicméně - nesměl jsem se vrátit. Neměl jsem se komu

svěřit. Uaxio mě z hlavonožců chápala nejlíp, ale jak už jsem ji znal, jistě by jen podotkla, že to je čistě lidský problém. Kamarádi Němci mi nemohli poradit a Američané museli respektovat rozhodnutí svého Nejvyššího soudu. Členové loutkové vlády byli na mě dávno nabroušení, že jsem je odstavil na vedlejší kolej. Koho tedy vyslat vyjednávat?

Němce, kteří jsou podle precedentu z Denveru považováni ve Státech za nedůvěryhodné osoby? Těžko. Použít jako prostředníky zástupce loutkové vlády? Ti by to možná přijali ochotně a rádi, ale nedalo se věřit, že by zastupovali zájmy zdejších Němců. Hlavonožce? Právem by odmítli.

Co teď? Babo rad!

Nakonec jsem pohodil hlavou a rozhodl se vzdorovat. Tady v Novém Německu na mě Spojené státy nemohou. Dokončím to třeba i bez nich, řekl jsem si.

Drážďany

Existence posledních tří odbojných měst vyvolávala nepříliš silný, zato trvale nepříjemný zdroj napětí.

Zpočátku to nikomu nevadilo, naopak. Berlín dlouho nebyl na příliv nových obyvatel připraven, ačkoliv se na mnoha místech stavěly nové domy. Jakmile byly dokončeny první tisíce bytů, začaly mezi Berlínem a zbývajícími městy bývalé Čtvrté Říše pendlovat konvoje nákladních automobilů. Namísto bezhlavého útěku s holýma rukama do Ameriky nastalo normální stěhování i s majetkem. Přednost měly rodiny s dětmi, za nimi se do nových domů stěhovali ostatní.

Tři relativně silné vojenské posádky vázaly odpovídající síly i na naší straně. Konvoje musely doprovázet obrněné vozy s tanky, shora je hlídkovaly helikoptéry US Navy. Americký velitel základny Norimberk major Jonathan Redriver, původně vyslaný na dohlížení, se stal vrchním velitelem Američanů na Q-Zemi. Zatím se ochotně mým požadavkům podřizoval. Nechtěl jsem po něm přece nic nemožného. Zmizení Enterprise mi vyčítat nemohl, k tomu se hlásili hlavonožci.

Ponechali jsme obyvatelům tři měsíce na rozmyšlenou, ale termín stěhování se rychle blížil. Rádio Berlín vysílalo den co den informace pro všechny obyvatele Nového Německa, jenže se zdálo, že nás ve zmíněných městech nikdo neposlouchá.

Nemuselo to být z nedostatku zájmu. Během druhé světové války musely být radiopřijímače na územích obsazených Německem úředně *vykuchány* a zbaveny vlnových rozsahů, na kterých vysílaly Říši *nepřátelské stanice*. Za jejich poslouchání byl vypsán trest smrti. Kdyby to uplatňovali vojáci i zde, bylo by naše rádiové vysílání pochopitelně k ničemu, ale nemohli bychom z toho vinit obyvatele.

Uvažoval jsem již o vyslání několika agentů dobrovolníků na území odbojných měst, aby na místě zjistili náladu obyvatel. Generál Schmidke mi to ale rozmlouval jako příliš riskantní.

»Nakonec budeme muset tak jako tak všechny odstěhovat do Berlína,« namítl jsem. »Pokud agenti zjistí příčinu jejich odporu, něco snad uděláme. Jinak riskujeme ztráty při vojenské akci. Hlavonožci zatím přiměří dodržují, ale po vypršení lhůty k opozdílům milosrdní nebudou. V těch městech je sto tisíc lidí!«

»Sto osmdesát,« opravil mě puntičkářsky generál Schmidke. »Vím to velmi dobře. Domnívám se, že překvapivá akce, která vyřadí kasárna jako v Berlíně, musí zaúčinkovat. Ale na agenty bych nevsadil ani fenik. Zpravodajskou službu po válce Hitler zrušil jako zbytečnou. Proti hlavonožcům neměla smysl, se starou Zemí chyběly kontakty, proti Němcům stačilo udržovat Gestapo. Možná ještě žijí staří agenti z Abwehru, ale ti budou věrní Hitlerovi a šli by proti nám.«

»Měli bychom zkusit i jiné přesvědčovací akce,« naléhal jsem. »Třeba letáky. Natiskněte je a Američané je rozsypou z vrtulníků.«

Generál Schmidke pokrčil rameny, ale druhého dne mi předal balíky čerstvě vytištěných letáků. Obsahovaly výzvu pro obyvatele odbojných měst, aby nekladli zbytečný odpor.

»Hitler je mrtev a Čtvrtá Říše také. Máte poslední možnost - zachránit se v oblasti Berlína. Vzdejte se.«

»Výborně, generále,« nešetřil jsem chválou.

»Vy jste slíbil, že je tam s Američany dopravíte,« připomněl mi generál. »Upozorňuji vás tím na naše flaky.«

»Jistě, připomenu je Američanům,« ujistil jsem ho.

Přivolaal jsem rádiem vrtulník s Johnnym a Michaelem. Čekali na základně v Norimberku, přiletěli ve čtvrt hodince. Během té doby jsem si oblékl civilní oblek a jen žlutý šál označoval mou příslušnost. Němci nám pomáhali naložit balíky letáků a nejhorlivější se uvolili pomáhat nám i při jejich rozhazování.

Vzlétli jsme nad Berlín. Vypadal teď odlišně než dříve. Kolem města se táhl prstenec vysokých bílých budov, další a další jeřáby prozrazovaly, kde se staví. Také centrum města bylo změněné. Místo Reichstagu se začínala zvedat budova divadla, na jejímž projektu si smlsla parta nadšených architektů, snad poprvé za čas trvání Nového Německa nezatížená nesmyslnými požadavky laiků z magistrátu, jak musí vypadat *vzorná Německá stavba*.

Zamířili jsme nejkratším směrem nad Drážďany. První část cesty jsme letěli bezstarostně, v závěru jsme zpomalili. Museli jsme počítat s protiletadlovými děly. Přeletěli jsme bez incidentu ochrannou zeď drážďanské enklávy a nízko nad zemí se blížili k městu.

»Počkejte - sneste se níž,« požádal jsem Johnnyho nedaleko okružní silnice - vlastně posledního obranného valu.

Pod námi bylo rozsáhlé pole chlebovníků. Tyto rostliny se vzdáleně podobaly kukuřici nebo orobincům. Na stvolech se ve výšce dospělého muže houply plody podobné melounům. Byly lehčí, jejich dužina byla suchá a plná malých vzdušných komůrek. Daly se krájet na krajíce a mazat máslem. Chutnaly trochu nakysle, ale byly výživné a velmi oblíbené.

Otevřel jsem dveře vrtulníku.

»Rozházejte tam ty letáky beze mne,« řekl jsem jim. »Půjdu se sám podívat, co se ve městě děje.«

»Neblázni, Oto!« vykřikl Michael, ale pozdě. Seskočil jsem už mezi rostliny.

»Leťte dál - já si vás zavolám. Radiotelefon mám u sebe, až skončíte letákovou akcí, buďte na příjmu. Leťte už, ať na mě zbytečně neupozorňujete!«

Vrtulník se opět rozletěl nízko nad polem a brzy mi zmizel sočí. Vnějšímu dopravnímu okruh byl na dosah, jen jsem nesměl předčasně padnout do rukou hlídkám.

Odřízl jsem si z menšího plodu patku. Chutnala výborně i bez másla. Krácel jsem chlebovým polem a poslouchal okolní zvuky. Na Q-Zemi nebyli ptáci, ale kolem bzučel hmyz a dole při zemi se míhaly nezřetelné stíny. Byli to *ježci*, nevelká hmyzožravá zvířátka. Měla jméno pozemských ježků, ale zelený krunýřek podobný krunýřům pozemských pásovců, na něm ostny či bodlinky, ovšem jiné než měli pozemští ježci. Dovedla se ale stejně tak stočit do klubíčka a potom se podobala nedozrálým kaštanům, velikým asi jako menší meloun. Ježci se zemědělcům vypláceli. Konzumovali všechen hmyz, na který svým metr dlouhým jazýčkem dosáhli a zemědělci to oceňovali. Sklizňové kombajny před ježky přibrzdňovaly, ačkoliv to bývalo málokdy nutné, protože zvířátka před rámusem včas prchala.

Chlebovníkové pole skončilo. Následoval skoro až k náspu pás hitlernafty. Byly to nižší keříky přímo osypané modrými plody podobnými rajčatům. Bobule byly plné olejnaté hořlavé kapaliny, lisováním a destilací se získával benzín a mazadla, zbytky šly do kotlů elektráren. Pole hitlernafty nesměla být rozsáhlá, neboť by snadno vzplanula, ale byla často položena přímo u obranných valů, kde se mohla změnit v ohnivou zeď. Mezi keříky jsem musel postupovat obzvlášť opatrně. Kdyby sem některá hlídka vystřelila nebo hodila granát, nemusela by se ani trefit. Na druhé straně - právě tady by mě neměli očekávat.

Sehnutý sem došel k uzavírajícímu poličku melounů. Byly vždy sázeny kolem polí hitlernafty, neboť jejich stonky byly plné vody a oheň se jimi nešířil. Melouny poskytovaly plody skutečně podobné melounům, jenomže podlouhlého tvaru.

Opatrně jsem se rozhlédl a když jsem nezpozoroval žádný pohyb, přeběhl jsem silnici. Bylo to dobré, ani na druhé straně hlídky nebyly. Pořád sehnutý jsem doběhl až k blízkým kůlnám a mezerou mezi nimi jsem se dostal na ulici.

Tady jsem se přestal skrývat. Od této chvíle jsem byl panem Osmačtyřicet, bytem ve Schillerově ulici.

Zamířil jsem klidně směrem ke středu města.

Jakmile jsem přešel několik křižovatek, mohl jsem se bez stínu podezření vmístit do prvního hloučků Němců, spěchajících stejným směrem jako já.

Z útržků řeči jsem se dozvěděl, že nepřátelské letadlo ráno na město shazovalo štvavé letáky, ale vojenský velitel major Patnáctý vydal rozkaz: »Posbírat, odevzdat, spálit a hlavně - nečíst!«

Všichni spěchali jeho příkaz splnit. Každý přitom tajně doufal, že se mu podaří navzdory zákazu si to přečíst. Šel jsem s nimi, ale blízko středu města jsem se od skupinky oddělil a zamířil jinam. Chtěl jsem se dozvědět víc a zamířil jsem do některé kavárny v centru města.

Peněz jsem měl dost - doufal jsem, že pořád platí a že si město nevydalo vlastní měnu. Pro jistotu jsem se zastavil nejprve v menší cukrárnice, kde jsem koupil jablečný koláč. Když prodavač přijal bankovku a vrátil mi na ni, byl jsem si opět o něco jistější.

Na rohu byl vylepen velký plakát s heslem *Achtung!* Byly na něm směrnice velitele Wehrmachtu Dresden s pokyny, jak se zachovat v případě útoku *zrádcovské kliky, která zaprodala Vůdce Americko-českým plutokratům*. Vojáci měli nařízeno klást odpor do posledního muže a náboje. Také civilnímu obyvatelstvu byly rozdány samopaly a pancéřové pěsti a všichni muži, včetně chlapců Hitlerjugend, byli dáni pod velení důstojníků Wehrmachtu. Po celém městě byl zákaz přijímat rozhlas. Velitel nařídil do osmačtyřiceti hodin radiopřijímače odevzdat proti potvrzení v kasárnách. Správně jsem odhadl - proto nás nikdo neposlouchal!

Kromě toho se měl každý včas informovat o hesle, platném pro každý den. Hesla se vyhlášovala ústně v obchodech. Prodavači směli říkat heslo jen lidem, které dobře znali.

Plakát byl obsáhlý a jeho čtení mi trvalo dlouho. Při čtení jeho bodů přemýšlel, co pro nás budou znamenat.

Některé body byly jasné a srozumitelné. Ale některé mi už tak jasné nepřipadaly. Co mohlo znamenat nařízení, kterým se pod trestem smrti zakazoval přístup do severní čtvrti, do které byly vydány zvláštní průkazy a hesla? V severní čtvrti přece neměly být žádné vojenské objekty, továrny či jiné důležité budovy. Měl jsem plánek Drážďan, podle něj tam stála jedna nemocnice a dva Domy Německých Matek. Matky byly právě tímto rozkazem velitele vystěhovány a ubytovány ve školách v centru. Zřejmě tam bude něco důležitého. Něco, o čem nevěděl ani generál Schmidke, ani vojenští velitelé ostatních měst.

»Co je na tom plakátu tak zajímavého?« ozvalo se v té chvíli za mnou. »Vás tu nějak neznám. Odkud jste?«

Ohlédl jsem se. Pomalu se ke mně blížil německý policajt v typické šedomodré uniformě.

»Na něco jsem zapomněl,« odušil jsem. »Jenom si nemohu vzpomenout, co to bylo.«

»Nejspíš jste zapomněl dnešní heslo, že?«

»To by mě nebolelo,« odušil jsem. »Bylo to něco jiného, ale nevzpomenu si co.«

»Ale mě zajímá to heslo,« usklíbl se policista. »Když jdete do míst, kde vás neznají, musíte počítat s kontrolou, to je snad jasné!«

»Jistě. Máte příkázáno kontrolovat je,« souhlasil jsem. »Musíte přece plnit svou povinnost.«

»Tak jak znělo to heslo?« pobízel mě už dost jízlivě.

»Blitz,« odušil jsem, co mě právě napadlo.

Netušil, chudák, že to bude poslední slovo, které uslyší. Byl jsem otočen k němu a on ani nedržel v ruce zbraň - neměl by šanci mě zatknout, až ho to napadne. Věděl jsem ale, že to bude mít tak jako tak nežádoucí následky. Ulice byla široko daleko plná lidí a útok na policistu nezůstane nezpozorován. Okamžitě budu mít na krku celou smečku **bdělých německých občanů**.

»Máte štěstí,« zahrozil mi policista dobrácky rukou - a k mému překvapení se otočil a odcházel.

Náhodně uhodnout heslo dnešního dne bylo zajisté terno. Ale pomohlo mi, to se nedalo oddiskutovat. Zamířil jsem na sever. Počítal jsem, že mě nejbližší hlídka vrátí, až se přiblížím k hranici zakázané zóny. Až tam jsem měl platné heslo a nebyl jsem tedy podezřelý.

Procházel jsem ulicemi, kudy spěchaly bez viditelného cíle sem i tam skupinky lidí - alespoň se mi to tak zdálo. Kráčel jsem spolu s nimi a nepřipadal jsem si jako cizinec. Jednotlivci i skupinky Němců však postupně odbočovali do postranních uliček a mým směrem jich šlo méně a méně.

Očekával jsem, že zakázaná zóna bude viditelně označena, například závorou. Nic takového tu ale nebylo. Znenadání ke mně zamířili tři vojáci s namířenými automaty.

»Stát! Ruce vzhůru!«

Poslechl jsem je. Došli až ke mně, zbraně namířené kamsi na můj žaludek. Už jsem rozvažoval, že je skosím svými blesky, ale stále jsem to oddaloval. Nebylo to neopatrné ve chvíli, kdy na mě mířili? Možná, ale quro nemělo naštěstí nic společného s elektřinou. Člověk zasažený elektřinou může v křeči stisknout spoušť. Blesk quro naopak znamenal téměř naprostou bezvládnost. V obou případech nastávala smrt zástavou srdce, ale zatímco u elektřiny k tomu došlo v křečích, u qura se srdce prostě zastavilo a už se nerozběhlo.

»Heslo!« chtěl vědět první voják, hodností schutzman.

»Blitz,« řekl jsem klidně.

»To je heslo pro město. Tady platí jiné. Jaké?«
»Tady už je zakázaná zóna?« podivil jsem se.
»Jistě,« ušklíbl se schutzman.
»Vidíte - potom jdu špatným směrem,« odtušil jsem. »Tady se moc nevyznám.«
»Je nám líto, ale my musíme každého podezřelého předvést na velitelství,« oznamoval mi voják. »Nastavte ruce!«
Zručně mi nasadil želízka. Ani jsem nestačil reagovat.
»Ach jo, to zas budou problémy,« povzdychl jsem si.
»To tedy budou,« souhlasil druhý zamračeně. »Nezamlouvá se mi střílet rodilé Němce. Měli by tam natáhnout aspoň provaz.«
Musel jsem kráčet před nimi, což bylo nevýhodné, protože na mě mířili zezadu. Ale vedli mě na velitelství, do té doby jsem měl v podstatě klid.
»Jak má člověk poznat, kde začíná zóna?« zajímalo mě.
»Příslušné ulice jsou na plakátech. Když kteroukoliv z nich překročíte, propadnete trestu smrti. Vy to nevíte?«
»Ano, to jsem četl,« přikývl jsem. »Jenom jsem nečekal, že to nebude vůbec označené.«
»Kam jste šel?« vyštěkl třetí Němec. Měl hluboký hlas, takže byl podle něj ze všech tři nejsnáze odlišitelný.
»Za kamarádem do ulice Von Brauna,« odtušil jsem. Byla to jedna z ulic které jsem míjel a jejíž jméno mi utkvělo v paměti.
»Ta je ale o pět bloků odtud,« oznámil mi.
»Musel jsem ji minout,« vzdychl jsem si. »To se stává.«
»Takový omyl může stát člověka kulku. Nebudete první, koho dnes budeme střílet. Už jsme chytili dva, budete třetí.«
Měl bych se teď nejspíš složit hrůzou. Vypadalo nepřírozně, že kráčím tak klidně na vlastní popravu, ale nechtěl jsem šaškovat. Naštěstí velitelství nemohlo být daleko. Tam se všechno nejspíš otočí. Docela mě ale omráčil cynismus vojáků. Bavili se o popravě jako by šlo o obyčejnou pokutu a ne o životě a smrti.
Voják za mnou zapískal na píšťalku. Z oprýskané budovy na to znamení vyšel důstojník Wehrmachtu.
»Byl v zakázané zóně,« meldoval mu voják. »Heslo dne zná, ale naše ne.«
»Tak jako vždycky,« mávl rukou důstojník. »Zapsat číslo do deníku, svléknout kabát a postavit ke zdi.«
»Kolik už jste dal zastřelit Němců, sturmbannführere?« zeptal jsem se ho. »Kdo zodpovídá za to, že není zóna viditelně označená?«
»Mlčet!« štěkl důstojník. »Jednáme podle rozkazu! Vy nemáte právo kritizovat nejvyšší nařízení!«
»Právo? Zrovna vy tady mluvíte o právu? Není to fraška?«
»Je válka. Nikdo nemá žádné právo!«
»Ani právo na život?«
»To nejméně ze všeho.«
»Dobrá – pak to právo nemáte ani vy.«
Dozvěděl jsem se dost na to, abych mohl jednat. Moje hra tím skončila. Měl jsem na ruku želízka, ale blesky neovlivnily. Důstojník i oba jeho podřízení padli bez hlesu na dláždění.
Beze spěchu jsem zamířil k budově, odkud důstojník před chvílí vyšel. Nikdo zřejmě nesledoval, co se děje na ulici. V zasklené vrátnici seděl esesman s jídelní miskou a obědval. Při pádu misku strhl na sebe, až to plechově zařinčelo. Rychle jsem šel dál. Vpravo byla za dveřmi

strážnice. Skosil jsem zbývající strážné blesky. V celé budově teď bylo ticho. Hledal jsem, čím bych mohl odemknout želízka, ale nic jsem nenašel. Nikdo u sebe neměl klíčky ani nic jiného.

Vyšel jsem zadním východem na dvorek mezi domy. U zdi byly naskládané matrace, hlína před nimi zakrvácená. To bylo zdejší popraviště, o kterém všichni mluvili. Brzy se mi dostalo potvrzení - ale v poněkud hrůzně podobě. Stranou v kůlně leželo přes sebe několik zastřelených mužů. Většinou civilisté, ale i dva vojáci v uniformě. Měli tu opravdu nelidský systém - stačilo překročit nijak neoznačenou ulici a člověk se rozloučil se světem.

Vracel jsem se do budovy, když jsem náhle učinil objev, který opravdu stál za to.

Napadlo mě vyslat blesky do želízek. Nemělo to smysl, blesky nemohly vyvinout tolik energie, aby uškodily oceli. Představil jsem si jen, jak vysílám blesky - a náhle jsem pocítil něco velice zajímavého.

Ocelová pouta začala měknout.

Přestal jsem - a ocel opět ztuhla. Opět jsem vyslal své blesky jen z jedné ruky do druhé - a natáhl ocelové náramky, jako kdyby byly z těsta. Ne, nebyly roztavené. Neustále měly stejnou teplotu - teplotu mých rukou. Prostě jen tak - změkly.

Vzpomněl jsem si, že podobně se chovají i změkčovače skály. Působily na rezonančním principu, jak jsem pochopil. Že by quoro mělo podobné vlastnosti? Buď jak buď, získal jsem několik výhod. Předně jsem se zbavil pout, současně jsem získal moc nad kovovými zámky. Stačilo je změkčit. Později jsem vyzkoumal, že změkčování neúčinkuje jen na kovy, ale i na jiné materiály, což v této chvíli nemělo rozhodující význam.

Jak to, že jsem o této možnosti nevěděl? Možná to nebylo součástí plánu hlavonožců, ačkoliv to bylo velmi výhodné. Chvilku jsem to zkoušel, ale brzy jsem přišel na první nevýhodu. Vyčerpávalo to více než obyčejné blesky. Ještě že jsem na to pamatoval. Měl jsem plné kapsy osvědčené čokolády, stačilo strhnout obal.

Vyšel jsem na ulici a krácel dál. Přiblížil jsem se k jediným dvěma továrnám, které tu byly. V jedné oficiálně vyráběli nábytek, v druhé součástky do automobilů. Pokud tu bylo něco tajného, muselo to být právě zde. Zvolil jsem si strojírenský podnik a pokusil se vejít dovnitř. Brána byla zamčená. Opatrně jsem změkčil zámek a pootevřel ji. Za vraty byla vrátnice, plná vojáků. Nemýlil jsem se - je tu něco důležitého. Vojáci si naštěstí otevíraných vrat nevšimli - kdoví, zda si vůbec uvědomili, že se něco neobvyklého děje. Za zády jsem si je ale nechat nemohl. Jeden rozvětvený blesk je smetl všechny.

Zavřel jsem vrata a pomohl si přitom blesky. Křídla vrat se spojila, jako kdybych je svařil. Zatím mi všechno vycházelo lépe než jsem čekal. Nevznikl poplach a nikdo zřejmě netušil, že se něco děje. Vydal jsem se napříč továrním dvorem k vysoké hale. Nikde nikdo nebyl - až jsem se divil, jak málo jsou střežené objekty, ke kterým se nikdo nesmí přiblížit pod trestem smrti.

Bez překážek jsem došel až k obrovské hale. Ale až když jsem nahlédl nevelkým oknem dovnitř, pochopil jsem, že jsem se tentokrát s tím střežením zmýlil.

Hala byla neskutečně plná vojáků. Většina jich postávala uzdí, zbraně v rukou. Hlídačů bylo na jednoho nepřátelského agenta, za kterého by mě právem považovali, nějak příliš. Ale současně jsem spatřil, co to tu bylo tak tajného.

Na šikmé rampě uprostřed haly tu spočíval dlouhý doutník s krátkými křídly. Vzadu na něm bylo několik tryskových motorů, ale přední, zřetelně oddělitelná část, se nezaměnitelně podobala - raketě. Raketě s nepatrnou, avšak zřetelnou pilotní kabinou. Messerschmidt Me-163, raketoplán s posádkou - která ale nikdy nikde nepřistane.

Ano, byla tu, ona tajná zbraň odplaty, Vergeltungswaffe-5. Nemohlo mě zmást, že mířila očividně stranou k moři. Směr si vybere až po startu. Tryskové motory ji vynesou do výšky, pak

se první stupeň oddělí a druhý může zasáhnout kterékoliv místo na světě. Protirakety typu Patriot zmizely s atomovou letadlovou lodí Enterprise, ale tohle monstrum by se jim beztak vysmálo.

Jediným pohledem vzhůru jsem se přesvědčil, že střecha haly se dá odsunout, aby nepřekážela při startu. Proč o tom ani generál Schmidke nevěděl ? Co bylo výjimečného na Drážďanech, že tu byla tajná odpalovací rampa?

V tichosti jsem se odklidil stranou. U tovární zdi stála nevelká kůlna se znakem, varujícím před nebezpečím výbuchu. Byla zamčená, uvnitř jistě nikdo nemyl. Pomocí *qura* jsem ukroutil zámek, potichu si otevřel a opět tak tiše za sebou dveře zavřel. V kůlně stálo několik vyrovnaných řad acetylenových a kyslíkových bomb pro sváření. Měl jsem tedy chvíli klidu. Vytáhl jsem radiotelefon a pokusil se navázat spojení s Johnnym a Michaelem.

Odpověděli mi okamžitě. Zeptal jsem se jich, kde právě jsou a oddychl si, když mi oznámili, že jsou na letišti v Norimberku.

Požádal jsem Michaela, aby doběhl pro velitele základny majora Jonathana Redrivera a přivlekl ho k vrtulníku. Kladl jsem mu na srdce, aby si nezapomněl vzít mapu Drážďan a aby někdo mezitím zavolal do Berlína generálu Schmidkemu, ať vyhlásí poplach armádě.

»Hod'te sebou, hoši, jde o moc životů,« končil jsem. »Němci se chystají odpálit na Berlín atomovou střelou!«

Okénkem jsem opatrně pozoroval tovární dvůr. Jakmile do vyvražděné vrátnice někdo vstoupí, vznikne poplach. Zatím se ale na továrním dvoře nikdo neukazoval a minuty ubíhaly.

Na svářecím vozíku ležely montérky. Napadlo mě obléci je přes svůj civilní oblek. Budu méně nápadný a mohl bych se odvážit až do haly. Rychle jsem si ty umaštěné hadry oblékl a vyhlédl na tovární dvůr. Žlutý šál jsem vstrčil do kapsy. Uvážu si jej až nakonec.

Konečně se ozval radiotelefon. Major Redriver doběhl bez dechu k vrtulníku a tázal se, co mám tak důležitého.

»Němci se chystají zničit něco velkého,« hlásil jsem. »Může to být Hamburk s Američany, Norimberk, ale nejspíš Berlín.«

»Vyhlásím pohotovost stíhaček,« přikývl major.

»Nedělejte to,« nesouhlasil jsem. »Bude to zbytečné. Objevil jsem rampu, připravují ke startu atomovou střelu. Tu nesestřelíte.«

»Kde to je? Pošlu tam bombardéry.«

»A vezme to s sebou do pekla celé Drážďany.«

»Lepší Drážďany, než Berlín.«

»Mám lepší návrh,« zastavil jsem jeho argumenty. »Během následující hodiny se nic nestane. Spojte se s generálem Schmidkem a zaútočte na Drážďany. Máte plán města?«

»Prisvědčil.«

»Můžete postupovat stejně jako už víckrát. Zničte letiště, zablokujte kasárna Wehrmachtu a pomozte generálu Schmidkemu město obsadit. Ta akce se bude ale od ostatních lišit. Potřebuji pár helikoptér na severním okraji Drážďan. Najděte si na plánu továrnu firmy Bluthans. Máte ji?«

»Na severním okraji města?«

»Ano. Jsou tu jen dvě, východnější je ta pravá.«

»Máme ji srovnat se zemí?«

»Proboha, jen to ne! Naopak! Budete ji chránit, aby se s ní nic nestalo, rozumíte? Pošlete na její ochranu čtyři vrtulníky a generálu Schmidkemu doporučte, aby na její obsazení vyčlenil nejméně dva prapory pěchoty. Musíte zabránit tomu, aby atomová střela uprostřed haly explodovala. Pamatujte si, jsem uvnitř a budu ji hlídat. Můžete nechat naživu vojáky, kteří budou hledat záchranu v útěku z haly, ale musíte zabránit, aby se kdokoli k hale přiblížil, zejména ji braňte před tanky a kanóny. Opakuji, jestli atomová raketa exploduje, zahynou všichni obyvatelé Drážďan i lidé široko daleko kolem.«

»Rozumím. Bůh s vámi. Jak vás tak poslouchám, vypadá to na pořádnou melu, o jaké jsme doted'ka netušili.«

»Nechte mi ještě Johnnyho a Michaela. Budu je navádět sám. Ať si vezmou protitankové střely. Na letiště pošlete jiné posádky.«

»Stane se. Atomové střely - to nevypadá jako legrace!«

»To tedy ne,« ušklíbl jsem se. »Majore, neztrácejte čas, spojte se s Berlínem. Ať naloží všechno co mohou na tanky a obrněnce a vyrazí. A vyříd'te Schmidkemu, že se strašlivě fatálně zmýlil. On už bude vědět co mám na mysli.«

Major Redriver opustil vrtulník a já jsem se chvíli dohadoval s Johnnym. Řekl mi, že mají na závěsech pár protiletadlových raket, ale většinu protitankových. Jakmile doběhl Michael, mohli vzletět.

»Kluci, leťte napřed a obleťte Drážďany ze severu. Pozor na protiletadlové flaky. Když nějaký spatříte, máte svolení zahájit palbu předčasně, ale pak vyhlaste rádiem poplach pro ostatní, ať nedojde k nemilému překvapení.«

Skončil jsem a pohlédl na tovární dvůr. Byl tu klid, což bylo dobré. Opatrně jsem vyšel z kůlny a zamířil k hale, ale ne k hlavnímu vchodu s velkými rozkládacími vraty. Moji pozornost upoutal menší boční vchod zhruba uprostřed délky haly. Byl otevřený a trousili se jím vojáci i montéři. Proti vchodu byla menší, nízká budova. Z jejího komína se kouřilo, což v okolním horku neznamenaloby vytápění, ale vaření. Kantýna? Pokud ano, bylo by to pro mě velice výhodné.

Přesto jsem se uklidil stranou, aby mě na dvoře nespattřili. Ke kantýně jsem nemohl jít, odděloval mě drátěný plot a nedostal bych se tam bez nežádoucí pozornosti. Obešel jsem barák a přiblížil se z druhé strany. Zaujaly mě typické budky záchodů. Ano, tady začnu.

Přes drátěný plot jsem se dostal snadno. Nepřelézal jsem jej, prostě jsem přetrhl několik změkčených drátů a prolezl jako kluk, když jde na hrušky. Obešel jsem první budku a rychle do ní vběhl. Pak teprve jsem otevřel dveře a vyšel jakoby nic směrem k hale.

»Neslyšíš? Pomoz mi!« obrátil se na mě jeden montér.

Nesl bednu jakýchsi součástek, ale zakopl a součástky se mu vysypaly. Přiskočil jsem k němu a pomáhal mu. Netušil, že každou z nich nepatrně stisknu a zdeformuji. Potom jsem mu pomohl bednu hodit na rameno a ještě jsem mu razil cestu do haly.

Hned na kraji jsem se chtěl rozhlédnout, ale nezastavil jsem se a následoval montéra. Připadal jsem si jako zajíc na honu. Několik řad střelců mířilo jen na mě. Klid, říkal jsem si. Nejsem nápadný, patřím ke stovce německých montérů.

Teprve uprostřed haly jsem se odvážil vzhlednout vzhůru. Nemýlil jsem se. Střecha haly byla odsuvná a měla kolečka, ale ještě ji neodkrývají, ještě je čas.

Zvedl jsem ze země brašnu, ke které se zatím nikdo nehlásil. S brašnou na rameni jsem obešel raketoplán. Z druhé strany o ni byl opřený vysoký žebřík k otevřené kabině. Tudy bude muset některý z dalších *kamikadze* nastoupit. Nestačilo by hlídat žebřík? Uvidíme.

Zpozoroval jsem, jak několik mužů drží jakési lano. Mám se k nim přidat? Bude-li to vypadat, že k nim patřím, budu mít skvělé místo k pozorování. Udělal jsem to tak, ale nebylo to ještě ono.

Rozhlížel jsem se kolem sebe a vyhlížel vhodnější úkryt. Tady jsem měl přehled, ale nebylo to na dlouho. Čas od času jsem mrkl na hodinky. Uplynula hodina od mého rozhovoru s majorem Redriverem a nic se nedělo, hluk kolem byl docela normální. Dvě autocisterny právě dočerpaly palivo do nádrží raketoplánu. Odpojily hadice a za řevu motorů odjely na konec haly k rozkládacím vratům. Stálo jich tam více, zřejmě nevyjížděly ven, aby nebyly spatřeny.

Náhle se zvenku ozvalo několik vzdálených výbuchů. Kromě mě si jich nikdo nevšiml, ale do haly vběhl důstojník **SS a** pronikavě zapískal na píšťalku.

»Nálet! Všichni do krytu!« křičel.

Nejprve se zvedli montéři a spořádaně s německou kázní se hrnuli k šedivé pevnůstce, které jsem si prve ani nevšiml. Stála na opačném konci haly a vchod měla z opačné strany.

Místo abych se odebral do krytu, v nestřeženém okamžiku jsem skočil do veliké dřevěné bedny. Byla vysoká jako dospělý člověk a neměla víko, byl z ní ale nádherný výhled. Na raketoplán a zejména na žebřík, po kterém měl do své kabiny vystoupit pilot, ale i po hale, která se odrážela v naleštěném povrchu raketoplánu. Musel jsem počítat s tím, že mě naopak každý uvidí, aniž k bedně přistoupí, ale odražený obraz byl naštěstí trochu zkreslený.

Také motory aut zmlkly. Kromě dupání okovaných bot bylo slyšet jen několik dalších vzdálených výbuchů.

Náhle jsem uslyšel kovové hučení. Rozložitá kovová střecha se začala odsouvat a odkrývat vnitřek haly - tím přestala překážet raketoplánu. Přitiskl jsem radiotelefon k uchu a opatrně jej zapnul.

»Visíme míli od haly, co jsi nám popisoval,« hlásil mi Johnny. »Něco se tam ale děje. Ta hala se otevírá.«

Spatřil jsem náhle, jak se žebřík v rytmu chvěje a brzy jsem uviděl muže v letecké kombinéze či spíše ve skafandru s nasazenou přilbou, jak po něm rychle vystupuje vzhůru.

Nemohl jsem déle čekat.

»Hoši, nalétněte od západu, uvnitř to pokropte kulometry, ale ať se netrefíte do raketoplánu! Je plný paliva a nesmí se mu nic stát.«

»Kde jsi?«

»Přímo pod ním. Berte to podél zdi, je tam mnoho vojáků. Já jim znemožním start, ale buďte mi pohotově k pomoci.«

Pilot ve skafandru mezitím vyšplhal na vršek žebříku. Chybělo mu pár příček, když náhle rozhodil ruce a zřítíl se z deseti metrů na betonovou podlahu haly - mrtev.

Modravého blesku si povšimli všichni, kdo pilota na jeho cestě sledovali. Polovina vojáků byla už v úkrytu, ale druhá polovina se teď hnala k mé bedně, kde jsem se na dně skrčil a nehýbal se. Odrazem od naleštěného raketoplánu jsem viděl, jak se někteří nedaleko od bedny nerozhodně zastavili. Ještě mě nerozpoznali a byli proto překvapení, že v místech, odkud vyletěl smrtící blesk, nikdo není. Měl jsem blesky pohotově, jakmile mě objeví, ale vojáků bylo příliš mnoho, tolik jich zlikvidovat nedokážu. Šlo o okamžiky. Kde vězí Johnny a Michael?

Důstojníci na vojáky řvali povely, vojáci běhali sem a tam, ale zatím nikoho nenapadlo, že ten modrý hadr na dně bedny může být to, co hledají.

Náhle se ozvalo pleskání rotoru a svist turbín. Otevřenou střechou nahlédla do haly bitevní helikoptéra US Navy a její rotační kulometry začaly štěkat a chrlít zkázu. Než se vojáci vzpamatovali, leželo jich hodně v krvi a ostatní hledali záchranu kde se dalo.

Někteří přišli na stejný nápad jako já. Rozběhli se a skokem se přehoupli přes okraj mé bedny. Dopadli na mě, ale už mi nemohli škodit. V krátké chvíli jsem vyslal devět blesků a několik z nich se navíc rozvětвило, takže vyřídilo současně dva i tři vojáky.

Helikoptéra náhle zastavila palbu a zvedla se do výšky. Ne že by to Johnnyho a Michaela omrzelo, ale zřetelně jsem slyšel zasyknutí dvou odpalovaných raket a pak dva burácivé výbuchy venku.

Ale krátký klid v hale dovolil důstojníkům vzpamatovat se.

»Donarit, schnell!« uslyšel jsem povel.

Blázní, myslel jsem si. Oni netuší, že vyhozením raketoplánu výbušninou nic nezachrání? Nepříteli se asi nesmí dostat do rukou nic tajného, jenomže - atomová hlavice s sebou vezme celé město!

Postavil jsem se na mrtvé vojáky a opatrně vyhlédl přes okraj bedny. Spatřil jsem přijíždět neveliký akumulátorový vozík a na něm žlutočerné bedýnky se značkou nebezpečí výbuchu. Řidiče jsem smetl bleskem, vozík se zastavil, ale byl příliš blízko od trupu raketoplánu, naplněného šesti cisternami paliva.

»Hoši, opatrně, zvolal jsem tiše do radiotelefonu. Uvidíte žlutý vozík s dynamitem, proboha se do něj nestrejte!«

Vrtulník se v té chvíli znovu objevil nad vrškem haly a opět nahlížel dovnitř. Několikrát zarachotil i rotační kulomet. Vojáci, kteří se nestačili schovat, padali k zemi. Jeden se rozběhl přímo k mé bedně, ale nehledal v ní záchranu. Místo toho spustil palbu a prostřílel bednu dlouhou dávkou. Možná zpozoroval, odkud vyletěl blesk, který srazil kamaráda na vozíku. Dřevěné stěny nestačily kulky zbrzdít, většina jich prošla a jedna se strefila. Pocítil jsem ránu do levého ramene a ruka mi zůstala bezvládně viset. Ještě jsem stačil bleskem likvidovat střelce, ale potom jsem si musel ránu prohlédnout. Byla ošklivá, kulka do ní strhla kus látky z promaštěných montérek a trčely z ní i dřevěné třísky. To se spraví, říkal jsem si, ale sykal jsem bolestí. Chvilku jsem si z rány tahal třísky, pak jsem obrátil pozornost k hale. Kolik zůstalo naživu Němců, kteří chtěli vyhodit raketoplán do povětří bez ohledu na jeho atomovou hlavici?

Nebylo jich už mnoho, ale byli.

Dva důstojníci se opatrně plížili k vozíku s donaritem. Prvního jsem zabil bleskem, ale druhý zapadl do jakési montážní jámy a odtud začal střílet. Ne do mě, ale do beden s výbušninou! Až druhý blesk ho vyřídil. Musel jsem vybalit další čokoládu, jinak bych padl slabostí.

Pak se ozvala silná exploze. Část stěny se provalila a otvorem vbíhali dovnitř vojáci v německých mundurech, ale se žlutými šátky. Padlo několik výstřelů. Poslední vojáci věrní Vůdci padli. Rychle jsem si uvázal kolem krku žlutý šál a vyšplhal se ze své prostřílené bedny.

»Pojďte za mnou, hoši!« křikl jsem na vojáky. Vedl jsem je ke vchodu do podzemních krytů, ale sám už jsem tam nešel. Důstojník zpozoroval že jsem zraněn a nařídil dvěma vojínům, aby mě odvedli k doktorům. Předtím jsem ho varoval, aby dával pozor na raketoplán.

»To monstrum je létající smrt. Cokoliv jiného můžete vyhodit do povětří a nic se nestane, ale tohle by zničilo vás i celé Drážďany.«

»Vím, herr Vávra,« ujistil mě důstojník. »Kladli mi na srdce, aby se nic nestalo. Nebojte se, nebereme to na lehkou váhu. Ale vy jste zraněný! Pro vás to skončilo.«

Obvaziště bylo zřízeno v kantýně. Personál byl z posledních událostí trochu v šoku, ale nepřekážel. Doktor mi dal utišující lék, ránu prohlédl a vytahal z ní ještě pár třísek a kus látky. Pak mě obvázal a chystal se dát mi injekci küfferlinu.

»To už nemusíte, doktore,« protestoval jsem. »Nechte si to pro potřebnější pacienty.«

»Přece se nebudete bát malého píchnutí! Tohle vás ochrání před infekcemi a urychlí hojení na polovinu.«

»Proto říkám, nechte ji pro potřebnější. Za hodinu to budu mít zahojené i bez toho.«

Doktor byl zjevně uražen názorem laika, ale pokrčil rameny. Zajímal jsem se, zda by mi nemohli dát v kantýně něco k jídlu. Dostal jsem velkou porci salámovníku, další čokoládu a vyšel jsem na dvůr. Plot mezi kantýnou a továrním dvorem byl pryč a na tovární dvůr právě dosedala helikoptéra s řadou černých tanků pod okénkem. Johnny a Michael, moji chlapci.

»Hello, hoši! Tady jsem!« křičel jsem na ně. Běžel jsem k nim, jen jsem se shýbal, aby mě nevzal rotor.

»Kde jsi byl? Hledali jsme tě v hale, ale nikde jsme tě tam neviděli!« hlaholil Michael.

Vyskočil z letadla, ale náhle upadl na zem. V čele měl těsně pod přílbou díрку od kulky. Prásknutí jsem v tom řevu ani neslyšel.

Johnny otočil rotační kulomety a pokropil jimi střechu budovy naproti přes ulici. Z výšky až na chodník spadl esesák s puškou a dva další zůstali na střeše a už se ani nepohnuli.

»Michaeli!« vykřikl jsem a doběhl k němu.

Na první pohled jsem viděl, že mu nepomohu. Johnny zatím kulometem zpracovával celou frontu domů naproti přes ulici. Doběhli k nám dva němečtí zdravotníci a doktor, co mě před chvílí ošetřoval, ale ani on si už nevěděl rady.

»Pomozte mi ho aspoň naložit,« požádal jsem.

Oba zdravotníci se ostýchali, ale doktor se na ně osopil a sám vzal mohutné tělo v podpaží. Spolu vhodili mrtvého do kabiny.

Johnny skončil postřelování budov a vyklouzl ven.

»Je mi líto,« řekl jsem mu. »Je mrtvý.«

»Bestie!« zahrozil Johnny naproti.

Ozývala se tam ještě střelba, ale to už byli vojáci se žlutými šálami. Vbíhali do domů a vyváděli zajatce s rukama nad hlavou.

»Takovou dobu... a zrovna když to mělo skončit!« bědoval nad tělem kamaráda Johnny.

»Johnny, zavolej na velitelství. Jak to vypadá?«

»Máme Drážďany pod kontrolou,« odušil. »Jediné místo, kde se střílelo, bylo tady. Prý tu má být někde i vojenský velitel Drážďan, nějaký obrst Haneke, zvaný Patnáctka.«

»Bude asi v krytech,« řekl jsem. »S ním si už němečtí vojáci poradí. Doufám, že je to úplný konec.«

Johnnyho názor mi poté oficiálně potvrdil major Redriver a po něm i generál Schmidke, který přijel do Drážďan v tanku řídit operaci. Prý si i vystřelil, ale nejdůležitější bylo, že Drážďany zůstaly stát.

Velitele Drážďan obrsta Hanekeho zajali vojáci Schmidkeho v jeho krytu, jak jsem očekával. Vzdal se, ale generál Schmidke hned na místě sestavil plní soud a ten obrsta odsoudil k smrti. Dozvěděl jsem se to pozdě, rozsudek byl už vykonán.

»Pardon, generále,« udeřil jsem zlostně na Schmidkeho, když jsem se to dozvěděl. »Spravedlnost nechte laskavě civilním soudům. Válečné soudy nemají v žádném světě oprávnění.«

»Pardon, pane Vávra,« pousmál se trochu smutně generál. »Jak vás znám, vymohl byste pro obrsta Hanekeho život. To by spravedlivé nebylo. Kolik lidí dal zastřelit v Drážďanech a jak strašná smrt by se snesla na nic netušící lidi v Berlíně, kdyby jeho plán vyšel?«

»Obrst Haneke by jistě dostal doživotí,« souhlasil jsem. »Trest smrti je ale barbarství.«

»Polepším se,« sliboval mi generál. »Nikoho už válečnému soudu nevydám.«

»Jistě, protože žádný válečný soud se už konat nebude,« řekl jsem. »Nechte spravedlnost civilním soudcům.«

»Vždyť ho odsoudili civilní soudci,« usmál se trpce.

»Vím, že byli v Drážďanech bez soudu střílení civilisté. Pokud vím, i německé právo vyžaduje sto dní mezi rozsudkem a popravou.«

»Pro válečné soudy to neplatí. Popravovalo se na rozkaz obrsta Hanekeho. Sám jste mi říkal o nepromlčitelnosti válečných zločinů. Nezvratných důkazů bylo dost a dost. Naštěstí to byl voják, takže se na něho plně vztahovalo i vojenské právo.«

»Vojenské právo přestane platit jako první,« sliboval jsem mu zarputile. »Je to nepřipustný nástroj diktatury - všude na světě.«

»Nebudu proti,« pokrčil rameny generál. »Pane Vávra, jen tak mimochodem, po pádu těchto měst složím funkci vojenského velitele Berlína. Doufám, že mi do voleb ponecháte funkci velitele městské policie a že ode dneška budou v Berlíně pouze civilní soudy, právo i policie. Vám se jistě po armádě stýskat nebude.«

»Máte pravdu. Nebude. Vám ano?«

»A víte, že ne?« usmál se trochu veseleji. »Na rozdíl od vás jsem celý svůj život válčil. Přitom zbytečně. Nejvyšší čas, abych začal dělat něco užitečnějšího!«

Co jsem tvrdil německému lékaři, nebyla laická troufalost, ale zkušenost. Na poradu jsem se dostavil v novém obleku a ránu už jsem necítil, ani nebylo znát, kam mě střelili.

Dobytí Drážďan, největšího z odbojných měst, způsobilo, že se menší Jena vzdala hned a velitel osamocené Karlsruhe došel k logickému názoru, že další odpor je zbytečný. Vzdal se nám pod jednou podmínkou, že jeho podřízení nebudou trestáni za plnění jeho rozkazů. Vzal rytířsky všechno na sebe, ale zjistili jsme, že se žádné popravy bez soudu v Karlsruhe jako v Drážďanech nekonaly. Soudy se proto šalamounsky usnesly, že velitelé Jena a Karlsruhe jednali podle německých zákonů a není důvod k jejich trestnímu stíhání.

Neprotestoval jsem. Důležité bylo, že už konečně nastane mír a mohli jsme definitivně rozpustit armády. Jakmile se vzdali poslední Němci, obešli bychom se bez přítomnosti Američanů.

Oficiálně jsem všem poděkoval za velikou podporu a pomoc při nastolení demokracie v Novém světě, ale oznámil jim, že po tomto velikém vítězství už jejich další přítomnost není nutná a od této chvíle může mít pouze charakter soukromé návštěvy. Zeptal jsem se majora

Redrivera, jakým způsobem by se chtěl vrátit na Zem. Nabídl jsem mu malou německou rybářskou loď, zakotvenou v přístavu Hamburk, která přečkala i atomový úder na Nimitz. Na ní bych příslušníky pozemních skupin US Navy poslal do některého pozemského oceánu, letadla by se do Spojených států vrátila vzdušnými propustmi.

Major Redriver mě nato požádal, abych mu umožnil spojení s americkým velitelstvím na Zemi pro další pokyny.

»Obávám se, majore, že to nebude možné,« řekl jsem na to klidně. »Ano, mohl bych vás spojit s vaším velitelstvím, ale vaše vláda odmítá jakékoliv vyjednávání, kterého se zúčastním. Bojkot mé osoby vaší vládou jednání přerušil. Kdybych vás odkázal na hlavonožce, ani v nejmenším vám nepomohou, s těmi se americká vláda rozkmoťila také. Nikdo jiný prostředky pro spojení mezi našimi světy nemá. Jen hlavonožci - a s nimi můžete jednat jen mým prostřednictvím.«

»Jak se mám tedy spojit se svými nadřízenými?«

»Obávám se, že se budete muset tentokrát rozhodnout sám,« odušil jsem. »Jak říkám, vaše vláda další jednání zablokovala.«

»Mohu tam aspoň vyslat kurýra?«

»Jistě, ale nedokáže se vrátit,« upozornil jsem ho. »Hlavonožci vám na Zemi vypnuli všechny ovládače. Bez nich bych se dokázal vrátit já, ale z vašich lidí to nikdo nedokáže. Nemáte šestý smysl.«

»Vy ano?« vyhrkl rychle major.

»Já ano,« přikývl jsem. »Já ale na starou Zem nesmím. Vaše vláda mě tam vyhlásila za psance.«

»Divná situace,« podíval se na mě. »Takže se nakonec staneme nepřáteli?«

»Naštěstí se nacházíme na neutrální půdě. Budete tu váženými hosty. Má úloha zprostředkovatele skončila, to už asi nezměníme. Ale nevidím důvodu, proč bych se k vám měl chovat jinak než dosud. Jak jen to bude možné, pomohu vám. Ale moje role se omezila na prostor tohoto světa. Na hranici naší Země můj vliv končí.«

»Můžete aspoň obnovit spojení našich světů?«

»Pokud jde o propusti, mohu a kdykoliv. Můžete si vybrat, kde se chcete na Zemi objevit a já vás tam dopravím. Ale nezaručím vám návrat sem. Další jednání na Zemi už na mé osobě nezáleží.«

»Zapeklitá situace. To by mohlo znamenat - přerušování vztahů! Nemohl bych na Zemi intervenovat ve váš prospěch?«

»Tím si nejsem jistý. Vaši nadřízení vás mohou přinutit mlčet jako o státním či vojenském tajemství.«

»To je pravda. Ale v Norimberku jsou ještě dva novináři. Těm nikdo nic zakazovat nebude.«

»To není špatný nápad,« rozjasnil jsem se. »Mohu jim před odjezdem poskytnout rozhovor. Teď se ale musíte rozhodnout sám.«

»Já mám v tomto případě omezenou možnost rozhodování,« řekl major Redriver. »Přiklonil bych se k vaší nabídce. Letadla odeslat vzduchem a zbytek výpravy lodí.«

»Dobrá - zaříd'te si to u svých podřízených.«

Následujícího dne začalo stěhování příslušníků pozemních oddílů US Navy do Hamburku, kde se měli nalodit na rybářskou loď »Sieg Heil«, přejmenovanou na »Vorschuss«. Museli jsme ji trochu opravit a vystrojít, ale to byla maličkost. Spolu s příslušníky US Navy se do Hamburku

stěhovali i členové odmítnuté loutkové vlády. Nešlo o vyhazov, jak to jeden z nich nazval. Proti takovému hodnocení jsem se hned ohradil.

»Pomohli jste tady zničit říši zla,« ujišťoval jsem je. »Hitler je mrtev a bude mír. Doufám, že vás už nikdy nebudeme potřebovat jako vojáky. Ale kdo chce, může tu zůstat - jako host.«

Jako výraz vděčnosti jsem všem účastníkům americké pomoci předal medailónek, který ho opravňoval k libovolně dlouhému pobytu v Novém Berlíně, až budou poměry mezi našimi světy opět v normálu. Medailónky byly určeny nejen těm, kdo misi dotáhli až do konce. Měli je obdržet i všichni členové posádky Enterprise a dokonce i diplomaté loutkové vlády. Byla dílem hlavonožců a v každém byl vsazen malý kámen. Dokud měl medailónek na krku jeho majitel, kámen měl zářivě modrou barvu. Jakmile jej majitel odložil, kámen zezelenal a ztmavl. Nikdo jiný tu změnu nevyvolal. Byla to ukázka mimozemského umění a též jistého uznání hlavonožců těm, kdo pomáhali zlomit panství nenáviděného Hitlera. Kromě této drobnosti dostal každý krabičku injekcí küfferlinu. Všem jsme kladli na srdce, aby s lékem šetřili, neboť na Zemi bude dlouho vzácností. Cena injekce bude po obnovení kontaktů dosahovat třiceti tisíc dolarů a dnes může být ještě mnohem vyšší, ujišťoval jsem je a doporučoval, aby tento lék používali jen pro své nejbližší.

Nejdéle jsem se loučil s Johnnym. Ujistil jsem ho, že na hrob jeho kamaráda Michaela v Norimberku nezapomenu.

»Kdyby tě na Zemi obvinili, že jste se mě v Denveru zastali, musíš jim tvrdit, že jsi byl přidělen pod mé velení a plnil jsi pouze mé rozkazy. Bude to ostatně pravda.«

»Já to pořád nechápu,« zavrtěl hlavou Johnny. »Vždyť o nic nešlo. Jedna výstražná dávka do země, co je to? To se snad u mariňáků předpokládá. Ostuda by byla, nechat se s vrtulníkem zajmout od tří chlapů s pistolemi. U Bílého domu to bylo jiné, ale - tam?«

»Možná šlo o víc než si myslíš,« pokýval jsem hlavou. »Kdyby tě za to chtěli stíhat, odkaz je na můj rozkaz. Můžeš také tvrdit, že jsi měl příkaz od admirála Thompsona, to nikdo nemůže zpochybnit.«

Potají jsem mu dal další vysílačku, kterou by se se mnou mohl spojit. Nechtěl jsem být odkázán na doktora Stormera, bývalého člena loutkové vlády. Johnny byl přece můj kamarád, na něho jsem se mohl spolehnout více.

Pak nastal okamžik odletu letadel.

Nejprve vzletěly vrtulníky, seřadily se do šňůry a jeden po druhém zmizely modravým kolem. Počítal jsem, že na Zemi zajistí, aby se tomuto místu vyhýbala letadla, než pošlu rychlejší stroje.

Za pět minut odstartovaly všechny stíhačky a bombardéry US Navy a také tak v jediné řadě proletěly na Zem. Přelet se uskutečnil podle výpočtů nad Pacifikem, ale na dohled pobřeží Spojených států.

Lod' Vorschuss zatím dokončovali. Čekal jsem, až se proti Hamburku nastaví Atlantický oceán, aby nedopadla jako Gloomy. Mezitím jsem jednal o podrobnostech s novináři - a vyslechl si i první oficiální protesty loutkové vlády. Požadovali odškodné za ztracený čas. Už mě to začínalo unavovat. Odkázal jsem je na toho, kdo je na Novou Zem pozval. Ten ať je odškodní!

Před odplutím jsem se rozloučil s majorem Redriverem.

»Vy za to nemůžete, majore, ale kdyby se vás někdo ptal, jak to vidíte, řekněte mu pravdu - pokud vám to umožní.«

Modré kolo se objevilo jenom na okamžik přímo ve chvíli, kdy Vorschuss odrazil od mola. Proskočilo kolem - a zmizelo. Jen zvlněná hladina se ještě chvíli uklidňovala.

Zůstal jsem na Nové Zemi uvězněn jako předtím. Tentokrát ne proto, že bych neměl k dispozici propust. Držely mě tu - podivné zákony Spojených států.

Stěhování se velmi urychlilo, neboť jsme nemuseli vozit lidi i majetek v chráněných kolonách, auta začala pendlovat podle potřeby a nemusela na sebe čekat. Bylo jich o něco víc, neboť jsme teď disponovali veškerými dopravními prostředky bývalého Hitlerova Nového Německa.

Prvotním úkolem bylo stabilizovat německou enklávu tady na Nové Zemi. Tomu jsem se musel věnovat především.

Také příliv pracovníků na stavby do Berlína se projevil. Další party začaly rozebírat domy v opuštěných, vyvražděných okrajových městech Lipsku, Essenu, Kolínu, Mnichovu a Brémách. Použitelný majetek vozili do Berlína do nových skladů. Materiál z rozebíraných domů, ale už i silnic a některých obvodových městských zdí rovněž odváželi. Podle poslední smlouvy s hlavonožci nemělo zůstat na místě dosavadních silnic a měst nic, měli jsme odvozt všechno. Plnili jsme ji tentokrát poctivě a nikdo proti tomu neprotestoval.

Po prvních měsících jsem musel hlavonožce požádat o další odklad nebo o změnu podmínek. Nezdálo se mi proveditelné stihnout všechno v původních termínech. Jednání ale bylo krátké. Hlavonožci moje námitky uznali. To bylo víc než vstřícné a já jsem na oplátku slíbil, že Lipsko vyklidíme jako první, aby tam mohli pěstovat lesy.

Ano, kdyby se s každým jednalo tak jako s hlavonožci, byl by svět nádherný! Nebylo toho na jednoho člověka příliš? Zejména, když je obklopený lidmi opačného názoru? Lidé dokáží být pěkné bestie!

Vté chvíli mě nenapadlo, že jsem měl vzít vážněji nepříjemné pocity, vzbuzené nedávno hlavonožci v podzemí Nordenovy pevnosti nedaleko od Berlína. Ani oni přece nebyli bez chyb. Myslel jsem si, že je chápu - ale byla to iluze.

Washington

Mise doktora Stormera nakonec přinesla své ovoce.

President Spojených států trval na tom, že jsem na území USA nežádoucí, tím spíše, že jsem si dovolil navrhnout tak nekřesťansky vyděračský obchod, jak doslova řekl. Američtí tvůrci zákonů si rovněž pospíšili a Kongres USA odhlasoval embargo na veškeré pokrokové technologie do Nové Země. Přátelské gesto to rozhodně nebylo, ale co tím sledovali? Nové Německo bylo soběstačné, embargo tedy nemělo smysl. Podrobit si je silou nemohli. Proti vůli hlavonožců sem letecké síly vyslat nemohli, aby ukázali, kdo je tady pánem. Embargo nám ani příliš nevadilo. Němci byli zaujatí stěhováním a stavebními pracemi, takže jim ani nepřišlo jako omezení.

Podle zpráv, které jsme pravidelně dostávali, se jejich média předháněla ve vykreslování hrůzyplných obrazů, jak Nové Německo postupuje v návratu k fašistické diktatuře. Podle nich jsem byl hlavním diktátorem, přesně ve smyslu jihoamerických banánových republik. Občas ty články, naštěstí s doprovodnými komentáři, přetiskovaly i noviny Nového Německa. Němci tak mohli sami posoudit, zda se jim opravdu vede tak špatně, jak se o nich píše.

V jednom měli Američané pravdu - nebyl jsem demokraticky zvolený. Moc jsem získal vojenským převratem, dopomohli mi k ní bývalí hitlerovi vojáci, které jsem získal na svou stranu a vyzbrojil - nikdo už ale nedodal, že se tak stalo v boji proti Hitlerovi, že tento nápad ušetřil při dobývání Berlína a Drážďan hodně nejen německých, ale především amerických životů. Nikdo také nepřipomněl, že jsem se slavnostně zavázal předat po prvních svobodných volbách tuto moc do rukou demokraticky zvolených zástupců.

Pak ale přišla na Američany hodně studená sprcha.

Küfferlin, jedinečný skutečně účinný lék proti AIDS, rakovině a mnoha dalším zhoubným nemocem, nedokázaly synteticky vyrobit ani špičkové laboratoře amerických univerzit, ani tajné armádní. Jak jsem prorokoval, odolal i všem pokusům o rozbor. Doktor Stormer si do USA přivezl semínka rostlin, které tento lék produkují. Stalo se ovšem to, co jsem mu předem řekl. Rostlinky vyklíčily, ale po týdnu mu přes veškerou péči zvadly a zašly.

Doktor Isaac Stormer v rámci svých pokusů uzdravil dvě stě privátních pacientů a získal od nich obrovské jmění, protože zázračný lék prodával draž, než za mnou navrženou cenu - ale přivezl si jen dvě stě dávek. Několik injekcí nakoupil za veliké peníze od vojáků z mise US Navy i od členů loutkové vlády, ale tento zdroj byl slabší - každý si darovaný lék schovával pro své nejbližší. Nakonec mu nezbylo než podpořit moje návrhy a v jednom interview pro CNN mu ujelo, jak je to vlastně s jednáním s Q-Zemí.

Abych mu nekřivdil - možná to bylo *úmyslné* podřeknutí.

Vešlo ve známost, že zázračný lék nebude - díky neústupnosti presidenta a soudců Nejvyššího soudu. Hněv veřejnosti se obrátil proti nim - zejména když zásluhou novinářů z Nového Norimberku vyšlo najevo, jak chabá obvinění vůči mě měli. Nakonec ustoupili. Soudcům Nejvyššímu soudu hrozil ještě vyšší soudce - Master Lynch a president Spojených států také nemůže voliče příliš dlouho ignorovat.

Doktoru Stormerovi trvalo skoro rok, než mě opět zavolal na Novou Zemi. Tentokrát s oficiálním pozváním s tím, že soudy nakonec došly k názoru, že se na mě vztahuje diplomatická imunita a nemohu být tedy souzen jako občan Spojených států.

Jako přiznání chyby to bylo slabé, vlastně mě to nezbavovalo obvinění. Odpověděl jsem, že žádám úplnou revizi soudu, neboť se necítím vinen vůbec a navíc se soud odehrál v mé nepřítomnosti, bez možnosti obhajoby a tedy protiústavně.

Asi to byla příliš hořká pilulka, ale Nejvyšší soud mi vyhověl a vrátil případ denverskému soudu. Namítl jsem, že soud v Denveru považuji za zaujatý a žádám o projednání buď přímo u Nejvyššího soudu, nebo alespoň u soudu v libovolném jiném státě.

Byla to jistě drzost, ale másla na hlavě amerických soudů bylo také příliš mnoho. Nakonec mi vyhověli a navrhli nový soud přímo ve Washingtonu.

Objevil jsem se tedy opět nedaleko Bílého domu.

Nepřijel jsem autem, ani vrtulníkem amerického námořnictva, ale jedním z prvních vrtulníků Messerschmidt. Němečtí konstruktéři se nechali americkými vrtulníky hodně inspirovat, ale měli k tomu jen fotografie bez další dokumentace a všechno vyrobili v Nové Zemi. Turbíny Jumo, odvozené od stíhaček Schwalbe, měly vyšší spotřebu než americké motory odpovídajícího výkonu, ale to nevadilo. Němečtí konstruktéři je časem vylepší - až se to naučí. V Americe mě nečekaně zaskočilo tvrdé embargo, ale Francouzi v továrně na známé vrtulníky Allouette byli přístupnější a ochotně Němce přijali. CIA to vzápětí zjistila a Francouzi pak nátlaku USA podlehli a naše experty vykázali, jenže ti se už dozvěděli dost důležitých informací a zdálo se, že jejich příští model bude lehčí a obratnější.

Na trupu vrtulníku byly nové identifikační znaky Nové Země, odlišné od svastik Hitlerova Německa. Byly to kruhy s vodorovnými barevnými pásy - v pořadí bílý, modrý, zelený, modrý a opět bílý, symbolizující polární pevniny, moře a rovníkovou pevninu.

Pilotoval jsem sám. Vrtulníky zalétávali tovární piloti firmy Messerschmidt, ale dal se pilotovat snadno, nechal jsem se proto od nich vyškolit a byl jsem nezávislý na pilotech. Neletěl jsem sám. Se mnou přiletěli i moji svědkové - manželé Kurt a Gerta Wernerovi, doktor Tafelmann a bývalý velitel samosprávy Denverského tábora generál Schmidke, pořád ještě v uniformě, ale tentokrát policejní.

Soud tentokrát probíhal podle mého očekávání.

Obvinění ze špionáže ve prospěch Hitlera padlo snadno tím, že jsem Hitlera osobně zastřelil, což mi dosvědčil velitel operace Berlín generál Alfréd Schmidke.

Obvinění ze špionáže ve prospěch mimozemšťanů jsem nazval absurdní a požadoval od obžaloby důkaz. Pokusila se odvrátit tento útok poukazem na tajné materiály, což jsem odmítl s tím, že obžaloba žádné materiály prostě nemá.

»Jednání s obyvateli Q-Země se z americké strany neúčastnil nikdo,« tvrdil jsem. »Nepočítám ani kapitána americké letadlové loď Enterprise Willy Turrancha. Ani ten se zástupci Kopffüsslerů nejednal oficiálně. Na lodi Enterprise byli všeho všudy dva pozorovatelé a když se je kapitán Turranch pokusil zajmout, opustili jeho loď skokem do moře. Hlavonožci pak Enterprise jako nežádoucí vrátili na Zem, ale udělali to sami, beze mne. Jako porušení dohod se dá hodnotit jednání kapitána Turrancha, ale protože i tyto dohody byly pouze ústní, nemá smysl to dokazovat. V žádném případě ale nemůže kapitán Turranch svědčit proti mně a pokud soud takové důkazy přijal, je to jeho chyba. Vypovídá to o tom, že soud neměl o věci správnou představu.«

»Máme tu ale další svědectví, že domorodci znali detaily, jaké by bez vašeho přispění nemohli zjistit.«

»Nevím sice, co to bylo za poznatky, ale myslím si, že těžce podceňujete schopnosti hlavonožců. Uvědomte si, že jejich zástupci si na lodi Enterprise pořídili úplnou databázi její posádky způsobem, o kterém nikdo netuší. Viděli jste už medailónky, které mění barvu jen tehdy, když je má na krku jejich pravý majitel - a nikdo jiný ze všech miliard lidí Země? Uvědomte si, že našli hledanou německou polární atomovou základnu oni, ne průzkumná letadla Enterprise, a drželi nad Enterprise ochranný mračný příkrov, protože je v jejich moci ovládat počasí. Na něco takového se civilizace Země zmůže nejdřív za deset tisíc let! Opravdu v tom chcete vidět

špionáž? Možná se budete divit, že potřebovali moji osobu proti Hitlerovi a šíleným vědcům jeho Říše, ale ne aby nad nimi vyhráli. Toho by dosáhli i bez mé pomoci, jenže by s Hitlerem zahynuli všichni Němci. Přesvědčil jsem je, že Hitlera raději svrheme sami. Což se nakonec stalo.«

Další jednání se týkalo Denveru. Události v táboře se odehrály na území Spojených států a více se to blížilo představitosti porotců. Jediné svědectví denverského šerifa a jeho pomocníků bylo konečně postaveno proti pohledu jiných - Johnnyho, který pilotoval vrtulník, doktora Tafelmanna, Schmidkeho a obou manželů Wernerových, kteří mě po odchodu ze stanu s obavami sledovali a všechno nejen viděli, ale i slyšeli.

Denverského šerifa jsem obvinil z korupce - vybíral tam přece úplatky. Dále z křivé přísahy a z hrubého poškození zájmů Spojených států v zahraničí, čehož se dopustil z osobních a zjištěných důvodů.

Že nebyl zatčen už v soudní síni, jsem po jeho odchodu přičetl zásadě beztrestnosti svědků, která chrání lumpy víc než poctivé.

»To už je ale vaše věc,« komentoval jsem.

Porušení smluv, nehorázně uvedené v americké obžalobě, také nemohl nikdo dokázat - právě pro neexistenci písemných dokumentů. Takže se i tento bod rychle rozplynul.

Jako poslední a nejnovější bod obžaloby byl ale uveden únos a zničení americké lodi Gloomy.

»Ano, v tomto - ale jen v tomto bodě tvrdí obžaloba pravdu, kterou nemíním zpochybňovat. Unesl jsem pomocnou loď Gloomy, a to takovým způsobem, že došlo k jejímu zničení. Doufám, že máte alespoň jednoho svědka. Současně mu totiž doručím rozsudek smrti soudu hlavonožců, který celou posádku lodi Gloomy žaluje z pirátství na jejich území a únos lodi považuje za plně oprávněnou obranu proti terorismu. Posádka Gloomy má z důvodu zločinu pirátství doživotní zákaz vstupu na půdu Nové Země.«

»To je ale příliš vážné obvinění! Můžete dokázat, že skutečně pochází od hlavonožců?«

»Jistě.« Sáhl jsem do aktovky a vyňal medailónek, podobný těm, které dostali jako uznání členové americké mise na Nové Zemi.

»Také tento šperk reaguje pouze na toho, na koho byl na Nové Zemi hlavonožci nastaven. Dotkne-li se ho kdokoli z posádky Gloomy od kapitána po plavčíka, na místě - zemře. Nikomu jinému neuškodí. Je to míněno jako trest za zákeřný pokus ohrozit mír mezi našimi světy. Tak pravil den po incidentu nejvyšší soud obyvatel Nové Země. Uznal, že můj únos Gloomy byl oprávněný a spravedlivý - ostatně by nebyl možný bez jejich pomoci.«

Nastalo ticho, ve kterém bylo slyšet i jemné cinknutí, když jsem pokládal medailónek před předsedu soudu, který se okamžitě odtáhl stranou, jako kdybych na stůl položil rozzuřeného chřestýše.

»A vy - vy tomu věříte?«

»Můžete se o tom přesvědčit, ctihodnosti,« přikývl jsem. »Jak vidíte, беру tu hračku do ruky bez obav. Kdokoliv nevinný může tuto cetku nosit na krku jako šperk. Je ze zlata a jistě má i nějakou cenu. Neuškodí ani vám - pokud jste nebyl na Gloomy. Ale když se jí dotkne někdo z posádky Gloomy, zemře. Tímto vás varuji.«

»Vážně to bude účinkovat na všechny členy posádky?«

»Nemám důvod tomu nevěřit. Tento šperk je výsledkem jejich výzkumů z poslední doby. Měla to být další zbraň proti hitlerovským katům - zaměřená výhradně proti těm, kdo se nacházeli na seznamech zločinců. Já proti posádce Gloomy nic nemám. Plnili jen rozkazy, nikoho jsem ani koutkem oka nespáčil, nikoho bych dnes nepoznal. Drželi mě tam v temné železné kabině a když mě museli pustit, nebyli ochotni mi ani pohlédnout do očí. Zato je teď

dobře znají hlavonožci. Jejich soudy jsou jiné než naše. Dokonce mi kladli na srdce, abych vám nezapomněl vyřídit i to varování.«

»Jak to máme chápat? Dali vám vražednou zbraň, ale současně varování před jejím použitím?«

»To není vražedná zbraň, ale nástroj spravedlnosti,« namítl jsem. »Nikomu jinému není nebezpečný. I jejich varování je výrazem přesvědčení, že lidi Země soudit nechtějí. Je čistě naše pozemská věc, zda si některý svědek vezme dobrovolně na krk tento předmět. Řeknu vám jen jedno. Zůstane-li naživu, nešlo o člena posádky Gloomy.«

»Ale to nic nevysvětluje! Jak ty bytosti poznaly, kdo na té lodi byl - a jak si mohou být jisté, že jejich trest bude spravedlivý i podle našich měřítek?«

»Ctihodnosti, jak poznaly, kdo na té lodi byl - to se zeptejte jich. Já to nevím – a to s nimi jedním od začátku. Uvědomte si ale, že nás znají možná lépe než se známe my sami. Tím posledním si zřejmě jisté nejsou. Soud jejich civilizace je jiný. Podle jejich spravedlnosti viník zasluhuje smrt, ale nám to jen dávají na vědomí.«

»Vždyť jejich soud ani nevyslechl druhou stranu sporu!«

»Soud ve Spojených státech také ne, vážený soude! Rozhodně ale věřím více Kopffüsslerům. Jejich civilizace je zhruba o sto tisíc let starší a jejich právo je už dvacet tisíc let v jejich světě ustálené.«

Typická americká porota se pak zaraženě odebrala k poradě. Všichni jsme dostali příkaz vyčkat na verdikt, dostali jsme na útraty soudu i oběd. Přiznám se, pozemský hamburger mi po několika letech na Nové Zemi vůbec nechutnal. Samozřejmě - zvykl jsem si na jiné pochoutky! Nedalo se nic dělat, naštěstí čekání netrvalo dlouho.

Porota se slavnostně a jednomyslně shodla, že z obvinění, uvedených v obžalobě, nejsem vinen.

Vzal jsem to jako samozřejmost. Zvedli jsme se k odchodu a na otázky novinářů jsem už odpovídal jen úsměvem.

Soud skončil - byl jsem opět volný.

Protentokrát to dopadlo dobře...

Vrátili jsme se k vrtulníku a s ním zpět do Berlína. Tam jsem vyložil své přátele, natankoval palivo a opět se vrátil do Washingtonu.

Měl jsem k jednání formální pověření vydané radnicí Nového Berlína, kde jsem zastával místo primátora. Nejprve jsem měl krátké jednání ohledně naší legitimacy. Pravda, nikdo tam nebyl řádně zvolen, ale šlo o prozatímní vládu a termín prvních svobodných voleb na Nové Zemi se rychle blížil. Nabídl jsem americkým vyjednavacům vyslat na volby pozorovatele, pokud možno z více zemí a pod záštitou OSN, ale ujistil jsem je, že dělám všechno pro to, aby volby byly svobodné. Měl jsem ostatně šanci, že budeme už demokratickou cestou potvrzeni.

První jednání se Spojenými státy bylo stručné a neslo se čistě v obchodním duchu. Přivezl jsem vrtulníkem prvních čtyřiašedesát tisíc dávek küfferlinu jako náhradu za *péči*, kterou Amerika Němcům v nejhorších dobách poskytla. Bylo to ironické, ale nešť. President to spolkl, aniž hnul brvou.

Další léky budeme ovšem dodávat už za peníze. Obchodním partnerem bude ode dneška soukromá firma Medizine Niederle, půjde tedy o normální obchod. Také tuto firmu jsem zastupoval, ostatně mi patřila, ale jednání jsem vedl soukromě a ne pod hlavičkou Radnice. Dohodl jsem, že se platby uskuteční přes neutrální švýcarské banky, ale firma Medizine Niederle dodá odpovídající množství léku přímo do Spojených států.

Současně jsem - tentokrát opět jako zástupce Radnice - jednal o propuštění uvězněných Němců. Dohodl jsem se na jednotné kauci tří milionů dolarů za osobu - což odpovídalo stovce injekcí küfferlinu. Americké soudy měly přidat s každým odsouzeným rozsudek a kopii dokumentace jeho případu, aby bylo možné rozsudky přezkoumat. Zaručil jsem se, že násilníci nebudou omilostněni, ale budou vězněni v Novém Berlíně.

Posledním bodem byla dohoda o turistickém styku mezi USA a Novým Německem. Tady bylo největší omezení určené kapacitou. Hotely v Novém Berlíně nemohly pojmout všechny zájemce, takže by ceny pobytů dosáhly astronomických výšek. S tím se bohužel nedalo dělat nic než omezit délku pobytu: měsíc na osobu a rok. Důležité ale bylo, že další jednání mohla pokračovat a byla k nim oboustranná vůle. Je možné, že se situace časem změní.

Z Washingtonu jsem odletěl do Švýcarska. Příslušné příkazy mě předběhly, takže jsem měl v jedné z bank založené konto a na něm několik milionů amerických dolarů. Znamenalo to, že budu muset obratem navštívit Spojené státy a předat další bedny s lékem.

Konečně jsem měl prostředky, které mi dosud chyběly. Ne že bych měl v Novém světě nouzi, ale marky byly platné právě jen tam. Na Zemi jsem potřeboval jinou měnu, i když opět - ne pro sebe.

Až po uzavření obchodů jsem si mohl oddechnout. Dojednal jsem rádiem povolení k přeletu do Čech s přistáním na letišti v Pardubicích a vyrazil přes zasněžené Alpy.

Pardubice

Konečně doma - po více než čtyřech a půl roce vynuceného pobytu mimo Zemi. Návrat mi ale hodně zkalilo pomyšlení, že vlastně nemám kam se vracet. Žena se se mnou v mé nepřítomnosti rozvedla, přátelé na mě zapomněli, rodiče nemám - co mě vlastně táhne domů? Vzpomínky? Trochu málo k pevnějšímu poutu.

Vrtulník konečně dosedl na letiště v Pardubicích. Bylo pozdní odpoledne, téměř večer. V hale na mě čekala pasová a celní kontrola. Prokázal jsem se pasem Nové Země. Chvíli si jej nadšeně prohlíželi, taková kuriozita se jim ještě nedostala do ruky, pak mě pustili dál. Měl jsem jen malý kufřík, takže i clo proběhlo rychle. Ve směnárně jsem vyměnil stolarovku a zavolal si taxík.

Zamračený taxíkář si mě prohlédl z okénka vozu.

»Sprechen sie Deutsch?« zavrčel na mě, ale otevřel dveře.

»Ano, ale není to nutné, mluvím i česky,« odtušil jsem.

»Čechy nevozím,« zavrčel nevládně - a rychle dveřmi práskl.

Vrátil jsem se do haly a telefonem zdvořile požádal taxislužbu, aby mi poslala jiný taxík.

»Už jsme vám tam jeden posílali,« švitořil hlásek dispečerky.

»Má poruchu. Pošlete mi jiný. Ale nějakého profesionála, snad tam nemáte samé amatéry.«

»Jak myslíte,« urazila se.

Počkal jsem, až dorazí další taxík. Naštěstí byl druhý taxíkář mnohem slušnější. Vyjeli jsme a hned jsme se dali do řeči. Zmínil jsem se i o jeho kolegovi, který mě jako Čecha odmítl vzít.

»Tomu určitě zavolali, že poveze nějakého cizince, proto vás nebral,« vysvětloval mi rychle.

»To se načeká,« povzdychl jsem si. »Ten cizinec jsem totiž já. Pravda je, že se vracím z pořádné dálky.«

»Odkud?«

»Vezmu to odzadu - Švýcarsko, Washington, Nový Berlín.«

»Nový Berlín? Kde to je?«

»To je právě to - kde to je. Daleko i blízko podle toho, jak se to vezme. Nový Berlín není na Zemi, ale na Nové Zemi. Už jste o ní někdy slyšel?«

»Panebože - snad ne na té planetě v druhém vesmíru?«

»Přesně tam,« přikývl jsem.

»A nepojedete tam ještě jednou?« pokračoval dychtivě.

»Nejspíš pojedu.«

»Víte... já mám velice nemocné dítě. Na tom novém světě prý mají lék, který by mému děcku vrátil zdraví. Dal bych za to - všechno co mám.«

Podíval jsem se na něho. Říkal to tak procítěně, že jsem neměl pochyb o jeho upřímnosti.

»Víte co? Zavezte mě k vám. Mám ten lék s sebou,« rozhodl jsem se rychle.

Taxíkář div údivem nevletěl do nejbližšího kandelábru, ale na poslední chvíli se vzpamatoval.

»To - to myslíte vážně?«

»Jistě,« přikývl jsem. »Tady v kufříku. Tak jedeme, ne?«

Vyrazili jsme jako o závodech. Brzy jsme byli na opačném konci Pardubic, než jsem měl zaměřeno. Taxík prudce zabrzdil před nevelikým rodinným domkem.

»Tady bydlíme,« hlesl taxíkář, ale nehýbal se.

»Na co ještě čekáme?« pobídl jsem ho.

Zavedl mě do domku. Přivítala nás ustaraná žena. Taxikář mě vedl k postýlce, kde ležela pětiletá holčička s úplně holou hlavou.

»Dali nám ji už domů - aby byla doma, až...«

»Leukémie?« zeptal jsem se ho stručně.

Jen němě přikývl. Žena se potají rozvzlykala.

Leukémie byla na seznamu nemocí, které Küfferlin bezpečně léčil. Neměl jsem pozemský diplom lékaře, ale mimozemské znalosti mi dovoľovaly jednat. Otevřel jsem kufřík, odlomil hrdlo ampulky, nasál obsah do stříkačky a přes pyžamko vpravil lék do bezvládně ležícího tělíčka. Dítě těžce dýchalo a neprobudilo se.

»Nemělo by se to nejprve... nějak sterilizovat?« pokusil se mě zaraženě upozornit taxikář.

»To je tak silný lék, že sterilizace není nutná,« usmál jsem se a pohladil dítě po ramínku.

»Od této chvíle jí aspoň měsíc neublíží ani smrtelná kultura neštovic, cholery, moru, neohrozí ji ani AIDS nebo malomocenství. Uvidíte, že nedostane ani rýmu.«

»Určitě?« ubezpečoval se. »A vyléčí ji to?«

Přikývl jsem.

»Až se probudí, bude mít ukrutný hlad,« informoval jsem oba rodiče. »Nechte ji sníst cokoli ji napadne, mléko a krupičná kaše jsou v takovém případě nejlepší. Nakupte si hodně mléka do zásoby.«

»A kam máme přijít na další?«

»Jak myslíte - na další?«

»No - jedna injekce snad nestačí...«

»Jedna injekce bohatě stačí. Do týdne bude zdravá, jen vlásky jí budou růst trochu déle, ale narostou jí a bude jako dřív.«

»To je ten lék tak silný?«

»Je,« přikývl jsem. »Perfektní práce mimozemšťanů. Nikdy se nám nepodařilo vyrobit něco tak účinného a univerzálního. Penicilín u nás kdysi znamenal převrat, ale nesnese srovnání s tím co umí oni.«

»A co za to zaplatíme?«

»Dovezete mě, kam jsem si původně objednal,« usmál jsem se. »Mám tu přece i své zájmy.«

»Ale ten lék - kolik stojí?« naléhal.

»Normálně dvě marky,« řekl jsem. »Pro vás grátis, jste přece mým prvním zákazníkem tady v Čechách.«

»Ale v Americe je to prý strašně drahé!«

»Tam ano. Zatím. Až trochu vychladnu z lichvařiny, s jakou nás přivítali oni, také jim snížím cenu.«

V té chvíli se ale ve mně zvedla vlna pochybností. Měl jsem vůbec pravdu, když jsem dodávky küfferlinu vázal na své podmínky a nedaroval ten lék lidem bez výhrady? Kolik takových dětí zemře jen proto, že lék nedostanou? Proč vždycky a všude na politické spory doplácení - děti? Budu o tom muset uvažovat.

»Jestli je to pravda - a Anežka nám nezemře...«

»Aspoň si budete pamatovat, že je někdy dobré neohrnovat nos nad méně bohatým zákazníkem.«

»To jsem nikdy nedělal,« ujistil mě.

Vrátili jsme se k autu a nasedli. Přejeli jsme přes Pardubice na opačnou stranu. Taxikář mě zavezl před náš dům a za žádnou cenu nechtěl za cestu zaplatit. Vystoupil jsem tedy a šel se podívat domů. Nevěděl jsem, s jakou mě Eva, moje bývalá, přivítá.

»Jé - pane Vávra! Kde se tu berete?« potkala mě hned ve dveřích výtahu sousedka Baníková o dvě patra níž.

»Pachatel se vrací na místo činu,« usmál jsem se smutně. »Jen nevím, jestli je u nás někdo doma.«

»Ale vaše paní tu už nebydlí,« ujišťovala mě. »Vy to nevíte? Odstěhovala se už před rokem.«

»A víte aspoň kam?«

»Samozřejmě,« ujišťovala mě. »Koupila si nový dům a hned se tam přestěhovala.«

»Koupila dům?« divil jsem se. Ale nechal jsem si vysvětlit kde to je pak jsem opět vyšel ven.

Taxikář tam ještě stál, ačkoliv jsem po něm nechtěl, aby čekal. Zamával jsem na něho.

»Přece jen vás musím ještě požádat o svezení.«

Vysvětloval jsem mu, kam mě má tentokrát zavézt.

»Tam bydlí nějaká bohatá rodina,« vzpomínal, ale nastartoval a už jsme jeli. Dovezl mě před velikou vilu. Za plotem zuřivě štěkala obrovská doga. Zazvonil jsem na zvonek vedle ozdobně zhotovené jmenovky - Uriášovi. Moje bývalá choť už měla - jiné jméno než já.

»Benny, lehni!«

Poznal jsem ji. Byla ještě hezčí, než jak jsem si ji pamatoval. Došla skoro až ke vrátkům, než mě ve večerním šeru poznala.

»Oto – co ty tady chceš?« vyjekla na mě nepřátelsky.

»Přišel jsem se podívat domů,« řekl jsem klidně.

»Tady nejsi doma,« odbyla mě – suše a rázně.

»Nejsem. Ale na návštěvu bys mě pozvat mohla.«

»Nemohla,« odmítla. »Kdyby přišel domů Ferenc, zabil by tě. Beztak ti nemůže přijít na jméno, jak jsi nás tenkrát opustil.«

Tak já jsem je opustil! Zákeřně a podle – to byla její verze. Ona se pak se mnou dala rozvést a všichni ji litovali. Klid, Oto, řekl jsem si, to snad vydržíš.

»Myslíš, že by mi mohl ublížit?« optal jsem se jí jízlivěji.

»O tom nepochybuji! Ferenc je boxer, profík, rozumíš? Ten by z tebe nadělal sekanou. Nechtěj mu někdy padnout do ruky!«

»A tohle - dovede?« řekl jsem.

Při těch slovech jsem si neviditelným bleskem změkčil silnou železnou tyč v umělecky kovaném plotě, vytrhl ji a před jejíma očima pomalu zkroutil do preclíku. Když jsem ji - už vytvrzenou - pověsil na plot, jen to zazvonilo.

Eva jen vyjekla leknutím.

»O mě se neboj,« dodal jsem klidně. »Takových chlapíků, jako je tvůj Ferenc, si už na mně vylámalo zuby víc. Nemusíš se o mě bát, umím se ubránit. Nepozveš mě raději dál? Bylo by to – přinejmenším zdvořilé. Nepřišel jsem ti dělat nepříjemnosti, jen si pohovořit.«

»Tak pojď - ale já jsem tě varovala,« zarazila se.

»Spíš varuj svého Ference. Mohl by šeredně narazit, kdyby na mně chtěl zkoušet své **bojové umění**. Já jsem teď taky dost od rány.«

»Doufám, že se mi tu nepoperete!« řekla jízlivě.

»To bude záležet na něm,« odušil jsem. »Vycházel jsem dobře i s mimozemšťany, ale taky jsem pár lidí zabil, když to jinak nešlo. Byl mezi nimi přinejmenším jeden takový boxer. Dal mi ránu na žaludek, že jsem se po ní musel chvíli sbírat - ale ke druhé už se nedostal, já teď zabíjím velice rychle.«

»Ty - a někoho zabít?« vytřeštila oči.

»Těžko bych je dnes spočítal všechny. Pamatuji si jen na ty nejvýznamnější. Asi mi neuvěříš, že jsem osobně zastřelil samotného Hitlera, ale je tomu tak. Nemusíš se mě bát, z tebe bych vdovu udělat nechtěl, to mi můžeš věřit.«

»O tom Hitlerovi jsem četla ve zprávách,« řekla suše. Zřejmě to na ni neudělalo žádný dojem.

Zavedla mě do haly. Pak vykřikla nahoru na schodiště:

»Kluci! Pojd'te dolů! Máte tady tátu!« Odešla a zanechala mě v hale, zatímco shora po schodech se na mě řítit uragán - tornádo.

Samozřejmě, na dětech bývá čas vidět nejvíce. Nepoznal bych je. Oba teď byli skoro o pět let starší.

»Jů, tatí!«

Vzápětí jsem je měl kolem krku.

»Kde jsi byl tak dlouho?« vyčítali mi.

»U mimozemšťanů,« ujišťoval jsem je.

»V létajícím talíři?«

»To ne - ale byl jsem dlouho v jejich světě.«

»Jak vypadají?«

»Vy jste je ještě neviděli? Vždyť jsem je několikrát vyfotil. Vy jste ty fotky neviděli?«

»Jediné skutečné mimozemšťany prý nafotili Američané,« řekl suverénně starší Jára.

»A od té doby nic,« dodal zklamaně mladší Jirka.

»Ty fotografie jsem pro Američany pořizoval já. Také nějaké dostanete. A až k nám přijedete na návštěvu, seznámím vás s Uaxio,« slíbil jsem.

»Kdo je to - Uaxio?«

»Opravdová mimozemšťanka,« ujistil jsem je.

»A ty sis ji vzal?«

»To přece nejde,« usmál jsem se. »Přiznejte se, že ani nevíte, jak mimozemšťané vypadají?«

»No - skoro jako my,« řekl Jára. »Ale žijí u nich hrozná obludy s obrovskými chapadly.«

»Mně se o nich zdálo!« trumfoval bratra Jirka.

»Hoši, to je veliký omyl,« rozhodl jsem se uvést všechno na pravou míru. »Ti co vypadají jako my lidé, nejsou mimozemšťané, ale obyčejní lidé ze Země. Zato ti co vypadají jako obludy, to jsou právě mimozemšťané. Rozumíte mi?«

»A takovou obludu sis vzal za ženu?«

»Jistě ne,« usmál jsem se té představě. »Co s tím pořád máte? Jen jsem tam s takovými bytostmi často hovořil.«

»To muselo být žůžo!«

»Vždycky ne,« zavrtěl jsem hlavou. »Nebylo to jen pěkné. Ale je to konečně za námi a - tak mě tu zase máte.«

»Že jsi nás hledal? Dostali jsme dědictví z Ameriky, spoustu peněz. Proto teď bydlíme tady. To koukáš, že?«

»Hledal jsem vás,« přiznal jsem bez mučení. »A koukám. Víte, po kom to dědictví bylo?«

»Nevíme,« pokrčili rameny. »Ale asi po někom moc bohatém. Máma teď má peněz jako smetí!«

Vzpomněl jsem si na reportéra od ABC, který mi sliboval čtvrt miliónu dolarů za fotografie hlavonožců. Zřejmě splnil slib - takže jsem tím bohatým nebožtíkem byl - já sám. Ale nedal jsem

nic najevo. Ostatně - tak jsem si to sám tenkrát přál. Chtěl jsem hlavně zabezpečit rodinu. Eva jistě věděla pravdu - ale klukům to takhle zalhala.

»Dobře, kluci. A jak se máte jinak? Co škola, učíte se?«

»Já mám samé jedničky!« hlásil hrdě Jára.

»Já mám tři dvojky, ale neprávem,« omlouval to Jirka.

»Neprávem? A hned tři? Přiznej se, určitě máš na tom aspoň trochu zásluhy, ne?«

»No, asi jsem nepadl učitelce do oka,« pokračoval Jirka ve své očišťovací kampani.

»Dobře, dobře,« řekl jsem. »Vezmu si tě k mimozemšťanům. Ti to zaručeně poznají.

Chceš?«

»Hurá!« vykřikl Jára.

»No, víš, tati...« ošíval se Jiřík.

»Máš to marné,« usmál jsem se. »Asi uděláš lépe, když trochu přidáš v učení, aby ses nemusel před mimozemšťany stydět.«

»To tam nepojedeme hned?« ochladl Jára.

»To nejde, kluci,« pokýval jsem hlavou. »Nejprve musíte vyrůst a hodně se naučit. Jestlipak umíte německy?«

»Ne,« přiznali oba zaraženě.

»Vidíte - a to je naprosto nutná podmínka,« ujistil jsem je. »Kdo neumí německy, bude mít u mimozemšťanů smůlu.«

»Mimozemšťané mluví německy?«

»Zatím se naučili mluvit jen německy. Oni mezi sebou hovoří tak podivnou řečí, že jim nemůžeme vůbec rozumět. Ale naučili se německy a kdo se chce domluvit s mimozemšťany, musí to umět.«

»Necháš nás hned zapsat na němčinu?«

»To budete muset přemluvit mámu.«

»Proč? Ty tady s námi nebudeš?«

»Jak bych mohl? Máte přece jiného tátu.«

Řekl jsem to nenuceně, ale přišlo mi to strašlivě líto. Přece jen, člověku to nedá. Ti kluci přece byli moji...

»My ho za tebe vyměníme,« navrhoval hned Jirka, ale Jára se už mračil v tušení budoucích problémů.

Nemýlil se. Jeden problém se k nám právě blížil.

»Tak, mládeži, už jste se pobavili, půjdete spát,« přicházela Eva s naprosto rezolutním požadavkem na rozchod.

»Vidíš - a docela jsme zapoměli na dárky,« zarazil jsem ji. »To bychom tomu dali!«

»Na to jste měli času dost!«

»To bude maličkost,« mávl jsem rukou a otevřel kufřík. »Na veliké dárky máte strýčka z Ameriky, já jim vezu jen pár drobností,« rýpnul jsem si a Eva raději přestala.

Kluci dostali především veliké album fotografií z Nové Země. Na většině jsem byl tentokrát i já. S Kopffüsslery, s Uaxio, snímky u pobožené Berlínské zdi, letadel Luftwaffe i US Navy, u nakloněného vraku britské lodi Wellington, bitevní pole s ohořelými německými tanky, ale i nové domy Berlína, zkrátka všeho chuť.

»No a tady je něco na zub,« vybalil jsem plody salámovníku, chlebovníku, kostku másla küfferle a svazeček velikých táflí růžové čokolády. »Abyste ochutnali, co roste v jiném světě. Když mi přinesete prázdnou skleněnou láhev, ukážu vám, co jste na mou duši neviděli.«

Eviny protesty byly marné. Kluci bleskurychle přinesli láhve, každý jednu. Vzal jsem je, pomalým pohybem zkroutil a natáhl, takže dostaly velice bizarní tvar. Na každé byly navíc vymačknuté otisky mých dlaní. Sklo se táhlo - jako těsto.

»Prosím tě, jak to děláš?« vyjekla Eva. »To jde?«

»Nejde,« ujistil jsem ji. »Nezkoušejte to, pořežete se. Možná vás to naučím, až budete větší, ale teď se vám to nepodaří. Naučil jsem se tam věci nevidané, ale - teď je už asi nestihneme.«

»Opravdu, je čas spát,« vzpamatovala se a zahrnala kluky bez milosti do jejich pokojíku.

Seděl jsem v křesílku v hale a čekal, až se vrátí.

»Co's jim to dal za nesmysly?« vyjela si po mně zamračeně, jakmile si sedla naproti. »Vyhodím to, kdoví co to je!«

»Jen pár fotografií,« řekl jsem. »To ostatní jistě velmi rychle sníte. Není to nic špatného. Tohle tam opravdu roste - živil jsem se tím dlouho. Naopak si myslím, že vám to prospěje. Zdravější jídlo tady jen tak nenajdeš, především to máslo je vysloveně léčivé. Za jeden balíček by Američané rádi zaplatili i tisíc dolarů, ale nikomu nic neprodávej, přinesl jsem to pro kluky.«

»Když je tam tak zdravě, vrať se a už sem víckrát nechod'!« utrhla se na mě.

»Proč?« naježil jsem se také. »Poslyš, Evi, odpustil bych ti, že jsi na mě nevydržela čekat. Ale jestli si myslíš, že mě jen tak odmrštíš od dětí, šeredně se mylíš.«

»Ty mi nemáš co odpouštět! Kde jsi po celou tu dobu byl? Proč ses nevrátil dřív?«

»Protože to nešlo,« odušil jsem.

»To ti mám věřit? Mohl ses vrátit dřív, byl jsi přece na Zemi už víckrát, vím to. Jak to, že sis nenašel ani chvíli času?«

»Věřit mi to budeš muset. Při první příležitosti jsem zařídil, abyste netrpěli nouzí a dal jsem vám poslat peníze. Tohle všechno jste si za ně pořídili, neříkej že ne. To už jsi byla znovu vdaná a dřív jsem vážně přijet nemohl. Budeš mi to zkrátka muset věřit.«

»Nemusím ti věřit nic,« odsekla. »Než jsi nám poslal ty prachy, zažili jsme nouzi jakou si nedovedeš ani představit. Nebýt Ference...«

»Tam to také nebyla selanka,« podotkl jsem. »Mám v těle dva průstřely ráže devět milimetrů, z toho jeden těsně vedle srdce, přežil jsem blesky quro, které by spolehlivě zabily i nosorožce, přišel jsem o oči a zase mi narostly, nediv se, tam je všechno možné, bylo toho dost a nepočítám, kolikrát jsem byl blízko smrti. Milión lidí závisel jen na mně a nemohl jsem je v tom nechat.«

»Nikdo není nenahraditelný! Ty teprve ne.«

»Většinou to platí. Tohle byla výjimka.«

»Vážně si myslíš, že jsi tak výjimečný? Dovol, abych se tomu s velikou chutí zasmála!«

Její uštěpačný, pohrdlivý smích mě vyprovokoval.

»Ty jsi neviděla, že dovedu víc než je v tomto kraji zvykem? Mám ti předvést ještě něco?« odušil jsem suše.

Zohýbaná železná tyč a pokroucené skleněné láhve k jejímu přesvědčení asi nestačily. Dobrá. Na stolečku před námi ležela deska z mléčně bílého skla. Změkčil jsem si trochu sklo pod rukou, zaryl do něj nehty a pozvolna táhl ruku k sobě. Sklo suše skřípělo, ale povolovalo jako přemrzlý sníh a zůstávala v něm jasně zřetelná stopa - jako po drápech tygra. Vypadalo to opravdu ďábelsky a Evu smích okamžitě přešel. Vzdát se pořád nemínila, ale hlas se jí roztřásl.

»Hele, nech mě, jo? Mám svůj život a ty už do něj nepatříš. Neplet' se mi do cesty!«

Říkala to se strachem, ale odhodlaně. Kdysi se mi to na ní moc líbilo, ale teď se rozhodla, že to dál potáhne beze mne.

»Když ses se mnou dala rozvést, ať je po tvém, překážet ti ve štěstí nebudu. Budu ale navštěvovat kluky a ty mi v tom nebudeš bránit. Rozumíš?«

»To bys na ně musel taky platit!« naježila se.

»Čtvrt miliónu dolarů ti nestačilo?« vybuchl jsem. »Vždyť jsi to ještě ani nemohla stihnout utratit!«

»Už nám z nich moc nezbylo,« odsekla. »Ferenc za ně koupil podnik a já tenhle barák.«

»Neposílal jsem je Ferencovi, ale tobě a hlavně dětem. Dům byl rozumnou investicí, ale mít rozum, uložila bys zbytek výhodněji než u Ference. Až se s ním budeš rozvádět, zbudou ti oči pro pláč.«

»Co se svými penězi udělám, do toho ti nic není. A mezi mnou a Ferencem taky nemáš co dělat. Žijeme si dobře jen díky Ferencově šikovnosti, ne kvůli tobě.«

»Do toho ti opravdu mluvit nebudu - ale ode dneška nebudeš tvrdit, že na děti neplatím. Ten podvod s dědictvím ti ještě projde, ale kdybych vám poslal cokoli nad to, příznáš před nimi pravdu. Za čtvrt miliónu dolarů mám právo vědět, zda je o kluky dobře postaráno.«

»Vede se jim dobře, nestarej se,« odsekla.

»V tom jediném tě neposlechnu,« odušil jsem. »Budu se starat a nebudeš mi v tom bránit.«

»A když budu?«

»Pak si to povíme u soudu. Mám v tom teď praxi.«

»V novinách bylo, že tě hledá Interpol. Jako zločince,« opáčila dost škodolibě. »Neměl bys raději zmizet, dokud to jde?«

»V novinách nejspíš ani nebude, že jsem právě dnes soud ve Spojených státech vyhrál. Nejsem hledaná osoba, marně v to doufáš. A soud s tebou bych vyhrál také. Nechám tě být, slíbil jsem to a já sliby plním. Ale děti jsou - no, přinejmenším z poloviny moje.«

»Ty ses o kluky nestaral, když byli nemocní! Neučíš je, nic s nimi nemáš,« vyčítala mi už skoro plačky.

»Nebylo to možné, ale bude to možné teď. Zajistím pro ně pořádné vzdělání. Vezmu si je do Nové Země, aby z nich něco bylo.«

»Chceš z nich snad udělat Němce?« vyjekla. »Abych je už nikdy neviděla? To ti nikdy nedovolím, slyšíš? Nikdy!«

»Ani ze mě se nestal Němec. Vzal bych tě tam také, abys byla s nimi. Nevadilo by mi ani, kdyby ses tam vypravila i s Ferencem.«

»Ten na to nikdy nepřistoupí.«

»Jistě, tohle neovlivním. Já ti jenom dávám návrh.«

»Já to odmítám. A děti ti nedám.«

»Nedáš-li, budou ti to později vyčítat. Bude lépe, když budou mít základní školy zdejší. Ale časem budou potřebovat víc.«

»Ty máš také jen titul pitomého inženýra. Co to je? Nic!«

»Nejde o titul,« zavrtěl jsem hlavou. »Rozhodují znalosti. A ty mám na úrovni, jakou mi mohly dát jen bytosti Nové Země. Nejsem jen pozemský inženýr, ale i mimozemský fyzik a biolog. A chtěl bych, aby i naše děti dostaly stejné podmínky - anebo lepší.«

»Já s tím nesouhlasím.«

»S tvým souhlasem nepočítám. Když ses rozhodla jít svou cestou, překážet ti nebudu, ale u dětí je to jiné.«

»Povídám, jdi odsud!« vybuchla. »Nebo zavolám policii!«

»Už jdu,« přikývl jsem a vstal. »Hádat se ale snad nebudeme. Co jsem chtěl říci, už víš. Měj se krásně a vzpomínej na mě v dobrém. Mimochodem, jestli sis Ference brala kvůli

penězům, hodně jsi prohloupila. Já si žiju líp. Miliarda dolarů pro mě dneska není nic moc. A s policií na mě nechod'. Nevyvedlo mě z míry ani Gestapo, ani americká policie.«

Vyšli jsme před dům. Eva by mě určitě nejraději strkala před sebou, ale netroufla si. Zato doga asi vycítila, že se její paní nelíbím. Začala vrčet a ostře na mě zezadu štěkla. Aniž bych chtěl, podvědomě jsem se naježil na obranu. V tom okamžiku začala doga zoufale kňučet a pozadu zacouvala do tmy.

»Oto - co se to děje?« vyjekla Eva a odtáhla se ode mne. »To jsem ještě nikdy neviděla! To zvíře - ono se tě bojí!«

Trochu jsem se zamračil.

»Má proč,« odušil jsem temně. »Cítí smrt.«

Jestli se mnou Eva do této chvíle zacházela jako s obtížným obejdou, kterého se potřebuje zbavit, teď teprve pochopila, že se mnou nebude mít lehkou práci. Ale vypadala opravdu zděšeně; jakmile jsem vyšel na ulici, rychle za mnou zamkla ozdobnou branku a aniž by vyčkala kam půjdu, utíkala zpátky do domu, jako by měla v patách smečku vlkodlaků.

Konečně jsem vzbudil náležitý respekt své bývalé choti!

Ale nebylo mi do smíchu. Ten pes vypadal vyděšenější než ona.

A zvířata - mívají často pravdu.

Stranou stál taxík. Zamával jsem na něj a podivil se. Byl to pořád můj známý.

»Vy nejste doma?« usmál jsem se, když jsem nasedal.

»Byl jsem tam,« přikývl. »Ale právě proto dnes nemohu jezdit. Je toho na mě moc. Anežka se probudila a snědla nejen svoji, ale i moji večeři. Přesně jak jste říkal. Navíc vypila litr mléka - kam se to do ní podělo, nevím.«

»Organismus potřebuje živiny,« souhlasil jsem. »Instinktivně se chová, jak je pro ni nejlépe. Mléko bude pro ně aspoň měsíc nejlepší výživa, nechte ji jíst a pít co chce, nebojte se, neztloustne. Později se to vrátí do normálu.«

»Proto jsem jel sem, abych se na to ještě přeptal.«

»Už jsem vám to přece řekl,« usmál jsem se. »Bude v pořádku, jedna injekce stačila. Příroda je mocná čarodějka, poradí si sama.«

»Ale co vy?« zeptal se mě. »Žena mi doma vysvětlila, že se s vámi vaše paní rozvedla. Jistě vás nepřivítala s nadšením, jak jsem ostatně viděl. Kam půjdete? Nemohl bych vám pomoci?«

»Zavezte mě na letiště. Mám tu letadlo, vrátím se domů.«

»Domů?« podíval se na mě tázavě. »Nezlobte se na mě, ale kde jste vlastně doma? V Čechách - nebo někde na jiné planetě?«

»Máte možná pravdu,« odušil jsem tiše. »Nepatřím do tohoto světa - i zvířata se mě tu bojí. Vrátním se na Novou Zem.«

»Já to vidím jinak,« řekl po chvíli taxikář během cesty nočními Pardubicemi k letišti. »Upřímně - máte v sobě něco divného a dá se to vycítit. Viděl jsem couvat toho psa, měl z vás opravdu hrůzu. Ale taky jsem viděl, jak jste se staral o naše dítě. Vysloveně zlý snad nejste.«

»Taky doufám,« přikývl jsem vážněji. »Něco vám samozřejmě mohu vysvětlit. Víím, čeho se ten pes bojí. Mám v sobě mimozemské *quro*. Je biologická, velice účinná, spolehlivě smrtící zbraň a to zvíře ji vycítilo. Zvířata se řídí instinkty. Mám to ale přímo v sobě, nedá se to odložit, rozumíte? Zabil jsem tím Hitlera, ale proti nevinným jsem ji nikdy svévolně nepoužil.«

Pokýval hlavou, ale neřekl nic.

Rozloučili jsme se na letišti. O chvíli později jsem se vznesl ve svém vrtulníku do výšky. Před letištěm jsem uviděl slabě osvětlenou siluetu taxíku a vedle ní tmavou postavu. Ten člověk se dnes očividně poprvé v životě setkal s něčím mimozemským, ale zdálo se mi, že si ze všeho vybral hlavně to, že jsem mu pomohl zachránit dítě.

Proměny Nové Země

Návrat do Nového Berlína proběhl hladce, včetně přistání na střeše budovy Radnice, dříve Gestapa. Odehrálo se to beze svědků, vždyť byla půlnoc. Uzavřel jsem kabinu vrtulníku a seběhl dolů. Na polním lehátku za pracovním jsem strávil zbytek noci. Dlouho jsem nemohl usnout, ačkoliv jsem toho dnes zažil dost. To byl zase den!

S návštěvou Země bych mohl být spokojen, kdyby...

První byla roztržka s bývalou ženou. Ačkoliv jsem nadšené přivítání neočekával, její chování mě roztrpčilo. Až příliš rychle mě Eva odepsala ze svého života. Byla to snad všechno moje vina? Necítil jsem žádné výčitky svědomí za to, co se stalo.

Druhé, co mě zarazilo, bylo chování jejího psa.

Opravdu jsem taková *obluda pekelná*, aby přede mnou pes veliký jako tele pozadu zalézal někam do koutka zahrady? Jistě, ucítil quro a zvířata mají kromě ostřejších smyslů i instinkty, ale že by to bylo tak hrozné? Vzpomněl jsem si, co mi hlavonožci říkali o rybách, které vždy roztrhaly všechno živé, co k nim proniklo z opačného světa. Na obou stranách. Podle nich si mám na Zemi dávat pozor na žraloky, mohli by mě zdánlivě bez příčiny napadnout. Quro sice účinkuje i ve vodě, ale musím včas odhadnout, kdy zvíře zaútočí.

Buď jak buď, jedno období mého života právě skončilo. Co bude dál, bylo stejně mlhavé jako dříve. Kam zmizely časy, kdy jsem měl budoucnost zdánlivě jako na podnose?

Ráno jsem nakonec přece jen na chvíli usnul. Vzbudil mě hluk - vedle se scházela městská rada, která teď nahrazovala vládu. Na zasedání Rady jsem už zase působil svěžím dojmem.

Výstavba obytného prstence domů kolem centra pokračovala úspěšně, lidé z okolních měst se stěhovali plynule a prázdná města jsme pomalu likvidovali. Zbrojní továrny se měnily v civilní. Továrny Messerschmidt přestaly vyrábět stíhačky Schwalbe - mimochodem nejděle vyráběný typ letadel na světě, místo nich stavěly vrtulníky Messerschmidt-Jumo, které se v civilním sektoru jistě lépe uplatní. Továrny Mercedes skončily s tanky a obrněnými vozy a ponechaly si jen osobní auta. Podzemní dráhu včetně příslušenství od elektrických vagónů po koleje dělala továrna Junkers.

Nesnášel jsem pomyšlení, že jsou lidé stále pouhá čísla. Pro počítače by ale byla výhodná. Prosadil jsem tedy jejich reorganizaci. Nakoupil jsem hromadně počítače pro matricy, obchody i banky, včetně automatů, umožňující peněžní platby mezi občany. Počítače dostala i Nová Německá Banka, spravující finance Nového Německa. Americké embargo mě donutilo nakoupit počítače na Tchajvanu; kde včas pochopili, že kdo rychle dává, tomu to Američané nezatrhnou. Potíž nastala s operačním systémem, na který se embargo samozřejmě vztahovalo také, ale zaletěl jsem si do Ruska a najal bandu šikovných programátorů, aby mi udělali operační systém nový. Byl to skutečně geniální tah. Rusové dostali volnou ruku a opravdu se vytáhli. Jejich systém neměl od počátku známé americké chyby - byl nejen stabilní, ale i odolný proti hackerům, virům a podobným zlomyslnostem.

Při vytváření počítačové evidence jsme museli kromě zápisů údajů také doplňovat jména lidem, kteří je neměli. Evidenční čísla jsme začali odvozovat z data narození. Byla delší než dosavadní, ale přehlednější. Po celém Berlíně se začaly proplétat počítačové sítě. Na Zemi jsem u Švédů objednal nový dokonalejší mobilní telefon s větší pamětí, který by měl v Novém Berlíně nahradit legitimace, peněženky, šekové knížky, telefony i hodinky. V jeho paměti bylo místo nejen pro běžný adresář, ale také pro základní osobní údaje, na displeji ukazoval tvář majitele a adaptérem se dal připojit ke každému počítači.

Od počátku jsem také trval na tom, aby magistrát do záležitostí občanů zasahoval co nejméně. Shromáždil jsem odborníky bývalého berního úřadu, aby sestavili nový daňový systém. Daně musely být tak jednoduché, aby nikomu nedělaly potíže. Většinu správních poplatků jsme odbourali spolu s většinou státních výdajů, v čele s dosavadním bumbrlíčkem - armádou. Naštěstí zmizel problém pozemských vlád, zdravotnictví. Lékaři nepotřebovali nákladné vybavení, měli küfferlin i jiné účinné přírodní léky. Nebylo jich tolik jako jinde, ale byli dobře placeni a - nebylo co řešit.

Nejvíce peněz mělo dostat školství. Potřebovalo je jako sůl - bylo totiž v hrozném stavu. V domech Hitlerjugend bylo málo učitelů, většinu vychovatelů tvořili vojáci. Nebylo divu, že chlapi dokázali v rekordním čase rozebrat a složit kulomet, zato s elementárními počty měli problémy.

V Berlíně byla sice universita, ale její kapacita nebyla zdaleka dostačující. Izolace od mateřského světa způsobila ustrnutí německé vědy. Veškerý pokrok v elektronice, na jaký se Čtvrtá Říše zmohla, spočíval v miniaturizaci elektronek na velikost tranzistorů. Stíhačky Schwalbe, považované Němci za světový vrchol, teď vedle amerických supersoniků působily trapně a v jiných vědních oborech tomu bylo podobně. V Novém Německu bylo vlastně jediné vědecké středisko špičkového výzkumu - Nordenovy laboratoře. S použitím principů převzatých od hlavonožců vyvinuly zbraně V-5 - a tím jejich výzkum končil. Hitler se svými rádci uvažovali jednoduše. Dívky půjdou do Domů Matek, většina chlapců se stane vojáky a jen nepatrná část získá vzdělání. Bylo to pro ně výhodné.

Zrušil jsem Domy Matek už před armádou. Rád bych to viděl současně, ale odbojná města nás zaskočila. Naplánoval jsem drastické snížení počtů státních úředníků, úplně zmizelo Gestapo.

Vznikl proto zákonitý problém - jak tolik lidí zaměstnat. Něco pohltilo stavebnictví, ale očekával jsem, že rozkvět Berlína potrvá jen do postavení bytů pro obyvatele ostatních měst. Likvidace okolních měst a silnic zaměstnala hodně lidí, rekultivace přírody také, ale ani to nebyla dlouhodobá práce - sotva na pár let.

Zemědělství už tradičně potřebovalo malou část obyvatel. Rolníci poněkud zvětšili oseté plochy, na můj požadavek rozšířili na pětinasobek plochy küfferle, ale všechny plodiny sklízeli v dostatečném množství, aniž by obdělali veškerou zemědělskou půdu. Nutno říci, že rostlinná výroba nám dávala prakticky všechno, dokonce i co se na Zemi získávalo jinak - nejen chléb, ale i rostlinné maso, máslo, benzín až po gumu. Některé rostliny měly vícenásobné použití, například küfferle dávalo máslo i lék, tuhá nat' salámovníků, pod tlakem lisovaná, úspěšně nahrazovala pozemské plastické hmoty.

Život se zkrátka hnal dál.

Když jsem dosáhl osvobozujícího rozsudku v Americe, zaletěl jsem si při nejbližší další příležitosti do Čech a uzavřel s vedením České Filharmonie smlouvu na zájezd do Nového Berlína. Upřímně řečeno, mohl bych si najmout jakékoliv jiné hudební těleso, ale trocha frajeřiny ve mně způsobila, že jsem na první koncert angažoval právě Čechy. Po dlouhých letech půstu se v Novém Berlíně konečně ozvaly tóny pořádné hudby - vymínil jsem si přednostní uvedení Mozarta, Johanna Sebastiana Bacha, Smetany a Dvořáka. Ať se Němci potěší z jiné hudby než z jejich parademarsů!

Koncerty byly brzy vyprodané a musel jsem založit cestovní kancelář Vávra Interstellar, aby zajišťovala další hudební produkce na půdě Nového Německa. Navíc jsem se chystal použít ji ke komerčním turistickým zájezdům, jakmile to situace dovolí.

Konečně se do Nového Německa vrátili i Němci, věznění za **zločiny** v Denveru. Za každého jsme zaplatili velkou kaucí, především v küfferlinu. Ale z jejich rozsudků se mi někdy

dělalo špatně. U soudů figurovali stejní dozorcí, časté tu bylo jméno šerifa, který obžaloval i mě. Tomu vyděrači soudy přiznávaly pravdu, i když všichni přítomní Němci svědčili proti němu. Předával jsem rozsudky našim soudům – a ty je jako neopodstatněné rušily. Kauce v každém případě propadly ve prospěch USA, ale peníze vzal čert.

Na druhou stranu, jakkoliv to zní paradoxně, vězňům se dařilo lépe než internovaným v táboře. Dostávali slušnou stravu, lékařskou péči měli lepší a že neměli svobodu? Ti v táboře ji neměli také.

Zaplatil jsem kauci i za pár nadutých nácků, kteří se v Americe skutečně provinili násilím. Tito *nadlidé* ale jen vyměnili jedno vězení za jiné. Trval jsem na tom, že oprávněné tresty nebudeme odpouštět ani snižovat. Zejména když poškodily všechny ostatní.

Mezi odsouzenými bylo také několik žen. Jednu jsem odmítl převzít a její papíry jsem prohlásil za falešné.

»Vy že jste slečna Madeleine Horstová?« usmál jsem se na ni, když mi ji předávali. »Poslyšte, je mi líto, ale za vás kauci nezaplatím. Asi mě chcete rozesmát. Vy přece vůbec nejste Němka!«

»Jsem Němka, o tom nepochybuje,« tvrdila mi drze do očí. »Narodila jsem se v Německu, mám na to papíry.«

»Dobrá - možná jste Němka, ale pak pocházíte ze Spolkové republiky Německo tady na Zemi, rozhodně ne z Nového Německa na Nové Zemi. To se mi nesnažte namluvit.«

»Bydlela jsem v Novém Norimberku v ulici maršála Pauluse číslo 12,« tvrdila Madeleine. »Měla jsem číslo Osmadvacet...«

»Tam jste nikdy nebyla,« zamračil jsem se. »Poslyšte, já vás do Nového Německa klidně vezmu, když po tom tak toužíte, ale kauci za vás nezaplatím. To by bylo proti dohodám.«

»Proč ne?« založila ruce v bok. »To není spravedlivý! Prej jste vyhlášoval, že kauci zaplatíte za každého!«

»Za každého ne. V dohodách stojí, že platím kauci za všechny rodilé Němce z Nové Země. Vy jste na Nové Zemi v životě nebyla.«

»To je lež! Proč bych nebyla Němka? Jak to můžeš tvrdit? Navíc bez důkazu, lháři! Dyt' ses na mý papíry ani nemrkl!«

»Mohu to tvrdit naprosto přesně, slečno Horstová, či jak se vlastně jmenujete. Vy sama jste důkazem. V Novém Německu nežil do dneška ani jeden černoch. A vy jste - černá. Ne že by mi to vadilo, ale je to očividný důkaz podvodu.«

Podívala se na mě, nadechla se a zhurta spustila:

»V Německu žije spousta barevných, to bys měl vědět, ty prašivej bílej diktátorskéj rasisto!«

»Ve starém Německu ano - a to je dobře. V Novém Německu, věřte nebo nevěřte, kromě mě a amerických vojáků nebyl dosud nikdo jiný než německé národnosti. Utíkali tam jen rasově čistí soukmenovci Hitlera, takže tam dnes nikdo jiný barvy není. To není rasismus, to je suché konstatování faktu.«

»Protože seš zatracenej bílej rasista!« syčela anglicky. Přestala se zřejmě ovládat a přešla z němčiny na angličtinu, čímž jen potvrdila moje podezření.

To už jsem zvažněl.

»Rasista určitě nejsem, zato vy jste podvodnice, slečno Horstová. O takové tam opravdu nestojíme. Konstáble - slečnu si nechte tady. Měli byste se pořádně podívat na její doklady. Má je naprosto určitě padělané – samozřejmě jestli vám to nevádí.«

Nemohla pochopit, že je něco takového možné a začala mi nadávat tak jadrně, až mi na to má anglická slovní zásoba nestačila. Nevšiml jsem si toho a požádal americké policisty, aby ji

odvedli. Dívali se na mě také vytřeštěně, co si to dovoluji, ale nakonec jim nezbylo než pokrčit rameny a poslechnout.

Napadlo mě, že jsme možná zaplatili kauci za pár amerických Němců, kteří se za Němce z Nové Země mohli jen vydávat. My je propustíme na svobodu, oni se obratem vrátí do Států a kauce bude jejich. Jde přece o pořádný balík dolarů, pro který by leckomu stálo za to sedět v kriminálu. K takovému podvodu by byla nutná spolupráce státních úředníků, což se bohužel nedá vyloučit. Nebyl jsem opatrný, že jsem platil za všechny bez ověření - až na jednu černošku, kde to opravdu bilo do očí? Neměl bych se aspoň dodatečně - rozčílit?

Chvilí jsem o tom uvažoval, ale pak jsem se rozhodl: pustím to z hlavy. Na kolik nás má důvěřivost přišla? Máme na konto ztrát započítat za každou takovou osobu částku půl milionu dolarů, nebo dvě stě marek? Záleží na tom?

Důležité přece je, že jsme dostali z vězení pár nevinných. Nechám to být. Pokud se někdo k americkým Němcům chce podívat na neznámou planetu, prožít si tam dobře zaplacenou dovolenou a navíc přijít k pěkným penězům - ať se mu tu líbí. Velice brzy pozná, že bude muset jako všichni ostatní přiložit ruce k dílu. Naše světy jsou dosud oddělené a návrat nebude jednoduchý, zejména když dotyčný nemůže veřejně přiznat, že se k nám dostal - podvodem.

Časem se jistě budeme muset otevřít víc. Pak ať se každý stěhuje kam chce - do Bavor nebo do Patagónie.

Nebyl bych proti, aby se do Nové Země naopak nastěhovali lidé z jiných ras. Určitě by to pomohlo - hlavně Němcům. Potřebují se naučit žít s jinými. Ale měli by to být čestní lidé, jako byl Michael z námořnictva USA. Podvodníků a lumpů by v Německu přibývat nemělo. U Madeleine to bylo příliš okaté.

Vztah lidí a hlavonožců se postupem času dostával na mírnější základy. Jejich počáteční strohé požadavky se několikrát zmírnily. Když jsem se s nimi setkal, nedokázali ani zastavit vyvražďování, takže jsem z obyvatel Hamburku mohl zachránit jen pár rodin. Později ustoupili a znovu nám věnovali Berlín s okolím s podmínkou, že sami zničíme všechna ostatní města. Původní termín likvidace měst však uplynul a hlavonožci nám jej ani nepřipomínali. Stačilo jim, že jsme splným nasazením srovnali se zemí města Lipsko, Essen a Brémy, kde opravdu nezůstal kámen na kameni. Odvezli jsme vše co se odvézt dalo, včetně betonu budov a silnic. V dalších městech některé budovy dosud stály, ale nákladní auta se nezastavila v odvážení vybavení a materiálu. Měl jsem práci spíše ve městě Berlíně, hlavonožce jsem navštěvoval sotva jednou za měsíc, ale vždycky jsme se domluvili. Uznávali, že termíny navrhli tak, aby je mohli splnit Kopffüsslerové, jenže lidem taková práce potrvá déle. Důležitá byla viditelná snaha.

Kdykoliv jsem se na ně obrátil s prosbou o pomoc, vyšli mi vstříc - například při sporech o otcovství. Pomáhali mi vždy ochotně a bez nároku na protislužbu.

Vypěstovali pro nás novou rostlinu s plody nahrazujícími pomeranče. Vedlejší látkou, snadno vylisovatelnou z masitých listů, byla hustá, sladká zelená šťáva *brudete*. Její užití zastavilo u žen téměř na půl roku měsíční cykly, což se dalo libovolně prodlužovat. Měla tedy účinky antikoncepce a sliboval jsem si od ní zastavení populační exploze. V povědomí žen ovšem zakotvila i jako dokonalé odstranění jejich známých nepříjemností. Okamžitě mi došlo, že tím máme druhý úspěšný exportní artikl Nové Země. Výrobní náklady byly nepatrné a stejný problém měly přece i ženy na Zemi.

Na pěstování küfferle jsme měli stále monopol. Potřebovaly totiž určité vlnové délky světla. Zdejší slunce mělo odlišné spektrum, což bylo důležitější než bakterie. Ani na Nové Zemi se rostlinám pod umělým osvětlením nedařilo dobře - kromě chlebovníků, salámovníků

a hitlernafty. Tyto rostliny se brzy rozšířily i na Zem, kde znamenaly konec hladu - zejména v Africe.

Podpořil jsem rozšíření továrny Medizine Niederle, vyrábějící léky pro celé Nové Německo. Její kapacita by jistě jako dosud stačila pro veškeré potřeby Nové Země, ale bylo zapotřebí zvýšit výrobu léků pro Starou Zemi. Továrna původně patřila rodině Niederlů, která kdysi své rodinné sídlo přemístila do Lipska - a zahynula při vyvraždění města. Továrna pracovala dál i bez vedení, ale její úroveň rychle klesala. Protože se nikde nezachovali žádní příbuzní, dědicem rodiny Niederlů se stal magistrát města Berlína. Prosadil jsem přeměnu této firmy na akciovou společnost a obětoval jsem na nákup akcií zbylé peníze fondu od Hitlera i co jsem si našetřil z platu primátora. Do roka jsem měl kontrolní balík akcií a továrna nového majitele. Předpokládal jsem, že brzy bude největším exportérem léků a hlavním zdrojem vnějších příjmů Nového Německa.

Brzy poté jsem na pozemských trzích nabídl antikoncepční sirup **brudete** v množství, které by mělo uspokojit poptávku nejenom ve Spojených státech, ale po celém světě. Cena byla srovnatelná s cenou v Nové Zemi, takže byl dostupný všem.

Antikoncepce **brudete** se pochopitelně hned rozšířila po celém světě a zlikvidovala veškerou konkurenci nejen na poli antikoncepce, ale i v hygienických potřebách pro ženy. Výnos z tohoto obchodu brzy přesáhl i výnosy z küfferlinu, zejména po prudkém snížení jeho cen.

Dalším průlomem mimozemské biologie na staré Zemi byla, jak se také dalo čekat, hitlernafta. Zde jsme monopol neměli a ani jsem o něj nestál. Věnovali jsme keřiky za symbolickou cenu všem státům poblíž rovníku. Keřikům se dařilo všude, kde bylo dost tepla. Nebyly náročné, rostly i na okrajích pozemských pouští. Potřebovaly hlavně sluneční energii a trochu vody. Poskytovaly až trojí sklizeň ročně, destilaci zvládala jednoduchá domácí aparatura a přímo se nabízelo pěstovat je v tropických státech Země. Dařilo se jí v Japonsku, v Indii, v Číně a také v Jižní Americe. Státy dříve závislé na dovozu ropy se osamostatnily a naopak začaly palivo samy vyvážet. Získaly na tom i chladnější oblasti, kde se nové plodině tak nedařilo. Dovážely sice palivo dál, ale za podstatně výhodnější ceny.

Samozřejmě se našli odpůrci.

První byly státy těžící ropu, což se ostatně dalo čekat. Arabské země začaly pěstovat hitlernaftu mezi prvními, ale ztratily monopol a nemohly diktovat ceny. Hitlernafta přivedla jejich postavení málem k pádu, ačkoliv z dřívějšíka měly největší množství petrodolarů. Jižní Amerika, kde se nové plodině dařilo nejlépe, zaplavila svět benzínem. Vlády musely farmáře umírňovat - aby nepěstovali hořlavou plodinu na příliš rozsáhlých plantážích, což mohlo v případě požáru ohrozit lidi v okolí. Stačilo jako na Nové Zemi střídat benzínovníky s banány nebo salámovníky, aby se omezilo nebezpečí požáru. Navíc se tak nezanedbávala ani výživa lidí.

Velikými odpůrci se stali Greenpeace a ostatní **bojovníci za čistotu životního prostředí**. Nechápal jsem je. Benzín rostl na polích a kromě slunečních paprsků spotřebovával jen to, co se spalováním paliva navracelo zpět do lůna přírody. Pokud rostlinný benzín unikl, rozkládal se rychleji než minerální. Vynalezl snad někdo dokonaleji recyklovatelné palivo než byla hitlernafta? Vadilo jim, že benzínové automobily nečekal prorokovaný rychlý a neslavný konec? Nejspíš.

Ochránci přírody proto ve všech metropolích světa pořádali demonstrace za návrat k přírodě, **nezaneřáděné cizáckými rostlinami**.

Neměli šanci. Ani když zapalovali farmářům pole. Pokrok se ani pro tentokrát zastavit nedal.

Svobodné volby

Volby jsme začali připravovat na poslední chvíli. Myslel jsem si, že to bude jednoduchá záležitost, ale byl to omyl.

Vzhledem k tomu, že poslední německé svobodné volby se na Zemi konaly tak dávno, že se nezachovalo dost pamětníků, znamenalo to začínat v podstatě znovu a z ničeho.

Pokusil jsem se založit politickou stranu, ale výsledkem bylo fiasko. Shromáždil jsem na neutrální půdě kavárny proti Rádiu Berlín pár známých, krásně jsme si popovídali o současné situaci, přednesl jsem jim svou vizi založit politickou stranu, aby se starala o poměry v Berlíně, ale k jejímu založení nedošlo.

»Nač partaj?« oponoval Kurt Werner. »To už tu bylo a k čemu to vedlo? Funkcionářům jen rostly pupky a drzost. Všichni jsme rádi, že už je Nazi-partaj mrtvá.«

»Nazi partaj je mrtvá a podle mě je lépe nechat veškeré partaje být,« přidal se k němu policejní prezident Schmidke. »Ani si neumíš představit, jak je nám od ní volněji.«

»Nazi partaj není mrtvá, jen přišla o moc,« připomínal jsem jim. »Jestli to nevíte, slyšel jsem, že nová **Národní strana Německa** je bývalá Nazi-partaj. Má podobnou strukturu a jsou tam i stejní lidé.«

»No a co?« opáčil Schmidke. »Co v ní z té staré zůstalo? Pár bývalých hlavounů, kteří na schůzích žvaní, jaký byl za Hitlera krásný pořádek. Příspěvků nevyberou ani na pořádnou večeři pro partajní šéfy a jejich řeči nikoho soudného nezajímají.«

»Těch pár hlavounů je ale organizovaných. Nikdo jim nebrání přilákat další příznivce, především z Hitlerjugend.«

»Kdybys měl pravdu, byl by to důvod zorganizovat nějakou protisílu,« řekl Schmidke. »Každý ale ví, co by ten jejich pořádek znamenal. Vždyť oni se tím netají.«

»Víš aspoň, co je jejich programem?« vyjel jsem na něho.

»Možná by chtěli obnovit Wehrmacht a dobýt starý svět, když už se ukázalo, že jim tady štěstí nepokvete. Ale jakmile zase přijdou s armádou, odvracejí se od nich i kluci z Hitlerjugend. Kdo není praštěný ví, že Američané neměli protivníka. Trochu je zaskočily naše zbraně V-5, budiž, přišli o jednu loď, ale dlouho to netrvalo, byli tady zase suverénními pány. A to tu měli jen dvě letadlové lodi! Kdo by za těch okolností věřil Nazi partajníkům, že je pořád ještě možné starý svět dobýt? Leda idioti se sníženou inteligencí.«

»Oni to jistě vědí také - a přece pokračují s partají, jako kdyby se nic nezměnilo.«

»Ale už jenom z ubrečené lásky k Führerovi,« pokrčil rameny Schmidke. »Neboj se, mám mezi nimi člověka. Je to můj kamarád, starší než já. Prožil prakticky všechno od začátku - včetně Stalingradu a Arden. Zlákali ho na schůzku, ale on potom přišel a referoval mi jako starému kamarádovi o čem jednali. Nebudu nikomu říkat kdo to je, ale věřím mu.«

»Aspoň že jsi to nepustil ze zřetele,« oddychl jsem si.

»Beru vážně všechno, jinak bych nemohl být u policie.«

»O čem tam, proboha, jednájí?« zajímal se Kurt.

»Klaní se portrétům císaře Hitlera a princezny Susi, pak někdo začne nadávat na současné pořádky a ostatní se k němu přidávají, nebo nábožně poslouchají. Víte, není špatné vědět, co všechno se jim nelíbí. Můžeme se v mnohém poučit, ale jejich dosavadní aktivity nejsou nebezpečné. Nepodařilo se jim do partaje zlákat ani prostitutky.«

»K čemu by vlastně mohly být partaje dobré?« zajímal se Kurt.

»Například jako kluby, aby se staraly o budoucnost. Mohou se tam scházet odborníci na různé problémy, diskutovat o nich a nalézat řešení. Strana je pak dá do svého programu a láká na ně voliče.«

»No dobrá, založme takový klub,« přivolil Kurt. »Můžeme mezi sebe pozvat pár známých. Ale ať zůstane jen u klubu! Zakládat novou partaj s příspěvky, s byrokratickým aparátem a s partajními hlavouny - brr!«

Doktor medicíny Heinrich Ascher měl ještě před nástupem Hitlera začínající soukromou lékařskou praxi v Bavorsku. Ke své škodě se dostal do sporu se zdejšími představiteli Nazi. Nepostavil se jim otevřeně, jen jim krátce před nástupem Hitlera k moci, z mladické neuváženosti dal jasně najevo, že jejich ideály jsou mu cizí.

Bohužel měli dobrou paměť. Doktor medicíny by se měl po nástupu k armádě dostat jako lékař do nejbližšího lazaretu. Ascher svou vojenskou kariéru začal jako řidič tanku. Ve stepích u Kurského oblouku jediný z osádky přežil zásah ruským kanónem. Německé tanky používaly jako palivo velice hořlavý benzín, takže Ascher vylezl z hořícího tanku krátce před výbuchem munice s popálenýma rukama a ohořelým obličejem. Uzdravil se, ale zůstal mu obličej bez rtů a bez nosu. Děti se ho děsily, dospělí odvraceli oči. Hlavouni z Nazi-partaje ho ale uznali schopným a vrátili do armády. Stačil jim k tomu jediný nacist - doktor medicíny - u komise.

Pak se štěstím unikl zubaté u Ostravy. Rudá armáda dobyla československé pohraniční pevnosti, kde se Wehrmacht uchytil, až po těžkých ztrátách. Ascher byl na samém počátku bitvy těžce raněn, což ho kupodivu opět zachránilo. Kamarádi ho poslali do lazaretu a dál se houževnatě bránili. Byli dobře chráněni pevnostmi a postříleli spoustu Rusů, jenže jim došla munice a nezbylo jim než se vzdát. Rusové byli strašně rozzuřeni masakrem, který mezi nimi Němci způsobili, takže zajatce nebrali a vzdávající se vojáky postříleli. Na Ostravskou operaci zbyla Ascherovi další památka - pahýl místo levé ruky.

To by snad mohlo k pomstě stačit, ale ani teď se Ascher do civilu nedostal. Přidělili ho jako ordonanci majoru Prietschkemu, prý jednomu ze slušnějších důstojníků. Paradoxně mu to zachránilo život. Jako válečný invalida by byl odsouzen k pomalému umírání hladem na nedostatečné přiděly potravin, kdežto v oddílu se dostal do kolony, ustupující do Bavor. Krátce před cílem zabila majora Prietschkeho americká letecká puma. Doktor Ascher vyvázl živý, ale ostrá štěpinka z roztržštěných trámů stropu zasaženého domu mu vypíchl pravé oko. Navzdory čerstvému zranění dovedl zdecimovaný zbytek kolony, ale zejména tašku s dokumenty podle majorovy mapy na určené tajné shromaždiště, kde všechno předal jinému slušnějšímu důstojníkovi, se kterým se nakonec ke svému štěstí dostal až do Nového Německa.

Po příchodu si vychutnal krátké období míru s Kopffüsslery. Připadalo mu jako rajský sen. Implantovali mu totiž tacuky, takže mu nejen doléčili zranění, ale narostla mu nová ruka i oko a celý obličej se mu vrátil do původního stavu. Stal se z něho opět člověk a nebylo divu, že byl těmto bytostem vděčný.

Když vypukla válka s Kopffüsslery, Heinrich Ascher proti nim odmítl cokoliv dělat. Měl štěstí, že měl mezi důstojníky Wehrmachtu kamaráda, který se za něho postavil, ale nemohl pro něho udělat nic víc, než ho pro pokročilý věk odmítl vzít do armády. Zachránil ho tím před kulkou, kterou by si Ascher vysloužil při prvním nesplněném rozkazu. Škoda, že jeho vliv nesahal až do civilu. U Gestapa sloužil jeden z jeho trýznitelů a k bývalému doktoru medicíny se dál choval jako k nepříteli.

Doktor Ascher přečkal několik krutých výsledků, strávil skoro dvacet let strávil v kriminále a když ho nakonec propustili, nenašel v celém Novém Německu jinou práci než jako topič v elektrárně.

Podobné osudy mě nenaplňovaly hrůzou - my Češi jsme byli na podobné zvrhlosti také dlouho zvyklí. Ale cítil jsem vůči doktoru Ascherovi sympatie, s jakými se ve zdejší společnosti setkával jen zřídka. Není divu, že jsme se skamarádili. Doktor Ascher pochopil, že se Nazi partaj

nesmí nikdy vzpamatovat. Jedinou možností bylo úplně zlikvidovat samo podhoubí té jedovaté plísně. Doktor Ascher se za to vřele přimlouval.

»Naprosto souhlasím, že jste postříleli bestie na Gestapu,« řekl s chápajícím úsměvem. »Jen škoda, že jste nezlikvidovali i gestapáky v Magdeburku. Mám tam na jednoho velice nepříjemné vzpomínky.«

»Poznal byste ho?« podíval jsem se na něho tázavě.

»Určitě,« řekl. »Ale to nemá cenu. Doba se změnila, je pozdě.«

»Nemyslím si, že by bylo pozdě,« řekl jsem. »Zajistili jsme materiály Gestapa. Můžeme je najít a spustit soudní proces.«

»Už je to promlčené - odehrálo se to před více než dvaceti lety,« zavrtěl hlavou.

»Jeden z nejdůležitějších zákonů, přijatých po válce, chápe zločiny proti lidskosti jako nepromlčitelné.«

»Já to tak nevidím,« zavrtěl hlavou. »Zlo se musí přerušit, jinak bude narůstat.«

»Já zase říkám, že zlo musí být potrestáno, jinak nepřestane.«

»Na tom se zřejmě nedohodneme,« usmál se doktor. »V tomto konkrétním případě ale bude po mém. Nikdo neví o koho jde, kromě mě a gestapáka, který mi všechna ta příkoří působil. A já budu mlčet. Už jsem se tak rozhodl.«

»Jak myslíš,« ustoupil jsem. »Možná máš pravdu, ačkoliv si myslím, že by se to zjistit dalo.«

»Já si myslím, Oto, že bys měl ve funkci starosty vyhlásit pro všechny jednu velikou amnestii,« pokračoval Ascher. »Vím, že dávné lumpárny prohlásili na Zemi za nepromlčitelné, ale já myslím, že bude lépe udělat za vším čáru a přestat si takové věci pamatovat.«

»Národ, který zapomene své chyby, si je obvykle zopakuje,« namítal jsem.

»To znám, ale - je lépe získat přítele, než zničit nepřítele,« řekl na to s klidem doktor Ascher. »Ti, kdo se kdysi na Zemi provinili, teď půjdou proti tobě. Kdybys je omilostnil - právo na to máš a stačilo by, aby to platilo na půdě Nového Německa - získáš si jejich vděčnost.«

»Nezdá se mi to - ale budu o tom uvažovat,« slíbil jsem mu.

Náš klub se rozrůstal pomalu, ale přibývalo nás.

Připojil se k nám i profesor Maxmilián Hurtig. Jakmile jsem ho poznal, vyčetl jsem mu, že mě po našem rozhovoru v berlínské knihovně udal Gestapu.

»Vidíte - a já už si myslel, že jste udal vy mě,« řekl Maxmilián Hurtig. »Ještě jsem si říkal, že bych to od tak rozumně vyhlížejícího Čecha nečekal. Zavřeli mě na dvacet let, seděl jsem v kriminálu až do osvobození Berlína a mohl jsem mluvit o štěstí, že mě nepopravili.«

Z toho ale vyplynulo, že nás musel udat někdo třetí. Ukázalo se, že v berlínské knihovně byly ve stolcích mikrofony, obsluhované ukrytými muži od Gestapa. A bylo jasné, kdo podal to oznámení.

Nezbylo mi než se profesoru Hurtigovi omluvit. Naopak on se omluvil mně - a mohli jsme nadále zůstat přátelé. Mikrofony jsem dal samozřejmě vytrhat a zničit. Čekal jsem, že se Hurtig brzy skamarádí s Asherem - měli dost podobného - ale netušil jsem, že pak budou na mě dva a jejich přemlouvání získá na intenzitě.

Z bývalých známých se ke mně nehlásil jen Karl. Vděčil mi za život, navrhoval mě kdysi na rytířský kříž, ale asi neměl čisté svědomí. Hlavonožci ho nazývali vrahem a ani jeho skutečné příjmení jsem se nedozvěděl. Pokud se mi chce vyhýbat - ať se schovává, pátrat po něm přece nebudu, řekl jsem si nakonec. Osobně proti němu nic nemám, on mi také nemá co vyčítat. Jsme se tedy kvit.

Kdybych jen tušil, kde a jak se s ním nakonec setkám!

Pomalou jsme začali připravovat program další činnosti, který bychom mohli nabídnout voličům. Měli jsme proti našim eventuálním protivníkům výhodu, neboť část našeho programu přinášela výsledky už dnes. Především skončilo zabíjení, které v poslední době viselo nad všemi jako Damoklův meč. Vleklá, nekončící a bezvýsledná válka přinášela lidem jen slzy a většina jejího skončení ulehčeně přivítala.

Pohlaváři Nazi partaje nás obviňovali, že jsme ukončili válku za cenu potupné kapitulace Německa a ztráty těžce dobytých území, což bude podle jejich slov v budoucnu znamenat katastrofu.

Když se ale ukázalo, že enkláva Berlín spolehlivě uživí milion lidí bez nutnosti obdělávat všechnu půdu, většina si konečně oddychla od válečného napětí a nechtěla se vracet k minulým pořádkům.

Nakonec jsem podlehl zastáncům smíření. Ustoupil jsem jim a jako starosta vyhlásil globální amnestii. Nedělal jsem ji úplně podle svého přesvědčení, ale na argument, že tím ztratím část nepřátel, jsem neměl pádnou odpověď. Amnestie pomohla vyřešit nespravedlivé rozsudky z Denveru. Ascher s Hurtigem za mnou přivedli hned dva právníky, kteří se mě pokusili přesvědčit, že jiná cesta k nápravě křivd prostě není a nebezpečí, že při amnestii nechtěně pomohu darebákům, je zanedbatelné. Ve vězení ostatně neseděli žádní velcí zločinci - jen pár nácků, kteří se porvali, ale nikdo z nich nebyl obžalován z vraždy. Tušil jsem, že si tím koleduji o problémy na Zemi, ale - kolik mohlo být takových, kdo se tam dopustili válečných zločinů? Nesmiřitelní padli v řadách Gestapa - a menší ryby?

Amnestie ale vzbudila rozruch jen krátce. Partajníci od Nazi ji brali div ne jako urážku - k čemu amnestie válečných zločinů? Němci se přece žádných nedopustili! Ti soudnější pokývali hlavami, nanejvýš se ozvali, že je to dobře. K čemu nenávisť po tolika letech? Nakonec mi Němci přiznali jako zásluhu především to, že do Nového Německa po tolika letech opět přišel pokrok.

Rezonanční stroje hlavonožců způsobily nečekaný převrat ve stavebnictví. Výstavba prstence obytných domů kolem centra Berlína probíhala velmi rychle a obyvatelé vyklizených měst se sem stěhovali bez problémů. Tramvaje nahradila podzemní rychlodráha a snadnost používání identifikačních a platebních mobilů všechno jen podtrhovala. Berlín byl soběstačný, nepociťoval nutnost spojení se starou Zemí.

Měl jsem neuvěřitelnou výhodu, že veškerý zahraniční obchod procházel máma rukama. Vyhlásil jsem, že musíme nejprve ustanovit demokratickou společnost a pak teprve se připojíme k Zemi. Vskrytu duše jsem doufal, že se mi tady podaří prosadit principy, jaké se na Zemi v žádném státu zavést nepodařilo. Jednotný platební systém bez oběživa už mi fungoval, zánik státní prostituce v podobě Domů Matek vedl k pomalé, ale přece jen k obnově tradičních rodin. Nemálo tomu pomohla propaganda rádia Berlín. Měl jsem vněm dva neocenitelné zástupce: manžele Kurta a Gertu Wernerovy. Stali se částí německého povědomí a jejich i letmo vyřčené názory ovlivňovaly zejména jejich vrstevníky. Do našeho klubu docházeli od začátku, ještě když jsme tomu tak neříkali.

Samozřejmě vznikaly i problémy. Systém Svobodných Matek byl německy důkladný. Matky v dokumentech dětí zapsané byly, ale otce už nebylo možné zjistit, neboť se nezaznamenávali. Děti jedné matky mívaly zpravidla jiné otce, takže v konečném důsledku neměly otce vůbec a bylo dnes nemožné tyto propletence rozmotat a chtít, aby si matky své děti rozebraly. Chtěl jsem zjistit, jak měli tento systém zabezpečený proti příbuzenským svazkům z nevědomosti. Jak se dalo čekat, neměli. Původní ideologové zůstali na Zemi a ti, co to nadšeně rozvíjeli, se s něčím okrajovým jako *incest* nezátěžovali. Chlapci byli oddělení od dívek, sourozenci se neznali. Koho by pátilo, že genetici příbuzenské svazky nedoporučují? Německá rasa je přece dokonalá!

Nepatrně světla do toho vneslo přidělování jmen při změně identifikace. Příjmení Hitlerových dětí nešlo odvozovat podle otců jak bývá zvykem na Zemi, ale podle matek, které se v dokumentech přece jen dařilo nalézt. Programy dostaly algoritmus vyhledávání, který měl alespoň částečně odstranit nebezpečí sourozeneckých svazků. I teď se mohlo stát, že se vezmou bratr se sestrou, aniž by o tom měli tušení, ale už jen po otcovské linii. Nezbylo než doufat, že pro jednu generaci to snad vadit nebude a později už v tom bude opět pořádek. Výchova dětí se ale měla vrátit do rodin a škol. Domy Hitlerjugend měly zůstat jen pro děti bez otce i matky. Přestaly se nazývat podle fýrera a vrátily se k názvu **sirotčince**. Doufal jsem, že v nich časem zůstanou opravdu jen takové děti, které o rodiče přijdou nešťastným způsobem - a že jich bude co nejméně. Museli jsme tam ovšem vyměnit většinu personálu - zejména vojenské vychovatele za civilní.

Když jsme o tom uvažovali, výsledků naší práce bylo tolik, že se nikdo nemohl chlubit lepšími.

Aby byly volby spravedlivé, museli kandidáti dostat příslušné místo ve vysílání. Znamenalo to, že všichni musí měsíc před volbami vyložit karty. Týkalo se to všech stejně, neměli jsme důvod vidět v tom chybu. Během předvolebního období jsme mohli sledovat, s čím na voliče přišli naši protivníci.

Kupodivu jich bylo dost.

Bývalá Nazi-partaj, nyní **Národní strana Německa**, vytáhla do pole s plakáty a hesly o promarněné historické šanci německého národa, o nutnosti napravit nezaslouženou a nespravedlivou katastrofu prohry a o věrnosti ideálům národa Nibelungů. Setkala se s nezájmem Němců, kteří už měli války opravdu dost.

Dvě na sobě nezávislé skupinky, které se vynořily krátce před kampaní, **Německo Němcům** a **Vzkříšení Německa**, hlásaly hesla mírnější. Nehovořilo se v nich o zradě a katastrofě, jen o povinnosti zastavit výprodej Nového Německa Američanům. Šlo zřejmě o reakci na mé obchody, o kterých tady kdekdo věděl. Zaměřili se na rádio Berlín, kde podle jejich názoru seděli moji agenti.

Heslo »**Německo Němcům**« bylo stejně nacionalistické jako hesla Národní strany Německa, ale pro Němce bylo přitažlivější.

Nejprve jsme udělali průzkum, při kterém se lidí ptali, koho by kdo volil. Proběhl rychle. Ráno byly tyto »cvičné volby« vyhlášeny, odpoledne centrální databáze hlásila, že má hlasy ode všech voličů.

Nevěřili jsme očím. Kandidáti **Národní strany Německa** by získali devět procent hlasů, byli tedy naprosto mimo šance. Výsledky naší skupiny se ale pohybovaly jen od pětadvaceti do třiceti procent, o zbytek hlasů se dělili kandidáti **Vzkříšení Německa** a příznivci strany **Německo Němcům**. Nejvíce hlasů se sešlo pro Schmidkeho. Uznávali ho všichni, od vojáků po posledního nezaměstnaného. Měl volební heslo prosté a účinné: **Udržet v Německu pořádek**. Všichni věděli, že za jeho vedení policie perfektně zvládla totéž co hitlerovská, ale beze strachu z Gestapa. Schmidke by získal až sedmdesát procent hlasů - ale to byl jediný úspěch naší skupiny. Mě by jako primátora podpořilo sotva sedmadvacet procent voličů. Stačilo by to na zvolení, kandidáti opozice dostali pod pětadvacet procent, ale nečekal jsem, že to bude tak těsné.

»Co bys dělal, kdyby tě přece ne zvolili?« ptal se mě opatrně Schmidke, jehož pozice byla z nás nejlepší. Také on zvažněl, když viděl výsledky. Jak mi předtím oponoval, tak teď připouštěl, že jsme nebezpečí zavedených partají nejspíš podcenili.

»Předal bych kancelář primátora svému nástupci,« usmál jsem se klidně. »Pokračoval bych v tom, co mám rozpracované. Měl bych na to aspoň víc času.«

»Ty bys vážně přenechal pozici nejvlivnějšího muže Německa bez odporu někomu jinému?«

»Tak to chodí v demokracii,« řekl jsem. »Demokracie je vláda většiny. Nelíbím se jí, zvolí si jiného. To je v demokraciích normální.«

»Hitler kdysi vyhrál volby naprosto regulérně. Co když ti druzí strhnou na sebe moc definitivně?«

»To bude záležet na tobě,« zvažněl jsem. »Nesmíš dopustit, aby se policie dostala do rukou někomu, kdo by ji opět zneužil. Kdyby byli zvoleni jiní, brzy uvidíme, jak jim to půjde. Za čtyři roky budou další volby a tam se uvidí. Doufám jen, že se Němci z Hitlera poučili a podruhé nikomu nenaletí. Vláda, která by vyhlásila hlavonožcům válku, by způsobila zkázu Němců v tomto světě a to si každá rozmyslí. Ani na dobytí starého světa Německo nemá. Špatná vláda by dokázala nanejvýš znepříjemnit život většině místních Němců.«

»Mohla by ale i tak napáchat mnoho zla.«

»Poslyš, Alfréde - každý národ má vládu, jakou si zaslouhuje,« řekl jsem. »Kdyby si Němci opět zvolili diktátora jako byl svého času Áda Hitler, dalo by se už mluvit o trestu Božím. Přeber si to jak chceš. Jeden Čech milion Němců nezvládne, nebudou-li ho sami chtít.«

Ačkoliv jsem pokračoval jakoby se nechumelilo, něco bylo jinak než na počátku. Měl jsem jen měsíc jistoty. To se dá v politice očekávat. Přátelé za mnou pořád stáli, ale všichni byli zaražení.

Kurt to řekl lakonicky: »Nevděk světem vládne.«

»Na vděku se stavět nedá,« namítl jsem. »Němci se vždycky chtěli prosadit a pomyslení, že jim vládne Čech, nebylo pro ně nikdy přijatelné. Když mě většina nebude chtít, nemám tu co dělat.«

»I když jim připomínáme, co všechno mají jen díky tomu, že jsi svrhl Hitlera?«

»Musíš zvažovat také nevýhody. Svobodné Německé Matky přišly o bezstarostný život a musí se o sebe starat samy. Navíc jsem je zbavil snadného způsobu obživy. Vojáci zase musí pracovat. Nehrozí jim nebezpečí jako ve válce, ale na vlastní kůži jsem zažil, že civilisté na tom byli v případě nebezpečné situace hůře než vojsko. Ztratili teď pocit síly a výlučnosti - jen si vzpomeň, jak měli dřív všude přednost. Přívrženci Nazi-partaje přišli o totéž, navíc o *milovaného Vůdce* - no a také o prebendy, které jim z funkcí plynuly.«

»Můžeme přece na své spoluobčany apelovat, aby se nedali ovlivnit sliby, ale tím, co se už stalo.«

»Ti druzí tvrdí, že totéž by se stalo i za jejich vlády a navíc lidem hravě vypočítají, co by mohli mít navíc.«

»Vždyť to není možné! Vzkříšení Německa slibuje všeobecné snížení daní a současně zvýšení sociálních podpor. Z čeho to chtějí platit? Nebudou na to mít!«

»Buďto nesplní zvýšení podpor, anebo zvýší daně. Však oni si najdou důvody, proč to nepůjde splnit. Nebudou první ani poslední, kdo takhle slibují.«

Navzdory mému klidu vládla v našem klubu chmurná nálada a někteří začínali uznávat, že myšlenka založit novou partaj se vším všudy nebyla úplně od věci.

»Nebojte se,« konejšil jsem všechny. »Mám ještě více plánů a mnohé z nich bych mohl realizovat, kdyby se mi jako na zavalanou uvolnily ruce.«

Mluvil jsem vesele, ale starosti jsem měl také. Už ve volební kampani vyhrožovalo **Vzkříšení Německa** rádiu Berlín, že mu sebere vysílací licenci, bude-li dál propagovat moje *protiněmecké* plány. Měl to být dokonce první krok primátora a radních po obsazení radnice. Kdyby se jim to podařilo, ovládli by úplně éter - ale nemuselo nás to bolet. Budova studia nové

kabelové televizní stanice se dokončovala, za šest týdnů začneme v Berlíně prodávat japonské televizory. Kabely byly položeny s počítačovou sítí a patřily mi. Vybavení studia jsem financoval a dohodli jsme se, že Kurt bude ředitelem televize a Gerta ještě oblíbenější hlasatelkou než dosud. Až noví vládci obsadí Rádio Berlín, přejde s Kurtem do televize většina jeho personálu. Na kabely neměla licence vliv a z budoucnosti jsme nemuseli mít obavy.

Finančně jsem na tom samozřejmě nebyl nijak zle.

Vlastnil jsem klíčové podíly ve firmě Medizine Niederle a měl jsem dlouhodobé smlouvy s farmáři na dodávky küfferle, mohl bych si tedy žít celkem v pohodě. Z výtěžků jsem zakoupil některé hotely v Berlíně. Když se obyvatelé sestěhovali do jednoho města, staly se hotely zbytečné, ztrátové a - vlastně bezcenné. Podařilo se mi výhodně je skoupit, včetně největšího hotelu Rote Fahne, jehož hlavní sál teď sloužil jako koncertní síň. Měl jsem dost peněz, abych hotel udržel vchodu, než nastane příval turistů po otevření Nové Země světa za propustí. Zatím jsem ve svých hotelích pořádal kromě koncertů kursy angličtiny. Kdo měl zájem, dostal možnost naučit se kteroukoliv řeč. Zaplatil jsem lektory a snažil se, aby se mi personál nerozběhl. Naopak jsem přijímal další - přednostně ženy, aby obsluha nebyla výhradně mužskou záležitostí. Finančně jsem byl tedy zajištěn.

Proto mě ani nepřekvapilo, když se pouhý den před volbami kandidáti seskupení »**Německo Němcům**« stáhli a voličům navrhli dát hlas kandidátům **Vzkříšení Německa**, kteří mají stejný program.

Někteří to prohlédli, většina ne. Když začaly volby, zdálo se, aspoň podle dopisů přicházejících do rádia Berlín, že se někteří cítí podvedení, ale konečný výsledek byl známý brzy - a byl jasný.

Dostali jsme více hlasů, než v předchozích *cvičných* volbách, ale kandidáti **Vzkříšení Německa** na celé čáře zvítězili. Získali post primátora a většinu míst v Radě. Nám zůstalo jediné křeslo: funkci policejního presidenta obhájil s ještě větší převahou Alfréd Schmidke.

Byla to i pro mě, proč to zastírat, studená sprcha. Uvažoval jsem o tom už dříve, ale spíš akademicky, jako jednu z možností, které bych měl předvídat. Teď tato možnost nastala. Ustoupit? Nic jiného mi nezbývalo. Šlo jen o to, jak. Mohl jsem ustoupit klidně a se ctí, nebo to protahovat - a přijít o sympatie těch, kdo mě ještě podporovali. To druhé by bylo jistě horší a proto jsem se rozhodl rychle.

Aniž bych dal protivníkům čas na bouřlivé oslavy, svolal jsem je na radnici, kde jsem předal kancelář primátora hlavnímu ideologovi **Vzkříšení Německa** Hansu Köppkemu.

»Ať se vám tady vede dobře,« popřál jsem všem, ale hlavně Schmidkemu hodně štěstí.

»Uvidíte, jak Německo pozvedneme!« kasal se novopečený primátor Köppke. »Můžete hned vyklidit rádio Berlín. Od zítřka v něm začneme vysílat my.«

»Hitler chtěl kdysi svěřit Německo na deset let a také tvrdil, že je nepoznáte. Po těch deseti letech zbyly z Německa na Zemi ruiny,« odušil jsem. »Opravdu si přeji, aby se vám nepodařilo udělat totéž s Novým Německem. Do měsíce uvidíte, že Rádio Berlín bude vaším prvním **Pyrrhovým** vítězstvím.«

Potom jsem v klidu opustil radnici. Musel jsem projít špalírem příznivců **Vzkříšení Německa**. Rychle a v hojném počtu se dostavili oslavovat před Radnicí vítězství. Nevadily mi posměšky, metané na mou adresu. Na mnoha místech stáli v ulici Schmidkovi policisté, už pouhá jejich přítomnost by odradila dav od nejhoršího. Usmíval jsem se, když si mě Kurt Werner natáčel úplně novou videokamerou. Budou to jednou zajímavé dokumenty, pomyslel jsem si. Možná dřív, než se Hans Köppke vzpamatuje.

Posměšky na nás ale jen přšely a kdosi z větší dálky vykřikl i starodávné heslo: »**Svinskou smrt podřadným - Čechům!**«

Ohlédl jsem se, ale nepodařilo se mi zjistit kdo to byl. Naštěstí se mu nepodařilo strhnout více lidí. Tušil jsem, že tady takoví budou. Amnestie pro ně nebyla vstřícný krok, ale důkaz české slabosti. Že jich bude hodně, mě trochu nemile překvapilo, ale nešť. Uvidíme, zda a jak je uspokojí novopečený primátor Hans Köppke.

Dav opilý vítězstvím - a částečně už i pivem - jásal.

Špinavost

Hned po odevzdání vlády jsem si zaletěl svým vrtulníkem do Xijtry. Uaxio už věděla, jak jsme dopadli. Nedivil jsem se, že to ví. Sám jsem jí nedávno věnoval radiopřijímač a přesvědčil ji, aby čas od času sledovala zprávy z Berlína, aby hlavonožci nebyli situací u lidí překvapeni.

»Co vlastně chtějí ti Vzkříšenci?« začala vážně, jakmile jsme se spolu pozdravili.

Vysvětloval jsem jí, že **Vzkříšení Německa** neznamená návrat k válce, účelem je jen získat moc nad lidmi.

»Nebereš to na lehkou váhu?« pokračovala ostražitě.

»Neberu. Příští měsíc skončí likvidace posledních kilometrů silnic mimo Berlín. To nikdo nezastaví, takže sliby splníme. Armádu jsme zrušili, pořádek udržuje policie a její šéf patří k mým přátelům. Zdá se, že jediný, kdo těm novým překáží, jsem já. Uvědom si, že patřím k národu, který měl už na Zemi s Němci těžké konflikty.«

»Bez tebe by nežili,« zavrčela. »Nejsem sama, kdo se obává, aby se to nevrátilo, ale to by byl jejich konec. Proč se ale tak snadno vzdáváš dobrého vlivu, který na ně máš?«

»Já přece zůstávám v Berlíně a budu tam žít dál. Nebudu mít přímý vliv na Němce, ale nepřímý přetrvá. Mohu ovlivňovat Berlín ekonomicky a neboj se, využiji toho ke prospěchu všech.«

»Můžeme ti v tom pomoci?« zeptala se mě přímo.

»Možná ano. Farmáři by mi mohli vypovědět smlouvy, aby mi tím znemožnili splnit závazky na Zemi. Mohl bych pak mít problémy - především na Zemi.«

»Myslíš s küfferlinem?« zeptala se přímo. Tím prozradila, že o mém problému dávno ví. Přinejmenším uvažovala správně.

»Ano,« přikývl jsem.

»Kdyby tě v tom Němci zklamali, přijď,« řekla. »Nemyslím, že bychom pro tebe pěstovali küfferle, ale mohli bychom syntetizovat küfferlin přímo. Pro nás by to bylo jednodušší, než zdržovat se oklikou přes rostliny. Nám to problémy nečiní.«

»Pak byste mi možná vytrhli trn z paty - jak říkáme, když se nám něco nepovede. Mám teď více starostí najednou a stará Země do nich patří. Výhody, které jste poskytli Němcům, bychom chtěli brzy poskytnout i ostatním lidem na Zemi.«

»To ti nevyčítám.«

»Ani nemáš důvod. Nedělám nic, za co bych se mohl stydět - před lidmi ani před vámi.«

»Dobře, víme o tom, máš naši podporu. Chceme tě podporovat také tím, že budeme trvat na tvé osobě při dalších jednáních.«

»Významná jednání by neměla záviset na jedné osobě,« odmítl jsem. »Kdyby se Němci rozhodli jednat beze mne, raději ustoupím, než abych vyvolával napětí. Ostatně soudím, že smím za vámi stále docházet jako k přátelům.«

»To jistě - zůstaneš-li stále stejný.«

Nejspíš to bylo právě povzbuzení, které jsem potřeboval. Do Berlína jsem se vrátil v očividně lepší náladě a po celou cestu jsem si v prázdné kabině do svistu turbín hvízdal.

Volby rychle dozněly a nové koště na radnici se rozhodlo se všemi protivníky definitivně zamést.

Hans Köppke za velkého jásání »svých« slavnostně převzal rádio Berlín. Ihned jmenoval nového ředitele, ustanovil nové hlasatele a začal vysílat. Na počátku měl menší fiasko, celé dva dny rádio Berlín nevysílalo, neboť nový personál nezvládl vysílač technicky. Pak se jim podařilo uvést jej do provozu a mohli začít s propagandou.

Celonárodní diskuse slibovaná voličům se ovšem nekonala. Köppkeho hlasatelé nemuseli dávat slovo ostatním - a také to nedělali. Podařilo se jim brzy všechny Berliňany otrávit vlastními monology.

Informační monopol se jim naštěstí po měsíci zhroutil.

Jako blesk z čistého nebe se v obchodech objevily nové, dosud neznámé přístroje, vzdáleně připomínající počítače. Byly to japonské televizory, zpočátku prodávané za snížené zaváděcí ceny a instalované zdarma pracovníky střediska počítačů. Kdo netušil oč jde, brzy to poznal v obchodech, kde se nové obrazovky rozzářily jako první.

»Kupte si vlastní domácí kino!« zněla stručná reklama. »Pro prvních tisíc rodin za pětinu ceny! Provoz bude stát pouhých deset marek měsíčně! Pětiletá záruka na bezchybný chod přístrojů!«

Kurtovy štáby byly na zahájení vysílání připravené dávno před zahájením. Ačkoli počet kanálů není v kabelové televizi tak omezený, jako při povrchovém vysílání, Kurt začínal se dvěma, ale měl všechno důkladně zajištěné na několik měsíců dopředu. Na Zemi nakoupil naučné i dobrodružné filmy. Zábavné pořady kupoval v Německu, aby se nemusel starat o dabing. Žádný z obou kanálů neměl vyhraněný profil a ve výběru žánrů se střídaly. Když na jednom běžel naučný film ze Země, druhý vysílal oddechové pořady a naopak. Finanční stránka vysílání ležela plně na mě, ale peněz jsem měl zatím dostatek, abych si nemusel vydělávat reklamou, která ve většině pozemských televizí otravuje lidem život.

Radnice dostala zdánlivě vstřícnou, ve skutečnosti zákeřnou nabídku: umístit každý večer na jednom z kanálů své půlhodinové zpravodajství. Krátce poté začínaly i naše zprávy. Gerta ihned strhla sympatie diváků na svou stranu. Pamatovali si ji už z rádia a teď si mohli k jejímu příjemnému hlasu přidat i úsměv a šibalské dolíčky ve tváři. Pochopitelně vysvětlovala události jinak než Radnice a často její propagandu uváděla na pravou míru. Zprávy Televize Berlín nečetla z papírků, ale záznamy událostí jen doplňovala komentáři.

Jak jsem prorokoval, Gerta se stala miláčkem Berlína. Že si nadále psala koncepty svých komentářů sama, proto ji jen málokdy něco vyvedlo z míry, nemusím zdůrazňovat. Po dohodě s manželem zavedla nedělní diskusní kluby, kam zvala německé osobnosti, umělce i politiky. Sedával jsem tam častěji než jiní. Ne že by mi dávala tak okatě přednost, ale méně než jiní jsem odmítal posadit se před kamery a diskutovat.

Asi proto také Rádio Berlín rychle ztrácelo posluchače. Nejen proto, že obrazové pořady byly lepší. Posluchači se z televize zavčas dozvěděli, jakým způsobem připadlo starodávné Rádio Berlín novým majitelům a hlavně - jak **nestranně** vysílá. Což si ostatně na televizní obrazovce mohli brzy srovnat sami.

Radnice se pokusila plnit volební sliby snížení daní a zvýšení podpor, ale jak se dalo očekávat, neměla na to peníze. Jakmile padl na půdě Radnice návrh Hanse Köppkeho na vypsání zvláštní jednorázové daně k úhradě volební kampaně, vzápětí to díky televizi Berlín všichni občané věděli a po celý následující týden jim vládní strana marně vysvětlovala, že se zvláštní daň týká pouze »zbohatlíků za poslední období«. Ředitel Německé banky Ernest Hauptman se k našim radním nezachoval vstřícně. V nejbližší nedělní televizní diskusi vedla Gerta ostrou debatu o financování stran a jiných politických sdružení, kde se jednoznačně postavila za názor, že se volební kampaně stranám hradit nemají. Od toho jsou přece členské příspěvky.

»Kdo chce, může oblíbené straně dobrovolně přispět,« tvrdila. »Strana, která vyhraje volby, má přece nejvíce příznivců, takže by se nemusela uskrovnovat.«

Noblesní finančník Ernest Hauptman jí ani neoponoval. Byl to muž ekonomiky a politické strany nebyly jeho oblíbenými.

Daňová reforma se tedy nekonala a daně zůstaly ve stejné výši jako za nás - ostatně těžko mohly být nižší. Výdaje musely být také na stejné úrovni a první ekonomickou reformu se nové vládě prosadit nepodařilo.

I kdyby se straně **Vzkříšení Německa** podařilo zvýšení daní prosadit, jak to plánovali, netýkalo by se mě. Nové daně měla podléhat banka Neues Deutsche bank, ale tam jsem měl méně peněz než někteří členové nové Radnice. Nepotřeboval jsem Ernesta Hauptmana, abych věděl, co musím s penězi udělat, aby zbytečně neležely. Vlastnil jsem nyní klíčové podíly tří důležitých firem, úplně mi patřila televize a pět velkých hotelů v Berlíně. Těžiště mých obchodů navíc leželo na Zemi, kde jsem měl většinu svých prostředků.

Cenu kufferlinu jsem po celém světě snížil na dva dolary za dávku. To byla cena přijatelná nejen pro Spojené státy, ale i pro země třetího světa. Küfferlin léčil rakovinu i jiné nemoci. I přes sníženou cenu to byl velice atraktivní obchod a zisk mi umožnil rozvíjet dovoz zajímavých produktů do Nové Země. Byl za tím pořád vidět monopol - ale nezneužíval jsem jej tak nepokrytě, jako na počátku.

Po prohraných volbách jsem další rozvoj Nového Německa trochu pozdržel. Nebylo by taktické dodávat protivníkům argumenty. Společnost v Novém Berlíně byla stabilizovaná, což mohlo nahrávat jakékoli vládě. Za tohoto stavu neměla ani špatná vláda co zkažit - ale nové Radnici se podařilo díky hrabivosti několik nemilých přehmatů.

První taková situace nastala, když ve snaze zvýšit zisky rádia Berlín zdvojnásobila koncesionářské poplatky. Následovalo hromadné odhlašování radiových koncesí. Radnice to odmítala přijmout, tvrdila, že bude chytání rozhlasu načerno tvrdě stíhat, ale nespokojení občané odevzdávali při odhlašování stanic i své přijímače na znamení, že její rádio poslouchat nebudou.

Výnosy z radiových koncesí zdražením naopak poklesly skoro na setinu. To nestačilo ani na provoz vysílače a už vůbec ne na platy prominentních stranických redaktorů, hlasatelů i obsluhy. Radnice teď na provoz své stanice doplácela a peníze ušetřila na nezaměstnaných, kterým původně slíbila zvýšení podpor. Kurt s Gertou jí to v televizi ovšem patřičně opeřili. Přesně tak, jak jsem předpovídal - bylo to Pyrrhovo vítězství. Mezi voliči Vzkříšenců byli i nezaměstnaní bývalí vojáci, kteří to teď chápali jako podraz.

Další pokus se týkal zdražování jízdného v podzemní dráze. Podzemní dráha byla od založení akciovou společností, ve které jsem měl podíl téměř čtyřiceti procent akcií. Část akcií vlastnily podniky Mercedes a Junkers, podílející se na dodávkách elektrických vagónů a příslušenství. Jen necelých dvacet procent akcií vlastnila Radnice. Stak malou účastí se drze pokusila nařídít ředitelství podzemních drah zdražit jízdné. Narazila ale na nepochopení. Jízdné v podzemní dráze zůstalo beze změn, zato Radnice se stala terčem těžké kritiky, neboť její tajná jednání byla prozrazena a zveřejněna.

Kromě televize zažila Radnice další šok, když na letišti Berlín přistály první airbusy s turisty ze Spojených států.

Jakmile byla ostatní města Nového Německa spolu se svými letišti zlikvidována, stalo se letiště Berlín pro dopravu úplně zbytečné. Radnice vážně uvažovala o tom, že budovy zbourá a na ploše postaví rozsáhlý obytný komplex. Zaplatil jsem ale víc a letiště jsem od města odkoupil. Obchod pro mě uskutečnila německá realitní kancelář bratří Schrammů, takže na Radnici netušili, co se děje.

Pro bezpečné přistávání airbusů jsem musel letiště dovybavit dovezenými přístroji pro létání za snížené viditelnosti, ale ta investice se mi musela za pár měsíců vrátit. Provoz letiště zajišťovala cestovní kancelář *Vávra Interstellar*, která mi patřila. Na letišti stál brzy hangár se dvěma letadly Jumbo, takže jsem nebyl závislý ani na Zemi.

Pro turisty bylo na Nové Zemi všechno přichystáno, zbývalo otevřít pobočky ve velkých městech v Americe, Asii i v Evropě. Na to jsem potřeboval čas, proto jsem nelitoval volební prohry. Patřilo mi teď letiště přímo navazující na podzemní dráhu, pohodlné vrtulníky Messerschmidt, autobusy Mercedes, všechny hotely. Návštěvníci si mohli po dobu pobytu v kancelářích cestovní kanceláře zapůjčit stejný speciální mobil, který lidem v Novém Berlíně sloužil jako hodinky, peněženka, doklady, parkovací i platební karta. Turisté cestovali do Nového Berlína v očekávání atrakcí - pobyt na cizí planetě byl sám od sebe nevšední, k tomu jsme přidali projížďky po starém Berlíně nebo výlety vrtulníky nad území hlavonožců, jak jsem s nimi domluvil. Už pouhý pobyt v hotelích byl díky mimozemské kuchyni nezvyklý.

Dalším lákadlem měly být léčebné pobyty u moře. Enkláva Berlín měla přístup k Jižnímu moři, avšak na jeho pobřeží byla dříve jen malá rybářská osada Topfering, kam se zaoceánské lodě nemohly vypravit. Přes realitní kancelář jsem zakoupil část pláží v pásu, kde jsem chtěl postavit hotely a zejména sanatoria. Plánoval jsem postavit i přístav, kam by mohly připlouvat větší lodě ze Země, ačkoli to zatím byla hudba budoucnosti. Pobyt u moře, čistá a zdravá strava, exotické mořské ryby a krabi, spolu s péčí německých lékařů měly překvapivé výsledky a léčebné pobyty byly brzy obsazeny na dlouho dopředu.

Turistické atrakce, letiště, hotely a směnárny mi patřily úplně, nebo s takovým podílem, že zajišťoval kontrolu cen jako u podzemní dráhy v Berlíně. Právě ten pobřežní pás hotelů a sanatorií jsem měl na mysli, když jsem říkal, že mi volební hra uvolní ruce.

Na rozdíl od většiny Němců jsem dopředu věděl o významném zdroji příjmů z cestovního ruchu. Monopol mi sice dlouho nezůstal, na zbytku přímořského pásu vyrostla další sanatoria a hotely, v Berlíně se také hodně stavělo. Zbyly mi ale klíčové body, zejména letiště. Turisté přinášeli oživení i do berlínských obchodů. Němci v Nové Zemi kvůli válce už po desítky roků neznali suvenýry. Preparované mořské ryby, krabi a ulity měly náhle značnou cenu. Spousta Němců zjistila, že se užijí i malováním obrázků; krajin této planety, portrétů hlavonožců. Všechno znamenalo pro obyvatele Berlína další příjmy. Na trzích šly na dračku obrazy, zachycující dávno zmizelé události. Bývalý voják Quido Ackermann maloval ponuré obrazy války s hlavonožci, plné deště, krve, hořících tanků a umírání lidí i jejich protivníků. Neviděl jsem to rád, zdálo se mi zbytečné oživovat tyhle vzpomínky, ale když si několik jeho obrazů koupili i sami hlavonožci, uvědomil jsem si, že jde vlastně o unikátní dokument časů, na které brzy zmizí vzpomínky. Nakonec jsem si několik obrazů také zakoupil. Zvláště jeden, který mi neodbytně připomínal osud mrtvých obránců strašidelné vyvražděné pevnosti Rheinfall.

Také v městské pokladně se prosperita projevila zvýšenými příjmy z daní. V této chvíli byl vítaný, ale i když se primátor Köppke neodbytně snažil vydávat to za svou zásluhu, cestovními kancelářemi *Vávra Interstellar* protékalo peněz nesrovnatelně víc. Radnice invazi pacientů a turistů optimálně využít nedokázala a pokusila se omezit ji narychlo vydanými předpisy o turistickém ruchu, ale televize návrh ihned podrobila zdrcující kritice a proti se postavili nejen obchodníci a výrobci suvenýrů, ale i lékaři a farmáři. Cítili se ohroženi a dali to Radnici najevo. V Berlíně začaly sílit hlasy o vyslovení nedůvěry. To nebylo možné přehlédnout a Radnice ustoupila. Primátoru Köppkemu se opravdu dařilo jen kdekoho naštvat.

V poslední době mi šlo všechno tak hladce, že jsem neměl ani nejmenší obavy z budoucnosti. Netušil jsem nic, ani když mi zavolala Uaxio a požádala mě, abych ihned přiletěl do hnízda Xijtra. Víc mi do vysílačky neřekla. Vlastně mi poprvé volala sama. Pochopitelně jsem na nic nečekal, nasedl do helikoptéry a za chvíli přistával na malé plošince nedaleko vchodu do hnízda.

Čekala mě nejen Uaxio, ale i dalších deset hlavonožců. Vzali mě mezi sebe a zavedli dovnitř. Krácel jsem s nimi tak hluboko, jak jsem nikdy nebyl. Došli jsme do neveliké kobky, osvětlené modravým krystalem.

»Tady počkej,« vyzvala mě stroze Uaxio. Všech deset potom spolu s ní odešlo. Nechápal jsem, proč mám na ně čekat právě zde, ale brzy jsem zjistil, že to bude horší, než jsem si myslel. Skála se za nimi posunula a uzavřela vchod. Zůstal jsem vlastně - ve vězení.

V první chvíli jsem to tak nechápal. Chtěli, abych tu počkal, dobrá, počkám. Posadil jsem se na podlahu, pokrytou měkkou vrstvou, tlustou skoro dvacet centimetrů, ale pohodlné posezení to nebylo, za malou chvíli jsem byl zkroucený jako paragraf. Natáhl jsem se raději na záda a čekal vleže.

Uplynula hodina, druhá a pořád se nikdo neobjevoval.

Ležel jsem v modravém světle na zádech a přemýšlel, proč mě tu zavřeli. Na nic jsem nepřišel, než že jsem vlastně - ve vězení. Nebyl jsem si ale vědom žádné chyby, ani opomenutí. Na krátký okamžik mi bleskla hlavou nepříjemná vzpomínka. Když jsem zabil Nordena a chtěl navázat spojení s hlavonožci v Nordenově tajné základně, se ke mně chovali také tak odměřeně a nepřátelsky. Nesouvisí jejich dnešní chování s tehdejšími? Co když tu získali vrch příznivci vyvraždování? Ale - že by se k nim přidala Uaxio? To by byla zrada *slušných bytostí!* Na druhé straně - bylo rozumné se na ně tak důvěřivě spoléhat?

Zaplašil jsem rychle tu myšlenku a přemýšlel dál, ale ať jsem o tom uvažoval jak chtěl, vracelo se mi to jako bumerang. Američané o mně také říkali, že jsem naivní. Je ale chyba - věřit na čest?

Až o třech hodinách se skála pohnula, ale nic se nevysvětlilo. Dovnitř vpluli čtyři neznámí hlavonožci a mlčky vedle mě na měkkou podlahu položili dvě šišky - salámovníku a chlebovníku.

»Smím se zeptat, co se děje?« oslovil jsem je. Neodpověděli mi a odešli, skála se ovšem zavřela. Nestojím jim ani za slovíčko?

Posadil jsem se do kouta jeskyně, kde jsem se mohl opřít o stěnu, abych nebyl zkroucený. Uvažujeme dál. Být to zrada, zabili by mě. Chtějí mě živého, otevřenou zradu si tedy škrtne.

Nemohl jsem ale pochybovat o tom, že jsem ve vězení, takže znovu: jaký mají důvod? Proboha co jsem jim provedl? Vždyť jsem splnil všechno, na čem jsme se dohodli! Nové Německo se vrátilo do původních hranic berlínské enklávy, ostatní města jsme podle dohod srovnali se zemí, válka skončila a víc po nás nechtěli. Turistické lety vrtulníků nám povolili i s vyhrazením přistávání před šestým bočním vchodem do Xijtry, aby turisté mohli podle libosti fotografovat, co už stejně kdekdo viděl. Jestliže jsem ale nic zlého neudělal, potom je tohle vězení - čirá nespravedlnost.

Ale co dál?

Počkat, až jak se to vyvrbí? A co když to dobře nedopadne? Moje možnosti do něčeho zasahovat byly v této kobce beztak směšně nepatrné. Pokusit se o útěk? Ke změkčení skály bych snad mohl použít quro, ale pořád bych byl v hloubce hnízda Xijtra. Pochybují, že by mě nikdo nehlídal. Snad by to stálo za pokus, ocitnout se v jeskyni, kde by se za mnou zasypal vchod, ale takhle? Ostatně nevím, jak je skála silná a zda mám na něco takového dost energie.

Co jim to ale mohlo tak náhle přeletět přes nos?

Sedět v modravě osvětlené díře a čekat bylo strašné. Ale ještě horší byl pocit, že jsem ve vězení naprosto nevině.

Konečně - skoro po pěti hodinách - se skála otevřela. Za ní stála Uaxio se svou suitou.

»Byl jsi obviněn z hrozného zločinu,« oslovila mě přísně místo pozdravu. »Naštěstí jsme zjistili, že za nic nemůžeš.«

»Já jsem zase uvažoval, že jste porušili dohody a chcete se mě zbavit,« odušil jsem ulehčeně.

»Podezíráš nás neprávem,« blýskla po mě Uaxio očima. »Jak tě to vůbec mohlo napadnout?«

»Stejně, jako to napadlo vás o mně,« přikývl jsem. »Mohla bys mi aspoň dodatečně vysvětlit, co se stalo?«

»To je přece naše povinnost,« řekla Uaxio mírněji. »Chystalo se k hroznému zločinu. V lese poblíž Xijtry jsme zastavili německý automobil. Podle dohod tam neměl co dělat. Chtěli jsme pro pořádek zkontrolovat, co k nám Němce přivádí a nabídnout jim pomoc, kdyby v lese zabloudili. Místo aby na výzvu našich vyjednávačů zastavili, začali na ně střílet. Dlouho jsme na lidi neútočili, ale na útok máme právo odpovědět. Nemůžete nám vyčítat, že jsme zabili každého, kdo měl v ruce zbraň. Naživu zůstal jen řidič, ale ani toho jsme nenechali utéci a zajali ho. Prohlídkou auta jsme zjistili, že veze velikou bombu. Posádka měla za úkol vyhodit Xijtru do povětří.«

»Kdo se mohl opovážit?« vybuchl jsem rozzlobeně.

»Jen klid, my už víme, že o tom nevíš,« pokračovala Uaxio. »Samozřejmě jsme na posledního žijícího člověka z té bandy tvrdě udeřili. Přiznal se ke všemu, ale odvolával se na rozkazy nadřízených. Podle jeho verze ten podlý útok nařídil bývalý generál a současný velitel berlínské policie Schmidke - a to na tvůj výslovný rozkaz, takže bys musel zneužít všeho, co o nás víš.«

»Žádný rozkaz jsem nevydával,« ohradil jsem se prudce.

»Teď už to víme. Řidič toho auta ale vypovídal pod hrozbou smrti a nezdálo se nám, že by lhal. Aspoň ne v té chvíli.«

»Mohlo vás to napadnout hned,« útočil jsem dál. »Mohl bych nařídít něco tak nepřátelského, když se celou dobu snažím, aby násilí v tomto světě skončilo? To přece nedává smysl! Mohl bych se toho chlapa zeptat sám? Nemyslím, že by mi dokázal lhát do očí.«

»To už nepůjde,« odušila Uaxio. »Rozebrali jsme jeho mozek a zjistili, že si opravdu nevymýšlel.«

»Jak - rozebrali jeho mozek?« zatrnulo mi a polilo mě horko. O dolování pravdy rovnou z mozku člověka jsem sice cosi věděl, ale domníval jsem se, že to už nikdy nebude použito. To tedy znamená, že ani řidič, poslední z posádky, už nežije. Chudák!Mám ale litovat lidí, kteří se nás opět pokusili znepřátelit? A ještě takovým masakrem?

»Je to složitá operace a ovládají ji jen někteří naši odborníci,« vysvětlila mi Uaxio, jako kdybych to nevěděl. »Mozek člověka při ní napojíme na myšlení jednoho z nás. Tak se bezpečně dozvíme všechno co si ten člověk myslel, co viděl i slyšel. Ta operace má ale nevýhodu. Rozebraného člověka nedokážeme oživit. Smíme to proto používat jen v závažných a odůvodněných případech. Ve stínu bomb ale cítíme oprávnění i k extrémním postupům. Život vraha pro nás nemá cenu - a ten člověk patřil k vrahům.«

»Jak to tedy bylo?« uklidnil jsem se trochu. Snad už jsem byl schopen posuzovat všechno věcně.

»Komando, které sem vezlo nálož, dostalo instrukce a jeho členové se skutečně domnívali, že jednají podle příkazů šéfa policie. Toho ale nikdo z nich osobně neviděl. Rozkazy jeho jménem vydával jakýsi major Ottis. Bude potřeba zjistit, co je to za člověka. Ten bude určitě vědět víc než jeho vojáci.«

»To bych mohl zařídít,« nabídl jsem se. »Vyhledání osob není pro nás složitá záležitost, když všichni bydlí v jednom městě.«

»O to ani nejde,« přerušila mě Uaxio. »Mnohem závažnější a důležitější bude zjistit, kde se vyrábějí nálože bílého ohně. Sliboval jsi, že se to nikdy nebude opakovat.«

»Bílý oheň?« zamrazilo mě. Takhle přece hlavonožci nazývají německé Q-bomby, srovnatelné s atomovými pumami! Že by někdo svévolně porušil zákaz, vydaný po obsazení továrny v Drážďanech?

Ačkoliv - a opět mě trochu zamrazilo.

»Nebyla to nakonec ta poslední střela, zajištěná při obsazování Drážďan? Továrnu jsme zrušili, ale na likvidaci poslední střely jsem už osobně nedohlížel,« přiznal jsem raději svůj podíl viny.

»Tak tomu není,« řekla Uaxio. »Kdyby šlo o poslední pumu na tomto světě, nebylo by to tak hrozné. I kdyby se jim podařilo zničit Xijtru, náš národ by se z toho vzpamatoval. Jenže my jsme mezitím ty automobily s bílým ohněm zneškodnili u všech našich větších hnízd. Musíš uznat, že máme právo považovat *sedmadvacet* bomb za hrubé porušení našich dohod. Dopustili jste se další nebezpečné podlosti. Nedivte se proto, že jsme se na vaše plemeno spravedlivě rozhořčili. Už nemáme trpělivost stále vám jenom odpouštět.«

»Sedmadvacet? Panebože - to je vážnější, než jsem si myslel! Uznávám, máte právo se hněvat. Ale já o tom opravdu nic nevím.«

»I v tom máš pravdu,« řekla Uaxio. »Ve vzpomínkách vojáka jsme našli tvou nevinu. Major Ottis svým vojákům říkal, že o tom podniku ví málo Němců a zejména je nabádal, aby ses to nedozvěděl ty. Tvrdil, že nejsi Němec a mohl bys nám jejich plány prozradit. V případě prozrazení tě ale měli očernit jak to půjde. Proto nám ten voják tvrdil, že o tom víš a dokonce ses na tom plánu podílel.«

»Pak vám vědomě lhal.«

»Ano,« souhlasila. »Bylo to příliš závažné obvinění, než aby se dalo opomenout. Než jsme zjistili pravdu, museli jsme se postarat, abys proti nám nemohl zosnovat další zákeřnost. Proto jsme tě tady izolovali. Kromě toho jsme vaše bomby přisunuli až ke zdi Berlína. Kdyby vybuchly, poslaly by vás všechny *na dlouhou cestu*.«

Jako vysvětlení bych to mohl chápat. Právě v době, když jsem si lámal hlavu, co se děje, hlavonožci tahali auta ke zdem Berlínské enklávy. Sedmadvacet bomb! Kdyby explodovala jediná z nich, nic by se nestalo, zeď je sto kilometrů od města, ale exploze všech naráz by Berlín zničila. Vzniklo by sedmadvacet malých černých děr, které by se sice vzápětí zhroutily, ale předtím by do sebe mohly vtáhnout celý Berlín. Jejich účinky by se nesčítaly, ale násobily. To by nepřežil nikdo - všichni lidé by se změnili v kusy krvavé kaše. Zamrazilo mě - ale Uaxio měla pravdu. Ty bomby udělali Němci. Kopali jámu jinému, sami do ní spadli. Někde tady před chvílí umíral německý řidič s mozkiem napojeným na myšlení jiné zdejší bytosti. Hrozná smrt! Na druhé straně, ten chlap si ji zasloužil. Byl součástí mašinerie, která se rozjela za mými zády - i za zády ostatních Němců.

»Budeme to muset vyšetřit,« přikývl jsem. »Postarám se, aby byli viníci přísně potrestáni.«

»Na tom nesejde,« řekla Uaxio. »My vám už - nevěříme.«

»Nedivím se,« přikývl jsem. »V tomhle světě se asi nedá věřit nikomu. Dokonce ani vám ne.«

»My jsme dohody neporušili - a vůbec ne zákeřně,« ježila se.

»To ne,« souhlasil jsem. »Ale rychle jste zahodili i přátelství.«

Nemyslel jsem to zle, spíš jako jemnou výčitku.

»Kdo má vašemu přátelství věřit? My?« vybuchla.

»A vidíš, já vám pořád ještě věřím,« řekl jsem. »Jistě, ne každý je toho schopen. Jsou lidé, kteří mají důvody vás nenávidět, ačkoliv by měli více nenávidět vlastní vůdce, kteří stojí za vším tím zlem. Všichni se ještě nesmířili, že s Velkoněmeckou Říší je konec.«

»Ano, ale - my už nemáme chuť dál *chápat*, že lidé jsou různí a jen malá část nám chce škodit. Ta *malá část* má stále nebývale velké možnosti. Přesvědčil jsi nás, že existují také slušní lidé, ale ani ty bys hrozícímu masakru nezabránil. Jak ještě po nás můžeš chtít, abychom zůstali přáteli? Sám musíš vidět, že to není možné. S několika lidmi bychom se přátelit mohli, ale se všemi - to prostě nepřipadá v úvahu. Považujeme váš nezdařený útok za konec přátelství - i příměří.«

»Co chcete dělat?« zarazil jsem se nad její urputností.

»Vypovíme vám smlouvu,« řekla Uaxio. »Vyklidíte poslední zbytky vaší civilizace a stáhnete se do svého světa. My vám na oplátku nebudeme zasahovat na vaši Zemi. Víc po nás nechtěj.«

Chvilí jsem se na ni díval nechápavě. Měl jsem strašlivý pocit, že pode mnou boří svět. Upřímně řečeno, nebylo to daleko od pravdy.

»To myslíte vážně?« podíval jsem se na ni zděšeně. »Takové rozhodnutí můžeme pro změnu brát jako podraz - my!«

»Myslíme to smrtelně vážně,« odvětila. »Nemáme trpělivost snášet další vaše podrazy. Na vašem smýšlení nám nezáleží. Smýšlení několika málo slušných nevyváží nebezpečí hrozící od těch zlých.«

»Škoda,« odušil jsem. »Doufám, že nám povolíte rozumnou lhůtu, abychom nemuseli utíkat příliš zbrkle.«

»Tedy - uznáváš, že jsme v právu?« podívala se na mě jen tak po očku, ale přitom pátravě.

»Uznávám,« přikývl jsem. »Tento svět je váš. Máte právo nás vyhodit kdykoliv se vám zamane. Potom se musíme odstěhovat, to je prostě princip. Ale - bude to škoda.«

»Škoda? Ale jen vaše. My vás nepotřebujeme.«

»Jistě, my na tom proděláme víc. Ale i vy ztratíte, když odsud odejdeme. Přijdete - o čisté svědomí.«

»Svědomí?« vybuchla. »O svědomí nám chceš vykládat a sám patříš k národu, který žádné nemá!«

»Co víš o *mém* svědomí?« odsekl jsem tvrdě. »Musíte uznat, že je mám čisté. Nikdy jsem vás neoklamal a vždycky jsem se snažil mírnit chyby druhých - ať na naší, nebo na vaší straně.«

»Nemáš právo si na nás stěžovat!«

»Mám. Kdybyste mě poslechli, nevyvraždili byste zbytečně Hamburk a Kolín - sto třicet šest tisíc mrtvých lidí a ani nevím, kolik zbytečných obětí bylo u vás. Asi bych si na vašem místě tolik životů na svědomí nevzal. Ano, byli jste v právu, Němci si na vás stěžovat nemohou, ti se na vás provinili. Ale podle mého jste mohli chvilku počkat. Zapomínáte, že jsou i jiní lidé než Němci.«

»Ale jsi tu sám. Měl jsi větší problémy se svými krajany, než s námi. Poměry mezi lidmi na Zemi se od zdejších lišit nebudou. Snad ve vaší civilizaci existuje část lidí spravedlivých, ale nezlob se na mě, jako celek jste příšerní.«

»Je to možné,« připustil jsem. »Souvisí to s tím, že je naše civilizace mladší než vaše. Bude nám asi ještě dost dlouho trvat, než se dostaneme na takovou úroveň, abychom mohli být rovnocennými partnery vyspělejších civilizací.«

»Tak vidíš!«

»Ano, je tomu tak,« pokýval jsem hlavou. »Ale my budeme hledat dál a kontakt s jinými civilizacemi najdeme. Nebude-li to tady, bude to jinde.«

»Nejprve byste si měli udělat pořádek na Zemi,« odtušila.

»K tomu jistě časem dojde,« přikývl jsem. »Doufám.«

»Ale my nemůžeme čekat, kdy se napravíte. Máte mezi sebou pěknou sběr a nás to už stálo příliš mnoho. Odejděte odsud!«

»Když na tom trváte, nemáme jinou možnost.«

»My na tom trvat budeme. Odejděte. Dáme vám na to rok.«

»To není rozumná doba,« zavrtěl jsem hlavou. »Vy byste to za rok nejspíš stihli, my to nestihneme. Ty to dobře víš.«

»Dva roky jste potřebovali, abyste vystěhovali všechna zdejší města. Teď budete stěhovat jen jediné.«

»Ano, ale lidí je víc než dřív, předtím jsme nemuseli stěhovat obyvatele Berlína. Další problém vidím v tom, že to nebude po zemi a navíc ani nemáme kam ty lidi nastěhovat.«

»Máte na to celý váš svět!«

»Ano, ale tam žije přes pět miliard lidí. Volná oblast podobná zdejší berlínské enklávě se na našem světě nenajde.«

»Kolik tedy budete potřebovat?«

»Nevím,« pokrčil jsem rameny. »Myslím si, že pět let by nám stačit mělo. Máte mé slovo, že tu nezůstaneme ani o hodinu déle, než bude nezbytně třeba. Budu se snažit zkrátit to, jak to půjde.«

»Dobře, tedy pět let. To je poslední lhůta. Ale ať tu nikdo z vás nezůstane. Vezměte si všechno co vám tady patří - ale zmizte!«

»Nepotěšila jsi mě - ale budu se snažit splnit to. Necháte mě teď vrátit se do Berlína?«

»Tvůj létající stroj je stále připraven před vchodem.«

»Tak se tu zatím mějte.«

Prošel jsem vedle ní špalírem ostatních. Bylo mi z toho velice smutno, ale cítil jsem, že jsem jinak jednat nemohl. Nechtějí nás tu - odejdeme. Ale to všechno kvůli nějaké - a jak Uaxio říkala, poměrně malé - bandě?

Třetí Německo

Vrtulník hladce přistál na střeše hotelu Rote Fahne.

Od prohraných voleb jsem bydlel tady - ve svém. Obsadil jsem apartmá v nejvyšším patře a odtud řídil své podniky. Také teď jsem se sem stáhl, abych si to všechno ještě jednou promyslel.

Situace v Nové Zemi vypadala tentokrát naprosto beznadějně. Mají hlavonožci právo rozzlobit se a s konečnou platností všechny Němce vyhodit? O tom jsem nepochyboval, je to jejich svět. Budeme se muset spakovat, to jediné z toho vyplývá. Ale - jak to udělat? Jak?

Zvedl jsem telefon, zavolal Kurtovi Wernerovi a požádal ho, aby mi poskytl v nejbližší možné době vysílací čas. Tohle zbývající privilegium vyjednávače s hlavonožci bych měl mít i v rádiu Berlín, ale tam jsem je nikdy nevyužil. Kurt by mi to ostatně splnil i bez toho.

»Co se děje?« ptal se mě Kurt.

»Ani se neptej,« povzdychl jsem si. »Povím ti to, až se dostanu do televize.«

Sjel jsem výtahem dolů a do budovy televize došel pěšky. Byla ostatně jen dva bloky od hotelu.

»Povídej, co se stalo?« vítal mě Kurt úsměvem, ale hned ve dveřích zvážněl, jakmile mě viděl.

»Když ti řeknu, že nastane konec světa, neuvěříš mi. Bohužel, je tomu tak. Hlavonožci vypověděli smlouvy. Budeme se stěhovat na starou Zem.«

»Vidíš - a ty jsi jim vždycky tak věřil!« podotkl Kurt.

»Ne oni, my neseme vinu na tom, co se stalo!« vybuchl jsem. »Já bych to na jejich místě neudělal, ale uznávám, jsou v právu.«

Vysvětlil jsem mu, jak právě objevili a zlikvidovali německé záškodníky, kteří se pokusili o nemožné - definitivně je zničit.

»Já se ničím vinen necítím, ale po tomhle by mi hanba ani nedovolila tady zůstat,« řekl jsem.

»To bude problém,« odpověděl Kurt vážně. »Ani my ostatní přece vinni nejsme, rozhodně ne všichni.«

»Mě přesvědčovat nemusíš,« pokrčil jsem rameny. »Měl bys to vysvětlit těm, kdo ten podraz zorganizovali. Byla to krysí špinavost. Ačkoliv, možná teď křivdím - krysám.«

»Taky že jim to vysvětlím!« kasal se Kurt.

Zvedl telefon a zavolal Gertě, aby okamžitě všeho nechala a přijela za námi do televize.

»Nejezdi podzemkou, vezmi si auto,« nabádal ji. »Ano, jistě, vím o tvé ekologické kampani proti autům, ale ta právě teď skončila.«

Za malou chvíli jsme byli pohromadě. Gerta přilétla jako vítr, ve dveřích vynadala Kurtovi, že si dovolil zlehčit kampaň proti autům, ale když se dozvěděla pravou příčinu hřbitovní nálady, zbledla i ona.

»Tohle snad hlavonožci nemyslí vážně?« mračila se.

»Bohužel myslí,« usadil jsem ji. »A je to i naše vina. Moc brzy jsme pustili z hlavy zdejší nácky.«

»Kdyby po nás chtěli vypátrat všechny viníky a vydat jim je, nedivila bych se. Vyhověla bych jim i kdyby je chtěli pro výstrahu po kusech rozvěšet po stromech. Ale vyhodit nás všechny?«

»Oni to chtějí,« pokrčil jsem rameny. »Můžeme je kritizovat, můžeme je zkusit přemlouvat, ale to je asi tak všechno. Poslechnout je nakonec musíme.«

»Ani ty bys to s nimi ještě nějak nedohodl?« podívala se na mě s dětskou důvěřivostí.

»A když ti řeknu, že jsem rád, že teď nejsem pro výstrahu po kusech rozvěšený na stromech kolem Xijtry?«

Gerta zesmutněla.

»Když ani na tebe nedají...«

Začali jsme spolu sepisovat *závěrečný projev k německému národu*, jak jsem to pracovně nazval. Bylo pozdní odpoledne, za chvíli bude beztak čas na zprávy, stihl jsem sepsat jen hlavní body s tím, že zbytek stihneme improvizovat.

V nejlepším se přihnul do studia Reinhard Herzog, tiskový mluvčí Radnice, se svazečkem papírů v aktovce.

»Možná už ani nebude nutné, abyste to četl,« řekla mu smutně Gerta, sotva k němu vzhlédla.

To neměla dělat. Reinhard se okamžitě rozčilil a nebyl ochoten vyslechnout žádné rozumné vysvětlení. Vykřikoval, že si omezování svobody slova šeredně odskáčeme - jako kdyby se v Rádiu Berlín už dávno nevedl jen monolog *Vzkříšení Německa* a zdejší půlhodinky byly něčím víc než dobrovolně dávaným prostorem k jeho - ztrapňování.

»Dobrá,« řekl jsem. »Dostanete čas, dokonce na obou kanálech najednou. Nemáme proti vám jiný pořad.«

»To je něco jiného!« čepejřil se Reinhard. »Tak to má být!«

Na kanálu *Berlín Dvě* měl ještě skoro půl hodiny běžet naučný film, ale Kurt jej nařídil přerušit a propojit kanály na zdejší studio. Na udivený dotaz technika přikývl, že dnes budou příliš důležité zprávy.

Tak to osobně ohlásil ještě předtím, než se kamery soustředily na potěšeného Reinharda - myslel si asi, chudák, že to bude kvůli jeho obvyklým sebechválám.

»Vážení spoluobčané,« řekl Kurt, »neodcházejte, prosím, od obrazovek a pozvěte k nim i své známé. Stalo se něco, co změní život každého z nás. Vyslechněte si zprávy Radnice, a po nich mimořádné zprávy naše. Vysíláme je současně na obou kanálech, aby nikomu ani slovo neuniklo. Věnujte nám, prosím, nejvyšší pozornost.«

Pak pokynul a kamera zabrala růžolícího Reinharda, který ani teď nepochopil, že **jeho** zpravodajství bude pouze úvodem k něčemu opravdu závažnému.

Nedal se otfást a spustil, jak to měl napsané na papíře.

»Drazí soukmenovci!« začal pateticky, jak to měl zřejmě dobře odkoukané od Vůdce Adolfa Hitlera.

»Radnice se rozhodla vyhovět četným žádostem na udělení licence firmě Schwarzkopf, která již brzy v centru Berlína postaví důstojné lázně se sladkou i mořskou vodou. Nebudete muset za mořem dojíždět až do Topferingu a platit vyděračské ceny v tamních drahých hotelích. Nové lázně vám tytéž požitky poskytnou levně i v centru našeho města.«

Aha - firma Schwarzkopf, patřící primátoru Köppkemu, podle očekávání vyhrála konkurs. Budiž jí čest a chvála - škoda, že si svého vítězství dlouho neužije.

»Jako další značný příspěvek Radnice k čistotě města můžeme dnes označit zavedení převratných odpadkových košů se samočinnými sběracími stroji na jejich odvoz.«

Tuto zakázku dostala firma bratra Hanse Köppkeho. Nebyl to konkurs, neboť nikomu jinému čistota města neležela v hlavě natolik, aby se o tuto zakázku ucházel. Samočinné sběrné stroje byly možná dobrý nápad, ale v podstatě prkotina, dobrá k čerpání peněz z městské pokladny. Výborně - ale pozdě, dalo by se říci.

»Další novinka je obzvlášť důležitá. Po létech odloučení od mateřské vlasti ohlašuje nová cestovní kancelář **KWUG** něco, nad čím určitě zaslží oko každého, kdo si ještě vzpomene na

starou dobrou vlast. **KWUG** nám poskytne přesně to, co jsme si celou dobu přáli. Od příštího měsíce začíná pořádat opak toho, co tak bezostyšně provozují cestovní kanceláře Vávra. Namísto invaze drzých, bohatých Američanů do našeho světa - svobodné cestování Němců po jejich staré vlasti na Zemi. Zájezdy do starého Berlína, Kolína nad Rýnem, Stuttgartu, Hamburku na Labi, ale i do okolních zemí, kde nás všude uvítají jako vzácné hosty - v Liberci, Chebu a Karlsbadu. Můžete již dnes podávat přihlášky!«

Kdybys věděl Reinharde, pomyslel jsem si smutně, že nová cestovka **KWUG** znamená **Kurt Werner Und Gerta**, určitě bys jí tuhle reklamu nedělal. Ale to bys musel vědět víc než víš. Jenom škoda, že se všemi cestovkami bude brzy konec. Snad by tě potěšilo, že stejně to má spočítáno i *Vávra Interstellar*.

Odešel jsem ještě do vedlejší místnosti projednat podrobnosti s Gertou. Kurt sem vzápětí přišel také.

»Bude to skoro stejná bomba, jako připravili hlavonožcům Hitlerovi pohrobci,« řekl smutně.

Reinhard Herzog vedle ve studiu končil. Jeho oslavné ódy na malicherné vymoženosti zaváděné Radnicí byly podobné jeho útokům na všechno, co mělo souvislost s mými aktivitami. Normálně se jimi část diváků bavila, zejména v očekávání, co na to ukáže Gerta a její štáb kameramanů. Největší smůlu měl Reinhard, když pěl chválu na nový primátorův hotel na břehu moře a televize hned poté ukazovala záběry z neštěstí, když se právě tato stavba, narychlo naprojektovaná a postavená na příliš zvětralém útesu, krátce po dostavění zřítla. Bylo to naštěstí v noci, takže to prošlo bez obětí.

Náhle jsem zpozorněl.

»Náš primátor má připravená ještě další překvapení pro ty, kdo při něm věrně stáli,« utrousil jen jako mimochodem. »Zdá se, že se opět jeví reálné rozšiřování naší Říše. Neschopné české vyjednavče nahradí naši emisari. Můžeme od toho očekávat i návrat německé krve zpět do míst dočasně ztracených, konec potupného ústupu a nebývalý rozkvět Nového Německa. Heil Neues Deutschland!«

Panebože! Že by za tou špinavostí stál - sám starosta?

Reinhard Herzog se naposledy uklonil do kamer a s úsměvem na tváři vstal. Červené světélko na kameře však dále svítilo a mluvčího Radnice to trochu zmátlo.

V té chvíli jsem vstoupil s doprovodem Gerty a Kurta.

»Prosím, posad'te se ještě,« pokynul jsem Reinhardovi.

»Nemám... nemám ani oprávnění účastnit se debaty,« zakoktal překvapením. Jistě, minulá debata byla pěkný debakl. Když to neměl předem na papírku, nevěděl si s otázkami rady.

»To nebude debata, pane Herzog,« uklidňoval jsem ho, ale měl jsem tisíc chutí vzít ho pod krkem místo za rameno.

»Tak snad mohu odejít,« snažil se opustit své dosavadní místo.

»Jen sed'te, vás se to týká stejně jako všech,« zamáčk'l jsem ho zpátky do sedadla a posadil se vedle něho. Kurt se posadil z druhé strany, takže přehradil Herzogovi druhou příležitost k ústupu, kdežto Gerta se graciézně usadila vedle svého chotě.

»Můžeme-li věřit přítomnému panu Herzogovi, připravil nám primátor Hans Köppke největší překvapení v dějinách města Berlína i Nového Německa,« začal jsem úplně jinak, než jsem měl napsáno na připravených papírech. Kurt s Gertou se na mě po očku podívali, ale nic neřekli. Bylo to ostatně i v jejich stylu - zvláště Gerta se nikdy nenechala zaskočit nečekanou změnou.

»Namísto mne, neschopného vyjednavče, navíc Čecha, pan primátor nejspíš už své emisary k hlavonožcům poslal,« řekl jsem pořád ještě klidným hlasem.

Reinhard Herzog se na tato slova opět usmál a uklonil přímo do kamery, která ho právě zabírala. Bylo to přiznání, nebo by si rád přisvojil zásluhu na něčem, o čem sám ani nevěděl? Chtěl jsem věřit, že to druhé, že ještě nic netušil.

»Naštěstí pro pana primátora si nejsem jist, zda emisáři vyslaní ke Kopffüsslerům byli od něho,« přitvrdil jsem tón hlasu. »Neměli totiž za úkol vyjednávat, ale dopravit do hnízd Kopffüsslerů ničivé bomby a zaútočit na všechna současně. Výsledek je přesně takový, jak se od té podlosti dalo očekávat. Že jsou všichni emisáři mrtví - celkem dvě stě dvacet šest mužů, to je maličkost, nelituji je. Mnohem horší je, že tím zákeřným porušením příměří rozzlobili na nejvyšší míru hlavonožce. Ti teď tvrdí, že jsme porušili dohody, a mají pravdu. Německé ničivé bomby jsou v jejich moci. Namířili je na Berlín a my všichni máme ultimátum: v nejkratší možné době se bezpodmínečně vrátit na starou Zem. Pane Köppke, je-li to vskutku vaše dílo, připravil jste nám kolosální a opravdu nezapomenutelné překvapení!«

»To není možné!« vykřikl Reinhard Herzog. »Primátor měl na mysli jistě něco úplně jiného!«

»Ať už tu podlost vyvedl primátor Hans Köppke nebo někdo jiný, předpokládal jistě vítězství, ale nevyšlo mu to,« obrátil jsem se na Reinharda. »To ale není všechno. Pro případ selhání akce měli bandité hlavonožcům tvrdit, že jsem zákeřné přepadení zosnoval já. Stálo mě to pár hodin věznění, což je maličkost proti tomu, co nemohu odvrátit. Budeme muset vyklidit Berlín - a vrátit se na Zem.«

»Ale to není možné!« opakoval Reinhard Herzog. »To snad nemohou udělat, to je porušení dohod!«

»Ano, to je porušení dohod,« řekl jsem. »Dohody uzavřené do dnešního dne neplatí. Neporušili je hlavonožci, ale my. Od nich je to jen logický důsledek našeho pokusu o zákeřný smrtící útok na jejich města. Pane Herzog, potkáte-li primátora Hanse Köppkeho, vyříd'te mu, ať mi dnes raději nechodí na oči. Musel bych ho na místě zabít, že nám zničil Berlín. A také jakéhosi majora Ottise, který přepadovým komandům velel. Kdo ho znáte, vyříd'te mu mé upřímné pohrdání.«

»Nech je být, Oto,« přerušila mě smutně Gerta. »Většina z nás opravdu neví, že k něčemu podobnému mělo dojít. Co ti o tom přesně hlavonožci řekli?«

Přerušila mě, jak jsme to měli ve scénáři, jakmile řeknu první otřesná fakta. Podíval jsem se ulehčeně na ni a vrátil se do původního konceptu. Papíry jsem nechal ležet - mohl jsem mluvit i bez nich.

»Jakmile zjistili, že naše podivné nákladní automobily skrývají atomové nálože, pobili posádky a ponechali naživu jen neozbrojené řidiče. Když jim pak tvrdili, že jsem za celou touto akcí já, zavolali si mě a uvěznil. Naštěstí je včas napadlo, že jsem je nikdy neoklamal. Nejspíš nic nevíte o metodě spolehlivého zjištění pravdy, kterou oni ve výjimečných případech používají. Otevřou člověku lebku a připojí jeho mozek k mozku vyšetřovatele. Ten pak může zkoumat všechno, co si dotyčný myslel - od narození do smrti. Nic se potom nedá zatajit. Procedura je bohužel nevratná a končí smrtí, proto bývá používána výjimečně. V takové chvíli ale byla oprávněná. Dozvěděli se všechno. I to, jak major Ottis své chlapce nabádal, aby za viníka označili mě. Naštěstí mu lest nevyšla, ale mohlo to dopadnout hůř - nejen pro mě.«

»Jak - hůř?« optala se Gerta.

Tuhle otázku měla ve scénáři, ačkoliv také nechala na stole ležet připravené papíry a mluvila zpaměti. Neznala ale podrobnosti a když jsem vykládal o metodách hlavonožců, jak naprosto spolehlivě zjistit pravdu, znatelně zbledla.

»Emisáři majora Ottise dodali hlavonožcům odjištěné bomby, připravené k výbuchu. Kdyby nevyšla včas pravda najevo, vyhodili by nás do vzduchu i s Berlínem. Ohrožuje nás teď

sedmadvacet bomb odplaty V-5, navíc v nejhorším možném uspořádání - v kruhu, kde je Berlín ve středu. To by nepřežil nikdo ani v nejhlubším úkrytu.«

»Ale co budeme dělat? Většina z nás přece nemá s majorem Ottisem nic společného!«

»Majoru Ottisovi a jeho maníkům můžeme všichni poděkovat za největší překvapení poslední doby. Sbalíme si kufry a odcestujeme z této planety - navždy.«

»Myslíš si, že odchod Němců z Nové Země je nevyhnutelný? Nebude možné Kopffüsslery ještě přemluvit?« řekla Gerta s takovou nadějí v hlase, jako kdyby nevěděla, co jí na to odpovím.

»Obávám se, že tentokrát ne. Emisaři majora Ottise to zpečetili natrvalo a jeden **neschopný Čech** to nezachrání. Pokud po tom bude někdo toužit, vezmu ho vrtulníkem na další jednání, může to zkusit. Ale nezaručuji mu, že si nevytáhnou z jeho hlavy pravdu. Rozezlení jsou na to dost - a mám dojem, že plným právem.«

»Co tedy budeme muset udělat?«

»Především zastavíme stavby. Všechny stavební investice jsou ode dneška v Novém Berlíně jen vyhozené peníze. Chci se obrátit na staré Německo a získat na Zemi azyl, doufejme lepší než v Denveru. Milion nových obyvatel nebude pro staré Německo snadný oříšek, ale Němci své krajany jistě nenechají ve stychu. Nepřijdete tam přece s holýma rukama, peněz máme dostatek. Mám v současnosti ve švýcarských bankách finanční prostředky ve výši několika tisíc dolarů na každého Němce. Ano, vydělal jsem miliardy. Použiji je ke zmírnění katastrofy, když už jsem jí nedokázal zabránit, stejně jako jste své milióny dolarů utratili vy za chleba v Denveru.«

»Dáš je i těm, kdo byli proti tobě? I starostovi, kdyby se přece jen ukázalo, že major Ottis byl jeho člověk?«

»Nemíním dělat výjimky,« zavrtěl jsem hlavou. »Peníze se dostanou i pro pana starostu - ale ne každému zvlášť. Pokusím se jimi zajistit lepší pozici pro všechny. Od nákupu pozemků po stavby. Ale musíme také vypátrat, kdo za tu katastrofu zodpovídá. Kopffüsslerové nám pomohou, je to snad i jejich zájem. Ale ať je to kdokoliv, až ho zjistíme, bude s ním zle. Asi by měl využít nejbližší cesty na Zem k útěku do Brazílie nebo Argentiny - dodnes jsou na Zemi státy, které zločincům poskytují azyl a nevydávají je soudům mateřské země. Tady se mu určitě nepovede dobře.«

»Jsi přece odpůrce trestu smrti,« vyskočil Kurt.

»Ale příznivec předání těch zlosynů hlavonožcům. Mají na ně nárok větší než my. Vydáme je jejich spravedlnosti.«

»Pak jim ale vůbec nezávidím,« otrásla se Gerta.

»Vraťme se k odchodu na Zem. Ačkoliv to původně vypadalo na vyhazov se lhůtou čtyřiaadvaceti hodin, dosáhl jsem odkladu pět let. Není to moc, ale stačí to, abychom se na ten exodus řádně přichystali. Budeme se muset na Zemi postarat o výstavbu domů. Určitě nám to půjde stejně rychle jako tady a bude lepší, zajistíme-li si přístřeší sami, než aby nám je někdy někdo vyčítal. Hlavonožci nevyžadují, abychom Berlín zbořili. Není v tom velkorysost - chtějí nás mít pryč co nejdřív. Na druhou stranu jim nebude vadit, když si odsud odvezeme všechno. Nejen majetek, co se dá naložit a odvézt, ale i továrny, cokoliv.«

»A co zdejší plodiny?«

»Byly vytvořeny pro nás, vezmeme si je s sebou. Některým se na Zemi daří, jiné bohužel uhynou. Co dělat, musíme opět poděkovat majoru Ottisovi.«

»A co tvé hotely?« zeptala se mě.

»Neměl jsem do nich investovat,« usmál jsem se smutně.

»Nemrzí tě to také? Zbude ti vůbec něco?« nadhodila Gerta.

»Spojil jsem svůj život s Novou Zemí natolik, že mě to bude mrzet stejně jako vás. Ale nemusíte se bát, ty hotely mi ještě vydělají veliké peníze. Až lidé na Zemi zjistí, že Nová Země

končí a oblíbené exkurse do cizího světa nebudou mít pokračování, poletí ceny nahoru. Sice jen na pět let - ale i to bude zlatý důl.«

»Co budeš dělat potom? Vrátiš se do Čech?«

»Mohl bych, když mě nebudete potřebovat a chtít. O mě se nestarejte, já už si poradím. Do Čech mě ale nic netáhne – přiznám se, zatímco jsem byl zajatcem tady, rozpadla se mi doma rodina. Vlastně také nemám kam se vracet.«

»Vrátím se k těm penězům,« pokračoval Kurt. »Nebude těch pár tisíc dolarů na osobu příliš málo?«

»Bylo to málo v Denveru, kde stálo kilo chleba deset dolarů. V Německu to znamená slušný začátek. Nikdo nás tam přece nebude okrádat. Našimi stroji postavíme domy levněji, než to dokáží na Zemi. Navíc si každý k tomu přiveze, co mu tady patří.«

»Co bude na Zemi s identifikačními mobily?«

»Budeme se muset asi přizpůsobit zemi, která nás přijme a kde se usadíme. Banku přestěhujeme spolu s námi - po dobu přechodů se zmrazí úroky z úspor, ale jistoty si nemůžeme nechat vzít. Budu to garantovat svými penězi.«

»Ach jo, to jsme to dopracovali,« povzdychla si Gerta.

»My ne,« zavrtěl jsem hlavou. »Nebýt těch několika, kdo se nevzdali násilí, žili bychom si spokojeně dál. Bohužel se mi s Hitlerem nepodařilo zabít zpupnost jeho obdivovatelů - a odnesou to všichni.«

Televizní přenos skončil a na jeho závěr Gerta ohlásila, že jeho záznam brzy zopakujeme těm, kdo přímý přenos nestihli.

Já jsem raději vystoupil na střechu hotelu Rote Fahne, abych se vydal na Zem. Musel jsem nejprve na letišti natankovat plné nádrže - Evropa se od Nového Berlína právě pomalu vzdalovala a musel jsem přeletět daleko nad Rheinland, abych se na Zemi mohl vynořit kdesi nad Středozezemním mořem poblíž Egypta. Messerschmidt byl dobrý stroj a po několika hodinách letu se ozvalo letiště Mnichov, kde jsem rádiem vyjednal mezipřistání s doplněním paliva. Současně jsem žádal vládu Německa o pomoc krajanům a snažil se přesvědčit je o vážnosti situace a nutnosti jednat bez odkladů.

»Němci na Zemi by měli svým krajanům v této těžké chvíli pomoci,« hovořil jsem je na mimořádném zasedání vlády, které kvůli tomu svolali. »Nerozhoduje, že se Němci na Nové Zemi dostali do této nezáviděníhodné situace vlastní vinou. Tu má malá skupinka, ostatní potřebují nutně pomoc a doufají, že ji dostanou - právě od vás.«

»A kdyby se ukázalo, že vám nebudeme moci vyhovět? Vždyť je to celý milion uprchlíků - takovou humanitární katastrofu si těžko někdo v Evropě představí!«

»Pak buď požádám o pomoc Spojené národy, nebo zakoupím od některého státu nějaký ostrov. Prostor musíme získat, i kdybychom měli postavit umělý ostrov na pylonech uprostřed Atlantiku.«

»Vy byste to dokázali?« podíval se na mě tělnatý německý ministr hospodářství pochybovačně.

»Nevím. Nadhodil jsem to jen jako zoufalou možnost úplně na konec, kdyby všechno ostatní selhalo.«

Pak se šli poradit a když se vrátili, požádali mě, abych se pro odpověď zastavil - do měsíce. Nevěřil jsem svým uším.

»Snad se nechcete celý měsíc rozhodovat, kde nám vyhradíte místo? Uvědomte si, nebudeme mít dost času na stěhování.«

»Nejprve musíme rozhodnout, zda váš neúměrný požadavek vůbec akceptujeme či nikoli. Podrobnosti by přišly na řadu později.«

»Čím více času promrháte, tím hůř,« upozornil jsem je. »Jedná se přece o vaše krajany.«

»A proč je neumístíte v Čechách?« zněla nevinná odpověď.

»Protože část Němců nás Čechy pořád ještě nazývá *das tschechische schweinehund*,« odtušil jsem. »Dovedu si představit, co by to vyvolalo. O neshody nemám zájem. Navíc jsou Čechy menší, byl by to tím větší problém.«

»Vidíte - a nám vytýkáte pomalost? Nedávno jsme přijímali Východní Němce. Přinesli si dosavadní území, nikoho jsme nemuseli stěhovat. I tak to byla pro hospodářství Německa velká zátěž.«

»Tihle s sebou přinesou své továrny, mimozemské plodiny, zkušenosti - a také peníze,« ujišťoval jsem je. »Nepřijdou s holýma rukama, nebudou potřebovat jinou pomoc, než místo.«

»Dáme vám vědět za měsíc,« vyprovodili mě. »Musíme to nejprve prodebatovat s národem. Budeme se snažit vám vyhovět, ale bez souhlasu voličů by takový krok znamenal politickou sebevraždu, to snad pochopíte.«

»Prohrál jsem volby v Novém Německu a přece se pro Němce angažuji dál,« opáčil jsem

»Vaše chyba, tím se chlubit nemusíte. Ani nás tím zatěžovat.«

Nasedl jsem do Messerschmidtu v bídné náladě. Ale nesměl jsem to vzdát. S plně dotankovanými nádržemi jsem mířil na opačnou stranu - do Paříže.

»Vy se opovažujete nabízet nám mizerných padesát miliard dolarů za naše, francouzské území?« nadzvedl obočí ministr financí Francie. »Jak si to představujete, pane? To je přece směšné a drzé!«

»Nutně potřebujeme jakékoliv místo na Zemi. Jde mi o milion životů, pochopte to. Spokojíme se i s několika atoly kolem Murruroa, beztak zničenými atomovými pokusy.«

»Budeme je ještě potřebovat,« zněla odmítavá odpověď.

»Máte přece takových ostrovů více. Tolik miliard dolarů z nich neuvídíte ani za sto let. Vděčnost nemusíme vyjádřit jen slovy díky, máme co nabídnout.«

»Na sliby toho druhu nemůžeme dát. Zejména když se to týká Němců - a navíc Hitlerových pohrobků. Francie má s nimi špatné zkušenosti. Vy ostatně za ně mluvit ani nemůžete. Nezlobte se, ale sám jste přiznal, že období vašeho samozvaného diktátu nedávno skončilo. Umístit milion Němců na francouzském území po nás prostě nemůžete chtít. Dohadujte se s vládou Německa.«

»Milion lidí se do Německa nevejde a Německo nemá žádné zámořské ostrovy. Češi nemají Němce v lásce stejně jako vy - a přece je v této těžké chvíli zastupuji. Když Němcům pomáhá Čech, proč ne Francouzi? Nechci je přece umístit na území mateřské Francie, jednalo by se nejspíš o pár ostrovů daleko odtud, kde vám nebudou překážet. Francie se to dotkne méně než současná imigrace.«

»I to je francouzské území. Francie musí dbát i na osudy svých zámořských obyvatel. Litujeme, nelze.«

»Já ten prostor pro Němce získat musím,« trval jsem na svém. »I kdybych měl seškrábnout z Nové Země pustý ostrov a přemístit jej na Zem - ale neumím odhadnout, co by to udělalo s její rovnováhou. Mohlo by to vyvolat vlnu zemětřesení nebo ničivé tsunami. Doufám, že se dohodneme i bez toho - milionu Němců hrozí zkáza.«

»To není naše starost. My je nechceme. Jděte jinam.«

Práskl jsem dveřmi, ale tím se nic nevyřešilo.

»Teoreticky by to snad možné bylo,« uvažoval ustaraně, ale ochotně ministr zahraničí Velké Británie. »Mohli bychom vám prodat Falklandy. Samozřejmě s vědomím, že si na ně činí nároky Argentina, ale to by se snad vyřešilo ke všeobecné spokojenosti. Museli byste ale respektovat místní obyvatele a zaručit se, že je nebudete omezovat. Žije tam asi dva tisíce lidí z rybářství nebo z ovcí. Je to jisté omezení, ale na druhou stranu, Falklandy jsou větší než požadujete.«

»Falklandy? Ty přece leží tak blízko Antarktidy, že tam kromě trávy nic neroste. Milion obyvatel se tam ani neuživí. Pěstování ovcí vyžaduje prostor a pro nás by asi nezbylo vůbec žádné místo.«

»Jiné území ale nepřipadá v úvahu, Británie už nemá kolonie. Mezi námi, kdyby nešlo o Němce... Můžete to ještě zkusit u Austrálie. Snad by vás nechala ubytovat někde na australském kontinentu.«

»Kde? Na poušti?«

»Třeba na poušti. Na Q-Zemi jste přece podle libosti porouchali počasí, co vám to udělá?«

»Místní obyvatelé to uměli, my lidé ze Země ne.«

»Neměli jste se s tamními bytostmi pohádat.«

»To vím také, ale potřebuji to vyřešit. Situace je kritická.«

»Zkuste to raději přímo u Organizace spojených národů,« řekl ministr zahraničí. »My vás tam určitě podpoříme. Ale kdyby vám nic jiného nevyšlo, Falklandy nemusí být špatným řešením - Němci přece budou jistě stavět více na průmyslu, než na zemědělství. Anglie dnes také většinu zemědělských plodin dováží a obilí už ani nepěstujeme. Kanadské je levnější a naše mu nemůže konkurovat.«

»Děkuji - rozmyslím si to,« řekl jsem a otočil se k východu.

Byla to zatím - nejlepší nabídka ze všech. Aspoň něco.

Ale - mohou Němci stavět na svém zaostalém průmyslu? Co mohou dát na světový trh převratného? No - možná by se něco našlo. Energetické kondenzátory, využívající torzní pole? Umožňují, aby elektrárny pracovaly rovnoměrně bez ohledu na špičky. Potřebují ale lepší zabezpečení, při tvrdém zkratu by mohly energii uvolnit s účinky atomové pumy, jak se stalo v Berlíně s Nordenovou laboratoří.

Rezonanční změkčovače skály? Ty nejspíš dokáže okopírovat a levně vyrábět kdekdo. Němci vlastně nemají nic jiného než dary hlavonožců! Nejdůležitější z nich jsou plodiny, které bytostně souvisí se zemědělstvím.

Vrtulník Messerschmidt přistál s posledními kapkami na dně nádrží na letišti Nový Berlín.

Požádal jsem správu letiště o dotankování a vzal si taxi do centra. Zakrátko jsem už vstupoval do budovy televize.

»Jak jsi dopadl?« vítal mě Kurt.

»Pojď se mnou do nejbližší restaurace,« žádal jsem ho. »Mám hlad, že bych snědl i vlka. Prohovoříme to tam.«

Zakrátko jsme seděli u stolu, ale Kurt byl s jídlem brzy hotov, já jsem si poručil dvojitou porci.

»Je to na draka,« prohlásil jsem už cestou sem. »Nikdo se kvůli nám nevzdá ani pídi půdy. Milion lidí není na staré Zemi kam umístit. Azyl by nám poskytl jen Angličané na Falklandech. To je ale pustina, kde roste jen tráva, žijí ptáci a ovce. Rusové by nám přenechali kus Sibíře za polárním kruhem, ale tam je to horší než na Falklandech, navíc budou trvat na své suverenitě - to znamená, že by nás mohli buď vydírat, nebo kdykoliv vyhodit. Austrálie by se možná uvolila dát nám pár čtverečných kilometrů pouště. Zatím neřekli ano, ale snad by nám pomohli - ale to by

bylo peklo bez vody, kde nevydrží ani domorodci; radši bych to ani nezkoušel. Po špatných zkušenostech z Denveru jsem s Američany raději ani nejednal, i když už by mě snad nechtěli zatknout.«

»Cožpak se na Zemi nenacházejí jiné pustiny?«

»Pustin je dostatek. Ale všechny už někomu patří a nikdo nám z nich nedá ani kus pouště.«

»To je tedy - katastrofa,« zachmuřil se Kurt.

»Fakt už začínám uvažovat o tom, že na vhodnou pozemskou mělčinu posadím jeden Novofříský ostrov. Hlavonožcům by ani nechyběly. Napadlo mě to včera ve Francii.«

»Blázníš? To je přece šílené.«

»Šílené je, že nám nevyhověli ani vaši krajané Němci. Některý Fríský ostrov - ano, to by bylo přímo kardinálně šílené, ale na rozdíl od jiných šíleností nemusíme počítat se sobectvím lidí! Kromě toho, čím déle o tom přemýšlím, tím se mi to zdá reálnější. Vzpomeň si, jak jsme v Denveru vyměnili kus tábora s polem u Norimberku.«

»Nevíme, zdali na to hlavonožci přistoupí. A není mi ani jasné, jak to chceš udělat. Vykládal jsi, jak se Xijtra prohnula, když musela zkonvertovat americké letadlové lodi. A to byla propust pár set metrů velká. Přetáhnout z vesmíru do vesmíru celý ostrov? Šlo by nejspíš o kilometry a to bude na propusti příliš velké sousto, nemyslíš?«

»Máš pravdu, konvertory Xijtry jsou slabé,« rozvíjel jsem dál svůj šílený plán. »Vždyť pocházejí z konce devatenáctého století, jejich brány neměly být větší než pár metrů. Je až neuvěřitelné, že tudy prošly takové kolosy, jako atomové letadlové lodi. Konvertory Xijtry to vydržely, ale přece jen - byly stavěné na menší zátěž. Co kdyby nám ale Kopffüssleři zapůjčili Nordenův konvertor nedaleko Berlína, tam, kde jsme se my dva setkali? Je přece nejnovější a co do energetických schopností určitě nejsilnější. Oni to tam sice od té doby před lidmi sřeží, ale na rozumné argumenty jistě dají.«

»Neblázni!«

»Víš co?« podíval jsem se na něho. »Nebudeme tady jen tak diskutovat. Pojdme to zkusit. Polet' se mnou a uvidíš! Právě dnes se má poloha Fríských ostrovů krýt s východním pobřežím Brazílie - tam je pásmo přímořského šelfu obzvláště široké, měli bychom povolenou toleranci plus minus sto kilometrů!«

Dojedl jsem a číšník nám telefonem přivolal taxi.

»Počkej přece - nemůžu jen tak odejít z televize.«

»I kdyby se ti televize zhroutila, stojí to za to,« nedal jsem se obměkčit. »Nemáme čas - ten pokus buďto provedeme za pár hodin, nebo až za dva roky. Nezdržuj!«

Dvacet minut poté jsme startovali z letiště. Kurt z haly zavolal Gertu a dal jí instrukce co musí zařídit, aby televize neuznala úhonu.

»Letím teď s Otou Vávrou ke Kopffüsslerům, neboj se o nás, brzy se vrátíme,« končil.

Xijtra naštěstí nebyla daleko. Jakmile se vzdálenosti berou vzdušnou čarou, není pár set kilometrů žádný problém. Ještě slunce nezapadlo - a byli jsme zpátky. Místo ovladače propusti Xijtra jsem měl na popruzích kolem těla zavěšený hranatější ovladač Nordenovy tajné propusti. Kabina vrtulníku byla navíc plná, sotva jsme se vznesli. Nepatrně jsem se sice podivil, jak lehce to vyšlo, ale hlavonožci byli zřejmě odhodláni vyhovět nám ve všem, jen abychom byli co nejdříve z jejich světa pryč. Aspoň tohle šlo tedy hladce.

Nejprve jsme vyložili náklad - neveliký modrý kámen, jaký hlavonožci používají ke svícení ve svých hnízdech. Věnovali mi jej jako suvenýr - tak jsem o něj aspoň požádal. Nevelký - to byl ovšem relativní pojem - měl půl tuny, vrtulník se s ním jen těžce vznášel, zato by se mohl použít i k osvětlení pořádně velké haly. Škoda jen, že nebyl vhodný pro lidské oči, neboť v něm všechno mělo modrou barvu. Na osvětlování se tedy moc nehodil - leda do nějaké strašidelné

divadelní inscenace. Byl to opravdu jen sentimentální dárek na rozloučenou? To jistě ne! Věděl jsem ale, že bude dobrý až později.

Dotankoval jsem po okraj - a vyrazili jsme. Byl pozdní večer, skoro noc, ale museli jsme spěchat. Jednak nastávala právě příhodná chvíle, jednak jsem chtěl udělat šílený pokus a nesměl jsem zaváhat - mohl bych si to třeba rozmyslet.

Dvě hodiny letu k Fríským ostrovům uplynuly jako okamžik plný rozechvělého očekávání. Konečně jsme dosedli na plošinku mezi stromy. K tomu šílenému pokusu jsem vybral Třetí Fríský ostrov, ovál o velikosti deset kilometrů napříč, dvacet podél.

Vydrží Nordenova propust tu zátěž? Kopffüsslerové tvrdili, že tam nikdo z nich nebude, takže i kdyby aparatura vyletěla do povětří, nikomu to neublíží. Kondenzátory, které tam měly funkci zásobárny elektřiny, byly nabitě naplno - energie v nich by měla při výbuchu účinky pořádně velké vodíkové bomby.

»Počkáme hodinu,« řekl jsem, když se rotor Messerschmidtu dotočil a na okamžik jsme vystoupili.

»Proboha Oto, krot' se!« spínal ruce Kurt. »Neztratil jsi přece soudnost? To nemůže dopadnout dobře.«

»Proto tě potřebuji. Někdo musí řídit vrtulník, druhý se postará o zbytek. A protože pilotovat neumíš, budeš sedět jako pozorovatel na téhle plošince. Uvážu ti kolem pasu lano, kdyby se něco nepříjemného dělo, vytáhnu tě do výše. Kdyby ses včas naučil létat, seděl bys za řízením. Já bych raději seděl dole.«

»Človče, Oto, tady nejde o nás dva, i když ani to se mi moc nelíbí. Tady jde o celou Zeměkouli, nemyslíš?«

»Máš pravdu,« přikývl jsem. »Nebude to legrace.«

»Nenecháš toho raději? Co jsi prve říkal, že to může vyvolat? Zemětřesení, vlny tsunami, řetězce nových sopek?«

»Když va bank - tak va bank. Ono to nebude tak horké.«

»Že jsem se pořádně nenaučil modlit, teď by se mi to hodilo!« povzdychl si Kurt odevzdaně.

Dali jsme si druhou večeři. Setmělo se, mezitím co jsme jedli rostlino-masovou konzervu, ohřátou na malém ohníčku.

»Prosím tě, jak vlastně víš, že na Zemi bude správné místo?« pokusil se mě Kurt ještě naposledy zviklat. »Co když zrovna tady bude pevnina s městem, nebo s nějakou vesnicí?«

»Nebude,« odušil jsem a pro jistotu mrknutím zkontroloval hodinky. »Pamatuji si zkrátka oba glóby, takže v každé chvíli vím, jak jsou navzájem pootočené - plus mínus dvacet kilometrů. Jednoduché to není, ale buď to spočítám, nebo si to jen tak pamatuji. Bude tu moře a teď v noci bude nejspíš prázdné. Námořní linky vedou dál.«

Nemohl jsem mu přece říci, že všechny tyhle výpočty plné goniometrických funkcí dělám z hlavy, ani že mám tyto možnosti od hlavonožců implantované i s kusem paměti.

Pak jsem kolem něho pečlivě udělal horolezeckou smyčku a druhý konec lana připevnil v otevřené kabině vrtulníku.

»A dobře si pamatuj všechny své pocity, rozumíš?«

»Neboj se, na tohle nikdy v životě nezapomenu,« ujišťoval mě s trochu kyselým výrazem ve tváři.

Turbíny zavaly a rotor se roztočil. Těžký Messerschmidt se jen nadnesl, všeho všudy o čtyři metry. V noční tmě přímo nad námi se náhle přehnal jasně modrá čára. Mrkl jsem dolů. Kurt na mě mával rukama a ukazoval, že je všechno v pořádku. Opatrně jsem přistál.

»To mělo být ono?« křičel Kurt, protože turbíny pořád svištěly.

»Nasedej,« víc jsem mu ukázal, než řekl.

Kurt naskočil a zavřel posuvné boční dveře. Řev v kabině se rázem zmenšil. Vrtulník se opět zvedl a brzy se vznášel pět set metrů nad nočním ostrovem. Kolem bylo široko daleko pusté moře, ostatní Fríské ostrovy, dříve nezřetelně viditelné - úplně zmizely. Už tu prostě nebyly. Jen vlnící se moře.

Potom kolem nás prolétlo mnohem menší modré kolo, jen to podivně kviklo - jinak se ten zvukový efekt popsat nedal.

Snesl jsem se níž. Teď bylo moře i pod námi a severně od nás se na obzoru zřetelně rýsoval obrys Prvního Fríského. Pátral jsem pod sebou především po lodích, které by tu mohly být - žádnou jsem ale nespapřil. To bylo dobře - případně rybáře bychom museli vrátit zpět na Zem.

»Jak ses cítil?« vyptával jsem se Kurta. »Žádné zemětřesení ani tsunami, které by stálo za řeč, se zřejmě nekonalo, že? Co myslíš, vydržely by to i domy?«

»Trochu se otřásla země,« referoval mi. »Asi jako když se pode mnou nedávno zastavily schody v podzemní dráze, ale ne moc. Domy by to asi vydržely, kdyby tady nějaké stály.«

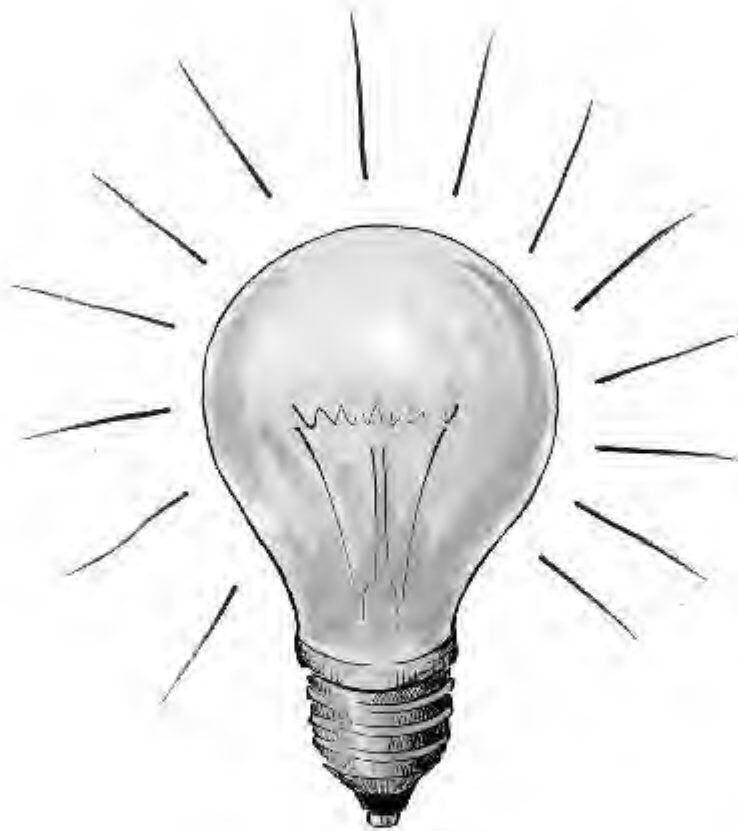
»Tak by to zhruba mělo být. Nu což, půjdeme se sem znovu podívat ráno, teď letíme domů,« řekl jsem rezolutně.

»Bylo to úplně jiné, než když jsme to poprvé přejížděli auty a pak v Denveru pěšky,« tvrdil Kurt. »Tenkrát jsem měl při přechodu intenzivnější pocity. Dnes úplně chyběl vítr.«

»Řeknu ti proč. Tenkrát byl v obou případech mezi našimi světy lokální rozdíl tlaků vzduchu. Proto ten víchř, proto pocit tlaku v uších. Už jsem zažil i uragán, kdy byly mnohem větší rozdíly. Tady jsme se celkem náhodně strefili do okamžiku vyrovnání tlaků. Nebyl bych proti, kdyby to vydrželo do zítřka!«

Nejprve jsme přistáli u Nordenovy pevnosti, kde jsme se vlastně s Kurtem poprvé setkali. Pořád tu stál obrněný transportér, už patřičně zrezivělý, se splasklými koly. Kurt se zachvěl, ačkoliv na jeho střeše dávno nebyly kosti vojína Dvašedesát, zabitého mými blesky, když mě chtěl zastřelit.

Vystoupili jsme z vrtulníku a vešli do pevnosti. Za vchodem se ve svitu baterky zaleskly rozšlápnuté brýle, ale jejich majitel nikde. Seběhli jsme spolu po točitých schodech, já vpředu, Kurt za mnou. Temnou chodbou jsme došli do sálu, osvětleného modrým kamenem. Nikdo tu nebyl. Letmo jsem zkontroloval přístroje pro pozemšťany. Energie ubylo, až mě přejel mráz, ale zůstala tam polovina maximální kapacity. To bylo dobré, měli jsme tedy ještě rezervu. Viděl jsem, že energie stoupá. Pevnost polykala spoustu elektřiny z elektrárny Berlín, ale nejspíš i z dalšího zdroje, protože hladina stoupala rychle. Dosáhne maxima, než začneme další přenos? Pozoroval jsem, jak jí přibývá a odhadl, že by to mělo stačit. Zajímavé, uvědomil jsem si. Hlavonožci sem dodávají energii i teď. Jestlipak ji nedodávali i za Nordena?

Obrátili jsme se a stejnou cestou se vrátili. Nikdo tu nebyl, pevnost pracovala i bez obsluhy. Mohl jsem se nadále spolehnout, že bude fungovat? Ano, to jsem potřeboval vědět.

Nastoupili jsme do vrtulníku a opět vzletěli. Kurt si po startu viditelně oddychl.

»Myslel jsem si, že to Osmatřícítka přežil, ale teď se mi zdá, že ne. Kdo mě potom udal v Hamburku na Gestapu? Musel by to být nějaký soused - no, o mrtvých jen dobré...«

»Jak se vlastně jmenoval tvůj kamarád?«

»Neměl jméno. Byl z Hitlerjugend, opravdu měl jen číslo.«

»Nabízel jsem mu totéž co tobě - život psance, ale přece jen život. Hrdinskou smrt si zvolil sám a dobrovolně. Jeho chyba.«

»Já vím...«

Doletěli jsme do Berlína. Přistál jsem na obvyklém místě a dal jsem doplnit nádrže. Messerschmidt měl proti vyspělým vrtulníkům americké výroby větší spotřebu, ale zatím mi to nevadilo, dosud jsem vždycky doletěl, kam bylo potřeba. V Novém Německu bylo paliva zatím dost. Vzhledem k tomu, že nebyl důvod ke spěchu, vraceli jsme se domů podzemkou.

»Takže už se máme kam stěhovat,« oddechl si Kurt. »Jen by mě ještě zajímalo, kde na Zemi to bude.«

»To ti mohu říct přesně,« usmál jsem se. »Vybral jsem si na to mělké moře sto osmdesát kilometrů od východního pobřeží Brazílie. Totiž - vybral. Nemohu si vybírat místo na Zemi podle libosti, jediné výběrem okamžiku, aby se na tom místě náš ostrov zrovna nacházel. Komukoliv bych teď těžko vysvětloval, jak je to obtížné. Q-Země má se starou Zemí společné těžiště, ale rychlost rotace nesouhlasí a osy otáčení jsou rozdílné, takže nemusí vyhovovat ani zeměpisná šířka, o délce nemluvě. Ale právě dneska nastal jeden z těch příhodných okamžiků, kdy se Třetí Fríský ostrov nacházel na dohled od Brazílie. V těchto místech je na Zemi Atlantický šelf, široká podmořská plošina hloubky jen něco kolem dvou set metrů. Ostrov měl dvacet kilometrů šířky, prohodil jsem jeho masiv do hloubky pěti set metrů, takže se posadil na pevné spodní horniny, ale ne tak hluboko, aby to narušilo celistvost zemské kůry. Na Novou Zemi se přesunul odpovídající kus mořského dna ze Země i s dvěma sty metry vody z Atlantiku. Proběhlo to tak rychle, že se rozdílná rychlost obou masivů nestačila projevit, ostrov se jen trochu otřásl, jako při regulárním, ale poměrně slabém zemětřesení. Nekonal se žádné tsunami, takže můžeme tvrdit, že to dopadlo výborně. Tím máme budoucnost otevřenou. Můžeš už jásat, křičet a tančit - já k tomu taky nemám daleko.«

Krátce nato nás přivítala Gerta její specialitou, salámovníkem připraveným á la biftek. Kurt zářil a já zřejmě taky, Gerta se rovněž usmívala. Báječná večeře se pro tuto příležitost hodila a na Kurtův návrh Gerta přinesla ze zásob i láhev dovezeného pozemského vína.

»Vidím, že období pesimismu konečně skončilo,« usmála se na nás šibalsky. »Tak to řádně oslavte - jen já si dám místo vína šťávu.«

»Budoucnost Nového Německa se opět rýsuje ve světlejších barvách,« popsal svou náladu téměř básnicky Kurt a dal Gertě parádní pusu. »Máme se už kam stěhovat. Bude to naše vlastní území - žádné milodary, ale vlastní pevná půda pod nohama.«

»Milodary... pokud nepočítáš Otu,« řekla Gerta. »Bez něho by to nešlo. Já tomu moc nerozumím, ale tohle je mi jasné.«

»Byl to v podstatě okamžitý nápad,« vrtěl jsem hlavou. »Ještě před několika hodinami jsem si připadal jako žebravý mnich u mnoha států na Zemi i u Spojených národů. Marnost, jako bušit hlavou do zdi. Pak mi to zablesklo – a Kolumbovo vejce je na světě.«

»Ano, jenže to Kolumbovo vejce má dvacet kilometrů délky a deset na šířku,« řekl Kurt. »Na tom se dá postavit Třetí Berlín se vším všudy a okolní plocha nás parádně uživí tak jako tady. Stěhování bude maličkost a ani s aklimatizací problémy nebudou, vždyť je to ve stejné zeměpisné šířce.«

»Neбудou,« souhlasil jsem. »Ale teď mě omluvte, musím se odebrat do postele. Jsem ze všech těch jednání utahaný a když napětí skončilo, mám právo se vyspat.«

»Nechceš spát u nás? Máme nádhernou postel pro návštěvy, nač se trmáčet do hotelu?« nabídl mi Kurt.

»Upřímně řečeno - přijmu to,« řekl jsem vděčně.

Kurt mě zavedl do pokoje pro hosty. V této chvíli mě nejvíce zajímala postel. Stála zde, německy bytelná a připravená. Ale kromě ní jsem si povšiml ještě další postele, či spíše postýlky, dlouhé sotva metr dvacet.

»Poslyš, Kurte...« ukázal jsem na ni.

»To víš...« pokrčil rameny. »Ještě to není vidět, ale co bys čekal? Má to být příští rok brzy na jaře.«

»Fajn,« odušil jsem. »Zamlouvám si funkci kmotra.«

Druhého dne mě probudili ráno, tak jak jsem je o to požádal. Nasnídali jsme se všichni tři a s Kurtem jsme vyšli jako první. Měl jsem v plánu ještě zkontrolovat Třetí Fríský na Zemi.

Na rohu ulice byl nebývalý sběh lidí. Na vysoké lucerně tam visel oběšenec, oblečený do nažehlené uniformy majora **SS**, s velkou cedulí na krku, napsanou velkými černými písmeny:

»Major Karl Ottis, vyvrhel a vrah německého národa.«

Zachvěl jsem se, když jsem toho muže - poznal.

Ano, byl to on - Karl, kterého mi Vůdce **přidělil** na počátku mého pobytu v Novém Německu. Karl, kterému jsem zachránil život. Nebyl to tedy bývalý učitel, ale major **SS**? Ačkoliv - to se vlastně ani nevyučovalo. Možná kdysi býval učitelem na německém gymnáziu v Praze, ještě než se přidal k Hitlerovi. Německy mě naučil ve velmi krátké době. Podivné - ale mnohé se tím vysvětlilo. Především byl agentem, nasazeným aby mě sledoval, esesákem věrným Vůdci až za hrob. To jsem už přece vytušil, vzpomněl jsem si, jak o mně neustále podával podrobná hlášení. Vyvstala mi v hlavě další stěpina mozaiky - na seznamech hlavonožců byl jako velmi hledaná bestie! Nemusel by se jich ale už obávat. Hlavonožci by se už nemstili.

»Kdyby toho nechal, udělal by lépe,« řekl jsem potichu. »Teď už přece neměl důvod, když je Vůdce kaput.«

Vytanulo mi náhle na mysli, jak nás jednotka Wehrmachtu vyštvala z relativního bezpečí pevnosti U tří vrahů. Byl Karl opravdu tak bezmocný, že se nechal vyhnat do nebezpečí německého lijáku, nebo se dal vyhnat proto, abych si nevšiml jeho skutečného vlivu? Šlo mu přitom o krk stejně jako mně! Nebo snad doufal, že se svými zkušenostmi snáže vyvázne? To už se také nikdy nedozvím.

Současně s námi dorazila na místo policie. Oběšence opatrně odřízli, naložili do ambulance a odjeli, ačkoliv bylo každému jasné, že mu už žádný lékař nepomůže.

»Doufám, že to bude poslední Němec, pohřbený do této půdy na Nové Zemi,« řekl Kurt po chvíli.

Jen já jsem ale věděl, jak hluboce se - mýlí.

Zajímalo mě ale, kdo ho pověsil? Ti, kterým velel? Vždyť mu nebránili vypravit proti Kopffüsslerům auta s atomovými bombami. Zbavili se ho až teď, když jeho plán nevyšel? Proč? Nebo konečně prohlédli, jak nebezpečná a falešná hra to byla? V takové obrácení Šavla v Pavla se mi nechtělo upřímně uvěřit.

Za chvíli přijel i policejní prezident Schmidke. Vyslechl si nás sám a na místě - nevěděli jsme nic, co předcházelo objevení mrtvého, já jsem ho jen identifikoval. Schmidke slíbil, že se s tím bude zabývat.

»Doufám,« podíval jsem se na něho. »Ti, co ho oběsili, mají jistě máslo na hlavě. Kdoví, proč brali spravedlnost do vlastních rukou - jednodušší by přece bylo předat ho policii a soudům.«

»Já je chápu,« zavrčel Schmidke. »Soudy nemají trest smrti.«

»Raději pochopte, že trest smrti nemá ve slušné společnosti místo,« vzpomněl jsem si nevímpřoch na polní soud v Drážďanech.

»Dal jsem vám čestné slovo, že nebudu sloužit takovýmto praktikám,« vypjal hruď Schmidke. »Ty lidi chápu - což neznamená, že bych s nimi souhlasil.«

»No proto!« nemohl jsem si odpustit. »Pane Schmidke, ti lidé, co nám tu spravedlivě věší lumpy, jim nejprve pomáhali vymýšlet plán s atomovým vyvražďováním hlavonožců a proto si myslím, že byste je neměl podceňovat. Zejména když do té špinavosti zatahovali i vaše jméno. Ono se to totiž silně podobá zabítí nepohodlného svědka.«

»Dám si s nimi práci, jakou zasluhují.«

Neměli jsme ale čas. Sestoupili jsme do podzemní dráhy a jeli na letiště. Messerschmidt stál připravený, stačilo nasednout a vzletět. Zatím se trochu srovnal rozdíl zeměpisné délky mezi našim ostrovem a Berlínem, takže let netrval tak dlouho jako včera.

Proletěli jsme modrou propustí a zamířili k otevřené plošince mezi stromy, kde jsme včera tábořili. Z výšky jsme měli ostrov jako na dlani, jasně byly vidět i jeho kopce a masivy lesů. Volné místo tu bylo vzácností. Prakticky - jen nevelká plošina.

Na plošince ale už kdosi byl.

Stál tam - bitevní vrtulník brazilského námořnictva. Vojáci vedle příčinlivě stavěli veliký stan khaki barvy, měli tu už dva jeepy a skupina vojáků, vyrovnaných do řady coby čestná rota, vzdávala poctu vztyčované brazilské vlajce.

Přistáli jsme za svistu turbín nedaleko od nich.

»Stát!« rozběhl se k nám jakýsi vysoký důstojník. »Tady ne dovoleno přistávat! Zakázáno!«

Hovořil hrozně lámanou angličtinou, mračil se jako kakabus, ale rozuměl jsem mu.

»Proč?« usmál jsem se a spolu s Kurtem vystoupil.

»Máte povolení ke vstupu na brazilské území? Nemáte!«

»Ani je nepotřebujeme. Jak jste proboha přišli na to, že jsme na brazilském území?« vyšel jsem mu vstříc. »Brazílie je odtud sto osmdesát kilometrů daleko.«

»Tento ostrov nese jméno Svatého Michala a ode dneška patří Brazílii,« řekl sebevědomě. »Objevily ho v noci radary pobřežní stráž. Byli jsme tu první a kromě toho leží v brazilských vodách.«

»To byste snadno přišli k hotovému!« opáčil jsem dotčeně. »Snad si nemyslíte, že se tady vynořil z vln?«

»Ať se tu objeví jakkoli, zabrali jsme jej pro Brazílii a patří tedy nám,« ujišťoval mě s rozzářeným úsměvem. »Jsou tu obrovité stromy a plevel, jaký jsem ještě nikdy neviděl!«

»Poslyšte, pane,« řekl jsem už vážně. »Časy, kdy stačilo přistát na neznámé půdě a zarazit do ní vlajku, jsou dávno pryč. Zřejmě vám to nedošlo a musím vás opravit. Brazílie je sto osmdesát kilometrů odtud. Stojíte na území Nového Německa a máte deset hodin na to, abyste je opustili.«

»Snad na ten ostrov neuplatňujete nárok?« obličej brazilského důstojníka se roztáhl do ještě pobavenějšího úsměvu.

»Uplatňujeme,« přikývl jsem. »Náš nárok nevyplývá z toho, že bychom jej objevili, my jsme jej sem včera se vším všudy přemístili. Z jiného světa. Jasně? Proto má jinou flóru i faunu!«

»Ale je ve výsostných vodách Brazílie! Takže je náš.«

»...a jestli do deseti hodin nevypadnete, zažijete tu nepříjemné překvapení. Chystáme se přidat sem ještě jeden ostrov, tenhle je dost malý. Mohli byste se cítit jako zrnko obilí mezi mlýnskými kameny. Rozumíte? Přiletí sem ještě jedna obrovská hora skal a kamení. Dvacet miliard tun!«

Důstojníkovi ztuhl pobavený úsměv na tváři.

»Na to nemáte právo! Tady výsostné vody Brazílie!« ztěžka lámal angličtinu.

»Tady nejsou žádné výsostné vody, ale pevná zem. Jmenuje se Nové Německo, zapamatujte si to. Seberte si, co vám patří, vlajkou počínaje, máte na to zmíněných deset hodin. A raději varujte všechny své lodi, aby se po nejbližších několik dní této oblasti alespoň na sto kilometrů vyhýbaly. Budou se tu dít věci nevídané.«

»Jak si to představujete?« čepýřil se důstojník.

»Jednoduše,« odtušil jsem. »Jednal jsem prostřednictvím OSN s mnoha vládami, včetně vaší. Všechny nám odmítly prodat byt' jen píď své půdy, kromě Anglie, která nám nabízela podíl na nehostinných Falklandech, a Ruska, které by nás ubytovalo na Sibiři. Obojí je pro nás nevýhodné, spíš - nepřijatelné. Takže nám nezbylo než vytvořit si vlastní území přesunem z tamtoho světa. Nedivte se tolik, dokážeme to. Ale nepřesouvali jsme sem ostrov, aby nám jej sousední stát zabral jako kolonii. Nestojíme o konflikty, ale jestli si o to budete koledovat, nebudeme se s vámi dlouho zdržovat a vyhodíme vás odsud. Opakuji, nacházíte se na našem území a máte na jeho opuštění deset hodin.«

»Snad byste nám nechtěli vyhrožovat? Co kdybychom vás teď zatkli jako špióny?« ušklíbl se důstojník. »Na vašem místě bych si to velice rychle rozmyslel. Brazilská vězení nejsou k cizincům, jako jste vy, vůbec přívětivá!«

»Tady nejste v Brazílii,« odsekl jsem. »Sem vaše moc nesahá, tady nemáte právo nikoho zatýkat!«

»Co nám chcete vykládat o právu?« ušklíbl se. »Jste nějak moc namyšlení! A přitom vidím, že nejste ani ozbrojeni, kdežto my...«

Sáhl výmluvně k opasku s pistolí.

»Vaše zbraně jsou jen víc vidět,« řekl jsem smutně. »To vůbec neznamená, že jste ozbrojeni lépe než my. Zdá se mi, že ani netušíte, jak zle byste s námi dopadli.«

»Vy že máte nějaké zbraně?Mohl byste nám je ukázat?«

On si o to vážně koledoval! Provokoval mě jako malý kluk. Dobrá, má to mít - možná trochu zkratne.

»Jak chcete. Máte pravdu, naše zbraně nejsou vidět, zato jsou na zdejší poměry příliš smrtící. Poskytnu vám jen malou ukázkou, ne proti vám ani proti vašim vojákům, ale - třeba támhle!«

Vlajka Brazílie se třepetala ve větru v dosahu qura, padesát metrů ode mne. Vztáhl jsem k ní ruce a vyslal proti ní dlouhý modrý blesk. Plátno ihned vzplálo jasným plamenem. Všichni ztuhli.

»Kdybych totéž použil na vás a vaše muže, byli byste už v této chvíli všichni mrtví,« řekl jsem suše. »Nechceme začínat nový život na Zemi konflikty a zabíjením, jsem ochoten zaplatit vám i tu spálenou vlajku, ale na ultimátu nezměním nic a jestli se tady budete vyskytovat ještě po deseti hodinách, budete litovat. Ne že bychom použili zbraně, ale budou se tu projevovat síly, o jakých nemáte ani ponětí.«

»Já tohle stanoviště nesmím opustit,« zkontrol důstojník a přešel bezděčně do omluvného tónu. »Mám přísný rozkaz. Za pár hodin sem přiletí další vrtulníky a bude se tu stavět vojenská základna.«

»Žádná základna se stavět nebude, to jediné vám mohu v této chvíli garantovat. Kdyby tu znenadání vybuchla sopka, prchali byste odtud, jako kdyby vám za patami hořelo – a tohle může být ještě horší. Rozumíte mi? Chystáme se přihodit sem ještě jeden ostrov. Dokážete si to představit? Dvacet miliard tun skály v pohybu! A kdybychom se nestrefili, ocitli byste se vespod. Proč myslíte, že jsme sem přiletěli? Přesvědčit se, že tu není nikdo, komu bychom mohli nechtěně ublížit! Kdybychom tu objevili zvědavé rybáře, vysvětlíme jim, aby prchali co

nejrychleji a co nejdál. Trosečníky bychom vzali do vrtulníku a sami bychom je odvezli. Jak vidím, máte vlastní stroj. Laskavě jej použijte a zmizte, máte na to deset hodin - pardon, už jenom devět a půl.«

»My protestujeme! Vaše nepřipustné vyhrožování bude mít mezinárodní dohru!« ohražoval se důstojník dotčeně.

»Nebude,« zavrtěl jsem hlavou. »Jako všechny státy uznáte naši svrchovanost a navážete s námi normální sousedské vztahy. Nové Německo bude zajímavý obchodní partner a vy budete mít samé výhody, jste přece nejbliž.«

»Anebo sem pošleme armádu!« vypálil poslední argument.

Podíval jsem se na něho tak naježeně, až ztuhl. Jeho samolibý úsměv možná zlikvidovalo i tušení mého qura, nevyučoval bych to, napěnil mě na to dost, aby to ze mě přímo sršelo.

»Pane, vyříd'te laskavě svému ministrovi války, nebo co to tam máte, aby si něco takového zčerstva rozmyslel. Uvědomte si, stěhuje se sem národ, který padesát let válčil proti mimozemské civilizaci. Tu válku prohrál, ale dnes přemist'uje podle libosti celé ostrovy. Nechte si od některého inženýra vysvětlit, co to je dvacet miliard tun, zřejmě to nechápete. Najed'te do milionkrát menší skály lodí - loď půjde ke dnu, ale skálou nepohnete ani o milimetr. Nechceme vás ohrožovat, válčení máme po krk, ale kdybyste na nás z mladické nerozvážnosti zaútočili, připravte se na strašlivý masakr. Víte, jak dopadla americká letadlová loď Nimitz? Výbuch německé atomové základny se nedávno projevil zemětřesením až tady na Zemi a dnes máme zbraně ještě účinnější.«

»To je ale nepřipustné vyhrožování!«

»Není, jen odpověď na ztřeštěný nápad posílat sem armádu. To si ještě řádně rozmyslete, máte na to dost času. Ale odsud se koukejte pakovat rychle, tady se budou dít věci, jaké ještě neznáte. Za pouhých devět hodin to neodvolatelně začne, těch dvacet miliard tun se dá do pohybu a nebudou s tím žerty! Varoval jsem vás, splnil jsem tím svou povinnost, víc už pro vás neučiním. Máte snad vlastní rozum.«

Vrátil jsem se klidně k vrtulníku. Důstojník mě sledoval jen zpozvzdálí. Zapnul jsem turbíny a pomalu se vznesl. Brzy jsme byli ve výšce čtyř set metrů, a pak - následoval skok skrz modré kolo. Do této chvíle nás ještě mohli považovat za hochštaplery, po tomhle už ne.

Ostrov pod námi vystřídala pevnina. Byli jsme osm hodin od Nového Berlína. Do té doby se jistě Nordenova pevnost vzpamatuje a její obrovské kondenzátory energie se naplní.

»Nevyhrožoval jsi jim trochu moc?« zeptal se mě Kurt.

»Musel jsem,« usmál jsem se. »Vsaď se, do půlhodiny budou všichni pryč a už se nevrátí.«

»A kdyby nás později napadli, jak vyhrožovali?«

»Jak jsem řekl - byl by to masakr!«

»Ale spíš na naší straně. Odhadoval bych, že jejich vrtulníky jsou lepší než naše a pokud se pamatují, my jsme nedávno zbraně zničili. Neměli bychom nakoupit aspoň pár ojetých amerických F-14, dokud je klid? Embargo už neplatí...«

»Dokud máme vliv na propusti, nebojím se. Uvědom si, mezi námi a Brazílií je průliv široký skoro sto osmdesát kilometrů, Anglii obstojně chrání kanál sotva čtvrtinový. Kdyby na nás chtěli zaútočit, museli by použít letadel nebo lodí. A já bych je prohodil na Novou Zem. Jen by zírali, jak jim jejich flotila mizí za modrou duhou. Ještě by byli rádi, až by se jim později vrátila.«

»Jak dlouho budeme mít vliv na propusti? Pět let? Ale co pak? Nebo si myslíš, že nám je hlavonožci nechají?«

»Ať nechají, nebo ne. Nezapomeň, že dokážu takovou propust postavit i bez nich. Anebo taky udělat dvě - tři Q-bomby.«

»Ty?« podíval se na mě udiveně.

»Já,« řekl jsem prostě. »Umím víc než vysílat blesky. Ostatně si myslím, že nám hlavonožci nechají i těch sedmadvacet.«

Pravda, v těch napnutých dnech jsem neměl čas přemýšlet nad budoucností vzdálenější než nejbližší dny, případně měsíce.

Kurtovi jsem ale nelhal. Byl bych schopen postavit sesterskou Nordenovu pevnost, vybavenou konvertorem prostorů srovnatelného výkonu. Možná bych v nouzi nejvyšší dokázal sestrojít i ty Q-bomby. Na rozdíl od běžných nukleárních náloží by jejich použití nemělo za následek radioaktivitu široko daleko a doufal jsem, že by jako výstraha stačily. Zatím nic takového nehrozilo. Situaci, kdy bychom nutně potřebovali konvertor nebo Q-bombu, jsem si prostě nepřipouštěl - ačkoliv jsem dobře znal přísloví o krajici z odříkaného chleba...

Kdyby mi někdo tvrdil, že taková bomba může zachránit svět, asi bych se mu vysmál.

Přistál jsem na letišti v Berlíně a požádal jako vždy o doplnění paliva. Měl jsem největší spotřebu ze všech Němců v Berlíně, ale stálo to za to. Kurt zatím z odbavovací haly zavolal telefonem do televize Gertu. Čekala už netrpělivě na něho.

»Gerto, sežeň si co nejdřív nejméně tři kameramany, schopné práce v terénu - a přijed' s nimi na letiště.«

»Co je, co se děje?« divila se. »Máš tam Otu? O co jde?«

»Předám ti ho taky, ale nevyptávej se a zaříd' to. Budeme na staré Zemi vyrábět nový ostrov, Třetí Německo. To se už nikdy nebude opakovat. Bude to historická chvíle, rozumíš?«

»Potěš pámbu!« vyjekla Gerta. »Tam nesmím chybět!«

Nečekal jsem ovšem, až mi Kurt předá sluchátko. Šel jsem si stranou také zavolat, také jsem si potřeboval něco zařídit.

Za půl hodinky se před letiště přiřítilo modré televizní auto s Gertou, kameramany s nádobíčkem a třemi chlapy jako pomocníky. Měli jsme zatím čas. S Kurtem jsme si v klidu dali oběd a kameramané s Gertou si uchystali nádobí. Gerta dokonce stačila vyslat auto zpět do studia pro nějakou speciální součástku a vycinkat na dvě doby tomu, kdo na ni zapomněl. Já jsem spíš všechny uklidňoval. Nakládali jsme zatím kamery a další vybavení do vrtulníku.

Rozdělili jsme si místa v Messerschmidtu. Dva kameramané zajištění lany točili z otevřených dveří, třetího jsem chtěl spustit na sedačce pod vrtulník, aby měl úplně nerušený výhled dokola. Měli by se mnou být všichni propojeni palubními interkomy.

»A co já?« starala se Gerta.

»Ve tvém stavu snad létat nemůžeš,« řekl Kurt jemně.

»Možná bys létat neměla - ale pojď' si sem sednout, sedačka se tu najde a budeš v bezpečí - spíš než doma,« zastal jsem se jí.

»Díky, Oto,« podívala se na mě vděčně a nastoupila si. Kurt po mně šlehl pohledem, ale pak jí galantně pomohl do sedačky a zapnout pásy. Sám byl připoután bezpečnostním lanem, neboť obě boční dveře vrtulníku měly být po dobu letu otevřené. Časová rezerva mezitím zvolna uplynula.

»Takže začneme,« řekl jsem a podíval se na hodinky. »Nejprve malá zkouška, potom to vezmeme naplno. Připraveni? Startujeme.«

Messerschmidt roztočil rotor a zvedl se do výšky. Vyšplhali jsme do šesti set metrů a já jsem dal pokyn spustit muže na sedačce.

»Zkouška!« křičel jsem do mikrofonu. »Panorama do všech stran. Jak to vychází?«

»Výborně - ale u Fríských ostrovů mohou být světelné poměry úplně jiné!« křičel do mikrofonu Kurt, aby přehlušil řev turbín.

»Připravte se - vezmeme naostro úvod,« doporučil jsem.

Gerta, připoutaná v pohodlné sedačce a zabraná kamerou, zahájila několika slovy tuto jedinečnou reportáž. V tom řevu ji sice nebylo slyšet, ale zvuk se doplní později. Já jsem se soustředil na čas. Časová rezerva se rychle zmenšovala. Oba světy se pomalu ale jistě proti sobě pootáčely jako dva gigantické setrvačníky, žádná známá síla to nedokázala ovlivnit.. Bylo po poledni, obloha bez jediného mráčku, slunce svítlo naplno, zkrátka ideální podmínky pro kamery - i pro mě. Vznášeli jsme se vysoko nad Berlínem, pod námi po ulicích jezdila auta a spěchaly davy lidí.

»Zaberte Berlín shora,« řekl jsem kameramanům. »Asi tak na dvě minuty, ať to není jen krátký mžik.«

Viseli jsme a nad námi sípavě řvaly turbíny.

»Neměli bychom už vyrazit?« zeptala se mě Gerta starostlivě. »Máš to jistě spočítané, ale - i ty bys mohl něco prošvihnout.«

»Vydrzte ještě minutku,« uklidňoval jsem ji.

Podívali se na mě udiveně.

»Proč raději nečekáme na místě?« zeptal se mě Kurt.

»Protože na místě jsme právě tady,« řekl jsem klidně.

»Jak - tady? Kde máš ten ostrov?« nechápala Gerta.

»Rozhodl jsem se nový ostrov vytvořit přímo z naší berlínské enklávy. Právě v téhle chvíli Berlín pomalu dojíždí nad atlantický šelf u Brazílie, kam jsme včera přemístili Třetí Fríský. Vykrojíme z hlavní pevniny stokilometrový ovál. Jedinečný okamžik v dějinách nastane právě za minutu. Spusťte kamery - a jedeme.«

»Tohle jsi měl na mysli včera, když jsi chtěl vědět, jestli by to vydržely domy?« rozsvítilo se Kurtovi.

»Tvrdil jsi, že to vydrží,« přikývl jsem.

»Poslyš - to chceš udělat jen tak?« vyjekl. »Nezeptáš se lidí, co si o tom myslí? Vždyť nedáváš nikomu šanci vyjádřit se!«

»Na to není čas,« odsekl jsem. »Bud' to uděláme teď, nebo se taková příležitost vrátí až za dva roky. Nemám chuť se celou tu dobu hádat se všemi rozhádanými partajemi. Posledními volbami jste vy Němci dokázali, že poslechnete každého, kdo vám dost naslibuje, ale s realitou úsudku je to horší. Každý má jiné zájmy, každý se bude snažit něco na tom vytřískat - prostě to provedeme hned, beztak nám nic jiného nezbyvá. Včerejší klíčový pokus dopadl dobře - domy se nesespou, zemětřesení bývají horší - zkrátka jedeme!«

Kurt odevzdaně pokrčil rameny. Gerta mi ukázala vztyčený palec - věřila mi zřejmě víc.

Zapnul jsem ovládač.

Tohle bylo ale příliš i na Nordenovu speciálně silnou propust.

Ozvalo se strašné skřípění, přehlušující svist turbín. Gerta si raději zacpala uši. Na východě se objevila obrovská modrá duha, na rozdíl od přírodní duhy ne kruhová, ale oválná, pomalu se přesunující přes nás po obloze dál na západ. Její pohyb byl pomalý jen zdánlivě. Sto dvacet kilometrů musela překonat za třicet sekund - krájela světy rychlostí, srovnatelnou jen s rychlostí družic.

Jak rychle vysávaly stroje své obrovské kondenzátory? Jen při tom pomyšlení mě jímala hrůza! Právě teď se v nich měnila energie srovnatelná s nukleárním výbuchem roztaženým na půl minuty. Vydrží to stříbrné přívodní kabely? Věděl jsem, že mají průměr lidské paže, ale to co jimi protékalo ještě nikde nikdo nikdy na Zeměkouli nezažil. Ty kabely teď pomalu ale jistě přecházely do červeného žáru a kdyby se přepálily, propust by se zrušila. Nejspíš by přitom rozpůlila pár domů i s lidmi, půlka Berlína by zůstala na Nové Zemi a nechci vidět, co by mě za to čekalo! Byla to chvíle napětí, ale kostky byly vrženy a mosty - mosty hořely...

Ve chvíli, kdy modrá duha přecházela nad námi, zakryla nám na krátký okamžik slunce. Jeho barva se skokem změnila do očividně žlutší. Však to nebylo Q-Slunce, ale naše staré dobré sluníčko, Slunce planety Země. Také dole pod námi oddělovala viditelná čára světlejší místa od tmavších. Modrá duha zatím přelétla přes nás dál na západ. Berlín byl na Zemi celý - teď už nikomu neublížím. Mohl jsem si tedy oddychnout, ale dokončoval jsem dál přesun zbytku enklávy. Vykousli jsme si trochu více než okruh ohraničený berlínskou zdí - snad nám to hlavonožci odpustí.

Na východním obzoru se zablesklo oslnivým bílým světlem. Jen jedna kamera se tam zaměřila, ostatní muži si toho ani nepovšimli. Z bezmračné oblohy se z oceánu vynořil mrak ve tvaru obrovského černého hříbu. Okamžitě jsem začal tím směrem otáčet čelo vrtulníku. Jako jedinému mi došlo, co to je. Na kraji berlínské enklávy - naštěstí více než sto kilometrů daleko - explodovala Q-bomba. Hlavonožci je zanechali v lesích nedaleko od berlínské zdi a jedna se nejspíš ocitla na kraji. Náš nový ostrov měl okraje strmé, téměř kolmé a ty se začaly odlamovat. Bomba se asi zřítila do moře a to ji přivedlo k výbuchu.

Než to k nám dorazilo, stačilo se to trochu přitlumit, ale raději jsem proti tomu otočil vrtulník čelem, abychom to neschytali z boku.

»Držte se!« vykřikl jsem do interkomu, když jsem viděl čáru torzní vlny, jak líže terén pod námi a rychle se k nám blíží. Tohle jsem už jednou z vrtulníku viděl... snad to bylo slabší... teď se vzduch tetelil méně, možná bych to i přehlédl, kdybych to nečekal... Vydrží to listy rotoru? Jestli ne, rozbijeme se dole na Viktoriaplatzu na kaši!

Zhouplo to s námi dopředu, ale ne tolik, aby se někomu něco stalo. Ztratili jsme přitom sto metrů výšky, ale ani Gertě to neuškodilo, vlna byla v těchto místech příliš slabá. Všichni se drželi jak to šlo, kameramané nepřestali natáčet, jen ten dole se ještě chvíli houpal a oběma rukama se křečovitě držel provazů. Kamera mu vypadla z ruky, naštěstí ji měl přivázanou na laně.

»Co to bylo?« křičel Kurt do mikrofonu.

»Jedna z bomb majora Ottise za berlínskou zdí,« odpověděl jsem mu. »Přivedli jsme ji k výbuchu. V Berlíně to jistě vysklilo pár oken. Vzal je čert, škody budou nepatrné. Někjaké nevybuchlé bomby tam zůstanou a budeme je muset pečlivě vysbírat a zajistit, aby se jich nezmocnil někdo nepovolaný!«

Na západě se náhle ve vzduchu objevilo podivné zajiskření. Modrá duha zmizela, jako když ji odfoukne a následoval další oslnivý záblesk bílého světla. První bomba explodovala pod okrajem ostrova, v moři - vlastně »za rohem«, tahle zasvítila mnohem víc! Nemít na očích tmavé brýle, oslnilo by mě to.

»Pozor - to bude horší!« upozornil jsem kameramany. »Právě explodovala Nordenova propust - a žene se to na nás!«

Na západě vyvstal druhý černý hřib, také nebezpečně podobný atomovému výbuchu. Naštěstí byl dál a jeho implózní vlna byla slabší. Čekali jsme na ni déle a zacloumalo to s námi méně. Je ovšem možné, že obě implózní vlny dorazí až do Brazílie - nu což, nějaké rozbité sklo jim rádi zaplatíme, mohlo to dopadnout hůř. Na druhou stranu to bude pro Brazílii varování, že se tady opravdu dělo něco nevídaného. Jen ať o nás vědí! Snad nám už kvůli tomu dají pokoj.

»Zaberte teď Berlín!« nabádal jsem kameramany. »Budete mít první záběry Nového Berlína na staré Zemi. Skončili jsme - víc už se přenášet nebude.«

Messerschmidt se rozletěl směrem na západ. Chtěl jsem se podívat na pobřeží nového ostrova. Tvar modravé duhy napovídal, že ostrov končí ve všech směrech pekelně strmými srázy. Přeletět těch sto kilometrů byla hračka. Vznášeli jsme se nad oranžovými políčky kvetoucích küfferle, žlutými salámovníky, zelenými chlebovníky i nad menšími tmavomodrými políčky

naftovníků. Poté následoval nevelký neobdělaný pruh, za nímž byla masivní berlínská zeď, neporušená a hrozivá. Za ní byl po krátkém pásu stepi i kus původního lesa.

Ale pak - pak to vypadalo jako ve zlém snu.

Nízká šedivá kupole Nordenovy pevnosti byla nepoškozená, dokonce tu zůstal i zrezivělý vrak obrněného auta, byl jen převrácený a překrytý ulámanými větvemi. Kmeny stromů o průměru osm metrů to zpřelámalo jako sirky, tady na konci ostrova nezůstal stát žádný. Sto padesát metrů za kupolí náš svět náhle končil. Okraje oválné desky, vykousnuté z pevniny Nové Země, velké sto krát sto dvacet kilometrů, zde kolmo spadaly do dvousetmetrových mořských hlubin. V místě, kde byly kondenzátory, byly skály ožehlé, oholené a beze stromů - ano, právě tady proběhla poslední imploze. Naštěstí v nich byly pouhé zbytky energie - i to ale dokázalo udělat pěkný hřib a pořádnou paseku ve zdejším věkovitém pralese. Upřímně řečeno, obával jsem se, že přírody přehoří dřív, tohle vlastně bylo úplné vítězství! Nordenova pevnost splnila svůj poslední úkol, vrátila Němce zpět na Zem. Stal se z ní ale pouhý pomník – jedinečný betonový pomník prvního spojení Země s mimozemskou civilizací, spojení, které do obou kultur zasáhlo tak bolestně.

Netušil jsem, že Nordenova pevnost ještě neukázala všechno, co dokáže. Věděl jsem jen jedno – ke spojení s Q-Zemí už nemá sílu. Propojení prostorů totiž není symetrické a mnohem snadněji se ovládá z Q-Země než od nás. Na opačný směr by byl zapotřebí větší výkon a jiné umístění. Ne že by to bylo nemožné, ale... a kromě toho jsem dal hlavonožcům slib, že je necháme na pokoji. Rozhodl jsem se ten slib dodržet – i kdyby to mělo být proti vůli všech lidí našeho světa.

V té chvíli jsem neuvažoval o tom, že světu jako je Q-Země může být více. Jednoho dne mě, podobně jako Q-Země hlavonožců, pohltní Třetí Země, po ní Čtvrtá... ale v této chvíli byla Nordenova pevnost mrtvým pomníkem a potřebovali jsme, aby lidé Země Nové Němce přijali. Už ne z milosti trpěné nežádoucí běžence z prohrané války, ale rovnocenné partnery.

Masivní žulové skály byly na pokrajích popraskané, některé zůstaly nakloněné v nepříroze šikmé poloze a za nimi, kde se ještě před deseti minutami rozkládaly hluboké, husté lesy - teď jen divoké mořské vlny bušily do strmých žulových stěn. Občas se z nich odloupl blok skály velký jako čtyřpatrový dům a zřítíl se do moře i se stromy, jejichž koruny dosahovaly tří set metrů, což bylo vždy následováno mohutným gejzírem mořské vody a pěny. Kusy skal šly okamžitě ke dnu, stromy se po chvíli uvolnily a vyplouvaly na hladinu.

»Podívejte se - tam v dálce!« upozorňoval jsem všechny.

»Co je to tam?« křičela Gerta.

Šedivý flíček na obzoru byl vidět jen z naší výšky. Z pobřeží vidět nebude - tam bude pod obzorem. Nevadí, hlavně že víme oč jde. Jsou to vrcholky nejbližšího pohoří na kontinentu Jižní Ameriky.

»To je náš nový soused - Brazílie. Nové Německo je ostrovem na pokraji kontinentálního šelfu u Jižní Ameriky, téměř na dohled od Brazílie, ale nezávislým. Jsme na Zemi - a přitom doma.«

»Oto - tys to dokázal!« vykřikl Kurt radostně.

Pomalou jsme zamířili na sever. Stěny našeho *koláče* byly na okrajích všude strmé a na mnoha místech se z nich stále odlupovaly další a další nestabilní kusy skal. Nejen nad úrovní mořské hladiny, ale i v hloubce. Moře se tu neustále vlnilo. Nůž Nordenovy velké propusti vykrojil Nové Německo jako dort a posadil je do Atlantiku i s částí hluboko pod jeho dnem. Na Q-Zemi se naopak stejnou cestou dostalo naše pozemské dno, pokryté dvěma sty metry vody. Namísto berlínské enklávy zůstalo na Nové Zemi oválné stokilometrové - moře.

»Pobřeží bude dlouho takhle strmé a nepřístupné - než je vlny obrousí, uplynou desítky let,« ukazoval jsem na rozpraskané skály.

»Obejdeme okraje ostrova a co nebude stabilní, utrháme pro jistotu dynamitem,« navrhl Kurt. »Ale podívejte se támhle!« ukazoval nám dopředu.

Před námi vybíhal z naší placky divný poloostrov. Jako kdyby sem ani nepatřil. Měl normální povlnné břehy s písčnými plážemi, přecházejícími do hustých lesů, jejichž obrovité stromy nenechávaly nikoho na pochybách - pocházely také z Nové Země.

»To je přece - Třetí Fríský!« rozbřesklo se mi. »Částečně jsme se do něj zařizli, ale větší část tu zůstala!«

»Ten chybějící kousek,« ukazoval mi Kurt na místo, kde byly ostrovy spojené, »zůstal na Nové Zemi? Doufám, že Brazilci odjeli - měli tábor zrovna na něm. Nezáviděl bych jim, kdyby tam zůstali.«

»Varovali jsem je včas,« zamračil jsem se.

Dvacetina Třetího Fríského ostrova se výměnou dostala zpět do Nové Země a změnila se ve vysokou skálu, opřenou o břeh nového moře. Bohužel, ta skála byla příliš štíhlá, než aby to vydržela. Nejspíš se okamžitě zřítla do hlubin nového moře a to by těžko kdo přežil.

»Nemůžeme se tam ještě podívat?« zeptal se mě Kurt.

»Nemůžeme,« odušil jsem. »Nordenova pevnost stojí, ale její kondenzátory explodovaly. To byl ten druhý výbuch - našťastí byly na dně s energií. Tím to pro nás skončilo, propust už nefunguje.«

»Ale - co na to řeknou hlavonožci?«

»Snad to správně pochopí jako splnění našeho slibu. Opustili jsme Novou Zemi včas, dlouho před jejich termínem,« usmál jsem se. »Svolili přece, že si můžeme odvézt všechno co chceme. Netušili asi, že to bude celý kus pevniny, ale jistě je to nemrzí, spíš jsou rádi, že už jsme pryč. Bohužel se s jejich názor zzeptat nemůžeme.«

»Oni přece mají propustí víc!«

»Ano, ale nemáme od nich ovládače a oni nám dali slib: až odejdeme, nebudou zasahovat do záležitostí Země, ani my do jejich.«

»Takže jsi - spálil všechny mosty?«

»Definitivně,« souhlasil jsem. »Škoda, spolupráce civilizací mohla být užitečná. Bohužel lidé prokázali, že k něčemu takovému nejsou dost zralí.«

Trochu mě přitom zamrazilo. Už nikdy neuslyším ten podivný hlas Uaxio, nevidím její devítichapadlovou postavu... Je konec snu, probudili jsme se na novém a přitom starém světě. Zůstalo nám na památku jen pár mimozemských rostlin a zvířat. Nové Německo je teď místem s nejvíce odlišnou flórou a faunou na Zemi. Austrálie se svými klokany a vačnatci ztratila velkou část své exotičnosti, protože fauna našeho ostrova byla podstatně odlišnější - nebyla vůbec zdejší.

»Co se dá dělat! V této chvíli se mi zdá nejdůležitější, že jsme tady se vším všudy a další stěhování odpadá.«

»A co původní plány? Jakže jsi to říkal? Falklandy? Tam se už stěhovat nebudeme, což?«

»Kdo má zájem, může se odstěhovat, kam se mu zachce,« řekl jsem rozjařeně. »Celý svět mu bude otevřený. Ale nevidím už důvod ke stěhování. Situace se změnila. Máme suverénní ostrov, nezávislé hospodářství, vlastní vládu, bytelně postavené město, nemusíme na vyžebnané půdě narychlo stavět provizorní domy.«

»Kolumbovo vejce! Nejlepší řešení, jaké si kdo může i ve snu představit!« vykřikoval stejně nadšeně Kurt. »A všechno je jinak!«

To už jsme vytáhli nahoru i kameramana visícího pod námi. Messerschmidt mířil k blízké siluete Nového Berlína. Teď teprve je povinné přízvisko »Nový« - v tomto světě jsou přece Berlíny dva.

Nezamířil jsem k letišti, ale na plochou střechu hotelu Rote Fahne. V rozích stáli kameramané Wernerovy televize. Za okamžik jsme přistáli uprostřed bílého přistávacího terče, svištění turbín přešlo do hlubšího tónu až umklo, rotory se zastavily.

»Co jste natočili vy?« křičel jsem na kameramany.

»Menší zemětřesení,« odpovídal jeden za všechny. »Trochu se s námi tahle budova zakymácela, jako ostatně všechny. Ale jen krátce. Navíc se z dálky ozvaly dvě rány, až tu létalo sklo. Ani nevíme, co to bylo! Ale hlavně jsme viděli tu modrou duhu - přesně jak jsi říkal.«

»Natočili jste ji?«

»Samozřejmě. Pochopili jsme, co děláte, skoro až když to bylo za námi. Jsme zpátky na Zemi, je to tak?«

»Pochopili jste to dobře.«

»To by ale znamenalo, že jsme se přestěhovali se vším všudy! Žádné další stěhování nebude!«

»Nebude. Jsme doma, na Zemi. Kousek od Jižní Ameriky, na dohled od Brazílie. Doufám, že to budou dobří sousedé.«

»Měli bychom teď běžet do televize,« řekla Gerta. »Ať se to rychle dozvedí všichni.«

»Nemusíš spěchat,« uklidňoval jsem ji. »Přímý přenos právě skončil. Tyhle kamery jsem pro změnu zařizoval já.«

»Kdo to komentoval? Vždyť jsem byla v helikoptě!«

»Máš tam kolegyně,« usmíval jsem se. »Slečna Mechthilda Rottbraunová zahájila přímý přenos podle mých pokynů a všechno bude i na záznamech. Až se to ale sestříhá, na těch nejatraktivnějších záběrech budeš ty - přímo na místě, odkud to bylo řízené.«

»No - aspoň že tak,« odfoukla si Gerta. »To bylo konečně to opravdové vzkříšení Německa! A jinak než to zamýšleli udělat pánové z partaje Hanse Köppkeho.«

»Ano - jinak a lépe.«

Sjeli jsme výtahem dolů. Na ulicích byly spousty lidí, hloučky spolu bouřlivě diskutovaly.

»Ota Vávra!« vykřikl tam kdosi.

»Dobré odpoledne přeji všem. A vítám vás - doma na Zemi,« řekl jsem jako odpověď.

»Ať žije staronový starosta Vávra!« ozvalo se z davu.

Nikoho ani nenapadlo vyčítat mi, že jsem se jich nezeptal na radu a názor. Někdy je lépe neptat se, jednat - ale zodpovídat za to. Při neúspěchu by mě možná pověsili na lucerně jako majora Ottise.

»Starosta?« zavrtěl jsem hlavou. »Máte přece jiného.«

»Šizuňka prolhaného!« vykřikl z davu jiný. »Co ta roztržka s hlavonožci? Jestli nebyla rovnou jeho dílem, určitě o ní věděl. Jinak by se tím nechlubil!«

»Ale je legálně zvolený,« řekl jsem smutně. »Každý národ má vládu, jakou si zvolí.«

»Nechceme takového starostu! Chceme nové volby!«

»To byste museli sehnat dostatečný počet podpisů, jak to stojí v zákonech. Do té doby zůstane starostou Köppke.«

»Seženeme je! Maličkost!« vykřikl jiný.

Prodrali jsme se davem do budovy televize. Přibíhali sem další a další, někteří všechno viděli v přímém přenosu, jiní se to dozvěděli až z druhé ruky a dožadovali se po Gertě okamžitého opakování všech záznamů, protože »to bylo příliš nečekané«... Měli pravdu - jen málo převratů za celou historii lidstva trvalo pouhých - třicet vteřin!

»Na všechny se dostane!« ujist'ovala je Gerta. »Jenom co to trochu sestřiháme!«

Teprve v budově televize jsme si oddechli. Gerta nevydržela a odběhla do studia, kde se přetáčely a střihaly záznamy všech kamer. Kurt zůstal se mnou. Seděli jsme nad oranžovou kávou a odpočívali - spíš od překonaného nervového vypětí než z únavy.

»Bylo to naprosto nečekané,« povzdychl si. »Jen nevím, snad jsi nemusel tolik spěchat. Mrzí mě küfferlin, víš? Byl to přece ideální lék. Možná jsme tam měli ještě nějakou chvilku zůstat a nashromáždit si ho pořádné zásoby.«

»Po bitvě je každý generálem - ale takhle je to lepší,« utěšoval jsem ho. »Nemusíš ničeho litovat - küfferlin nám poroste i tady.«

»Na Zemi přece vždycky zašel!« podíval se na mě udiveně. »Ani Američané s tím nic nesvedli! I když si od nás dovezli půdu!«

»Ano,« souhlasil jsem. »To jim nepomohlo, rostliny potřebují něco jiného. Když ale víš, co jim chybí, je to docela jednoduché. A já to vím - přímo od hlavonožců! Stačí je po vyklíčení vystavit světlu slunce, pod kterým geneticky vznikly. Zdejší slunce jim nestačí.«

»No právě, takže ti budou hynout taky.«

»Ony z toho světla potřebují jen malou část, směsici vlnových délek, jaká se v našem slunci nevyskytuje. Víš přece, že bylo trochu víc do modra. Dokonce si myslím, že jim chybí jen jediná osamocená spektrální čára, ale tady bych lhal, kdybych to tvrdil jistě. To chybějící světlo je ale obsaženo - v modrých svítlnách Kopffüsslerů. Nedávno mi věnovali jeden krystal jako suvenýr, dárek na rozloučenou, byl jsi přece u toho, pamatuješ? Další je v Nordenově pevnosti. Dva zdroje modrého světla, pro lidské oči podřadného, řekl bys nic moc, ale pro některé rostliny životně důležité.«

»Takže...« vytřeštil na mě Kurt oči.

»Takže bude mít Nové Německo nadále monopol na pěstování tří zvláště choulostivých rostlin, dovezených z Nové Země. Stačí ozařovat sazeničky, vyzkoušel jsem to. Jakmile se uchyty, můžeš je přesadit - kam chceš. Máš pravdu, küfferlin je výtečný prostředek, ale jeho pěstování máme zajištěné přinejmenším těmi svítícími krystaly, dokud nezjistíme, čím bychom je mohli nahradit. Ale to už je čistě technická věc, na kterou máme dost času a hlavně klidu. Pro začátek postavíme na sazeničky skleník s oběma modrými krystaly a budeme küfferlin vyvážet do celého světa. Vědomosti mají někdy cenu zlata!«

»Ty jsi snad myslel na všechno! Nežlob se, ale tohle je další důvod k předčasným volbám. Doufám, že budeš kandidovat.«

»Asi mi už nic jiného nezbude. Ale na všechno jsem přece jen nemyslel,« opravil jsem ho. »Ještě nevím, co řeknu vaší staré vlasti, až nám za měsíc sdělí, že nás - snad - milostivě přijmou. Odmítneme je asi s příslovím, kdo rychle dává, dvakrát dává, a kdo s pomocí otálí, nezaslouží si vděčnost ani jiné výhody. Angličanům ale za nabídku azylu na Falklandech poděkujeme upřímně - i Rusům za Sibiř. Nabídli nám aspoň něco, ostatní by nás nechali na holičkách.«

»Tohle je miliónkrát lepší než nějaké Falklandy!« mávl rukou Kurt. »O Sibiři ani nemluvě, tam by se Němcům jistě nelíbilo!«

»Však je to taky - Kolumbovo vejce...« usmál jsem se.

© Praha, 1997

Obsah

Autobus.....	1
Reichstag 20. dubna 1945.....	3
Germán.....	7
Hitler.....	19
Stuttgart.....	37
Německý liják.....	46
Gestapo.....	54
Hamburk.....	59
Xijtra.....	64
Agent mimozemšťanů.....	74
Druhá návštěva Vůdce.....	82
Muž číslo 2.....	86
Konec schovávané.....	94
Výlet do Sodomy.....	112
Exodus.....	125
Pomocná ruka.....	132
Letadlová loď Nimitz.....	140
Vyjednávání.....	145
Vlčata.....	149
Norimberk.....	158
Zbraň odplaty V-5.....	160
Džungle.....	168
President.....	175
Kapitální úlovek.....	182
Nenadále odpuštění.....	192
Princezna Říše zla.....	202
Gloomy.....	209
Aomuniak.....	214
Nový Berlín.....	224
Drážďany.....	236
Washington.....	252
Pardubice.....	257
Proměny Nové Země.....	266
Svobodné volby.....	271
Špinavost.....	279
Třetí Německo.....	288

Václav Semerád
Čtvrtá říše
1.vydání

Vydalo nakladatelství AUTOBUS
jako svou pátou publikaci knižní řady

Ilustrace Jiří Stárek

Vytiskly: Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

ISBN: 80-903146-0-0

Martin Semerád - Autobus
Velvarská 31, 160 00 Praha 6

V nakladatelství AUTOBUS dosud vyšlo:

Zoidée, dívka z planety Bardžá (GSMB-1)

(Václav Semerád, 1999)

- science fiction z »Galaktického společenství«

Válka s mloky doktora Jaroše

(Václav Semerád, 2000)

- science fiction odehrávající se na Zemi i pod ní

Čarodějovy pohádky

(Martin Semerád, 2000)

- moderní pohádky o lidech, zvířatech i stromech

Odstup Satane

(Václav Semerád, 2001)

- science fiction z prostředí čarodějů a Pekla

Na 4.Říši navazuje další kniha s podobným názvem - 4.Země, kde se čtenář opět setká s Otou Vávrou, ale už ne v Novém Německu. Dozví se, že se Däniken krutě mýlil, když své *laskavé bohy* umístil do vzdáleného vesmíru. Byli to totiž ďáblové - z nepříjemně blízkého Pekla. 4.Země pojednává o světě zvaném Gehenna - znalci Bible jistě vědí, že se tak nazývalo pravé Peklo s ďábly našich praotců. Také se dozví, že úsloví »vstoupil do něho ďábel« není ani zdaleka nemožné, jak se leckomu zdá. Setkání s Dänikenovými bohy by pro lidi Země bylo přínosem, setkání s ďábly je ale něco nevídaného... zejména až vyjde najevo, že oni Zemi - vlastně nikdy neopustili...

4.Říše vyšla nejprve na internetu. Kdo má zájem o diskusi, která se tam o ní rozproudila, může se jí zúčastnit. Vstupní bod je na stránce <http://sw.gurroa.cz>, kde je nakladatelství Autobus i odkaz do diskuse nejen o této, ale také o dalších sci-fi knihách.